BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

AZLEM

İÇİNDE BİR SEN

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

İÇİNDE BİR SEN

AZLEM

Duzenleme
Ny.ozlem

BLACKBRIAR PRELUDE

Kafasını kaldırdı ve karanlığın diğer ucunda onu izleyen küçük erkek çocuğuna baktı. O çocuk karanlığa, karanlığın içinde bir yanıp bir sönen yıldırımlar da o çocuğa aitti. İri, mavi gözlerinde korkuya dair hiçbir şey olmasa da bakışlarında meydan okumadan çok masumiyeti görmüştü.

Karanlığa doğru bir adım attığında, oğlan çocuğu bir adım geri gitti ve ona yaklaşan ışık kaynağına kaşlarını çatarak baktı. İşte şimdi o gözlerde görülen şey masumiyet değildi, meydan okumaydı. Bir adım daha attığında, çocuğun gözlerindeki meydan okuma, yerini zalimliğe bıraktı.

"Senin kaderinde, küçüğüm," diye fısıldadığında kadın, bilge sesi karanlığın içinde bir aydınlık gibi ilerledi. "Ne yazık ki bir zalim olmak var."

Bir şimşek çaktı ve çocuğun yüzünün yarısı aydınlığa boyandı. Diğer yarısı ise ayın karanlık yüzü kadar gölgelerle kaplıydı.

"Ne yazık ki yenilmez ruhun, başka bir ruh tarafından yenilgiye uğratılmadığı müddetçe; ne yazık ki taştan kalbin, başka bir kalp tarafından çözülmediği müddetçe, senin kaderinde bir zalim olmak var, küçüğüm."

Şimşeğin ışığı söndüğünde, çocuk karanlığa gömülmüştü. Ölü bir yıldız gibi olduğu karanlığın içinde hareketsizce kadını izledi. Kelimeler zihninin derinliklerine ulaştı fakat hafızası bu kelimeleri tutamadı. Tutunamayan kelimeler zamanın içine düşmeye, çocuk ise o kelimelerle hiç tanışmamış gibi yavaşça büyümeye başladı.

O çocuk büyüdü, ellerine kan bulaştı, karanlık tek yoldaşı oldu, sırdaşı şeytandı ve damarlarında kan yerine zalimliğin dolaştığını hep bildi. Ama kadının kelimelerini hiçbir zaman hatırlayamadı; zamanın içine dökülen kelimeler yandı, küllere dönüştü ama o kelimeler, bir gün küllerinden yeniden doğacaktı.

O çocuk, karanlığın yarattığı ruhu taşıyan büyük bir adam oldu. O adam kan döktü, can aldı, yok etti, var etti ama asla yok edilemedi. Sonra bir gün âşık oldu...

Zalim bir adamın kalbinde, karanlık bir aşk doğdu.

Adamın parmakları, kadının soğuk yanağında dolaştı; şakaklarına, oradan da alnına kadar ilerledi ve kadının uyuyan yüzünü izlerken yutkundu. Her şey planladığı gibi gider, hayat her zaman ona planladıklarını sunar, hiçbir şey istemediği gibi gitmez, her şey onun istediği şekilde ilerler sanıyordu. Ama öyle olmamıştı, bunu en çok da o kadının uyuyan yüzünü izlerken anlamıştı.

1. YIKIM TANRISI

GOTHICA, MEDUSA

Beyazın siyahtan daha karanlık olduğu bir andı.

Şimşekler, göğe binlerce beyaz ağ örmüştü. Taşlaşmış cesetler, yıkılmış bir tapınağın ortasında ilerliyormuşum gibi hissetmeme neden olmuştu.

Kaos ve yıkım her yerdeydi.

Savaş bitmiş miydi yoksa asıl savaş şimdi mi başlıyordu? Bazı şeyler, bittiğini sandığınız anlarda yeniden doğardı. Belki de savaş henüz bir cenindi ve anne karnında büyüyüp bir bebek formuna ulaşmıştı; yakında doğumu başlayacaktı.

Dudaklarımdan dışarı sızan nefesin yüzümü yaktığını hatırlıyordum. Zaman çok yavaş ilerlese de ben hızlıydım. Onun bir yıkım tanrısına dönüştüğü ânı izlerken, zaman arkamda kalmıştı.

Önüne geçilemeyecek bir seviyeye çoktan ulaştığını biliyordum.

Gözlerim, diz çökmüş düşmanlardan çoktan ayrılmıştı, onun üzerindeydi. Savaş meydanında toprağa saplanmış bir kılıç gibi dimdik duruyordu. Toprağa saplanan her kılıcı yerinden söküp çıkarmak kolay olmazdı ve Efken'i yıkmanın zor olduğunu biliyordum.

Gücünün nirvanasında, o gücün tek hükümdarı olduğunun farkında bir şekilde savaş meydanına saplanmış bir kılıç gibi dimdik duruyordu.

Şimşekler, çıplak bedeninde cızırdayarak çakıyordu. Bedenindeki şimşekler şiddetle, tıpkı sarmaşık gibi savruluyor, kırbaç gibi havayı dövüyordu. O omuzlar dışarıdan yıkamayacakları bir dağ gibi görünüyor olabilirdi ama ben omuzlarındaki o küçük titremeyi görebiliyordum. Güç, içten içe onun bütün enerjisini emiyor, onu her geçen saniye daha da yorgun düşürüyordu.

Biliyordum. Burada bu şekilde saatlerce durması gerekse de yorgunluğunu hiçbir şekilde belli etmezdi.

Bu farkındalık zihnime daha ağır bir yük bırakırken yan tarafımdaki hareketliliği hisseder hissetmez göz ucuyla sol tarafıma baktım. Sezgi, Ceyhun'un kucağında baygın bir hâldeydi. Ceyhun için şu an önemli olan tek şey, kollarında tuttuğu kadındı ve sevdiği kadını ceset dolu savaş alanından hızla uzaklaştırmaya başlamıştı. Gözlerim tekrar diz çökmüş hâldeki düşmanlarımıza çevrildi. Kızıl gözlerim her yerdeydi, tetikte bir şekilde sessizliğin çöktüğü meydanda geziniyordu.

Yıkılmış hâldelerdi, hemen hemen hepsi yaralıydı ve onları yıkılmamak için ayakta tutan şey hissettikleri korkuydu. Sözleşmişler gibi hepsi ayağa kalkmadan yerde sürünerek geriye doğru çekilmeye başladı. Yenilmişlerdi, geri çekilmekten başka çarelerinin olmadığını biliyorlardı.

Efken'in yanına benden önce varan Hatem oldu. Elinde kirden rengi gri görünen ama aslında siyah olduğunu düşündüğüm bir pantolon vardı, taşa dönmüş cadılardan birine ait olmalıydı. Efken, göz ucuyla ona uzatılan pantolona baktı, sonra da kendi bedenine. Bunun gerekli olduğunu fark etmiş olacak ki pantolonun kirli ve yırtık olmasını umursamadan aldı. Pantolonu giymiş olsa da etrafını saran ışık tamamen yok olmamıştı.

"Efken!" diye bağırdığım anda, cızırtılar mekanik bir kırılma yaşayarak kesildi ama şimşekler hâlâ teninin etrafında çakıyordu. "Savaş bitti. Artık durman gerekiyor!"

Düşmanlarımız, bizden hatırı sayılır bir mesafe kadar uzaklaşmışlardı. Efken'in omuzları derin bir nefes alışıyla yukarı kavislendi, kılıcı sımsıkı saran parmakları gevşemişti. Yağmur gibi yağan yıldırımlar duruldu, sonra da bedenindekiler daha soluk bir şekilde parla-

maya başladı. Onun sınırlarına girdiğimi gördüğünde, bedenini ağır hareketlerle bana doğru çevirdi. Evet, bir savaş bitmişti ama karşımda duran adama dikkatli gözlerle baktığımda, onun kendi savaşını bitiremediğini görebiliyordum.

Manbel'in, "Ben Yaren'i buradan götürüyorum," diye seslendiğini duydum.

Gözlerimi ona çevirdim, güçten düşmüş kızını kucağında sımsıkı bir şekilde tutuyordu. İbrahim onlara doğru hareketlenecek gibi oldu ama adımı havada asılı kaldı. Manbel'in, Yaren'e bir zarar vermeyeceğini artık kabullenmiş olmalıydı. Ona bir şey söylemeden Efken'e döndüm, Manbel de bizden bir cevap beklemeden kanatlarını iki yana gerdi ve Yaren'le birlikte gökyüzüne doğru yükseldi.

"Miraç," dedim gözlerimi Efken'den ayırmadan. "Elindekini bana getir."

Efken'in kaşları çatıldı. "Gerek yok artık," dedi, sesindeki meydan okuma hissedilirdi.

"Şu an iyi olduğunu düşünmüyorum, Efken," dedim ona doğru bir adım daha atarken.

Dudağının kenarı yukarı kıvrılsa da gözlerindeki öfke ve kendinden emin ifade silinmemişti. "Ben gayet iyiyim, Mahi," dedi kısık ama ürkütücü bir sesle. Yaşadığım duraksama onu da duraksattı.

"İyi göründüğünü mü düşünüyorsun?"

"Nasıl göründüğüm kimin umurunda?" Gözleri gözlerime mıhlandı. "Hiç olmadığım kadar iyi hissediyorum."

Mustafa Baba koşarak bize doğru gelirken, "Bu bir felâket!" diye bağırdı. Efken'le göz gözeydik. Mustafa Baba, Efken'in birkaç metre gerisinde durdu ve irileşmiş gözleri Efken'in çıplak sırtına sabitlendi.

Onun için felâket olan şey neydi bilmiyordum ama Efken'in bakışlarından anladığım kadarıyla o bunu biliyordu.

Bir bedeli olacağını hissedebiliyordum. Tüm bu yaşananların, kanın, gözyaşı ve vahşetin, derinden kedere boğan bu kasvetli kaosun bir bedeli olacaktı. Antrede dikilmiş, İbrahim'in evindeki salonunun bir

duvarını oluşturan o uçsuz bucaksız camdan dışarıyı izlerken sesim soluğum çıkmıyordu ama kalbimin derinlikleri oldukça gürültülüydü. Karların telaşla, büyük kaya parçaları gibi düştüğünü görüyordum. İnanılmaz yoğun bir kar yağışı vardı. Bu beyaz şehirde, karanlık bir dizi olayın tam ortasındaydık. Her yer beyazdı ama beyaz hiç bu kadar karanlık olmamıştı.

Yıllar önce babamın, kilerimizin kapısını eski, asma bir kilitle zincirleyerek kapattığını hatırlıyordum. Miraç ve Miran, henüz yeni doğmuşlardı. Duvar kenarına sinmiş, parmak boğumlarım beyazlayana dek küçük parmaklarımı duvara bastırırken merakla izlemiştim babamı. Kilerin kapısını neden zincirlediğini, o üzerinde iki tilki sembolü olduğunu hatırladığım asma kilidin neden bir mücevher gibi ilgimi çektiğini, babam koridordan uzaklaştığında o kapıya yaklaşma cesaretim olmasa da saatlerce o kapının önünde neden dikildiğimi o zamanlar bilmiyordum.

Zihnimin içinde elmasım, *"İkiz tilkiler, biri doğruyu, biri yalanı söyler; yüzleri birbirlerine çok benzer fakat onlar aynı kişi değiller,"* dediği anda ürpererek bakışlarımı omzumun üzerinden kapıya yöneltim. Miraç topallayarak içeri girip boynunu esnetti. Kenneth'in cesedini hatırlamak damarlarımı çekiştirdi ve kardeşimin hâlâ sapasağlam burada olduğunu görmek bencil bir şekilde içime su serpti.

Elmasım, yeniden zihnimin derinliklerine, *"İkiz tilki, ikiz tilki, biri diğerinin her evrende gölgesi,"* diye mırıldandı.

Miraç, "Kenneth'in cesedini yer altına götüreceklermiş," dediğinde, sertçe yutkunup başımı aşağı yukarı salladım. Onu koruyamamıştım. O geveze zehirli kuyruğu koruyamamıştım. Bir an için bakışları gözlerimin önünde belirdi; biraz oyunbaz, biraz kurnaz. Yine de iyi bir kalbe vardı. Onu kurtarabilecek güce sahiptim. Eğer biraz zamanım olsaydı, onun bedenine yeniden yaşam ekebilirdim ama hiç zamanım olmamıştı.

"Abla," dedi Miraç bana yaklaşarak. "Senin suçun değildi."

"Biraz vaktim olsaydı şu an hayatta olabilirdi. Tek yaptığı bize yardım etmeye çalışmaktı."

"Onurlu bir şekilde savaşarak öldü."

Efken'in sesi olduğum yerde sıçramama neden oldu. Çıktığı odanın kapısını kapatıp bana yöneldi. Vücudunda savaşın mı yoksa değişimin mi yarattığını bir türlü ayırt edemediğim bir tahribat vardı. Teninin üzerindeki damarlar çok belirgindi, tıpkı gökyüzünü saran yıldırımları anımsatıyordu. Bir an için ona bir yabancıya bakar gibi baktım, bunu fark etti, uçurum mavisi gözlerinde bu durumdan hoşlanmadığını gösteren gölgeler büyüdü. Merak ettiğim bir şey vardı. O hâlâ benim tanıdığım Efken Karaduman mıydı yoksa ruhunu içinde tutan zalimlik kutusu açılmış mıydı?

Gözlerimi Efken'in yüzünde dolaştırırken, "Bu konunun burada bittiğini mi düşünüyorsun?" diye sordum. Sorum kaşlarının ortasına bir oyuk oyarken bakışları bana karşı oldukça temkinliydi. Kuracağı yanlış bir cümlenin aramızdaki gerilimi arttıracağını biliyordu.

Sorduğum soruya bir cevap alamadım. Gece çöktü, sesler çekildi, insanları gözüm bile görmedi; tek düşündüğüm savaş alanında taşa dönen cesetlerdi. Tek düşündüğüm yaşanan kaostu.

Hiçbir şey konuşulmadı. Koca bir sessizlik hâkimdi. Savaşın yaralarını saracak vaktimiz bile olmadı. Sadece sessizliği kuşanmıştık. Yatak odasına giderken tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissettim ama o gözlerden süzülen tek bir bakışa bile karşılık vermedim. Sadece uyumak istiyordum fakat bu, artık zihninin içindeki tüm zincirler kopmuş olan biri için oldukça zordu.

Üzerimdekileri çıkardım, sadece iç çamaşırlarım kaldığında yorganı kaldırıp altına girdim ve yatakta sanki savaşta dik bir çene, sonsuz güçle düşmanının karşısında duran o kadın değil de hâlâ küçük bir kız çocuğuymuşum gibi cenin pozisyonunu aldım. Gecenin çöküşünü camdan izledim, kar hiç durmadan yağdı; iri, beyaz kar taneleri gecenin içinde kayan yıldızlar gibi parlaktı. Odanın kapısı açıldığında içeri girenin kim olduğunu biliyordum. Karanlığın rengini alan odanın ışığını açmadı, uyumadığımı bildiğine emindim ama yine de sessiz adımlar atarak odanın içinde ilerleyip yatağın ucuna geldi.

Ne düşünüyordu bilmiyordum, bilme şansım olsaydı bunu bilmeyi ister miydim bunu da bilmiyordum. Çünkü içindeki karanlığın gözlerini açmış olması gerçeğini şu an için kaldırabileceğimi sanmı-

yordum. Odaya yayılan gücü öyle hissedilirdi ki o gücün altında ezilecek gibi oldum. Bu beni daha da huzursuz hissettirdi. Gölgesi üzerime düştüğünde gücünün yakıcılığı da ruhumun üzerine sinmiş gibi hissettim. Ateş gibi, çok karanlık olmasına rağmen ışığıyla göz alan bir güçtü ondaki.

"Küçük yılan," diye fısıldadığında elimi yastığın altına kaydırıp parmak uçlarımda soğuğu hissetmeye çalıştım ama içimdeki ateş, bedenimi de ele geçirmiş gibiydi. Karların üzerine uzansam bile bu ateşin beni kavurmaya devam edeceğini düşündüm. Dizini yatağa bastırınca, yatak onun devasa gücüyle aşağı çöktü ve yatağın üzerinde onun çok sevdiğim baskısını hissettim. Varlığının bana huzur verdiği gerçeğini her ne yaşanırsa yaşansın değiştiremeyeceğini biliyordum ama yine de kalbim bu gece gölgelerle kaplıydı.

Sessizce yanıma uzandı. "Ölümlerin seni bu denli etkilemesine izin verme, Medusa," dediğinde gözlerimi ağır ağır kırpıştırıp düşen kar tanelerini izlemeyi sürdürdüm ama dudaklarım bunu reddedecek herhangi bir kelime için aralanmadı. Kenneth'in ölümü beni etkilemişti. Bunu görüyordu. Reddetmenin, tam tersini iddia etmenin manası yoktu; zaten bunun için hâlim de yoktu.

Derin bir nefes aldığını duydum, bunun için şükrettim. Hayatta olması benim için ödüldü. Yeniden bencil biri olduğum düşüncesi saklandığı yerden çıkıp, üzerime elinde kanlı bir bıçakla yürüdü. Gözlerimi yumup, "Kenneth'i kurtarabilirdim," dedim. "Yıkımı durdurabilirdim."

"Yıkımı durdurdun," dedi ama Kenneth konusunda bir yorumu olmadı.

"Durdurdum, öyle mi?" Alayla sorduğum soruya cevap vermesi birkaç dakikaya mâl oldu.

Sonunda, "Evet," dedi. "Yıkımı durdurdun. Bunu yıkımı yaratan kişi olarak söylüyorum."

"Peki daha ileri gitmek istedin mi?"

Sorum üzerine, "Senin olduğun bir yerde, sana zarar vermeme neden olacak bir şeyi ister miyim?" diye sordu tek nefeste. Sorum onu öfkelendirir sanmıştım ama hayır, aksine sakince soruma soruyla kar-

şılık vermişti. Belki de ruhumun gerçekten yorulduğunu hissettiği için böyle sakin kalmayı seçmişti.

Yatakta bana sokulduğunu hissettim. Kelimeler artık anlamsız geleceğinden olsa gerek, bir şeyler söylemek yerine bir kolunu üzerime atıp beni kendisine çekerek sırtımı göğsüne yasladı. Tenindeki soğuğu ve elektrik akımını hissettim. Anlık olarak beni çarptı ama bunu ona hissettirmemeye çalıştım. Gözlerimi usulca yumup uykunun gelmesini umut ettim, sonra bunu umut etmenin yersiz olduğunu anladım çünkü onun kollarındayken ölüm bile huzurun önüne geçemiyordu. Yıkım Getiren'in kollarında uyuyabiliyordum. Sadece onun kollarındayken uyuyabiliyordum.

Uyku sınırlarıma girdi, düşüncelerimi durdurdu ve zihnim derin bir sessizliğe gömüldü.

Ne kadar süre uykunun kollarında kaldım bilmiyordum.

Tenimin üzerinde bir karınca gibi gezinen o ürpertiyle kaşlarım çatıldı. Gözlerim kapalıydı, beni huzursuz eden bir rüyanın içindeydim ama bedenimde gezinen o ürperti beni rüyamdan çekip almak ister gibi ısrarcıydı. Göz kapaklarım aniden açıldığında, tavanda dalgalanan ışıkla burun buruna geldim. Dışarıdan yansıyan cılız ışıklar, karanlık odanın tavanında sütunlar çiziyordu.

Araladığım dudaklarımın arasından verdiğim nefes, buz üflemişim gibi bir duman yarattı. Sanki yatakta değildim, gecenin ayazında karların içinde uzanıyordum. Aynı ürperti tekrar tüylerimi diken diken ettiğinde, yatakta doğrularak oturur pozisyona geçtim. Gözlerimi yanımda uzanan adamın yüzüne indirdim. Yüzü bana doğru dönüktü, yan yatmış uzanırken kaşları çatıktı, o da huzursuz bir uykuda olmalıydı. Elimi onun yüzüne doğru uzatacağım sırada aniden pencereden içeri sızan soğuk rüzgârla duraksadım.

Pencere açıktı. Uyumadan önce pencereyi açık bırakıp bırakmadığımızı hatırlamıyordum. Gözlerimi konumu yüzünden bir kısmı görünen aya diktim. *"Orada,"* dedi bütün algılarını açmış, gözlerini ileriye dikmiş olan zihnimdeki kadın. Üzerimdeki örtüyü kenara itip bacaklarımı yataktan sarkıttığımda, sert bir rüzgâr daha içeri dolmuş, uğuldayarak odanın içinde ilerleyip kaybolmuştu. Yatağın kenarına

oturmuş aya bakarken göz bebeklerimin inceldiğini, aşağı ve yukarı doğru iki yandan çekildiğini hissettim. Bedenim alarma geçmiş gibi tetikteydi.

"Anlama yetisi," dedi bir yılan gibi zihnime doğru tıslayarak. *"Onu bul."*

Yataktan kalkıp çıplak ayaklarımı soğuk zemine bastırarak pencereye yaklaştım. Gözlerim hedef noktasını biliyormuş gibi hızla ormana doğru çevrilmişti. İzleniyormuş hissi tüm bedenimi ele geçirdiğinde, tırnaklarımı pencerenin kenarına bastırarak saldırgan bir içgüdüyle başımı dışarıya doğru uzattım. Gözlerim hızla ağaçların arasında geziniyor, aradığını bulma isteğiyle bütün ağaçların gölgesini eşeliyordu.

"Ay ışığı senin gardiyanın," dedi o da benim gibi ormana odaklanmışken.

Ona kulak verdim. Ayın parlak ışığını takip eden gözlerim, aradığını bulacak olmanın heyecanıyla hareket ediyordu. Ormanın bir kısmını diğerine oranla daha aydınlık kılan o ışığa odaklandığım sırada arkamdan gelen bağırışla olduğum yerde sıçradım. Odağım dağıldı, izini sürdüğüm bağlantı ince bir ip gibi koptu ve ben ipin diğer ucunu saniyeler içinde kaybettim.

Hızla arkamı döndüğümde göz bebeklerim de eski hâline dönmüştü. Efken'in bağırışı bütün dikkatimi parçalara böldü. Doğrulmuştu, yatakta oturur pozisyondaydı ve çıplak omuzları hızla inip kalkıyordu. Yüzümü ona döndüğüm anda bedenimi saran ışığın kaynağı oydu. Yıldırımlar, Efken'in damarları hâline gelmiş, bütün bedenine kollara ayrılarak yayılmış, ışığıyla Efken'i bir kafesin içine kapatmıştı.

2. MAVİ SIVI

BLACKBRIAR & MARJANA SEMKINA,
MOONFLOWER

Yıkım Tanrısı gözlerini nihayete açtı,
çıkan fırtınada hayatta kalabilecek mi Âdem'in evlatları?

Sanki gün doğmamış, perdeler açık değilmiş gibi loş olan odanın içinde ilerledim. Gece yaşadığım o tuhaf anların izleri hâlâ üzerimdeydi, bu da bende durgunluğu doğurmuştu. Dolaptan aldığım gri renkteki tüylü kazağı üzerime geçirirken kızıl gözlerime sinen o keskin bakışlar tek bir yöne sabitliydi.

Efken'in yatağın üzerinde infilak eden bir yıldızın en son anlarındaki gibi kuvvetle parladığı, ardından o parıltının içine hapsedildiği ânı hatırladım.

O ânın hemen ardından ışıkları sönmüş, bir süre yatakta kalsa da sonrasında kaçar gibi odadan çıkmış, odaya geri dönmemişti. Konu o olduğunda ısrarcıydım. Böyle durumlarda onun üzerine gitmem gerektiğini, bir sorunu varsa bunu öğrenmem ve bir çözüm bulup onu kurtarmam gerektiğini hissediyordum. Ama bu kez bu istediği bastırmıştım. Onun aslında ne kadar zorlandığının farkındaydım, bu da bende ekstra bir istek yaratıyordu ama onu bunaltmak, daha zor bir duruma sokmak istemiyordum.

Çıplak bacaklarıma siyah taytı geçirdikten sonra ellerimi taytın kalın kumaşına sürttüm, gözlerimi aynadaki solgun görünen yüzüme çevirdim. Bir savaş daha kazanmıştık ama neden kazanmış gibi hissetmiyordum? Sanki esas savaş hâlâ anne karnındaydı ve doğum henüz başlamamıştı.

Cadıların baskılarından kurtulmuş, onları geri püskürtmüştük. Artık karşılarında kimlerin olduğunu, sandıkları kadar kolay lokma olmadığımızı biliyorlardı. Buna sevinmem gerekmez miydi?

Efken'i görmek istiyordum.

Onu görme isteğim o kadar ağır basıyordu ki gece ormanda birinin ya da birilerinin olması, izlendiğimiz gerçeği bile geri planda kalıyordu. Evet, bu önemli bir şeydi. Göz ardı edemezdim, üzerine düşünmem, hatta düşünmemiz gerekiyordu ama şu an sadece Efken'i görmek, gözlerine bakmak ve onun nasıl olduğunu öğrenmek istiyordum.

Ayakkabılarımı giydikten sonra yarım saat önce aldığım duştan dolayı nemli olan uzun saçlarımı arkaya doğru attım. Odadan çıkıp salona doğru attığım her adım gözümde büyüdü, sanki yürümem gereken kilometrelerce yol vardı. Miraç, elinde cam yüzeyi buğulandığı için soğuk olduğu belli olan bir bardak suyla mutfaktan çıktığında bakışlarım ona döndü ve kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Sana soğuk su içmemeni söylemiştim," diye söylendiğimde, yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirip suyundan büyük bir yudum aldı.

"Ben de benim için sorun olmadığını söylemiştim," dedi yüzündeki aynı sahte gülümsemeyle. İyi görünüyordu. *Yüzlerce ölüme şahit olmamış gibi.* Yarattığı normalliği bozmamaya çalıştım.

"Hasta olursan seni sokağa atarım," deyip gözlerimi devirdikten sonra yanından geçerek salona doğru ilerledim. Eve yayılan bir uğultu vardı, uğultunun kaynağında aradığım sesi bulamadım.

"İki gündür büyük bir sessizlik var," dedi Crystal içeri girdiğim sırada. "Nedense bu iyi bir şeymiş gibi gelmiyor."

Crystal bir ileri bir geri yürüyor, Sapphire ise onu sakin gözlerle izliyordu. Yaren, camın önünde durmuş dışarıyı izlerken ellerinin arasında bir kupa tutuyordu. Onun savaştaki hâlini herkes hatırlıyordu ama o bu konuda tek kelime etmediği için konuşulması gereken-

ler erteleniyordu. Kimliğini kolayca kabul edemeyecekti, biliyordum çünkü ben de bir zamanlar elime tutuşturulan bu kimlikten kaçmayı denemiştim.

İbrahim dışarıdaydı, karşısında durmuş onu dinleyen Manbel ile hararetli bir konuşma içindeydi. Gözlerim de kulaklarım gibi aradığını bulamamıştı. Sapphire'ın yanına oturduğum sırada evin kapısı açıldı, içeriye şöminedeki ateşi dalgalandıracak kadar kuvvetli bir rüzgâr girdi. Dönüp kimin geldiğine bakmadım çünkü içeri girenlerden birinin de aradığım kişi olmadığını biliyordum.

Crystal, "Sence de tuhaf değil mi?" diye bir soru yönelttiğinde dalgın bakışlarımı kaldırarak ona baktım. Göz göze geldiğimizde duraksadı. Artık karşısında ilk karşılaştığı Mahinev'in olmadığını hissediyor olmalıydı. Hissetmekten öte, bunu artık görüyordu. Beş duyu organıyla da farkında olmalıydı ki o Mahinev artık çok uzaklardaydı ve bir daha geri dönmeyecekti.

"Tuhaf olan ne?" diye sordu Sezgi bize yaklaşırken. Omzumun üzerinden ona baktım. Ceyhun içeri girmeden geri dönmüştü.

Gözlerim savaş alanından ayrıldığımızdan bu yana görmediğim arkadaşımın bedeninde gezindi. "İyi misin?" diye sordum, bu içeri girdiğim andan itibaren dudaklarımın arasından kayıp giden ilk şeydi.

Sezgi gülümseyerek yan tarafımdaki koltuğa oturup, "İyiyim, Mahinev," dedi. Gözleri minnetle parıldıyordu. Bana, haftalarca aç ve susuz kaldığı o zindandan onu elimde bir bardak suyla kurtarmışım gibi bakıyordu. "Sana teşekkür etme fırsatı bulamadım."

Ona doğru uzanıp elini şefkatle tuttum, yüzümdeki ifade saatler sonra ilk kez yumuşamıştı. "Onu da seni de koruyacağımıza söz vermiştik. Sizi koruduğum için bana teşekkür etme." Elini yavaşça okşadığım sırada dolan gözleriyle bana bakıyordu. Gülümsedim. "İkiniz de çok güçlüydünüz."

Sezgi beni kendine çekerek sıkıca sarıldığında, Sapphire'ın burnunu çektiğini duydum. Gülerek başımı iki yana sallarken ben de kollarımı arkadaşımın beline doladım. Bedenlerimiz birbirine yaslandığında onun karnındaki ilahî ruhu hissettim; Emerald'ın ruhu beni huşuyla karşıladı. Bebeğin akıbetinin ne olacağını bilmesem de bildi-

ğim bir şey vardı: Annesi gibi güçlü biri olacaktı. *Belki de ondan çok daha güçlü.*

Sezgi'nin sırtını sıvazlayıp geri çekilirken İbrahim kafasını içeri doğru uzatıp, "Bir misafirimiz var gibi görünüyor," diye seslendi, sesi huzursuzluğunu ele vermişti.

Anlık Sezgi'yle göz göze geldik, daha sonra gözlerimi İbrahim'e çevirirken kaşlarım çatıldı. İçeri giren biri olmadığına göre bahsettiği kişi dışarıdaydı ve içeri almadıklarına göre de ya tanımadığımız biriydi ya da adı düşman listesindeydi.

Yay gibi gerilen bedenimle ayaklanıp salondan çıktım. Benim ayaklanmamla diğerlerinin de peşime takılmasına bir oldu. İbrahim'in arkasından kapıdan çıkıp verandaya adım attım. Ceyhun, Hatem ve Manbel de dışarıdaydı ama kızıl gözlerim, onların bedenlerini es geçip karşılarında dikilen, gözleri bende olan adamı buldu.

Adını bilmediğime emindim ama siması onu bir kez de olsa görmüşüm gibi tanıdık geldi. Ben sessizce adamın yüzüne bakarken, "Cadı," diye fısıldadı arkamda duran Sezgi.

Adama öyle büyük bir dikkatle bakıyordum ki adam yerinde kıpırdanıp omuzlarını dikleştirdi. Gözlerimde her ne görüyorsa bu onu hem rahatsız etti hem de ürküttü, bunu hissettim.

Dudaklarını konuşmak için araladı fakat o konuşmaya başlamadan, "Sen de kimsin?" diye sordu yıkımı andıran bir ses. Adama saplı duran gözlerim, sanki şu an o en önemsiz şeymiş gibi hızla ondan ayrıldı ve Efken'e çevrildi. Lacivert, boğazlı kazağının sol kolunu yukarı sıyırırken gözleri yabancı adamdaydı.

Cadı, "Ben Cameron," dediğinde Efken, "Eee?" diye karşılık verince adamın kaşları çatılır gibi oldu ama ifadesini hızla topladı. Dipleri beyaz, uçlara doğru mavileşen saçlarını sıkı bir topuz yapmıştı, yüzü gergin duruyordu. Saçlarının uçları gibi mavi olan gözleri, kar gibi beyaz olan teninde oldukça belirgin duruyordu. Saniyelik bana dönen gözleri, sonrasında bedeniyle birlikte Efken'e döndü. "Cadı Meclisindeki sözcülerden biriyim."

Efken tekrardan, "Eee?" deyince ona baktım. Gözleri o kadar boş bakıyordu ki bu beni duraksattı. Bu bakışların sebebinin sadece karşı-

sındaki adam olmadığına emindim. Efken yeniden aşağılayıcı bir tonlamayla konuşmaya başladı. "Senden gelen toz kokusunu alabiliyorum, taşlaşan arkadaşlarının kokusu üstüne sinmiş belli ki." Adamın dişlerini sıktığı yan profilinden de belli oluyordu. "Neden buradasın?"

Sözcü, dişlerinin arasından, "Yeterince insanımızı kaybettik," dediğinde, Efken'in kaşları havalandı. Ben de diğerleri gibi sessizce onları izliyordum. Adamın neden burada olduğunu tahmin edebiliyordum, ki Efken'in de bildiğini ama onu kıvrandırmak istediğini görebiliyordum. "Daha fazla bu savaşı uzatmak istemiyoruz, barış istiyoruz."

Basamaklardan sakince inerken, "Ortada uzatabileceğiniz bir savaş yok zaten," dediğimde, Cameron'ın gözleri bana çevrildi. "Evet, bir savaş vardı ve siz onu kaybettiniz." Efken'in bana baktığını hissetsem de gözlerimi cadıdan ayırmadım. "Biz sebepsiz yere kimsenin sınırlarını işgal etmedik."

Cadı, bir an ne diyeceğini bilemeyerek öylece bana baktıktan sonra, "Bizim de kendimize göre haklı sebeplerimiz vardı," dediğinde alayla gülüp, "Marların özlerini onlardan izinsiz ve zorla almak istemeniz gibi mi?" diye sordum. Gözlerimin içine uzun süre bakamayan cadı, gözlerini kaçırıp sertçe yutkundu.

Efken bana yaklaştığı sırada Sezgi, "Meclis barışı ne kadar ortak karar olarak görse de isyancılar durmayacaktır," dedi. "Onları nasıl engellemeyi düşünüyorsunuz?"

"Savaş öncesi de sizinle aynı şeyleri düşünmeyen cadılar vardı," dedi Efken. "Şimdi de sizden farklı düşünen, barış istemeyen cadılar olacak. Bu saatten sonra başkaldıran her cadının canını alırım." Cameron'ın gözlerindeki korkuyu benim gibi Efken de görebiliyor olmalıydı. Göz bebeklerinde, savaşta yıldırımların taşlaştırdığı cadıların cesetleri vardı. "Geri çekilen, sorun çıkarmayan hiçbir cadıya dokunmam."

Sözcü başını sallarken, "Çıkan enerjinin sadece savaştakiler değil, herkes farkındadır. Bu enerjinin peşine düşecekler," dedi, gözlerimi yanımda dikilen Efken'e çevirdim. Efken'in dudağının kenarı yavaşça yukarı kıvrıldı, gözlerinde tuhaf bir kıvılcım yakaladım. "Herhangi bir durumda sizin tarafınızda olacağımızı söylememi de istediler."

Bu kez Efken'in yüzünü saran ifade, küçümsemeydi. Karşısında duran cadıya küçümseyerek bakıyor, teklif edilen şeyin onun için hiçbir anlamı olmadığını saklama gereği duymuyordu. Gücümüzün farkındaydım. Kendimin, Efken'in ve diğerlerinin neler yapabileceğini biliyordum ama hiçbir şeyi riske de atmak istemiyordum. Söz konusu olan sadece ben değildim. Bu da beni her zamankinden daha tedbirli biri yapıyordu.

"Sizin için de bizim tarafımızda olmak daha iyi olacak," dedim omuzlarımı dikleştirerek. Cümlemde hem bir kabul hem de bir gözdağı vardı. Efken'in yüzündeki alaylı ifade dağılırken gözleri hızla yüzüme indi. Teklife ılımlı yaklaşmamı beklemiyordu belki de ama söz konusu sevdiğim insanlar olduğunda bazen affedici olmam gerekiyordu.

Cameron'ın bedeni, aldığı olumlu karşılıkla gözle görülür bir şekilde gevşedi. Ona verilen görevin bittiğini düşünmüş olmalı ki başka bir şey söylemeden sadece başıyla selam verip arkasını döndü ve bizden uzaklaşmaya başladı. Ortamdaki sessizlik onun gidişinden dolayı mıydı yoksa her an kopabilecek olan içsel bir çatışmadan dolayı mıydı bilmiyordum ama ikincisini hiç de kaldırabilecek bir hâlde değildim.

Efken, "Benimle geliyorsun," dedi sadece. Tam ağzımı açacaktım ki meydan okumamı hissetmiş ve buna fırsat sunmuyormuş gibi, "Hemen," diye ekleyerek yanımdan geçip gitti.

Araca bindiğini gördüm, uzun süre yerimden kıpırdamadan onu izledim ama sonunda daha fazla karşı koymak yerine, gözlerimi ön camdan beni izleyen mavi gözlerine dikerek araca yöneldim. Araca binip emniyet kemerimi bağladığım sırada sessizdi. Tekerleklerden bir çığlık koptuğunda ve araç sarsılıp hızla karları ezerek hareket etmeye başladığında da sessizliğini korudu.

Sağ elimin dört parmağını diğer avucuma yasladım ve başparmağımla parmaklarımın üzerini yavaşça ovarken hissettiğim öfkeyi dışarı salmamak için büyük bir çaba verdim. İçinde olduğumuz araç, iki yanı karla örtülü ağaçların arasındaki yolda hızla ilerlerken dilimi damağıma bastırıp çenemi sıktım. Çoğu duygumu daha iyi tanıyabilme şansını bu evrene geldiğimde yakalamıştım. Öfke de o duygulardan biriydi. Burada geçen zamanımı göz önünde bulundurduğumda, ken-

di evrenimdeyken ne kadar sakin bir insan olduğumu fark etmek zor olmuyordu. Öfkemin ne kadar yakıcı olduğunu, içimde bir ateş gibi ilerlerken anlıyordum.

Bana emir vermemesi gerektiğini kendisi mi öğrenecekti yoksa canını yakarak bunu ona öğreten ben mi olmalıydım?

Efken direksiyonu sıkıca kavrarken, "Biz o savaşta bize güvenen birçok insanı kaybettik, Medusa. Kenneth de onlardan sadece biri," dediğinde parmaklarımın üzerini daha sert ovaladım. "Üstelik Ceyhun ve Sezgi de bebeklerini kaybedebilirlerdi. Nasıl öylece onlara istediğini verirsin?"

"Hiçbir şeyi unutmuş değilim," dedim sertçe. Gözlerimin önüne darbe alıp yere düşen bedenler, Kenneth'in kendi zehriyle eriyen bedeni ve Sezgi'nin çığlık atarak ağladığı anlar gelince öfkem kan olup kalbime doldu.

"O hâlde amacın neydi?" Efken elini direksiyona vurduğunda araba yalpalar gibi oldu. Yola diktiğim gözlerimi bir silah gibi ona doğrulttum. Gözlerini bana çevirdi, ona doğrultulan silahı gördüğünde bir an duraksar gibi oldu.

Silah doluydu, tetik çekilmek üzereydi ve bunu yapabilecek deliliğe çoktan ulaştığımı gördüğünü biliyordum. Bu silahla oynamayı kesse iyi ederdi. Kendi iyiliği için.

"Sen bana neyi neden yaptığını ya da ne düşündüğünü söylüyor musun?" Öfkeli çıkan sesim, buz gibi duran yüzüne çarpıp yüzünde çatlaklar oluşturdu. "Madem bana bir şeyleri açıklama gereği duymuyorsun, benden de herhangi bir beklentin olmasın, Efken."

"Gerek duymadığımdan değil, seni olabildiğince tehlikeden uzak tutmaya çalışıyorum, görmüyor musun?"

Alayla güldüm. "Senin uzak tutmaya çalıştığın o tehlikenin tam içindeyim ben. Seni kimi nereden uzak tutmaya çalışıyorsun? Ya da bunu başarabileceğini mi sanıyorsun?"

Son sorum, onda bir şeyleri son noktaya getirmiş, patlamak üzereymiş gibi hissettirmiş olmalı ki aracı ani bir manevrayla kenara çekip durdurdu. Öne savrulan bedenimi tutmak için uzattığı koluna

elimi koydum ve bana temas etmesine izin vermeden geri çekildim. Bu hareketim, bir süre öylece beklemesine neden oldu.

"Sen sanıyorsun ki," dedim sakin tutmaya çalıştığım sesimle. Başarabilmiş miydim emin değildim. "Önüne çıkan herkesi yok edersin, arkana aldıklarını korursun." Sadece başımı çevirerek ona baktım. Gözleri yoldaydı. "Evet, yaparsın, bu doğru. Herkesi taşa çevirirsin mesela ya da o şimşekleri bir ok gibi göğüslerine sokar, onları öldürürsün. Evet. Ama Efken, hiç düşündün mü bu işin nereye kadar böyle devam edeceğini?" Sessizce beni dinlemesi beni sakinleştirmiyor, aksine daha da yükselmeme neden oluyordu. "Bir savaş bitti ama enerjin yüzünden çok daha büyüğü bizi bekliyor. Bunun sen de farkındasın ve bu senin umurunda bile değil!"

Yükselen sesimle birlikte uçurum mavisi gözleri bana döndü. Hâlâ nasıl böyle umursamaz bakabilirdi?

"Savaş ne kadar büyük olursa olsun hiçbir şansları olmadığını görmedin mi?" diye sordu kayıtsız bir sesle.

Öfke geri çekildi, şaşkınlık beyaz bir örtü gibi tenimin rengini daha da açarak yüzüme serildi. "Şu hâline bir bak," dediğimde gözleri kısıldı. "İnsanların sana düşman olmasından zevk alıyorsun."

"Birilerinin bana düşman olması sikimde bile değil. İsteyen olsun, kafaları ezilmek istiyorsa hayır demem," deyip gözlerini gözlerimden ayırdı ve tekrar yola çevirdi.

Yüzünde yeniden o tanıdık ifade oluştu: Küçümseme.

"Herkesi yok edemezsin, Efken," dediğimde, o küçümseme göz bebeklerine kadar yayılıp büyüdü.

"Edebilirim," demesi beni daha da öfkelendirdi.

"Bu şekilde pervasızca hareket etmeye devam edersen bir sonrakinde karşına dikilecek o kişi ben olurum ve emin ol, beni geçmek için gücünün her zerresini harcamak zorunda kalırsın." Söylediğim şey onu afallattı, şaşkınlığın esir aldığı gözleri gözlerime tutundu. "Ve şunu da bil, ister Nemesis ol ister Efken Karaduman, karşındaki Mahinev Demir olduğu sürece senin gücünün hiçbir kıymeti yok."

Arabadaki bütün havayı değiştiren şey, kurduğum cümleler oldu. Efken'in gözleri, gözlerimden ayrılmadı. Göz bebekleri birkaç kez bü-

yüyüp küçüldü, kaşları düşünceleri her ne ise birkaç kez çatılıp düzeldi. Birinin onu durdurması gerekiyordu. Bir yerde durmalı, düşünmeli, elindeki gücün her şey olmadığını görmeliydi. Ona bunu benden başkası gösteremezdi, biliyordum. Görmesi için karşısına geçmem gerekecekse de bunu yapardım.

Bedenini bana doğru çevirdi, başını eğerek yüzüme doğru yaklaşırken gözlerini gözlerimden ayırmadı. Ondan gelecek her türlü söze hazırlıklıydım, beni geri püskürtemeyeceğini ona her şekilde anlatabilirdim. Kendine gelmesini, silkelenmesini istiyordum. Beni asıl ürküten akıl sağlığını kaybetmiş gibi davranmasıydı. Direksiyondan ayrılan eli yanağıma yaslandığında bir an bu hareketini anlamlandıramadım. Soğuk parmakları yavaşça yanağımı okşarken gözlerindeki buz tabakası yüz farklı yerinden çatırdadı.

"Gücüm ne ki," dedi başparmağı göz altımda yavaşça kayarken. "Senin karşında ne benim ne de canımın hiçbir değeri, kıymeti yok."

Cümlesi, onun gözlerindeki buzlar gibi benim içimdeki öfkenin de kırılmasına neden olunca sertçe yutkundum.

"Seni karşıma geçmeni düşündürtecek kadar mı öfkelendirdim?"

Başımı iki yana sallayıp, "Öfkelendiğim şey tavırların, düşünmeden hareket edişin," dedim, sesim kısık çıkmıştı. Yanağımdaki başparmağı çeneme kaydı, çenemi yavaşça okşadı. Bu dokunuşları beni sakinleştiriyordu ve onun da istediği şeyin bu olduğunu anlayabiliyordum.

"Söz konusu senken, konunun içinde sen varken düşünmeden hareket edebilir miyim sence, Mahi?" Yüzünü biraz daha yaklaştırdığında sıcak nefesi dudaklarıma çarptı. "Sandığın gibi güç yarıştırmıyorum. Benim istediğim bir şeyler için endişe duymaman, kaybedecek olmaktan korkmaman, güzel kafanın kaygıyla dolmaması."

"Mümkünmüş gibi," diye söylendim.

"Ne o?" dedi çenemdeki parmağı alt dudağıma baskı uygularken. "Az önce beni arabayla birlikte fırlatacak gibiydin, şimdi eriyip koltuğa yapışacaksın."

"Eriyip koltuğa yapışan ben mi olurum yoksa sen mi işte orası tartışılır, Karaduman," dedim, gözlerindeki saklayamadığı o beğeni

kalbimi esir aldı. Lanet olasıca adamdan bir adım ileri gidemiyordum. Böyle anlarda kafasını patlatmak istiyordum karşımdaki inatçı kara kurdun.

Yavaşça bana sokulurken göğsüm dinginleşti, kalbimin derinden bir vuruşla beraber göğsüme sokulduğunu hissettim. Dokunuşlarına bu denli muhtaç hissetmek öfkemi katlıyordu. Öte yandan, bu dokunuşun bana şifa getireceğini de biliyordum, belki de iyileşmek için onu bu denli kendime istiyordum.

Dudakları dudaklarıma mühürlenmeden hemen öncesinde, "Kalbim için çok zalimsin," dediğinde ne söylemeye çalıştığını anlayamadım ama dudaklarımız birleştiğinde, söylediği şeyin anlamı ruhuma dokunmayı başardı. Beni öpüşü aceleciydi, parmaklarının sıcaklığıyla eriyip kaybolacak bir kar tanesiydim sanki ve eriyip gitmemden korkuyordu.

Parmaklarım emniyet kemerine kaydı, kemeri açmamla birlikte özgürlüğe kavuşan bedenimi ona sürükledim. Bir yılan gibi ona dolanıp kucağına çıktığımda bundan aldığı keyif, dudaklarının arasından gülüş sesi olarak dışarı döküldü. Dudaklarımızı birbirine yeniden dokundurup parmaklarımı gür saçlarının arasına daldırdım. Kurumdan siyah olan saç tellerinin parmaklarımın arasında ipek kumaş gibi dağıldıklarını hissettim.

Kalçalarım bilincim dışında yakıcı bir istekle kasıklarının üzerinde hareketlenmeye başladığında, parmaklarını kalçalarıma yerleştirip güçlü dokunuşuyla içimde ateşten bir fırtına başlattı. Ona sürtünürken aramızda gerilen enerjinin yükselerek aracın içini ateş hattına çevirdiğini hissedebiliyordum.

"Yerinde duramıyor musun da zehirli bir yılan gibi sürtünüyorsun bana?" diye sorarken nefes nefeseydi. Dişlerini alt dudağıma sürttü, ardından alt dudağımı ağzının içine alarak ısırdı. Hareketi bana öylesine erkeksi geldi ki uzun tırnaklarım bilinçsizce ensesine saplandı. Bundan derin bir haz duyduğunu fark ettim.

"Haz alıyor gibisin, kucağında olmam hoşuna mı gidiyor?" diye sordum dilim dudaklarıyla çenesi arasında tur bindirirken. "Eriyip gidenin kim olduğu belli oluyor."

"Henüz erimedim, beni eritmeye ne dersin?" Sorusuyla beraber avuçları kalçalarımı sertçe kavrayıp sıktı. Soluğumun hızlanmasına neden olan hareketi, tırnaklarımı ensesinden ayırıp yüzüne taşımama, kemikli sert yüzünü tehditkâr bir şekilde okşamama neden oldu. Bu onu eğlendiriyormuş gibi, "Bak sen," dedi, "küçük patilerinle beni mi çiziyorsun?"

"Veya seni zehirli dişlerimle ısırmalı mıyım?"

"Buna hayır demezdim."

"Tuhaf çünkü içime zehrini akıtmak isteyenin sen olduğunu düşünüyordum," dediğimde burnundan sert bir nefes verip, bir elini kalçamdan çekerek yüzüme yasladı.

Çenemi parmaklarının arasına alıp dudaklarımın öne uzanmasını sağlayarak onları büzdüğünde, "Bana kafa tutup o ağzını edepsiz edepsiz açmaya devam edeceksen eğer söylemeliyim ki, onu doldurmak benim için çok zevkli olur," dedi hırıltılı bir sesle. "Bundan hoşlanıyor musun?" Sorusuyla beraber kaşları havaya kalktı, gözlerinde alayla karışık karanlık bir ifade belirirken başını aşağı yukarı sallayarak, "Söylesene, bundan hoşlanıyor musun?" diye sordu bir kez daha.

Dilimi dışarı uzattığımda gözleri karardı. Bir yılanın değil, bir kadının diliydi ama ucunda onun ruhunu yakıp kavuracak zehri biriktirmişti. Dilimi çenemi kavrayan parmaklarının yukarı kavislenmiş eklemlerinde gezdirdiğimde, kaşlarının ortasındaki arzuya yenik düştüğünü belli eden bir çukurla bana baktı. O, kesinlikle çok seksiydi ve daha tehlikelisi, bunun farkında oluşuydu.

"O dilini sadece eklemlerimde mi gezdireceksin?" diye sorarken çenemi daha sıkı kavraması, bacaklarımın arasındaki sızının artmasını sağladı. Dokunma ve dokunulma ihtiyacı tüm bedenimde tur atmaya başladı. "Hım?" Çenemi kavradığı için konuşamıyordum, sadece dilimi eklemlerine bir defa daha sürttüm. Tıpkı bir yılan gibi gözleri kısılırken, "Seni düzmemi mi özledin yoksa?" diye sordu, sorusu yırtıcı bir hissin içimde yükselmesine neden olsa da kaşlarım meydan okumayla çatıldı.

"Hım, bu tabirden hoşlanmadın mı?" diye sorarken sesi artık daha muzipti. Kalp atışlarımı duyabiliyordum ve bildiğim bir şey var-

sa, onun keskin duyuları da kalp atışlarımı çoktan radarına almıştı. "Daha edepsiz olmamı ister misin?" Sorusu beni heyecanlandırdı. Gözlerinin içine sönmeyen bir ateş gibi baktım. Asla söndüremeyeceği sonsuz, ışığıyla asıl karanlığı var eden bir cehennem ateşi gibi. "Seni sikmek istiyorum," dediğinde, gırtlağından yükselen o kalın sesin bir şarap olduğunu düşündüm ve lanet olsun, beni çoktan sarhoş etmişti.

Söylediği şeyden rahatsız olmadığımı, kasıklarına bastırdığım kadınlığımın ateşini hissettirmek için ona sürtünerek belli ettim. Göz bebekleri ürkütücü bir obruk gibi büyüdü, genişledi, gözlerinin mavisini karanlığa devretti ve ardından yeniden küçülen göz bebekleri, sanki ışığıma maruz kalmış gibi bir nokta boyutuna indi.

"Bana karşı sınırlarının olduğunu düşündüğün noktada, o sınırların hiç var olmadığını sana kanıtlamak adına ellerimi her yerinde gezdireceğim," dedi, söylediği şey ona yöneltmiş olduğum bakışlarımın daha da derinleşmesine neden oldu. "Bana duvar ördüğünde, o duvarı yıkıp yanına geleceğim ve yenisini örmene asla izin vermeyeceğim. Seninle aramda bir nefeslik bile mesafe kalsın istemiyorum, bunu anladın mı?" Kalçamda duran elini bel boşluğuma ilerletti, avucunu bel boşluğuma bastırıp bedenimi ona dayadı ve yüzlerimiz birbirinin merkezine geldiğinde, "Sana soluğun kadar yakın olacağım, belki de soluğun olacağım," dedi, sesi farklı bir şeyi asla kabul etmeyeceğini gösterecek şekilde ciddiydi. Sanki bu ikimiz için var ettiği bir yasaydı ve o yasayı ne ben çiğneyebilirdim ne de o.

"Şimdi o güzel ağzını açıp bana cevap ver," diyerek çenemi serbest bıraktığı anda uyuşan dudaklarımı birbirine bastırıp çatık kaşlarla ona baktım. Daha sonra beklentilerini karşılamak yerine içimden geleni yaparak bu defa ben onun çenesini parmaklarımın arasına alıp ezdim. Gözlerimin içine öyle bir baktı ki eğer buraya ilk geldiğim zamanlardaki kız olsaydım, eminim bu bakış beni durdurabilirdi ama şu an kucağındaki kadın, o kızın derisini üzerinden atıp deriyi arkasında bırakalı çok olmuştu.

Çenesini daha sıkı kavrayarak, "Sana emirlere kimin itaat etmesi gerektiğini unutturmuş olabilir miyim?" diye sordum. "Hatırlatsam iyi olacak."

Göz bebekleri yeniden gözlerinin mavisine bir karanlık gibi dağıldı.

"Burada emirleri ben veririm, sen de o emirlere itaat edersin, Karaduman."

Tek kaşını kaldırdı ama hiç beklemedim ve dudaklarımızı sertçe birleştirdim. Bunu beklediği aşikârdı çünkü dudaklarını aralayıp dilini ağzımın içine itişi, dakikalardır planladığı bir şeymiş gibi gerçeğe dökülmüştü. İnledim, iniltimde haz, hırs, öfke ve tutku vardı; derinlerine inildiğinde şehvetin çığlıkları da o iniltide gizliydi. Ellerini belime yerleştirip iki büyük avuçuyla belimi tamamen kapladı. Büyük parmak uçları neredeyse birbirine değecek şekilde sıktığı belimde izler bıraktığına emindim. Dudaklarımız teması kestiğinde kafamı kaldırıp çenesini sıkmaya devam ederek beni diliyle fethetmesini bekledim. Dili boynumdan çeneme uzandı, çenemde dolaşıp yeniden boynuma indi ve beni âdeta sahibiymişim gibi iştahla yaladı.

"O uzun diline bayılıyorum," dediğimde çene kaslarının sıkışmasından gülümsediğini anladım, boynumun derisini dişledi, yaladı, tekrar dişledi ve dudaklarının arasına alarak ezdi. Dilinin zikzaklar çizerek kulak boşluğumdan çene kemiğime sürüklendiğini hissederken parmaklarımın çenesindeki duruşu gevşedi.

Elleri kazağımın içine girdi, çıplak tenime sürtünerek yukarı doğru ilerledi. Dilim damağım kurumuş hâlde gözlerimi yüzüne indirip ona üstten bir bakış attım ama üstünlüğü sağladığımı sandığım noktada, dokunuşlarıyla bana üstünlüğün kimde olduğunu gösteriyordu.

Kar taneleri savrularak şehrin üzerinde esip geçiyordu; tıpkı onun tenimin üzerinde savrulan, ruhumda esip geçen parmakları gibi... Gözlerimiz buluştuğunda tırnaklarım tehditkâr bir şekilde yüzünün sınırlarında dolaştı ve aniden bileklerimi yakalamasıyla gözlerim kısıldı. Göz bebeklerimin yukarı çekildiğini, incelerek harelerimin ortasında bir çizgiye döndüğünü hissettim. Ellerimi bileklerimden birleştirerek kendi nabız vuruşlarımı hissetmemi sağlayıp belimin arkasında sabitledi.

"İstiyor musun?" diye sorarken sınırlarımı ateşe veriyor, bundan keyif alıyordu.

"İstediğimi biliyorsun."

"Daha açık söyle, yoksa neyi istediğini nasıl bilebilirim ki?"

"Oyun mu istiyorsun?"

"Oyunu başlattım, bana katıl istiyorum."

"Ellerimi serbest bırakmazsan sana nasıl katılabilirim ki?"

Gözlerime uzun uzun bakıp, "Hükmüm altına girdiğinde bakışların daha da yırtıcı bir hâl alıyor, bunun beni ne kadar azdırdığını hissediyor musun?" diye sordu ve bacaklarımın arasında zonklayışlarını hissettim. Sertleşmişti, devasa büyüklüğünü aramızdaki kumaş parçalarına rağmen hissedebiliyordum.

Yüzümü yüzüne iyice yaklaştırıp, dilimi dışarı uzatarak çenesinden sus çizgisine dek yaladım. Dudaklarının arasından geçen dilim hafifçe içeri girip çıktı ve sertçe yutkunurken belirgin âdem elmasının boğazında bir devrim yaratarak derisini kavislendirişini izledim. "Siktir," diye hırlaması, kasıklarımdan karnıma dek uzanan titreşimlerin yoğunlaşarak bedenimde elektrik akımı gibi dolaşmasına neden oldu.

"Devamını istiyorsan ellerimi bırak," diye fısıldadım, fısıltım onu daha da tahrik etmiş gibi alt dudağını ısırarak yamuk bir gülümsemeyle gözlerimin içine baktı. Gözleri mavi bir gökken, şimdi karanlık bir mahzendi. Parmaklarını nabzıma bastırıp dokunuşuyla beni mühürledikten sonra söylediğimi yapıp emrime itaat ederek beni serbest bıraktı. Ellerimi hızlıca öne getirdim ve saçlarının arasına daldırıp saç telleri arasında ilerletirken, "Akıllı kurt," dedim, bu onun genzinde küçük bir kahkaha doğurdu.

"Bu akıllı kurt seni öyle sert düzmek istiyor ki, kucağım dışında oturduğun her yer sana sadece ağrı hissettirsin ve konforu hissetmek için sürekli kucağıma çıkmak zorunda kal," dediğinde kelimeleri başımı döndürdü. *Evet,* diye düşündüm içimden. *İhtiyacım olan bu. İhtiyacım olan sensin.*

Tırnaklarımı sertçe saç diplerine batırdığım sırada kazağımı yukarı kaldırdı ve kazağımla birlikte sütyenim de yukarı kaldırdı. Memelerimin arasında yüzünü hissedince gözlerimin önünde şimşekler çaktı. Dilini memelerimin arasından ilerletip sağ göğsüme kaydı ve meme ucumun etrafını saran halkada ıslak dilini hissedince titredim. Diliyle

halkanın etrafını yaladı, ağzının içindeki sıvıların mememin halkasını ıslattığını hissettim. Daha sonra halkayı ağzının içine alarak meme ucumu damağıma yasladı. Açlıkla vakumlayarak emdi, acıyı hissettim, hemen arkasından zevk geldi. Büyük elleri çıplak belimden kalçalarıma doğru su misali aktığında göz bebeklerimin önü zevkten bir zarla örtülmüş gibiydi. Görüş alanım birdenbire kızıl renge büründü.

Bana daha sert sürtünmem için direktif verdi, âdeta beni yönlendirdi ve kalçalarım hızla kasıklarının üzerinde süzülmeye başladı. Öyle sert sürtünüyorduk ki ıslaklığım kumaşın dışına süzülüyordu, bunu hissedebiliyordum.

"Küçük deliğinin içini doldurup, keyif veren zevk dolu çığlıklarını dinlemek istiyorum," dedi nefes nefese, söylediği şeyin ahlaksızlığı bir kenara dursun, hırıltılı nefesi ve kalın sesi öyle baskındı ki aklımı oynatacağımı düşündüm. "Siktir, beni pantolonuma boşaltmak mı istiyorsun sen?" diye sorarken sesi çatladı, bu beni zirveye ulaştıracak kadar güçlü bir hissin içimde infilak etmesine neden oldu. Açlıkla dudaklarımı dudaklarına örttüm, bununla beraber ellerini kalçalarımdan çekerek kemerine indirdi, kemerinin açılırken çıkardığı tok ses kafamın içinde yankılar uyandırdı. Açlıktan kendini kaybetmiş, birbirinden beslenmeyi uman iki yırtıcı gibiydik. Birbirimizi talan etme ihtiyacı tarafından kuşatılmış durumdaydık.

Fermuarını indirirken dudaklarımız birbirine yaslıydı, aralık duran ağızlarımızdan sızan ve bizi yakıp kavuran nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Siktir, evet, bu adamla ben, birbirimizi yakıp yıkmak için var edilmiş iki fırtınaydık ve kavuştuğumuzda kıyametin kopması kaçınılmazdı. Tıraş losyonunun kokusu içimi okşadı, savaştan sonra tıraş olmak için vakit bulmuştu demek ki. Onlarca ceset yarattıktan sonra bile kendisini ön sıraya koyarak mükemmelliğinden bir şey kaybetmemeyi beceriyordu. *Dünyadaki en iyi tarçın kokusu,* diye düşündüm. Onun teninde kendine has bir tarçın kokusu vardı, müthiş tıraş losyonu ve eşsiz parfümünün kokusunu bile kırıp geçiyordu. O kutsanmıştı. Karanlık ve zalimlik tarafından. Güzellik ve kurnazlık tarafından.

Sert aletinin fermuar boşluğundan dışarı uzanarak karnına dayandığını hissettim ama gözlerimi indirip, tehlikeli bir bombaya ait kablolar gibi güzel aletini saran damarlara ve büyük canavarına bakamadım. Kendi düşünceme gülecektim neredeyse. Evet, büyük bir canavar. Doğru tabir.

"Kafanı eğip aşağı bakmaya ne dersin, Mahi?" diye sordu içimi titreten bir sesle. "Çünkü senin için nasıl salya akıttığını görmelisin."

Neyden bahsettiğini başta anlayamadım ama sonra gözlerimi indirip oraya, kazağı sıyrıldığı için açılan karnına dayanmış büyük penisini gördüğümde sertçe yutkundum. Zevk suyu penisinin başından büyük bir kabarcık oluşturarak karnındaki kas yığınına damladı. Gözlerimi oradan çekip alamadım. Eğilip dilimi zevk suyunda gezdirmek istedim.

"Benim için ağlıyor," dediğimde genizden iniltiye benzer bir ses çıkararak güldü.

"Senin için salyalarını akıtıyor daha doğru bir tabir olurdu, fıstık."

Sertçe yutkunup avucumu seğiren aletine yasladığımda o da sertçe yutkundu, yutkunuşunun sesini duymak alt dudağımı kemirmeme yol açtı. Avucum sıcak aletine baskı uygularken aynı şekilde aletinin bir kalpten farksız şekilde nabzını avucuma doğru ittirdiğini hissediyordum. Resmen benim için çırpınıyordu.

"Avucunu sar şuna," dediğinde söylediği şeyi harfiyen yerine getirdim. Keskin, seğiren çenesini havaya kaldırıp gözlerini gözlerimden çekmeden, "Evet," diye fısıldadı. "İşte böyle sıvazlamalısın beni." Avucumu sarıyordum sarmasına ama uzun parmaklarımı birleştirebildiğim söylenemezdi. Koca cüssesi, uzun boyu göz önünde bulundurulduğunda bu denli kalın ve uzun bir uzva sahip olması normal gelebilirdi. Bu koca beden, derisini parçalayıp içinden bir canavar da çıkarıyordu neticede. "Sanırım büyük sikimi avucuna sığdırmakta zorlanıyorsun?" dedi sorar gibi. "Oysa küçük deliğine hepsini sığdırabilecek kadar tahrik olmuş durumdayım şu an."

"Edepsizin tekisin," dediğimde, "Tamamen edepsiz olsaydım kucağımda utançtan titreyerek bininci orgazmına ulaşıyor olurdun," diyerek dilini dudaklarıma sürttü. "İster misin bunu?"

"Seni istiyorum," dedim hiç düşünmeden.

"Evet, bunu biliyorum. Benimle ne yapmak istiyorsun?"

Gözlerinin içine tutkuyla bakıp, "Ne istediğimi söyletene kadar bunu bana vermeyeceksen, sen de istediğini alamayabilirsin. Bu riski göze alıyor musun?" diye sordum.

Gözlerini kısıp, "Benimle savaşma çünkü her seferinde kazanman beni çılgına çeviriyor amma koyayım," dedi sertçe.

"Bunu yapmanı istiyorum," dediğimde çenesi bir kez daha seğirdi. Aletini sıkıca kavrayıp sıkarak sıvazladığımda, başını geriye atıp koltuğa yasladı, âdem elması yeniden sahnedeydi ve âdem elmasına bakmak merkezimin istekle sızlamasına, vajinamın açlıkla kasılmasına neden oldu.

"Amına koyayım," diye küfretti gür, siyah kirpiklerinin arasından bana mavi bakışlarını yöneltip bedenimi âdeta sabun gibi eritirken.

"Evet, bunu yapmalısın," dediğimde gözlerinin mavisi gümüşe süzülene dek parladı; şimşeklerin gözlerinin içinde patladıklarını gördüm. Hiç düşünmeden altımdaki taytı indirdi, külodumu kenara çekti ve zaten ıslanan vajinamın dudakları arasına aletini sürtmeye başladı.

"Demek içeri koymamı istiyorsun?" diye sorarken nefes nefeseydi. "Ne zaman arabada yalnız olsak, seninle direksiyon başında sikişmek istemiştim," dedi açıkça, tahrik altındayken ağzı öyle bir açılıyordu ki kendimi kaybetmenin eşiğindeydim. Aletinin başını ıslak deliğime itince dudaklarımdan bir inilti kaçtı, acıyı yok sayamazdım ama istek ve tatmin duygusu ondan katbekat üstlerdeydi. Gözlerimiz kenetlenmişken kalçalarımı ikiye ayırdı ve daha da sıkılaşan kadınlığımdan içeri büyük penisini itti. Başını içimde hissettim, girişimden biraz yukarı kayarak daha derine girdi. Kalın, uzun aletinin her damarını girişimde hissedebiliyordum.

"Korunmaktan hoşlanmadığın kesin," diye fısıldarken derisini, damarlarını, tüm çıplaklığını ve ıslaklığını onun için çoktan ırmağa dönmüş deliğimde hissediyordum.

"Sıkı deliğinin beni nasıl sardığını hissetmek için ölüyorum, aksi düşünülemez," diyerek kalçalarımı daha sert sıktı ve "Otur sikimin üzerine," diye emretti. Kalçalarımdaki baskıyla kasıla kasıla onu içi-

me almaya başladım. Aşağı yukarı, senkronize olmuş hâlde, istekten deliriyormuş gibi. Kadınlığım resmen ağlıyordu, içime her oturuşta biraz daha saplanırken ıslaklığımın gitgide daha da arttığını benim gibi o da hissediyor olmalıydı. "Evet, amına koyayım. İşte böyle süreceksin beni," diyerek kalçamı sıktı, parmaklarının derimin altına gireceğini hissederek hazla, "Ahh!" diye inledim, aleti içimde bir nabız gibi atarken daha da genişledi. Çıldırtıcı bir istekle, "Mahinev," dedi soluk soluğa. "Evet, evet yavrum, hepsini al içine."

Kucağında kendimi kaybetmeye başladım. Avucu sertçe külodun bir kısmını örttüğü kalçalarıma vuruyor, bununla beraber daha da hızlanıyor, ıslak deliğimle onu sıkıca sarıyordum. Aletinin buna karşı nasıl hassaslaştığını hissedebiliyordum. İçime her dalışında, duvarlarım ıslak ve sıkı bir şekilde etrafını sardığında büyük aleti içimde titreyerek kasılıyor, genişleyip şişiyordu. Damarlarının kadınlığımın duvarlarına sürtünüşü aklımı yitirmeme neden oluyordu. Öyle sert bir şekilde düzüşüyorduk ki g noktama aletinin başıyla her vuruşunda vücudum elektrik akımına kapılmış gibi titriyor, oturamadığım noktada kalçalarımdan kavrayarak o beni oturtup kaldırıyordu.

Hiç beklemediğim anda belimden kavrayarak arabanın içinde ters dönmemi sağladı. Sürücü koltuğuna yatırıldığımda onunla koltuk arasında iki büklümdü. "Lanet arabaya sığmıyorum!" diyerek üzerime abanıp içime sertçe vurmaya başladı. "Güzel amcığına da sığmıyorum!" diye hırladığında dudaklarımız birleşti. Delirmiş gibi, birbirimizi tüketircesine öpüşürken aleti deliğimi parçalayacakmış gibi hızla içime çarpıyordu. Elini bedenlerimizin arasına sokup parmağını tepeme bastırdığında ayak parmaklarım büküldü ve havada duran bacağım titremeye başladı. "Fıstığın nasıl şişmiş öyle," diye fısıldadı ağzıma doğru. Ardından tepemi parmaklarının altında pervasızca ezmeye başladı ve bu doğrultuda ilerlerken kadınlığımın kasılışları da önlenemez şekilde arttı. Onu resmen içime yiyordum, onu resmen içimle sağıyordum. Çok ıslak, kirli ve inanılmaz şekilde sesli. İçime her soktuğunda o erotik ses aracın içinde yankılar uyandırıyor, zevkten kuruyan dilimi damağıma yaslayarak kendimi kaybetmiş gibi inliyordum.

Gözlerim geriye kayarken, "Sikeyim, beni o kadar iyi yiyorsun ki," diye inledi, iniltisiyle beraber derin bir vuruş daha yaptı. İçimde bir şeylerin yerini değiştiriyormuş gibi hissettim. Deliğim arsız bir tavırla onu içine vakumlayıp sarıyor, aletini sertçe içime soksa da içimden kolayca geri çıkaramıyordu çünkü vajinamın tüm derisi onu âdeta sarıyordu. "Çok sıkısın, kasma bu kadar," diyebildi bir ara, çünkü kasmaya devam edersem içimden taşırarak boşalacağını biliyordum ama öylesine büyük bir hazzın pençeleri arasındaydım ki söylediği şeyi yapmadan duramıyordum. Kasılmalarım şiddetli spazmlar doğurmuştu, artık kendimi gevşetebildiğimi söyleyemezdim.

"Durma," diyerek tırnaklarımı kazağından yukarı çıkarıp sırtına sapladım, sırtını çizdim. "Daha sert düz beni, hepsini içimde istiyorum. Beni parçalaman umurumda bile değil." Bunu duyduğunda parmaklarını tepemde daha sert hareket ettirmeye başladı. Artık vajinamın onu içine kabul eden noktasının şişerek dışarı doğru kavislendiğini hissediyordum. İki vahşi hayvan gibi çiftleşiyorduk, bunun insani tek bir yanı dahi yoktu. "Evet, lütfen, evet!"

"Sikimi nasıl yediğine bak," diyerek çenemden tutup kafamı kaldırınca gözlerim karnımdan aşağı kaydı. Yana çekilmiş külodum sudan sırılsıklamdı, vajinam ise onunla birleştiği için bordo rengini almıştı. İçime her saplanışında penisinin etrafını saran sıvıların renginin bile beyaza çalmaya başladığını görebiliyordum. Çok ıslak, çok arsız ve inanılmaz sınırsız bir andaydık. Tüm gücüyle beni dolduruşunu izlemek, kendimi tanrıça gibi hissetmemi sağlıyordu ve kesinlikle o da üstümdeyken bir tanrıdan farksızdı.

"Daracık deliğinin ne kadar iyi hissettirdiği hakkında hiçbir fikrin yok," diye tıslayarak dudaklarıma yöneldi. Beni altında eze eze düzerken dudaklarımız birleşti, dillerimiz birbirine iki kızgın yılan gibi dolaştı. Hem çok ahlaksızca öpüşüyorduk hem de çok ahlaksız bir şekilde birleşiyorduk. Beynim eriyor gibi hissediyordum, mantığım karahindibanın ona dokunan bir nefes sonrasında dağılışı gibi dağılmış durumdaydı, sesler ve renkler birbirine karışmıştı; üstelik eriyen tek yerin beynim olmadığı da kesindi.

"Efken," diyebildim dudaklarımız birbirine mıhlıyken. "Evet, hepsini sok, lütfen. Becer beni." Bunu söylememle bacaklarımı omuzlarının üzerine kaldırarak öyle derine girdi ki ciğerlerimdeki havanın tüm organlarımı patlatarak dışarı döküldüğünü hissettim. "Nabzını içimde o kadar net hissediyorum ki," diyebildim, ciğerlerim yanıyordu, aldığım nefes artık yetersiz gelmeye başlamıştı.

"Sikimi ne hâle getirdiğine bak," diyerek gözlerini birleşme noktamıza indirdi. "Siktir, beni bembeyaz yapmışsın," dedi ve bacaklarımı gerip kadınlığımı tamamen kasılacak şekilde zorladı. "Kesinlikle çok ahlaksız bir amın var senin," dediğinde gözleri doğrudan oradaydı. Beni nasıl doldurduğunu izliyordu. "Sen de bakmalısın," dedi soluk soluğa. "Nasıl düzüştüğümüzü izlemelisin."

"O güzel ağzını ağzıma ver," diyebildim ama bunu yapmak yerine, "Sana nasıl düzüştüğümüzü izlemeni söyledim," diye tıslayarak aletini içimde sertçe çevirdi. Sıkı kalçasını döndürerek aletini içimde derinliklerimi, duvarlarımı kaşıyormuş gibi çevirirken gözlerim geriye kaydı. Bu manzaradan hoşlanmış olacak ki, "İşte benim kızım," diyerek parmaklarını boğazıma sarıp aralanan dudaklarımdan içeri tükürdü. Bu beni o kadar tahrik etti ki kadınlığım mengene gibi aletini sararak onu içine çektiğinde derinden gelen bir hırıltıyla inleme sırası yeniden onundu.

Tükürdüğü ağzıma parmaklarını tıkıp, parmaklarını içeride çengel şeklinde bükerek alt damağımı kavradı. Ağzım açık duruyor, salyalarım parmaklarını lekeliyordu. "Düzüştür beni o delikle, işte böyle," diye emretti. "Bunu sevdin demek?" İçimde çevirdi, onu yeniden kavrayıp sıktım ve parmaklarını alt damağıma bastırıp ağzımı daha çok açtı. "Siktir, tüm evrenlerdeki en iyi amcığa sahipsin."

Şu âna kadar onu hiç bu kadar insanlıktan çıkmış, hiç bu kadar edepsizleşmişken görmemiştim ama bunun beni mahvettiği yok edilemeyecek bir gerçekti. Bundan hoşlanmıştım.

Gözlerim kaydı, aynı anda yüksek sesle inledik.

Beni dağıtması çok uzun sürmedi, ikinci orgazmımı yaşarken içime sıcak bir şekilde doldu, içimden ılık ılık taştı. Boşalırken boğazını saran, çenesine dek uzanan yıldırım misali damarları hayal me-

yal gördüğümü hatırlıyorum. Daha sonra zevkin girdabına kapıldım. Gerçeklik algımı tam da o an kaybettim.

Bir süre birbirimizin kollarında kaldık. Nefeslerimiz düzen bulana, nabızlarımız derimizi yırtıp dışarı fışkırmayacak kadar ehlileşene dek... Parmaklarım dipleri terle ıslanan saçlarında dolaştı. Dudaklarını çeneme, boynuma ve yanaklarıma sürttü. İhtirasını gizlemediği gibi şefkatini de gizlemedi. Bana kendimi hem paramparça hem de büsbütün hâle gelmişim gibi hissettirdi.

"Gerçek şu ki, sen bu dünyaya sana tapınmam için gelmişsin," dediğinde soluk alıp verişlerim hâlâ çok hızlıydı. Göğsüne saklandım ama bana hissettirdiklerinden kaçamadım.

Efken arabayı çalıştırdığında, ne ara daha da yoğun şekilde yağmaya başladığını anlamadığım karların arabanın camına biriktiğini fark ettim. Silecekler biriken karı dağıtırken araç hızla yolda ilerlemeye başladı. Kar gibi sis de ormana çökmüştü ve telefona ilişen gözlerimle akşam olmak üzere olduğunu gördüm. Saate bakarken gözüm bildirime de takılmıştı. Sezgi nerede olduğumuzu soran bir mesaj atmıştı. Ekranı kaydırıp mesaj kısmına girdim. Yanaklarım hâlâ kızıldı, göğsüm hâlâ körük gibiydi ve bedenim erimiş durumdaydı.

Sezgi'ye bir cevap yazacağım sırada aniden gelen hisle gözlerimi ekrandan ayırıp ormana doğru çevirdim, kaşlarım sertçe çatıldı. Araba hızla ilerlerken ağaçlar da hızlı bir şekilde yanımızdan geçip gidiyordu. Yeniden izleniyormuş gibi hissetmek bana gece yaşadığım anları hatırlatmıştı. Birinin uğursuz gözleri sürekli üzerimizdeymiş gibi...

Neden böyle hissediyordum? Gece ormanda birinin varlığını hissetmiş ama birini görememiştim, daha doğrusu o an Efken'in bağırışı bütün dikkatimi dağıtmıştı. Gerçekten biri ya da birileri bizi takip ediyor olabilir miydi? Kuşku göğsümün içine sivri pençelerini saplayarak kalbimi toprak gibi kazmaya başladı.

Efken'e bundan bahsetme fırsatım olmamıştı, açıkçası benim de üzerine düşünmeye zamanım olmamıştı. Belki de Efken de benim gibi hissediyordu ama beni tedirgin etmemek için bundan bahsedemiyordu.

İçimdeki hisle baş edemeyeceğimi anladığımda konuyu ona açma isteğiyle Efken'e doğru döndüm ama ben daha ağzımı açmadan Efken küfrederek aracı aniden durdurdu. Olayın şokuyla ona bakakaldım ama o bana değil, öfkeyle yola bakıyordu.

Ben, "Efken," dedim ama devam edemeden Efken aracın kapısını açıp çevik bir hareketle araçtan indi. Ne olduğunu anlamak için gözlerim onu takip etti. Efken aracın ön kısmına ilerlediğinde, onu takip eden gözlerim yola döndü ve onu neyin durdurduğunu gördüm.

Yolun kenarındaki iki Gümüş Pençe cesedini gördüğümde gözlerim büyüdü fakat beni bu kadar şaşırtan şey sadece cesetler değildi. Hızla arabadan inip Efken'in yanına gittim. Efken, Gümüş Pençelerin cesetlerinin yanında durmuş, anlaşılması zor ifadelere sahip gözlerini cesetlere dikmişti. Onun gibi cesetlere doğru döndüm. İki Gümüş Pençe'nin cesedi de çürümüştü. Çürüyen kurtların etrafını bir kan gölü değil, mavi bir sıvı kaplamıştı ve cesetlerden mavi bir buhar yükseliyordu.

3. YAS MI İNTİKAM MI?

WOEST. SURROUND ME

Ölüm Yıldızı ihtişamıyla infilak ederken öyle çok parlar ki, ışığıyla seni kör edebilir. Onun ışıltısına aldanma, o sadece ölüyor.

Zaman bana onlarca doğaüstü olayla karşılaşma fırsatı vermişti ve bir yılanın gözlerine benzeyen gözlerim de bunlardan sadece bir tanesiydi. Her şeyin olabileceği bu evrende, hiçbir şeye şaşırmayacağımı düşünürken her seferinde şaşırmayı başarabileceğim bir durumla karşılaşıyordum. Gümüş Pençelerden yükselen mavi buhar, duman gibi yayılıyordu. Dumanı takip eden gözlerimle başımı kaldırdım, gökyüzüne doğru baktı. Ben gökyüzüne bakarken bir kurdun öfkeli uluması bütün ormana yayıldı, bedenim bu sesle ürperdi.

İntikam mı yoksa yas mı? Ulumasında ne gizliydi?

Her şey o kadar ani oldu ki, ben daha başımı tam olarak indirememişken büyük, siyah tüylü kurt hızla cesetlerin üzerinden atladı ve ormanın içine doğru koşmaya başladı. Geriye doğru sendelerken ne yapacağımı bilemeyerek ormana doğru koşan büyük kurdun arkasından bakakaldım.

"Efken!"

Yankılanan sesimle ağaçlardaki kuşlar havalandı fakat Efken arkasına bakmadan koşmaya devam etti. Şu an ne kadar hızlı

koşarsam koşayım ona yetişemeyeceğimi bildiğimden panikle araca bindim. Aracı çalıştırıp Efken'in izini kaybetmemek için gaza yüklendim. İlk başta paniğimden dolayı yalpalayan araç, bir süre sonra hızla yolda ilerlemeye başladı. Bir yandan yola bakıyor, bir yandan da ormanın içinde koşan Efken'i takip etmeye çalışıyordum.

İntikam mı? Yas mı?

Gaza yüklenebildiğim kadar yüklendim ama güçlü kurt çok çevikti, bir saniyelik koşuşu bile yüzlerce metreye bedeldi. Saniyeler içinde kilometreleri aşabilecek hıza ulaştığında, "Siktir, beni bekle!" diye bağırdım ama emirlerimi duyamayacak kadar alanımdan çıktığı için bizi bağlayan o şey bir işe yaramadı.

Bir süre sonra Efken'in hızına ulaşamayacağımı anladım ve onun izini kaybettim. İçimde büyüyen korkuyla elimi direksiyona vurdum, aracı Kurtboğan Ormanı'nın üzerinden çevirip eve doğru sürdüm. Yol boyunca kalbim panikle çarptı. Nereye gidiyordu? Gittiği yerde onu ne bekliyordu? Kafam allak bullaktı. Cesetlerden yükselen mavi duman ve cesetleri kaplayan mavi sıvının ne demek olduğunu bilmiyordum ama hiç de iyi bir şeymiş gibi gelmiyordu. Efken'in bunların anlamını bildiğini düşünmüyordum, onu öfkelendiren daha çok Gümüş Pençelerin cesetlerini görmek olmalıydı. Kurdun gözlerindeki öfkeyi ve intikam isteğini görmeme gerek yoktu.

İntikam mı? Yas mı? Her ikisi mi?

Eve vardığımda aracı karların içinde kaydırarak durdurdum. Dışarıda kimse yoktu ama aracın sesi içeridekileri paniklemiş olmalı ki ben arabadan indiğimde İbrahim de evin kapısını açıp kendini dışarı atmıştı. Aracın kapısını sertçe çarpıp koşar adımlarla eve ilerlerken İbrahim de aynı koşar adımlarla bana doğru geldi ve yüzümdeki ifadeler onu daha da panikletti.

"Mahinev, ne oldu?" diye sordu kayarak yanımda durduğunda. Diğerleri verandada durmuş bize bakarken adımlarımı durdurmadan ilerledim. "Neden tek geldin? Efken nerede?"

İbrahim'in sorularını es geçip Hatem'e doğru ilerlediğimde Hatem duraksadı, kaşlarını çatarak bana baktı. "Efken'i bulmanız gerek," dedim soluk soluğa. Hem de hemen bulmalıydık çünkü onu

koruyabileceğim alanı yırtıp geçmişti. Korunmaya ihtiyacı olmadığı kesin olsa da onu korumak isteyen tarafım, içimde feryat figan bağırıyor, ruhumu altüst ediyordu.

Sezgi, tedirgin bir şekilde yanıma gelip koluma dokundu. "Sakin ol, bebeğim. Ne olduğunu anlat bize. Efken nereye gitti?" Beni sakinleştirmeye çalışsa bile sesi öyle panik yüklüydü ki, sakinleştirilmesi gereken o olabilirdi.

Gözlerimi Hatem'den ayırmadan, "Yolda iki Gümüş Pençe cesedi bulduk," dediğimde omuzlarını dikleştirerek bana yaklaştı. Gri gözleri öfkeyle parladı. "Efken bir anda dönüşüp ormana girdi. Onu Kurtboğan Ormanı'na kadar takip edebildim, sonra izini kaybettim. Bulun onu hemen!"

Hatem, serinkanlı bir şekilde, "Bulacağız," dedi ve sırtını bize dönüp koruluğa doğru koşmaya başladı. Hatem uluduğu anda koruluktan onlarca kurdun uluma sesi de aynı anda yükseldi.

Onu bana getirin, hemen.

"Abla, iyi görünmüyorsun," diyen Miraç'a bakamadım.

Sezgi kolumu okşarken, "Onu bulacaklardır. İçeri geçelim hadi," dedi. Onların arkasından gitmek istesem de kafam bu kadar karmaşıkken onlar kadar iyi iz süremeyeceğimi bildiğimden Sezgi'nin teklifini kabul ettim.

Parmaklarımı birbirine geçirip sıkarken eve girip salona ilerledim. Diğerlerinin aksine Manbel dışarı çıkmamıştı ve salona girdiğimde sorgulayıcı bakışları yüzümü hedef almıştı. Kendimi tekli koltuğa bırakıp, "Savaşta bile onlarca Gümüş Pençe cesedi görmüştüm ama ilk kez böylesini gördüm," dedim soğukkanlı durmaya çalışırken. "Efken başına iş açacak."

"Cesetlerin nesi farklıydı?" diye sordu İbrahim çaprazımdaki koltuğa oturduğu sırada. Öne doğru eğildi, ellerini bacaklarının arasından ileri doğru uzatarak birbirine bastırdı.

"Çürümüşlerdi," dediğimde İbrahim bunun neresinde bir anormallik olduğunu anlamamış gibi yüzüme bakmaya devam etti. "Bedenlerinden mavi bir sıvı sızmıştı ve etrafa mavi bir buhar yayıyorlardı."

İbrahim yüzüme bakakalırken başımı kaldırıp diğerlerine baktım. Onların da yüzünde şaşkın, söylediğim şeyi anlamlandıramıyormuş gibi bir ifade vardı. Aldığım derin nefesle omuzlarım havalanırken, "Böyle bir şeyi ilk defa duyuyorum," dedi Crystal.

Sapphire da "Ben de," diyerek ona katıldı.

"Kurtlarla ilgili bir konu olduğuna göre bu konuda Mustafa Baba yardımcı olabilir, değil mi?" diye sordu Ceyhun gözlerini hepimizin yüzünde tek tek gezdirerek. Kimseden bir cevap gelmedi.

"Efken'in neden delirdiği anlaşıldı," dedi Manbel ve ondan sonra bir daha da konuşan olmadı.

Herkes kendi köşesine çekilirken koltukta yan döndüm, dirseğimi kolçağa yasladım, çenemi avucuma bastırırken gözlerimi pencereden dışarıya çevirdim. Bir insanın fiziksel ya da ruhsal olarak ne kadar güçlü olduğunu bilseniz de ona değer veriyorsanız, onun için endişelenmek kaçınılmaz olurdu. Efken'in fiziksel olarak güçsüz düştüğü anlar olmuştu, ruhsal olarak da çöküntü yaşadığına şahit olmuştum ama o benim gözümde her şeye rağmen, her açıdan güçlüydü. Ve ona bu kadar değer veriyorken endişelenmeden edemiyordum.

"Aptal," diye fısıldadım. "Onu öylece gözden kaybettim."

Çenemi yasladığım elimin parmaklarını hafif bir ritimle yanağıma vururken önüme bir kupa uzatıldı. Başımı kaldırmadan gözlerimi çevirerek kupaya baktım, daha sonra da gözlerim kupayı tutan elin sahibine çevrildi. Crystal, soğukkanlı yılan derisinin ardındaki sıcak, şefkatli gözleriyle bana bakıyordu. Gözlerinde görebiliyordum, o da bana değer verdiğinden benim için endişeleniyordu.

"Teşekkür ederim," dedim kupayı alırken. Sıcak kupayı ellerimin arasına alıp bedenimi düz bir konuma getirdim. "Bir şeyler yediniz mi?"

Crystal başını sallayıp, "Yedik biz, merak etme," dedi. "Açsan bir şeyler hazırlamamı ister misin? Boş mideni kahveyle doldurma. Efken'e de aldırış etme. O şu an buradaki herkesten daha tehlikeli bir güce sahip. Başına bir şey gelmeyecek."

Bu kadar güçlü olması onu hedef hâline getirebilirdi, yine bu denli güçlü olması kendisini yok etmesine de sebep olabilirdi. Kalbimin

vuruşları çok güçlüydü ama yüzümde soğukkanlı bir ifade belirmesini sağladım.

Midem bomboştu ama buna rağmen, "Aç değilim," demekle yetindim. Şu an bir şeyler yiyebilecek hâlde değildim. Kalbimin sesini duymamaya çalıştım. Çok gürültülüydü.

Kupanın sıcak seramik yüzeyini dudaklarıma yaslayıp küçük bir yudum aldığım sırada dış kapının sertçe açılma sesi salona doldu. Dudaklarım kupanın yüzeyindeyken gözlerimi salonun girişine çevirdim. Kendisinden önce kokusu geldiğinde ve burnuma dolduğunda panikle ayaklandım. Bu ani hareketimle kupanın içindeki kahvenin birazı taytıma dökülmüş, soğuk derime temas etmişti. Crystal bana doğru atılacakken geri çekilip kupayı sehpaya bıraktım ve salonun çıkışına ilerledim. Ama ben dışarı çıkamadan Efken içeriye adım atmıştı.

Tam çarpışmak üzereyken geri çekildim, gözlerini indirerek yüzüme baktı ve göz göze geldik. Gözlerinde gördüğüm öfke, bir adım daha geri çekilmeme neden oldu. "Sana yetişemedim," dedim, paniğim sesime de yansımıştı.

"Peşimden gelmemen daha iyi oldu, Medusa," deyip elini omzuma koydu. Hareketi her ne kadar sakinleştirici görünse de kendisi hiç de sakin görünmüyordu. Gözleri benden ayrıldı, salondakilere baktı. "İbrahim nerede?"

O bunu sorana kadar İbrahim'in yanımızda olmadığını fark etmemiştim.

"Geldim geldim," dedi İbrahim kayarak salona girerken. "Sen üç kere İbrahim de, ben cehennemin dibinde olsam zebanileri kandırır da yanına, cennetine gelirim Efken'im."

Efken ona bakmadan, "Kes sesini," dedi, kolunu omuzlarıma sarıp bizi koltuklara ilerletti. Ayaklarımın altındaki zemin kayıyor gibi hissettim. Çok şükür buradaydı, tek parçaydı ve ışık falan da saçmıyordu. Yeniden Nemesis bokuna dönüşmesinden mi endişe duyuyordum yoksa üzerine çok daha fazla düşman çekmesinden mi? Belki ikisinden de.

İbrahim, "Senin için cehennem ateşlerinde yanan benim ama sen denizdeki yılana sarılıp ateşini söndürme niyetindesin. Yazık gerçek-

ten de," diye söylenerek arkamızdan geldi. Efken yine onu duymazdan geldi.

İbrahim ortamı yumuşatmayı deniyordu. Ama sadece deniyordu.

"Mahinev bize kurtlardan bahsetti," dedi Ceyhun merakla Efken'e bakarken. "Birilerinden mi şüphelendin? Nereye gittin?"

Efken, Sezgi'nin oturduğu koltuğun diğer ucuna oturduğunda ben de ortalarına oturdum. "Tam olarak bir kurt bile değillermiş," dedi Efken, Ceyhun'un sorularını es geçerek. Aslında cevabı ben de merak ediyordum ama bunu sonra da öğrenebilirdim. "Henüz uyanışa geçmemiş iki Gümüş Pençe'yi katletmişler."

Dönüşümü tamamlamamış, belki kimliklerinin farkında bile olmayan iki suçsuz insanı katletmişlerdi. Masumları. Kanım damarımın içinde derin bir sessizlikle akmayı sürdürse de kalbimi saran karanlık bir öfke hissettim.

Efken'in buzdan soğuk sesinde intikam vardı ve intikamın oluşturduğu karlı yola, onun büyük pençesi ilk adımını atmıştı.

Onu dikkatle izlerken, "Uyanışa geçmemişler mi?" diye sordum, doğrulamak istiyordum çünkü masumların kanının döküldüğü düşüncesi içimde koca bir sıkışıklık doğurmuştu.

Efken, başını salladı. "Uyanışları gerçekleşmemiş, normal iki insan," dedi, konuşurken parmakları saçlarımın arasında, ensemde gezindi. Bunu daha çok kendi kontrolünü kaybetmemek için yapıyormuş gibi gelmişti. "Onları öldüren her kimse ya da her neyse, henüz insanken öldürmüş. Öldüklerinde de bedenleri asıl formlarını almış."

"Uyanışa geçmedilerse yaşları çok da büyük değildir," dedi Sezgi, sesi üzgün çıkmıştı. "İki masum insandan ne istemiş olabilirler?"

Efken'in burnundan verdiği öfkeli nefesle sertçe yutkundum. "Cadılar olabilir mi?" diye sorarken aslında cevabı biliyordum. Bunu yapacak kadar gözlerini karartmış olamazlardı. Sanırım. Çok sayıda insanlarını kaybetmişlerdi ve bu başkaldıran cadılar için bile oldukça yanlış bir seçim olurdu. Bunu göze almış olabilirler miydi? Bilemiyordum.

Efken sorumu, "Her kimse bedelini aynı şekilde ödeyecek," diyerek açık uçlu bir şekilde yanıtladı. Sükûnet içinde onu izledim, o da aynı şekilde ensemi okşamaya devam etti. Ortam tam olarak du-

rulmamışken bir yerden patlak vereceğinin farkında olsam da bunun bu kadar erken gelmesini beklemiyordum. İki masum. Yaşları küçük. Henüz uyanmamışlar bile. Kalbim ağırlaştı.

Bir elinde kumaş parçası, diğer elinde küçük bir şişeyle içeri giren Hatem, salonun ortasına ilerledi. Bize doğru dönerek, "Hak etmedikleri bir şekilde öldürüldüler ama onları hak ettikleri bir şekilde defnettik," dedi. Onun gözlerindeki öfkenin de Efken'in öfkesinden farkı yoktu. "Bunları da numune olarak getirdim."

Efken sırtını koltuktan ayırıp dikleşti, Hatem'in uzattığı kumaşı aldı. Tarif edemeyeceğim bir ifadeyle bir süre elindeki mavi sıvıyla lekelenmiş kumaşa baktı. O lekeye dokunma ve ne olduğunu anlama isteğim büyürken Efken kumaşı avucunda toplayıp sıktı, diğer elini uzatıp bu kez içinde mavi sıvı olan küçük cam şişeyi aldı. Şişeyi yavaşça aşağı yukarı sallarken dikkatli bakışları hareketlenen mavi sıvıdaydı.

"Belki de onları öldüren şey bu sıvıydı," diye bir fikir attı ortaya Sezgi.

Efken ise kendinden emin bir şekilde, "Hayır, değildi," diye yanıtladı onu.

Şişenin kapağını kaldırmaya yeltendiğinde, "Bu iyi bir fikir olmayabilir," dedim ama Efken söylediğim şeyi duymamış, kulakları şu an her şeye tıkanmış gibi dikkatle şişeyi izlerken kapağını kaldırdı.

Miraç, "Ablama katılıyorum," dese de o da merakla şişeye bakıyordu.

Efken koltukta ileri doğru kaydı, bacaklarını daha geniş bir açıyla ayırıp avucunu bacaklarının arasındaki boşlukta açtı. Gözlerim korkuyla irileşirken bileğini tutup, "Düşünmeden hareket etmek yoktu," dedim.

Gözlerini yüzüme çevirip, "Sorun yok," dedi sadece. Tereddütle bileğini tutmaya devam ettiğimi fark edince başını da bana doğru çevirdi. "Sorun yok, dedim Mahi."

"Ay bayılacağım şimdi," dedi İbrahim abartılı bir sesle. Hatem'in yanında, yani önümüzde dikiliyordu. "Birader bu gerçekten iyi bir fikir olmayabilir, ilk önce ağaca bitkiye falan damlatalım." Durdu, göz ucuyla Hatem'e baktı. "Ya da seni değil bunu feda edelim, baklavam."

Hatem'in gözleri serinkanlı bir hareketle ona dönünce Yaren, İbrahim'in kolunu tutup çekti. "Ortamı daha da germe, aptal."

Efken dikkatle ağzı açık duran şişeye bakarken bir anda şişenin içindeki sıvıdan avucuna birkaç damla döktü. Tırnaklarım hissettiğim korkuyla Efken'in bileğine saplanırken iri gözlerle avucundaki sıvıya baktım. "Yapma demiştim!"

Elini yavaşça hareket ettirdi, avucundaki sıvı sağa sola yayıldı. Tuttuğum bileğini sallayıp sıvının yere dökülmesini sağlayacakken derisine, derisindeki derin çizgilerin içine gömülen mavi sıvı kendiliğinden hareket etti. Kumlara dökülen suyu kumların emerek içine çektiği gibi Efken'in derisinin sıvıyı emdiğini fark edince dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

"Sorun yok demiştim."

"Ya bir tür zehir falansa ve derin emdiği için zehirlenirsen?" diye soran İbrahim'e korkulu gözlerle baktım.

Efken gözlerini kaldırarak ona baktı. "Derinin emebildiği bir zehir olsaydı, bu sıvı gümüş pençelerin içinde kalır, dışarı sızmazdı." O, avucuna biraz daha mavi sıvıdan dökerken üzerimden atamadığım şokla ona bakmaya devam ettim. "Bu, o uyanışa geçemeyen Gümüş Pençelerin özü."

Hatem'in onu onaylayarak başını salladığını göz ucuyla gördüm. Yani zehir ya da herhangi bir şey değil de öz müydü? Efken'in avucuna döktüğü sıvı tekrar derisi tarafından emildiğinde bileğini sıkıca tutan elimi geri çektim.

"Bunu biliyor muydun?" diye sordum.

"Tahmin etmiştim. Mustafa Baba da doğruladı."

Miraç gözleriyle Efken'in avucunu işaret etti. "Belki de buna neden olan şey senin gücündür, olamaz mı?"

Efken düşünceli gözlerle şişenin dibinde kalan sıvıya bakarken, "Anlaşılan o ki gözlerini uykuda olan, insan bedeninde olup henüz dönüşüm gerçekleştirmemiş Gümüş Pençelere diktiler," diye mırıldandı. Sanki bu onun kafasından geçen bir cümleydi, öyle çok dalmıştı ki sesli dile getirdiğinin bile farkında değildi.

Söylediği şey, damarlarımda soğuk bir şekilde ilerleyen kanımın kaskatı kesilip buza dönmesine neden oldu. Kimse onun söylediği şeyin üzerine yeni bir yorum yapmadı. Sessizlik, hepsinin içinde dolaşan dehşetin ayak izleri gibiydi.

İlerleyen saatlerde Sezgi'nin bedeni yorgunluğundan kaynaklı hâlsiz düşmüş, Ceyhun onu kucaklayıp odaya götürmüştü. Crystal, evin kalabalık olmasından bunaldığını bahane ederek yanına Sapphire'ı da alıp evden ayrılmıştı. Bunaldığı için değil, bizim bunalmamızdan korktuğunu ve kişi sayısını azaltmak istediğini biliyordum. Savaşta şahit olduklarından sonra her şeye karşı merakı artan kardeşim, şöminenin önünde oturmuş, karşısındaki Gümüş Pençe'den, yani Hatem'den bir şeyler öğrenme ümidiyle sorular sorup duruyordu. Yaren'in elime tutuşturduğu sandviçten bir ısırık alırken evin aralık duran kapısından dışarı çıktım.

Efken sessizce odaya çekilmiş, son iki saattir de odadan çıkmamıştı. Onunla konuşabilmek için biraz da olsa kafamı toparlayabilmeyi bekliyordum. Verandaya çıktığımda Yaren ve Manbel'in dışarıda konuştuğunu gördüm. Ulaş ve İbrahim ortalarda yoktu. Sandviçin son lokmasını da ağzıma atıp adımlarımı Yaren ve Manbel'in olduğu yöne çevirdim. Bir konuşma içerisindeymiş gibi görünseler de daha çok konuşan Manbel'di. Aralarındaki bağın ne durumda olduğunu bilmiyordum, buna onların da odaklanabildiğini sanmıyordum.

Yaren benim geldiğimi fark ettiğinde, "Umarım o sandviçi mutfağın bir köşesinde bulmam," diye söylendi. Bu cümlesi daha çok içinde olduğu konudan kaçmak istediğini belirten bir sinyal gibiydi.

"Merak etme, çoktan bitirdim," dedim gülümsemeye çalışarak. "Sen nasılsın? Toparlanmış gibi görünüyorsun."

Manbel, "Tabii ki daha iyi, sonuçta o bir Güneş Leydisi," dediğinde Yaren ona yan yan baktı. Yaren'e dikkatle baktığımda, her zaman duygularla parıldayan koyu renk gözlerindeki donukluğu fark ettim. Bu kaşlarımın çatılmasına neden oldu.

"Bir anda yaşadığın bu değişim seni çok fazla etkilemiştir," dedim Yaren'in kolunu okşarken. Bir yandan da yavaş adımlarla koruluğa doğru yürüyorduk.

Yaren bir an ürperdi, bu ürperti yüzüne de yayıldı. Sol elini sağ omuzuna bastırdı, eli yavaşça omzunun gerisine doğru kaydı. "Aslında bir anda olmadı," derken sesi durgunlaşmıştı. "Savaştan önce de bendeki tuhaflıklar kendini belli ediyordu. Tabii ben de bir anda kanatlarımın çıkmasını beklemiyordum..." Son cümlesinden sonra gülmesi gerginliğimi bir nebze azalttı. Manbel onu ilgili gözlerle izliyordu. "Savaşta tamamen içgüdüsel davrandım ama ne yalan söyleyeyim çok acı çekmiş de olsam sanki bu acı benim yeniden doğmamı sağladı."

Konuşurken bir yandan da kanatları sırtındaymış, kanatlarının kökünü ovuyormuş gibi omzunun arka kısmını ovuyordu. Savaşta dönüşüm yaşarken acı içinde attığı çığlıklar kulaklarımda yankılanınca yüzüm gerildi. Henüz on dokuz yaşında genç bir kızdı. Tamam, ben de ondan yaşça çok büyük değildim ama benim bu evrene gelişim bile evrimimin bir parçasıydı. Biz doğaüstü konularla ilgilenip küçük çaplı savaşlar verirken bizim arkamızda duran, bizi uzaktan izleyen, böyle bir ortamda okul hayatını sürdürmeye çalışan genç bir kız için hızlı gelişen, sancılı bir süreç olmuştu.

"Şu an iyi hissediyorsan diğer şeylerin bir önemi yok," dedim ona destek olma isteğiyle. "Herhangi bir terslik hissedersen ya da seninle ilgili bir konu olursa bize anlatabilirsin, bir çözümünü buluruz. Hem..." Göz ucuyla Manbel'e baktım. "Onun da güçlerini keşfetmek konusunda sana yardımı dokunur."

Manbel başını salladı fakat Yaren bir yorumda bulunmadı. Onun için Manbel'i kabullenmek zordu, bunun herkes gibi Manbel de farkındaydı. Özel hayatlarıyla ilgili olan bu konunun uyanışa geçmesi kadar ani ve hızlı olmayacağı belliydi. Yürüdüğümüz yoldaki ışığın azaldığını ve koruluğun ilerisinin daha karanlık olduğunu fark edince geri dönmek için yönümüzü değiştirdik. Manbel ve Yaren benden birkaç adım öndeyken duyduğum kıkırtı sesiyle duraksadım.

İbrahim yakınlarda olmalıydı.

Durup arkama baktım. İbrahim'in koşarak yaklaştığını, Ulaş'ın da tam arkasında olduğunu gördüm. Ona seslenecekken alnıma damlayan ılık sıvıyla kaşlarım çatıldı. Sıvı yavaşça burnuma doğru kaydı.

Yağmur yağacaksa bir an önce eve dönmeliydik. Burnumdaki süzülen ıslaklığı parmaklarımla sildiğim sırada alnıma bir damla daha düştü. Parmaklarımı bu kez alnıma sürttüm. Kar ve soğuğun kokusuna bir koku daha ilişti. Ölümün kokusu. Elimi aşağı indirdiğimde kar gibi beyaz parmaklarımda leke gibi duran sıvıda gözlerim takıldı, şaşkınca avucuma baktım.

Yağmur damlası kırmızı olmazdı.

"Hançerle ne yapabildiğimi gördüğünüzde delireceksiniz!" diye bağırarak bana doğru koşmaya devam etti İbrahim.

O heyecanla bir birkaç metre ilerimde durduğunda gözlerimi avucumdan ayırıp ona çevirdim. İbrahim'le göz göze geldiğimizde alnıma bir damla daha düştü. İbrahim'in yüzüne yayılan şaşkınlığı gördüm. İkimiz de aynı anda başımızı kaldırarak yukarı baktığımızda, Yaren'in çığlığı korulukta yankılandı.

Yüzüme damlayan kandı ve o kanın sahibi, ağaca asılmış bir cesede aitti.

Bir Gümüş Pençe cesedine.

Yüksek ağacın dalında asılı duran cesedin gözleri açıktı. Parçalanmış, yarısı insanken yarısı kurt formunda olan bedeninden akan kan, bu kez yüzümü teğet geçip karların üzerine damladı. Kan damlası kara düştüğü anda bu kez korulukta yankılanan ses, bir kurdun intikamını ve öfkesini kusan hırıltısıydı.

Yas mı yoksa intikam mı? Cevap açık ve netti.

İntikam.

4. HANÇER SARMALI

KİN, HİSTERİK

Savrula savrula yanan bir ateşin dumanı, ağaçların gövdelerine sinerek ormanı saniyeler içinde siyaha boyamış gibiydi. Korku, küçücük kalbin içinden nasıl oluyordu da bu kadar büyüyerek çıkıp bedeni ve düşünceleri sarabiliyordu? Hoş, o koskoca ağaçları koskoca ağaç olmadan önce içinde saklayan değil miydi tohumları? Korku, insanın kalbinde büyüyen en aceleci histi.

Birkaç dakikadır donmuş bir şekilde cesedin tam altında dikilen bedenimi hareket ettirdim. Gözlerim Manbel ve korkuyla cesede bakan Yaren'in birkaç adım gerisinde dikilen Efken'i buldu. Esmer teninin havanın soğukluğundan değil, şu an hissettiği keskin duygular yüzünden daha açık bir renge döndüğünü biliyordum. Güneş sembolü, yeniden altın tozlarını saçarak alnında yanmaya başlamıştı.

Zarar görenler onun soyundandı, bu yüzden öfkesini anlıyordum. Şu an kafasından neler geçtiğini de anlayabiliyordum ve bu beni daha çok korkutuyordu. Efken'in yapabileceklerinden ve bunların sonuçlarından endişe duyuyordum.

"Onları kendi ellerimle öldüreceğim," dedi Efken zehirli bir sesle. Ağaçta asılı duran cesetten ayırdığı gözlerini bana

dokundurmadan arkamda kalan Ulaş'a çevirdi. İbrahim yanıma gelmişti. "Hatem'i çağır, o Gümüş Pençe'yle ne yapacağını bilir."

Sanki bilerek ceset dememişti.

Ulaş koşar adımlarla yanımızdan ayrılırken, "İşler daha da karışacak," diye mırıldandı İbrahim. Haklıydı. Şimdiye kadar birçok savaş vermiş, olaya karışmıştık ama bunlar hepimizi ilgilendiren şeylerdi. Şimdi ise sanki kasten Efken'in üzerine oynanıyordu, onu kışkırtmak istiyorlardı. Aslında bu bir ihtimal değildi, tam olarak bunu yapmak istiyorlardı.

Manbel, Yaren'in koluna tedirgince dokunup onu buradan uzaklaştırmak isterken Efken de parmaklarını ensesine sertçe bastırıp arkasını döndü. O bizden uzaklaşmaya başladığında İbrahim koluma dokunup, "Biliyorum sırası değil ama size bir şey göstermeliyim," dediğinde gözlerimi ona çevirdim. "Efken!" Efken'in adımları yavaşlasa da dönüp bakmadı. "Görmeniz gereken bir şey daha var."

Efken, "Şimdi değil, İbrahim," deyince, İbrahim, "Bu önemli olabilir," dedi ciddi bir sesle. Onun ciddi sesi Efken'i de durdurmuştu.

İbrahim, Efken'e doğru yürümeye başladığında onu takip ettim. Cesedi görmeden önce bana doğru koşarken yüzünde heyecanlı, şaşkın bir ifade vardı. Bu yüzden her ne kadar aklım katledilen Gümüş Pençelerde olsa da ne söyleyeceğini merak ediyordum. İbrahim durup elindeki hançeri öne doğru uzattı. İbrahim, Efken'in karşısında dururken biz de onların birkaç adım ötesinde duruyorduk.

İbrahim kabzasından çıkardığı hançeri yavaşça hareket ettirdiği sırada, "İbrahim, şaklabanlığın hiç sırası değil birader," dedi Efken.

Hançeri tutup ucunu havada hareket ettirerek bir sarmal oluşturan İbrahim, Efken'e kulak asmadan devam etti. Efken gibi düşünmüyordum. İbrahim'in şu an tam olarak ne yaptığını, amacının ne olduğunu bilmesem de ona karşı olan inancım kan gibi damarlarımda dolanıyordu. Sarmal büyüdü, daha fazla ışık saçmaya başladı ve ben merakla onu izledim. Benim pentagram oluşturmam gibi onun da girdaba benzeyen bir sarmal oluşturması ilginçti.

"Mahinev," dedi İbrahim hançerini hareket ettirmeyi kestiğinde. "Elini sarmalın ortasına uzat."

Efken hırlar gibi, "Ne saçmalıyorsun lan?" diyerek ona atılacakken Efken'in kolunu sıkıca tuttum. "Başımıza iş açma durup dururken."

İbrahim ona değil de bana baktı, bu Efken'i daha da öfkelendirdi. İbrahim'in gözlerinin içine bakarken içimde hiçbir tereddüt oluşmadı. Başımı küçük bir hareketle salladım. Benim onayım yeterliydi. Başkasınınkine gerek yoktu. Elimi Efken'in kolundan çektim fakat bu kez o benim kolumu tuttu.

"Merak etme, bir şey olmayacak," dedim elimi elinin üzerine koyup gözlerine bakarken.

Koyu bir inatla, "Bilemezsin," dediğinde parmaklarımla elinin üzerine baskı uygulayıp yavaşça okşadım, ardından elini kolumdan ayırdım.

"Ona zarar verecek bir şey yapmam," dedi İbrahim, Efken'e güvence verir gibi. "Onun ırkından olmasam da onun sürüsündenim."

Ne söylenirse söylensin Efken'in kabullenmeyeceğini bildiğimden onlar bakışırken elimi sarmalın ortasına, kalbine soktum. Elim bir dumanın içinden geçer gibi içeri girdi, başımı eğerek sarmalın arkasına baktığımda ve elimi göremediğimde afalladım. Manbel'in bile şaşkın mırıltılarını duyabiliyordum. Efken bana doğru uzanacakken daha fazlasını görebilme isteğiyle sarmaldan bedenimi geçirdiğimde her şey sustu, zaman birkaç saniyeliğine ağırlaştı.

Sarmaldan geçmem ve bulunduğum ortamın aniden değişmesiyle donup kalırken iri gözlerle olduğum yeri inceledim. Burası şehrin büyük kütüphanesiydi, daha önce buraya Efken'le birlikte gelmiştik. Buraya o sarmal yoluyla mı gelebilmiştim? Bu deliceydi.

Bir çeşit portal mı açabiliyordu?

Şaşkın bakışlarım kütüphanede gezinirken birinin görecek olmasından korkarak geriye doğru bir adım attım. Tam o sırada İbrahim sarmaldan sadece kafasını uzatarak, "Harika değil mi?" diye sordu heyecanla. "Bu hançer resmen sihirli!"

O kadar büyük bir şok yaşıyordum ki ona bir cevap veremedim. Kendi zihnime sızdım, anılarımın bulunduğu rafları, çekmeceleri karıştırdım ama bu gücü bana hatırlatacak bir bilgiye ya da bu gücün varlığına dair hiçbir şeye rastlayamadım. Sanki karşılaştığı bu güç

karşısında Mēness bile şaşkındı, o da ilk kez görüyordu. İbrahim'in elindeki bu güç bilinmedikti.

Tam İbrahim'e doğru dönmüşken sarmal bir anda kapanınca irkildim. "İbrahim?" diye seslendim ama bu daha çok kendi kendime konuşmuşum gibi hissettirdi. Ne yapacağımı bilemeyerek etrafıma bakındım. Sarmalın insanların arasında açılmamış olması büyük şanstı. Bunun kararını vermek de İbrahim'in elinde miydi bilmiyordum ama şu anki durumumun aksi felaket olabilirdi.

Yüzümde hâlâ kan lekesi olabileceği düşüncesiyle yüzümü koluma sürterken ahşap kitaplıkların arasında ilerledim, kitaplıkların arasından çıkıp geniş alana girdiğimde gördüğüm yüzle adımlarım yavaşladı. Emma, yüksek ahşap masanın arkasında durmuş, ona kitap uzatan bir genç kızla konuşuyordu. Onu son gördüğümde saçları daha kısaydı. Şimdi ise kıvırcık saçları yoğun bukleler hâlinde göğüslerinden aşağı kabarık bir hâlde salınıyordu. Ben onlara yaklaşırken genç kız çantasını omzuna asıp uzaklaştı, Emma'nın bakışları beni buldu. Gözlüğünün altından bana şaşkın, kafası karışmış bir şekilde baktığında tedirgin hissettim.

Ben nasıl bir açıklama yapacağımı düşünürken, "Tatlım?" diye seslendi. Dirseğini masaya bastırıp gözlüklerini burnuna indirdi. "Böyle güzel bir yüzü hayatta unutmam. Karaduman'la birlikte daha önce buraya gelmiştin. Tek mi geldin?"

Anlaşılan içeride olduğumu fark etmemişti. Bunu fırsat bilerek, "Evet ama kartımı evde unutmuşum," dediğimde kadın dudaklarını bükerek baktı. Şirin bir gülümsemeyle ona yaklaştım. "Telefonunu kullanabilir miyim? Efken'den ya da Yaren'den kartı getirmesini isteyeceğim."

İlk başta bana kısık gözlerle baktı, bu kalbim ağzımda atıyormuş gibi hissettirdi. Sonra bir anda kocaman gülümseyip beyaz dişlerini göstererek, "Tabii ki kullanabilirsin," dedi, rahat bir nefes almamak için kendimi sıktım. "O küçük hanıma söyle, gelirken teslim etmeyi unuttuğu kitapları da getirsin."

"Söylerim," dedim mahcup görünmek için çabaladığım sahte bir yüz ifadesiyle.

Emma geri çekildi, sandalyesine oturduktan sonra kucağına aldığı büyük, deri çantasını karıştırmaya başladı. Telefonunu bulduğunda bana döndü ve ekran kilidini kaldırdığı telefonu gülümseyerek uzattı. Ben de aynı şekilde ona gülümseyip uzattığı telefonu aldım. Emma'ya sırtımı dönüp Efken'in numarasını tuşladım, şu an delirmiş bir hâlde olduğuna emindim. Kulağıma yasladığım telefon bir süre çaldı ama açan olmadı. Kaşlarım çatılırken tekrar aramayı başlattım. Telefonunu yanından ayırmazdı, duymama gibi durumu da olamazdı. Özellikle şu anki öfkesini düşünecek olursam bütün algıları açık olmalıydı.

Tekrar sonlanan aramayla ekrana bakakaldım. En azından İbrahim şu an nerede olduğumu biliyordu. Son aramalardan ne olur ne olmaz diye Efken'in numarasını silip ahşap masaya doğru döndüm, Emma gözlerini bilgisayar monitöründen ayırıp kaşlarını kaldırarak bana baktı. Dudaklarımı büküp, "Telefonu açan olmadı. Anlaşılan eve dönmek zorundayım," dediğimde Emma uzattığım telefonu aldı. "Yarın uğrarım artık. Telefon için teşekkür ederim, Emma."

"Önemli değil, tatlım. Dikkatli git." Gözleri tekrar monitöre dönerken kendi kendine mırıldandı. "Şehirdeki hava bu aralar çok tuhaf."

Dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi kaçırdım. Elbette şehirdeki insanlar da bazı tuhaf olaylar yaşandığının farkındalardı. Kütüphaneden çıktıktan sonra kazağımın kollarını çekerek ellerimi kazağın içine soktum. Üzerimde mont yoktu, böyle bir duruma hazırlıksız yakalanmıştım ama iyi yanı çok da üşümüyor olmamdı. Bir taksi bulma umuduyla kaldırama çıkıp yürümeye başladım. Taksiye binip evi tarif edebilirdim, şu an aklıma gelen tek mantıklı şey buydu. Acaba Efken beni almak için yola çıkmış mıydı? Onu beklemeli miydim?

Ben yavaş adımlarla yürürken ve ne yapmam gerektiğine karar vermeye çalışırken üzerimde hissettiğim yoğun bakışlar duraksamama neden oldu. *Karanlık ve sinsi,* diye düşündüm. Garip bir enerji etrafımı sardığında kaşlarımı çatarak gözlerimi ilerlediğim sokakta gezdirdim. Bu son günlerde beni saran izlenme hissine benzemiyordu, beni ürküten bir yanı yoktu. Ki bu kez gözlerim hedefi bulmakta da zorlanmamış, enerjinin kaynağına bir çapa gibi saplanmıştı. Uzun

boylu, esmer, koyu renk gözleri olan adamla göz göze geldiğimde, yaydığı enerji büyük bir dalgaya dönüştü.

"Gümüş Pençe," dedi çatallı dilin sahibi zihnimin içinden. Kısık bakan kızıl gözleri, zihnimin ardından yaklaşan adama odaklandı. *"Hiçbir sürüye ait olmayan, başıboş bir Omega."*

Belki bir sürüsü yoktu ama buna rağmen içinde barındırdığı o gücü hissedebiliyordum. Omega, sahip olduğu gücün farkındaydı, bakışları keskindi. Ondan kaçmadım, durup bana yaklaşmasını beklerken gözlerimi yüzünden ayırmadım. Beni tanıdığından şüphem yoktu, kim olduğumu bilerek geliyordu. Yaydığı tehditkâr hava, bütün algılarımın açılmasına, kazağımın içindeki ellerimin hazır bir şekilde alev gibi yanmasına sebep oluyordu.

"Burada tek başına ne yapıyorsun, Mar Kraliçesi?" diye sordu adam tam karşımda durduğunda. "Yolunu mu kaybettin?"

Alaylı bir ifadeyle, "Kütüphanedeydim, kitap okuma perilerim geldi," derken bile yüzüm kaskatıydı.

Adamın dudakları iki yana çekilecek gibi oldu. "Eve gidiyorsun sanırım. Sana evine kadar eşlik edeyim. Tek başına gitmen doğru gelmedi."

Ağırlığımı bir bacağıma verirken ellerimi kazağın içinden çıkardım. "Gerek yok," dedim soğuk bir sesle. "Tek başımayken herkesten daha tehlikeliyim, kimse yaklaşamaz."

Konuşmanın uzamaması için yanından geçip gidecekken, "Alfa," demesi beni duraksattı. "Alfa sevgilinin artık kendi sürüsünü toplaması gerekiyor."

İki adım geri çekilip çatık kaşlarla yüzüne baktım. "Bunu söylemek için mi karşıma çıktın?"

"Eğer kendi sürüsünü toplamazsa, ona ait olan tüm klan da Efken gibi başıboş kalacak." Bana doğru bir adım attı, geri çekilmeden ona bakmayı sürdürdüm. "Başıboş bir Gümüş Pençe olarak ölüp gidecekler. Onlar Efken'e canlı lazım."

Son cümlesindeki ima zihnimi bulandırdı. Aslında bütün cümlelerinin altında yatan bir ima vardı. Omega'nın bildiği bir şeyler olduğu kesindi. "Neden?" diye sordum ama sorumun devamını getiremeden

önümde dikilen uzun boylu adam sarsıldı. İrkilerek geri çekilip ondan uzaklaştım.

Adamın yüzümde olan gözleri donuklaştı, dudakları aralandı. Bıçağın saplanırken çıkardığı sese benzer bir ses duyduğumda, gözlerim adamın göğsüne indi. Adamın göğsünden dışarı çıkan el, siyah dumansı bir yapıya sahipti. Karanlık aura ikimizi de çevrelerken, adamın göğsünden çıkan uzun, sivri tırnaklardan yere kan damlamaya başladı. Göz bebeklerim inceldiği sırada bir bacağımı geriye doğru atıp saldırı pozisyonu aldım. Bir şeyler mırıldanmaya çalışan Omega'nın ağzından kanlar fışkırırken yılan gözlerim, bir ruha aitmiş gibi duran uzun tırnaklı elin avucundaki kalbe dokundu. Omega'nın kalbi, karanlık bir ruhun elindeydi.

Saldırı pozisyonunda şaşkınca kalbe bakarken, "Siktir," diye mırıldandım. El, avucundaki kalbi tırnaklarını batırarak bir balon gibi patlattığında gözlerim irileşti. Omega'nın cansız gözlerini şeffaf bir zar kapladı. El geri çekildi, tırnaklar geri çekilirken Gümüş Pençe'nin göğsünü yardı. Gümüş Pençe kurt formuna dönüp yere yığılırken karanlık el de ortadan kaybolmuştu.

Bedenin yere yığılmasıyla oluşturduğu boşlukta gözlerim Efken'in gözlerine tutundu. Yere düşen cesede değil de bana bakıyordu, gözlerindeki endişe bir ışık gibi yüzüme vuruyordu. Kollarım iki yana düştüğünde doğruldum. Efken, cesedi görmezden gelip üzerinden atlayarak bana doğru atıldı, güçlü kolları kaskatı olan bedenimi sardı. Elleri iyi olup olmadığımı anlamak ister gibi kollarımda ve sırtımda gezerken çenemi onun omzuna yasladım, donuk bakan gözlerim yerdeki Gümüş Pençe'nin cesedine indi.

"Bu nasıl oldu?" İbrahim koşar adımlarla bize yaklaşırken karmaşık bakışları benim gibi yerde yatan cesetteydi.

Elim Efken'in beline kayarken çenemi omzuna daha sert bastırıp, "Bir el," dedim dehşet içinde. "Bedeni olmayan bir el onun göğsüne saplandı, kalbini avuçladı."

Efken'in bedeni gerilirken büyük eli başımın arkasına yaslandı, saçlarımı avuçlayarak okşadı. "Sana bir şey yaptı mı?" diye sorarken sesi hissettiği gerginliği ele veriyordu.

Gördüklerimin tekrar zihnimde canlanması, üzerimdeki dehşeti atmama hiç de yardımcı olmuyordu. "Hayır," deyip ondan yavaşça ayrıldım. "Karşıma çıktı, bana bir şeyler söyledi. Ama o el bir anda ortaya çıkıp..."

Efken yüzümü avuçlarının arasına aldığında gözlerinin içine baktım. "Öylesine karşına çıkmış olamaz," dedi sakin tutmaya çalıştığı sesiyle. Başparmakları yanaklarımda gezindi. "Sana ne söyledi, Mahi?"

Sertçe yutkunup Efken'in elmas gibi parıldayan gözlerine odaklanmaya çalıştım. "Dolaylı yoldan seni uyarmamı istedi," dediğimde Efken'in siyah, keskin kaşları sertçe çatıldı. "Senin sürünü toplaman gerektiğini, toplamazsan başıboş bir şekilde ölüp gideceklerini söyledi. Onlara canlı bir şekilde ihtiyacın olacağını ima etti."

Söylediklerim onun daha fazla gerilmesine neden olsa da "Anladım," diyerek yanağımı okşamaya devam etti. "İbrahim, arabayı getir. Mustafa Baba'nın evine gidiyoruz."

İbrahim, "Tamam," deyip koşarak uzaklaşırken Efken yüzümdeki ellerini omuzlarıma indirdi. Omuzlarımı okşadı, elleri kollarıma indi ve sonra benden uzaklaştı.

Elini cebine atıp telefonunu çıkardığı sırada, "Seni aradım ama ulaşamadım," dedim, yerdeki cesede bakmamak için kendimle savaşıyordum.

"Ormanda dönüştüğüm sırada telefon arabada kalmış," diye açıklarken parmağını telefonun ekranında kaydırdı. "Yanına gelmek için arabaya bindiğimde fark ettim. Geri aradım ama telefonu Emma açtı."

Anladığımı belirtmek için başımı salladım. Efken telefonu kulağına yaslayıp bir süre bekledikten sonra, "Ulaş, şehir kütüphanesine gel. Oradaki ara sokakta bir ceset bulacaksınız. Ceyhun'la birlikte gelip onu alın," dedi, yan gözle yerdeki cesede baktı. "Cesedi alırken dikkat edin. Sonra onu birazdan atacağım adrese götürün." Karşı tarafı dinlerken gözleri benim yüzümde gezindi. "Tamam birader, sağ ol."

Telefonu kapattığı sırada, "Onu da mı gömecekler?" diye sordum.

Efken telefonun ekranına bakarken, "Onun için başka bir planım var," dedi, ardından telefonu tekrar kulağına yasladığında sessiz kaldım. "Ramon?" Söylediği isim, bütün dikkatimin onun yüzünde top-

lanmasını sağladı. "Bir konuda yardım etmen gerekiyor. Eğer kabul edersen direkt konuya gireceğim." Birkaç saniye karşı tarafı dinledi, Ramon'un sesini çok net olmasa da duyuyordum, daha çok Efken'e odaklanmıştım. "Bir Gümüş Pençe cesedi var. İncelenmesi gerekiyor ama onu öylece birinin eline veremem. Normal insanlar işin içine girerse baş ağrıtır. Cesedi sana yollasam ilgilenebilir misin?"

"Gümüş Pençe mi?" diye sorduğunu duydum Ramon'un. Kısa bir duraksamanın ardından, "Onu kime emanet edebileceğimi biliyorum, cesedi atacağım adrese getirin," dedi.

"Tamam, herhangi bir şey olursa ararsın," dedi Efken sakince. "Sağ ol, Velencoso."

"Lafı olmaz, Efken."

Efken telefonu kapatıp cebine attıktan sonra yanımıza gelen İbrahim'e dönüp, "Cesedi şu ara sokağa taşıyalım, burada dikkat çekmesin," dedi, ardından yerdeki Gümüş Pençe'ye uzandı.

Onlar birlikte Gümüş Pençe'nin cesedini dikkatli bir şekilde taşırken kollarımı göğsümde birleştirip bekledim. Bir alt sokaktan insan sesi gelse de bu sokakta tek tük insan vardı, bize doğru bakan olsa da dikkatlerini vermiyorlardı. Muhtemelen Efken ve İbrahim'in taşıdığı şeyin bir köpek falan olduğunu düşünüyorlardı. Oldukça büyük bir köpek... Ya da garipliğin farkındalardı ama burunlarını sokmak istemiyorlardı. Normal bir insanın yapabileceği mantıklı hareket de buydu. Gözlerimi yere indirip yerdeki kan lekelerine baktım. Onu kim, neden öldürmek istemişti? Bir sebep düşünecek olursam aklıma gelen ilk şey, bize söylememesi gereken bir şey söylemesinden dolayı olmasıydı.

Efken'in kendi sürüsünü toplaması gerçekten hayati bir önem taşıyor olabilir miydi?

Yanaklarımın içini şişirip yüzüme düşen uzun, siyah saçlarımı geriye ittim. Mustafa Baba'ya gitmek istediğine göre Efken de bu konuyu ciddiye almış, göz ardı etmek istememişti. Efken ellerini birbirine sürterek silkelerken İbrahim de ellerini kotuna sürtüyordu. İşlerini halledip yanıma geldiklerinde daha fazla beklemeden çalışır vaziyette

bekleyen arabaya bindik. Ben ön koltuğa geçerken İbrahim de arka koltuğa yerleşmişti.

Araba sokakta ilerlerken, "Hazır gitmişken İbrahim'in hançerle açtığı geçitten de bahsedelim," dedim önce Efken'e, sonra da İbrahim'e bakarak. "O sarmal bildiğin bir geçitti, farklı bir yere kapı açtı."

"Böyle bir gücün izi geçmişte de yok," dedi Efken yolu izlerken.

Başımı sallayarak onu onayladım. Mēness'in de benim de anılarımızda böyle bir güç barınmıyordu. "Ben de bu konuda bir şey hatırlamıyorum. Belli ki ilk kez ortaya çıkan bir güç." Durup omuz silktim. "En azından bizim için."

İbrahim'le ilgili olan konu oldukça önemliydi fakat gözlerimin önünde garip ve ruhani bir el tarafından öldürülen, bana uyarıcı nitelikli cümleler kuran Gümüş Pençe hepimizin kafasını karıştırmıştı.

Mustafa Baba'nın kulübesini ilk gördüğüm an çok sevmiştim, ormanın bağrında, oldukça korunaklı bir yerdeydi ama aynı zamanda oradaki tek yapı olduğu için korkutucu şekilde yalnızdı. Evin yakınlarına geldiğimiz an, ormanın derinliklerindeki sürüyü gördüm. Her biri cüsse olarak küçük kurtlardı, sanıyorum yaşları da küçüktü ve henüz yeni adapte olmaya başlamışlardı. Yaşlı adamın etrafına toplanmış, dönüşmüş hâlde onu dinliyorlardı. Bazıları Mustafa Baba'dan gelen komutları dinleyerek koşmaya başlıyor, sık ağaçların arasında kayboluyorlardı.

"Eğitimdeler," dedi Efken aracı biraz daha yavaş kullanmaya başladığı sırada. Gözlerimi ona çevirdim, profilinin güzelliği can yakıcıydı. Düz inen, ucu hafifçe havaya bakan güzel bir burun, alt dudağına oranla daha etli durup dışa vurgu yapan üst dudağı, keskin sivri çenesi ve belirgin çene kemiği... Kirpikleri gözlerinin önüne dikilmiş ileriyi hedef alan siyah, zehirli oklar gibiydi. Kaşlarının çatık olduğunu bu açıdan bile görebiliyordum. Bakışlarımı hissetti ama karşılık vermesi birkaç saniye sürdü. Gözleri benimkilerle birleştiğinde, "Bana o kadar dikkatli bakma, yılan," dedi, ses tonu baskındı. "Çünkü bu arabanın içinde yalnız olmamız bile bana o ânı hatırlatıyor ve bu mantıklı hare-

ket etmeme engel olacak." Açık sözlülüğü karşısında gözlerimi kırpıp geri açarak ne diyeceğimi bilemeden bakışlarımı ön cama çevirdim.

"Çok gizemli konuşuyorsunuz," dedi İbrahim birden arka koltuktan öne uzanıp aramıza girerek. "Hem çok merak ediyorum hem de kafamın üstündeki boynuzları hissediyorum."

"Kes sesini ucube," diye homurdandı Efken.

Mustafa Baba arabayı görmüş, bize doğru dönmüştü. Efken arabayı durdurunca bedenim öne meyillendi. Emniyet kemerimi çözerken sessizdim ama bakışları hâlâ benim üzerimdeydi. İbrahim arabadan indiğinde artık içeride sadece ikimiz vardık.

"Utandın mı?" diye sorunca çatık kaşlarla, "Sırası değil, Karaduman," dedim.

"Sırası olsaydı çok güzel olabilirdi," diye mırıldanarak kendi emniyet kemerini çözdü. Arabadan Efken'den önce indim, kapıyı sertçe kapattım ve karların içinde bata çıka Mustafa Baba'ya doğru yürümeye başladım. İbrahim zıplayarak kurtlara doğru koştu ama kurtlar onu pek önemsemedi. Çömez kurtlar varlığım kafalarını karıştırıyormuş gibi durup dikkatle beni izlemeye başladılar ama bu kez beni görünce hırıltılar dökmekten kaçındılar. İbrahim bundan keyif alıyormuş gibi sırıtıyordu.

Alfalarının hayatındaki yerimi kabullenmiş olmalıydılar, aynı zamanda gücümün de farkındaydılar ve küçük köpek yavrularına zarar vermekten hoşlanmazdım.

Mustafa Baba, gri bir kurdun başının üzerinde avucunu gezdirdikten sonra, "Gölge formunuzla kimlik formunuz arasında geçiş yapma konusunda biraz daha çalışın," dedi. Sanırım dönüşüm geçirme konusunda pek iyi değillerdi, hâlâ bunu yönetmekte güçlük çekiyor olmalıydılar.

Efken kapıyı sertçe kapatınca ormanın derinliklerinde kapının kapanırken çıkardığı ses yankılandı, ağaçlara birikmiş beyaz kar kalıpları gücüyle titreyip döküldüler. Çömez Gümüş Pençeler onu gördükleri anda ulumaya başladılar, sevinçle çırpılan kuyrukları gördüğümde her birinin bir insanoğlu olduğu gerçeğini garipsedim.

Saniyeler içinde Efken'in etrafını sardılar. Mustafa Baba oflayarak ellerini beline koyup, "Şu veletler," dediğinde gülümsedim. Uluyorlar, neşeli bir şekilde Efken'in etrafında dönüyorlardı. İdolünü gören küçük çocuklar gibiydiler, Efken'e hayranlık besledikleri ve aynı zamanda ona minnet duydukları her hâllerinden okunuyordu. Efken'in dudaklarında bir gülümseme belirdiğini fark edince bakışlarımı sürüden ayırarak ona çevirdim. Gözleri her birine dokundu, birkaçına göz kırptı ve etrafında dönüp duran Gümüş Pençelerin arasından bize doğru yürümeye başladı.

"Çocuklar!" diye bağırdı Mustafa Baba, muhtemelen çömezler onun huysuz bir ihtiyar olduğunu düşünüyorlardı. Kulaklarını geriye yatırarak sevimli sesler çıkarıp Efken'den uzaklaşırlarken gözleri ürkek bir şekilde Mustafa Baba'ya dokunmuştu.

İbrahim sırtlan kahkahalarıyla çömezlerden biriyle oynamaya başlayınca gözlerimi devirdim. Sırtlan kahkahaları ormanda ilerledi, Gümüş Pençeler bunu ilgi çekici bulmuş olacak ki onunla oyuna daldılar ve bizi bir anlığına unuttular.

Efken, Mustafa Baba'nın evinin arkasında kalan koruluğu işaret ederek, "Biraz yürüyelim," dediğinde, Mustafa Baba beyaz-gri kaşlarını çatıp bir müddet Efken'in yüzünü seyretti. Daha sonra başını sallayıp, "Gelin benimle," diyerek önümüzde ilerlemeye başladı.

Koruluk ışık almadığı için daha karanlıktı, geceye çok yakın görünüyordu. Derin ağaç dizilerinin arasında ilerlediğimiz sırada Efken, "Gümüş Pençeleri katlediyorlar," dedi ve bununla beraber, önümüzde ilerleyen Mustafa Baba bir anda durdu. Omuzları dikleşti, bedeni kaskatı kesildi ve öfkeyle şaşkınlık arasında bir duygu aurasının rengini koyulaştırdı.

"Ne?" Omzunun üstünden Efken'e baktı.

"Biri ya da bir şey, kasıtlı olarak henüz uyanmamış Gümüş Pençeleri hedef alarak onları katlediyor," dedi Efken, sesi her ne kadar sakin çıkıyor olsa da gözlerinde öfkenin alevlenerek yükseldiğini görebiliyordum. Mustafa Baba bedenini tamamen bize doğru çevirdi. "Gözümüzün önünde de bir Omega katledildi."

"Çocuklar tehlikede mi?" Mustafa Baba korkuyla koruluğun sonunda kalan alana baktı. Çömezler bu açıdan az da olsa görünüyorlardı. Yaşlı adamın endişeyle kaplandığını gördüm. "Kim yapıyor? Cadılar mı?"

"Bilmiyoruz," dediğimde Efken bana baktı. "Onları öldüren şey her kimse ya da her neyse, onu göremedik. Tek gördüğüm bir eldi."

Mustafa Baba'nın gözleri gözlerimde derinleşti. "Nasıl bir el?"

"Omega yolumu kesti, Efken'in tüm sürüsünü toparlaması, uyanmayanları uyandırması gerektiğini, aksi hâlde tüm kimsesiz uyanmamışların sonunun geleceğini söyledi," dedim tek nefeste. "Bana tam daha fazlasını vereceğini hissettiğim anda da bir el onu yarıp kalbini avuçladı, kalbini patlattı."

Mustafa Baba duyduğu şeyle irkilip, "Tanrı korusun," dedi, bahsettiği şeyin ne olduğunu bilmediğimden kaşlarım çatıldı. "Elin sahibini nasıl görmezsiniz?"

"El sanki bir portalın içinden çıkmıştı, sahibi orada değildi, bir yerden elini uzatmış gibiydi," dedim ve bununla birlikte Efken'in savaşıp benim için kazandığı farkındalık sert bir şekilde zihnimde esti. Korkuyla Efken'e döndüm. "Efken."

Bana soru işaretleriyle baktı.

"İbrahim'in yaptığı sarmalın aynısından yapıyor olabilirler mi?"

Mustafa Baba, "Ne sarmalından bahsediyordunuz çocuklar?" diye sorsa da o an sorusuna odaklanamadım. Efken ise kaşlarını çatmış, bunun olabileceğini düşündüğünü belli eden bir ifadeyle yüzümü izliyordu.

"Ne tesadüfse, hançer bir anda bu özelliğini aktif etti, bu olaylar başladı ve birdenbire İbrahim, hançeriyle sarmallar açabildiğini keşfetti," dediğimde Efken başını aşağı yukarı sallayıp gözlerini yerdeki karlara indirdi. "Cevaplar hançerde bence."

"İbrahim'in hançeri sarmal mı yaratıyor?" diye sordu Mustafa Baba hayretle. "Bana ne olduğunu anlatsanız iyi edersiniz. Çünkü bu yaşlı adamın kafasını çorbaya çevirdiniz."

"Bu sadece bir ihtimal ama sanırım hançer düşmanımızla ilgili bir şeyler biliyor olabilir ve bizi savunmak için hiç bilinmeyen bir gücü

aktif hâle getirdi," dedim içgüdülerime dayanarak. Ardından Mustafa Baba'nın gözlerinin içine baktım ve Efken tüm yaşananları ayrıntıları atlayarak Mustafa Baba'ya anlatmaya başladı.

Mustafa Baba, derin bir sessizliği var ettiğinde, bunun nedeninin düşüncelere dalmış olması olduğunu biliyordum. Sonunda derin bir nefes alarak, "Sadece el görüp beden görmediysen, o sırada İbrahim'le Efken de oradaysa ve birini görmemişlerse, bu sarmal meselesi kulağa hiç olmadığı kadar mantıklı geliyor. Hançer, düşmanı sezdiğinde yüzyıllar boyu bir kez bile göstermediği, bilinmeyen, kitaplara işlenmemiş bir gücü açığa çıkarmış olabilir," dedi. "Kusura bakmayın ama İbrahim olay anında orada olmasaydı ondan bile şüphe edebilirdim, sonuçta hançeri sahibinden başkası kullanamaz. Bu da demek oluyor ki, büyük ihtimalle düşmanımız sarmal yaratabiliyor."

"Cadılar bu tür şeyler yapabiliyordu, Kassandra adındaki o cadı bunu denemişti," dediğimde, "Sarmallar onların kalpleriyle bağlantılıydı. Diyelim ki bir cadı sarmal açtı ve bu amaçla kullandı, Gümüş Pençe'nin seninle konuşmasını neden istemesin?" diye sordu Mustafa Baba sakallarını kaşıyarak.

"Henüz kimliğini eline almamış, kim olduğunu dahi bilmeyen, dönüşemeyenler hedef alınıyor gibi görünüyor," dedi Efken kaşlarını çatarak. "Biri ya da bir şey, benim sürümü yaratmamdan korkuyor."

"Korkuyor mu yoksa bunu istemiyor mu?" diye sordu Mustafa Baba. "Kibirden uzak dur, Efken. Kibri kalbinden sök at, evlat."

Efken gözlerini devirdi ama yorum yapmadı. Mustafa Baba'ya hak verdiğimi hissettim. "Peki şimdi ne yapacağız? Bu şeyi nasıl bulacağız?" diye sordum. "Kimin parmağı olduğunu çözmezsek tüm sürü tehlikeye girecek."

Mustafa Baba derin bir nefesin ardından, "Size felaketin kapıda olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musunuz?" diye sordu. Ardından kurşun gibi delip geçen gözlerini doğrultup tam gözlerimin içine baktı. "Felaket kapıda falan değil, içeri girdi ve olduğumuz odada bizimle birlikte."

Söylediği şey beni öylesine etkiledi ki, kalbimin atışları ağırlaşırken kanımın damarlarımın içinde şiddetli bir akıntıya dönüştüğünü

hissederek yutkundum. Söylediği korkutucu bir şekilde haklı olduğunu hissettiriyordu.

Efken, "O şeye kim olduğumu tam olarak gösteremedim herhâlde," dedi donuk bir sesle.

Mustafa Baba gözlerini Efken'e dikip, "Nemesis'i tam yüreğinin ortasında taşımaya başladığını bu kadar belli etme," dedi sertçe. "Sen Saul, yıkımı var eden eşsiz bir savaşçıydın. Bir zalimin zırhını giyme."

"Benim kimsenin zırhını giydiğim yok. Bahsettiğin iki adam da benim zaten," dedi Efken öfkeyle, ardından sırtını dönüp bizden uzaklaşmaya başladı. Kalırsa tartışmanın uzayıp büyüyeceğini biliyordu, muhtemelen Mustafa Baba'ya duyduğu saygıdan dolayı bunun olmasını istemiyordu. Hiç değilse içinde hâlâ saygı vardı.

Onun uzaklaşmasını izlerken, "Sence de değişimi gözle görülür değil mi?" diye sordu Mustafa Baba.

Gözlerimi ona değdirmeden, "Keşke bunu yalanlayabilsem," diye fısıldadım. Ama gerçek gün gibi ortadaydı.

"Ona iyi geliyorsun," dediğinde gözlerim usulca yaşlı adama çevrildi. "O zalim ki kınında duran bir kılıç, kılıcı sapından tutup kınından çıkarmasına izin verme, Mahinev."

Gözlerimdeki umutsuzluğu silip yerine gücü yerleştirirken, "Onu kendisinden koruyacağım," dedim.

Mustafa Baba, "Hiç şüphem yok," diye mırıldandı.

Efken bir süre yeni yetişen sürüyle ilgilendi, onları izledi ve bazılarının başına dokunup, insan formunda olmamalarına rağmen bu dokunuş sayesinde onlarla iletişime geçti. Nigin Bağı içimde titreşiyordu, bu sayede onun onlarla kurduğu iletişimi hissedebiliyordum.

Oradan ayrılırken kafamızda birikmiş tonlarca soru işareti olsa da sessizdik. Bir cevaba ihtiyacım vardı, herhangi bir şeye, bizi sonuca ulaştırabilecek bir şeye ama hiçbiri yoktu.

Karların içinde araca doğru yürürken elinin elime kaydığını, parmaklarımızın birleştiğini hatırlıyordum. O sonsuz beyazlığın içinde yan yana yürüyen iki karanlıktık ve bizi bekleyen neydi, bunu ikimiz de bilmiyorduk.

Duzenleme
Ny.ozlem

5. GEÇMİŞTEN MESAJ

MARJANA SEMKINA. GONE

Karlar, bir gerçeği hepimizden gizlemek ister gibi yeryüzüne düşüyordu.

Televizyonun sesi, uzun zamandır sessiz olan salonun içinde var olan tek sesti. Spiker kadın, yüzünde ezbere bir kayıtsızlıkla arkada akan yazıları profesyonel bir şekilde seslendirirken, okuduğu metnin bizi yakından ilgilendirdiğini gösteren sansürlü görsellerle yayının ikiye bölünen ekranının diğer tarafında belirmişti. Kadın sahte bir endişeyle doğrudan ekrana bakıp, "Bu devasa büyüklükteki kurtların, herhangi bir kimyasala bağlı olarak mutantlaştığını düşünen yetkililer, kurt ölümlerinin arkasında da bu kimyasalın olabileceği açıklamasında bulundular. Elbette bunlar yalnızca birer teori fakat unutmayın, gerçeklerin er ya da geç ortaya çıkmak gibi bir huyu vardır," diyerek haber bültenine noktayı koydu. Ekran kararıp yerini bir reklama devrettiğinde elimde duran kumandayı televizyona doğrultarak televizyonu kapattım.

"İnsanların bunu fark etmesi bir felaketi tetikleyebilir," diyen Manbel'di, salonun köşesine dikilmiş, dehşetle kapanan televizyonun karanlık ekranına bakıyordu.

"İnsanlar sikimde mi benim? Kıyım gerçekleşiyor ve oturup göt büyütmekten ileri gidemiyorum," dedi Efken öfkeyle, oturduğu berjerden kalkarak salonda volta atmaya başladı.

Öfkesinin titreşimlerini kendi bedenimde hissedebiliyordum. Nigin Bağı, hisler konusunda acımasızdı, bağlı olduğun insanın çaresizliğini orada, tam da kalbinin merkezinde hissediyordun.

"Sana kötü bir haberim var, kovboy," dedi Manbel. "İnsanların bizi fark etmesi demek, kitlesel bir kıyım demek olur çünkü aramızdaki savaş önlenemez. İnsanoğlu kendisinden olmayanları cezalandırmak konusunda yüzyıllardır süregelen bir acımasızlığı ruhunda taşıyor. Kökenleri, kendilerinden olmayanları yok etmekle görevliydi. Atan neyse, sen osundur."

"Yaren sana hiç benzemiyor ama," diyerek iğneyi ortaya atan İbrahim, Manbel'in kıyameti anımsatan bakışlarına anlık olarak maruz kaldı.

"Manbel'in söylediklerine tamamen katılmıyor olsam da kitlesel bir felakete yol açabileceği konusundaki fikrinde ona destek olmaktan başka çarem yok," dedim. Efken'in bakışları bana yöneldi. "Bunu durduramazsak insanlar bizi fark edecek. Ortaya çıkacak panik havası işleri daha da çığırından çıkarmaktan öteye gitmez, Efken."

"Onun yas tutmasına bile izin vermiyorsunuz," diyen Hatem'di. "Onun soyu, kendi insanları katlediliyor. Hem de henüz ne olduklarını dahi çözümleme şansı bulamamışken. Bu bir kaos. Kendilerini savunma şansları bile olmadı çünkü birer Gümüş Pençe olduklarından bihaberdiler."

Hatem'in haklılığı boğazımı düğüm düğüm etti. Korkunç şekilde haklıydı. Efken, "Sanırım tüm uyuyanları uyandırmalıyım," dediğinde ona hak versem de tek kelime etmeden yüzünü izlemeye devam ettim. Parmaklarını asi saç tellerinin arasından geçirdi, eklemlerindeki dövmelere baktım ve düşüncelerini bastırma içgüdüsüyle parmaklarını saç diplerine sürtüşünü izledim. "Her birini uyandırmam kaç ayıma mâl olur? Kaçını kurtarabilirim?"

"Ve insanların bakışlarını üzerimizden nasıl çekebiliriz?" diye devam ettirdi bu soruyu Manbel. Efken onu duymazdan geldi ama haklı noktaları olduğunun kendisi de farkındaydı.

"Bir koruma mührü olmalı, uyanmayanları korumaya almanın bir yolu..." Geçmişe dönmeyi denedi, Saul'un düşüncelerinin arasın-

da belki de böyle bir bilgi mevcuttu ama hâlâ tam olarak geçmişteki formlarımızla bağlantı kuramıyorduk; bu da geçmişteki çoğu bilginin henüz bizden epeyce uzakta olduğu anlamına geliyordu. Çok bilgi, akabinde çok da karmaşayı getiriyor olmalıydı ve Saul'un zihni muhtemelen bir bilgi mezarlığıydı.

Bacak bacak üstüne atıp, dirseğimi koltuğun ahşap kolçağına yerleştirip, "Mustafa Baba'nın da bir fikri yoktu ama koruma yöntemi illaki olmalı," dedim. "Bunu da senden başkası bilemez gibi görünüyor."

Efken parmaklarını saçlarının arasında pervasızca gezdirip saçlarını dağıtarak öfkeyle homurdandı, keskin çenesi sertçe seğirdi.

"İnsanlar bir kimyasal sızıntısı yüzünden kurtların mutantlaştıklarını ve sonra öldüklerini düşünür, spikerin de dediği gibi," diyen İbrahim'di. "Sıvıdan bahsedilmediğine göre, belki de ölüm sırasında sızdırdıkları sıvıyı sadece biz görebiliyoruzdur."

"Ya da medya bunu insanlardan saklıyordur," dedim. "Kadının ağız çıkımını fark etmediniz mi? Sonunda bir mesaj verircesine kinaye yaptı."

"O kadın sadece gizem yaratmayı deniyor," diyen Sezgi'ydi, gözleri boşluktaydı, parmaklarını karnında gezdirirken derin bir nefes aldı. "İnsanları az çok okuyabiliyorum. Daha fazla izlenme almaya çalışan ucube bir haber kanalı. Her pazar gecesi olayları abartıp, altına var olmayan teorilerle beraber gizem ekleyerek televizyondan insanlara servis ediyorlar. İnsanlar gizemleri sever ve onlar da insanları televizyonun başına nasıl kitleyeceklerini iyi bilen işgüzarlar. Hepsi bu."

"Haklı olabilirsin ama kıyım devam ettiği sürece işler çığırından çıkacak ve bu teorilerle insanların kafasını yıkadığını düşündüğün kanalın da ekmeğine yağ sürmüş olacak. İnsanları galeyana getirebilirler. Öte yandan Hatem haklı, şu an Efken'in soyundan insanları hedef aldılar ve kaostan önce yitip giden canları da düşünmemiz gerekiyor. Bunu her kim veya her ne yapıyorsa, kaosun varlığı onu tatmin ediyor olmalı. Belki de bilerek ortalığı karıştırmaya çalışıyor ya da çalışıyorlardır."

Efken'in uçurum mavisi gözleri anlık olarak bana dokundu ama bu dokunuş beklediğimden kısa sürerek benden ayrıldı ve farklı bir

noktaya saplanıp kaldı. Baktığı yere bir kılıç girmişti de kan süzülmeye başlamıştı sanki.

Kalbimin derinliklerinden yükselen tuhaf bir hissin tüm bedenime cereyan ederek yayıldığını hissettim. Kaşlarım sertçe çatılırken bu hissin kaynağının ne olduğunu anlamaya çalıştım ama düşüncelerimi yönlendirdiğim her köşede beni bekleyen sonsuz bir boşluktu. Yaren'in, "Pekâlâ," dediği sırada sesini kaplayan korku, algılarımın yön değiştirmesine neden oldu. "Bunu kesinlikle görmelisiniz."

Hızla ona çevirdiğim bakışlarım, arkasına aldığı cam duvarın gerisinde olanları görmemle beraber şaşkınlıkla kaplandı. Göz bebeklerim inceldi, yukarı ve aşağı çekilerek bir insanınkinden çok daha farklı bir şekle büründü. Nabzımın derimin altında bir yılan gibi kayarak sürünmeye ve derimi dalgalandırmaya başladığını hissettim. Dışarıda irili ufaklı ama hızlı şekilde yağan bembeyaz karın rengi şimdi kırmızıydı, kızıl kar taneleri gökyüzünden damlayan pıhtılaşmış kan topları gibi döne döne düşerek zemine tutunuyordu.

Şaşkınlık bir hastalık gibi hızla yayılarak hepimizin bedeninin içine yerleşti, paniğin taşıyıcıları olarak korkuyla yerlerimizden fırlayıp cama yöneldik. Uğultulu konuşmaları duyuyordum ama kelimelere odaklanamıyordum. Tek odaklandığım yeryüzüne döne döne düşen kızıl kar taneleriydi.

"Bu da neyin nesi?" diye soran Miraç'tı, nefesini ensemde hissetmiştim ama ağzımı açıp tek kelime edemedim çünkü bunun ne olduğunu ben de bilmiyordum.

"O kar mı yoksa kan mı?" diye soran İbrahim'di, işte bunun cevabını biliyordum. O yüzden hiç beklemeden, "Kar," diye fısıldadım. İbrahim'in evinin dışında kalan, manzaramız hâline gelen gölün içine düşen kızıl kar taneleri, kısa sürede kızıl bir tabaka oluşturdu. Göl çok geçmeden içinde ateş yanıyormuş ve bu da suyu kaynatıyormuş gibi fokurdamaya başladı.

Kalp atışlarımın sesi tüm odayı kapladığında, "Dışarı çıkmalıyız," dedim ve sesimin sadece bana ait olmadığını, iki farklı kadının daha bu cümleyi kurarken bana eşlik ettiklerini fark ettim. Bu sesi duyan yalnızca ben değildim. Şaşkınlık gölden uzaklaşarak bana yöneldi,

herkesin gözlerinin bana çevrildiğini hissederken hızlı adımlarla taş evden çıktım ve gölün önündeki açık alanda birikmeye başlayan kızıl kar tanelerini ayaklarımın altında eze eze yürümeye başladım.

Göl daha da kızmış bir şekilde fokurdadı, suyun yüzeyinde kristal gibi parlayan kızıl yansımalı baloncuklar oluştu. İbrahim seslere olan yeteneğini kullanarak, "Bizimkiler dışında birinin daha kalp atış sesini duyuyorum ve bu kesinlikle Sezgi'nin karnından değil, gölün içinden geliyor," dedi ürpermiş bir sesle.

Birdenbire etrafı beyaz bir sis kapladı, gölün üstünde bulut gibi büyüyerek her yana yayıldı ve kızıl kar taneleri sisin içinden geçerek kristal gibi parladı. Suyun yüzeyinde küçük bir dalga kıyıya doğru gelmeye başladı, taşlara hafifçe vurdu ve görüş alanıma önce inci beyazı saçlar girdi, ardından suyun içinde yürüyen o bedeninin sahibinin alnını gördüm. Beyaz bir hilâl, inci gibi parlayarak alnının tam ortasında ışıldıyordu. Efken korumacı bir tavırla elini karnıma koyup önüme geçmeye çalıştığında buna engel oldum ve elini tutarak aşağı indirip öne doğru bir adım daha attım. Sonra gümüş rengi gözleri gördüm, kirpikleri de kar kadar beyazdı. Düzgün, düz bir şekilde inen sivri ve küçük burun onu takip etti, ardından beyaz bir rujla renklendirilmiş kalın dudaklar görüş alanıma girdi. Suyun içinden boynuna dek çıktığında hâlâ bize doğru yürüyor, su onunla beraber minik bir dalga yaratarak kıyıya vuruyordu. Olağanüstü güzellikteki kadının bir Mar olduğunu anlamam için bunu bana söylemesine gerek bile yoktu. Kalbim onu saniyeler içinde tanımıştı. Yüzünü görmeden, sadece inci beyazı saçlarını, alnındaki beyaz hilâli gördüğüm anda onu tanımıştım ama kardan beyaz kaşları ve kirpiklerini de görüş alanıma girdiğinde onun kanımdan biri olduğuna artık tüm kalbimle emindim.

Gözlerimin kenarları bilincim dışında yaşlarla dolarken, "Vermeil," diye fısıldadım; Mēness, zihnimin içinden bana uzanıp bir dostumuzu gördüğümüzü belli etmek istercesine zarif parmaklarıyla kalbime dokunmuştu.

Suyun içinden göğsüne dek çıktığında üzerindeki elbisenin göğüs dekoltesinden başlayan incilerin beline kadar devam ettiğini anladım. Her bir adımında bedeni gitgide daha da seçilir hâle geliyordu.

Gölden son bir adım atarak çıktı, kızıl kar taneleri ona dokunmadan, bedenine çarpmadan etrafından uçuşarak göle düşmeye devam ediyordu. Beyaz, uzun elbisesinin tüllerinde de küçük inci tanelerinin parladığını gördüm. Nefesimi tuttum ama gözyaşlarımı tutamadım. Çıplak, beyaz ojeli ayaklarıyla karlara bastı ve aramızda yaklaşık on metrelik mesafe kaldığında gülümseyip usulca dizlerinin üzerine eğilerek bana reveransta bulundu.

Vermeil, yüzlerce yıl önce kalbimi kalbine yaslayarak savaşlara katıldığım dostum buradaydı. Benim için belki bir yabancıydı ama Mēness ile ortak kullandığımız kalp ona tüm evrenlerde, tüm yıllarda sevgi ve minnet duyacaktı.

Ormanın derinliklerinden koşarak çıkagelen büyük kurtlar etrafımızı çevrelediğinde onlara dikkatimi veremedim çünkü tüm dikkatim Vermeil'a saplanmış durumdaydı. Vermeil, doğrulup tekrar bize doğru adımlamaya başladı. Kızıl kar taneleri şimdi daha şiddetli, birbirine çarpmadan ama sanki birbirlerine karışıyormuş gibi düşüyordu. Vermeil bana yaklaşır sandım ama Efken'e doğru ilerledi. Bunun üzerine kurtlar hırlamaya başladı, tam ağzımı açacaktım ki kurt sürüsünden beş tanesi hızla zıplayarak Vermeil'a saldırıya hazırlandı ama görünmez, saydam bir şeye çarptılar ve o saydam şey su gibi dalgalanarak onları Vermeil'a doğru atladıkları an geriye püskürttü. Kurtlar aynı anda karların içine saplanıp yavru bir köpeğinkini anımsatan sesler çıkardılar.

Efken'in genzinden düşmanca bir hırıltı koptu ama elimi karnına bastırdığım an sakinleşti. Vermeil, tam Efken'in önünde durup, "Lord," dediğinde kurtlar yattıkları yerden kalkmışlardı, tekrar saldırmak istiyor gibiydiler ama Efken'in sakinliği onları da duraksatmıştı. Vermeil'ın bakışları bana yöneldi ve kısaca, "Kraliçem," diyerek başını saygıyla eğip kaldırdı.

Efken, "Sen kimsin?" diye sorsa da Saul'un anılarında Vermeil'a ait bir şeyler bulmuş gibi kaşlarını çatmıştı.

Vermeil tek nefeste, "Yıkım geldi, gelişini durduramazdık ama sürdürülüşünü sonlandırabiliriz," dediğinde gözleri şimdi Efken'in mavi gözlerindeydi. "Size geçmişten bir mesaj getirdim, Lord."

Bu cümlenin hemen arkasından Vermeil, birdenbire Efken'in elini tuttu ve hissettiğim telaşa yenik düşerek ben de Vermeil'ın eline uzanıp avucumu eklemlerine bastırdım. Koruyucu tavrım bir anlığına Vermeil'ı gülümsetti, sonrasındaysa birdenbire altımızdaki yerin sarsıldığını hissederek gözlerimi irice açtım. Kızıl gözlerim, Vermeil'ın gümüş rengi gözleriyle buluştuğunda yerkürenin ikiye yarıldığını sandım; öyle bir sarsıntıydı ki bu, ruhum bile bu sarsıntının içinde dökülmeye başlamıştı.

Daha sonra içinde bulunduğum an bir cam gibi kırılarak ayaklarıma doğru düşmeye başladı ve kırpıp geri açtığım gözlerim farklı bir ânı merceği içine aldı. Bir ormanın tam ortasındaydım. Kalp atışlarım hızlanırken neler olduğunu anlamaya çalışarak etrafıma bakındım. Omzumun üzerinden ormanın diğer ucuna baktığımda, ateşin çatırtıları kulağıma çalınmaya başlamıştı. Gölün çaprazında bir evden yükselen alevler, cehennemden sızarak dünyaya düşmüş, yakmaya da ilk bu evden başlamış gibi görünüyordu. Olduğum yerde donup kaldım. Bu ev, hatıralarıma ait bir ev değildi, rüzgârın esişi bile farklıydı. Ateşin yüzüme verdiği o yalaza sıcaklık... Çok başkaydı.

Yüreğini kötülükten arındıramayan bir insanın ödeyeceği en büyük bedel, iyi bir insana âşık olmak olurdu.

Kötü bir yüreğin derinlerinde alev gibi yanan o aşkı hissettim.

Bir adam, alevlerin yükseldiği evin önünde dikiliyordu. Uzun boylu, zayıf bir adamdı. Hızlı adımlarla adama doğru yaklaşmaya başladığımda omuzları düşük duran genç adam yavaşça bana doğru döndü.

Bu adam, Efken'di.

Bu adam, Efken'in anılarında yaşayan, yıllar önce yanan bir evin önünde unuttuğu eski hâliydi.

Her nedense gözyaşları gözlerimden aniden dökülmeye başladığında, genç adamın ruhunu kaybeden acı yüklü bakışları zemine inmişti. Arkasında yanan evden bir ateş fırlayarak gökyüzüne ulaştı, alevler harlandı ve tam da o anda genç adama doğru koşmaya başladım.

O an, onun içinden geçmeyi beklemiyordum.

"Efken," diye fısıldadım, durup arkama baktım. Genç adam orada değildi. Gözlerimi önüme çevirdiğimdeyse kalbim denen saatin yelko-

vanı hızla dönmeye başladı. Alevlerin yerinde sapasağlam bir ev vardı. İçeriden dışarıya doğru hoş bir yemek kokusu yayılıyordu.

Bir kahkaha sesi duydum.

Kapı açıldı, içeriden yakışıklı, uzun boylu bir adam çıktı. Üzerinde eski model bir balıkçı yaka kazak ile zihnimdeki birine öyle çok benziyordu ki... Ona dikkatle baktığımda, o adamın Erkin Karaduman olduğunu anlamam çok da uzun sürmedi. Adam beni görmüyordu, dudaklarında genişçe bir tebessüm yer alıyordu; o mutlu görünüyordu.

"Efken!" diyerek az önce içinden çıktığı kapıya uzandı. "Hadi oğlum, balığa gidiyoruz."

O an kapı açıldığında, omzunun üzerinden ona paramparça gözlerle bakan Efken, bu ânın Efken'iydi. İçerideydi. Babasını izliyordu ama babası onu görmüyordu. Efken'in içinden geçen küçük erkek çocuğu neşeyle gülerek babasına yaklaştı, Erkin Karaduman'ın elini tuttu ve birlikte kapıdan çıktılar.

Kapı tam kapanıyorken Efken ile göz göze geldik.

Kapı kapandı ama ben o kapının içinden geçip içeri girebildim. Ona doğru yaklaşırken adımlarım temkinli, kalbim ise paramparçaydı.

Bakışları hâlâ kapıdaydı, gözlerinin içinde cam gibi parlayan hisleri görebiliyordum. Sanki ona dokunsam, bir imkânsız olacak ve yere çöküp bir çocuk gibi hüngür hüngür ağlamaya başlayacaktı.

"Efken," diye fısıldadım içimde bastıramadığım o şefkatle.

Elini kaldırıp beni susturdu. Konuşamadı. Derin bir nefes alıp gözlerini birkaç kez güçlükle kırpıştırarak diğer elini göğsüne bastırdı. Bir süre bekledi. Sadece öylece bekledi.

"Neden buradayız?" diye fısıldadım. "Mesajdan bahsetti. Ne mesajı?"

Güçlükle nefes alırken eli hâlâ havada duruyor, Efken Karaduman ilk kez bu kadar çaresiz görünüyordu. Yıkılmış, paramparça...

Sormamam gereken şeyleri sormuşum gibi pişmanlıkla dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Efken?" diye seslendi içeriden nahif bir ses. Efken güçlükle elini kalbine bastırıp, dişlerini sertçe sıktı ve çene kemiği derisini parçalayacakmış gibi belirginleşti.

"Beni göremeyeceksen bana kendini gösterme, ne olursun," diye fısıldadı Efken Karaduman.

Adını söyleyen o nahif sesin sahibinin annesi olduğunu anlamak, beni bin parçaya bölen bir başka ayrıntıydı. Omzuna dokunurken gücümün tamamını ona verebilmeyi çok istedim. Annesinin mutfakta yemek pişirdiğini yayılan ev yemeği kokusundan ve duyulan cızırtıdan anlayabiliyordum.

Sonra hiç beklemediğim bir şey oldu. Annesi bir şeyler mırıldanmaya başladı. Bir ninni gibi, bir türkü gibi...

"Evlerinin önü yonca, yonca kalkmış dam boyunca, dam boyunca..." Efken donup kaldı. "Boyu uzun, beli ince, ninne yavrum ninne, esmer yavrum ninne, ninne..."

Efken, "Anne," dedi ama annesi onu duymadı, ninnisine kaldığı yerden devam etti.

"Anne!" Şimdi Efken'in sesi daha yüksekti, gözlerinin içinde parlayanların ise cam kırığı olmasını diledim. *Lütfen cam kırığı olsun.*

"Ninne ninne..."

"Anne!"

Bir an ninninin sesi kesildi.

"Gidelim," diye fısıldadı Efken ve tekrarladı. "Gidelim."

"Efken?"

Donup kaldım. Efken'in gözleri gözlerimde asılı kaldı. Ayperi'nin, Efken'in annesinin sesiydi bu. Çok yakınımızdan gelmişti. Gözlerim Efken'in omzuna kaydı. Zaman durdu. Dünya durdu. Gözlerimden boşalan yaşlar durdu.

Ayperi, gözlerini Efken'in sırtına dikmiş, aralanmış dudaklarıyla önünde dağ gibi dikilen oğluna bakıyordu.

O kızıla çalan kahverengi gözler, Efken'in bir kopyası olan yüz... Dümdüz, uzun, simsiyah saçlar...

Efken'in evinde bulunan tablodaki kadın.

Efken, kalbine bıçak saplanmış gibi sarsıldı. Gözlerini yüzüme dikti. Neyi gördüğümü merak ediyor ama dönüp arkasına bakamıyordu. Başını yavaşça omzuna doğru indirir gibi oldu, Ayperi'nin gözleri ile gözlerim en ince yerde birbirleriyle kesişti.

"Oğlum..." Ayperi birden Efken'in omzuna dokundu. Efken'i sertçe kendine doğru çevirdi. O an artık ikisi yüz yüzeydi, ben ise dizlerimin üzerine düşmek üzereydim. "Oğlum!"

Ayperi'nin iri iri açılan gözlerini görebiliyordum. Yanaklarından cam kırıkları akmaya başlayan Yıkım Getiren ise sırtını bana dönmüş, yüzünü acılarına çevirmişti.

O titreyen sesini duydum. "Anne," diye fısıldadı savunmasızca.

"Efken..." Ayperi, derin bir nefes aldı. Gözlerinden aniden akmaya başlayan yaşlarla eş zamanlı olarak oğlunun boynuna sarılıp, "Oğlum!" diye acı içinde haykırdı.

"Anne," dedi sadece Efken, yüzünü annesinin saçlarına gömüp, onu tamamen kendine bastırarak.

Annesiyle ayrıldıklarında, Ayperi'nin elleri Efken'in yüzünü avuçları arasına almıştı. "Sensin," diye fısıldadı ağlarken. "Seni bekliyordum ben. Sensin."

"Sen... Beni görüyorsun."

Ayperi burnunu çekip başını sallayarak oğlunun yüzünü avuçları arasında tutmaya devam etti.

"Hiçbir şey bir anneden çocuğunu gizlemeye yetmez. Geçmiş bile."

Efken'in güçlükle yutkunduğunu duydum. Yüzünü göremiyordum, görmemem benim açımdan daha iyiydi. Bunu kaldırabileceğimi sanmıyordum. Kendi acılarımla başa çıkabilirdim ama onunkilerle başa çıkamıyordum.

"Vermeil söyledi," dedi bir anda Ayperi. "Senin geleceğini söyledi. Ben seni bekliyordum. Burada. Bir gün oğlumun büyüyüp yanıma geleceğini biliyordum."

Donmuş bir hâlde ona bakakaldım.

"Bu..." Efken duraksadı, bir şeyleri yerli yerine oturtmaya çalışıyor olmalıydı. "Bu ne demek?"

"Bize ne olacak bilmiyorum ama öleceğiz, biliyorum," dedi Ayperi. "Ama engel olma, ölmemiz gerek." Kanım donmuştu. "Ben senin geçmişinim, ben bugünü sen çok küçükken yaşıyorum. Bu sana geçmişinden bir mesaj. Ben senin o zamandan bu zamana gelip beni göreceğini biliyordum. Vermeil bunun sözünü vermişti."

Efken şaşkınlıkla annesine bakıyor olmalıydı.

"Efken, beni dinle," dedi Ayperi aceleyle. Ardından durdu, Efken'in alnında yanmaya başlayan güneş sembolünün ışığı Ayperi'nin yüzüne yansıyordu. Gözleri dehşetle irileşti. "Başlamış! Gölgen ayaklarının önünden kaybolmadan gitmelisiniz!" Anlamlandıramadığım cümlesi kanımın çekilmesine neden oldu ve bunun da nedenini bilmiyordum, sadece hissedebiliyordum. "Vermeil'a söyle, zamanı kesen çocuk sizin yanınızda. Gölgen hâlâ seninleyken... Tam olarak kaybolmadan... Gitmelisiniz!" Ayperi korkuyla gözlerini yumdu. "İstanbul'a gitmelisiniz!" Efken tamamen eğilince yüzünü avuçladığı oğlunun yanaklarını öptü. "Gidip sürünü tamamlaman gerek. Yedi Güneş'i yan yana dizmen gerek. Parçaların kraliçenin yeniden doğduğu dünyada. Oğlum, ne olursun, gölgeni koru ve Yedi Güneş'i yan yana getir. Portalı açmanız, gidip her şeyi tamamladıktan sonra buraya dönmeniz gerek. Aksi hâlde çok Gümüş Pençe ölecek, çok kan dökülecek!"

"Yedi Güneş de ne?" diye sorduğumda, gözleri bana çevrildi.

"Mēness," dedi hayranlıkla. "Senin dillere destan güzelliğinin konu olduğu efsanelerle büyüdüm. Seni karşımda görmek bir şereftir. Vermeil bana hep seni anlatırdı. Sen tüm Marların uykuya dalmadan önce dinlediği masaldın, koruyucu bir melektin."

"Ben," diye fısıldadım, ardından, "Yedi Güneş nedir bilmiyoruz ve gölge kaybolmadan derken neyi kastettiğinizi anlamıyorum," dedim karmaşayla.

"Yedi Güneş, yedi eşsiz Kızıl Kurt," dedi Ayperi. "Sizin dünyanızda sadece sekiz Kızıl Kurt kaldı, biri baban olmalı. Geri kalan yedisini bulmalısınız. Eşsizleri toplamalısınız. Yedi Güneş yan yana doğmalı." Gölge hakkında bir şey demeden oğlunun gözlerinin içine baktı. "Onları tek tek bulman gerek, onları bulmalısın. İstanbul'da ve tehlikedeler."

"Sen ne dersen o," dedi Efken. "Ne dersen onu yaparım."

"O çocuk portal açabiliyor," dedi Ayperi. "Sizi İstanbul'a götürecek. Bunu yapabilir. Kurtar kendini." Gözlerinden yaşlar süzülürken başını iki yana salladı. "Ne olursun, sen benim iki gözümsün, ne olursun kurtar kendini."

Ayperi cebinden bir akuamarin taşı çıkarıp Efken'in avucunun içine koydu ve parmaklarını kapatmasını sağladı.

Yerde sürünmeye başlayan beyaz yılan dikkatimi çekti ve tam da o anda zaman aniden sarsılmaya başladı. Efken avucundaki akuamarin taşına rağmen annesinin yüzünü avuçlamış, tıpkı annesinin ona yaptığı gibi kadının yanaklarını, yüzünü öpüyordu ama zaman usul usul üzerlerine yıkılıyordu.

Ellerim, olduğum ânın içinden silinmeye başladı. Küle dönüyordum, parçalarım usulca uçuşuyor, zihnim olduğum yerden uzaklaşmaya başlıyordu.

"Anne!" dedi Efken, elleri tıpkı benim ellerim gibi silinmeye başladı. Ayperi'den ayrılan kollarına dehşetle bakıp, gözlerini tekrar annesine çevirdi. "Anne, seni seviyorum."

"Seni seviyorum!" diye bağırdı annesi. "İçinde yaşıyorum. Beni hiç unutma."

"Anne!"

"Ben de sendenim," dedi Ayperi, gözleri kızıl bir ışık yayarken bana bakıyordu. "Lütfen oğlumu bırakma, Mēness."

Bu cümleden sonra gördüğüm tek şey, gözlerinden süzülen yaşlar, duyduğum tek şey ise hıçkırıklarının sesi olmuştu.

Gözlerimden akan yaşları hissettiğimde o gözler hiç açılmasın istedim ama elimin sıkılmasıyla Efken ile aynı anda gözlerimizi araladık.

Efken, "Anne," diye fısıldaması içime çığ gibi düştü.

Onu aniden kollarımın arasına çektiğimde gücümüzü kaybettiğimizden dizlerimizin üzerine çöktük. Kafasını boynuma sokarken gözlerini sıkıca yumduğunu hissettim. Vermeil önümüzde dikiliyor, gözlerinden inci taneleri şeklinde akarak yere düşen yaşları parmak uçlarıyla itiyordu. Vermeil, inci şeklinde gözyaşları döküyordu.

"Anneniz için," diye fısıldadı, "çok üzgünüm, Lord."

Efken, şoktaydı. "Anne," dedi, sesi son nefesini veriyormuş gibi yükselmişti. Ona daha sıkı sarılıp, bulanık gören gözlerimi Vermeil'a çevirdim. Efken'in saçlarını usul usul okşarken herkesin bize baktığını hissedebiliyordum.

"Ayperi onurlu bir savaşçıydı," dedi Vermeil sessizce.

Efken kaşlarını çattı, kazağımı avucunun içine aldı ve yumruğunu sıkarak kazağı avucuyla ezdi.

"Sevgili Mēness, değerli kraliçem, beni tanıdığını gözlerinden anlamak mümkün. Bilmeyenler için, ben doğum ve ölümden sorumluyum. Benim yalnızca gerçek formum yaşlanır. Yeniden doğmadım, hep vardım, hep Vermeil olarak devam ettim hayatıma. Değerli Mēnessimiz ile birçok savaşta yer aldım. Ayperi dostumdu, onunla tanıştığımda Mēness'in gidişinin üzerinden çok uzun zaman geçmişti, yorgun ve yaşlı ruhuma arkadaşlık eden Ayperi, bugünün yaşanacağını biliyordu."

"Annem Yedi Güneş'ten bahsetti," dedi Efken doğrulurken. Ona sokuldum, temasımızı kesmedim. "Ve bir de gölgeden. Kaybolacak olan gölge ne anlama geliyor?"

"Ne yazık ki ben bu cevaplara sahip değilim, Lord. Sana geçmişten bir mesaj iletmek için buradayım çünkü mesajı alma zamanın gelmişti."

Vermeil, bir adım geri çekildi. O bir Su Marı'ydı. Bunu hatırlıyordum. Bu bilgi hafızamda bana ait gibi hissettiren ama bana ait olmayan bir anıdan çıkıp gelmişti.

Kızıl kar taneleri hızla dönerek düşmeye devam ettiği sırada Vermeil'ın gözleri Sezgi'ye yöneldi. Sezgi'nin karnına baktığında, göz bebeklerinin incelip genişlediğini, bir insan ile bir yılan arasında sektiğini gördüm. Sezgi'ye doğru yürümeye başlayınca Ceyhun gergin bir şekilde Sezgi'nin önüne siper oldu. Vermeil ise dik bir çeneyle, "Âdemoğlu," dedi. "Ben bizden gelene zarar verecek birine mi benziyorum?"

Ceyhun çatık kaşlarla Vermeil'a bakıyordu. Gözlerim Efken'e kaydı. Avucunun içinde sakladığı şeyi sıktı, akuamarin taşını annesinden almış olmanın ona derinden bir acı hissettirdiğini fark ettim. Nigin Bağı aramızda titreşti ve kalbim onun kalbindeki kederle doldu.

Sezgi, "Sorun yok, Ceyhun," dediğinde Ceyhun bir adım geri atıp Vermeil'ın önünden çekildi. Vermeil, uzun, sivri ama zarif görünen, beyaza boyalı tırnaklarını usulca Sezgi'nin karnına sürtüp, avucunu

karnına bastırdı ve dudaklarına yerleşen şefkatli gülümsemeyi saklamadı.

Tam da o anda, yeryüzüne düşmeye devam eden kızıl kar taneleri, beyaza döndü.

Vermeil, gözlerini kaldırıp Sezgi'ye baktıktan sonra, "Yeniden görüşeceğiz," dedi güven veren bir sesle.

Çok kısa süren o bakışmanın ardından Vermeil gözlerini bana çevirip yeniden hafifçe öne eğilerek reveransta bulundu ve geri geri adımladı. Sırtını bana döndüğünde Efken'in boşta duran eli elime kaymış, parmaklarımız birleşmişti. Vermeil suya ilk adımını attığı anda sis tabakası yeniden gölün üzerinde ilerledi, Vermeil'ın etrafını onu korumak isteyen ilahî kollar gibi sardı ve Vermeil usul usul yürüyüp suyun içinde kayboldu.

Sapphire hayranlıkla, "Vermeil, yüce bir su tanrıçasıdır, Marların sudaki anasıdır," dedi. "Onu görmek her Mar'a nasip olacak şey değil."

Crystal, "Anılarımda ona ait parçalar var, sanırım geçmiş zamanımızda onunla bir aradaydım," dedi düşünceli bir sesle. Ardından gözlerini bana çevirip, "Mesaj neydi?" diye sordu.

Buna bir cevap veremedik. Efken, Ayperi'yi uzun zaman sonra yeniden görmüş, görmekten ilerisi, onunla iletişime geçmişti ve şu an birilerine detay verebilecek duygu durumu içerisinde değildi. Kalbindeki kederi, zihnindeki karmaşayı, ruhuna batan bıçakları, her birini hissediyordum.

İbrahim, "Neler oluyor?" diye sorduğunda gözlerim kısaca ona kaydı, avucunda sapını sıkıca kavradığı hançere baktım, kabzasının içindeydi.

Efken elimi daha sıkı kavradı ve gözleri hâlâ göldeyken, "İstanbul'a gidiyoruz," dedi.

Koca bir uğultunun doğmasına neden olan o cümle, karların arasından ıslıklı bir rüzgârın eserek koruluğu altüst etmesine neden oldu. Rüzgâr saçlarımı savurarak yüzümü örterken sessizliğimi korudum ama İbrahim bu sessizliği, "Nasıl olacak bu?" diye sorarak bozdu. Herkesin kafasında beliren soru onun dudaklarında can bulmuştu.

Bakışlarımı omzumun üzerinden İbrahim'e çevirip önce elinde tuttuğu hançere, ardından ona bakarak, "Sen yapacaksın," dedim, İbrahim bu cevabı beklemediği için gözlerimin içine şaşkınlığım saklayamadan bakakaldı. "Bunu hançerinle yapacaksın."

Yaren dehşete düşmüş bir hâlde, "Bu hançer bunu yapabiliyor mu ki?" diye sordu.

"Yapabiliyormuş," diyen kişi Efken'di. "Ben de bunu annemden öğrendim."

Yaren, "Gerçekten onu gördün mü?" diye sordu şaşkınlıkla ama Efken buna bir cevap veremedi.

Gözlerimi İbrahim'e çevirip, "Sadece hançer de değil, bunu sen yapabiliyorsun," dedim.

Henüz söylediğim şeyi hazmedemeyen İbrahim, Efken'in, "Bizi oraya götürmek zorundasın," demesiyle irkildi. Gözlerine yerleşen o duygunun korku olduğunu fark ettim, endişe doluydu çünkü muhtemelen nasıl bir yol izlemesi gerektiğini bilmiyordu.

Ceyhun'a bakıp çenemle içeriyi işaret ettiğimde Sezgi'nin beline dokunarak onu içeri yönlendirdi ve diğerleri de bakışlarımda rastladıkları şeyden kaçamayıp içeri geçtiler. Şimdi gölün önünde yalnızca ben, Efken, İbrahim ve Crystal vardı. Yaren her ne kadar içeri girmek istemese de Manbel ona taş evi işaret ederken gitmekten başka şansı olmadığını biliyordu.

İbrahim elindeki hançeri kaldırıp ona bakarken, "Böyle bir şey nasıl yapılır bilmiyorum, bu koca bir bilinmez, benden istediğiniz şey benim bilmediğim, içgüdülerimin bile beni yönlendirmediği bir şey," dedi dehşetle. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Sarmallar açabiliyorsun," dedi Efken, sesi sert yükselse de ne kadar sarsılmış olduğunu hissedebiliyordum. "Bu güç bir anda gökten zembille inmedi, İbrahim. Bu güç uyandı ve hemen arkasından ben bu mesajı aldım. Sarmalları ne kadar ileri götürebileceğinin bir kanıtı bu mesajdı. Sen bir portal açacaksın."

İbrahim, "Yapabildiğim şeyi yönetemiyorum bile, Efken," dedi çatık kaşlarla. "Açtığım sarmaldan geçip kütüphaneye giden Mahi-

nev'in arkasından gidemedik, sarmalı kontrol edemedim. Az daha başı belaya girecekti."

"Dahası İstanbul'da ne işiniz var?" diye sordu Crystal afallamış hâlde. "Burası böylesine karışmış durumdayken bu da nereden çıktı?"

"Her şey bağlantılı," dediğimde Crystal'in ateş sarısı gözleri bana çevrildi. "İçine çekildiğimiz şey her neyse o da portal açabiliyor, bunu o Omega'yı elini bir şeyin içinden çıkarıp öldürdüğünde anlamıştım. Yani o şey İstanbul'a gitmenin bir yolunu bulacak ya da bizden önce davrandı ve buldu bile. İstanbul ve Varta bağlantılı, Ayperi'nin bize vermeye çalıştığı mesaj karmaşık olsa da onun söylediklerini yapmak zorundayız." İbrahim'in gözlerinin içine baktım. "Bunu başarmak zorundasın. Sürü tehlikede." Kalbimi yavaşlatan bir his ellerime buz kestirirken, "Babam da tehlikede," diye fısıldadım.

İbrahim, omuzlarına koyduğum yük yüzünden çaresiz hissediyordu. Bunu gözlerine baktığım her saniye görebiliyordum ama şu an elimden hiçbir şey gelmiyordu. Ayperi'nin söylediklerini yerine getirmemiz gerekiyordu, bunun için de İbrahim'in bizi İstanbul'a götürmesi gerekti. Babamın tehlikede olduğunu düşündükçe kanım damarlarımı kesen jiletlere dönüşüyordu sanki.

İbrahim sessizce boşluğa bakarken, "Deneyeceğim," diye fısıldadı ama başaramamaktan ne kadar korktuğunu tam yüreğimde, kalbimin derinlemesine atışlar yapan merkezinde hissediyordum.

Babam bazı zamanlar, özellikle kendimi çok ıssız hissedip odama kapanarak cenin pozisyonunda kıvrıldığım yatakta yaşadığım o his arbedesini hissetmiş gibi kapımı yavaşça açar, içeri girer, karanlık odanın içinde ilerlerdi ve beni rahatsız edeceğini bildiğinden ışığı açmadan doğrudan ayak ucuma otururdu. O anlarda onun odadaki kalp atışlarını hissetmek, varlığını bilmek bile bir anlığına kafamın içindeki uğultuyu durdururdu ama kalbim aynı ağırlıkla, aynı hislerin çevrelemesi sonucu sıkışarak çarpmaya devam ederdi. O zamanlar tek kelime etmediği, sorular sormadığı hâlde neden saatlerce yanımda durduğunu merak ederdim ama bir yandan da varlığı benim için şükür sebebiydi çünkü o varken odanın karanlığında gizlenen gölgeler üzerime devrilmeyi keserdi.

Hatırlıyordum, bir keresinde yatakta yine cenin pozisyonundayken ve çaresizlik dibime çökmüş, çalkalandığı anda ruhumu alaşağı edecekmiş gibi hissettiğim bir anda, kafamı kaldırmadan gözlerimi onun ayak ucumdaki karanlık silüetine çevirmiştim ve "Her seferinde hissetmiş gibi yanımda oluyorsun ama asla konuşmuyorsun, neden?" diye sormuştum.

Bir süre susmuştu, sonra da derin bir nefes alıp avucunu dizime bastırarak okşamıştı.

"Çünkü yalnızlık, birinin sadece söylemiş olmak için söyleyeceği kelimelerle sona ermez, birini yanında hissettiğinde sona erer."

Bu, babamın o gecelerden birinde ilk ve son kez kurduğu cümleydi. O cümleden sonra yaşanan tüm o gecelerde yine sessizdi ama biliyordum ki babam yanımdayken sessizlik bizimle olsa bile yalnız değildim.

Yatak odasının kapısında durmuş, sırtı bana dönük şekilde yatağın kenarında oturan, boydan camdan dışarıyı izleyen Efken'in silüeti karanlığa rağmen cama yansıyor, gri bir gölge gibi görünüyordu. Avucunun içinde sıkıca tuttuğu şeyin akuamarin taşı olduğunu biliyordum, onu tek bir an bırakmamıştı. Hiçbir şey yememiş, su bile içmemişti. Duştan çıktıktan sonra da yatağın ucuna oturmuş, hiç konuşmadan saatlerce o pozisyonda boydan camın dışındaki göl manzarasını izlemişti.

Onun yanında olabilmeyi istiyordum çünkü biliyordum, hissettikleri alışkın olduğu boyutta değil, yaralayıcı boyuttaydı; bir zamanlar, henüz bir çocuk sayılırken, yetişkinlikten olabildiğince uzakken hissettikleri, şimdi bir yetişkinken daha şiddetli bir dalga olarak çarpıp onu altına almıştı. Bunun onun için ne denli korkunç olabileceğini düşünmek bile kalbimi, kendi kapakçıkları tarafından kıstırılmış durumda hissettiriyordu.

Odanın içinde ilerleyip yatağın ucuna geldiğimde gözlerimi ellerime indirdim. Babamın dokunuşunu hatırladım. O sessizliğin, içimde çalkalandığı takdirde beni yok edecekmiş gibi hissettiren duyguların ortasında bana dokunan elleri, daima huzur ve güveni aşılamıştı.

Ona kuracağım cümleleri parmak uçlarımda biriktirsem, ona dokunduğumda kelimelerimi duyar mıydı? Belki de babamın bana yaptığı buydu ve ben de ona aynısını yapabilmeyi diliyordum.

Sessizce yanına oturduğumda varlığımın farkında olmasına rağmen ağzını bıçak açmadı. Bu bana tanıdık hissettirdi, sanki bir yerde hâlâ babamla o odadaydık, hâlâ sessizdik, babam yanımdaydı, hisler de yanı başımdaydı ama babamın varlığı hislerin ağırlığına ket vuruyordu. Ben de onun hislerine ket vurabilmeyi diledim.

Karanlıkta onu bekleyen bir şey vardı. Belki de karanlıkta onu bekleyen o yüce ve zalim şey kendisiydi. Başımı omzuna indirip yanağımı omuz başına yasladığımda o zalim şeyden onu korumak istedim ve içinde kavrulan hisleri avucumun içine alarak söndürebilmeyi diledim.

Bir tür görünmez bir bağ, kalbimizin damarlarının kalın kökler gibi birbirine sarılmasını sağlayan o Nigin Bağı'ndan daha da kuvvetli bir şekilde bizi birbirimize bağlamaktan öte, düğümlüyordu.

Kaybolmuş ve bunun farkında bir şekilde, "Onu görmek benim için beklenmedikti," dedi, dakikalar sonra kurduğu cümlenin yankısı içimde ilerlerken, yanında olmamın yalnızlığını biraz olsun kırabildiğini fark ettim. "Varlığı bir illüzyondan mı ibaretti yoksa gerçekten orada mıydı bilmiyorum. Mantığım bunun bir illüzyon olduğunu savunuyorken, kalbim onu tüm gerçekliğiyle hissettiğine dair altın vuruşlarla bana kafayı yedirtecekmiş gibi ağır hissettiriyor."

Zihninin zincirlerini tutan o şey artık mantığını dizginleyemiyordu. Efken Karaduman'ın duygulardan oluşan volkanik bir patlamaya dönüşmesi an meselesiydi.

"O gerçekti," dediğimde hissettiği dehşeti ve ümitsizliği kendi kalbimde mühür gibi hissetmek canımı yaktı. Nigin Bağı'nın pervasız bir bıçak gibi içimde dolaşırken açtığı yaraların sayısı bini aşmıştı. "Bu geçmişten senin için kaydedilmiş bir mesajdan fazlasıydı. Seni gördü, tanıdı, bağrına bastı ve seni uzun zamandır beklediğini söyledi. Bu bir illüzyon değildi, kaydedilmiş öylesine bir mesaj da değildi. İkimiz de oradaydık. İkimiz de bunu gördük."

Gümüş parıltıları olan kadim bir elmas gibi hissettiren mavi gözlerini bana çevirdiğinde, ben de gözlerimi kaldırıp ona alttan bir bakış gönderdim. Duygular, gözlerinin içinde yakamoz gibi parlıyordu ve emindim ki o gözler, en derin okyanuslardan bile daha derin, karanlık, uçsuz bucaksızdı; güzeldi ve ölümcüldü.

Uzun, zarif parmaklara sahip büyük ellerinden bir tanesini elimin üzerine kapatınca çenemi omzuna yasladım. Bakışlarımız birbiri arasında köprü kurdu. Kelimeler olmadan, sadece kirpiklerimizin titreyişleri, gözlerimizdeki derin göz bebeği çukurlarından taşan duygularla anlaştık.

Kafasını hafif bir açıyla aşağı eğince çenemi kaldırdım. Sanki kalbim ne yapmak istediğini biliyor gibiydi. Dudakları, zihninin prangalarından kurtulmak adına bir başkaldırıyla dudaklarıma yönlendiğinde, beni çağırdığı ateş hattından kaçmadım.

Dudaklarımız birbiri hükmü altına girdiklerinde, elimin üzerinde duran büyük elini geri çekerek yüzüme kaydırdı, sol yanağımda kayan avucunun içindeki çizgilerde yer alan uğultu, gücü ve yaşamı çağrıştırıyordu. Avucunu yanağıma bastırarak beni ihtiyaçla öperken kaşları çatıktı, ara sıra sıktığı dişleriyle beraber keskinleşen çenesini hissedebiliyordum. Elimi kaldırıp onu taklit ederek avuç içimi yanağına bastırdığımda çenesindeki kasılmaları hissettim. Keskin çenesinde dolaşan parmaklarım bir süre sonra gevşemesini sağlasa da kaşlarının hâlâ çatık olduğunu biliyordum.

Öpüşmemizi sona erdiren, alnını alnıma bastırıp uzun kirpikleri neredeyse kirpiklerime değiyorken, "Herkesi koruyacağım," demesi oldu. "Seni, babanı, Gümüş Pençeleri ve diğer herkesi." Bu, bir zalimin dudaklarından kolayca çıkacak sözcükler değildi, öyleyse kalbi hâlâ zalim olmaktan adımlarca uzaktaydı; ruhu hâlâ Nemesis'in günahına batmamıştı. "Çünkü annem, böyle bir adam olmamı isterdi."

"Nasıl bir adam olmanı?"

"Zalim olmayan bir adam," diye fısıldadı, sesi her ne kadar güçlü olsa da aslında zayıflığını benimle paylaşıyordu.

İçten içe kaderinde bir zalim olmak var gibi geliyordu ona, belki bana da öyle gelmişti ama Saul'u tanıyordum, Nemesis bana ne kadar

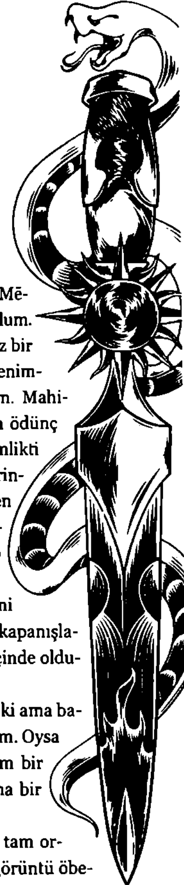
yabancıysa Efken ve Saul o kadar içimdeydi, o kadar tanıdığımdı, o kadar benden bir parçaydı.

"Ey İblislerin en karası, en habisi, en Azlem soylusu," diye fısıldayan kadim ses, bir rüyanın sonunda, bir kâbusun başlangıcında, gerçek ile hayalin tam ortasındaydı. Siyah saçları köprücük kemiğinin altına dek uzanan bedene baktı, uzun zamandır uykudaydı, yıldırımların örümcek ağı gibi sararak altına aldığı güzelliği hiç bozulmamış bir mumya gibiydi. "Ey Nemesis, bedenini nihayet buldun, neden hâlâ uyanmamak niyetindesin? Uyan artık dünyaya gelmiş en güçlü bedeninde. Efken Karaduman ki, yüzyıllar sonunda senin yeniden doğan en güçlü bedenindir."

6. ENERJİ ARTIĞI

KİN. IZDIRAP

Ruhumda açılan kesikten Mahinev'in kanının aktığı ve Mēness'in gözlerini içimde araladığı o ilk ânı hatırlayamıyordum.

Sanki yüzyıllardır içinde olmadığım Mēness, henüz bir cenin olarak annemin karnındayken bile bendeydi, benimleydi ama Mahinev'den yıllarca uzakta hissediyordum. Mahinev, yeniden savaşmak için gelmem gereken dünyada ödünç aldığım bir beden gibiydi, bana ait olmayan bir kimlikti sanki ve ben günü geldiğinde o kimliği masanın üzerinde bırakmış, Mahinev'in hassas insan derisinin içinden çıkmış, o deri ayaklarımın üzerine bir kumaş gibi düştüğünde hiç düşünmeden kumaşın üzerinden atlayıp geçmiştim.

Belki de yıllarca kendimle olan savaşımın, kendimi bir türlü kabullenemeyişimin, kopukluklarımın, içime kapanışlarımın esas nedeniydi bu. Ödünç alınmış bir bedenin içinde olduğum için sıkışmıştı belki de ruhum.

Mahinev'den akıttığım kanı geri getiremezdim belki ama bazen ona güzel bir hayat borçlu olduğumu hissediyordum. Oysa içine bir türlü ait olamadığım o insan kızın da benim bir parçam olduğunu biliyordum. O bedenin içinde daima bir yabancı gibi hissederken bile o benim bir parçamdı.

İbrahim'in mezarlığın çaprazında kalan ormanın tam ortasında durmuş, hançeriyle çizdiği çemberde oluşan görüntü öbe-

ğini beton gibi bir yüzle izliyordum. Başarısızlıkla sonuçlanan yirmi birinci denemesiydi. Birinde Efken'i, Mustafa Baba'nın kulübesinin olduğu yere kadar göndermeyi başarmıştı ama geri getirememişti, çember aniden kapanmıştı ve bu da bize iki saat kayıp kazandırmıştı. Efken geri döndüğünde öfke doluydu, İbrahim de Efken'i öfkelendirdiği için gergindi ve küçük bir sırtlan yavrusu gibi kuyruğunu bacaklarının arasına saklayıp denemelerine devam ediyordu.

Bu defa oluşan çemberin içindeki görüntü boş bir sokağa aitti ama sokak geldiğim dünyadan değil, bu dünyadan bir sokaktı, yine de açabildiği en uzak sarmalı açmayı başarmıştı. Gösterdiği sokak, olduğumuz konumdan beş saat uzaklıktaydı, yirmi birinci denemedeydik ve sadece beş saatlik uzaklığa ulaşabilmiştik. Üstelik içeri girdiğimiz takdirde geri dönebileceğimiz de muammaydı çünkü İbrahim, sarmalı açık tutamıyordu. Beş saat boyunca dönüş yolunda oyalanmak istemediğimizden hiçbirimiz çemberden içeri girmedik ama Efken sonunda kurtlardan birini ensesinden tutup çemberin içine savurunca, yüzümdeki betonumsu ifade parçalandı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım dehşetle.

"Deniyorum. Koşarak en geç iki saat içinde burada olur zaten." Efken çemberden içeri baktı. Altın rengi parıltılardan oluşan sarmalın içinde bir manzara portresi gibi görünen sokaktaki kurt, etrafına baktı, ardından gözlerini çembere çevirdi ve çemberin hâlâ kapanmadığını o an anladık. İbrahim hançeri dik konuma getirdi, ardından hafif bir açıyla batıya kırdı ve çember önce titreşti, ardından altın parıltılar saçarak genişledi. Kurt formundaki Gümüş Pençe, kafasını çemberden sokup olduğumuz tarafa geçirdiğinde, Efken kollarını göğsünün üzerinde toplayıp, "Bak, gördün mü? Hiç de fena bir fikir değilmiş, yılan," diye böbürlendi.

"Yine de onu öylece sarmalın içine savuramazsın. Özellikle de rızası olmadan," diye söylendiğimde, Gümüş Pençe kulaklarını geriye yatırıp bana hak veriyormuş gibi komik bir ses çıkardı.

"Neler yapabileceğimi bilip yapamazsın deme bence," diye söylendi Efken, ardından kurdu tekrar ensesinden yakalayarak sarmalın

dışına çekti. "Siktir, olduğun sokakta çöp kovası mı vardı? Kötü kokuyorsun."

Kurt alınmış gibi bir ses çıkarınca Efken kaşlarını çatarak ona baktı, İbrahim ise sırıttı ve çemberi kapatıp, "Sanırım daha iyiydim, ha?" diye sordu ümitle.

"Bir arpa boyu yol aldın, tebrik ederim," diye aşağıladı Efken onu.

İbrahim yüzü düşerken, "Bu aşkın yavaşça sonuna geliyoruz," diye söylendi. "Aramızdaki duyguları da tıpkı benim duygularımı incittiğin gibi incitip duruyorsun, ahraz adam."

"Kes o sesini de sarmal aç hadi," dedi Efken çenesiyle hançerini işaret ederek. "Kaybedecek vaktimiz yok."

İbrahim yeni bir sarmal açabilmek için hançerini kaldırdığı esnada bitap düştüğünü fark etmeme neden olan şey, elinin titrediğini görmüş olmamdı. Derin bir nefes alarak, "İbrahim," dediğimde omzunun üstünden bana baktı. "Biraz dinlenmelisin."

Efken'in bakışlarının bana döndüğünü hissettim ama o bakışlara aldırış etmeden, "Sonuçta benim sürümdensin ve senin için kuralları ben koyarım," dedim üstüne basa basa. İbrahim dilinin ucunda biriken reddedişleri yuttu, başını aşağı yukarı sallarken aslında devam etmek istediğini görebiliyordum ama gerçekten yorulmuştu. Saatlerdir tüm enerjisini, dikkatini bu işe veriyordu ve her başarısızlıkla sonuçlanan denemeden sonra ruhsal olarak biraz daha darbe aldığından yıkıma yakın görünüyordu. Kendisini yetersiz hissetmesini istemiyordum.

Efken öfkeyle, "Devam etmeli!" diye bağırınca, ona doğru dönüp gözlerinin içine baktım. Tek çaresinin bu olduğunu ben de biliyordum ama gösterdiği tepki insani değildi. Kaşlarımın ortasındaki çukura bakarken dişlerini gıcırdattı. "Vaktimiz olduğunu falan mı sanıyorsun? Herkes kendine düşeni yapmalı."

İbrahim, Efken'in söylediği şeye hak veriyormuş gibi başını sallayınca, "Benim kurallarım!" dedim İbrahim'e sertçe, ardından bakışlarımı Efken'e çevirdim. "Ne kadar istediğini biliyorum, bir an önce her şey sonlansın istiyorsun, bunu da biliyorum ama İbrahim elinden geleni yapıyor. Tıpkı diğer herkes gibi."

"Vaktimiz yok ve dışarıda insanlar ölüyor. Masum insanlar," dedi üstüne basa basa. "Ölmeyi hak eden orospu çocukları değil."

"Bundan memnun muyum sanıyorsun?" Öfkeyle bağırdığım için işlerin daha da kızışacağını biliyordum. Efken siyah pantolonunda asılı duran kar tanelerini büyük avuçlarıyla silkeleyerek bakışlarını başka yöne çevirdi, beklediğim tepkiyi göremediğim için afalladım. Az önce burnundan soluyorken şimdi yükselen sesim onda yaprak kıpırdatmıyor muydu yani? Bir an bu durumu algılayamadığımdan ona bakakaldım.

Bu tutarsızlığın sebebi, birden parlayıp birden sönmesi Nemesis ile mi yoksa annesiyle mi ilgiliydi bunu bir türlü anlayamadım.

İbrahim, köknarların arasında ilerleyip kalın gövdeli bir ağacın önünde yere çökerek hançerini kabzasının içine soktu. Etrafımızdaki beş farklı boyut ve renkteki Gümüş Pençe de koruluğun içinde koşuşturup, muhtemelen ormanı denetlemek için gezintiye çıktılar. İbrahim, başını ağacın gövdesine bastırıp çenesini havaya dikerken gözlerini yumdu ve "Bunun bu kadar yorucu olacağını düşünmemiştim," diye hayıflandı.

Gözlerimi bir kez daha Efken'e çevirdim. Kalçasını karların içinde siyah bir büyü gibi görünen cipe yaslamış, pantolonunun cebinden çıkardığı gümüş sigara tabakasından bir sigara çekip çıkarıyordu. Sigarayı dudaklarının arasına dengeledikten sonra zipposunun ucundan fırlayan alevle sigarayı tutuşturdu ve bakışları beyaz ışıltılı karların üzerinden kayarak bana dokundu. Gözleri karların ışıltısını bile geride bırakacak kadar parlak ve dikkat çekiciydi. Kalın tabanlı botlarımın altındaki karı çiğneyerek Efken'e doğru yürümeye başladığımda hâlâ o dikkatle mühürlenmiş gözlerinin hapsindeydim.

Sigarayı tam dudaklarına yerleştirmişti ki karşısında durup çatık kaşlarla yüzüne dik dik baktım. Sigaranın ucundaki alev, turuncu bir top şeklinde parladı. Kayıtsız bakışlarını indirip ona sorgulayıcı bir şekilde bakan gözlerimi izlerken tek kelime etmeyeceğinden neredeyse emin olmuştum.

"İbrahim'e kendisini yetersiz hissettiriyorsun," diye yem attım ortaya, tepkilerinin birdenbire harlanıp durulması garip geliyordu

ve nedenini anlayana kadar onun üzerine gitmem gerekecekse eğer, bunu yapacaktım.

Kısık ve dikkatli bakan ama duygulardan da arınmış gibi görünen gözlerini gözlerimden çekmeden, "Böyle bir şey yapmadım," dedi, sesi alçaktı ama kelimelerindeki sertliği hissettim. Sigarayı bir defa daha dudaklarına götürdü, yanaklarının içeri çökmesine neden olacak bir nefesi içine çektiğinde ciğerlerini dolduran zehrin yerinde olabilmeyi dilemek korkutucu geldi. Bakışlarımı farklı bir yöne çevirerek bu anlamsız romantik düşünceden uzaklaşmayı denediğimde, diğer elini kaldırıp çeneme koyarak kafamı ona doğru çevirmemi sağladı. Gözlerimiz buluştuğunda aklımdan geçen her şeyi biliyormuş gibi dikkatle beni izlemeye başlamıştı.

Dudaklarının arkasında biriken dumanı usulca yüzüme üflediğinde, derimin altında can çekişir gibi ilerleyen nabzımın şahlandığını hissettim. Gözlerimizin arasında uçuşan duman kaybolana dek gözlerini kırpmadı, gözünü tek bir anlığına kırpıp açtığındaysa kirpiklerine kadar bulaşan yoğun anlamların altında ezildiğimi hissettim.

"Açık konuşmak gerekirse, Medusa," derken bakışları dudaklarıma yöneldi, dudaklarımda çok kısa oyalanıp tekrar gözlerime taşındı. "Karşıma geçip meydan okumazdım çünkü topluluk içinde erekte olmak benim için sorun değil ama eminim seni kıskançlıktan deliye döndürürdü."

"Hadi oradan gerzek sen de!" diye homurdanarak bakışlarımı farklı bir yöne çevirmeyi denedim ama parmakları hâlâ çenemde olduğundan tutuşunun baskısını hissettiğim an bunun imkânsız olacağını biliyordum. Yine de denemiştim ve sonuç başarısızdı, bakışlarımı ondan koparmama izin vermedi.

"Belki de bana ne kadar gerzek olduğumu söylerken sesinin bağırmaktan kısılacağı bir kulübe bulmalıyız," diye mırıldandı, sesindeki anlamlar rüzgâr olup etrafımı sararak tutkunun, ruhumu köklerinden zorlamasına neden oldu.

"Vaktimiz yok diyorsun ama her türlü edepsizliğe vakit yaratıyorsun."

"Bunlar çok keyif alacağın edepsizlikler ama," dedi imalı bakışları bedenimde gezinirken.

Koruluğun derinliklerinden gelen rüzgâr, içinde henüz kulağa çalınmamış bir çığlığı taşıyordu. Efken ile aynı anda birbirine saplanan gözlerimizde sorgu belirdiğinde, çığlık o sorguya tutundu ve ikimiz de aynı anda olduğumuz yerde sıçrayarak koruluğa doğru döndük.

Karlı ormanın derinliklerine doğru hızla koşmaya başladık. İnce dalların üzerine düşen çiğ damlaları ve oluşan buz sarkıtları, ormanı süsleyen aksesuarlar gibiydi ama çığlığın hemen ardından ormanda bir ölüm sessizliği hüküm sürmeye başlamıştı.

Rüzgârın ürkütücü sesi, ağaçların arasından süzülüp yankılar uyandırarak doğanın öfkesini kusmaya başladığında biraz daha hızlandım. Efken neredeyse dönüşecekti ama sonra birdenbire durdu. Elini öne koyup karnıma yaslayarak beni de durdurduğunda, "O çığlık Sezgi'ye aitti!" dedim dehşetle. Gümüş Pençeler kürklü hayaletler gibi etrafımızdan atlayarak geçip koruluğun derinliklerinde kaybolarak sesin geldiği yöne gittiler.

Efken, "Oradalar," diyerek korulukta bir noktaya tüm dikkatini vererek bakmaya başladılar. "Yalnız değiller."

"Yalnız değiller mi?"

"Cadılar burada," dedi Efken, ardından sert adımları karların içine düşmeye başladı ve ben de onun peşine düştüm. Artık koşmuyordu, bir yanım koşmak istese de ona ayak uydurup ben de sakince yürüdüm.

İki ulu ağacın arasından meydana ulaştığımızda Efken'in haklılığı damarlarımı çekiştirdi. Sezgi, iki cadının ortasında esir düşmüş durumdaydı. Kızıl, dalgalı saçları yüzünün belli bir kısmını içine alıyor, üzerindeki yeşil elbisenin kumaşı karlarda sürünüyordu ve her ne kadar kendini kurtarmaya çalışsa da cadılar onun hareket etmesine izin vermiyordu. Ulaş ve Ceyhun'un da Sezgi'nin çaprazında olduklarını, iki iri cadı tarafından esir alındıklarını gördüm. Gümüş Pençeler, cadıları çember içine alıp hırlıyorlardı ama cadıların umurunda bile değildi, kurtları tehdit olarak gördükleri söylenemezdi.

Duruşum keskinleşti, bacaklarım hafif bir açıyla aralanırken avucumun içinde ateşin dolaşmaya başladığını hissettim. Cadılardan kahverengi tenli, dudağından başlayarak çenesine dek inen, çiğ beyazlıkta, kalın ve uzun bir yara izi olanın boyu hemen hemen iki metre vardı. Kıvırcık saçları gümüş rengindeydi ve çenesinin altına dek iniyordu, aynı zamanda gözlerinin de rengi beyaza yakın bir gümüştü. Ceyhun, sevdiği kadın ellerinde olduğundan zapt edilmesi güç bir insan olduğundan iri olanı ona devretmişlerdi. Ceyhun'u sıkıca kavrarken beyaz gözlerini bana dikmişti ve bu durum, yanımdaki insan suretli koca kurdun hiç de hoşuna gitmemişti.

Sezgi'yi tutan iki cadı kadındı, birinin Sezgi gibi kızıl ama onunkinin aksine jilet gibi düz saçları vardı. Bir diğer cadının saçları ise beyazdı ama yaşının çok genç olduğunu, hatta Sezgi'den bile küçük olduğunu görebiliyordum. Cadıların alınlarında ters hac sembolü vardı, inançsız ve başıboşlardı. O hâlde neden buradaydılar?

"Göz kamaştıran bir güneş kadar güzel olduğunu duymuştum," dedi Ceyhun'u tutan dev cadı. Efken'in bakışları otomatik olarak ona çevrildi. "Ama ne yazık ki Mavi Yaka'da güneşe pek rastlanmadığından, güneş çoğu insan tarafından yabancı bir cisimdir ve sevilmez, tanrıça."

"Onunla konuşmayı kessen iyi edersin koca oğlan," dedi Efken bakışlarını cadıdan çekmeden.

"Sezgi'yi derhâl bırakıyorsunuz," derken kendimden emindim. Ceyhun çırpınıp birkaç küfür savurdu ama onu tutan koca herif aldırış etmedi, Ceyhun'un çırpınışlarından bir nebze olsun etkilenmiyordu.

Sezgi, "Oyun oynamak için yanlış topluluğu seçtiğinizin farkında mısınız?" diye sorarken dişlerini sıkıyordu. "Üstelik ben sizin atalarınızdanım, bu bizi doğrudan bağlı ve akraba yapar!"

"Sen akrabalarına ihanet etmiş bir cadısın, yeni yetme!" diye bağırdı onu tutan beyaz saçlı, gümüş tunik ve gümüş rengi kürk giyen kadın. "Siz kardeşlerimizi öldürdünüz. Onların üzerine tufan olup yağdınız ama bizi hesaba katmadınız! Kanı kan temizler."

Efken hâlâ iri kıyıma bakıyorken, "Kanı kan mı temizler?" diye sordu. "Kan bile dökmedim, onları taşa çevirdim ve kum olup aktılar."

Gözlerini beyaz saçlı cadıya çevirdi. "Benden kum akıtamayacağınıza göre, sizin de niyetiniz kardeşleriniz gibi kuma dönmek olsa gerek."

"Bir avuç cadı toplanmış bize mi meydan okuyorsunuz?" diye soran İbrahim'di, hemen çaprazımda pozisyonunu almıştı ve yüzünde her an ölümcül kahkahalarını ortama silah olarak bırakacağını belli eden aşağılayıcı bir gülümseme vardı.

"Elimde sizden ve hamile biri varken bu kadar büyük konuşmazdım, seni küçük sürüsüz sırtlan," diye tısladı kadın, İbrahim burnundan sert bir nefes verse de yüzünde hâlâ aşağılayıcı bir tebessüm taşıyordu.

"Sürüsüz mü?" İşte şimdi konuşma sırası bendeydi. Ceyhun küfürler savurmaya devam etse de duymazdan gelindi, tüm dikkatler bana çevrilmiş durumdaydı. "Beynini patlatacak oktavda kahkahalar atıp sizi çok rahat delirtecek, sizi birbirinize öldürtebilecek kadar aklınızla oyun oynayabilecek o sırtlan, benim sürümden. Dudaklarımı oynatırım ve sonra bize saldırmak için geldiğiniz bu meydan yerinde birbirinizin kanında boğulursunuz."

Cadı, gözlerini kısarak İbrahim'e, sonra da bana baktı. Sırtlanın küçük kıkırtısı duyuldu, zayıftı ama cadıların kasılmalarına neden olmuştu. İki cadının birbirine baktıklarını göz ucuyla da olsa gördüm.

"İntikam almak için bir nedeniniz bile yok," dedi Sezgi. "Siz topluluğun mensupları değilsiniz, başıboşlarsınız, inançsızsınız!" Sezgi saçlarını geriye doğru itmeye çalışarak kafasını salladı ama kadın onu daha sıkı kavrayıp tuttu. "Buraya sadece kim olduğumuzu anlamak için geldiniz! Başka bir halt istediğiniz yok sizin!"

Beyaz saçlı dişi cadı, Sezgi'yi saçlarından kavrayınca Sezgi hırıltılı bir nefes vererek acıyla inledi. Ceyhun, "Bırak onu fahişe!" diye bağırdığında, cadı ona küçümseyen gözlerle baktı ve dudaklarını öne uzatıp yavaşça araladı; dudağından çıkan sisin bir kırbaç şeklini aldığını gördüm. Çok geçmeden o kırbaç havada hızla ilerleyip şakıyarak Ceyhun'un vücuduna vurdu. Ceyhun acıyla bağırdığında Efken, "Bu kadar yeter," diyerek avuç içlerini yere doğrultup, parmaklarını yukarı doğru bükebildiği kadar büktü ve sismik enerji akımının karla-

rı yerinden oynatmaya başladığını gördüm. "Sizden bin tanesini tek darbede öldürmüş birinin karşısında çok pervasız davranıyorsunuz."

Yıldırımlar avucunun içinden cızırtı şeklinde karlara vurup karların havalanmasına ve onun bedenini içine alan bir girdap oluşturmaya başlamasına neden oldu. Cadıların gözlerindeki merakı gördüm, korku da orada bir yerdeydi ama daha çok karşılarındaki adamın neler yapabildiğini görmek istiyor gibiydiler.

Gümüş Pençeler saldırıya hazırdı ama Sezgi'nin cadıların elinde olması onları da durduruyordu. Bir adım geri çekilip avucumun içindeki ateşin bileklerime doğru ilerlemesini bekledim. Saniyeler sonra parmaklarımdan yükselen gerçek bir ateş, bileklerime dek uzanıyor, dirseğime değiyordu ve cadılar, alevlerden oluşan ellerimi gördüklerinde Sezgi'yi daha sıkı kavradılar.

"Alevler ve yıldırımlar, öyle mi?" Beyaz saçlı cadı başını omzuna yatırıp ellerimize baktı. "Oldukça uyumlu bir çift, ha?"

Gözlerim kısa bir an için cadıların arkasında hızla hareket eden gölgeye kaydı. Çok hızlıydı, şekli belli olmayacak kadar hızlı hareket ediyordu ama Sezgi'yi tutan cadının hemen arkasında durduğunda şekli belirginleşti ve bu hızın sahibinin kardeşim olduğunu anladım.

Miraç başını aşağı yukarı salladığı anda ben de başımı hafifçe aşağıya indirdim ve bununla beraber, "Ne kadar uyumluyuz, tahmin dahi edemezsin," diyerek alev saçan elimi uzatıp Efken'in şimşekler çaktıran eline dokundum, el ele tutuşmamızla beraber yıldırımlar ve alevler birbirlerinin etrafında dönmeye, kızıl ile mavi bir sarmal oluşturmaya başladılar. Tam o anda Miraç, cadıya bir çelme taktı ve cadı anlık olarak Sezgi'yi bırakarak öne doğru gittiğinde gözleri dehşetle açıldı; çünkü Efken ile birbirine karışan gücümüz havada döne döne bir ok gibi ona doğru ilerliyordu.

"Seni lanet bücür!" diye bağıran diğer dişi cadı, Miraç'a hamle yapacakken Miraç yeniden hızla hareket etti ve bedeni hızının etkisiyle âdeta gölgeye dönüşüp, seçilemez duruma geldi.

Efken ile oluşturduğumuz alev ve yıldırım sarmalı şiddetle cadıya çarptı, cadıyı yüz metre kadar ileriye itip yirmi metre kadar havaya sıçrattı ama onun peşini bırakmadı. Yere düştüğü anda onu sararak

içine alıp havaya kaldırdı ve cadıyı arka arkaya kaldırıp indirerek karların içine gömüp çıkarmaya başladı. Cadı çığlıklar attı, büyülerini kullanmayı denedi ama nafileydi; müthiş çığlıklarla beraber kadim güce acısını armağan etti.

Dev gibi görünen erkek cadı, elinde tuttuğu küçük parşömen kağıdını karların içine diktiği anda yerde bir sarsıntı yarattı. Sezgi, Miraç'a atak yapan dişi cadıyı saçlarından kavrayıp parmaklarını alnına yasladığında bir alev sesi yükseldi ve cadının alnındaki ters hac işareti, Sezgi'nin uzun parmaklarının batmasıyla beraber alevler çıkarmaya başladı. Cadı dehşetle çığlıklar atıyor, diğer cadının yere sapladığı muska yüzünden yer hızla sarsılıyordu. Gümüş Pençelerden biri cadının üzerine atlayarak onu yere devirse de yere sapladığı parşömene yazılı muska hâlâ zemine saplı olduğundan sarsıntılar geçmemişti. Diğer Gümüş Pençeler de neler olduğunu algılamaya çalışan cadılara saldırdılar. Ulaş, yere düşen arbaletini almaya çalışırken sarsıntı çoğaldığından bunu yapamadı, yere yüzüstü düştü ve üzerindeki Gümüş Pençe'den kurtulan irikıyım Ulaş'a doğru atak yaptı. Tam o sırada İbrahim kahkahalar atarak başımızın üzerinden atlayıp Ulaş'ın önünde kayarak durdu ve dört ayağının üzerinde, bir sırtlanın formu içindeyken gözlerini doğrudan irikıyıma dikerek kıkırdamaya, ardından onun aklını yitirmesine neden olacak kahkahalar atmaya başladı.

Efken gözlerini bana çevirirken hâlâ el eleydik. "Bu da ne?" diye sordu, avuçlarımız birleşmiş hâldeyken havada dik bir şekilde ilerleyen yıldırım ve alevler, iki farklı renkte yılan gibi birbirlerine dolanarak hareket ediyorlardı.

"Bilmiyorum," dedim, "sadece bunu yapabildiğimizi biliyor gibiydim."

"Gücüm doğrudan öldürmeliydi," diye fısıldadı Efken, ardından ellerimize baktı, "ama birbirlerine karıştığında, daha hükmedilebilir hâle geldi."

"Nigin'in olduğumu çabuk unuttun," diyerek bakışlarımı düşmana çevirdim. "Bence bu kadar ehlileştirdiğin yeter, Karaduman." Ceyhun'u boğazından kavrayan cadıya baktım. "Yok et onu." Elimi elinden çekmemle, yıldırım tek başına hızlandı, dik bir ışın kılıcı gibi

ilerleyip önce sardığı dişi cadıyı ortadan ikiye yarıp geçti, ardından sola kırarak hızla Ceyhun'u alıkoyan cadının sırtına ilerledi.

Ceyhun'u tutan eller taşa döndü, Ceyhun'un önünde duran vücut ikiye yarıldı ve tıpkı elleri gibi taş şeklini aldı; gözlerim diğer cadıya döndüğünde onun çoktan ölü bir heykele dönüşmüş olduğunu gördüm.

İbrahim'in aklıyla oynadığı iri cadı, başını ellerinin arasına almış, çığlık atmaya başlamıştı ve geriye kalan iki cadı hareketsiz, donmuş bir hâlde Efken'e bakıyorlardı. Çünkü bu gücün sadece bir söylentiden ibaret olmadığını görmüşlerdi. Sezgi, parmaklarını diğer cadının alnından çıkarırken, "Hamile bir cadıya el sürdüğün için gebermeyi hak ediyorsun ama sana senin gibi karşılık vermeyeceğim!" diye bağırdı. Cadı dizlerinin üzerine düştüğünde alnından akan kan damlaları hızla kar tanelerinin içine damlamaya başlamış, Efken'in iki cadıyı tek seferde taşa döndürerek yok eden gücü, son olarak yere saplı duran parşömene yazılı muskaya vurarak o muskayı küle çevirmiş ve sarsıntıyı sona erdirmişti.

"İbrahim, kahkaha atmayı kes," dedi Efken ama İbrahim onu dinlemedi, karşısında aklını yitirecek gibi başını sıkan cadıya bakarak kahkahalar atmaya devam etti. Efken, ağır adımlarla İbrahim'e yaklaştı, avucunu İbrahim'in sırtlan formunun başına bastırıp sırtlanın kulaklarını geriye yatırarak okşadığında, İbrahim birdenbire kahkahayı kesip gözlerini kaldırarak Efken'e baktı ve birkaç saniye sonra sevimsiz kuyruğu sallanmaya başladı. Efken tehlikeli bir sesle, "Aferin sana," dedi ve bakışlarını dizlerinin üzerine çökmüş irikıyım cadıya indirdi. Yavaşça eğilirken avucu hâlâ sırtlanın başındaydı, sırtlanın başını son kez okşadıktan sonra yüzüne daha önce görmediğim kadar sinsi bir tebessüm eklendi. Daha sonra beklemediğim bir anda cadıyı yakalarından tutarak kendine çekip, "Amma dar götlüsün, kahkaha atmayı bıraktı işte," diye fısıldadı tehlikeli bir sesle ve yine o tehditkâr, ölümcül gülümseme dudaklarındaydı.

Cadının burnundan kan gelmeye başladı ama görüş açısı kazanmış olacak ki irkilerek kafasını kaldırıp Efken'e dehşetle baktı.

"Yanılıyorsam düzelt lütfen," dedi Efken kibar bir sesle ama o sesin köklerinin ölüme bağlı olduğunu biliyordum. "Az önce benim

kadınımın güzelliğinden bahsedip o sikilesi gözlerini ona mı dikmiştin sen?"

Cadı, cevap veremedi. Sadece Efken'e bakıyor, burnundan sicimle kan akıyordu. Efken yakasındaki ellerini geri çekti ama bu defa cadıyı saçlarından kavrayıp, "Sana bir şey sorduğumda cevap vermezsen kaba biri olurum, kibar kibar konuşuyoruz şurada," diye tısladı. "Bu gözlerle mi baktın ona?"

"Efken," diyerek bir adım attım ama daha sonra durdum, etrafında yeniden yıldırımların sismik hareketleri baş göstermişti. İbrahim birkaç adım gerileyerek şaşkınlıkla Efken'e bakarken, Efken birdenbire cadıya sertçe kafa attı. Bir kemiğin kırılma sesinin hemen ardından boynunu çıtlattı ve bir kafa daha atacaktı ki cadı, "Bağışla," dedi aceleyle çünkü sonunun ölüm olacağını biliyordu. "Bağ-bağışla."

"Ah, üzgün müsün?" Efken durup başını sağ omzuna yatırdığında, cadı hızlıca başını sallayıp, "Çok," dedi.

"Oldukça pişman olmalısın, öyle değil mi?"

"Çok," dedi cadı. "Seni hafife aldığımı düşünme sakın. Sen en güçlüsün." Hızlıca konuşuyordu. "Sen yücesin."

"Hım, başka neyim?"

"Bağışlayıcı olabilirsin, yüce gücünü bağışlamak için kullanabilirsin," dedi cadı hızlıca ve bu Efken'in birdenbire dişlerini gösterip, son derece korkutucu ama bir o kadar da güzel görünen bir sırıtışla cadıya bakmasına neden oldu.

"Adın ne?"

"Malachite," dedi cadı hızla.

Efken sol elini kaldırmaya başladığında bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Karşı koymak istedim ama Sezgi'nin hamile olmasına aldırış etmeden onu esir alıp hırpaladıklarını hatırlayınca birdenbire vazgeçtim ve sadece izlemeye karar verdim.

"Malachite," diyerek söze girdiğinde Efken, sol eli cadının yüzünde dolaşmaya başlamıştı. "Ne yazık ki konu değerli tanrıçam olduğunda, ben hiç bağışlayıcı bir yaratık değilim." Cümlesini tamamlamasıyla birlikte işaret ve serçe parmaklarını sertçe Malachite'ın gözlerinin içine batırdı; acı çığlıklara şimşeklerin parlaklığı katıldı ve Efken par-

maklarım göz çukurlarından çektiğinde, orada bir çift göz değil, bir çift taş vardı.

Malachite acıyla haykırıp ellerini yüzüne götürdü ve "Gözlerim!" diye feryat etti.

İrkildiğimi hissettim, bileğime dek uzanan ateşin çatırtısını duyuyordum, güç her hücremde dolaşıyordu ama ben hâlâ onun yaptığı tek bir şeye ürperebiliyordum. Malachite yerde yan yatmış bir şekilde acıyla haykırırken gözlerimi diğer cadılara çevirdim ve "Sonunuz onlar gibi olsun mu istiyorsunuz?" diye sordum son derece ciddi bir sesle. "Eğer istiyorsanız onu durdurmam."

Cadılardan kısa boylu olan, alnı kanayan cadıya yaklaşıp, "Bu daha önce görülmüş bir şey değil," diye fısıldadı. "O adam bilindik ırklardan değil."

"O bir Alfa," dedim sertçe.

Cadı bakışlarını bana çevirip, "Sana neden inanalım?" diye sordu. "Bir Alfa'nın bu kadar farklı güçlere sahip olmasının imkânı yok."

"Ölmek üzere olan sizsiniz, sizi kandırınca elime ne geçecek benim? İnanma ve içinde şüpheyle öl o zaman," dedim avucumdaki alevi harlandırarak. Cadının bakışları bileğimden dirseğime dek uzanan aleve kaydı, ardından gözlerimin içine tereddütle baktı.

Az ileride bize doğru gelmeye başlayan birinin varlığı, tüm dikkatleri anlık dağıtmıştı. Kan, toz ve kum kokusu soğuğun kokusuna karışarak genzimi yakarken bakışlarımı gelen kişiye çevirdim. Büyük, ahşap asasını karların içine batırarak asasından güç alıyor, karların içinde tıpkı asası gibi batıp çıkarak ilerliyordu. Gözlerini dahi seçebileceğim yakınlığa geldiğinde avucumda yanan ateş geri çekilerek damarlarımın içine sindi.

Son derece yaşlı, ak başlı dişi bir cadı, savaş meydanına vardığında asasını yere vurarak, "Size bunu yapmamanızı söylemiştim!" diye bağırdı sağ kalan cadılara. İki beyaz saç örgüsü neredeyse kalçalarına kadar uzanıyordu, gözlerini bana çevirdiğinde alnında siyah bir sembol olduğunu gördüm ama sembolün ne anlama geldiğini bilmiyordum. İki çizginin ortasında bir daire yer alıyor, çizgiler dairenin içinden geçiyordu. Kadın benim önümde diz çökmek gücüne gidiyormuş

gibi yüzünü buruşturarak reverans yaptıktan sonra, "Başıboşların hadsizce yaklaşımından ötürü özürlerimi kabul edin, Majesteleri," dedi. "Savaşın ardından kalan sağlarımızı da yitirmek istemiyoruz, lütfen onları bağışlayın."

"Sizden birine saldırdılar," dedim sertçe. "Hem de hamile bir cadıya."

Kadın irkilerek bakışlarını sağ kalanlara çevirdi, gözlerinde dolaşan öfkenin harelerinde ateş gibi yandığını gördüm. "Ne yaptınız?" diye sordu dehşet içinde. "Bunu gerçekten yaptınız mı?"

"Görünen o ki sözüme inanmıyorsunuz," dedim kaşlarımı kaldırarak ama cadı benden tarafa bakmadı.

"O bizden değil," dedi alnı kanayan cadı, ardından düşmanca bakışlarını Sezgi'ye çevirdi. Sezgi, Ceyhun'un kollarının arasındaydı, yorgun görünüyordu ama öfke yüklü sedefli yeşil gözleri hâlâ onu tutsak eden cadıdaydı. "O bize ihanet etti! Onlarla savaştı ve bizden olanların kıyımına göz yumdu!"

"Yasaları çiğneyip savaşmayı seçenler mi bizdendi?" diye bağırdı yaşlı cadı. "Az kalsın tüm geri kalanları da kendileriyle birlikte mezara sokacaklardı! Az daha tüm soyumuz kuruyacaktı! Asıl ihanet eden, savaş olmayacak dendiği hâlde katedrali terk edip savaş için birleşenlerdir!"

Suspus olup birbirlerine baktılar. Yaşlı cadı, bakışlarını Efken'e çevirdi, ardından gözleri yerde debelenip duran iri cadıya kaydı ve "Kadim kitaplar korusun," dedi dehşet içinde. "Onun gözlerine ne oldu?"

"Göz dikmemesi gereken şeylere göz dikti ve şimdi de sonucuna katlanıyor," dedi Efken buzdan bir sesle. "Şimdi onları alıp götürecek misin yoksa her birini tek yumruğumla dağıtacağım birer heykele mi dönüştüreyim?"

"Durmalısın!" dedi bilgeliğini hissettiren yaşlı cadı. "Bu enerjinin büyüklüğü seni de çevrendekileri de mahvedecek ve yanında ziyan olan bizler olacağız." Cadının söylediği şey bir an için duraksamama neden olsa da Efken onun söylediklerine aldırış etmedi. "Böylesine büyük, emsalsiz, eşine rastlanmamış bir gücün emin olmalısın ki ya-

yacağı enerji de kendisi gibi emsalsiz ve eşine rastlanmamış olacaktır. Beni buraya getiren bunların yokluğunu fark etmem değil, bu enerjinin varlığını hissetmemdi. Benim gibi yaşlı bir cadının bile damarlarını kavuran bu enerji, sanıyor musun ki enerji açlığıyla kavrulan karanlıkların kapılarını ateşe vermeyecek?"

Bakışlarımı Efken'e çevirdim, yaşlı kadına kayıtsızca bakıyor, söylediklerini bir nebze olsun dikkate almıyordu.

"Enerjin tüm karanlığı uyandıracak, tüm türlerin dikkatini size çevirecek ve sizle bu denli iletişime geçtiğimiz için bize de yansıyacak!" Cadı onu ikna etmek istiyormuş gibi Efken'e doğru bir adım attı. "Bu gücü olabildiğince az kullan, evlat. Çünkü bu gücün yaydığı enerji karanlığın tüm kapılarını açacak. Sen belki kendi adına korkmuyorsundur ama kim bilir, belki de adına korkacağın başkaları vardır."

Efken'in kadına saplı duran bakışlarında farklı bir anlam gördüm, az önce taştan farksız bakan gözlerinin içinde volkanlar patladı ama alevler kirpiklerine bulaşamadı.

Malachite, "Yardım edin," diye mırıldanarak olduğu yerde cenin pozisyonu alınca yaşlı cadı ağır adımlarla ona yaklaşıp, "Malac," dedi ismini kısaltarak. "Sana katedrale gelmeni, ayinlere katılmanı, muskaları kötülük değil iyilik adına yazmanı ve inancı kalbinde yaşamanı söylemiştim, çocuğum." Başını iki yana salladı. "Başına gelecekleri bile bile kendini maceraya atıp durmanın bedelini böyle mi ödemeliydin?"

"Lütfen, Lela," dedi Malachite. "Göremiyorum, göremiyorum..."

"Uzun zamandır zaten göremiyordun," dedi adının Lela olduğunu öğrendiğim yaşlı cadı, ardından doğrulup asasını karlara batırdı. "Lütfen bu gücü daha az kullan, Lord. Yoksa felaketlerden burnunuzu çıkaramayacaksınız." Başını eğip bir süre düşündü ve sonra, "Bugün burada yaşananlar adına, her ne kadar bizden olmayıp başıboş, serkeş bir hayat yaşamayı tercih etseler ve klanlarımızda kayıtlı olmasalar da birer cadı oldukları, soyumdan oldukları için sizlerden özür diliyor, affınıza sığınıyorum," dedi. "Lütfen iyi geçinelim."

Efken, cevap vermedi. Efken'in sessizliği beni de ele geçirmişti. Gümüş Pençelerin hırıltıları ormanın derinliklerine yankılar hâlinde

dağılırken Lela, cadıları toparladı ve geride kalan parçalanmış, içinden kum akan heykelden cesetlere iç çekerek baktı. Üzgün hissediyor olmalıydı ama öte yandan savaşı daha da çirkin bir boyuta atlamadan, yeniden tüm cadılar hedef olmadan sona erdirdiğinden huzurlu bir yanı da vardı. Malachite'ın kolunun altına giren iki cadı onu taşımaya başladı. Malachite artık sadece acıyla inliyor, ayakları yerde sürüklenirken hiçbir şeye karşı koymuyordu. Lela, uzaklaşan cadılara baktıktan sonra gözlerini bana değdirdi.

"Gümüş Pençe ölümleriyle uzaktan yakından ilgimiz olmadığına emin olabilirsiniz, Majesteleri," dedi, bu söylediği şey bir cevap niteliğinde ve dürüstlüğünü hissettirmiş olsa da sadece durup Lela'nın gözlerine sorguyla baktım. "İnanın bana, başkaldıranlardan birilerinin yaptığını düşünüyorsanız eğer, ölümler konsey tarafından yakından izleniyor ve cinayet biçimi bir cadının işleyeceği türden değil. Yaşanan kaosun nedeni olmadığımızdan emin olabilirsiniz."

"Sana inanmak istiyorum," dedim tekdüze bir sesle.

"Dürüst olduğumu eşsiz kalbinizle hissettiğinizi biliyorum," dedi Lela, ardından bakışlarını Efken'e çevirdi ve "Bana öyle geliyor ki Gümüş Pençe ölümlerinin patlak vermesinin esas nedenlerinden birisi açığa çıkan enerjinin keşfedilmiş olması," diye mırıldandı. "İş birliği içinde olacağımızdan şüpheniz olmasın fakat karanlıkların kapısını açmaya devam ederseniz, korkarım soyumuzu tehdit altında bırakmamak adına geri çekileceğiz ve bizsiz devam edeceksiniz."

Efken, "İhtiyacımız varmış gibi," dedi alayla ama Lela onun söylediğine kulak asmadı. Bunun yerine gözlerini Sezgi'ye çevirdi, önce Sezgi'nin karnına, ardından yeşil gözlerine baktı ve "Böyle olsun istemezdim, Kızıl Cadı," dedi üzgün bir sesle. "Seni aramızda görmekten onur duyardım fakat sen yolunu seçmişsin. Bugün adına senden ve değerli melez bebeğinden de özür diliyorum."

Sezgi cevap vermeden sadece Lela'nın gözlerinin içine baktı.

Lela cevap alamayacağının farkına vardığında, "Umarım yüce yaratıcılarımız tarafından korunursunuz," diyerek ağır adımlarla bizden uzaklaşmaya başladı.

Efken keskin bir çeneyle, "Sanki size ihtiyacım varmış gibi," diye homurdandı cadıların arkasından bakarken. Kibrin yeniden bedenini sarmaya başladığını düşünmeden edemedim, gözlerimi ona çevirdiğimde uçurum mavisi gözlerinin yerinde şimşeklerin beyazlığını, gümüş yansımalarını gördüm. Nemesis hâlâ buralarda bir yerdeydi.

Ceyhun, elindeki bira bardağını sertçe ahşap bankonun üzerine vurup, "Ve tüm bunlar olurken elimden hiçbir şey gelmedi!" dedi öfkeyle sesini yükselterek. Yarım saattir ormana yakın bir barda oturuyorduk, İbrahim'e giymesi için bir pantolon bulmak için bu tarafa geldikten sonra dinlenmek adına bu bardan içeri girmiştik ve duvarlara vuran turuncu ışığa eşlik eden caz müzik beynimi tırmalıyormuş gibi hissettiriyordu. Efken viski bardağını dudaklarına götürürken sessizce bankonun arkasında kalan kristal duvarı izliyordu. Kristal duvara düşen yansımasına baktığımda, gözlerinin benim yansımamda olduğunu fark ettim.

İbrahim kabzanın içindeki hançeri bankonun üzerine koyup bira bardağını önüne çektikten sonra omzunun üstünden arkasına baktı, Sezgi az ileride, duvar kenarındaki deri koltuklardan birinde oturmuş meyve suyunu yudumluyordu.

"Yerinde olsam gidip onunla ilgilenirdim," dedi İbrahim. "Çünkü sarsılmış görünüyor ve burada durup dövünmek, bir şey yapamadım diye kafa sikmek bir şeyleri değiştirmeyecek. Yapman gereken onun yanında olmak." Sesini olabildiğince alçak tutarak bankoya yaslanıp, "Çünkü kendi türü tarafından dışlandı," diye fısıldadı.

Ceyhun bir tokat yemiş gibi sarsıldı, gerçeği birinin ona bu kadar ağır şekilde söylemesini beklemiyor gibiydi. Bira bardağını avucunun içinde sıkıca kavrayıp bakışlarını Sezgi'ye çevirdi. Olduğumuz yöne bakmayan genç kadının kafasının içinde dönen çarklardan çıkan sesleri duyuyor gibiydim. İbrahim haklıydı, kendi türü tarafından dışlanmış, ihanet eden kişi olarak seçilmiş, hatta yine kendi türü tarafından saldırıya uğramıştı. Onun için korkunç olmalıydı.

Efken, "Kırk yılın başında İbrahim'e katılıyorum," dedi, "kırmızı kar yağacak." Viski kadehini dudaklarına götürürken bir an duraksayıp kristal duvardaki yansımamın gözlerinin içine baktı. "Aslına bakılacak olursa, yağmıştı öyle değil mi?"

"Ahh! Oy oh my god!" dedi İbrahim abartılı, dramatik bir tonlamayla, ardından ellerini kalbine götürüp Efken'e kirpiklerini oynatarak baktı. "Başımı okşayıp beni sakinleştirmen o kadar romantikti ki... İçimdeki sonsuz gücü senden başka kim durdurabilirdi? Hikâyemin esas erkeği!"

Efken gözlerini yukarı doğru kaydırdı ama cevap vermedi.

Ceyhun oturduğu yerden kalkıp Sezgi'nin yanına giderken gözlerimi Efken'den ayırmadım, o da benden ayırmıyordu.

Ulaş, "Cadılardan yeni bir hamle gelmeyeceğine emin misiniz?" diye sorduğunda bakışlarımı yansımadan ayırarak Ulaş'a çevirdim. Erkek kardeşimle yan yana oturmuşlardı, ikisinin de önünde bira vardı. Gözlerimi Miraç'ın önündeki biraya dikerek, "Bunu tekrar göze almayacaklar," dedim kendimden emin bir şekilde. "Korkuyorlar. Hatta başıboşların bile korkmasına neden olacak bir hadise yaşandı. Ölmek istemiyorlarsa ve bir intihar çeşidi olarak Efken'in varlığını deneyimlemek istemiyorlarsa, artık yolumuza çıkmayacaklardır."

Uzanıp Miraç'ın önündeki birayı kendi önüme çektiğimde, "Onu içecektim!" diye çemkirdi ama ona aldırış etmeden buz gibi biradan bir yudum aldım. "Her evrende Mahinev Demir'sin," diye söylendi Miraç hoşnutsuzlukla.

"Her evrende benim küçük erkek kardeşim olduğun gibi," dedim ona yan gözle bakarak. "Yasal olarak yirmi birine girene kadar alkol almaman ne hoş olur, değil mi ama?"

"Haha," dedi Miraç sahte bir şekilde gülüyormuş gibi.

"Burada yasal alkol alma yaşı on yedi," dedi Ulaş, ardından kendi önündeki birayı Miraç'ın önüne itip sırıttı. "Bu çocuk neredeyse on dokuz."

"Yalan söylerken seni arbaletinin üzerine arbaletin dik duruyorken oturtacağım gerçeğini de hesaba katsan ne iyi olurdu," dedim bu kez Ulaş'a dik dik bakarak.

"Bizim orada da yasal alkol alabilme yaşı on sekiz ama ona bu işlemiyor ne yazık ki birader," diye söylendi Miraç.

Gülerek biradan bir yudum daha alıp, "Tamam, ağlamayı bırak," dedim ve önümdeki birayı yeniden onun önüne ittim. "İçebilirsin."

İbrahim, "Muhteşem Yüzyıl'da da padişahtan önce biri tadına bakıyordu her şeyin, eğer zehirlenip gebermiyorsa o zaman padişah yiyip içiyordu. Miraç padişah gibi hissetmelisin," dedi ve ardından gözlerini Efken'e çevirdi. "O kan kızılı dudaklarını yasladığın viski kadehini ver de tadına bakayım padişahım, zehirleneceksem de senin uğruna zehirleneyim," diye şakıdı.

"İçti ki salak," diye homurdandım.

"Aramıza girme Ferhunde yılanı."

Bankonun öteki ucunda kadehlerden birini kurulayan barmen, kafasını kaldırıp LCD ekran televizyona bakarken tek kaşını kaldırdı, kadehi kenara bıraktı ve müziğin sesini kısarak televizyonun sesini açtı. Hemen arkasından, "Siktir, neler oluyor bu şehre?" diye sordu kendi kendine, ondan uzak olmamıza rağmen sesi doğrudan zihnime dolduğu için olduğum yerde yavaşça dönerek bakışlarımı televizyona çevirdim ve yine büyük kurt ölümleriyle alakalı bir haberin büyük, gizemli yazılarla süslenerek ekrana verildiğini gördüm.

BİR MUTANT KURT CESEDİ DAHA ELE GEÇİRİLDİ!
ÖLÜMLERİN SEBEBİ VE KURTLARIN GÖRÜNTÜSÜNDEKİ
ANOMALİ, KİMYASAL BİR SIZINTIDAN MI KAYNAKLI?
KURTLAR KİMYASALA MI MARUZ KALDI?
KURT CESETLERİNİN ETRAFINDAKİ PARÇALANMIŞ
İNSAN KIYAFETLERİ DİKKAT ÇEKTİ. KURTLAR
İNSANLARA SALDIRIP ONLARI YEDİ Mİ?

Kalp atışlarım hızlanırken ekranda beliren yazıları izliyordum ve spikerin cümleleri de beliren yazıları detaylandırır nitelikteydi. Sezgi ve Ceyhun da oturdukları yerden birbirlerine sarılmış hâlde ekrana düşen yazıları okuyor, spikerin tekdüze bir sesle anlattıklarını dinliyorlardı.

KURT CESETLERİNİN ETRAFINDAKİ PARÇALANMIŞ İNSAN KIYAFETLERİNDEN DNA'LAR ALINAMADI. KURT CESETLERİNİN ETRAFINDAKİ PARÇALANMIŞ İNSAN KIYAFETLERİNDEN YOLA ÇIKAN UZMANLAR, KURTLARIN İNSANLARA SALDIRIP ONLARI YEDİKLERİNİ ÖNE SÜRDÜ. UZUN SÜREDİR İZİNE RASTLANAMAYAN, KAYBOLAN İNSANLAR, KURTLARIN SALDIRISINA UĞRAMIŞ OLABİLİR Mİ?

Barmen başını iki yana sallayarak, "Bir an önce bu kimyasalın ne olduğunu tespit etseler iyi olacak çünkü mutantlaşmış bir kurdun öğle yemeği olmak istemiyorum birader," dedi, korkmuş görünüyordu.

"Bence medyanın uydurduğu klasik bir hikâye," dedi Ulaş yüksek sesle.

Barmen gözlerini Ulaş'a çevirdi, onu duyamamış gibi, "Anlamadım kanka?" diye sordu.

"Bu haberler diyorum, medyanın uydurması gibi geliyor bana. Şu kanal genelde böyle tuhaf haberler yapmıyor muydu hep?" Ulaş usta bir oyunculukla yüzünü buruşturdu. "Battıkları söylentiler arasındaydı. Daha fazla izlenmek ve tıklanma almak için uğraştıklarını düşünüyorum. Ajansın işidir."

"Yani bakıldığında bu kanalın çok temiz bir geçmişi olduğunu söyleyemem kanka ama diğer kanallarda da denk geliyorum bu haberlere," dedi barmen çocuk.

"Delinin biri kuyuya taş attı, diğerleri de baktı haber tutuyor, arkasından kuyuya atladı işte," dedi Ulaş. "Saf olma. Bir kimyasalın sebep olabileceğini söylüyorlar, o zaman diğer hayvanlarda da aynısını gözlemlemeleri gerekmez miydi? Korku hikâyeleri her zaman tutar adamım, onlar da bunu bildikleri için reytinglerine reyting katıyor işte."

"Haklı olma olasılığın beni dehşet rahatlattı var ya," dedi barmen çocuk gülerek. Ulaş'ın arbaleti eğer sırt çantasında değil de sırtına asılı olsaydı, onu gören barmen çocuk rahatlamak yerine daha fazla ecel teri dökermiş gibi geliyordu bana ya neyse...

Barmen çocuk televizyonu kapatıp müziğin sesini açtı, az önce kuruladığı kadehi yeniden eline alıp işine döndüğü sırada İbrahim, "Kaç yıl Türkiye'de yaşadım, daha profesyonel bir oyuncuyla karşılaştın mı diye sor, ben buna evet diyemem," diye mırıldandı.

"Sen gittikten sonra da oyunculuk sektörü çok ilerleme kaydetmedi İbrahim, merak etme," diye takıldı Miraç.

Efken viski kadehini kafasına dikerek içkisini son damlasına kadar içtikten sonra kadehi bankonun üzerinde kaydırdı, doğrulup kalktı. Kasaya gidip hesabı ödedikten sonra çıkışa yöneldi. Yerimden kalkıp arkasından giderken dikkatler ikimizin üzerinde değildi, o yüzden sohbete dalan arkadaşlarımız ikimizin de bardan çıktığını fark etmedi. Barın cam kapısını itip kendimi soğuk geceye teslim ettiğimde az ileride, kaldırıma park ettiği cipinin önünde durduğunu, bir sigara yaktığını gördüm. Gümüş Pençe ölümleri ile ilgili bir haber daha görmüştü, bunun onun içinde bir sarsıntı daha yarattığını biliyordum.

"Kalabalık seni bunalttı mı?" diye sordum hemen önünde dikilirken.

Sigarayı dudaklarına götürürken, "Hareketsizlik canımı sıktı sadece," dedi, ne söylemeye çalıştığını anladığımdan üzerine gitmek yerine sustum. Hiçbir şey yapmamanın nasıl hissettirdiğini biliyordum. Dışarıda henüz kim olduğunu bile bilmeyen, ona bağlı masum Gümüş Pençeler ölüyordu. Elinden bir şey gelmemesi berbat hissettiriyor olsa gerekti. Öte yandan, gelişme kaydedemezsek ve Ayperi'nin söylediklerini gerçekleştiremezsek, çaresizliğin belki de onun aksine benim asla altından kalkamayacağım bir benzerini yaşayacaktım. Babam tehlikedeydi, Ayperi bunu söylerken bir olasılıktan değil, bildiği bir gerçekten bahsediyor gibiydi.

"Onları korumam gerek, alfaları olarak bu benim görevim," dedi sigarayı bir kez daha dudaklarına götürerek. "Bu siktiğimin gücünü kullanamıyorsam, bende olmasının ne anlamı kalır ki?"

"Vereceğin yanlış bir karar, çok daha büyük sorunlara yol açabilir."

"Yanlış bir karar vereceğimi düşündüren ne?" diye sordu ters bir sesle. Uçurum mavisi gözlerini bana dikip, "Senin doğru sandığın ne varsa onu doğru yapan benim, yanlış sandığın ne varsa da ben isti-

yorum diye yanlıştır," dedi, bir an bu söylediği şey yüzünden donup kalarak gözlerinin içine baktım.

"Saniyede bir kişilik ve karar değiştiriyormuşsun gibi hissediyorum," dedim hiç beklemeden çünkü üzerinde biraz düşünürsem bu cümleyi kurmamaya karar verebilirdim.

"Çünkü kendimle büyük bir savaşın içindeyim ve kazanan hangi tarafım olursa olsun, yaratacağım yıkım, düşünülenin çok üzerinde olacak."

Elimi omzuna koyup, "Üzerine çok fazla sorumluluk bindi ve son olanlar... Ağırdı," dediğimde kaşlarının ortasında bir çukur belirdi. Gözlerimin içine bakmak yerine bakışlarını yola çevirdi, geçip giden arabaların farlarından dökülen ışıklar, güzel gözlerindeki renk cümbüşünü gözler önüne seriyordu. "Vaktimizin kısıtlı olduğunu biliyorum ama belki de durup dinlenmen gerekiyordur."

"İnsanlarım ölürken durmamı mı söylüyorsun?" Sesi sertti ama yüksek çıkmamıştı, gözlerini gözlerime çevirdi ve ona hak vermeme neden olan soruyu sordu. "Öldürülenler Marlar olsaydı, tepkin durup dinlenmek mi olurdu?"

Haklılığı canımı acıttığı için sözcükleri yutup gözlerinin içine baktım.

"Bir zalim olmam için gerekli tüm ortam hazır ama hâlâ direniyorum," dedi sert bir sesle. "İçimdeki o güçle savaşıyorum ama daha fazla masumun ölmesine göz yummayacağım çünkü bu da beni adi bir zalim yapardı."

"Bir zalime dönüştüğünde geri dönüşü olmayacak, Efken," dedim sertçe. "Nemesis'in tüm güçleri içinde açığa çıktı. Bu diğer ırklar tarafından seni potansiyel bir düşman konumuna getiriyor. Her şeyi halledebileceğini sanıyorsun ama her şeyi halletmek adına kullanacağın güç, çok daha büyük sorunlar yaratabilir. Bunu unutma."

"Ne sorunundan bahsediyorsun?"

"İstemediğin birine dönüşebilirsin, bunun sonuçları da büyük olur."

Tek kaşını kaldırdı. "Sürekli bir canavara dönüşecekmişim gibi konuşuyorsun."

"Hayır, sadece ilerlemen gereken yolu göstermeye çalışıyorum."

"O yolu çok iyi biliyorsun herhâlde?"

"Senden daha iyi biliyorum gibi duruyor," dedim kaşlarımı çatarak.

"Annem gibi akıl verip durma bana," dediğinde duraksadım, gözlerimin içine yakıcı bir gerçeklikle bakınca bir adım geriledim. "Nasıl adımlar atmam gerektiğini söyleyip duruyorsun. Bana kibirli olduğumu ima edip duruyorsun ama asıl kibir senin içinde, Mahi." Gözlerimin içine öyle keskin baktı ki bunun onun asıl düşünceleri olduğu gerçeğinden kaçamadım. Öyle mi yapıyordum? Ben de mi kibirliydim? Ona böyle mi hissettiriyordum?

"Sana annen gibi akıl verdiğim yok ki benim, iyiliğini istiyorum sadece," dedim afallamış bir hâlde. Gözlerimin içine daha yakıcı bir ifadeyle baktı.

"Öyle mi?" diye sordu sertçe. "Neden o zaman sadece azarlayarak beni durdurmaya çalışıyorsun? Neden bunun yerine yanımda olmaya çalışmıyorsun? Bana kendi gerçeğini göstermeye çalışırken tek yaptığın beni azarlamak." Dişlerini sıkarak gözlerini kıstı. "Eğer en başında olsaydık, bunu bana yapabileceğini mi sanıyorsun? En başında olduğum adama mı dönüşeyim istiyorsun?" Soruları art arda bombardıman etkisiyle bana çarparken cevap bile veremedim. "Senin karşında durmuyorum, Mahi, bana düşmanınmışım gibi ayar vermeyi bırak. Senin yanında duran kişiyim ve kalbini kıracak şeyler yapmaktan uzak durmaya çalışıyorum. Ben senin için çabalıyorum." Öfkesini ve kırgınlığını bu kadar net göstermesini beklemiyordum. "Ama sen eskiden olduğum adamı uyandırmak istiyor gibisin. O uyanırsa, işte o zaman aynı evin içinde birbirinin yanında değil, tam karşısında duran iki insana dönüşeceğiz seninle."

"Söyleyeceklerin bu kadar mı?" diye sorarken kafamı toparlamaya çalışıyordum.

"Aynen," dedi, "bu kadar." Ardından hiçbir şey söylemeden sigarayı yere fırlatıp cipe bindi. Direksiyonun başına oturdu ama arabayı çalıştırmadı. Kaputun önünde durmuş, ne hissedeceğimi bilmediğimden tepkisizce ön camdan içeriye bakıyordum ama o bana değil, doğrudan karşıya bakıyordu.

Diğerleri bardan çıktıklarında ortamdaki gerginliği hissettiler ama tek kelime etmediler. Sezgi, Ceyhun ve Ulaş, İbrahim'in arabasına bindiler. Miraç ve ben de Efken'in cipine bindik. Ön yolcu koltuğuna oturmak istemesem de ona şoförümmüş gibi hissettirmek istemediğimden öne binip emniyet kemerimi bağladım. Aracın içinde esen soğuk rüzgârları hisseden Miraç, "Her şey yolunda mı?" diye sordu ikilemde kalmış gibi.

Efken ile aynı anda, "Yolunda," dedik sertçe.

Miraç'ın kaşlarını kaldırıp şaşkın bir ifadeyle bize baktığını dikiz aynasından görünce kaşlarımı çattım.

"Aranızda bir sorun mu var?"

Yine aynı anda, senkronize bir şekilde, "Ne münasebet?" diye sorduk bağırır gibi.

"Senkronizasyon gücünüz de epey yerindeymiş," dedi Miraç şaşkın bir şekilde. "Bir de az sonra birbirinizin boğazına sarılacakmışsınız gibi bir hâliniz var."

Aynı anda, "Kesecek misin şu sesini artık?" diye sorduk ve yine aynı anda arkaya doğru dönüp Miraç'a tehditkâr birer bakış attık.

Miraç ellerini havaya kaldırıp teslim oluyor gibi yaparken, "Tamam, anlaşıldı, ateş hattı. Pençelerinizi üzerimden çeker misiniz?" diye sordu tedirgin bir sesle.

Efken arabayı çalıştırıp İbrahim'in önüne geçerek gaza bastı. Ellerimi döşemelerin kenarlarına yerleştirip tırnaklarımı kumaşa bastırdım ve dişlerimi sıkarak ön camdan dışarıyı izlemeye başladım. Öfkesini hızla atmaya çalışıyor gibiydi ama hız yaptıkça içindeki hırçın ruh hâli daha da şiddet kazanıyordu. Ona bunu kesmesini söylemek istedim ama sonra bana söylediklerini hatırlayınca dudaklarımı birbirine bastırdım.

Efken, İbrahim'in evinin önüne geldiğinde arabayı durdurdu, birkaç dakika sonra İbrahim de hemen arkamızda durdu ve taş evin kapısı açıldı, Yaren merakla dışarı doğru koştu. Efken arabadan inip kapıyı sertçe kapattıktan sonra, "Evdeki tadilat devam ediyor," dedi, kapıyı kapatırken ona tek kaşımı kaldırarak baktım. "Yakında dönüyoruz."

İbrahim, "İyi de orası ne kadar güvenli ki artık?" diye sorunca, Efken hiç düşünmeden, "Güçlü bir korunma yarattım," dedi ve bu cümleyle beraber Sezgi kaskatı kesilmiş bir hâlde Efken'e baktı.

"Bunu bir Alfa gücüyle yaptın, değil mi?"

Sezgi'nin sorusu üzerine Efken gözlerini Sezgi'ye çevirdi ve "Sadece bir alfanın gücüyle yaratılan korunmaların kolayca bertaraf edildiğini gördükten sonra bunu yapacak değildim," dedi.

Sezgi, "Nemesis'in gücüyle yaptın," dedi ve sonra gözleri iri iri açıldı. "Efken, o cadıyı duydun. Senin enerjin normal boyutta değil ve o gücü kullandığın müddetçe sürekli olarak hedef hâline geleceksin."

"Güçlü bir korunma yarattıktan sonra hedef hâline gelmek kimin umurunda?" Efken dişlerini gıcırdattı. "Yapılabilecek en güçlü korumayı yaparak evin bölgesini bu şehirdeki en güvenli bölgeye çevirdim."

Sezgi, "Enerji artığı nedir biliyor musun sen?" diye sorunca bakışlarım Sezgi'ye çevrildi. Sedefli yeşil gözleri öfkeyle parlıyordu. "Senin gücünden geriye kalan artıkların çoğu karanlık güç için bir ziyafet büyüklüğünde olduğunu anlaman gerek."

"O zaman bana doğru gelsinler de onlara ziyafet nedir göstereyim," dedi Efken.

"Sana doğru gelemedikleri noktada hedefleri ya sana yakın olanlar olursa?" Sezgi'nin sorusu Efken'in anlık olarak duraksamasına neden oldu.

Sezgi'nin yeşil gözlerinin içine saptanamaz bir duyguyla baktıktan sonra, "Buna izin vermem," dedi, "gerekirse her birinizi korumaya alırım."

"Bu güce ne zamandan beri bu denli hâkimsin? Savaştan beri mi?" Sezgi'nin sorusu tedirginlik yüklüydü.

Efken sadece, "Bilmiyorum," dedi, bu bir şeyi bilmediğini kabullendiği ilk andı. "Ama bu koruma evde işe yararsa, ki yarayacak, işte o zaman Gümüş Pençe ölümlerini de durdurabileceğim çünkü onlar için bir korunma yaratmayı biliyorum."

İbrahim, "Bu çok daha büyük bir enerji artığını ortaya çıkarmaz mıydı?" diye sordu ikilemde kalmış gibi.

"Üstesinden gelebilirim," dedi Efken, "yeter ki daha fazla masum dönüşmeyen ölmesin."

"Üstüne tehlikeyi doğrudan çekiyorsun, bizi ve aynı zamanda Gümüş Pençeleri koruman demek seni doğrudan bir düşman çeken mıknatısa dönüştürecek," dedi Sezgi.

"İstanbul'a gidene dek daha fazla Gümüş Pençe ölümüne göz yumamam, Sezgi," dedi Efken sertçe. "Hedef olmak umurumda bile değil. Sizi ve onları koruyacağım." Gözlerini bana çevirdi. "Hazırlanmaya başlayın, çok yakında evimize dönüyoruz."

7. KARANLIK TENLİ KADIN

DOLCH. TONIGHT

Zihninin sınırlarını esnettiğin anda, işte orada bulacaktın gerçek gücü. Çünkü kendini sınırlandırmak, gücüne ket vurmaktır.

Efken, zihnine ket vurmamaya başladığı için mi Nemesis yanıyla bütünleşmeye başlamıştı yoksa Nemesis, bir zehir gibi damarlarında mı ilerliyordu, bunu anlayamıyordum. Zihnimi usul usul esneterek kazanmaya başladığım gücün, yakıcı boyutta beni değiştirmeye başladığını hissediyordum. Ateşe vererek küle çevirdiği yerlerimden yeni bir ben inşa ediyordu âdeta.

Çantanın içinde duran kıyafetlerimi yavaşça çıkardım ve eskisinden daha yeni görünen elbise dolabının içine yerleştirmeye başladım. Gökyüzü hep griydi, görmeye alışkın olduğum bu kapalı aura, karların gümüş ışıltısıyla kesiliyordu. Odanın içinde dolaşan gümüşi parıltıları izlemeye başladığımda eşyalarımın çoğunu elbise dolabına yerleştirmiştim. Uzun zamandır İbrahim'in evinde olduğumuzdan mı yoksa burayı evim bellediğimden midir bilinmez, sanki baktığım her noktada bir anıyla buluşuyor, özlem gideriyordum.

Şafakta eve dönmüştük, bu eve dönüşümüzün sonuçları ne olurdu bilmiyordum ama büyük bir bedel ödememeyi diliyordum. Öte yandan Efken, ona yöneltilen akılların tamamını kendi zekâsıyla keserek yok saymış ve Gümüş Pençeleri koru-

yacak bir enerji açığa çıkarmaya karar vermişti. Bunun için ne kadar zamana ihtiyacı vardı bilmiyordum ama şafakta bizi eve bıraktığı an ortadan kaybolduğuna göre çoktan işe koyulmuştu. Bir yanım acele etmemesini diledi, diğer yanımsa masum Gümüş Pençelerin ölümlerini yüzüme çarparak vicdanımı kemirdi. Kalbimin bir yarısı şiddetle Efken'i haklı buluyordu, diğer yarısıysa korku doluydu ve onu haklı bulan yanımı duymazdan geliyor, yalnızca Efken adına endişe pompalıyordu.

Sapphire kapıyı tıklattı, varlığını ve enerjisini doğrudan hissettiğim için kapıdakinin o olduğunu anladım. Omzumun üzerinden kapıya bakıp, "Gel canım," dedim şefkatle. Küçük bir kız çocuğu gibi kafasını merakla kapı aralığından içeri uzatıp, "Lord bizi düşünmüş olsa gerek, tadilat sırasında yeni iki oda hazırlatmış," dedi, başımı salladım. Evin arka tarafına doğru genişletildiğini fark etmiştim, yeni iki oda inşaatı henüz yeni tamamlanmış gibiydi. Şimdilik odalarda sadece yatak ve birer şifonyer vardı ama yine de Sapphire, Crystal ve Miraç'ı düşünmüştü. Odalardan bir tanesinde iki yatak vardı, Sapphire ve Crystal için hazırlandıklarını o an anlamıştım. Çoğunlukla odunun teki olsa da düşünceli bir yanı vardı, bir zalimken bile o yanını kaybetmez gibi geliyordu.

Sapphire içeri girip kapıyı kapattı ve çekingen bakışlarını bana çevirerek, "Lord ile aranız mı kötü?" diye sordu, bu soruyu ondan duymayı beklemediğimden tek kaşımı kaldırdım. Genelde etliye sütlüye karışmazdı, utandığından mı yoksa rahatsızlık vermek istemediğinden mi pek anlamasam da yorumlarını kendine saklayıp, sorularını susturan birisiydi.

Yatağın üzerinde duran kırmızı kazağımı alıp katlamaya başladım, işim sona erdiğinde sorudan daha fazla kaçamayacağımı anlayıp, "Sanırım aramız biraz limoni," diye itiraf ettim. "Aramızdaki bir güç savaşı diyemem ama ikimiz de içine yeni girdiğimiz kalıplara alışmaya çalışırken öfkemize hâkim olamayıp birbirimize dalaşıyoruz."

"Nazı bir sana geçtiği için öyle olduğunu düşünüyorum," deyince, söylediği şey içime dokundu. "En çok senin tarafından anlaşılmaya ihtiyaç duyuyor olsa gerek."

"Onu anlamadığımı düşünüyor, haklısın." Katladığım kazağı dolabın içine koyup derin bir nefes alarak gözlerimi yumdum. "Oysa ben yalnızca onu düşünüyorum."

"Sonuçta o güçlü bir lider, bazı zamanlar onu düşünürken onun egosunu incitiyor olabilirsin," dedi Sapphire, bir defa daha haklılığı yüzünden bozguna uğrayarak kaşlarımı çattım. Sapphire, yanlış bir şey söylediğini düşünmüş olacak ki "İleri gittiysem affet lütfen," diye mırıldandı.

"İleri gitmedin, sadece bilmiyorum, ona nasıl yaklaşmam gerektiğiyle ilgili soru işaretleriyle doluyum çünkü o bu aralar çok... Değişken. Ruh hâli sık sık değişiyor ve bu süreçte geri dönüşü mümkün olmayan bir hata yapmasından korkuyorum. Kendisini biraz bile önemsemiyor."

"Onun için önemli olan tek insan sensin," dedi Sapphire. "Ve Gümüş Pençelere karşı da büyük bir sorumluluk hissediyor. Onların efendisi, lideri ve kralı, durum böyleyken onların sorumluluğunu üstlenmek istemesi, kendisini suçlaması normal geliyor."

"Onun için bu kadar önemliysem eğer, onun da kendisini önemsemesi gerekmez mi?" diye sordum sessizce. "Sonuçta iyi olmamı istiyorsa, önce o iyi olmalı çünkü biz bağlıyız ve biz..."

"Siz?" Sapphire yumuşak bir şekilde gülümseyip beklentiyle gözlerimin içine baktı.

Hiç dile getirilmemiş bir gerçek vardı. Aramızdaki şey. Nigin Bağı'ndan fazlası olan o şey. Dile getirmekten korktuğumuz ama ikimizin de yok sayamadığı bir şey... Susup gözlerimi yere indirdim. "Saul ve Mēness'ten farklıyız," diye fısıldadım. "Onlar iki âşıktı, birlikteydiler."

"Siz de iki âşık değil misiniz?"

Sorusu beni bir kez daha sarsınca gözlerimi kaldırıp Sapphire'a baktım. Bana tekrardan gülümsedi ve "Aranızda adı koyulmamış bir şey olduğunu sanıyorsun ama o şeyin ne olduğunu herkes görebiliyor," dedi hiç düşünmeden. "O şeyin adının ne olduğunu herkes biliyor. Siz dışında."

Sustum.

"Hâl böyleyken birbirinize üstünlük kurmaya çalışmak yerine, bu yolda yan yana yürüyebilmeyi öğrenmeniz gerekir," dedi Sapphire. "Çünkü kral ve kraliçeler, birlikte yönetmeyi öğrenmeliler."

"Sanırım farkında olmadan onu gücendirecek davranışlarda bulundum." Yatağın ucuna oturdum. "Ama değişimi bu denli barizken bunu da görmezden gelemezdim."

"Ateş ve yıldırım birbirine çarptığında yaratacakları şey yıkım olur ama tıpkı cadıların karşısında olduğu gibi ateş ve yıldırım uyum içinde birbirine dolanarak ilerlerse, doğacak olan şey sadece kudret ve güç olur," dedi Sapphire. "Ona uyumu öğretmelisin, kraliçem. Çünkü sanıyorum ki Lord, kabuğu sert biri ama aynı zamanda söz konusu senken, senin için her şeyi yapabilecek biri."

Sapphire'ın sözcükleri sona erdiğinde sessizce odadan çıktı. Keyifsizce camdan dışarıya, gümüş rengi parıltılarla yağan kara baktım. Dikkatlice koruluğa baktığımda, özellikle incelerek bir yılanın görüşünü alan gözlerim devreye girdiği anda korumanın büyüklüğünü görebiliyordum; dokusu şeffaf bir zar gibiydi ve hafif bir dalga gelgitler oluşturuyormuş gibi görünüyordu. Nemesis'in yarattığı zırhtan içeri hiçbir şeyin geçemeyeceğini anlamak mümkündü. Gücü kudretliydi ve kesinlikle şu âna dek görülmemiş bir karanlığa sahipti.

"Ben seni, sen bir Ölüm Yıldızı'yken de sevebilirim," diye mırıldandım kendi kendime. "Korkum, sen bir Ölüm Yıldızı'yken ya beni yok sayıp gidersen?" İlk defa dile getirdiğim bu korkunun, bir süredir kalbimin atışlarını dahi boğan kötü ve karanlık eller olduğunu fark ettim. İçimden bile konuşmadığım, düşüncelerimde bile yer vermediğim bu korkuyu dillendirmek bir an için bana çok ağır geldi.

"Umarım daha fazla hedef hâline gelmezsin, Yıkım Getiren," diye fısıldayarak yatağa devrildim. Ayaklarım hâlâ yere basıyorken, yatağa serilen bedenime çöken yorgunlukla derin bir iç çekip gözlerimi tavana diktim. Bu odada gözlerimi ilk kez araladığım ânı hatırladım, hole çıkıp onu ilk kez gördüğüm ânı, dövmeli ellerini, büyük bedenini, beni önce bu evden kapı dışarı edişini ve sonra da kaybolmak üzere olan bedenimin üzerine bir gölge gibi çöküşünü...

Sonra birdenbire içim korkuyla kasıldı. Ayperi'nin söyledikleri bir çınlamaya dönüşerek zihnimi allak bullak etti. Babamın tehlikede olma ihtimali, bir suyun hızla yükselerek önce çenemi, sonra dudaklarımı ve devamında tüm yüzümü içine aldığını, beni boğmaya başladığını hissetmeme neden oldu. Bacaklarımı yukarı çekip cenin pozisyonuna girdim, yatakta küçülebildiğim kadar küçüldüm. Babama dair anılar peşi sıra zihnimin çarmıhına gerilerek bana azap çektirmeye başladığında sadece uyumayı diledim. Uyumayı ve biraz olsun uzaklaşabilmeyi. Uyumayı ve unutabilmeyi.

Göğsümde babamın ışığı yanardı hep, çok uzun zamandır o ışık kayıptı.

Uykuya daldım ama içime dalıp beni alaşağı eden hisler, uykumda bile parmaklarını ruhuma bastırmayı bırakmadı.

Bir elin yüzümde, saçlarımda dolaştığını hissettiğimi hatırlıyordum. Rüyamda olmadığı kesindi çünkü rüyamda boş, beyaz bir odada yalnız başıma oturuyordum ve o eli hissettiğim an kafamı kaldırıp rüyamdaki beyaz tavana bakmıştım. Sanki elin sahibini görebilirmişim gibi.

Tanıdık hissettiren parmakların gözümün altındaki çukurdan kayarak elmacık kemiğime süzülmesiyle titreyen kirpiklerim zar zor da olsa aralandı. Puslu görüş alanıma ilk giren, yüzümü dikkatle izleyen mavi gözleri oldu. Dizini yatağa bastırmış, üzerime doğru hafifçe eğilmişti ve içerisi gözlerimi yumduğum ânın aksine karanlık sayılabilecek kadar loştu. Gözlerimi araladığımı fark etse bile bakışlarını benden uzağa götürmedi, geri çekilmedi ve parmakları tüy gibi yüzümün sınırlarında hareket etmeye devam etti.

"Çok mu yoruldun, küçük yılan?" diye sorduğunda bakışlarım yüzünde toplandı. Parmağını elmacık kemiğimden kaydırarak çeneme indirdi, çenemi tutarken yüzüme doğru eğildi. Hiç beklemediğim anda, beklemediğim şekilde dudaklarımızı birbirine dayadı. Bu öpücük başta rüya gibi geldi, daha sonra derinleşerek ruhumu kavurdu ve beni gerçekliğiyle yüzleştirdi. Dili dudaklarımın arasına sızarken ruhumun onun tarafından kuşatıldığını hissettim.

Bir elini boynuma yaklaştırıp avucuyla boğazımı kavradı, tutuşu sıkı değildi ama üstünlüğün kimde olduğunu gösteriyordu. Diğer eli hâlâ çenemde duruyordu ve öpüşmemizi kesinlikle o yönetiyordu. Bedenimin zonklamaya başladığını, kasıklarımda yuvarlanan duyguların birikerek ve birbirine sürterek ateşe döndüğünü hissediyordum.

Tamamen onun hükmü altında, dudaklarına muhtaç hâlde usulca ağzının içine doğru inlediğimde parmaklarını tenime daha sert ve ısrarcı bir şekilde bastırdı. Hislerin gözlerimi doldurmaya başladığını hissettim ama gözyaşlarının akmasını istemediğimden gözlerimi sıkıca yumarak ellerimi onun gür saçlarına yönlendirdim. Dili ağzımın içinde bir yılanmış gibi süründü, dişlerimin üzerinde dolaşarak damaklarıma dek uzandı. Tırnaklarımı bilinçsizce ensesine bastırdığımda ağzıma doğru inleme sırası onundu. Bu inilti beni daha da kışkırttı, tırnaklarımı battığı derinin içinden çıkarmadan hareket ettirip dilini damağıma yaslayarak emdim. Karnımdaki alevler hızla göğsüme tırmandı, boynuma dek uzandı; onu öperken dudaklarımdan alevlerin aktığına yemin edebilirdim ve o alevlerin onu da tutuşturduğunu biliyordum.

"Sana doyamıyorum," diye inleyerek dilini ağzımdan çıkardığında gözlerimi aralayıp ona gözyaşlarının yığıldığı kızıl gözlerimle baktım. Kaşları çatıldı, parmaklarını yukarı taşıyıp şakaklarımdan saçlarımın içine dek kaydırdı. "Seni ağlatmak istemiyorum," dedi, gözlerimi kaçırıp başka bir tarafa bakmaya çalıştığımda, diğer elinin parmakları çeneme yeniden yerleşerek beni ona bakmaya zorladı. "Ama bunu yapıyorum, değil mi? Seni ağlatıyorum."

"Hayır," diye karşı çıktım.

"Kalbini endişeyle dolduruyorum, sonra acımasızca konuşuyorum," diyerek yaptıklarını kabullendi. Dudaklarını dudaklarıma sürttü ve "Ama hiçbir şey, gerçekten haklı olmam ya da haksız olmam bile senin gözyaşlarından daha kıymetli değil," diye fısıldadı. Avuç içlerimi ensesine bastırıp yüzümü boynunun girintisine gizledim. Konuşmadı, sustu ama sessizliğinin anlamı bile kelimelerinin olduğu kadar büyüktü.

Yüzüm hâlâ boyun girintisindeyken, "Bugün mekâna gidelim," demesini beklemediğimden kaşlarım çatıldı. "Hem işler ne durumda kontrol etmiş oluruz hem de kafamızı dağıtırız. Olup bitenlere öyle odaklandık ki başka hiçbir şey yapmaz olduk."

Tarçının yoğun olduğu kokusunu içime çekerken, "Olur," diye mırıldandım. Dudaklarını saçlarımın üzerine bastırıp sustu, işte tam da bu kadar konuşabiliyordu, daha derinlere gelmek ona göre değildi ya da belki de derinlerimizden kaçıyordu. Onu anlıyordum çünkü bazen ben de bana ağır gelen hislerden kaçıyordum. Belki de bu konuda birbirimize çok benziyorduk.

Evin içindeki hareketlilik arttığında Efken usulca geri çekilerek üzerimden kalktı. Gölgesi üzerimden çekildiği için boşluk hissine kapılarak sırtına baktım. Yatağın ucuna oturup boynunu esnettikten sonra, "Henüz onlar için bir koruma yapmaya başlamadım, hâlihazırda ortaya çıkardığım enerjinin biraz olsun dinmesini bekliyorum," dediğinde, sözlerimize kulak vermiş olması dikkatimden kaçmadı. Doğrulup, yatakta bağdaş kurarak oturdum ve söyleyeceklerinin henüz bitmediğinin farkındalığıyla sırtına bakmaya devam ettim. "Gerçekten bir enerji artığı oluşuyorsa, zamanla yok olacaktır. Çok zamanım yok ama en azından artığın hafiflemesini bekleyebilirim."

"Bunun doğru bir karar olduğunu düşünüyorum," diye mırıldandım. "Peki ya gerçekten o savaşta açığa çıkan enerjiden sonra karanlık bir kapı açtıysan, o zaman ne olacak?"

"O kapı açıldı, Mahi," dediğinde nefesimi tuttum. "Şu an olanların başka bir açıklaması olamaz."

Sırtına sokuldum ve yanağımı sırtına bastırırken, "Kapatmanın bir yolu yok mu?" diye sordum sessizce.

"Nasıl kapatılır bilmiyorum ama nasıl kullanacağımı iyi biliyorum," dedi durgun, boğuk bir sesle.

Yanağım sırtında gözlerimi boşluğa indirdim.

Şampanya rengi mini elbisem, lüks satendendi, zarif bir şekilde vücudumun üzerinde su gibi akıyordu. Bel kısmı eteğinin aksine dardı,

ince belimi ortaya sermek için korse yapısıyla beni sıkıca kavramış, elbisenin korsesinin ipleri belimin arka tarafında düzgünce bağlanmıştı. Uzun, acı kahverengi, topuklu çorap çizmelerim ikinci bir deri gibi dizimin üzerine dek sararak bacaklarımın şeklini almıştı. Kolye takmamıştım, bunun yerine sıkı bir atkuyruğu yaptığım jilet gibi keskin görünen saçlarımın açığa çıkardığı kulaklarıma uzun küpeler takmıştım. Çorap çizmelerimle aynı renk olan kürk ceketim, elbisemle aynı boydaydı. Buğulu, bronz bir göz makyajı yaptıktan sonra dudaklarımı daha sade bıraktım ve boynuma, bileklerime parfümümü püskürttüm. Kombinimle hemen hemen aynı tonlardaki clutch çantanın içine telefonumu ve bu şehirde kullanmam için Efken'in elinin kolunun uzun olması sayesinde elde ettiğimiz sahte kimliğimi koydum. Kürkümü yatağın kenarına bırakıp aynaya doğru ilerledim.

Efken için çıkardığım kıyafetler askısıyla beraber yatağın üzerinde duruyordu. Efken duştan çıkıp, ıslak saçlarını temiz, küçük bir el havlusuyla kurulayarak odaya girdiği sırada boy aynasının karşısında durmuş kendimi izliyordum. Kıyafetlerin tamamı yeniydi, etiketlerini az evvel kesmiştim. Biraz kilo kaybettiğimden korseyi iyice sıkmak zorunda kalmıştım ama belimde hâlâ potluk vardı. Efken ağır adımlarla bana yaklaşırken alanıma gireceğini hissettiğim için kalp atışlarım hızlandı. Tam arkamda dikildi, aramızdaki boy farkını yeniden görmemi sağladı. Başı, başımın epey yukarısında duruyordu, gözlerini yansımama çevirerek beni baştan aşağı süzdükten sonra yansımada asılı duran gözlerime baktı.

Yorum yapmadı ama gözleri çok fazla şey söylüyordu; beğenisini, tatmin oluşunu, hatta kirpiklerine ateş gibi değen kıskançlığını dile getiriyordu. Mavi gözlerinin içinde hapsolduğumu hissettiğim anlarda ıslak parmaklarını beline sarılı havluya sildi ve kollarındaki kasların kasılmasına neden olacak şekilde ellerini belimin kenarlarına yerleştirdi. Dudaklarını boynuma yakın bir konuma getirirken gözleri hâlâ aynada duran yansımamın gözlerindeydi.

"Zaten akıl karıştırıcı şekilde ince olan belin, şimdi tek avucumun içine alabileceğim kadar ince görünüyor," diye fısıldadı, fısıltısı tenime temas eden sıcak nefesiyle beraber yırtıcı içgüdüleri devreye soktu.

Göğsüm elimde olmadan hızla inip kalkmaya başladı. Korsemin iplerini çözmeye başladığında damarlarımın etrafında hareket eden nabzımın sesi, şimdi kulaklarımın derinliklerine sızmış, zihnimi uğuldatıyordu. Korsenin iplerini iki yandan kavrayarak sertçe çekince nefesim kesildi, belimdeki ince kavis daha da belirginleşti. Efken çenesini omzuma bastırıp, korsenin iplerini biraz daha sıktığında bedenim olduğu yerde sarsıldı ve avucumu aynaya bastırıp yansımasına daha da kızıllaşan gözlerimle baktım.

"Nefis," diye fısıldadıktan sonra korseyi biraz daha sıktı ve bağlamaya başladı. "İşte şimdi eşsiz bedenine tam oturdu. Böyle daha iyi hissediyorsundur." Parmaklarını yeniden belimin kenarlarına yerleştirip, parmak boğumlarında uğuldayan kanı hissetmeme neden olana dek bastırdı. Nefesimin hızlanmasının önüne geçemedim. Bundan keyif aldığı barizdi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım ve ilk kez teşekkür etmemden rahatsızlık duymadan, "Lafı bile olmaz," dedi. "Ama ceketini giyseydin beni çok memnun ederdin. O güzel belinin kavisini sadece kendime saklamak gibi planlarım var. Aksi hâlde zorba ve gıcık birine dönüşmem an meselesi olurdu."

"Mekândayken ceket giymemi beklemiyorsundur umarım."

"Mekânı boşaltırım ve güzel belini kendime saklarım, bu da bir seçenek."

"Zorba olduğun konusunda hemfikiriz en azından."

"Bunun seni tahrik ettiğini biliyorum," diye fısıldayıp yanağını yanağıma bastırdı.

"Saçların ıslak, sokulma öyle bana."

"Sen saçlarımdan daha ıslakken sana sokulmak beni deli ediyordu oysa," dedi sahte bir gücenmişlikle.

"Aynı şey değil."

"Evet, sen yapış yapış ve nefis kokuyorsun ıslakken." Çenesini omzuma bastırdı. "Bense şampuan ve sabun kokuyor olmalıyım. Çok da iştah açıcı değil."

"Sen öyle san," dediğim an kaşlarını kaldırıp beklentiyle yüzüme baktı. "Sana nasıl koktuğunu anlatmayacağım, Karaduman."

"Oysa ben sana nasıl koktuğunu seve seve anlatıyorum."

"Bu noktada insafa gelip sana nasıl koktuğundan bahsetmeye başlamam mı gerekiyordu?"

"Yani," diye mırıldandı erkeksi bir sesle.

Ondan yavaşça ayrılıp yatağa doğru ilerledim, yatağın üzerine serdiğim takımı askısından kaldırarak, "Giyinmelisin," dedim.

Bir süre gözlerimin içine baktı, sonra bakışlarını elimde tuttuğum takıma indirip, "Demek beni giydirmeye de başladın," dedi. Hiç beklemediğim bir anda altındaki havluyu çıkarıp yere bırakınca, karşımda çırılçıplak kaldığı için gözlerim iri iri açıldı. "Sorumluluk al ve madem beni giydiriyorsun, bunu en ince ayrıntısına kadar sen yap."

Gözlerimi kasıklarına indirmemeye özen göstererek, "Delirmişsin," dedim. "İçeride kardeşim var."

"Hayır, yok." Başını sol omzuna yatırıp beni baştan aşağı süzdü. "İbrahim onları alıp kendi evine götürdü, bu geceyi birlikte geçireceğimizi çıtlatmış bulundum ve şimdi yalnızız."

Gözlerim anlık adonis kasına takıldı. İnanılmaz bir keskinlik. Esmer tenindeki girinti çıkıntılar baş döndürücüydü. Kelimeleri toparlayabilmek adına gözlerimi bir an evvel Yunan tanrısından hallice olan vücudundan ayırsam iyi edecektim. Eğer benim dünyamda yaşıyor olsaydı, tüm ajanslar peşine düşerdi ve sosyal medyada adına büyük fan hesapları kurarlardı. Evet, abartmıyorum, kesinlikle böyle olurdu.

Parmağını şıklatınca irkilerek gözlerinin içine baktım. "Gözlerin hiç rahat durmuyor ama," dedi muzip ve karanlık bir sesle. "Gözlerin bu denli davetkârken, benim bu davete icabet etmemem ne kadar da saygısızca olurdu."

"Sen zaten saygısızın tekisin," dememle dudağının kenarı tehlikeli bir kıvrımla yukarı çekildi.

"Haksız da sayılmazsın." Bana doğru bir adım attı. "Ama birdenbire çok saygıdeğer bir beyefendi olmaya karar versem, davetine sevgi ve saygıyla icabet etsem, fena mı olurdu?"

Söyledikleri içimdeki ateşi harlasa da "Giyinecek misin artık?" diye sordum otoriter bir sesle.

İstese benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynamaya devam ederdi ama bunun yerine dudağının kenarında hâlâ o yamuk gülümseme varken çıplak bir şekilde yatağa yaklaştı. Aramızda bir adımlık mesafe kaldığında kafamı kaldırıp ona baktım.

"Aşağıya bakmamak için direndiğin kadar dikkafalılık yapmamak için direnseydin ne güzel olurdu," diye mırıldandı, ses tonu inanılmaz erotik geldiği için kendime sinir olup gözlerimi kıstım. Elimdeki askıyı alırken parmakları parmaklarıma sürtündü. İçimdeki ateş daha da büyüdü, soluk boşluğumda sıcaklığını hissettim. Önce boxerını giydi, daha sonra onun için seçtiğim takımı giymeye başladı ve bu olurken ona dikkatli bakmamaya çalıştım. Acı kahve gömleğinin manşetlerini düzeltirken bakışları omzunun üzerinden bana kaydı. "Artık altımda dizime kadar uzanan bir şey yok, rahat olabilirsin, yılan," dedi.

Söylediği şey kulaklarıma kadar kızarmama neden olsa da ona dik dik bakıp sanki hiç çekinmiyormuş gibi davrandım. Pantolonu uzun ve sıkı bacaklarından geçirip düğmesini kapatarak fermuarını çekti, ardından siyah pantolonunun kemer halkalarından gömleği gibi kahverengi olan bir kemer geçirdi. Siyah blazer ceketi kollarından geçirdikten sonra yatağın ucuna oturup çoraplarını ve kahverengi rugan ayakkabılarını giydi. Kravatsız takım giymek ona çok yakışıyordu, bir de şimdi olduğu gibi gömleğinin ilk iki düğmesini üstten açık bırakıp esmer tenini ortaya serdiğinde, işte o zaman güzelliği daha da baş döndürücü bir hâl alıyordu. Mavi şişedeki parfümünü boynuna sıktıktan sonra masanın üzerine bırakıp, masada dağınık şekilde duran makyaj malzemelerime, tarağıma ve takılarıma baktı.

"Tuhaf," diye mırıldandı.

"Tuhaf olan ne?"

"Böyle bakınca evliymişiz gibi hissettiriyor." Parfüm şişesini benim parfüm şişemin yanına doğru kaydırdı ve gözlerini makyaj aynasından bana uzatarak, "Sana da öyle hissettirmiyor mu?" diye sordu.

Gözlerim birbirine çok yakın duran parfüm şişelerimize, masanın üzerine dağılmış malzemelerime ve yine masanın üzerinde ona ait duran yüzüklere dokundu. Bakışlarım ellerine taşındığında bir süredir yüzükleri takmadığını fark ettim. Ona yaklaşıp masadaki yüzükleri

alarak tek tek parmaklarına takmaya başladığımda konuşmayacağımı anlamış gibiydi ama onu yanıltarak kafamı kaldırdım, gözlerinin içine baktım ve son yüzüğü de parmağına geçirirken, "Evet," dedim. "Öyle hissettirdi."

Göz bebekleri genişleyip küçüldü, ışığa bakıyor gibiydi ama aslında bana bakıyordu; belki de onun ışığı bendim.

"Bu gece senin mekânına mı gidiyoruz yoksa gitmek istediğin başka bir yer mi var?" diye sorunca duraksadım.

"Senin derken?"

"Pandemonium," deyince mekân için ne kadar çok uğraş verdiğimi hatırlayıp kaşlarımı çattım. "Luxury nasıl benimse, Pandemonium da sana ait, senin," dedi.

Bir adım geri çekilecektim ki beni kollarımın kenarından tutup, "Sorun ne?" diye sordu.

"Orası sana ait, ben sadece oranın mimarisiyle ilgilendim," dedim sertçe. "Senin demen fazla kaçtı."

"Hayır, senin," dedi. "Orayı şu anki hâline getiren sendin."

"Senin yarattığın imkânlarla."

"Para bir yere kadar her şeyi halleder, senin yeteneğin olmasaydı eski, köhne bir mekân olarak kalacaktı. Sen orayı baştan yarattın. Yani orası senin."

"Kendimi zaten sığıntı gibi hissettiğim anlar oluyor, bir de bunu söyleme," dediğimde şaşkınlığını hissettim. "Kendi paramı bile kazanamıyorum, bu benim için ne kadar zor bilemezsin. Şimdi bir çocuğu mutlu etmek istiyor gibi davranarak böyle konuşma."

"Pandemonium senin adına açıldı," deyince duraksayıp gözlerinin içine baktım. "Ve sevildi. Bizim hayatımız ters yüz olurken senin güzelleştirdiğin o mekânın, Mavi Yaka'nın gözdelerinden birine dönüştüğünü bilmiyor musun?" Sorduğu soru hem gururumu okşadı hem de beni daha da mahcup hissettirdi. "Buradaki her şeyi senin yarattığın Pandemonium'un geliriyle aldın," diyerek elbise dolabımı gösterdi. "Yarattığın, konseptini belirlediğin ve farklı bir şekilde gece hayatına sergilediğin o mekân sayesinde. Yani sen sandığının aksine kendi paranla yaşıyorsun."

"Sadece beni rahatlatmaya çalışıyorsun," dedim ikilemde kalarak.

"Hayır, ciddiyim. Hem tüm hayatını benim paramla geçirsen de bunu sorun etmez, aksine bundan keyif alırdım çünkü senin önüne bana ait olan her şeyi sermekten haz duyuyorum. Kendi hazzımı düşünmeye devam etseydim Pandemonium diye bir yer olmazdı. Orayı sen baştan yarattın ve benim izlediğim politikanın dışına çıkarak oraya yeni bir soluk kazandırdın. Yani oranın sadece resmî değil, aynı zamanda her şekilde sahibi sensin."

Gözlerinin içine uzun uzun baktım ama söylediklerini mantıklı bulmadım. Sonuçta mekânın işleyişini, görünüşünü, her şeyini elden geçirmiş olan ben olsam da bana yapabileceklerimin imkânını sağlayan oydu. Efken, "Ortalık çok karışıktı ve sana bunu vermeyi unuttum," diyerek benden ayrılıp yatağın kenarına ilerledi, komodinin çekmecesini açtığını gördüm. Olduğum yerde hareketsizce ona bakıyordum. Eline bir zarf alıp çekmeceyi kapatırken bakışlarını bana çevirdi.

"Pandemonium senin eserin, eski, köhne bir yere yeni bir soluk getirdin. Para bir mekânın tutmasına yardımcı olmaz, sadece düzenlenmesine yardımcı olur. Mekân sadece zeki biri tarafından yönetilmişse tutar ve senin izlenmesi için çizdiğin harita sayesinde şu an işler sandığından daha da tıkırında." Zarfı bana uzattı. "Bu zarfta Pandemonium'un aylık getirdiği gelirin aktarıldığı kart var. Senin adına." Zarfı elinden alırken kaşlarım hâlâ çatık duruyordu. Kâğıdı kenarlarından yırtmaya başladığımda susmadı ve "Sen benim iş ortağımsın," dedi. "Senin sayende Luxury'yi de yeniden ayaklandırmanın bir yolunu buldum. Bu Pandemonium'un getirdiği ses sayesinde oldu." Zarfın içindeki banka kartına baktım, üzerinde adım yazıyordu. Kafamı kaldırıp tekrar Efken'e baktığımda reddetme isteği içimi altüst etse de öne sürdükleri sanki bahaneden fazlası gibiydi. Uzun zaman sonra kendimi gerçekten bir işe yaramışım gibi hissettim.

"Bunu hak ettiğimi düşündüren ne?"

"Başardıkların. Pandemonium senin eserin ve bunu başardın."

"Bu kabul edebileceğim bir şey değil," diyerek kartı ona uzattığımda, "Sen benim ortağımsın, elbette kendi kâr payımı da alacağım

ama orası sana ait," diyerek kaşlarını çatıp elimi avucunun içine alarak geri itti ve göğsüme yasladı. "Ne düşünüyorsun bilmiyorum ama bunu maddi özgürlüğünü kazandığını hissetmen için değil, hak ettiğin için yapıyorum. Benim kartlarımı, benim paramı, bana ait her şeyi seninmiş gibi kullanman zaten çok hoşuma gidiyorken neden bencil tarafımı susturup hakkın olmayan bir şeyi sana senin hakkınmış gibi vereyim ki? Yalancıya mı benziyorum? Bu senin hakkın, Mahi. Uzun zamandır."

"Oraya uğrama şansım olmuyor bile," diye fısıldadım.

"Ben işlerimin başında durabiliyor muyum? Hâlimiz ortadayken bu zaten imkânsızdı. Kaldı ki sen oraya uğramasan da orası senin istediğin düzende işliyor, o düzeni sağlayan sensin."

"Orayı darmaduman gördüm, her şeyin toparlanması uzun sürmüştü," dedim, orada küçük çaplı bir savaş yaşanmıştı ve tüm camların kırıldığını dün gibi hatırlıyordum. "Nasıl bir anda popüler olabilir?"

"Gözlerinle görmeye ne dersin?" Kulağıma yaklaştı. "Seni patronken görmek çok tahrik edici olurdu."

Gülerek geri çekilip, mahcup bakışlarımı kaldırdım ve ona baktım. "İçim pek rahat değil."

"O zaman iyi bir patron ol ve kendi içini rahatlat," dedi gülerek. "Kartını çantana koymaya ne dersin? Hem belki bana yiyecek bir şeyler ısmarlarsın."

Tam ağzımı açacaktım ki bileğine saatini takıp aynanın önüne doğru ilerledi ve yeniden yansımadan bana bakarken, "Rıhtımda güzel bir restoran var, bifteğini hep sevmişimdir," dedi imalı bir sesle.

"O hâlde önce seni yemeğe çıkarmalıyım."

Tek kaşını kaldırıp sırıttı. "İşte duymak istediğim tam olarak buydu."

Gülerek yatağın ucundaki ceketimi giydim, daha sonra çekinerek de olsa kartı çantama koyup çantamı elime alarak odanın çıkışına ilerledim. Efken, ışığı kapatıp arkamdan çıkarken ıslık çaldı, omzumun üzerinden ona baktığımda gözlerinin kalçalarımda dolandığını fark edip donakaldım. Bir ıslık daha çalıp gözlerini kaldırarak yüzüme

baktıktan sonra, "Ağzımın suyu akıyor, ben sana saldırmadan, beni doyurmanın bir yolunu bulalım," diye homurdandı.

Cipe binip emniyet kemerimi bağladıktan sonra uzun, beyaza boyanmış tırnaklarımla oynamaya başladım. Efken, Gümüş Pençelere ıslık çaldıktan sonra karların içinde hızlı adımlarla arabaya yöneldi, sürücü koltuğuna yerleşti ve kokusu aracın içine dolarken, "Hadi gidip önce güzel bir yemek yiyelim," dedi. "Kurt gibi açım."

"Bunun mecazi olmadığını bilmek tuhaf geliyor," dediğimde, yandan bana bir bakış atıp arabayı sürmeye başladı.

"Neyin?"

"Kurt gibi aç olmanın..."

"Merak etme, birdenbire dönüşüp üzerine atlayarak salyalarımı yüzüne akıtmam."

"Tuhaf bir şekilde böyle bir şey yaşanmış gibi hissettim."

"Mēness ve Saul ikimizden daha sapıktı yani, öyle mi?" diye sorarken uzun zaman sonra ilk kez keyifli görünüyordu.

"Onların hatıraları kafamın içinde bir dere gibi, her an hatırlamıyorum ama elimi suya sokup avucumla biraz su çıkardığımda, o suyun içinde bir anı görüyorum," dedim sessizce. "Senin de öyle mi?"

"Evet," dedi gözlerini yoldan çekmeden.

"Peki sence onlar gerçekten bizim anılarımız mı?"

Hiç düşünmeden, "Evet," dedi. "Saul eskiden olduğum adamdı, tıpkı Mēness'in de senin eskiden olduğun kadın olması gibi."

Buna inanması her nedense içimi çok rahatlattı. Rıhtıma yakın bir yerde olduğumuzu ileride parıldayan tekne ışıklarını görünce anladım. Araç özel bir alana girdi, park edeceği noktaya kadar yavaşça ilerledi. Efken aracı yağ gibi kaydırarak park ettikten sonra emniyet kemerimi çözüp araçtan indim. Restoran, sahildeki rıhtım boyunca konumlanmış, büyük, boydan camları aracılığıyla konuklara deniz manzarasını sunan pahalı bir mekândı. Kristal camlarla kaplı duvarlardan içeri gecenin içinde parıldayan ışıklar süzülüyordu. Kapıda bizi karşılayan takım elbiseli adamdan cam kenarında bir masa isteyen Efken, adamın bizi yönlendirdiği noktaya yürümeye başlamadan önce elimi tuttu.

Restoranın iç dekorasyonu modern ve aynı zamanda lüks zevkin güzel bir şekilde yansıtılmasıydı. Tavanı yüksekti, büyük kristal avizelerle aydınlatılıyordu. Duvar kenarlarında pahalı bitkiler vardı ve sade ama şık mobilyalar dekorasyonun daha da güçlü görünmesini sağlıyordu. Masalar beyaz örtülerle örtülmüştü, şamdanlarda mumlar yanıyordu. Masaların çoğunluğu kıyıya bakan cam duvarın yanına yerleştirilmişti. Masa örtülerinin üzerinde zarif görünen kristal kadehler, porselen tabaklar, yaldızlı çatal bıçak takımları yer alıyordu. Restoranın cam olmayan, bej rengine boyalı duvarlarının çoğunluğunda ise tablolar ve büyük ayna panelleri vardı.

Bizi yönlendirdikleri masaya yerleştikten hemen sonra çantamı masanın kenarına bıraktım ve başımı çevirip dışarıda hafifçe dalgalanan denize baktım. Karlar kayalıkların üzerinde taşlaşmıştı, esen rüzgâr denizin daha da dalgalanmasına neden oluyordu. Bej rengi kadifeden menüleri önümüze bırakan garson bizden uzaklaştığında gözlerimi Efken'e çevirdim.

"Beni soyup soğana çevirmenin derdindesin herhâlde," dedim takılma isteğiyle.

"Ne? Beni doyurmak istemiyor muydun?" Yüzüklerle sarılı parmaklarının kristal kadehi kavradığını gördüm. "Al sana fırsat. Bu aç kurt lüks yiyeceklerden hoşlanır."

"Önüne kanlı et koysam onu bile yersin, miden hiç de lüks değil, Karaduman."

"Az pişmiş, hâlâ kan sızdırmaya devam eden biftek ağzımı sulandırmadı desem yalan olur," dedi, ardından bize yaklaşan garsona göz ucuyla bakarak, "Bir şişe Sarafin Merlot," dedi, ardından gözlerini menüde gezdirmeden doğrudan yemeğini sipariş etti. "Chateabriand. Et az pişmiş olsun."

Şaraplarımızı da çaldıklarını düşündüm ama bunu dillendirmeden gözlerimi menüde dolaştırıp, "Ispanak yatağında krema soslu levrek buğulama," dedim. Garson ezbere bir gülümsemeyle başını sallayarak uzaklaştığında, "Chateabriand da neyin nesi?" diye sordum merakla.

"Dananın bonfile kısmından hazırlanıyor," dedi Efken. "Beyaz şarapla marine ederler. Sosu oldukça özel. Yediğim en lezzetli şeyler listesinde ilk üçe oynar." Gözlerini yüzüme dikti. "Sen listede hâlâ birincisin."

"Arsızın tekisin."

"Evet, kesinlikle öyleyim."

Şarap şişesi buz dolu kovanın içinde geldiğinde Efken garsondan önce davranarak şarabı açtı, önce benim kadehimi, ardından kendi kadehini şarapla doldurdu. Yemek gelene kadar birkaç yudum şarap içip, sessizce birbirimizi izledik. Gözlerinin arsızca üzerimde dolanıyor olması, tenimin kor gibi yanmasına neden oluyordu.

Yemekler geldiğinde de sessizlik devam etti. İkimiz de günlerdir çok yemek yemiyorduk, hayatta kalabilecek kadar besleniyorduk, o yüzden bu akşam iyi bir yemek yiyip, iyi birer kadeh şarap içerken kendimi birkaç gündür hissettiğimin aksine oldukça dinç hissetmiştim. O kadar çok tıkandım ki önümdekini bitiremeyeceğimi anlayınca çatal ve bıçağımı servis tabağının üzerine bırakarak şarap kadehine yöneldim. O sırada Efken iştahla yemeğini yemeye devam ediyordu.

"Ramon Velencoso'dan haber var mı?" diye sordum sakince.

Bu soruyu duymayı bekliyormuş gibi lokmasını sakince çiğnedikten sonra, "Ayevi adında birinden bahsetti," dedi, "kurtların özlerini inceliyormuş."

Mavi sıvıları hatırlayınca tadım kaçtı ama ona çaktırmamaya çalışarak şaraptan bir yudum daha içtim. Efken nihayet yemeğini bitirdiğinde biraz daha oturduk ama ne Ramon'dan ne de Gümüş Pençe ölümlerinden bahsetmemeye özen gösterdik. Bu gece bir şeyleri birlikte girdiğimiz odanın kapısının arkasında bırakmak istiyorduk. Bunu sadece benim değil, onun da istediğini hissedebiliyordum.

Hesabı benim ödemem bana kendimi çok iyi hissettirdi. Kartımın şifresini kendi doğum tarihi yapmasıysa ona söylemesem de her nedense çok çocuksu ve tatlı gelmişti. Ben hesabı öderken o da garsonlara yüklü miktarda bahşiş bıraktı.

Pandemonium'un önünde uzayan sırayı görmek, görmeyi beklediğim son şey bile değildi. Efken'in abartarak anlattığını düşünmüş-

tüm ama hafta içi olmasına rağmen mekânın giriş kapısından başlayarak sokağın sonuna dek uzanan sıra, bana bu mekânın gerçekten tuttuğunu, sevildiğini kanıtlar nitelikteydi. Şaşkınlığımı üzerimden atamadan V.I.P girişe yöneltildim, Efken belimi kavrayarak beni özel girişe yürütürken bakışlarım meraklı kalabalığa kaydı. Özel girişi kullandığımız için kim olduğumuz merak edilmiş olmalıydı. Çizimini özenle yaptığım V.I.P girişten mekânın ana salonuna bağlanmak yaklaşık iki dakikaya mâl oluyordu ama ana girişten içeri dâhil edilen misafirlerle karşılaşmıyordunuz, burası tamamen özel bir alandı.

Pist tıklım tıklımdı, yuvarlak cam masaların etrafını saran kalabalığın bir benzeri de bar bankosunun önündeydi. İğne atsan yere düşmez denen kalabalık tam olarak böyle olmalıydı. Üç barmen bir olmuşlar, arı gibi çalışsalar da sürekli yeniledikleri içki kadehlerine yetişemez olmuşlardı. Efken, eli belimdeyken kulağıma doğru eğilerek, "Eleman alımı yapman gerekecek," diye fısıldadı. "Görünen o ki üçe çıkarıldıkları hâlde yetişemiyorlar."

"Bankoyu biraz daha genişletmemiz lazım," dedim kafamda yeni bir taslak belirirken. "Camların da kalitesini arttırmalıyız. Daha dayanıklı olması adına."

"Nasıl istiyorsan öyle olur," dedi, nefesi boynuma aktığı için beni ürpertmişti. Beni bankonun boş kısmına yönlendirdi, yüksek sandalyelere oturduk ve dizlerimiz birbirine değiyorken bize doğru bakan barmene, "Bir tane *sıçrayış* ve," diyerek bakışlarını bana çevirdi.

"Kamikaze," dedim. Kamikaze, cin ve votkayı karıştırarak yaptıkları, içinde özel lezzetlerin de olduğu ağır bir içkiydi. Mavi Yaka'ya özgüydü, buranın tasarımıyla uğraşırken görüştüğümüz barmenlerden birinden özel tarifler rica etmiştik ve o da bize daha önce hiçbir mekânda sunulmamış özel karışımlardan bahsetmiş, isimlendirme konusunda ona yardım etmemizi istemişti. Sanırım burayı diğer mekândan farklı yapan bir diğer şey, yeni kokteyl türlerini tadabiliyor olmalarıydı.

Sıçrayış, özünün viski olduğu, yine oldukça ağır, farklı birkaç içkiyle desteklenmiş ve baharatla yenilik kazandırılmış, tadı tuhaf ama kokusu güzel bir içkiydi. Barmen kokteyllerimizi hazırlamak için sır-

tını döndüğünde, Efken yüksek sandalyemin alt kısmından tutarak beni biraz daha kendine çekti. Dizim, onun iki dizi arasına girdi ve bakışlarını yüzüne saplandı.

"Patron olmak sana yakışıyor," dedi.

"Tam olarak patron gibi hissetmiyorum," diye itiraf ettiğimde gözlerini dudaklarımda dolaştırıp, tekrar gözlerime tırmandırdı.

"Genelde her zaman patron gibisindir," diye dalga geçti, ona dik dik baktım.

Barmen önüme kokteylimi koyduğunda pipeti yuvarlayarak ağzımın içine aldım. Bunu yaparken Efken'in dikkatli bakışları hâlâ bendeydi. Yanaklarımın içe çökmesine neden olacak bir yudum çektiğimde Efken'in bacağı bacağıma sürtündü, dizimin biraz daha içeri doğru kaydığını hissettim ve neredeyse onun kasıklarına yaslandı. Gözlerimiz birbirine saplandı. Kendi içkisini alıp büyük bir yudum içerken de gözlerimin içine bakıyordu. Sarhoş olmak isteyeceğim bir şey miydi bilmiyordum ama ikinci kokteylime başladığımda, içtiğimin ağır bir içki olduğunu varsayarsak, sarhoş olmak kaçamayacağım bir son gibi görünüyordu.

Bir süre sonra onun kollarındaydım ve dans pistini altına alan ışıklar ikimizi hedefi yapmıştı. Sanki diğer tüm insanlar karanlıktaydı ve biz spot ışığının altında kimseden saklanamayan o iki kişiydik. Parmakları belimin iki yanındaydı, damarlarımda dolaşan alkolün etkisiyle hareketlenen vücudum, onun parmaklarının altında kıvrılıyordu. Benim aksime o çok hareket etmiyordu, dansıma parmaklarıyla eşlik ediyordu ama atkuyruğum bir silah gibi sallanıp onun yüzüne çarparken benden daha keyifli görünüyordu. Kendimi özgür hissettim, dans ediyordum ve parmakları tenimde davetsiz bir misafir gibi dolaşıyordu; bu kendimi daha iyi hissetmem için sunulmuş bir fırsat gibiydi.

"Özgürsün," diye fısıldarken sesi müzikle birlikte derimin altına sızdı. "Ve özgürken çok güzelsin." Terleyen vücudumu onunkine sürterek sırtımı ona döndüm, kalçalarım kasıklarına yerleşirken kollarımı kaldırıp ellerimi arkaya atarak ensesine dokundum. Kürküm ne zamandan beri üzerimde değildi bilmiyordum ama kendimi karların

içinde özgürce koşan bir atın sırtında gibi hissediyordum. Kalçalarım kasıklarına dayalı kıvrılarak aşağı indim, ardından kıvrılarak yukarı çıktım; bununla birlikte parmaklarını belimin kenarlarına bastırarak nefesini kulak boşluğuma verdi.

"Seninleyken özgür hissediyorum!" diye bağırdım beni duymasını umut ederek, muhtemelen duymuştu ama müziğin sesi öylesine fazlaydı ki kendimi ona duyurma ihtiyacı daha da büyüyordu. "Seninleyken hem bir tutsağım hem de hiç olmadığım kadar özgürüm." Kalçalarım ona baskı uyguladı, tüm bedenim bir yılan gibi onun bedeninin üzerinde süründü. Dudaklarını kulak boşluğumdan boynuma tek indirdi, boynumdan akan bir damla terin onun dudaklarını ıslattığını hissettim. Dili boynumdan kulağımın alt tarafına dek hareket edince bedenim kasıldı ama dans etmeye devam ettim.

"Benimleyken daima özgür hissedeceksin, fıstığım," diye fısıldadı yaladığı noktaya doğru. "Ve daima benim güzel tutsağım olacaksın."

Kelimeleri müziğin altında, ter içinde, özgürken ve birbirimize yaslıyken edilmiş büyük bir yemin gibiydi. Kalp atışlarımı hızlandırıyor, aynı zamanda içimi onu yaşama isteğiyle doldurup taşırıyordu. O, yıldırımlar bedeninden sızarken de benim ışığımdı, karanlık olup üzerime çökerken de benim ışığımdı. Kabul etsin ya da etmesin, Ölüm Yıldızı olarak adlandırdığı tarafı da dâhil olmak üzere o aslında tüm yanlarıyla benim sönmeyen yıldız ışığımdı. Karları ışığının altında kristal gibi parlatan güneşimdi.

Bedenimi kendine doğru çevirdiğinde ona karşı koymadım. Kollarım yükselerek boynuna yılan gibi dolandı. Aramızdaki boy farkı, içimdeki ateşi körükledi. Kafamı kaldırıp beni yukarıda, göğümde duran bir yıldız gibi izleyen uçurum mavisi gözlerine baktım. Gözlerini indirmiş, tehlikeli yanını saklamadan ama benim için en güvenli alan olduğunu da hissettirerek sadece gözlerimin içine değil, ruhuma bakıyordu. Avucumu yüzüne yerleştirdiğimde duraksadı, topuklularıma rağmen ona yaklaşamayan boyumu biraz daha uzatmak adına parmak uçlarımda yükseldiğimde avuçlarının belimi tamamen kapladığını hissettim. Çevremizde eğlenen kalabalığa aldırış etmeden dudaklarımı dudaklarına bastırdığımda bunu beklemiyordu ama karşılık ver-

mesi birkaç saniye bile sürmedi. Başımı sola çevirdiğimde, o sağa çeviriyor, ben sağa yöneldiğimde o sola dönüyordu ve öpüşmemizi daha da ateşlendiren bu durum, kalbimin dudaklarıma yükselerek dudaklarımda çarpmaya başlamasına neden oluyordu.

Dili ağzımın içine girdi, dilime dolandı. Parmaklarımı yanaklarından saç diplerine dek sürüklediğimde parmaklarını belime bastırarak gücüm oldu; parmak uçlarıma yüklenen bedenimin ağırlığını benden aldı. Dudaklarımız ayrıldığında gözleri ışıldıyordu ama bu kez yıldırımlar yüzünden değil, bana hissettiği duygular yüzünden parlıyordu.

"Benimle gel," dediğini duydum, aslında sesi müziğin içinde yok olmuştu ama dudaklarını oynatışından anlamıştım. Eli elime kaydığında kalbim yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. Kalabalığı aşarak önümden ilerlemeye başladı, ellerimiz ise bizi bağlayan köprüler gibiydi. Beni dans pistinden çıkardı, basamakları tırmandı ve korumalardan biri, "Efendim," diyerek bizi selamladığında başını sallamakla yetindi. Önce karanlık bir hole girdik, ardından camla kaplı duvara ilerledik. Camın arkasında dans eden insanları görebiliyordum. Onlardan daha yüksek bir alandaydık ve aramızda bizi ayıran sadece cam bir duvar vardı. Biz onları görebiliyorduk ama camın yapısı gereği onlar bizi bir duvarın arkasında sanıyorlardı.

Beni kendine çevirmesiyle cam duvara yaslaması bir oldu. Sırtımda camın soğuğunu hissettim, bir eli bacağıma kayarak bacağımı dizimden kırdı ve yukarı çekti. Bacağımı beline dolayıp kollarımı boynuna sardığımda dudaklarımız vahşi bir içgüdüyle birbirine tutundu. Delirmiş gibi öpüşmeye başladık ama aslında delirmişten ötesiydik, daha fazlasıydık; sakin duruyorken bile birbirimize deliriyorsak eğer, şu an daha fazlası olduğumuz yok sayamayacağımız bir gerçekti.

Dişleri dudaklarımı sıyırdı, dili ağzımın içine dalıp içeride dolaştı. Tırnaklarımı saç diplerine bastırarak beni öpüşüne şiddetle karşılık verirken elimde olmadan inledim. Kanımın içinde gürleyerek ilerleyen alkolün bedenimdeki alevleri beslediğini hissedebiliyordum.

Muhtemelen daima soğuk olan bedenim, şu an onu bile ateşe verecek kadar sıcak olmalıydı; ateşimin olduğunu hissedebiliyordum. Efken dudaklarımdan ayrılarak boynuma aktı, bu sırada yüzüklü par-

makları yüzümü sardı ve çenemi kaldırmamı sağladı. Boynumda dilini gezdirip, boynumun derisini dudaklarının içine hapsederek emdi. Elimde olmaksızın daha kuvvetli inledim ama mekânı yıkıp geçen müzik, iniltimi sadece onun duyabileceği bir fısıltıya indirgedi.

Efken, boynumdan daha aşağı indi, gerdanımda dolaşan diliyle kaskatı kesildim. Parmaklarımı saçlarının dibine iyice bastırdığımda tırnaklarımın derisini sızlattığını biliyordum. Beni beklenmedik bir şekilde çevirdi, yanağım cama yaslandığında tüm o kalabalığı görebiliyordum. Elleri karanlık gibi tenime hükmederek vücudumda dolaşmaya başladı.

Dili ensemde gezinirken, "Sen herkesi görüyorken ama seni hiç kimse görmüyorken burada yapabileceklerimiz seni de heyecanlandırdı mı?" diye sordu, sesi beni daha da kavururken sadece belli belirsiz bir inilti çıkarabildim.

Efken durmadı, ellerini bel boşluğumdan eteğime tek indirdi, elbisenin eteğinden içeri sızan parmaklarının bacaklarımdan kalçalarıma tek süründüğünü hissettiğimde, "Efken," diye inledim bilinçsizce. Bundan hoşlanmış olacak ki dudakları ensemdeyken gülümsedi, dudaklarının iki yana çekilişini derimin üzerinde hissettim. Parmakları öne doğru geldi, bacaklarımın arasına süzüldü ama düşündüğüm yere dokunmadı, bunun yerine bacaklarımın içindeki gergin deride dolaştı. Dokunuşu nefesimi körüğe çevirdiği için yanağımı yasladığım camda buhar tabakası oluşmuştu.

"Siktir," diye fısıldadım, "Evet," dedi, "benim de istediğim tam olarak bu. Bana bunu yaptırmanı istiyorum."

Ahlaksız güdülerle tamamladığı cümlemin bedenimdeki etkisi sandığından büyüktü. Parmaklarını iç çamaşırımın bağında hissettim. Göz bebeklerim küçüldü, gözlerim kısıldı ve cama dağılan nefesim daha da büyük bir buhar tabakası oluşturdu.

Orta ve işaret parmağının kanca şeklinde iç çamaşırımdan içeri sızıp iç çamaşırımı germesiyle beraber, "Bunu burada yapamazsın," diye fısıldadım. Oysa bunu ne kadar istediğimi iç çamaşırımın kumaşına bulanan ıslaklıktan anlamış olmalıydı. Kelimeler boşaydı, bedenim onu çağırıyordu. Islaklığım onun için bir davetti, parmaklarının

iç çamaşırımı yavaşça yana çekmesi de benim için bir davetti ve bunu delice istiyordum. Bedenim daha da sıcakladı, yanağımı cama iyice bastırıp arzuyla inlediğimde parmak boğumlarını, kemikli eklemlerini vajinamda hissettim. Islak vajinam can çekişiyormuş gibi kasılıp gevşedi, eklemlerinin yaslı durduğu klitorisimin şişkinliğini ve nabız gibi çarpışını hissetmiş olsa gerek, genzinden karanlık bir inilti döküldü.

Eli iç çamaşırımı daha da gerdi, parmaklarını klitorisime yerleştirdiğinde tüm bedenimin nabız gibi çarptığını hissettim. Dudaklarım aralandı, gözlerim geriye kaydı ve anlık olarak, "Evet," diye inledim. Yumru gibi şişmiş klitorisimi parmaklarının altında yuvarlayıp ezmeye başladığında artık kısık kısık inliyor, kalçalarımı hareket ettirerek ondan daha fazlasını diliyordum.

"Siktir, şuna da bakın. Çoktan vıcık vıcık olmuş. Ne kadar da arsızsın," dedi. "Beni içine yemeyi bu kadar çok istediğini belli etmemelisin." Parmaklarını oraya daha da bastırdı, klitorisimin parmaklarının altında bir kalp gibi çırpınarak attığını hissettim. Hisler öyle çok büyüdü ki karnımın altında biriktiklerini hissettim. Efken, klitorisimi iki parmağının arasına alarak sıkıştırdı, nefesim tam da o noktada kesildi. Sıkıp gevşeterek bir süre bu şekilde ezdiği klitorisim uyarılmanın etkisiyle şişti, kadınlığımdan gözyaşı gibi süzülen suların bacaklarımın içine doğru yayıldığını hissettim ve bununla beraber Efken, uzun orta parmağını içime gönderdi.

Kadınlığım kasılarak parmağını kıracakmış gibi sıktığı an, "Amına koyayım, bu şekilde sıkmamalısın," diye hırladı. "Gevşet şu sıkı deliğini." Söylediğini yapmayı denedim ama sonuç başarısızdı. Kadınlığım açlıkla kasılıyor, sımsıkı kapanarak duvarlarıyla parmağını ikinci bir deri, âdeta lastik bir eldiven gibi sıkıyordu.

Şaşkınlığını hissettim, sonra bu şaşkınlık daha da büyüyerek arzunun ateşini fitilledi ve parmağını zorlayarak içime sokup çıkarmaya başladı. Her sokuşunda kadınlığımın duvarları parmağının ucundaki hoş sürtünmeyle karşılaşıyordu, parmak ucuyla âdeta içimdeki duvarları okşuyordu. Aklımı başımdan aldığını hissederek kalçamı ona

O da bir elini elimin yanına koyduğunda nefesimin çizdiği buharda şimdi onun da elinin izi belirmişti.

"Alacak mısın beni içine?" diye sorarken kulağıma fısıldıyordu ama fısıltısı bir deprem gibi içimde ilerleyip köklerimi yerinden söküyordu; çok güçlüydü. "Seni burada, sen herkesi görüyorken, tüm kalabalığın ortasında sadece bana özel kılarak sikeceğim." Söylediği şey beni o kadar etkiledi ki farkında olmadan ona sürtünmeye başlayan ben oldum. Bundan keyif almış gibi hırıltı çıkararak diğer elini karnıma koyup, bir eli hâlâ camdayken, "Hadi onu küçük tatlı amına yerleştir," diye fısıldadı.

Bir elimi zar zor aşağı indirdim. Tüm bedenim artçı sarsıntılarla titrerken sıcak aletini kavradım. Kalın, uzun ve damarlarla kaplı aletine dokunmak, demire sarılmış bir kadifeye dokunmaktan farksızdı. Aklımı kaçıracağımı hissederek sularım ve sularının karışarak ıslattığı aletini sıvazlayıp girişime yerleştirdim. Efken bundan aldığı hazzı saklamadan inledi.

"Damarlarını hissediyor musun?" diye sorarken sesindeki karanlık tarafından yutulacağımı hissettim. "Senin için şiştiler. Neden beni içine alıp damarlarımı güzel deliğinde hissetmiyorsun?" Sorusuyla eş zamanlı olarak aletinin ucunu yavaşça deliğimden içeri ittim. İkimizin de nefesi düzensizleşti, bedenlerimiz aynı anda kilitlenmiş gibi kasılarak dondu. Vajinam kasılıp gevşeyerek onu içine almak için daha fazla yer açarken büyük aletini içime itti ve neredeyse yarıya dek içime saplandığında nefesim kesildi. İkimiz de aynı anda hazla inledik.

İkimiz de aynı anda iki elimizi de duvara yasladık. Beni kollarının arasına saklarken parmaklarımız buğulanan camın üzerinde kayıyor, geride pençe izleri gibi izler bırakıyordu ve Efken sertçe içime saplanıp çıkıyordu. Vajinam kasılarak onu içine kabul ederken hareketleri gitgide daha da hızlanmaya başladı. Sonunda yanağım cama yapıştı, ellerim hâlâ cama yaslıyken cama doğru delirmiş gibi inlemeye başladım. Bir elini camdan çekti, yüzümün dönük olduğu taraftaki eli hâlâ camdaydı. Büyük avucunu, yüzüklerin olduğu uzun parmaklarını izlerken aldığım haz yüzünden durmadan ismiyle başlayan iniltiler çıkarıyordum.

"Siktir amma koyayım," diye inleyince, alkolün ve hissettiğim hazzın etkisiyle, "Yapıyorsun zaten," diye inleyerek kalçalarımı sertçe kasıklarına ittim. Birleşirken çıkan erotik ve ıslak seslerin daha da arttığını fark ettim.

"Evet," diyerek üzerime iyice abanarak içime daha sert sokup çıkarmaya başladı. "Edepsiz deliğinle çoktan sikimi sırılsıklam yaptın." Sonra konuşmaları daha da edepsiz bir boyuta evrildi. Beni doldururken aynı zamanda kelimeleriyle de düzüldüğümü hissediyordum. Öyle sert, öyle seksi konuşuyordu ki kadınlığımın sızısı ve isteği daha da artıyor, kasılıp gevşemelerim ve ıslaklığım sonsuz boyutta çoğalıyordu. Beni kendine doğru çevirip kucakladığı sırada içimden çıkan aletini vakit kaybetmeden yeniden sertçe içime soktu ve hissettiğim acı ve hazla, "Ahh!" diye bağırdığımda dudaklarında sinsi bir tebessümün belirdiğini gördüm. Başımı ve sırtımı cama yasladı ama kucağındaydım, içime hızla girip çıkıyordu. Kollarımı boynuna sararak bana alttan sertçe vuran aletini daha derinlerimde hissetmek için, "Durma," diye inledim. "Daha sert sok onu bana."

"Neyi?"

"Sikini," dedim nefes nefese, bununla beraber kalçalarımdaki ellerinin kabalaştığını hissettim. Âdeta kalçalarımı iki yana ayırarak içime alttan sert sert vurmaya, içimde ona ait yankılar oluşturmaya başladı. Akıp giden zevk sularımın yere damladığını hissediyordum ve lanet olsun ki bu çok erotikti.

Dudaklarımız açlıkla birleşirken, "Benim eşsiz tanrıçam," diye inledi ağzıma doğru. Dili dilime dolandı, dili damaklarımda turladı ve birbirimizi yiyecekmişiz gibi vahşice öpüşmeye başladık. Dudaklarımız ayrılırken yüzünü boynuma sokarak, "Ahh!" diye inledi, gırtlağından yükselen o yırtıcı iniltiyle sona yaklaştığımı hissederek tırnaklarımı ensesine bastırdım ve başımı cama vurarak yasladım. Camı yıkacakmışız gibi hissettim, tüm ağırlığımızla camın üzerindeydik ve aleti içime her vuruşunda delirmiş gibi inliyorduk.

"Geleceğim," diye inlediğimde, "Akıt o güzel amını sikimin etrafına," diyerek dişlerini omzuma bastırdı. Hissettiğim kör edici hazla tırnaklarımı ensesindeki derinin içine saplayarak titremeye başladım.

Havada duran bacaklarım kasıldı, hâkimiyetini kaybettim ve bacaklarım kucağında titrerken gözlerim geriye kaydı. Sayısız havai fişek gözlerimin önünde beliren karanlığın içinde patlayarak karanlığı kör edici beyazlığa boyamaya başladı.

Vajinam penisini sağıyormuş gibi sıkıp gevşemeye, etrafında arsızca akmaya başladığında bunun hiç bitmeyeceğini, kalbim patlayana dek devam edeceğini sandım. Boşalırkenki kasılışlarım onu kolayca sona taşıdı. İçime patlamadan öncesinde, "Akacağım," diye hırladı, ardından içime fışkırmaya başladı ve zaten taşan vajinamın içini yepyeni, sıcak sıvılarla doldurdu. Gözlerim geriye kayarken başımı cama yasladım, onu içime sağmaya devam ettim; o da boşalmış olmasına rağmen içime tüm ıslaklığı ve kirliliğiyle vurmaya devam etti.

İçime karışarak benim sıvılarımla beraber aşağı akan menilerine rağmen vajinamdaki hareketleri kesilmedi. Aleti biraz olsun gevşemedi, hâlâ dimdikti ve hâlâ beni sonuma dek dolduruyordu. O an korunmamak umurumda değildi, o an içimi kendisiyle doldurmuş olması umurumda değildi; o an tek umurumda olan aldığımız hazdı, birbirine karışan ruhlarımızdı.

Dudaklarımızı birleştiren bu defa kendisi oldu. Beni açlıkla, tüketmek istiyormuş gibi öptü. Eğer yapabilseydi, sanki beni içine saklayacak gibiydi. Nefes nefese, çok uzun süre öpüştük ve sonunda alınlarımız birbirine yaslanarak ayrıldığımızda, nefeslerimiz düzene girene dek o şekilde bekledik. İçimden yavaşça çıktığında boşluğunu hissettim. Kucağından indiğimde ise hâlâ bacaklarım titriyordu.

Önce havalandırmayı açtı, ardından yere akan sıvılarımıza baktı ve "Bunu halletmem gerekecek," dedi, ne söylemeye çalıştığını sorgular gibi ona baktığımda, "Senin ter damlanı bile benden başkası temizleyemez," diyerek doğrudan gözlerimin içine baktı.

Sertçe yutkunarak, "Sen delinin tekisin," dedim.

"Evet, beni sen delirttin," diyerek gözlerini diğer tarafa çevirdi. "Gidip bir kokteyl iç, ben gelene kadar uslu bir patron ol."

"Sana yardım edeyim," dediğimde gözlerini yüzüme dikti.

"Hayır, seni az önce yeterince yordum."

Önümde diz çökmesini beklemiyordum. Ayak bileğime inen iç çamaşırımı yukarı çekmeden önce diğer ayağımı da içeri sokmamı sağladı, sonra parmaklarını kalçalarıma sürterek çamaşırımı yukarı çıkarıp bana giydirdi. Hiç beklemediğim bir anda kalçama bir şaplak vurup, "Hadi gidip mekânını denetle," dedi.

Dudaklarına ve çenesine yayılmış rujumu parmak uçlarımla temizledikten sonra gülümsedim. "Olur, öyle yaparım."

"Bordo ruj sürmediğine dua mı etmeliyim?"

"Evet, etmelisin."

"Bordo ruj sürmüş bir alfayı hiçbir Gümüş Pençe dikkate almazdı," diyerek dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı ama kafamı geri çekerek güldüm.

"Biraz daha ruja bulanmak istemezsin."

"Sana bulanmayı ise delice istiyorum."

"Az önce fena hâlde birbirimize bulandık."

"Doyduğumu söyleyemem."

"Ben de," diye itiraf ettiğim anda beni yeniden duvara yaslayıp bir defa daha dudaklarıma yapıştı. Bu kez öpüşmemiz daha içten, daha yavaştı, dakikalarca sürdü ve dudaklarımız ayrıldığında artık dudaklarımda biraz bile ruj kalmadığına emindim.

"Rujumu tazelemem gerekecek."

"Dudakların ruj olmadan da mükemmel görünüyor, bu diğer kadınlara büyük haksızlık."

"Koca çenen açıldı," diyerek yüzümü boynuna sakladım. Parfümünün ve teninin eşsiz kokusu içime dolarken parmaklarımı ensesinde dolaştırdım. Ensesinde açtığım yaraları parmak uçlarımda hissedince kaşlarımı çatarak geri çekilip yüzüne baktım. "Acıyor mu?"

"Kötü adamların canı acımaz," dedi kısık gözlerle yüzümü izlerken.

"Seni resmen parçalamışım."

"Bundan aldığım keyfi tahmin dahi edemezsin. Eğer edersen de beni sık sık parçalaman gerektiğini hissedeceksin."

Gülerek yavaşça ondan ayrılıp, "Seni barda bekliyorum," dedim.

Beni baştan aşağı süzdükten sonra, "Gecikmemek için ne kadar hızlı hareket edeceğimi bilemezsin," diye mırıldandı.

Yüzümde asılı kalan gülümsemeyle yavaşça ona sırtımı döndüm, topuklularımın zemine bıraktığı takırtıları dinleyerek oradan ayrıldım.

Önce lavaboya gittim, ardından dans eden kalabalığa karıştım. Bedenim hâlâ yaşananların etkisinde olduğu için uyuşuktu. Bara yaklaşıp bankoya yaslanarak sandalyenin üzerine çıktım ve bacak bacak üzerine atarak, "Bir kamikaze daha fena olmazdı," diye seslendim barmene.

"Hemen getiriyorum, patron," dedi çocuk, şaşırarak arkasından baktım. O, daha önce gördüğüm bir barmen değildi, yeni başlayanlardı ama bana patron diye sesleniyordu. Efken'in haklılığı kendimi tuhaf hissetmeme neden oldu. Çocuk önüme kamikaze kokteylini bıraktıktan sonra, "Burası epey iyi gidiyor," dedi. "Sosyal medyadaki magazin sayfalarının gece hayatı başlıklarında adımızdan çok söz eder oldular. Sanırım gece hayatına bir kadının el atması gerekiyormuş." Mahcup bir gülümsemeyle yüzüme baktıktan sonra cevap beklemeden işine döndü.

Bankonun üzerinde duran ceketim ve çantamı kendime çekip telefonumu çantamdan çıkararak kilidi açtım. Daha önce sosyal mecralarda sadece bir şeyleri araştırırken dolaştığım için nerelere bakmam gerektiğini bilmiyordum. Tarayıcıya bir şeyler yazıp aramaya başladım. Gece hayatıyla ilgili paylaşımlar yapan bir sayfanın yaklaşık beş paylaşımından birinde Pandemonium'dan bahsediliyordu. Mekânın farklı açılardan, tıka basa doluyken bir sürü fotoğrafı çekilmiş, hesaba yüklenmişti ve yorumlarda da kokteyllerin ne kadar güzel olduğundan, konsepti çok sevdiklerinden bahseden onlarca insan vardı.

"Vay canına, şuna da bakın," diyen bir adamın hemen arkamda konuştuğunu hissedince bakışlarımı adama çevirdim. Girişe doğru bakarken kaşlarını kaldırmış, elindeki kokteyli dudaklarına götürüyordu.

Baktığı yöne çevirdiğim bakışlarımda merak vardı. Girişte dikilen dar, siyah ve oldukça mini elbisesinin içinde göz alıcı görünen kumral kadın dikkatimi çekti. Dalgalı saçları göğüslerinin altına dek uzanıyor, iddialı elbisesinin ortaya çıkardığı düzgün bacakları spreylenmiş gibi parlıyordu. Siyah, açık topuklularının üzerinde bir kedi gibi yürümeye

başladığında adamın tepkisinin ne kadar doğru olduğunu fark ettim ama öte yandan mekânda potansiyel bir tacizcinin olmasından da rahatsızlık duydum.

Adamın arkasındaki kadın, "Neye bakıyorsun sen öyle?" diye sorunca, adam irkilerek kadına döndü ve "Hiç," dedi panikle. Öfkeyle kaşlarımı çatıp bakışlarımı tekrar girişten piste doğru ilerleyen kadına çevirdim. Kumral, kalın buklelerle şekillenmiş gür saçlarının sol omzuna düşen kısmını geriye savurdu. Siyah, gece kadar karanlık gözleri bembeyaz tenine ve kumral, içinde sarı ışıltılar olan saçlarına tezat görünüyordu. Sivri, siyaha boyanmış uzun tırnaklarını elindeki çantaya bastırarak bankoya yöneldi. Hemen çaprazımdaki boş sandalyeye oturduktan sonra, "Cin tonik," dedi donuk bir sesle.

Gözlerimi farklı bir yöne çevirerek kokteylimden bir yudum aldım. Omzuma dokunan tanıdık elin bıraktığı hisle gülümseyerek o tarafa döndüğümde karşımda bulacağım kişinin Efken olacağını zaten biliyordum. Kız ile ortamızdaki sandalyeye otururken, "Hallettim," dedi kalın sesiyle.

Kızın bakışlarının birdenbire bize çevrildiğini hissettim.

"Karaduman?"

Efken bir an duraksadı, ben bakışlarımı doğrudan kıza çevirdim ama Efken kafasını çevirip kıza bakmadan önce birkaç saniye yüzümü izledi.

"Gerçekten de sensin," dedi kız birden bedenini Efken'e doğru çevirerek. Cin toniğinden bir yudum aldıktan sonra, "Luxury'de çok sık vakit geçirirdim ama seninle bir kez bile denk gelmemiştik," diye açıkladı kendini. "Seni hep merak etmişimdir." Gözlerini Efken'in yüzünde dolaştırdı, siyah gözlerindeki dikkat kaşlarımı çatmama neden oldu. "Ve şimdi karşımdasın. Dünya küçük ama Mavi Yaka dünyadan daha da küçük."

Efken bir süre sustu, bakışlarının kızda olduğunu bilmek göğsümün sıkışmasına neden oldu. Öfkenin içimde büyümeye başladığını hissedip bunu durdurmayı denedim ama sonuç başarısızdı. Efken'in birdenbire ilgiyle, "Seni daha önce orada hiç görmedim," demesini beklemediğimden yüzümdeki ifade donup kaldı.

Kız el çantasından siyah bir sigara tabakası çıkarıp içinden uzun filtreli, ince bir sigara aldı ve dudaklarının arasına yerleştirmeden önce, "Görseydin unutamaz mıydın?" diye sordu samimi bir sesle.

Efken'in sadece müşteri kaybetmemek için böyle davranmayacağını düşünüyordum, o her zaman karşısındaki insanlara karşı donuk, bazen de kabaydı ama şu an tam tersi gibi davranıyordu. Afallayarak Efken'in profiline baktım ama gözleri hâlâ kızda olduğu için yüz ifadesini göremiyordum.

"Hafızam oldukça güçlüdür," cevabıyla önümdeki kokteyl bardağını sıkıca kavrayıp bakışlarımı önüme çevirdim. Ne yaptığını sanıyordu? Neden onunla konuşmaya devam ediyordu? Sakin olmayı denedim, mekânla ilgili güzel haberleri okuduktan sonra yapacağım herhangi bir taşkınlık işleri tersine çevirebilirdi. Çocuksu bir kıskançlık mıydı hissettiğim, yoksa hissettiklerim konusunda son derece haklı mıydım? Kendime karşı nötr davranamadım, doğruyu bulamadım.

"Sanırım bu noktada sigaramı yakman gerekiyor," dediğinde kadın, bakışlarım hızla ona çevrildi. Siyah gözlerini bana değdirmeden, doğrudan Efken'e bakıyordu ama içimden bir ses, onu izlediğimi bildiğini söylüyordu.

Efken elini cebine attığında, bir an durup bileğini yakalamak, sıkıca, tırnaklarımı bastırarak bileğini tutarken ona ne halt ettiğini sormak istedim ama bunu yapmadım. Ne kadar ileri gideceğini merak ettim. Az önce ruhlarımız birbirine dolanırken davrandığının tam tersi davranıyor gibiydi. Sanki şu an yanlarında ben yokmuşum gibi iletişim kuruyorlardı. Korkunç bir uğultunun kafamın içinde esmeye başladığını hissettim.

Zipposunun ucunda yanan alevin sesini duydum, kumral kız, Efken'e doğru eğilip sigarasının ucunu aleve tutarken bakışlarımı farklı bir yöne çevirip son bir kez sakin olabilmeyi diledim.

"Efken Karaduman'ın bu kadar kibar olduğu aldığım duyumlar arasında değildi elbette," dedi kadın davetkâr bir sesle.

"Bak sen," dedi Efken alayla, bu benim için bardağı taşıran son damlaydı. Tırnaklarımı sertçe bacağına sapladığım an bedeni kasıldı ama tepki vermedi. Tırnaklarımı daha derine saplayıp, canını kasıt-

lı olarak yakmayı denedim ama bana aldırış etmedi. Elimin varlığını yok saydı.

Kadını suçlayamadım, ben Efken'in yanında oturan öylesine biri gibi görünüyordum ve hakkımda hiçbir şey bilmediği kesindi. Peki Efken'in davranışları? O davranışlardan sorumlu olan kızın davetkâr olması değildi, kendisiydi. Ne yapmaya çalışıyordu?

Hızla çantamı elime aldığımda Efken'in bedeninin kasıldığını hissettim ama umursamadım. Ceketimi de aldıktan sonra oturduğum yerden kalkıp piste doğru ilerlemeye başladım. Arkamdan gelmemesi benim için ikinci bir şok dalgasıydı ama dik durmaya çalıştım. Kız önüne döndüğü anda Efken oturduğu yerden kalkıp bana doğru yürümeye başladı. Çenesiyle çıkışı işaret ettiğinde ona şok olmuş gözlerle baktım ve başımı iki yana sallayıp ona tam bir hayal kırıklığına bakıyormuş gibi bakarak hızla çıkışa yöneldim. Siktir olup gidecektim. Cidden. O tanıdığım Efken değildi. O kesinlikle benim tanıdığım Efken olamazdı. Önümde biriyle cilveleştikten sonra beni kadından uzağa çağırıyor olamazdı. Nemesis'in varlığının kurduğu baskınlığı hissettim. Belki de içinde bir yerlerdeki Nemesis tam olarak böyle birisiydi. Hayal kırıklığı içimde girdap gibi büyümeye başladı.

Tam çıkış kapısına geldiğim anda bileğimden kavrayarak beni kendisine çevirince, "Bırak beni!" diye bağırdım ve havada çatırdayan statik enerji elini hızla bileğimden çekmesine neden oldu. Emrim işe yaradı çünkü şu an bana dokunmasını istemiyordum. Efken'in kaşları hızla çatılırken, "Ne bok yediğini sanıyorsun?" diye bağırdım öfkeyle. "Önümde biriyle flört mü ediyorsun, gerçekten mi?"

"Ne diyorsun?" diye sorarken kaşları daha da çatıldı.

"Kızın sigarasını yakıp, onunla imalı imalı konuşurken varlığımı unutmuş gibiydin," dedim yüzümde öfkeli bir ifadeyle. "Cidden, böyle biri misin?"

"Nasıl biri?" diye sorarken sesinin tehlikeli yükseldiğini hissettim.

Kadının bize doğru yaklaştığını gözlerimi Efken'in omzundan arkaya çevirip kalabalığa baktığım an gördüm ve öfkeyle bir adım ileri attım. Efken eliyle beni durdurduğunda, bakışlarımın odağı yeniden

ondaydı. "Sakin ol," diye uyardı beni ama bu beni daha da öfkelendirmekten öteye gitmedi.

Kadın yaklaşık iki metre ilerimizde durduğunda, "Tam bir hayal kırıklığısın," diye fısıldadım Efken'e.

Efken'in bakışları anlık arkamdaki kapıya kaydı, ardından gözlerini bana çevirdi ve en başında bile bu denli gaddar bakmadığına inandığım soğuk bakışlarını gözlerime dikerek, "Sen kendini benim sevgilim falan mı sanıyorsun?" diye sordu. Göğsüme ucunda alev yanan bir ok girmiş gibi hissederek gözlerinin içine bakakaldım.

Bir adım geri çekilirken ağzımı açıp tek kelime edemedim.

Haklılığı bir an için tokat yemişim gibi hissettirdi. Onunla aramızda adı koyulmuş bir ilişki olmadığı hâlde onun kollarında soluk alan bendim. Beni hiçbir şeye zorlamamıştı.

"Siktir git," diyerek hızla sırtımı ona dönüp kapıyı iterek kendimi dışarı attım.

Dik durdum, eğilmedim, başımı önüme eğmedim; içimde zelzele gibi ilerleyen hislere rağmen hızlı adımlarla karanlığa karıştım. Zihnimin derinliklerinde bir şeyler uludu; uluyan şey sürekli olarak beni suçladı.

Sen kendini benim sevgilim falan mı sanıyorsun?

Biri kalbimi bir şeyin üzerine koymuş, üzerine taşla vuruyordu sanki. Kalbim göğüs kafesimin altında ezildi. Öfke damarlarımı yakıp kavursa da hissettiğim hayal kırıklığı, öfkeyi bile yenerek içime çöken o öldürücü hissi çalkalayarak uyandırıyordu.

Karanlık bir sokağa saptım. Bir kıkırtı sesi duyduğumda, düşmeye başlayan omuzlarım yeniden dikleşti. Bakışlarımı hızla omzumun üzerinden sokağın sonuna çevirdiğimde, az önceki kadın sokağın ucunda dikilmiş, gözlerini bana saplamış öylece bakıyordu. Kaşlarım anında çatıldı, hissettiğim öfkeyle bedenimi tamamen kadına çevirdim ve "Sen burada ne yapıyorsun?" diye bağırdım.

Bir kıkırtı daha çıkardı, öfkemin üzerine daha karanlık bir his bindiğinde, "Efken Karaduman için bir şeyler ifade ettiğini düşünmüştüm," dedi ve sesi büyük bir yankı gibi sokağın içinde ilerledi. Sesinin böyle yankılı gelmesine şaşırma fırsatım olmadı. Kadının güzel

bedeni birden üzerine mürekkep damlatılmış gibi siyaha boyanmaya başladı. Teni karanlığa dönüştüğünde kolları gölge gibi büyüdü ve o gölgeden kol bir ok gibi dik şekilde döne döne bana doğru savrulmaya başladı. Manevra yapacak vakit bulamadım çünkü bu, benim için beklenmedik bir saldırıydı.

Karanlık, gölgeden kol genişleyerek bedenime çarpıp önce beni yere savurdu, sonra sırtımın bir kez yere vurmasına neden olduktan sonra beni belimden sararak havaya kaldırdı. Acıyla kısılan gözlerimi açıp kadına baktığımda, dalgalı saçlarının da havalanarak kararıp gölgelere dönüştüğünü, gökyüzüne doğru uzanıp dalgalanmaya başladıklarını gördüm. Avucumun içine ateşi çağırma fırsatım olmadı, beni saran gölgeden kol iyice yukarı kaldırdı. Diğer kol da savrula savrula bana doğru ilerlemeye başlamıştı ki, birden kadının içinden yıldırım gibi geçen gümüş rengi ışığı gördüm. Önce kadının karanlık bedeninin içinde çatlayan bir cam gibi ilerleyip kadını parçalara böldü, ardından beni havada tutan kolun yüzeyinde ilerleyip devasa yarıklar oluşturarak karanlık kolu parçaladı. Bedenimi saran kol patladığında boğazımın gerilerinden bir çığlık koptu. Daha sonra yere düştüm.

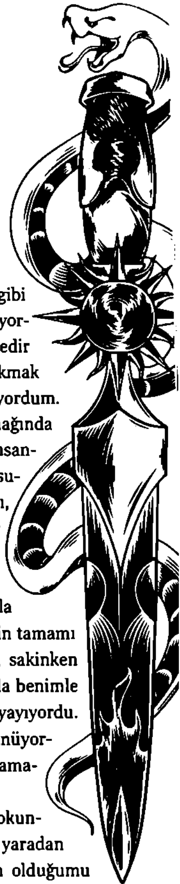
Kafamı kaldırıp parçalanan gölgenin arkasında parlayan o bedene baktım. Takım elbisesinin içindeki Efken orada, gümüşi mavi bir ışığın içinde duruyor, şimşekler etrafında çakarak cızırdıyordu.

Hızla bana doğru yürüyüp beni kollarının arasına çekerken, "Fıstığım," diye fısıldadı ama şokta olduğum için ağzımı bile açamadım.

Duzenleme
Ny.ozlem

EFKEN KARADUMAN

GOTHICA. COSMIC HARMONY

İçimdeki gücün, bozuk bir havada çakan şimşekler gibi ruhumun derinliklerinde parlayıp söndüğünü hissediyordum. Bunun nedeni neydi bilmiyordum ama uzun süredir o şimşeklerin içimde aydınlanıp söndüğünü, dışarı çıkmak için bedenimi yırtıp geçmeyi denediklerini fark edebiliyordum.

Kalabalık dans pistini, merdivenlerin en üst basamağında durmuş izlerken gözlerim onu aradı ve eşsiz ışığı tüm insanlığı karanlığa bürüyerek parladı. Oradaydı. Bar bankosunun önünde oturuyor, kokteylini içiyordu. Göz alıcıydı, onu yüz binlerce kişinin içinde görebileceğim kadar kuvvetli bir aurası vardı. Aurasının rengi tam şu anda kan kırmızısıydı. Ondan önce en sevdiğim rengin siyah ve lacivert tonları olduğuna emindim, onun aurasıyla karşılaştıktan sonra en sevdiğim renk, ona ait renklerin tamamı olmuştu. Öfkelendiğinde aurası bordoya dönüyordu, sakinken yalın bir yakut kırmızısıydı, benimle seviştiğinde ya da benimle ilgili şeyler düşündüğünde bedeni kan kırmızı bir ışık yayıyordu. Lanet olasıca güzelliğiyle orada oturmuş beni mi düşünüyordu? Dudağımın kenarını yukarı büken o hissi durduramadım. Beni sık sık gülümsetiyordu.

İnsan yığınını aşıp ona doğru yürüdüm. Ona dokunduğum an, kan kırmızı aurası daha da alevlendi, bir yaradan şiddetle akıyormuş gibi parladı. Ona dokunanın ben olduğumu

hissettiğini o noktada anladım ve ona dokunmak denen şey daha da büyülü bir hâle geldi.

Bana gülümseyerek baktı. Onu gülümsetmekten ne kadar hoşlandığımı bir kere daha anlamamı sağladı.

"Hallettim," dediğimde bakışları daha da yoğunlaştı, aurasının ışığı titredi. Aura ışığı titrediğinde genelde heyecanlı hissediyordu. Sesimi duymak onu heyecanlandırmış mıydı?

"Karaduman?" Soyadımı dile getiren bir kadın sesiydi ama içinde karanlık bir şeyler hissettim. İçimdeki güç, bozuk bir havada ilerleyen şimşek gibi derinlerde parladı. Sesin yanlış bir şeyden geldiğini hissettim. Olduğu gibi görünmeyen bir şeyden geldiğini... Kızıl gözlü yılanımın yüzünü dikkatle izlerken bunun ne olduğuyla ilgili düşündüm. Ardından bakışlarımı kıza çevirdiğimde, kız, "Gerçekten de sensin," dedi bedenini bana döndürerek. O yanlış şey tam karşımda duruyordu. Ait olmadığı bedenin içinde duran karanlık gölgeyi ona baktığım an gördüm, tanıdım, hissettim ve anladım. "Luxury'de çok sık vakit geçirirdim ama seninle bir kez bile denk gelmemiştik," dediğinde bunun yalan olduğunu biliyordum. "Seni hep merak etmişimdir," dediğinde ise doğruyu söylediğini biliyordum, o karanlık şey beni merak ediyordu, bu konuda haklıydı. "Ve şimdi karşımdasın. Dünya küçük ama Mavi Yaka dünyadan daha küçük."

Bir süre sesimi çıkarmadan ona baktım. İçinde, sahte derisinin altında merakla titreyen karanlık gölgeyi görebiliyordum. "Seni daha önce orada hiç görmedim," dediğimde korkusunun kokusunu aldım. Aurası karanlıkla titredi. El çantasına uzanırken bunu korkusunu bastırmak için yaptığını biliyordum. Sigara tabakasından bir sigara çıkarıp dudaklarına götürmeden önce, "Görseydin unutamaz mıydın?" diye sordu, hamleleri doğruydu ama hamle yaptığı kişi yanlıştı.

"Hafızam oldukça güçlüdür."

"Sanırım bu noktada sigaramı yakman gerekiyor," derken yeni bir kaçış yolu arıyordu. Kızıl gözlümün arkada yükselen öfkesini hissediyordum, bordoya çalmaya başlayan aurasının ışığı gölgenin karanlığına vurarak gölgeyi bile aydınlatıyordu. Aramızı bozacak olursa eğer, o gölgeyi bin farklı ışık parçasına bölecektim. Ama yine de göze

alamazdım. Onun bendeki önemini görmesini sağlayamazdım çünkü bu olursa, bana duyduğu korku yüzünden benden uzaklaşacak, onu hedefi hâline getirecekti. Buna izin veremezdim. Cebimden zippomu çıkarırken elindeki kokteyl bardağını kafama vurmamasını diledim, öfkesini anlıyordum ama şu an durmak zorundaydı. Siktir, şu Nigin Bağı biraz daha gelişmiş bir teknolojiyle güncellense fena olmaz mıydı? Hiç değilse kafamdan kafasına mesaj çekebilseydim, fena olmazdı. Yine de gücümle ona ulaşmayı deneyemezdim, gölge enerjimi hissediyordu, Mahi'ye göndereceğim herhangi bir işareti anında anlardı.

Sigarasını yaktığımda, sanki Mahi'yi kışkırtmaya karar vermiş gibi, "Efken Karaduman'ın bu kadar kibar olduğu aldığım duyumlar arasında değildi elbette," dedi. Mahi'nin yerini anlamaya çalışıyordu, vereceği tepkiler merakının merkezi olmuştu; yanımdaki kadının kimliğini bilmek istiyordu. Üstelik bana kibar dediğine onu pişman etmeme de çok bir şey kalmamıştı. Onu bin parçaya böldüğümde de bin birinci parçaya bölmediğim için kibar olduğumu düşünecek miydi? Çünkü benim kibarlık anlayışım tam olarak buydu.

"Bak sen," dememle, onun eşsiz tırnaklarını bacağımda hissetmem bir oldu. Tahrik olmayı durdurmayı denedim, onunla yaydığımız enerjiyi kesmek adına onunla iletişim kurmamalıydım; bu yüzden tatlı tırnaklarının yarattığı erotik hisse bir dur diyerek bunu yok saydım.

Çantasını ve ceketini aldığı gibi kalkmasını beklemiyordum, beklediğim daha çok kafamda bardak kırması, tırnaklarını boğazıma sapladıktan sonra avucundaki alevi kıza fırlatmasıydı. Yapmadı. Tam tersine çantasını ve ceketini alıp kalktı. Bu gece aldığı en iyi karar, benimle sevişmekti, ikinci en iyi karar ise şu an yaptığı şeydi.

Gölge, "Sanırım onu kızdırdın," dediğinde ağzımı arıyor olmalıydı.

"Güzel kadınlar bana daima kızarlar," diye alay ederek Mahi'nin arkasından baktım. Kısa bir işaret. *Git ve beni sikik kapının önünde bekle seni seksi şeytan.*

Yaptı. Şaşırdım. Ağzıma sıçması an meselesi değil miydi? *Bu gece verdiği üçüncü doğru karar,* diye düşündüm.

"Genelde etrafında kadınlar olmazmış, öyle duymuştum."

"Olur ama dikkate almam," diyerek boynumu esnettim. Ardından, "Sanırım bu gece incittiğim ikinci kadın," diyerek derin bir nefes aldım. "Onu evine göndereyim çünkü kapris çekecek havamda değilim."

Gölge bana yan gözle bakıp başını salladı. Onun boynunu kırmakla ona beğeni dolu bir bakış atma arasında kaldım. Midemde çirkin bir hisle beğeni dolu bakışlarımı yüzünde dolaştırdım. Hoşuna gitti çünkü beni merak ediyordu.

Mahi tam çıkış kapısının önüne varmıştı ki onu bileğinden kavradım, bordo aurası şiddetle karardı ve daha da koyu bir bordoya döndü. "Bırak beni!" diye çemkirmesiyle bedenim kasıldı, elektrik akımı hızla vücuduma çarptı ve elimde olmadan onu bıraktım. Çıkardığımız enerji gölgenin dikkatini çekecekti, ne yapıyordu bu güzel deli?

"Ne bok yediğini sanıyorsun?" diye bağırdı öfkeyle, bordonun biraz daha koyulaştığını gördüm.

Beni kıskanması hoşuma gitmeliydi ama sırası değildi.

Beni kıskanması şu an beni azdırmamalıydı.

Ama sikeyim ki azdırdı.

Çatık kaşlarıma küçümseyerek bakıp, "Önümde biriyle flört mü ediyorsun, gerçekten mi?" diye sordu. Onu incittiğim gerçeği beni sağlam şekilde yumrukladı, aynı zamanda libidom titredi ve beni kıskanması bedenimi büyüttü.

"Ne diyorsun?" diye sorarken salağı oynuyordum. Ona gidip arabada beklemesini, avucunda güç biriktirmesini söyleyebilirdim ama şu an bunu göze alamıyordum. Normal bir kadınmış gibi gözden kaybolması daha iyi fikirdi. Gölge bana öyle odaklanmıştı ki onun eşsiz gücünü fark etmemiş olmalıydı. Fark etseydi benden önce onunla iletişim kurardı.

"Kızın sigarasını yakıp, onunla imalı imalı konuşurken varlığımı unutmuş gibiydin," dedi. "Cidden, böyle biri misin?"

Bir an öfkelensem de haklılığı can sıkıcıydı. "Nasıl biri?" diye sordum sakin olmaya çalışarak ama asla sakin hissetmeyerek. Açıklama yapmanın tam zamanıydı çünkü yakut gibi parıldayan kızıl gözlerinin

dolmasına ramak var gibi görünüyordu. Bakışları bir anda hırçınlaştı, tam öne doğru geliyordu ki onu durdurup, "Sakin ol," dedim sertçe.

Bakışlarım anlık olarak kristal kapıya kaydı, sahte derili gölgenin bize yaklaştığını yansımasını gördüğüm an anlayıp bakışlarımı Mahi'ye indirdim. İşler bombok ilerliyordu. Beni sarsan, "Tam bir hayal kırıklığısın," demesi oldu. Ateşini avucunda biriktirip doğrudan kalbime basarak göğsümü dağlamış olsaydı bile böyle büyük bir etki yaratamazdı üzerimde.

Gölgenin hislerinin genişlediğini, odağının Mahi'ye saplandığını hissettim. Onu koruma içgüdüsü içimde saldırmaya hazır aç bir aslan gibi kükredi. İçimde ondan binlerce defa özür diledikten hemen sonra, "Sen kendini benim sevgilim falan mı sanıyorsun?" diye sordum. Bir camın kırılma sesi. O güzel gözlerde gördüğüm, duyduğum, hissettiğim buydu. Gözlerinin parçalara ayrıldığını ve her bir parçada benim yansımamın olduğunu gördüm.

Kendimden tiksindim, bunu durduramadım; toparlaması zaman alacaktı.

"Siktir git," dedikten sonra bana döndüğü sırtına tutunmak, gitmemesi için onu durdurmak istedim ama yapamazdım. Çıkıp gitti, geriye bıraktığı koca bir düş kırıklığıydı; ona bunu yaptığım için ölmeyi hak ediyordum.

"Ona ağzının payını verdin," diyen o gölge, dişlerimi sıkmama neden oldu. Ona dönerken alaycı görünmeye çalıştım. "Günün sonunda benim de ağzımın payını böyle vereceksen, kaçsam iyi olur."

"Bak sen," diyerek alay ettiğimde kahkaha attı ve dikkatinin Mahi'den tamamen koptuğunu fark ederek gevşedim. Sırtını bana dönüp piste doğru ilerledi, dans ederek yürümesi bana çok komik geldi, kalabalığın ortasında dikilip ellerini bedeninde gezdirerek beni izlerken kaşlarımı kaldırdım. Tam bir ucube. Ellerini havaya kaldırdı, parmaklarını bedeninde gezdirmeye başladı. Sırtını bana dönüp kıvırmaya devam ettiği sırada hızla telefonumu çıkarıp İbrahim'i aradım.

İlk çalışta açıldı.

Gözlerim ucubedeyken, "Hemen portal mı açıyorsun ne sik açıyorsan aç, Mahi'yi mekânın önünden al," diyerek telefonu kapattım.

Bu kalabalıkta onu nasıl yok ederdim bilmiyordum. Belki kandırıp tenha bir noktaya çekebilirdim, belki daha da ileri giderdim, insanların önünde onu parçalara bölerdim. Olduğu yerde dans etmeye devam ediyordu. Bana doğru döndüğünde cilveli bir şekilde parmağını hareket ettirerek beni çağırdı. O an bir şey dikkatimden kaçmadı.

Bedeni bir an ikiye bölünmüş gibi titreyip geri birleşti.

O an anladım. Gölge boş deriyi terk edip, çoktan Mahinev'in peşine düşmek için kapıdan çıkıp gitmiş, beni de fena tufaya getirmişti.

Sırtımı dönüp çıkışa koşarken tek söylediğim, "Mahinev!" olmuştu.

8. ÇAĞRI

DARK SANCTUARY. CET ENFER AU PARADIS

En başından beri biliyordu.

Bildiği için öyle davranmıştı.

Kollarının arasındayken çöken farkındalık, kollarımı güçsüzce onun boynuna sarmama neden oldu. Tek derdinin beni korumak olduğunu, kadının teni karanlığa boyandığında ve bana saldırdığında anlamıştım. Açılan portalın yarattığı altın rengi ışık gözlerimi kısmama neden olurken Efken'in kollarımda hâlâ kaskatı durumda olduğunu hissedebiliyordum. İbrahim portaldan çıkarak, "Siz iyi misiniz?" diye bağırdığında, Efken bana daha sıkı sarılarak, "Nerede kaldın dangalak herif?" diye bağırdı. İrkilerek Efken'in boynuna daha sıkı sarıldım. "Geçti, ben buradayım."

"O da neydi?" diye sorabildim.

İbrahim, yerde etrafında şimşek parıltıları olan parçalara bakarken, "Iyy," dedi iğrenerek. "Ne bu?"

"Enerji artığım yüzündendi," diye kabullenmesini beklemediğim için donup kaldım. Yüzünü boynuma sokup beni kendine bastırırken, "O şeyi bize çeken benim sik kafalılığımdı," dedi sertçe.

"O şey, daha önce hiç görmediğim bir şeydi," diyebildim.

"Bir tür karanlık kapı gölgesi olmalı," dedi Efken, yavaşça benden ayrılıp yüzümü avuçlarının içine aldı. "Sen iyi misin? Beklemediğin bir anda saldırdığı için paniklemiş olmalısın."

"Ben iyiyim. Onun ne olduğunu nasıl anladın?"

"Ona baktığım an ne olduğu açıkça görebildiğim bir şeydi. Bunu anlatamıyorum ama fark ettim işte," dedi aceleyle. Bakışlarını İbrahim'e çevirdi. "Gidip mekânda her şeyin yolunda olup olmadığına bir bak. O şeyin derisi mekânda kaldı."

"Neyin derisi?" diye sordu İbrahim yüzüne yayılan komik bir dehşetle.

"Git ve dehşet saçan bir kadın derisi var mı yok mu bak işte! Muhtemelen boş bir deri olduğu için çoktan kaybolmuştur ama ne olur ne olmaz, insanların güvende olduğundan emin olmam gerek."

"Eğer ortada bir deri varsa," dedi İbrahim, sonra kusacak gibi oldu. "Onunla ne yapmalıyım?"

"Onu bir tenhaya çek ve kahkahalarınla kafasını patlat," dedi Efken çok normal bir şeyden bahsediyormuş gibi. "Zaten bomboş, fikri ve ruhu olmayan bir şey. Patlaması kolay olur."

"Kumral bir kadındı," dediğimde İbrahim gözlerini bana çevirdi. "Siyah, mini elbise giyiyordu, ortamda en dikkat çeken oydu. Eğer oradaysa insanların bakışlarından o olduğunu anlarsın zaten."

İbrahim hançerini beline koymadan önce, "Portal kapanmadan geçip eve gidin," dedi aceleyle. "Siz geçtiğiniz an kapanması için ayarladım."

Efken cebinden arabasının anahtarını çıkarıp İbrahim'e fırlattı ve "Arabayla dön, daha fazla portal açıp dikkat çekme," dedi.

İbrahim anahtarı havada yakalayıp başını salladıktan sonra hızla mekânın olduğu yöne doğru koşmaya başladı.

Efken beni yerden kaldırıp portala doğru ilerletirken aramızda bir sessizlik uzayıp gidiyordu. Portaldan geçmemle, kendimi taş evin salonunda bulmam bir oldu. Portal altın bir ışık huzmesi bırakarak hızla kapandı ve kafamı kaldırdığımda gördüğüm ilk yüz, Yaren'in dehşet içinde bize bakan yüzü oldu.

Crystal oturduğu yerden fırlayarak, "Aniden İbrahim'i çağırdığınızda ödüm koptu ama İbrahim beni almadı," dedi. "Efken'in sadece onu çağırdığını söyleyerek portala atladı ve dahası portal açık olduğu hâlde içeri giremedim bile!"

"Hiç değilse artık lokasyonu tutturabiliyor. Buradan geçerken kendimi Kızıl Yaka'da bulmaktan ürkmedim değil," diye söylendi Efken belimi kavrar durumdayken.

"Abla, iyi misin?" diye sordu Miraç korkuyla.

"Her şey yolunda," dedim.

İbrahim, mekânın kapısından içeri girerken ne tür bir deri aradığıyla ilgili biraz olsun fikir sahibi değildi ve tanrı şahitti ki, eğer sülük kıvamında ortada dalgalanan bir deri görecek olursa, işte o zaman dizlerinin üzerine çöküp delice öğürmeye ve midesine en son giren yemeği çıkarmaya başlayacaktı.

Bakışlarını dans pistine çevirdiğinde, aradığı şeyi kolayca bulmayı beklemiyordu. Tüm erkeklerin kaçamak bakışlar attığı, dans pistinde tuhaf bir şekilde bedenini okşayarak dans eden kumral kadın, Efken'in onu bıraktığı şekilde, hiç bozulmadan dansına devam ediyordu. Herhâlde bu şekilde üç beş gün daha dans etmeye devam ederdi. İbrahim, "Bu ucube hareketler de ne?" diye sorarken kaşlarını çatıp yüzünü buruşturdu. Erkeklerin iştahla onu izlemesine anlam veremedi. Hızlı adımlarla dans edenlerin arasına karışıp, içinde ruh olmayan boş deriye yaklaşarak, "Merhaba hanımefendi," dediğinde, kumral saçlar savruldu ve boş bakan siyah gözler İbrahim'e çevrildi. "Benimle geliyorsunuz."

Deri öylesine boştu ki söyleneni yaptı. İbrahim onu bileğinden kavradığında karşı çıkmadan onunla yürüdü. Erkekler kıskançlıklarını saklayamadı çünkü bir yabancının gelip dakikalardır seksi dansını izledikleri kızı kolayca götürebiliyor olması kıskanacakları türden bir şeydi. İbrahim, kızı karanlık hole soktuğu anda, kız birdenbire kollarını kaldırıp, karanlığın ortasında yine donuk bir şekilde bedenine dokunarak dans etmeye başladı.

"Çattık," dedi İbrahim tek kaşını kaldırarak. "Erkeğini etkilemeye çalışan dişi Arizona kertenkelesi ablacığım, benim başım bağlı bağlı!" Kızı kollarından tutarak kendine çevirince, kızın sistematik hareketleri nihayete erdi. İbrahim'e bomboş gözlerle baktı. "Ortalığı

çok batırmayacağımızı umut ediyorum şekerim," dedikten sonra dudaklarına sinsi bir tebessüm yerleşti. Onu izleyen içi boş, ruhsuz deri ne olacağını bilmiyor gibiydi.

İbrahim'in kısık kıkırtısı yavaşça hole yayıldı. Derideki siyah gözler irileşti, bedeni sarsıldı. Kahkaha yükseldi, bedendeki sarsılmalar gözle görülür derecede çoğaldı.

Birkaç kahkahanın sonunda, deri birden balon gibi sönmeye başladı ve İbrahim'in kollarında ince, içi sönmüş bir deri şeklinde asılı kaldı; kumaştan farksızdı. İbrahim, "Cidden çıldırtıp patlatacak bir kafan yok muydu yani?" diye sorarken yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Iyyy! Sanırım kusacağım, sanırım kusacağım!"

İbrahim'in evinin üst katındaki banyoda, Crystal ile baş başaydım. Elbisemin arkasındaki korsenin iplerini çözerken banyonun aynasından birbirimizi izliyorduk. Yüzünü buruşturup, "Seks kokuyorsun," demesini beklemediğimden gözlerim irileşti. Bakışlarını yüzümün yansımasında dolaştırıp, "Dürüst olmak çıngıraklıların ilkesidir," diye homurdandı.

Son düğümü de çözüp çekince derin bir nefes alabildim. "Size saldıran tam olarak neydi?" diye sorarken meraklı görünüyordu. "Yanında olamadığım için özür dilerim."

"Beklenmedik bir şeydi. Güzel bir kadın kılığında karşımıza çıktı. Efken onun ne olduğunu anladı ama ben anlamadım, aksine kıskançlıktan ölecektim ve mantığım devre dışı durumdaydı."

Crystal burnunu kırıştırarak gülüp, "Kadın her yerde kadındır," dedi. "Asıl sureti nasıldı?"

"Karanlık," dedim. "Bir gölge gibiydi. Her ayrıntısı gölgedendi ve alaycıydı."

"Bilindik bir tür değildi o hâlde."

"Değildi, daha çok bir yaratıktı ya da bir tür iblis."

"Şırfıntı, sana dokunduğu için onu yağlı kazığa oturtmak istiyorum," dedi Crystal burnundan sert bir nefes vererek.

"Efken onu bin eşit parçaya böldü."

"Az bile yapmış, neden bin bir değil?"

Elimde olmadan yorgun bir şekilde güldüm.

"Sana sıcak bir duş aldırmamı ister misin?" diye sordu Crystal.

"Hayır, gerek yok," dedim. "Kendim hallederim, teşekkür ederim."

"Acele etsen iyi edersin," derken sırıtıyordu. "Çünkü seks kokuyorsun."

"Şunu tekrarlayıp durmayı keser misin?" diye homurdandım.

"En azından aramızdan biri mutlu hissediyor," dediğinde elimde olmadan sırıttım. "Sapphire ve ben sanırım rahibe olacağız, senin koruyucu rahibelerin..." Durdu. "Belki Sapphire rahibe olmaz, bilemeyiz tabii."

"Peşinde onlarca adam yokmuş gibi..."

"Senden başkasına hizmet etmeyi düşünmüyorum," dedi, gözlerinin dalgın bir şekilde boşluğa takıldığını fark ettim. Ne düşündüğünü merak ettim. Son zamanlarda Miraç ile daha az iletişim kuruyor, Miraç ve Sapphire iletişim hâlindeyken onları izlemeden başka bir yerlere kaçıp gidiyordu. Bunu fark etmediğimi düşünüyor olabilirdi ama gözlerim sandığının aksine her yerdeydi.

Yine de ağzımı açıp tek kelime etmedim, ona kendini huzursuz hissettirecek bir şeyler söylemek istemiyordum. Kendini iyi hissetmesi benim önceliğimdi. *Düğüm,* diye düşündüm. O benim kız kardeşim gibiydi, ruhlarımız birbirine sıkıca düğümlenmişti ve mutlu olmasını istiyordum çünkü mutlu olduğunda, ben de mutlu hissedecektim.

Crystal, atkuyruğumu çözüp saçlarımı parmaklarıyla düzeltti. Saç diplerime parmak uçlarındaki şifalı dokunuşlarıyla masaj yaptı. Banyonun kapısı tıklatılınca ikimiz de başımızı aynı anda kapıya doğru çevirdik. Efken'in enerjisini hissettiğim için doğrudan, "Gel," diye mırıldandım ama onunla yüzleşmeye pek de hazır hissetmiyordum. Oyun olsun ya da olmasın, kurduğu cümle kafamın içinde yankı hâlinde kendini tekrar edip duruyordu.

Kapı aralandığında holün karanlığı, loş bir ışıkla aydınlanan banyonun içine sızdı. Crystal, ellerini saçlarımdan çekerek Efken'e baktı. Efken, "Bize izin ver," dediğinde Crystal emirlerini ondan değil, ben-

den aldığını belli edercesine kaşlarını kaldırıp bakışlarını yansımama çevirdi. Başımı aşağı yukarı sallamakla yetindim.

Crystal banyodan çıkarken aramızda konuşulmamış şeyler olduğunu biliyormuş gibi tedirgindi. Efken ona yol açarak kapıya yaslandı, Crystal çıktığı anda bakışlarını bana çevirip kapıyı yavaşça kapattı. Banyodaki loş, mum ışığını anımsatan solgun ışık yüzünü aydınlatıyor ama ifadelerini gizliyordu. Birkaç saniye sonra bana doğru yürüdü. Tam arkamda durup, aynadaki yansımamıza baktı.

Ellerini saçlarımda dolaştırırken, gözlerini de gözlerimde dolaştırmaya başladı. Kurduğu cümlenin etkilerinin hâlâ devam ettiğini biliyordu. Pişmanlığını hissettim. Sessizdi ama bakışları bu pişmanlığı dile getiriyordu.

"Dinle," dediğinde neyin geleceğini bildiğim için nefesimi tuttum. "O an kapıda söylediğim şey-"

"Gerçek düşüncen değildi," dedim başımı sallayarak.

Durdu, bakışları gözlerimde saplı duruyorken, "Evet," dedi.

"Ama haksız da değildin," diye mırıldandım, mırıltım bana çok zayıf geldi, kurduğum cümle daha da zayıf geldi. Gözlerimi lavaboya indirip su damlatan musluğa bakmaya başladım. Onun gözlerinin hâlâ benim yüzümde dolaştığını bilmek kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu.

"Sadece seni tehlikeden uzak tutmaya çalışıyordum."

"Biliyorum," dedim sadece.

"Öyle düşünmediğimi de biliyorsun öyleyse?"

"Evet."

Ama gerçeği değiştiremezsin, o an haklıydın, her ne niyetle söylemiş olursan ol, haklı olduğunu sen de biliyorsun ama bunu dillendirmeme gerek yok. Zaten bir kez dillendirdim. Daha fazla konuşmasam da olur, diye iç geçirdim.

Dudaklarını kafamın arkasına bastırınca afallayarak gözlerimi kaldırıp yansımamıza baktım. Dudakları kafamın arkasında olduğundan sadece gözlerini görebiliyordum. Mavi gözleri, loş ışıkta bile karanlığı kıracak güçte parlıyordu.

"Seni temizlememi ister misin?" diye sordu, dudakları hâlâ kafamın arkasında olduğu için nefesi kafamın derisine yayıldı, sesi de doğrudan zihnime aktı.

"Burada kıyafetim yok," diye mırıldandım.

"Kızlar bu gece burada kalacakları için yanlarında yedek kıyafet getirmişlerdir," dedi Efken.

Başını arkasındaki yumurta şeklindeki beyaz küvete çevirdi. Bedeni yavaşça benden ayrıldı. Küvetin önüne gidip suyu açtı, parmaklarını suyun altına tutarak suyun sıcaklığını kontrol ettikten sonra vanalarla oynayıp suyun istediği sıcaklığa dönmesini sağladı.

Ona doğru dönüp, aramızda ne olduğunu sormak istesem de bunu yapmadım. Yapışkan görünmek istemiyordum, takıntılı davranmayacaktım ama belki de bazı konularda aramıza mesafe koymam gerekiyordu. Ağzını açıp bir şeyler söylese olmaz mıydı? Düşüncesinin öyle olmadığını söylemekten fazlasını yapmamıştı. Aklımı karman çorman etmekten öteye gitmiyordu bu. Beni rahatlattığı falan da yoktu.

"Üstündekileri çıkarmana yardım etmemi ister misin?" diye sorarak bana döndüğünde bir eli küvetin kenarındaki mermerde duruyordu, eğilmişti.

"Kendim hallederim."

"Gel buraya," dedi, ona sakince baktığımda, "Gel," diye diretti.

İstemeyerek de olsa önüne kadar ilerledim. Bileğimden yakalayarak çektiği bedenimi önüne getirdi. Beni küvetin kenarındaki mermere yasladı, oturmamı sağladı. Önümde diz çöküp çorap çizmelerimi tek tek ayaklarımdan çıkardı. Uyuşan ayak parmaklarımı ovalamaya başladı. Sakince onu izledim. Daha sonra doğrulup kalktı ve elbisemin gevşeyen korsesini kenarlarından çekip elbisenin askılarını aşağı kaydırdı. Elbise bedenimden su gibi akıp ayaklarımın önüne düştü.

Sütyenimi çıkarmak için bana sokulduğunda bir adım geri çekildim. Afallayarak bana bakıp, "Çıkarmamalı mıyım?" diye sordu ama sessizce gözlerinin içine bakmak dışında yaptığım bir şey olmadı. Ellerini yeniden arkaya uzattığında bu kez hareket etmedim, karşı çıkıp çıkmayacağımı anlamak istiyor gibi uzun uzun gözlerime baktı ve sütyenin klipslerini çözdü. "Müsaade ediyor musun?" diye sordu. Başı-

mı aşağı yukarı salladığım an sütyeni yavaşça öne doğru çekti, sütyen karnımdan kayarak yere düştü ve ardından Efken külodumu çıkarmadan elimi tutup kaldırdı. Küvete girmem için bana destek olduğunu anlayınca ayağımı küvetin içine attım. Ilık su, ağrıyan ayak parmaklarıma başta sancı verse de saniyeler sonunda büyük bir gevşeme bahşetti. Uzun, dalgalı saçlarım göğüs uçlarımı örtüyordu. Yavaşça çöküp suyun içine oturduğumda su tamamen dolmadığından bedenimin büyük bir kısmı dışarıda kaldı. Küvetin içine akmaya devam eden suyu izlerken dizlerimi karnıma çekip, kollarımı bacaklarımın etrafına sardım.

"Seni çok mu gücendirdim, fıstığım?" diye sorarken küvetin ucundaki mermere oturmuş, parmaklarını saçlarımda dolaştırıyordu. En az benim kadar sakin olması şaşılacak şeydi çünkü genelde sakin değil, yırtıcı olan taraf o olurdu. "İstanbul'a gidene dek bu gücü kullanmayacağım."

Söylediği şey üzerine kafamı kaldırıp ona baktım. Ciddi görünüyordu, öylesine söylenmiş bir şey olmadığını fark edince kaşlarım çatıldı. "Seni hedef hâline getirttim," diye açıklamasını beklemiyordum. "Sezgi ve diğer cadı haklıydı. Açığa çıkardığım enerji sadece beni değil, etrafımdakileri de hedef hâline getirdi. Şimdi seni korumak için korunma yapsam bile yine enerji açığa çıkarmış olacağım ve bu korunmanın zayıflaması durumunda seni yeniden hedef hâline getireceğim. Bunu göze alamam."

"Peki ya Gümüş Pençeler için yapmak istediğin koruma?" diye sordum, bunu yapacak olursa sonuçların büyük olacağını anlamış gibiydi.

"Yapamam," dedi, ardından ekledi. "İstanbul'a ne kadar hızlı gidersek, ölümlerin önüne o kadar hızlı geçmiş olacağım. Şu an odaklanmam gereken İstanbul. Biz o boyuta geçtiğimiz anda Gümüş Pençe ölümleri duracak. Koruma yaratırsam bu daha büyük sorunlara yol açacak. O yüzden annemin gösterdiği yoldan ilerleyeceğim." Saçlarımı parmaklarıyla geriye doğru taradı. "Bundan böyle açığa çıkaracağım tek güç, buradan gidene dek, yalnızca bir Alfanın gücü olacak. Nemesis'in değil."

"Bu kararının doğru olduğunu düşünüyorum."

"Bu geceden sonra ben de öyle."

"Umarım İstanbul'a bir an evvel gidebiliriz." Çenemi dizime yaslayıp gözlerimi akan suya çevirdim. "Çünkü daha fazla ölüm olsun istemiyorum."

"Baban için endişelisin, değil mi?"

"Evet," dedim sessizce.

"Onu da koruyacağız."

"Umarım," diye mırıldandım.

Parmakları saçlarımda dolandı, tüm stresimi almaya çalışıyor gibiydi ama asıl stresi bana kendi kelimeleriyle ektiğini bilmiyordu. Belki de bildiği için bu kadar endişeli görünüyordu.

"Mahinev."

Adımı söylemesini beklemediğim için kafamı kaldırıp ona baktım.

"Eğer aramızdaki şeye bir isim verecek olsaydım, ben bunu sevgiliyle sınırlamazdım," dediğinde istem dışı bir şekilde ayak parmaklarımı içeri doğru kıvırdım. Bir eli yüzüme kaydı, ardından yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Ben buna eş derdim. Ruh eşi, ikiz alev, karı koca ya da her ne şekilde olursa olsun, eş işte." Söylediği şeyin hemen ardından alnı alnıma yaslandı. Kalp atışlarım ağırlaştı ama hareketlerim kalp atışlarıma uyum sağlamadı. Elimi suyun içinden çıkarıp ıslak parmaklarımı boynuna bastırdım, dudaklarımız birleştiğinde onu küvete, yanıma çektim. Bu tıpkı, bir deniz kızının balıkçıyı suyun içine çekmesi gibiydi.

Konuşmamıştım, sadece onu öpmüş ve yanıma çekmiştim; bu aslında büyük bir cevaptı.

Son birkaç günü mekânda geçirmek bana kendimi sorumluluk sahibi biriymişim gibi hissetmem konusunda yardımcı olmuştu. Sadece birkaç günlük katkım bile mekânın üzerinde büyük bir etki oluşturmuştu. Verdiğim akıl sayesinde sosyal mecralarda daha öne çıkmanın yolunu bulan çalışanların yüzlerinde, bana karşı duydukları hayranlığın yansımaları vardı. Bu süreçte Efken söylediğinin dışına çıkmamıştı, Neme-

sis'in parıltılarını görmüyordum, şimşekler vücudundan dışarı çıkarak büyük bir enerji artığına neden olmuyordu. Geçen birkaç gün, haberlerin de durulmasıyla sonuçlanmıştı. Gümüş Pençe ölümleriyle ilgili haberler birdenbire bıçak gibi kesilmişti. Efken'in koruma yapmadığını biliyordum, o hâlde neden ölümler birdenbire kesilmişti? Buna sevinmem gerekirdi ama aklımı kurcaladığı gerçeğinden de kaçamıyordum.

Efken ile korunmadan birlikte olduğumuz için almak zorunda kaldığım hap, regl sürecimde sıkıntılar yaşamama neden olmuştu. Son iki günüm ağrılı geçiyordu ve kanamam olması gerekenden fazlaydı. Bu tür hapları sık sık almamam gerektiğini bana hatırlatan bu durum sayesinde, ertesi gün hapları yerine doğum kontrol haplarına yönelmem gerektiğini hatırlamıştım. İlk işim Crystal ile alışverişe çıktığımız o serin akşamüstünde bir eczaneye uğrayıp doğum kontrol hapı edinmek olmuştu. Kontrol haplarının da çok sağlıklı olmadığını biliyordum ama ertesi gün haplarından daha az hasar verdiği kesindi. Efken'in benim kazandığımı söylediği parayla alışveriş yapmıştım, Sapphire için de bir şeyler almıştım. Crystal kendi birikimi olduğu için kendi alışverişini kendi yapmış, teklifte bulunduğumda bana ateş saçan gözleriyle bakıp bunu reddetmişti.

Crystal'in arabasına bindiğimizde, elimde tuttuğum eczane poşetine bakarak, "Bir bebek için erken olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sorduğu ânı hatırlıyordum. Kulaklarıma dek kızarıp, "Bir bebek mi?" diye sormuştum ve o da, "Evet, senin ve Efken'in bebeği," demişti. "Her ne kadar o zorbadan bir bebek yapmak dünya adına verilmiş kötü bir karar olsa da senin bir küçük boyunu görmek için deliriyorum."

Adı tam olarak konulmamış ilişkiden bir bebek sahibi olma düşüncesi korkutucuydu. Öte yandan karnımın derinliklerinde ruhumun köklerine bağlanan bir canlının varlığını düşünmek, onu Efken ile birlikte yaptığımızı düşünmek, ikimizden parçalar taşıdığını düşünmek kanımın gürüldeyerek akmasına neden oluyordu. Beklenmedik şekilde heyecan verici olduğu kadar, sonuçlarını düşününce de korkutucu geliyordu.

Zamanın içinde kaydığımı hissettim, gözlerimi araladığımda uçurumun önündeydim. Manzarayı izliyordum ve esen rüzgâr tenimin

üzerinden kayıp geçerken saçlarımı da geriye doğru uçuşturuyordu. İbrahim hemen arkamdaki büyük alanda çalışmalarını yapıyor, Efken de onu azarlayarak acele etmesini söyleyip duruyordu. Omzumun üzerinden arkama baktım, sanat atölyesi tam karşımda tüm ihtişamıyla duruyordu. Sanki bir savaş mekânı olmamış, yıkımı yaşamamış gibi... Bakışlarımı tekrar uçuruma çevirdim. Siyah kargo pantolonum, siyah crop kazağım ve üzerimde deri ceketimle bu soğukta üşümemem imkânsız olurdu ama bedenim bir yılanın soğukluğuna ait olduğundan mıdır bilinmez, soğuk bedenimi kesmeye yetmiyordu.

Eğilip postallarımın birinin çözülen ipini bağlamaya başladığımda, Efken, "Salak!" diye bağırdı. Kafamı çevirip onlara bakınca donup kaldım. Efken'in bedeni buradaydı ama kafasını portaldan içeri sokmuştu. "Sana Kızıl Yaka'daki bir yerden bahsettim ama burası benim mekânın önü!" diye bağırarak kafasını portaldan çıkardı.

"En azından artık lokasyon bilgisini doğru girdiğimi söylemiştin!" diye çemkirdi İbrahim.

"Ben de ara sıra yanılıyormuşum," diye söylendi Efken. "Yavşsın."

"Kolaysa sen yap baklavam, karşıma geçmiş benden boyut atlamamı istiyorsun! Ben kendi evinde tuvaletin yolunu şaşıran bir insanım!"

"Bağırma bana sikerim feriştahını," dedi Efken tehlikeli bir sesle.

"Senin de aklın fikrin beni devirmekte," dedi İbrahim sırtlan gülümsemesiyle. "Hayır da diyemiyorum üstelik, hoşuma gidiyor..."

Gözlerimi devirerek doğrulup onlara döndüm. "Son günlerde tek bir Gümüş Pençe ölümü bile duymadık. Rastlamadık da," dedim, Efken'in bakışları bana çevrildi. Onun da kafasını kurcalayanın tam olarak bu olduğunu biliyordum. "Sizce de bu çok tuhaf değil mi?"

"Efken bizden habersiz bir korunma yaratmadıysa evet," dedi İbrahim.

Efken birden ona dönüp sertçe, "Bir şeyi yapmayacağım dersem yapmam, yavşak herif," dedi.

İbrahim omuz silkerek gözlerini bana çevirdiğinde, "Yapmadı," dedim üstüne basa basa. "Yapsaydı bilirdim."

"Söz konusu sen olmasaydın yapardı ama," dedi İbrahim, haksız da sayılmazdı ama yine de kaşlarımı çattım.

"Tam üstüne bastın, evet, söz konusu o olmasaydı yapardım," dedi Efken, bu atağı ondan beklemiyordum. Bakışlarımı ona değdiremedim.

"Hiç değilse sikinde olmadığımızı kabul ediyor, erdemli birisi," diye takıldı İbrahim, daha sonra eğilip yerde duran hançerini alarak odaklandı ve yeni bir portal büyütmeye başladı.

"Gümüş Pençeler diyordum," dedim, İbrahim duraksayıp omzunun üzerinden bana baktı. "Sizce de birdenbire durulması normal mi?"

"Değil," diyen kişi Efken'di.

İbrahim, "Arkasında bir sebep olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sorunca, "Sen düşünmüyor musun?" diye soruyla karşılık verdim.

"Ne bileyim toprağım? Bana her şey mümkün geliyor. Bir kadın önümde balon gibi söndü benim, balon gibi! Her şey mümkün." Tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "İğrençti."

"Ya burada işleri bittiyse, artık buradakileri kayda değer bulmuyorlarsa ve..." Efken'in gözlerinin içine baktım. "İstanbul'a geçiş yapabilmenin bir yolunu bizden önce bulduysalar."

Efken'in de zihninde yeşermeye başlayan bu düşünceydi belki de. Gözlerimin içine uzun uzun bakarken bu ihtimalin onu şaşırtmadığını fark ettim. Yani evet, bunu o da düşünmüştü. İbrahim dehşetle, "Böyle bir şey olabilir mi?" diye sordu ama bu soruyu bize değil de daha çok kendisine sormuş gibiydi.

"Neden olmasın?" Başımı omzuma yatırıp kolumu ovalarken, "Birdenbire sessizleştiler, ölümler kesildi, haberler kesildi, insanlar gözlerini kurtlardan çekti ve ortam duruldu," dedim. "Bu bana çok da mantıksız gelmemeye başladı."

Efken sıktığı çenesiyle, "Hızlanmalıyız," dedi.

İbrahim ilk kez ona hak vermiş gibi, "Evet," diyerek gözlerini açtığı portala çevirdi. "Bu işi kesinlikle çözeceğim."

"Rotayı İstanbul'a çevirdiler." Kurduğum cümle en çok beni korkuttu çünkü İstanbul'da olan benim ailemdi. Babam, iki kardeşim, annem... Babaannem. Karnım korkudan kasıldı ama yine de dik durmayı başardım. İçim içimi yerken bile soğukkanlı görünebilmeyi bana öğreten Efken Karaduman olmuştu. Yine de bana baktığında endi-

şelerimi, kafamın içinde kuyruklarını birbirine düğümleyen tilkileri görebiliyordu. İstanbul'a çevrilen rotanın benim için ne anlama geldiğini biliyordu.

İbrahim beni yatıştırmak ister gibi, "Belki de sadece çok göze battıklarını düşünmüşlerdir," dedi ve ekledi. "Onlardan çoğul bahsedip duruyoruz ama ya tek kişiyse?"

"Tek kişi olsa bile müttefiki olmadan bu kadarını yapamazdı. Üstelik Efken'in annesinin söyledikleri..." Susup Efken'e baktım. Annesinden bahsedildiği anda gözlerine yerleşen ifadenin bile değiştiğini bildiğimden kalbim sızladı. Gözlerini farklı bir yöne çevirip derin, göğsünün öne doğru şişmesine neden olan bir nefes aldı.

Efken beklemediğim bir anda avuçlarını birbirine çarparak, "Hızlanalım!" dedi, bu start düğmesine basmış etkisi yaratırken İbrahim hançerini kaldırdı, portal yarığından içeri doğru itti ve "Yapalım şunu!" dedi hırsla.

Sedefli yeşil gözleri kitabın satırlarında dolaşıyor, yüzüne inen kızıl bir bukle yanağını kaşındırıyordu. Bukleyi parmağıyla tutup kulağının arkasına itti. Korunmasının bir şey tarafından dürtüldüğünü hissettiği an, işte tam da o andı. Zihni tek bir anlığına savunmasız kaldı, aklının kapıları açıldı ve kadim büyüleri geri çekilerek aralanan kapıdan içeri giren çağrıyı kabul etti.

Sezgi'nin göğsü birdenbire hızlandı. Elinde tuttuğu, ekstra bir bilgi edinmek amacıyla karıştırıp durduğu kitap kucağına düştü. Anlam veremediği bir hızla büyüdüğünü hissetse de çok sesini çıkarıp irdelemediği karnına avucunu bastırdı ve neler olduğunu, tehdidin yaklaşıp yaklaşmadığını anlamayı denedi. Zihni hâlâ savunmasızdı, büyüleri donuklaşmıştı ve aralanan kapıdan bir çağrı su gibi akarak zihninin tasını doldurmaya başlamıştı.

Görüntüler büyüdü, zihnini kapladığı gibi gözlerinin önüne de gerilmeye başladı. Önce karanlık bir oda gördü, daha sonra kadim, güçlü ve eskiye dayanan bir gücü damarlarında hissetti ama bu gücün kendisine değil, ikinci bir kişiye, bir yabancıya ait olduğuna

emindi. Bir odada ilerlediğini hissetti ama sanki bedeninin içinde değildi, adımları yere düşmüyordu da ruhu o odanın içinde süzülerek uçuyor gibiydi.

Bir an görüntü dondu. Odadan geriye doğru çekildiğini, bir şeyin onu sürüyerek oradan uzaklaştırdığını hissetti. Nefesi kesildi, gözlerini iri iri açtığında şimdi içinde olduğu odaya geri dönmüştü. Gözlerini önce kucağına düşen kitaba, ardından belirgin karnına çevirdi ve "Bu da neydi?" diye fısıldadı. Daha sonra çağrı yeniden zihninin kapılarını zorladı, girmek için yollar aradı, aktifleşen büyülerin ördüğü duvardan geçmeyi denedi. Sezgi ellerini başının iki yanına koyup acıyla inlediğinde, Ceyhun hızla ona doğru ilerleyip, "Bebeğim," dedi korkuyla. "Sezgi, iyi misin? Başın mı ağrıyor?"

"Ben, bilmiyorum," dedi Sezgi, sesi biraz tuhaftı, rengi benzi atmıştı ve ağrı hızla kafasının üzerinde hareket ediyordu.

Bedeni yeniden kasıldı, krampların tüm vücuduna yayıldığını hissetti. Ceyhun korkuyla ona dokunduğunda birden enerji tarafından itildi ve savrularak yere düştü. Sezgi şaşkınlıkla gözlerini irileştirdi, doğrulmak istedi ama bunu yapamadı. Bedeni tekrar kramplarla sancıyarak âdeta taş kesildi. Gözleri geriye doğru kayarken Ceyhun'un bağırış seslerini duydu ama hiçbirine yanıt veremedi.

Hızla çağrıya çekildi.

Daha önce gördüğü o kadın, zihninin içinde, çağrının tam ortasındaydı. Kızıl kahve, büyüleyici gözleri Sezgi'nin yeşil gözlerine saplanmış durumdaydı. Konuşmak istiyordu, dudaklarını aralıyordu ama sesi bir türlü Sezgi'ye ulaşmıyordu çünkü inatçı cadının büyüleri çağrıyı karıncalandırıyordu. Tıpkı çekmeyen bir kanal gibi görüntü bozuluyor, yaşlı kadının yüzü bir anlığına kaybolup, yeniden beliriyordu.

Sezgi korkuyla, "Sensin!" dedi çağrıdaki kadına. "Seni biliyorum, sensin! Mahinev'in babaannesisin, değil mi?"

Çağrı titreşti. Sezgi büyülerini durdurmayı denedi ama yapamadı, bir tehdit altında olduğunu hisseden zihni bariyer örmüştü. Sezgi, "Seni duyamıyorum!" diye bağırdı tüm gücüyle, kadın onu duyuyor gibiydi ama Sezgi kadının görüntüsünü bile tam olarak

yakalayabiliyor sayılmazdı. Her şey pürüzlüydü. Gelip gidiyordu. Belirsizdi.

"Bir mesaj mı vermeye çalışıyorsun?" diye sordu Sezgi panikle, çağrıdaki görüntü bir defa daha titreşti. Kızıl gözlerdeki tedirginliği gördü, bu içini korkuyla kapladı. Bu kadim gücün sahibini biliyordu, daha önce de çağrılardan birinde ona rastlamıştı; ilk kez tedirgindi. Neler oluyordu? Sezgi büyülerini durdurmak için kendini kasabildiğince kastı, bedeni ağrıyla sıkışırken bir anlığına büyüler dağılarak çağrıyı kabul etti.

"Beni duyabiliyor musun?" dedi Sezgi korkuyla.

Ve sonunda kadının, "Seni duyuyorum," dediğini duydu. "Acele etmelisiniz." Anlayamadığı bu cümle karşısında çağrıdaki kadına sorgulayıcı gözlerle baktı. "Vakit daralıyor, acele etmelisiniz. Bir an önce İstanbul'a gelmeliler."

"Orada bir sorun çıktı, değil mi?" diye sordu Sezgi korkuyla. "Orada bir şey mi oldu?"

Kadının kızıl gözleri titreşti, çağrının sona ereceğini fark eden Sezgi, "İyi misiniz, bunu söyle!" diye bağırdı.

Görüntü kül gibi dağılmadan hemen öncesinde, kadim gücün sahibi, kızıl gözlerini yavaşça yumarak, "Acele edin," diye fısıldadı.

Sezgi boğuluyormuş gibi derin bir nefes alarak gözlerini açtığında, Ceyhun ve Yaren dehşet içinde onun önünde durmuş, "İyi misin?" diye soruyorlar, ikisi tek ağızmış gibi aynı anda konuşuyorlardı. Sezgi soluk soluğa kaldığı için Yaren hızla bir bardak su uzattı. Sezgi zorlanarak su bardağını alıp dudaklarına götürdü, birkaç yudum su, duyduğu kelimeleri hazmetmesini kolaylaştırmak ister gibi boğazından akıp gitti.

"Ne gördün?" diye sordu Yaren, Ceyhun irkilerek Yaren'e baktı. Sezgi bir şey mi görmüştü? Olanlara bir türlü akıl sır erdiremiyordu.

Sezgi, su bardağını dudaklarından uzaklaştırırken, "Mahinev'in babaannesi," diye fısıldadı, daha sonra güçsüz düştüğü için suspus oldu. Yaren korkuyla bir adım gerilerken, Ceyhun bir adım öne gelip sevdiği kadının yüzünü avuçlarının içine aldı.

"Ne oldu, söyle bana," dedi merakla. "Ne gördün?"

"Mahinev'i bulmalıyız, hem de hemen," dedi Sezgi nefes nefese. Ceyhun'un gözlerinin içine baktı, ardından bakışlarını Yaren'e çevirdi ve "İstanbul'dan bir çağrı aldım," dedi sessizce.

"İstanbul mu?" diye sordu Ceyhun dehşetle.

Yaren, "Bir çağrı," derken korkudan bembeyaz kesilmişti.

"Neler oluyor burada, ne bu gürültü?" diye sorarak içeri giren Manbel, kızının renginin kireç tonlarına çaldığını görünce korkuyla, "Yaren," dedi. "Ne oldu?"

Yaren kafasını kaldırıp biyolojik babasının gözlerinin içine baktı ve "Sezgi," dedi. "İstanbul'dan bir çağrı aldığını söylüyor."

Efken, "Bu kez daha iyiydin," derken uçurumun kenarından arabaya doğru ilerliyorduk. İbrahim şımarık bir şekilde, "İyiydim iyiydim, değil mi? Daha fazla öv beni, şöbiyetim," diye şakıyordu.

Efken, gözlerini devirdi. "Dayak yemeden günü bitirdiğin için şükredeceğine şansını zorlamaya devam ediyorsun."

"İdmanlıyım. Üstelik beni sekiz dokuz, hatta on beş yirmi mahalle koştursan o kadar hoşuma giderdi ki. Uzun zamandır haşin sevdamızın üzerinde rüzgâr gibi esmediğimizi fark ettim. Hepsi sadece ruhen değil, bedenen ve zihnen, fikren ve gerçekten yılan olan bu kadın yüzünden. Neler oldu bize, Efken'im? Neler oldu sevgimize? Oysa bu kadın gelmeden önce biz seninle ekmekle tuz gibiydik, yaz gününde buz gibiydik, sekiz ve dokuz gibiydik, Türkçe pop bir şarkı gibiydik," dedi dramatik hareketler sergileyerek.

"Abartma tozu," diye homurdandım.

"Sus sen. Beni sürüne aldın diye kocamı çalmanı sineye çekecek değildim."

"Bazen ciddi olduğunu düşünüyorum."

"Ciddi olmadığımı düşündüren bir şey mi vardı zaten?" diye homurdandı İbrahim, daha sonra sulu bir şekilde sırıtarak Efken'e sırnaşıp onun koluna girdi. Efken homurdanarak kolunu geri çekerken İbrahim'e, "Sikerim elini ayağını, jöle gibi oynayıp durma," dedi sertçe.

"Oysa ben senin yediğin pastanın üzerindeki vişne olmak istemiştim," dedi İbrahim dudaklarını bükerek.

"Uğraşamam seninle, sümsük herif."

"Sümsük dediğin herif portal açıp seni boyutlar arası bir gezintiye çıkaracak şekerim, söyleyeyim dedim." Aniden taşa takılıp yere düştüğünde Efken ile aynı anda güldük.

"Herif daha düz yolda yürüyemiyor ama beni boyutlar arası tura çıkaracakmış, bak sen," dedi Efken alayla.

"Ben burada yere kapaklanmışım, siz orada gülüyorsunuz. Dost musunuz düşman mısınız belli değil. Biri de elinden tutayım, kaldırayım demiyor." İbrahim ayaklanıp bize dik dik baktı. "Şu portal işini bir çözeyim, paraya para demeyeceğim zaten. Hemen bir boyutlar arası tur şirketi açacağım." Efken'e yan yan baktı. "Seni de muavin olarak alırım istersen. Sonuçta senden daha zengin olacağım."

Telefonum çalmaya başladığında Efken, İbrahim'le dalga geçmeye devam ediyordu. Arayanın Sezgi olduğunu görünce kaşlarımı çatarak telefonu açıp kulağıma yasladım. Efken, İbrahim'i arabaya doğru koşturmaya başlamıştı. İkisine gülerek baktım ve tam o sırada, hattın öteki ucundaki Sezgi panikle, "Mahinev!" dedi, bir an yüzümde asılı duran o gülümseme silindi, yerine kuşku ve tedirginlik eklendi.

"Sezgi," dedim, adımlarım yavaşladı. Kalbimde karanlık bir hisle, "Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Evet, bir sorunumuz var." Bir hışırtı sesi duydum, kurduğu cümlenin devamını beklerken gözlerimi Efken ve İbrahim'den çekemedim ama ellerim uyuşmuş vaziyetteydi.

Efken, İbrahim'in sırtına bir tekme atarak onu yüzüstü düşürdü, daha sonra sırıtarak eğilip yerde yatan İbrahim'e bir şeyler söyledi. İbrahim çocuk gibi bağırıyor, dramatik sesler çıkarıyordu.

"Bir çağrı aldım," dedi Sezgi. "İstanbul'dan."

9. KAYIP GÖLGE

DARGAARD. QUEEN OF THE WOODS

"Acele edin," diye fısıldadıktan sonra parmaklarımın arasında kulpunu tuttuğum kahve kupasını dudaklarıma yaklaştırdım. Sıcak kahveden bir yudum aldıktan sonra kalçamı tezgâha yaslayarak gözlerimi mutfak masasında oturan Efken'e çevirdim. "Babaannem tam olarak böyle söylemiş. Geleceğimizden haberleri var."

Efken, viski kadehini dudaklarına götürdü, gözlerime bakarak büyük bir yudum içtikten sonra kadehi masanın üzerine bıraktı ve sandalyenin üzerinde oturan bedenini bana doğru çevirdi.

"İstanbul'da işlerin karıştığını mı düşünüyorsun?"

"Yoksa babaannem neden Sezgi'yle iletişim kurup acele etmemizi söylesin ki?"

"Sezgi çok paniklemişti, Ceyhun da onun tamamen transa girdiğini söyledi," dedi Efken kaşlarını çatıp bakışlarını boşluğa indirerek. "İbrahim hızlı öğreniyor, düşündüğümden daha azimli çalışıyor. Yakında bu işi çözecektir." Efken'in, İbrahim konusunda objektif konuştuğunu fark ettim. İbrahim'in yanındayken onu azarlayıp duruyor, çoğunlukla ona kendini yetersiz hissettirecek konuşmalar yapıyordu ama yalnız kaldığımızda İbrahim'in çabasını fark ettiğini gösteriyor, onun çabasını takdir ediyordu. Aslında İbrahim'e bulaşmasının nedeni, İbrahim'i daha da hırslandırmak istemesindendi ama bilmediği bir şey

vardı; bazı insanlar duydukları negatif cümlelerden sonra hırslanmaz, daha da büyük bir boşluğa düşer, hatta vazgeçerdi.

Yine de İbrahim'in çabası büyüktü, hırslıydı ve sürekli çalışarak, açtığı portalların dilini çözmeye başlamıştı. Çok vaktimiz olmadığı için ilerleme kaydetmemişiz gibi hissediyorduk, hepsi buydu. Yoksa İbrahim gerçekten hızlı öğreniyordu.

"Ramon ile konuştum, yakın zamanda buraya gelecek," dedi, dalgın olduğumu gördüğünden beni battığım bataklıktan çıkarmaya çalışıyor gibiydi.

Gözlerimi ona çevirip, "Bir haber var mı peki?" diye sordum.

"Bir haber getireceği kesin. Bu konuda onun da fikirlerine açık olmalıyız çünkü o deneyimli ve uzun yıllardır hayatta. Bizim gibi bir süre sonra tekrar gelmedi, hep buradaydı."

Mustafa Baba mutfağa girdiğinde elimdeki kupayı tezgâha bıraktım. Yorgun bir şekilde sakallarını kaşıyarak sandalyelerden birine oturup, "Bu yeni nesile yetişmesi pek zor," dedi. "Ergen Gümüş Pençeler canıma okudu. Laftan da anladıkları yok."

Efken, "Sadece benim söz dinlemediğimi söyleyerek yakınıp duruyordun, demek ki neymiş, sorun bende değilmiş, sorun senin yönetememenmiş," diye alay ettiğinde, Mustafa Baba kolunu sallayarak, "Hadi oradan sen de," diye homurdandı. "Senin yanında dışarıdaki çocuklar melek kalıyor, bir tek başlarında haleleri eksik."

"İhtiyar, çok konuşuyorsun," diye söylendi Efken.

"Bir şeyler hazırlayayım mı, karnın aç mı?" diye sordum Mustafa Baba'ya.

"Aç değilim, Mahinev, teşekkür ederim güzel kızım," diyerek gülümsedi, ardından bakışları yüzümde derinleşti. "Sezgi başka bir şey dedi mi?"

"Hayır, babaannem sadece birkaç kelime kullanmış, sonra da aralarındaki bağlantı kesilmiş. Hamile olduğu için olsa gerek, bu küçük çağrı bile onu epey yormuş. Üzerine gidip sorular soramadım, dağılmış durumdaydı."

Mustafa Baba, "Durumlar epey karışık demek ki," dedi kaşlarını çatarak. "Belki de kitaplardan yardım alınmalı."

"Kitaplar?" diye sorduk Efken ile aynı anda. Efken, aynı anda sorduğumuz sorunun devamı niteliğinde konuştu. "Neredeyse tüm kitaplara baktım ama bir sonuç çıkmadı. Böyle bir şeyden bahsedilmiyor."

"İllaki bahsedildiği bir kaynak olmalı ama sanıyorum o kaynak, kaybolan ansiklopedilerin içindedir."

Mustafa Baba'nın söylediği şey temkinli bir şekilde, "Kaybolan ansiklopediler mi?" diye sormama neden oldu. "Biraz daha açar mısın?"

"Büyük kıyımın gerçekleştiği zamanlarda, yani çok uzun zaman önce, beş büyük ansiklopedinin ortadan birdenbire kaybolduğu söyleniyor. Gümüş Pençeler, Marlar ve diğer tüm ırklar hakkındaki bilgilerin o ansiklopedilerde detaylı bir şekilde işlendiği söylentiler arasındaydı. Aslında yerleri biliniyormuş ama yine de kayıp olarak geçmiş tarihe."

"Yerleri biliniyormuş," dedi Efken kaşlarını kaldırarak. "Sen biliyor musun?"

"Olduklarını düşündükleri yerler var, kesinliği yok. Bir söylentiden ibaret de olabilir. Öte yandan saklandıkları yerler tehlikeli, kadim muhafızlar tarafından sıkı önlemler alınarak korunduklarını duymuştum. Ne kadarı doğru bilmiyorum elbette. O tür ansiklopediler kötü ellere geçerse büyük sorunlara yol açacağından tarihte atalarımız onları saklayıp, kaybolduğunu dile getirmişler."

"Düşündükleri yerleri söylesene," dediğinde Efken, Mustafa Baba, "Bu altı boş bir efsane de olabilir. Üstelik farklı yerlere saklandıkları söyleniyor, söylenen yerler doğru olmayabilir. Yanılma payı yüksek," dedi. "Mesela Gümüş Ansiklopedi'nin aynı anda iki yerde olduğu söyleniyor, gerçek yeri neresi bilinmiyor. Belki her iki yerde de değildir."

"Ya da gerçekten ikisinden birindedir," dedim hızlıca. "Bu beş büyük ansiklopedinin isimleri mi var?"

"Evet, biri Gümüş Ansiklopedi. Diğerleri Altın Ansiklopedi, Bronz Ansiklopedi, Demir Ansiklopedi ve Taş Ansiklopedi. İçlerinde çok gizli bilgilerin olduğu öne sürüldüğü ve bu bilgilerin karanlık tarafından keşfedilmesi durumunda ırkların tehlikede olacağı, yeniden bir kıyımın gerçekleşeceği söylentiler arasındaydı. Nereden bakarsan bak, ansiklopediler tehlikeli ama bir o kadar da bilgeler."

"Onları bulmaktan başka çaremiz yok o zaman," dedi Efken, Mustafa Baba temkinli bakan gözlerini Efken'e çevirip kaşlarını çattı. "Ne? İbrahim hızlı öğreniyor ama bu hız, şu anki durum için yeterli değil. Mavi Yaka'daki sessizlik garip gelmiyor mu sana da? Üstelik Mahi'nin babaannesinin yolladığı mesaj da ortada. Tüm ihtimalleri değerlendirmek zorundayız."

"Yine başınızı belaya sarın diye söylemedim," diye homurdandı Mustafa Baba. "Ama evet, bir seçeneğiniz olsun da istiyorum. Durum kötüye gidiyor gibi görünüyor, elimden bir şey gelmiyor ama ansiklopedileri bulmanıza yardım edeceğim. Sizin için bir yol haritası hazırlayacağım ama ansiklopedileri bulurken de vakit harcayacaksınız. Bu yüzden İbrahim çalışmalara devam etsin, siz ansiklopedileri kuracağınız yeni bir grupla bulmaya çalışın. Bu grupta Manbel ve Yaren önemli rol oynuyor."

"Manbel denen gevşeğe zerre güvenim yok benim," dedi Efken.

"O, kabul etsen de etmesen de Yaren'in babası ve ne kadar başımıza bela açmış olsa da son olaylarda hep yanımızdaydı, büyük desteğini gördük. Üstelik o çok güçlü bir el, o eli kullanmadan oturacağın masada sadece daha fazla vakit kaybetmiş olursun," dedi Mustafa Baba ciddiyetle. Oturduğu yerden doğrularak kalkıp, "Çocukları çalıştıracağım, akşam sizin için ansiklopedilerin saklanıldığı söylenen yerlerle alakalı detaylı bir harita hazırlayacağım," dedi.

"Seni eve bırakayım," diyerek ayaklanan Efken'in omzuna dokunan Mustafa Baba, "Otur, bu yaşlı Gümüş Pençe hâlâ hızlı koşabiliyor," diye takıldı.

Mustafa Baba mutfaktan çıktığı an, "Artık dönüşüyor," dedim savaşı hatırlayarak. "Bu onun için zor değil mi?"

"Yaşlı ama kendi üzerindeki mührü kaldırdığı için bedeni dinç hissediyordur," dedi Efken sırtını sandalyeye yaslayarak. "Yine de huzurlu yaşlı bir adam olmasını ben de isterdim. Onu bir kaosun içine sürükledim."

"Seni önemsiyor."

"Ben de onu önemsiyorum," dedi Efken, gözlerini üzerimde dolaştırdı. "Kendini yıpratmayı kes," demesini beklemiyordum. "Çok yorgun ve düşünceli görünüyorsun."

"Elimden bir şey gelmediği için olabilir mi?"

"Söylediğin gibi, şu an elinden bir şey gelmiyor, o yüzden karaları bağlamak yerine elinden bir şeyler gelene kadar soğukkanlı davran."

"Elimde değil, Efken," dedim kollarımı bedenime sararak. "Oradakiler benim ailem. Annem orada, Miran orada, Mahzar orada. Babam orada ve babam eski bir Gümüş Pençe, bir alfa. Doğrudan dikkatleri üzerine çekebilir." Çaresizlikle gözlerimi yumup, "Bir an evvel gitmem gerekiyor, onlar adına endişeliyim. Babaannem bizi çağırdı, bu bir çağrıydı," diye fısıldadım. "Demek ki onun bile çözemeyeceği şeyler olmaya başladı."

Efken'in ayağa kalktığını duydum. Gözlerimi aralamadım çünkü gözlerimi ne zaman gerçeğe açsam, daha da çaresiz hissediyordum. Efken yüzümü avuçlarının içine aldığında ise gerçekten daha fazla kaçamayacağımın farkındalığıyla gözlerimi araladım. Gözlerini indirmiş, kafasını eğmeden dikkatle bana bakarken, "Onları koruyacağım," dedi, bu söylediği şeye tüm kalbimle inanmak istedim ama daha orada bile değildik, buradaydık ve nasıl gidileceği hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. "Seni böyle görmekten nefret ediyorum, Medusa. Seni böyle görmemek için her şeyi yapabilirim. İstanbul'a gideceğiz. En kısa zamanda."

Ellerimi ellerinin üzerine koyup avuç içlerimi eklemlerine bastırdım. Yüzüm hâlâ tarçın kokan esmer avuçlarının içindeydi. Gözlerine buna inanmak istiyor gibi baktım.

Dudaklarını alnıma bastırdı, ardından çenesini başımın üzerine yerleştirdi ve "Endişeleri kalbinden silip atmak şu an mümkün değilse de en kısa zamanda onları yok etmenin bir yolunu bulacağım, fıstık," dedi güven veren, kalın sesiyle.

Efken'in tutarsız davranışları, saldırıya uğradığım o geceden sonra birdenbire değişmişti. Sanki bir uykudan uyanmasını sağlamıştı o gece yaşananlar. Sözünü tutuyordu, Nemesis'in yıldırımlarını durdurmayı başarmıştı ama bunu nereye kadar sürdürebilirdi merak ediyor-

dum. Bir gece gözümü açtığımda onu ışıklar saçarken bulmam olası bir durumdu.

"O ansiklopedileri bulalım," diye mırıldandım gözlerimi geri yumarken. "Belki içlerinde İbrahim'in ne yapması gerektiğine dair bir ipucu saklanıyordur."

"Bulacağız, fıstığım."

Parşömen kağıdına çizilmiş kabataslak sembollere ve altına yazılmış yer bilgilerine baktım. Mustafa Baba, ucu tüylü kalemini mürekkebe batırıp, iğne gibi ucu parşömenin üzerine bastırıp işaretli bölgelerden birinin daha altına ismini yerleştirdi.

"Burası," dediği sırada parmağının alt kısmına yayılan mürekkep, parşömende izler bıraktı. "Kurt Yıkım Kampı'nın batısında, kamp bölgesine çok yakın eski bir Katolik Kilisesi." Kafasını kaldırıp Efken'e baktığında, masanın üzerindeki ayaklı lambanın sarı ışığı gözlerinin içinde alev topu gibi parladı. "Gümüş Ansiklopedi'nin burada olduğu rivayet ediliyor. Yıkım kamplarında kalan çok sayıda gizlenmiş Omega var, yüzyıllardır kendilerini avcı olduklarına inandırdılar çünkü karanlık ırklardan bu şekilde korunarak soyun kurumasını sağlıyorlardı. Onlara rastlama ihtimaliniz yüksektir ama zararsızlardır, düşmanca yaklaşsalar bile mantıklı dayanaklar önlerine sunulduğunda iş birliği içinde bile olabilecek asilliktedirler."

"Korkudan ırkını saklayıp avcı taklidi yapan adamların asil olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu Efken çatık kaşlarla.

"Soyun kuruması için bu onlara biçilmiş bir görevdi, Efken," diye homurdandı Mustafa Baba. "Batıdan ilerleniyor." Parmağını batı yönüne kaydırdı. "Kilise çok eski antik bir kentin içinde gibi görünüyor, taşların ve molozların içinde unutulmuş nadide bir güzellik. İnancı bu yönde olan avcı kılığındaki Omegalar, bazen bu terk edilmiş kilisede ibadet ediyormuş."

"Namaz kıl desek kılmazlar," diye şaka yaptı İbrahim, gözlerimi devirdiğimde sırıttı. "Ne? Şaka yapıyordum. Her inanca saygım var. Ayrıca söylemeliyim ki Süryani şarabını da çok severim."

"Koca çeneni kapat, ciddi bir mevzu bu," diye söylendi Yaren.

"Sen istersen gözlerimi yaşama bile kapatabilirim, çikolata perim," diye şakıdı İbrahim.

"Altın Ansiklopedi ise tam tersi yönde," diyen Mustafa Baba parmağını yukarı kaydırıp doğuya yöneltti, dağların ardındaki karlarla kaplı olduğunu düşündüğüm çizime bastırdı. "Burada ise çok eski çağlarda inşa edildiği bilinen ulu bir cami var."

"Dini mekânları seçmişler," dedi Efken, avuçlarını masaya bastırdı ve eğilerek parşömenin yüzeyine baktı.

"Çünkü karanlık güçler, dini mekânları hedef alamazlar, bu bir tür dokunulmazlık yeminidir. Dini unsurlar karanlığı her zaman kırıp geçer," dedi Mustafa Baba. "Öte yandan, Gümüş Ansiklopedi'nin başka bir kilisede olma ihtimali de var. O kilise de şurada yer alıyor," diyerek parmaklarını Mavi Yaka'nın öteki ucuna yönlendirdi. "Burada, yarısı suyun içine gömülmüş bir Katolik Kilisesi daha mevcut."

Manbel, kollarını göğsünün üzerinde toplamış, sırtı duvara yaslı, omzunun üzerinden bize doğru bakıyor ama sohbete katılım göstermiyordu. Fakat Mustafa Baba, "Taş Ansiklopedi ise," dediği anda, Manbel rahat bir sesle, "Kızıl Yaka," diye söze girdi. "Kızıl Yaka'da haritalara yerleştirilmemiş eski bir varyantta. O varyantın olduğu yerde eski bir medrese var. Orada tutulduğu söylentiler arasındaydı."

"Evet, Manbel haklı," dedi Mustafa Baba. "Aynı zamanda Bronz Ansiklopedi de Kızıl Yaka'da."

"Evet, bir havrada tutuluyor," diye söze girdi Manbel.

"Havra da ne?" diye sordu Yaren.

Manbel, başını duvara yaslayıp ileriye bakarak, "Yahudilik inancı olan Yahudi ve Samirilerin ibadet etmek için gittiği bir tür ibadethane," dedi. "İbranicede de Sinagog derler."

"Havra, cami, kilise ve medrese," dedi İbrahim. "Peki ya diğeri?"

"Mavi Yaka'da eski bir vihara var, orada," dedi Mustafa Baba. "Budist Manastırı."

"Güzel, o hâlde kim nereye gidecek?" diye sordu Sezgi.

Ceyhun, "Sen hiçbir yere gitmiyorsun," diye söze girdi. "Ben giderim."

"Bir Âdem soylunun gitmesi daha mantıklı olur. Bırak Ceyhun onlarla gitsin," dedi Mustafa Baba. "Hamile bir cadı için uygun olan alanlar değil, üstelik bu aralar ruhsal saldırılara da epey açık görünüyorsun, Sezgi."

Sezgi gücenmiş bir sesle, "Neredeyse dışlandığımı düşüneceğim," dedi.

"Sadece iyiliğini düşünüyoruz." Mustafa Baba, bakışlarını bana çevirdi. "Sen bir kraliçe olarak, yanına senden birini alarak ilerlemelisin. Altın Ansiklopedi sana kendisini açacaktır çünkü bu ansiklopedinin Marlarla derin bağlantısı olduğuna inanılır."

"Onu tek başına göndereceğimi kim söyledi?" diye sordu Efken sert bir sesle.

"Giderim," dedim Efken'e dik dik bakarak. "Hem yalnız olmayacağım, Sapphire ya da Crystal bana eşlik edecektir."

Efken, "Başına buyrukluğun da bir sınırı var," dediğinde, Mustafa Baba, "En doğrusu bu, Efken," dedi baskın bir sesle. "Gümüş Pençeler olarak Hatem ve sen de Gümüş Ansiklopedi'nin peşine düşmelisiniz."

"Yaren ve ben, Kızıl Yaka'daki herhangi bir ansiklopediyi buluruz," dedi Manbel. "Ne? Kızıl Yaka'yı iyi bilirim. Sevgililerimi genelde oraya götürürdüm."

"Annemi de mi?" diye sordu Yaren ona yandan bir bakış atarak.

"Evet," dedi Manbel. "Annen Kızıl Yaka'nın barlarını severdi. Kızıl Yaka'nın köpüklü birasının tadının bir başka olduğunu söylerdi. Sağlam içerdi."

Yaren kederli bir gülümsemeyle önüne döndüğünde, Manbel içten bir şekilde gülümsedi, sanki Yaren'in annesini hatırlamış gibiydi.

"O hâlde bir Güneş Leydisi olarak Bronz Ansiklopedi'yi Yaren almalı, babası da ona eşlik edecek," dedi Mustafa Baba. "Taş Ansiklopedi'yi ise birer Âdem oğlu oldukları için Ulaş ve Ceyhun alabilir, Miraç da onlara eşlik ederek hız gücünü kullanır."

"İki insanı oraya göndermek delilik olmaz mıydı?" diye sordu Sapphire dehşet içinde.

"Âdem soylu haricinde birinin ansiklopediye dokunabileceğini zannetmiyorum," dedi Mustafa Baba.

Manbel, "Onlar da Kızıl Yaka'da olacakları için onlara arka çıkacağım, merak etmeyin," dedi. Sezgi tedirgindi ama Manbel'in karanlık güçlerini bildiğinden biraz olsun rahatlamış gibi gevşedi.

"Demir Ansiklopedi'ye gelince," dedi Mustafa Baba. "Onu sadece ateşin ve yıldırımın sahipleri birlikte alabilirler." Gözlerini bana ve Efken'e çevrildi. "En son birlikte bunu yapmalısınız. Daha sonra ansiklopediler yan yana geldiğinde, kilit kalkacak ve kullanılabilir duruma gelecekler."

"Peki Demir Ansiklopedi nerede?" diye sordum.

"Altın ve Gümüş Ansiklopedilerinin tam ortasında bir yerde. Yerin altına batmış eski bir sarnıçta. Aynı zamanda bu sarnıç, Müslümanların ve Hristiyanların ortak ibadet alanıydı."

"Peki ansiklopedileri tam olarak nerede bulacağız? Yani dini mekânların hangi kısmına gizlenmiş olabilirler?" diye sordu Efken.

"Bu noktada içgüdülerinizi kullanmanız daha doğru olacaktır, zaten ona yaklaştığınız vakit, onu aradığınız için vücudunuz enerjiyle dolacak veya bir şekilde onu hissedeceksiniz." Mustafa Baba, derin bir nefes aldı. "En azından öyle olmasını umut ediyorum."

"Çok yardımcı oldun," dedi Manbel alayla.

"Elimden gelen bu, kötü huylu iblis," diye söylendi Mustafa Baba.

"Harekete geçelim," dedim hızlıca. "Yarın sabah yola koyulalım hepimiz. Şu ansiklopedileri yan yana getirelim bakalım, belki bir cevap buluruz."

"Umarım boş bir şeyin peşinden koşmuyoruzdur," dedi Ceyhun çatık kaşlarla.

"Şimdilik çok da bir seçeneğimiz yok gibi. Oturup paslanacağımıza, işlenip ışıldayalım," dedi Sezgi yanağını Ceyhun'un koluna bastırarak. Gözlerim anlık Sezgi'nin karnına dokundu, karnının bu denli hızlı büyümesi normal miydi bunu anlayamadım ama ağzımı açıp tek kelime edecek hâlim de yoktu.

"İbrahim ve Sezgi burada kalıyor öyleyse," dedi Ulaş kanepenin üzerine tünemiş hâlde arbaletini bezle silerken.

"Sapphire da burada kalsın, Sezgi ve İbrahim'e yardımcı olur," dedim, Sapphire berjerin üzerinde oturmuş bizi izliyordu. Karşı çık-

mak istedi belki ama emirlerime itaatsizlik de etmek istemiyordu. Başını uysalca sallamakla yetindi.

İbrahim, "Keşke ben de gelebilseydim ama birilerinin kalıp şu portalla ilgilenmesi gerekiyor tabii," diye iç geçirdi. "Belki siz ansiklopedileri bulmadan, ben şu geçidi açmanın bir yolunu bulurum."

"Günlerdir bulamadın, biz ansiklopedileri almaya gidince bulacaksın," dedi Efken gözlerini devirerek.

"Süper güçlü bir sırtlan eniğiyim, bilemiyorum, olabilir," dedi İbrahim böbürlenerek. "Bir cadı, bir sırtlan ve bir de yılan. Üçlünün gücüne bakar mısınız? İster misiniz sizsiz bir İstanbul turu yapıp gelelim."

Ulaş, "Bazen o kadar konuşuyor ki Efken'e hak veriyorum, benim bile onu beş altı sokak aralıksız, nefes aldırmadan koşturasım geliyor," dedi.

"Hoşt, beni Efken'den başkası koşturamaz. İki kahkahamla aptal ederim seni derdim de bir aptalı daha ne kadar aptal edebilirim ki?"

Matarama doldurduğum sudan bir yudum alıp matarayı hemen yan koltuğumda oturan Crystal'e uzattım. Efken Karaduman'ın arabasını bize vermesini beklemiyordum elbette ama onun dört ayağı üzerinde oldukça hızlı olduğu gerçeğini göz önünde bulundurduğumda, evet, mantıklı olan iki yılanı arabayla yollamak olmalıydı.

Crystal tedirgin bakışlarını bana dokundurup, "Pekâlâ, şoförlüğüne güvenmekten başka çarem yok gibi duruyor," dedi.

"Bir yere çarpsak bile kolayca ölmeyiz."

"Vay be, bu çok yardımcı oldu." Korkarak kollarını bedenine sardı. "Yine de bir yere çarpmamaya çalış, olur mu?"

"Araba kullanmayı biliyorum, Crystal."

"Sevgili tanrıma şükürlerimi sunuyorum."

"Haha," diyerek boynumu esnettim. Efken verandadan inip karların içinde bize doğru yürümeye başladı. "Özel bir şeyler konuşacaksınızdır," diyen Crystal hızla arabadan indiğinde, arkasında bıraktığı

toz bulutuna baktım. Cidden araba kullanmam onu korkutuyor muydu?

"Nankör Mar," diye söylendiğim sırada Efken, Crystal'in açtığı kapıdan içeri girip yolcu koltuğuna oturdu.

Bir süre bana değil, ön camdan dışarıya baktı ve sonra bakışlarını bana çevirip, "Şu amına koyduğumun yerine bensiz gitmen mi gerekiyor cidden?" diye sordu çat diye.

"Mustafa Baba'nın söylediklerini duydun."

"Duydum ama kabul etmedim," diye söylendiğinde ona omzumun üzerinden dik dik baktım.

"Acele etmemiz gerektiğini söyleyen sen değil miydin? Her yolu deniyoruz ve bu yolu da denerken acele etmek zorundayız."

"Seni tek başına yollama düşüncesinden hoşlanmıyorum," diye itiraf etti, ardından bakışlarını bana çevirince uçurum mavisi gözlerine yerleşen ifade beni sarsıntıya uğrattı. Gözlerime derin derin baktı, saklanmadı, duygularını gizlemedi, tüm çıplaklığıyla orada duran bir gerçekle bana uzunca bir süre baktı. "Seni yalnız bırakma düşüncesi içimde bir yere asılıyor, içimde bir şeyi koparacakmış gibi hissettiriyor."

"Efken, ben çocuk değilim. Aynı zamanda normal bir insan da değilim."

"Evet, değilsin."

"O zaman?"

"Ama bu içimdeki hissi durdurmaya yetecek bir bahane değil," dedi doğrudan. "Ya orada saçma bir şey yaşanırsa ve müdahale edemezsem, ne olacak?"

"Karşında kapına düşen savunmasız insan kızı yok," dedim onu yatıştırmak ister gibi. "Bunu başarabileceğimi biliyorsun. Üstesinden gelebilirim."

"O gece..."

"O gece sarsılmıştım," dedim gerçeği ondan saklamadan. "Sebebi de tam bir mankafa gibi davranmış olmandı, hatırlatırım."

Suçunun farkında gibi sustu, normalde haksızken bile kendini savunacağı keskin kelimeleri olurdu ama artık yoktu. Derin bir nefes aldıktan sonra bana yaklaşıp parmaklarını çeneme yerleştirdi.

Yüzlerimizi birbirinin hizasına taşırken, "Ne kadar güçlü olduğunu biliyorum, gücünden şüphem yok ama senin tek bir saç teline değecek rüzgârı bile kılıcımdan geçirmek istiyorum, bilmem anlatabildim mi?" diye sordu, fısıltıyı anımsatan kısık sesinin kalp atışlarıma yaptığı vurgunu durdurması güçtü.

Gözlerim gözlerinde dolaşırken, "İyi anlattın," diye fısıldadım.

"Güzel o zaman."

"Ama saç telime değecek rüzgâra kılıç çekmesini ben de bilirim, bunu da iyi biliyorsun. Deneyimledin bunu," dediğimde gözlerini kısarak dudaklarıma, ardından yeniden kararlılık ateşiyle parlayan gözlerime baktı.

"Hiç fark etmez. İstersen evrendeki en güçlü varlık ol, ben yine senin bir sonraki adımında zarar görüp görmediğini düşüneceğim, yine saçının teline değip geçen o rüzgâra bileneceğim," dedi.

Duraksadım, verecek bir cevap bulamadım ama o, sanki gözlerime baktığında sustuklarımı, asla dile getiremeyeceklerimi, konuşmaya korktuğum için içimde birikip büyüyenleri de görüyordu.

"Beni anladın mı, Medusa?"

"Evet, anladım," dedim, oysa bir yanım daha çok konuşsun, anlamadığımı düşünüp bana içindekileri uzun uzun anlatsın istiyordu. Hem konuşmasına ihtiyaç duyuyordum hem de konuşmadan da onu anladığımı bilmesini istiyordum. Kalbini benden sakladığı anlarda bile o kalbi görebileceğime neredeyse emin hissediyordum.

"Anladıysan güzel," dedi, gözleri yüzümün her bir köşesinde dolaştı. Öyle ki yüzümü ezberlemeye çalışıyordu sanki. Ezbere bildiği bir şeyin üzerinden sürekli geçmek istiyordu. "Dikkatli olacağına dair bana yemin etmeni istiyorum."

"Dikkatli olacağımı biliyorsun, Efken."

"Yemini duyamadım, Güzel Medusa."

"Yemin ederim," dedim, ardından çenemde duran parmağını tutup avucunu yüzüme getirmesini sağladım, avucunun içini öptüm ve "Bu durumda senin de bana yemin etmen gerekmiyor mu?" diye sordum. "Dikkatli olacağına dair."

"Benim her sözüm bir yemindir, Mahi," dedi ve gözleri kısıldı. "Sana tek parça geleceğim."

Yanağımı avucuna bastırıp, "Sonunda buluşacağız çünkü Demir Ansiklopedi'yi yalnızca ikimiz alabiliriz," dediğimde, "O hâlde hızlı olsam iyi olacak," diye yanıtladı beni.

Gözlerinde Nemesis'e dair kırıntılar aradım ama bulamadım, şu an her zaman gördüğüm, uzun zamandır tanıdığım Efken Karaduman'dı. Yine de o karanlık ruhun, derinliklerinde bir yerde hâlâ yaşam sürdüğünü biliyordum. O karanlık gücü tüm hiddetiyle hissedebiliyordum. Bedeninin içinde öyle bir güç depolamıştı ki açığa çıkardığı takdirde ona karşı koymakta güçlenecekler arasında ben de olacaktım. Önü alınamaz bir güce sahipti, bu da karanlığın kapılarını gıcırdatarak aralamıştı. Bu denli güçlü olması bana kendimi iyi hissettiriyordu çünkü yenilmez bir tarafı olduğunu biliyordum, öte yandan sürekli hedef hâline geleceğini düşünmek beni korkudan afallatıyordu.

"Ortada buluşalım," dediğimde, "Senden önce orada olacağım," diyerek bana biraz daha sokulup dolgun üst dudağını alnımda hissetmemi sağladı. Ardından alt dudağı da alnımın çizgilerine yerleşti. Alnımı öperken diğer elini başımın arkasına koydu ve dudakları alnımdan kayarak burnuma, oradan sus çizgime indiğinde gözlerimiz birleşti. Sarsıcı hislerin göğsümde birikmesi sonucu gözlerimi usulca kısarken onun bakışları hâlâ yakıcı bir alev gibi benim üzerimdeydi. İki dudağımın arasında etli üst dudağını hissettim, o kavurgan his kalbimi sararak nefesimin bile ateşin dumanıyla dolmasına neden oldu. Beni öpüşü aceleden uzaktı, ruhuma dokundu, ruhlarımızın kökleri birbirine dolanarak daha derinlere indi. İçimde ona ait derin, büyük bir dünya vardı ve o beni ne zaman öpse, bilmeden o dünyaya ayak basıyordu. O dünya ona özeldi; orada ondan başka kimsenin ayak izleri yoktu.

Soğuk yüzüklerinin baskısını yanağımda hissettim, parmakları şakaklarımdan kulağımın yanına dek uzandı. Yüzüm, onun büyük avucu içinde küçücük kalırken beni öpüşü mümkünmüş gibi daha da derinleşti. Ruhlarımızın birbirine dolanırken kördüğüme dönüştüğünü hissettim.

Dili dilimin üzerine kaydığında parmaklarım güçsüzce yüzüne dokundu. Keskin çene kemiğinin parmaklarımın altındaki kasılışını tüm gürlüğü ve kudretiyle hissettim. Gözlerimi zar zor aralayıp geri çekilirken, "Bunu kesmeliyiz," dedim çünkü sürerse, ikimiz de duramayacak kadar tutkunun eşiğine gelecektik. Nefes nefese alnını alnıma bastırıp, onu durdurmamdan hoşnut olduğunu belirtircesine burnundan sert bir nefes verdi.

"Kaldığımız yerden devam edebilmemiz için daha hızlı olmamı sağlayacak bir avanstı bu," dedi nefes nefese. "Öyle kabul ediyorum."

"Güzel motive şekli," diye alay ettim.

"Eğer öyle olduğunu söylemezsen seni tekrar öpeceğim ve bu kez durduramayacaksın."

Zaten durdurmak istediğim falan yoktu ama kabullenerek, "Tamam, bu bir avanstı," dedim. Aklım bir karış havada olsun istemiyordum.

Efken geri çekilip boynunu çıtlattı, ardından kapıya uzandı. Kapıyı tam açacakken durup, "Dikkatli ol," dedi ve cevabımı beklemeden arabadan inip kapıyı kapattı, karların içinde yürüyerek benden uzaklaşmaya başladı.

Crystal gelene kadar direksiyon başında sessizce oturdum. Ansiklopediyi alırken olacaklardan endişe duyuyor değildim, başa çıkamayacağım bir durum olmazdı, buna emindim ama Efken'in fazla güç kullanmasını gerektirecek bir durum olursa ne olurdu? Enerji artığı yine karanlık bir sürü varlığı üzerine çekmez miydi? Bunun olmaması için dua ettiğim sırada Crystal arabaya binmiş, bizim için aldığı yiyecekleri arka koltuğa yerleştirmeye başlamıştı.

"Niye bu kadar çok yiyecek aldın? Yarın sabaha kalmaz döneriz," dedim dikiz aynasından arka koltuğa koyduğu yiyeceklere bakarak.

"Henüz şafak yeni söküyor," dedi bana dehşetle bakarak. "Ben metabolizması hızlı çalışan ve çabuk acıkan bir Mar Kadım'yım. Genç yetişkin Mar Kadınlarının iştahının sende olmaması benim suçum mu?"

"Dilin amma da uzadı," diyerek güldüğümde o da bana gülümsedi.

"Yemeyecek olursan senin için hazırladıkları sandviçi de afiyetle yerim."

"Patates cipsi de almışsın."

"Balık cipsi de alacaktım ama Miraç senin balık cipsinin kokusuna olan hassasiyetinden bahsedince kafam gövdemin üzerinde kalsın istedim," dedi ürpererek.

Yüzümü ekşiterek, "Balık cipsi mi yiyorsun?" diye sordum.

"Evet, üstelik hardalla harika oluyor."

"Şimdi kusacağım."

"Efken gibi biriyle öpüştükten sonra kurmaman gerektiği kadar iddialı cümleler," dediğinde ona dik dik baktım. "Ne? Şaka yapıyorum."

"Salak."

"Onu öpmek, ağzından salyaları akan büyük bir köpeği öpmek gibi hissettirmiyordur umarım," dedi iğrenerek, neredeyse kahkaha atacaktım ama bunun yerine, "O benimle öpüşürken çatallı bir dilim olduğunu hissetmiyorsa, ben de onun salyalarını hissetmiyorumdur," dedim.

"Çatallı dil seksidir, salya ise iğrenç."

"Sana göre çatallı dil seksi, gidip Gümüş Pençelerin önünde de söylesene bunu. Gece yedikleri bifteklerin tamamını geri çıkarırlar."

"Pislikler, dönüşmüş hâldeyken eti çiğ yediklerini biliyor muydun? Bunu gördüm." Crystal ürperdi ve önüne dönüp yüzünü buruşturdu. "Gümüş Pençe erkeklerini sevmek, bir yamyamı sevmekten farksız olurdu. Umarım tatlı hormonlarım yakışıklı bir Gümüş Pençe'yle karşılaştığımda yanlış kararlar vermeme neden olmaz."

"Gümüş Pençeler kadar hızlı koşan birini tanıyorum," dediğimde sessizleşti, üzerine gitmemem gerektiğini düşünerek arabayı çalıştırıp, "Hadi bakalım," dedim. "Hazırsan başlıyoruz, Çıngıraklı."

"Çıngıraklı mı? Irkçı gibi konuşuyorsun. Tamamen Efken Karaduman'ın kadını olmuş durumdasın. Aynı zorbalık."

"Çıngıraklı değil misin?"

"Beyaza beyaz, siyaha siyah dediğinde de ırkçı olursun, bunu unutma," diye homurdandı dudak büzerek.

Cip, ezilen karların buza dönüştüğü dar yolda ilerlerken Crystal uzanıp radyodan bir şarkı açtı. İki koruluğu birbirinden ayıran yola çıkana dek onun açtığı şarkıları dinledik. Daha sonra rezalet şarkı zev-

ki yüzünden başıma ağrılar girdiğinden olaya el attım ve şarkıyı değiştirdiğim an, "Boğazıma birkaç balık cipsi sokup boğularak ölmeyi beklemek istiyorum," dedi hoşnutsuzlukla. "Umutsuz romantiklerin dinlediği şarkıları dinleyen bir kraliçem olduğu için hareket eden arabanın kapısını açıp kendimi aşağı sarkıtmak ve yol boyu sürüklenmek istiyorum çünkü hiçbir şey beni şu an olduğu kadar yaralamazdı!"

Güldüm. Önümüzde karanlık ve anlamsız bir yol vardı, sonucunda bizi neyin beklediğini de bildiğim söylenemezdi, o yüzden sadece güldüm. Çünkü rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Önceliğimiz Mustafa Baba'nın bizim için çizdiği haritada işaretlenen Ulu Cami'yi bulmak olmalıydı. Sonrasında ne yapacağımızı, nasıl bir yol izleyeceğimizi bilmiyordum ama şu an önemli olan gideceğimiz yeri bulabilmekti. Crystal, akıllı telefonundan haritanın gösterdiği koordinatları bulduktan sonra mekanik bir ses bana yolu göstermek için komutlar vermeye başladı.

"Diğerleri Kızıl Yaka'ya varmadan bulursak dinlenecek vaktimiz olur mu?" diye sordu Crystal esneyerek. "Sanırım içinde olduğum zavallı beden güzel bir tatili hak ediyor."

"Dua edelim de çok gecikmeden oraya varıp ansiklopedileri toplayabilsinler," dedim. "Tatili düşünecek zaman yok."

"Güzel bir yüz, sıcacık bir kalp ve buz gibi sözler," dedi Crystal dudak bükerek.

"Kanım da buz gibi akıyor, bunu unutma."

Gülerek telefonuna baktı. "Şuradan sağa dönmeliyiz," dediğinde, "O mekanik sesiyle durmadan konuşan kadından önce söylediğin için teşekkür ederim, onun sesi sinirlerimi zıplatmaya başlamıştı," dedim.

Araba serin bir tepede durduğunda gökyüzü güçlü bir gümüş rengini almıştı. Neredeyse öğlen olmuştu. Crystal ile bir şeyler atıştırıp haritanın üzerinden geçerek bir süre caminin nerede olabileceği ile ilgili tartıştık. Buradaki yapıların tamamı eski püsküydü, birçoğu da içeri göçmüş ve kendi çevresini de içine alarak birer antik kente dönüşmüştü. Yola yeniden koyulduğumuzda aslında kör bir şekilde ilerliyorduk çünkü bahsedilen yer, her yerde olabilirdi.

Sonunda sırtını yüksek dağa vermiş bir korulugun içinden geçerek yıkılmış bir kentin yakınlarında yavaşladık. Dürtülerim aradığım yerin buralarda olduğunu söylüyor, harita da dürtülerimi doğruluyormuş gibi görünüyordu.

Arabayı durdurduğumda önümüzde neredeyse unutulmuş bir kent serili duruyordu. Çatılar karla kaplıydı, uzun zamandır kürek vurulmadığı çoğu kapının önünde biriken kardan belliydi; işte sırf bu yüzden kapıların ardında birilerinin yaşamadığını anlamak çok kolay olmuştu.

"Kurt Yıkım Kampı bu dağın ardında kalıyor," dedi Crystal ileride dikilen ulu, karlarla kaplı dağı işaret ederek. "Yaşlı kurdun söylediklerinden ve çizdiği haritadan yola çıkarak, doğru yerde olduğumuzu söyleyebilirim."

"Geriye camiyi aramak kaldı." Etrafımda döndüm, izbe bir köyün ortasında gibiydik. Mavi Yaka'ya ait olmasına rağmen terk edilmiş bir kasabaya benziyordu. Yakın zamanda kentsel dönüşüme girmeyeceği belliydi, belki de tamamen kaderine terk edilmişti. "Etrafta minare görürsen bana söyle."

"Her şey karlar altında," dedi Crystal. Başını önce sağa, sonra sola çevirdi. "Tüm yapılar karların altına gömülmüş ve muhtemelen çoğu da toprağın altına batmış. Belki cami de batmıştır."

"Sanmıyorum," dedim. "Etrafta kimse olmayabilir ama Müslümanlar ibadethanelerini öylece terk etmezler. Biri onun bakımını üstlenip ara sıra onu temizlemek, iyi durumda olup olmadığını görmek için uğruyordur."

"Umalım da öyle olsun," diyerek yapılardan birinin önünde durdu. Karla kaplı camdan içeriyi görmeye çalıştı. Ardından karları elleriyle iterek, "Evlerde ya da bu yapılar her ne boksa, hiçbirinde canlılık yok," dedi. "Her bir yapıyı tek tek kontrol edemeyiz. Görünürde yüksek minareli bir şey de yok gibi."

"Yüksek çok sayıda bina var. Arkalarında kalmış olabilir. İçeri girip dağılalım," dedim yapılardan oluşmuş labirenti anımsatan yolları işaret ederek.

"Seni tek bırakırsam Efken Karaduman yarın akşam yemeğinde Çıngıraklı yılan etinden yahni pişirir benden söylemesi," dedi.

"Burada onun değil, benim sözüm geçer," dedim yollardan birine doğru ilerlerken. "Diğer yolu kullan ve bir minare görürsen avazın çıktığı kadar bağır. Seni duyarım."

"Bunun yerine telefonlarımızı kullanmaya ne dersin?"

"Şebekenin burada çekmediğini görecek kadar telefon bağımlısı olduğunu ve çoktan ekrana baktığını sanıyordum," dediğimde memnuniyetsizlikle inledi.

"Siktir ya!"

"Küfürler savuracağına hareket et."

"Dikkatli ol," diye seslendi ama onu duymazdan geldim çünkü daha fazla paniklemesini istemiyordum. Bana karşı sorumluluk hissetmemeli, sadece göreve odaklanmalıydı. Üstelik onu koruması gereken bendim. Üzerime titrediklerinde kendimi sadece kötü hissediyordum.

Ellerimi beyaz montumun içine sokup etrafı izleyerek dar yolda ilerledim. Çok sayıda karların altında kalmış taş ev vardı. Yerde tek bir ayak izi bile yoktu, ayak değmemiş kar yığınına izlerini bırakan tek kişi bendim.

Bir şaraphanenin önünde durdum, camları arka cephede kaldığından tamamen karla kaplanmamıştı. İçerisi görünüyordu. Şaraphanenin oval camından içeri baktığımda içerisinin uzun zamandır kullanılmadığını, örümcek ağlarıyla kaplı olduğunu gördüm.

"İşimiz zor görünüyor," diye mırıldandım.

Aşağıya doğru salınan patika yolu ve aradığım minareyi gördüğümde, "Crystal!" diye bağırdım hızla patikadan inmeye başlayarak. "Sanırım onu buldum. Crystal! Sesimi takip et!"

"Minareyi görebiliyorum!" diye seslendi Crystal. "Orada buluşalım!"

Sağıma ve soluma baktım, taş evler cidden labirent oluşturmuş durumdaydı. Crystal'in çok yakında bu labirentten çıkacağını düşünerek adımlarımı hızlandırdım, karlar taşlaşarak buzlanma yarattı-

ğından anlık olarak kaydım ama postallarımın altı tırtıklı olduğu için düşmeden ayakta kalmayı başarabildim.

Cami hemen koruluğun kalbindeydi. Vitray camları hâlâ parladığına göre düşündüğüm gibi burada ibadet eden birileri vardı ya da sık sık temizlemek için gelenler oluyordu. Caminin bahçesine girebilmek için ağaçları sık bir koruluktan geçmek gerektiğinden durup arkama baktım. Crystal hâlâ labirentten bozma taş yapıların içinden çıkamamıştı. Onu beklemek belki alacağım en doğru karardı ama o an yanlış kararlar vermeye müsait olacak kadar aceleci hissediyordum.

Koruluk karanlıktı, karın gümüş ışığı sık ağaçların arasını aydınlatmaya ne yazık ki yetmiyordu. Koruluğa girdiğimde gecenin içine girmişim gibi hissettim. Etrafıma kısaca baktıktan sonra ağaçların arasında ilerlemeye başladım.

"Azize," diye fısıldadı biri karanlığın içinden. Sesi tanıyamadım ama o an gözlerim yere düşen siyah bir kar tanesine saplanıp kaldı. Siyah kar tanesi mi? Kalbim tedirginlikle çarparken gözlerimi kısıp etrafıma, ardından yere düşen siyah, hatları belirgin büyük kar tanesine baktım.

"Crystal?" diye mırıldandım, kuru sesim koruluğun yoğunluğunda kayboldu ama sonra kendi sesimin yankısı her yandan duyuldu. Bedenim olduğum yere çakılıp kaldı. Tüm sesler zihnime yavaşça akmaya başladığında, koruluğun derinliklerinde birinin yürüdüğünü fark ettim. Avuçlarımı arkaya doğru açtığımda ateş öyle büyük bir hızla kader çizgilerimi yakarak ilerledi ki acıyı hissedecek zaman bile bulamadım. Artık kendi ateşimle yaşamayı öğrenmiştim. Parmak uçlarıma tırmanan ateş, bir süre sonra zayıf birer mum alevi gibi parmaklarımda can buldu. İstersem bu ateşi tüm koruluğu yakacak kadar büyütebilirdim ama bunu yapmadım ve yaklaşan kişiyi bekledim.

"Büyümüşsün," diye fısıldadı bir ses, içimi öyle soğutmuştu ki bu tını, olduğum yerde bir adım dahi atamayacak kadar donmuş hissettim. Parmaklarımın ucunda yanan alevler harlandı ama bileklerimdeki güç, alevlerle doğru orantılı olarak geri çekildi.

"Güçlü, güzel bir kadına dönüşmüşsün." Bu cümleyi taşıyan erkek sesi zihnimde büyüdü. Hem çok tanıdık hem de çok yabancı bir

sesti. Sanki üzerime çöken kara geceler kadar karanlıktı ve her gece kâbuslarımda benim yanımdaydı. Bir anda birkaç gölge figürü hızla etrafımı kuşattı. Köknarların arasından zıplayarak ilerleyen gölgelerin şekillerini seçemedim. Büyük, siyah karartılardı ve şekilleri yok gibiydi. Belki de vardı ama hızlarından dolayı görüntüler bulanıktı, netleşmiyordu.

Genzimde biriken bir hırıltıyla, "Kas tu esi?" diye sordum Mēness'in diliyle. Kimsin, diye soruyordum ve içimden bir ses, karşımdaki şeyin dilimi bildiğini söylüyordu.

"Kendi dilini kullan, zehrinin dilini değil. Şifanı duyur bana, Ay Işığı Tanrıçası," dedi. "Güneşin annesi, yıldızların tapınağı, kara deliğin yok edicisi."

Bir adım geri çekilip kaşlarımı çattım. Gölgeler her yana yayıldı. Artık daha hızlıydılar.

"Sen kimsin dedim!" diye hırladım, geri çekilip saldırı pozisyonu için dizlerimi kırarak öne doğru eğilirken.

"Bana mı saldıracaksın?" Ses ekolu geliyordu. Yutkunup etrafımdaki gölgelerin şekillerini anlamaya çalıştım. Yine karanlığın kapısından bir şey mi çıkıp gelmişti? Yıkıcı gücünü hissediyordum, bu güç hem çok tanıdık geliyordu hem de dehşet veriyordu. "Kim olduğumu biliyorsun, küçüğüm," diye mırıldandığında bedenimden buz gibi bir ürperti geçip gitti. Ses çok kalındı, sanki bir insana değil, bir iblise aitti. "Beni tanıyorsun."

Gölgeler daha yakınımdan zıplar gibi ilerlemeye başladıklarında kalbimin atışları göğsümün içinde canlılıkla yandı.

"Sen de mi bir gölgesin?" diye sordum. Gözlerimi kıstım. "Evet, öylesin."

"Vay canına," dedi. "Akıllı kız."

Portaldan çıkan eli hatırladım, daha sonra Gümüş Pençelerin cesetleri zihnime saçıldı ve "Katil sen misin?" diye sordum. Buna bir cevap vermedi. "Yüzünü göster bana."

"Yüzüm olduğunu mu sanıyorsun, aptal?" Gölgeler etrafımda döne döne hızla birbirine çarpmaya başladı. Başım dönüyordu. "Be-

denimi istiyorum, Azize. Olayı kişisel algılama ama gerekirse küçük kızım, senin bile başını bedeninden ayırmak zorunda kalırım."

Parmaklarımdaki ateşlerden biri söndü, gözlerimi kıstığım anda kirpik diplerimde baş gösteren acı, gözlerime yayıldı ve göz bebeklerimin bir elips gibi yukarı çekildiklerini hissettim. Daha sonra ince bir çizgiye dönüştü. Saldırıya hazırdım. Dişlerim uzadı, sivrildi ve uzayarak dilime değdi. Dilimin ucunda dolanan zehri hissettim.

"Gösterini izlemeyi çok isterdim, oldukça seksi görünüyorsun," dedi alayla, "ama bedenime ihtiyacım var."

Avucumda büyüyen ateşi endişeyle bütünleştirdiğimde, duygunun benziniyle harlanan alev, avucumun içinden âdeta fışkırdı. Yere düşerek karları yaktı ve siyaha dönen karların içinde hızla öne doğru atılan bir yılan gibi ilerlemeye başladı. Gölgeler dağıldı, artık daha uzağımda hareket hâlindeydiler. Hırıltılı bir gülme sesi tüm ormana yayıldı.

"Etkileyici doğrusu."

"Seni öldürürüm," diye tısladım.

"Biliyorum, bu yüzden sana deli oluyorum sanırım."

Kaşlarım sertçe çatılırken, "Sen kimsin?" diye tısladım.

"Bedenimi istiyorum!" diye kükrediğinde, sesi bir çığ oldu ve sanki ruhumun üzerine yıkıldı. Siyah karların içinde ilerleyen ateşim söndü, ölü bir yılan gibi kömür şeklini alarak yığılıp karların içine yayıldı.

Öfkeyle, "Orospu çocuğu!" diye bağırdığım an dilini şaklatarak cık sesi çıkardı ve bu onu boğmak istememe neden oldu.

"Ne kadar ayıp, sevgili Azize'm. Anneler kutsaldır." Güldü. "Kim olduğumu mu merak ediyorsun, kutsal tanrıçam?"

"Seni diri diri yakacağım."

"Şu seksi lafları bir kenara bırak, tahrik oluyorum ve bir bedenim yokken bununla baş etmesi oldukça zor..."

"Sen mi yapıyorsun?" diye sordum içimde tufan gibi büyüyen öfkeyle. "İnsanları sen mi öldürüyorsun? Masum Gümüş Pençe erkeklerini sen mi öldürdün?" Sorularım sadece homurdanmasına yol açtı ve bu olduğunda gölgeler tekrardan ensemdeymiş gibi etrafımda dönmeye başladı.

"İnsanları sen öldürüyorsun!"

"Yanındaki adam gibi mi?" diye sordu ve o an, dünya başıma yıkılıyormuş gibi hissederken, öfke damarlarımdaki kanın bile ateşe dönüşmesine neden oldu. Elimi öne uzayıp parmaklarımı hızla açmamla alev parmaklarımdan ve avucumdan olmak üzere iki farklı koldan hızla havaya doğru savruldu.

"Ateşle oynamaman gerektiğini öğretmediler mi sana?" diye sordu alayla. "Ne biçim ebeveynlerin vardı senin?"

"Yemin ederim ölümün elimden olacak," diye hırladım ateş yüzümü arkasına katarak bana öncü olurken.

"Bir gölgeyi öldüremezsin." Yavaşça fısıldadı: "Ve ateşin bir gölgesi yoktur."

O an onu sadece bir gölgenin öldürebileceği düşüncesinin zihnimde yer edindiği ilk andı. Ayperi'nin söyledikleri zihnimde çınlamaya başladı.

"Efken'in gölgesini bu yüzden mi istiyorsun? Seni öldüreceğinden korktuğun için mi? Ondan korkuyor musun?"

"Daha yaratıcı olursun sanmıştım," dedi hayal kırıklığı yüklü bir sesle.

Kafam karman çorman olduğu için kaşlarım çatıldı. Tam ateşi yere vuracakken, gölgeler bir anda etrafımı sardı, dehşetle kafamı kaldırdım ve şekli hareketleri yüzünden değişip duran figürlere baktım.

"Ağacınıza taktığım yılbaşı süsünü beğendin mi?" diye sordu gölgenin alaycı kalın sesi. Gümüş Pençe'yi o öldürmüştü. Lanet olsun. "Daha fazla süs görmek istemiyorsan şifanla bana teslim ol. Zamanımız az Azize'm, seni yok etmek zorunda kalmak benim için büyük kayıp olur."

Bir an her yer karardı. Gözlerime inen perdeyle, ruhum dağlanmış gibi hissederek çığlık atmak için yere eğildim ama sesim boğazımda düğüm oldu; ölüm oldu. Elimdeki ateş sönerken dizlerimin üzerindeydim, muazzam bir gücün beni kollarımdan tutarak yere sabitlediğini hissettim ama yaşadığım körlük her şeyi görmeme engel oldu. Panik ise tüm hislerimi ele geçirerek gücümü emdi. Kimdi bu?

Nasıl bir şeydi? Neydi? Kalbim direnç göstermeye başladı ama neye direnç gösterdiğini anlayamadım.

Sıcak, ateş gibi bir dokunuşu boynumda hissettim. Boynumdan yukarı tehditkâr bir biçimde tırmanarak yanağımın üzerinde durdu. Dokunuşundaki karanlık tanıdıklık hissi ruhumun kanlı bir ay gibi tutulmaya başlamasına neden oldu. Dişlerimin arasından tısladım ama sesim çıkmadı; bana dokunmasını istemedim, dokunuşunda yanlış giden bir şeyler vardı.

"İçimdeki merak sadece güzelliğine mi?" diye sordu. "Seni diğerlerinden farklı kılan bir şey var." Alayla gülerek dokunuşunu tenimden uzaklaştırdı ama onun da şaşkın olduğunu hissettim. Hâlâ göremiyordum, öyle çok karanlıktı ki yerle bir olmuştum. Bu kadar kolay mıydı?

Crystal, "Mahinev!" diye bir çığlık koparınca, kafamın üzerinde dönen gölgelerden birkaçının ona doğru uçuşmaya başladığını hissettim. Yaklaşmamasını söylemek için bile dudaklarımı aralayamadım.

"Bir şu sarışın eksikti," diye tısladı karanlık, kalın ses. "Öldürün onu."

"Hayır," diyebildim, dudaklarım zorla açıldı, bedenim yanmaya başladı. "Hayır!"

Bu emir, bir şimşek gibi dudaklarımın arasından çaktığında, alaycı sesin sahibinin suspus olduğunu duydum. Çırpındım, üzerime kapattığı o karanlık güçten sıyrılmak için çırpınırken, bir defa daha, "Hayır!" diye bağırdım. "Crystal, kaç! Hayır!"

Yere düşme sesiyle irkildim, gölgelerin onu yere savurduğunu anladığımda, "Yapma!" diye bağırdım gölgenin görünmez bedenine doğru tüm nefesimi kullanarak. "Bunu yapma!"

Gölge, anlamlandıramadığım bir sakinlikle, "Bırakın onu," dedi. "Gidiyoruz."

Üzerimden o korkunç enerjisini çekmesiyle, bedenim öne doğru yığıldı. Bir anda bir fırtına koptu. Rüzgâr öyle hızlı bir şekilde koruluğu sardı ki tüm köknarların kopacak gibi sallandıklarını hissettim. Gözlerimi sıkıca yumdum, geri açtığımda artık her şeyi net bir şekilde görebiliyordum.

Panikle sağıma döndüğümde Crystal'in yerde uzandığını gördüm, kara zorla doğrulup, "Mahinev," dedi korkuyla. "Sen iyi misin?"

Avuçlarımı yere bastırıp doğrulurken, "Asıl sen iyi misin?" diye sordum.

Crystal bocalamış hâlde, "O şeyler de neydi?" diye sorarken kekeledi. İlk kez onun kadar güçlü bir Mar Kadını'nın kireç renginde, endişeli ve bir şeyleri anlamlandıramaz hâlde olduğunu görüyordum.

"Bilmiyorum," diyerek ona doğru yürümeye başladım. Fırtına birdenbire kesilmiş, koruluk sessizliğe gömülmüştü. "İyi misin? Hareket edebiliyor musun?"

"Evet, o pislik şeyler kaygandı, saten gibiydi ve onlara karşı koyamadım. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?"

"Onlar birer gölgeydi," dediğimde bana anlamayan gözlerle baktım. Elimi uzatıp onu yerden kaldırırken, "Gölgeler," dedim çatık kaşlarla. "Gümüş Pençelere bunu yapan onlar."

"Ne?" Crystal gözlerimin içine saklayamadığı bir dehşetle baktı.

"Evet," dedim ve derin bir nefes aldım. "Sanırım az önce ele başlarıyla tanıştım." Kaşlarımı çattım. "Daha da enteresanı, o beni zaten tanıyor gibiydi."

Crystal, yine soran gözlerle baktı ama bedeni acıdığından sesi çıkmadı. Kollarımı bedenine sarıp onu yürütürken, "Beni burada beklemek ister misin?" diye sordum.

"Ne? Asla. Yeniden gelebilirler."

"Güven bana, gelmeyecekler."

"Seninle geleceğim. Benim kraliçem sensin ve seni korumak zorundayım," dedi sertçe. "Gidip şu ansiklopediyi alalım ve defolup gidelim buradan."

Başımı salladım, haklıydı. Bir an önce Efken ile buluşup olup biteni ona anlatmak zorundaydım. Endişeden kafayı yiyecek dahi olsa, karşımızda kimlerin, nasıl bir türün olduğunu bilmek zorundaydı. Mustafa Baba gölgeler hakkında bir şey biliyor muydu bilmiyordum ama ona da danışmamız gerekecekti. Düşman ile ilgili her şeyi bilmemiz şarttı. Hele karşımızda benim bile afallamama, gücümü kullanmama engel olan bir düşman varsa, bunu herkes bilmeli, önlemlerini ona göre almalıydı. Gururum incinmiş gibi hissederek camiye doğru ilerlemeye başladım.

Crystal, caminin bahçesinin önüne geldiğimiz sırada dönüp omzunun üzerinden bana bakarak, "Şu Nigin Bağı," dedi, ardından durdu. "Sence Karaduman olanları hissetmiş midir bağınız sayesinde?"

"Umarım hissetmemiştir çünkü önceliği ansiklopediyi yerinden çıkarmak olmalı."

"O deli herif bunu hissettiyse çoktan yola koyulmuştur."

Caminin bahçesinden içeri girdiğimiz an hava bir anda ısındı, ılık bir bahar akşamındaymışız gibi hissederek etrafıma şaşkın bakışlar attım. Bedenim hâlâ yaşadıklarımın şokuyla kaskatıydı ama ılık hava tenime dokunduğu an caminin enerjisinin tüm mekânlardan daha farklı olduğunu anladım.

"Burası," dedi Crystal etrafına bakınarak. "Korunuyor. Enerjisi ve havası farklı. Karanlık bir şeyin buraya sızması imkânsız."

"Yani bu gölgelerden resmî olarak kurtulduğumuzu gösteriyor," dedim. "Rahatla artık, Crystal."

"Seni eve sağ salim götürmek zorundayım."

"Ben de seni öyle," dedim. "O yüzden annem gibi davranmayı kesip bana yardımcı olmaya ve şu ansiklopediyi bulmaya ne dersin?"

"Ilıklık şu tarafta artıp sıcak bir esintiye mi dönüşüyor bana mı öyle geldi?" diye sordu Crystal sağa doğru dönerek.

Tam o yöne dönecektim ki kapı açıldı ve üzerinde beyaz takımlı, beyaz tenli, kahverengi gözleri olan orta yaşlarda bir adam içeriden çıktı. Ayakkabılarını mermerin üzerine koyup giymek için eğilirken, "Neden buradasınız?" diye sordu kibar bir sesle.

Onu baştan aşağı süzdüm. İbadet için gelmiş normal bir insan gibi görünüyor olmasına rağmen bedeninden yayılan doğaüstü enerjiyi alabiliyordum. Bizim gibiydi, sadece bir insan soylu değil, aynı zamanda başka bir ırkın öncüsüydü.

"Buranın koruyucususun," dediğim anda gözlerini kaldırıp bana dikkatle baktı. "Yanlış düşünmediğime eminim. Kim olduğumu bildiğine de eminim."

"Evet," dedi, dik konuma gelip gözlerini Crystal'e çevirdi. "İkiniz de Mar ırkındansınız."

Zorluk çıkarıp çıkarmayacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu doğrusu. Bir dövüş daha kaldıracak ruh hâlinde değildim. Beni dikkatle süzdükten sonra, "Altın Ansiklopedi için buradasınız sanıyorum," dedi. "Günümüzde terk edilmiş ibadethaneleri ziyaret eden Marlar görmek mümkün değil."

"Zorluk çıkarmayacağını düşünüyorum," dediğimde gülerek, "Allah'ın evinde kimseyle dövüşecek değilim," dedi. "Üstelik ben ansiklopediyi yalnızca kötü varlıklardan koruyorum. Buraya girme izniniz olduğuna ve içeriye yanmadan, küle dönmeden girebildiğinize göre, niyetiniz kötü değil."

"O zaman?" diye sordum.

"Eğer ansiklopedi sana kendini gösterir, yerini belli ederse, alabilirsin ama aksi hâlde yapabileceğim bir şey yok. Çıkarıp sana veremem. Ansiklopedinin seni seçmesi ve kendisini göstermesi gerekir."

Gözlerimi musalla taşına çevirdiğimde, koruyucunun bakışlarının yüzümde derinleştiğini hissettim. Ilık his göğsüme doldu, sıcak bir rüzgâr siyah saçlarımın arasından esip geçerek saçlarımı uçuşturdu. Kalbimin vuruşları dinginleşti, huzurun damarlarımda salınmaya başladığını hissederek musalla taşına doğru yürümeye başladım.

Musalla taşının altındaki mermerin önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde sıcaklık yüzüme boğucu bir nefes gibi vurdu. Huzur hâlâ içimde kayarak büyüyor, kalbimin atışlarını sakinleştiriyordu. Farkındalık. Hissettiğim duygu tam olarak buydu. Beni neyin beklediğinin farkında bir şekilde parmaklarımı mermerde dolaştırdım, ardından sıcaklık arttı ve mermerin altından çatırtılar duyulmaya başladı.

"Sanırım beni seçti, ha?" diye sordum omzumun üzerinden koruyucuya bakarak.

Koruyucunun kahverengi gözleri kısıldı, dudaklarında anlamlı bir gülümseme belirdi. Başını aşağı yukarı salladığında gülerek mermere doğru döndüm. Mermer beklenmedik bir şekilde saydamlaştı ama bunu tek görenin ben olduğuma adım gibi emindim. Elimi içeri kaydırmamla, ansiklopedinin altından yüzeyine dokunmam bir oldu. Onu avucumun içinde kıstırıp yavaşça çekerken Crystal heyecanla,

"Gördün mü?" diye sordu koruyucuya. "Göstermene gerek yokmuş, değil mi? Benim kraliçem her zaman doğru yolu bulur."

"Ona ne şüphe," dedi koruyucu anlayışlı bir gülümsemeyle.

"İşte burada," diyerek ansiklopediyi çıkarmamla, mermerin çatırtı çıkararak normale dönmesi bir oldu. Elimde altından, büyük bir ansiklopediyle doğrulup kalkarak Crystal'e döndüm. "Görev başarılı."

"Tereyağından kıl çeker gibi," dedi Crystal, ardından burnundan soludu. "Az önceki şeyi hesaba katmazsak tabii."

Koruyucu, "Az önce ne oldu?" diye sordu ama bu soruyu duymazdan gelerek, "Bu ansiklopediyi geri getirmemiz gerekecek, değil mi?" diye sordum.

"Doğaüstü yasalarına uyan iyi bir doğaüstü vatandaşıysan, öyle yapman gerekir tabii ki ama getirmezsen de federalleri peşine takacak değilim."

"İşimiz bittiğinde geri getiririz," dedim donuk bir tebessümle. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim, Majesteleri. Umarım işinize yarar fakat söylemeliyim ki gücünü yalnızca diğer ansiklopedileri de yan yana getirerek açığa çıkarabilirsiniz. Aksi hâlde boş, her yerde ulaşabileceğiniz normal bilgilere sahip bir ansiklopediden fazlası değildir."

"Biliyorum. Yardımın için çok teşekkür ederim."

"Yardım bile etmedi," diye homurdandı Crystal.

"Görevini yerine getiriyordu," diye fısıldadım Crystal'e kınayıcı bir bakış atarak.

Koruyucu, "Ben Selim," diyerek kendini tanıttı. "Sizi tanıdığıma sevindim. Güvenle geri dönmüş olmanızı dileyeceğim."

"Teşekkür ederiz. Ben Mahinev," dedim, ardından Crystal'i işaret ettim. "Ve Crystal. Biz de memnun olduk."

Ansiklopedinin olağanüstü parıltısını gizlememiz gerektiğinden Selim bize keten bir kese verdi. Ansiklopediyi keseye yerleştirdikten sonra caminin bahçesinden çıkıp koruluktan hızla geçtik ve labirent oluşturan taş evlerin olduğu yerde durup birbirimize baktık.

"Efken halletmiş midir dersin?" diye sordum. "Daha onunla birleşip Demir Ansiklopedi'yi bulmam gerekiyor."

"Seni yalnız bıraktığı için içi içini yediğinden çoktan halledip yola düşmüştür," dedi Crystal. "Arabaya dönelim. Biraz sandviçimiz ve cipsimiz kalmıştı. Açlıktan ölüyorum." Etrafına kuşkucu bakışlar attı. "Bir gölgenin yeniden üzerime çökmesini istediğim de söylenemez."

Gölge konusu yüzümün düşmesine neden olsa da Crystal ile bu konuyu daha fazla konuşmak istemedim. Bir gölgenin anlık olarak beni pasif duruma getirdiğini kendime bile itiraf etmek güçken, bunu bana çok güvenen biriyle konuşmak sinirimi tümüyle zıplatıyordu.

Crystal bir şeyler yerken çekmeye başlayan telefonuma düşen bildirimleri gördüm. Ulaş ve Ceyhun sonunda Kızıl Yaka'ya varmışlardı ve Manbel tıpkı kızına olduğu gibi onlara da eşlik ederek güvenliklerini sağlıyordu. Altın Ansiklopedi'yi aldığımı bildiren mesajı toplu bir şekilde hepsine ilettikten sonra ellerimi direksiyona koyup, "Şu gölge," dedim düşünceli bir sesle. "Diğerlerine de saldırır mı sence?"

Crystal, irkilerek bana doğru baktı. "Bizi bile etkisiz hâle getiren bir şeyin onlara yapabileceklerini düşünüyorum da," dedi, duraksadım, haklıydı. Bizi bile etkisiz hâle getirebilmiş bir şeyle karşı karşıyaydık.

"Bir yanım onlara saldırmayacağını söylüyor. Sanki amacı doğrudan benimle iletişim kurmaktı." Kaşlarımı çattım. "Öte yandan onun Efken'in gölgesinin peşinde olduğunu düşünüyorum. Bu bir yanılgı olabilir ama sanki Efken'den korkuyordu. Belki de yanlış hissediyorumdur."

"Ayperi gölge hakkında tam olarak ne söylemişti?"

"Efken'in gölgesi kaybolmadan gitmelisiniz demişti," dedim, derin bir nefes aldım. "Çok geçmeden babaannemden de çağrı aldık. İşler sarpa sarıyor. Emin olduğum bir şey varsa, bu gölgenin İstanbul'a gidebilmenin bir yolunu bildiği. Belki de gölgeler İstanbul'da ortalığı kızıştırmaya başlamıştır."

"Daha karanlık bir senaryoyla karşılaşmayız umarım," dedi Crystal, ben de öyle olmasını umut ediyordum ama bunu dillendirmedim. Sadece karşı karşıya olduğumuz şeyin çok kurnaz, aynı zamanda gerçekten güçlü olduğunun farkındaydım. Nemesis onu alt edebilirdi el-

bette ama ortaya çıkan enerji artığı, normal bir karanlık varlığı yok ettiğinde çıkacak olandan katbekat fazla olacakmış gibi geliyordu.

"Bir an evvel olup bitenleri Efken'e anlatmam gerekiyor."

Crystal, "Sanırım ufukta göründü," dediği anda kafamı ön camdan dışarıya çevirdim ve o an, onu karşımda gördüğüm andı. İleride, harabelerin ortasında duruyordu. Altında yırtık pırtık siyah bir kot pantolon vardı, üzeri ise çıplaktı. Hemen çaprazında yırtık pırtık kot pantolonuyla Hatem duruyordu ve onun da üzeri çıplaktı; elinde bir kese tutuyordu, muhtemelen Gümüş Ansiklopedi'yi kesenin içinde muhafaza ediyorlardı.

"Hızlı davranmışlar," dediğim anda, "Kıyafetlerinin hâline bakılacak olursa buraya altımızdaki arabadan daha hızlı şekilde, dört ayak üzerinde gelmişler," dedi.

"Hiç değilse altlarına geçirmeleri gereken bir şey olduğunu akıl etmişler," dedim arabanın kapısını açarak. Efken hızlı, dinç adımlarla arabaya doğru yürümeye başladı. Hatem hemen arkasında, sakince onu takip ediyor, etrafa temkinli bakışlar atıyordu.

"Anlaşılan Efken bir tür saldırıya maruz kaldığını biliyor," diye mırıldandı Crystal tedirgin bir sesle. Buna şüphe yoktu. Gözleri ateş gibi parlıyor, adımları yere düştüğünde sanki yerde dimdik duran şimşekler bırakıyordu. Karların içine düşmüş bir yıldırımdan farksız görünüyordu.

Arabanın kapısının önünde dikilip ona bakmaya devam ettiğim sırada elini bir anda arabanın tavanına koyarak yüzüme doğru eğildi ve "Bana neler olduğunu anlat," dedi sertçe. "Şimdi."

"Anlatacağım."

"Zarar gördün mü?" diye sorarken dişlerini öyle bir sıkmıştı ki kemik mezarlığı olan güzel yüzündeki tüm ölüler ayağa dikilmişti. Elimi tuttu ve havaya kaldırıp bedenimi inceledi, ardından yeniden gözlerime baktı; göz bebeklerinin içinde titreşen yıldırımları görüyordum.

"Görmedim," dedim, daha sonra dürüst davrandım ve "ama görebilirdim," diye devam ettim cümleme.

"Bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordum!" diye bağırınca yüreğim yerinden hopladı. Avucunu sertçe arabanın tavanına vurup,

"Sana bunun kötü bir karar olduğunu bas bas bağırmam mı gerekiyordu?" diye sordu. "Seninle gelmeliydim. Seni beklerdim. Yanında olmak zorundaydım!"

"Çocukmuşum gibi davranmayı kes. İkimize düşen farklı görevler vardı ve biz de onları yerine getirdik," dedim sertçe. "Hem daha büyük bir sorunumuz var."

Efken deliye dönmüş gibi, "Sana saldırılmasından daha büyük bir sorunum olamaz!" dediğinde Crystal hafifçe öksürdü, Hatem gözlerini farklı bir yöne çevirdi.

"Karşımızda ateşimi kullanmama engel olabilecek güçte biri var," dediğimde durup kaşlarını çatarak yüzüme dik dik baktı. "Bir bedeni yok. Bedenini arıyor ve Allah bilir o bedene ulaştığında neler olacak?" Kaşları mümkünmüş gibi daha da çatıldı. "Ve dahası, yüksek ihtimalle, o şey senin gölgenin peşinde. Annen haklıydı, Efken."

Efken, karman çorman bir ifadeyle yüzüme bakakaldı. "Tam tersi olabilir, belki düşündüğüm gibi değildir ama o şey bedenini arıyor, aynı zamanda senin gölgenin de peşinde olabilir," dedim. "Tehlikeli. Güçlü."

"Benden güçlü olamaz," dediğinde gözlerinin içine baktım.

"Ama benden güçlü," diye itiraf ettim.

Efken'in göz bebekleri küçüldü, göz bebeklerindeki kendi çaresiz yansımama bakarken öfkeyle doldum.

"Böyle düşünmeyi kes," dedi beni kollarımın iki yanından kavrayarak. "Sen beni bile dize getirebilecek güçte bir kadınsın. Karşında durabilecek kimse yok. Buna ben de dâhilim," dedi sertçe.

Gözlerinin içine bakmaya devam ederken, "Ateşi kullanmama izin vermedi," dedim.

"Paniklemişsindir," diyerek bastırdı beni. "Geçen seferki o karanlık varlığı düşün. Duygusal olarak iyi durumda olmadığın için ona karşılık bile veremedin. Seni gafil avladı. Yine öyle olmuştur. Sorumluluk yüzünden kendini gergin hissediyordun ve beklemediğin anda saldırıya maruz kaldın, hepsi bu."

Beni rahatlatmaya çalışması anlık duraksamama neden oldu. Yüzümü avuçlarının içine alarak, "Ne kadar güçlü olduğunu hatırlat-

mama ihtiyacın bile yok," dedi. "Benim başımı bile önüme eğdiren birinin, başka birinden korkma olasılığı yok."

"Kendim için değil, etrafımdakiler için, senin için..." Başımı önüme eğmeye çalıştığımda dokunuşuyla buna engel oldu.

"Sandığından çok daha fazlasısın, herkesi koruyabilecek güce ve hâkimiyete sahipsin." Alnını alnıma bastırdığında yalnız olduğumuzu hissettim. Crystal ile Hatem ileride birbirlerine sataşıyorlardı. "O şey her neyse, onun icabına birlikte bakacağız."

"Gümüş Pençeleri öldüren o," dediğimde, "Artık hiçbir şey yapamayacak," diyerek alnını alnıma sürttü. "Hadi gidip şu Demir Ansiklopedi'yi bulalım, Kraliçe'm."

Kaşımı kaldırdım. "Kraliçem mi dedin?"

"Evet, öyle söyledim."

Cehennemin özel ikramı gibi görünen baştan çıkarıcı gözlerine uzun uzun baktıktan sonra, "Bundan hoşlandım," dedim.

"O hâlde yatakta olduğumuz bir anda da senin kulunmuşum, sen de çok değerli kraliçemmişsin gibi konuşayım bir ara," dedi, yanaklarımın iç kısmını ısırıp gözlerinin içine saklayamadığım bir şaşkınlıkla baktığımda ise gülümsedi. "Seni şaşırtmak beni her zaman tahrik ediyor."

"Sırası bile değil," diyerek gözlerimi kaçırdığımda yanağımın üzerinde elinin tersinin tüy gibi hareket edişini hissettim. Esasında benim kadar karmaşık hissettiğini, neler olduğunu algılamaya çalıştığını biliyordum, sadece beni sakinleştirmeye, gündemimi değiştirmeye ve rahatlatmaya çalışıyordu.

"Gidip şu ansiklopediyi bulalım ve toplanma alanına dönelim," dedim aceleyle. "Bir an evvel bir yol bulmamız gerekiyor ve bu ansiklopedilerin tam bir cevap verecek olmasa da küçük bir ışık yakacağını düşünüyorum."

"Umarım bir ışık yakar yoksa ben onları yan yana dizip yakacağım, kaç tane muhafızla boğuştum bir bilsen."

Tek kaşımı kaldırdım. "Dövüştünüz mü?"

"Evet."

"Altın Ansiklopedi'nin koruyucusu çok sakin ve kibar birisiydi."

"Herhâlde güzel bir kadın olmadığım için beni görünce biraz çileden çıktılar," dedi Efken iğrenerek. Bu bana bir kahkaha attırdı. Efken'in bakışlarının gülüşüme saplanıp kaldığını gördüm.

"Arabayı ben kullanırım," dedi gözlerini gülüşümden çekmeden.

Dudaklarım hâlâ yukarı kıvrılmış hâldeyken, "İyi olur," dedim. "Çünkü Crystal ben direksiyon başında olduğum her saniye ömründen birkaç yıl veriyor. Korkudan."

"Direksiyonun iyi," dedi, "o kendine baksın. Beceriksiz Çıngıraklı."

"Böyle söyleme," diye homurdanıp omzumun üzerinden karların içinde birbiriyle dalaşan Hatem ve Crystal'e baktım. "Hadi çocuklar, gidiyoruz!"

Hatem ve Crystal birbirlerine iğrenerek baktıktan sonra arabaya doğru yürümeye başladılar. Direksiyona Efken geçti, ben hemen yanına oturup emniyet kemerimi bağladım ve Hatem ile Crystal birbirlerine çemkirerek arka koltuktaki yerlerini aldılar.

"Nereye gideceğimizi biliyor musun?" diye sordum çatık kaşlarla.

"Dağa," dedi ve derin bir nefes aldı. "Kilise ve caminin arasında bir yerde olduğunu söylediğine göre, muhtemelen dağdadır."

Sonra arabayı sürmeye başladı. Soğuğun eti yakıp eritebileceği kadar fazla olduğu dağa tırmanan araba bile zorlanmaya başlamıştı. Göz ucuyla üstü çıplak olan Efken'e bakıp, "Dışarı çıktığın an buzdan bir heykele dönüşeceksin," dedim.

"Böyle bir şey söz konusu olursa sıcak dilini kullanıp beni yalayarak erit," dediğinde gözlerim irileşti, Crystal'in kusar gibi bir ses çıkardığını duydum ve Hatem gözlerini hemen camdan dışarıya çevirip duymamış gibi davrandı.

"Yerin altına batmış bir sarnıçta olduğunu söylemişti Mustafa Baba," dedim gözlerimi etrafta dolaştırıp onun ahlaksız sözlerinden kaçınarak.

"Dağ aynı zamanda yüksekte bir kenttir, eski çağlarda burada insanların yaşam sürdüğünü, daha sonra şehir battığı için bu şehrin yukarıda kalarak bir dağa dönüştüğünü söylerler. Bu da demek oluyor ki sarnıç şehirde batmadı, dağın kalbine battı. Çünkü aşağıda bir yerlerde olsaydı emin ol arkeologlar onu incelemekten büyük keyif alırdı

ve tarihi bir mekâna dönüştürürlerdi," dedi Efken, tane tane konuşup olayları açıklarkenki ciddi görüntüsü kalbimi hızlandırıyordu doğrusu.

"Bu kez kolay olacak mı bilmiyorum, gerçi sizin için pek kolay olmamış," dedi Crystal. "Muhafızlar yine zorba çıkarsa ne yapacaksınız? Söyleyeyim, sizin için dövüşmem. Sadece Mahinev için dövüşürüm."

Efken gözlerini devirerek, "Senden bizim için dövüşmeni isteyen de yok zaten," dedi.

"Söylenmeyi kesin." Efken'e doğru döndüm. "Eğer ikimizin birlikte alabileceği bir ansiklopediyse bu, eminim daha ciddi ve sert şartlar altında muhafaza ediliyordur. Önceliğimiz muhafız ya da muhafızlarla konuşup derdimizi anlatmak olacak, beni anladın mı? Sakın hırlayıp tıslama ve zorbalığını konuşturma. İnsan gibi çözebiliriz."

"Karşımızdakiler insan olmayacak, Medu," dedi Efken kaşlarını çatıp bana garip garip bakarak.

"Ama konuşmaktan anlayan doğaüstüler olabilirler. Camideki koruyucu gayet anlayışlı biriydi, konuşmaktan anlıyordu. Muhtemelen senin birileriyle dövüşmene neden olan da koca çenendi," dediğimde bana dik dik baktı. "Bırak ben konuşayım," dediğimde gözlerini geriye doğru devirdi. Zamanın içinde hızla kaydığımızda ise Efken'in yeniden gözlerini kaydıran, taş sarnıcın dar koridorunda koşarken, "Ağzına sıçtıklarım!" diye bağırmam oldu. Efken haklıydı. Bunlar insan da değildi, laftan da anlamıyorlardı! "O şey resmen ağzından dal çıkarıyordu! Onunla konuşulmaz!"

"Ben demiştim demeyi çok seviyorum ama bu kez keşke ben demiştim demek zorunda olmasaydım," dedi Efken hemen yanımda koşarken.

Crystal kırbacını havaya salladı, şakıma sesiyle beraber koşmayı bırakıp sırtını duvara yaslayarak, "Gel bakalım Dalyiyen dalyarak," dedi hırsla. "Seni bir güzel pataklayacağım."

"Az önce o şey seni sarıp duvara vururken böyle demiyordun," dedi Hatem, ardından durup alçak tavana baktı. "Burada dönüşemeyiz. Bedenimiz için oldukça kısıtlı alan var."

"Yaklaşık altı Dalyiyen var," dedi Crystal. "Onların gerçekte hiç var olmamış şeyler olduğunu sanıyordum ama varlarmış. Soylarının

kurumuş olması gerekirdi. Kapıdaki iki Öziçen'den bahsetmiyorum bile! Sayıca üstünler ve hiç de... Arkadaş canlısı değiller!"

"Sanırım siki tuttuk," dedi Efken. "Nemesis'in gücü içimde patlayıp duruyor ama kullanırsam yine başımıza bir ton çorap örülecek amına koyayım." Etrafına bakındı. "Dönüşemiyorum da."

"Kartlar!" dedim hızla Efken'e dönerek. "Burayı ateşe verirsem ansiklopedi de yanar ama sen tarot kartlarını kullanarak onları durdurabilirsin."

Dalyiyen yaratık dar koridordan çıktı. Kahverengi, ağaç kökünden bir gövdesi vardı ama vücut şekli insanınkine benziyordu. Gözleri, burnu, ağzı tamamen bir insanınki gibiydi ve ağzından sürekli olarak kalın, yılan gibi hızla hareket eden dallar çıkıyordu. Bizi gördüğü an çığlık atarak ağzını açtı, ağzından fırlayan dallara, "Başlayacağım şimdi!" diyerek dehşetle bakıp hızla zıpladım. Kalın kök bacaklarımın altından geçip ileri savrulurken tırnaklarımın daha da uzadığını hissettim. Etrafımdaki olaylara dikkat kesilemeden, "Laftan anlamayan insanlık yoksunu pislik!" diye çığlık atıp tırnaklarımı köke sapladım. Bir çığlık kopardı, tam o esnada Efken'in bedeninin dalgalandığını gördüm. Derisinin altında ilerleyen bir kart şekli beni bozguna uğrattı. Kart kolundan kaydı, elinin bileğine dek ilerledi ve Efken'in derisinin altından bir kumaşın üzerine çıkan kan gibi çıktı. Efken derisinin altından çıkıp gelen tarot kartını sertçe dallara doğru fırlattı ve kalın kökler kesildi; Dalyiyen bir çığlık koparıp sırtını taş duvara vurdu. Ardından küle dönüşerek yere yığıldı.

"Kılıç kartları her zaman ateş ve kılıç etkisi gösterir," dedi Efken boynunu kıtlatarak. "Devam edelim. Kılıç Beşlisi en az beşini küle çevirip kesmeme yeter," diyerek kollarını iki yana açtı. Bizi arkasına sakladığında diğer Dalyiyenler de son sürat olduğumuz koridora doğru koşmaya başlamıştı. Efken'in çıplak sırtında ilerleyen kart şeklini gördüm, derisini gererek hareket etti, ensesine geldiğinde dışarı çıkmak ister gibi deriyi gerdi ve yeniden dışarı çıktı. Efken elini ensesine atarak kartı düşmeden yakalayıp havada savurduğunda avucumda bir ateş büyüttüm, küçük olmasına dikkat ettim çünkü sarnıcı ateşe vermek gibi bir niyetim de isteğim de yoktu.

Kart havada yan şekilde son sürat ilerlerken küçük alev hortumum kartın etrafını sardı, havada dönmeye başlayan kart, ateşimi de bir oka çevirdi ve arka arkaya duran üç Dalyiyen'i vurdu. Dalyiyenler havada beşe bölündü, ateşle ısınarak patlayıp küle döndüklerinde ateşim söndü ama kart havadaki hareketini sürdürdü. Geriye kalan iki Dalyiyen'i de göğsünden vurup ikiye böldü. Dalyiyenler korkutucu çığlıklar atarak patlayıp yere dökülmeye başladılar.

"Öziçenleri ben hallederim," diyerek koridorun sonuna koşmaya başladım. Patlayıp küle dönmüş cesetlerin üzerinden atlayarak geçerken Efken arkamdan koşuyor, bir şeyler söylüyordu ama onu duymuyordum. Bu işi şahsi meselem hâline getirmiştim ve yıkılan egomu ayağa dikmem için birkaç düşman vurmam gerekiyordu.

Öziçenler, kısa boylu ama iri yapılı, bedenleri kristal parçalarından oluşan, sert kabuklu doğaüstülerdi. İnsan ruhu, eti ve kanıyla beslenen yırtıcı familyanın alt tabakasından bir türdü ama yine de dönüşme sıkıntısı yaşayan iki Gümüş Pençe ve iki Mar Kadını'na karşı şansları yok diyemezdim çünkü tavan alçaktı, koridorlar dardı ve güçlerimizi bu açıda büyütmek bizim de başımızı belaya sokabilirdi.

Öziçenlerden biri beni gördüğü an arkasındaki vitray cama yansımasını bıraktı, kristal yüzeyi parlayarak yüzüme çarpınca gözlerimi kıstım. Göz bebeklerim elips şeklinde incelip yukarı çekildiklerinde görüş açım artık bir insana ait değildi; o yüzden ışık oyunlarıyla başa çıkması benim için çocuk oyuncağıydı.

Avucumdaki ateş bileğime doğru bir yılan gibi parlayarak kıvrıldı. Öziçen'in bir yüzü olmamasına rağmen şaşırarak bana baktığını hissettim. "Tadına bakmak ister misin?" diye sordum ve avucumdaki ateşe asılıp, bileğimden ayırarak bir halat gibi öne fırlamasını sağladım. Ateş dönerek ince, uzun bir şekilde hedefe giderken diğer Öziçen, Efken'in kartlarından birinin tadına bakıp ortadan ikiye kırılmıştı; yine de ölmemişti Allah'ın cezası.

Ateşim, Öziçen'in yüzüne kırbaç gibi vurduğunda geriye sendeleyip sırtını vitray cama vurdu. Sert bir kabuğu olduğundan vitray cam çatlayıp kırıldı ve Öziçen kırılan camın açtığı boşluktan içeri düştü.

Efken, "Gel bakalım disko topu," diyerek ellerini yere konumlandırdığında bir fırtına usulca büyüdü, bu fırtınanın Nemesis'e değil, Saul'a ait olduğunu fark ettim. Kırılarak yere düşmüş kristal parçalar havalanıp, Öziçen'in bedenine batmaya başladığında güçsüz bir çığlık attı. Açılan boşluktan içeri atlayıp, yere serilip vitray camların içine uzanmış Öziçen'e yeni bir porsiyon ateş hazırlamak için elimi havaya kaldırdığımda, Öziçen doğrulup yüzüme doğru çirkin bir çığlık patlattı. Ona dik dik bakıp, "Kes o iğrenç sesini," diyerek avucumdaki ateş bombardımanıyla onu bir silahtan patlayan kurşunlar gibi ateşlerle vurmaya başladım. "Sizle konuşmaya çalıştık ama dinlemediniz, tek derdiniz saldırmaktı. Anlaşılan sizle sadece bu şekilde konuşuluyor." Ona doğru yürürken avucumu kristal göğsünden çekmeden ateş etmeye devam ettim. Darbeleri bilerek zayıf tutuyordum çünkü sıçrayan bir ateş, doğrudan yangın çıkarabilir, ansiklopediyi yakmakla kalmayıp bizi de küle çevirebilirdi.

Efken kapıya bir tekme atarak camları yere inmiş kapıyı devirdi. İçeri girerken, "Pekâlâ, başka dayak yemek isteyen varsa, Öziçen ya da sikyiyen, her ne bok varsa, şimdi ne yapacaksa yapsın, yok korkuyorsa da gidip kendine saklanacak bir delik bulsun," dedi sertçe. Son ateş patlaması da Öziçen'in göğsüne çarptığında, patlamış kristal bir vazo gibi dağılarak yere serildi. Etrafa saçılan parçalara çatık kaşlarla baktım.

Efken, "Nasılmış?" diye sordu. "İnsani bir şekilde konuşmak müthiş şekilde işe yarıyormuş, değil mi?" Alayı canımı sıksa da ona aldırış etmeden sarnıcın gizli taş odasında ilerlemeye başladım. İçerisi kuruyan suya rağmen rutubetliydi ve rutubetle birlikte tuz kokusu alıyordum. Taş duvarlara dokunduğumda parmaklarıma bulaşan kalıp kalıp tuzlara baktım. Tuzları ufalayarak yere silkeledikten sonra gözlerimi taş bir platformun üzerinde duran kaya parçasına diktim. Şekilsiz ama büyük bir kaya parçasıydı ve ona yaklaşmaya başladığım anda kalp gibi çarpmaya başlamıştı. Hareketlerini ben ve Efken dışında birinin göremediğini, omzumun üzerinden kapının eşiğinden bize bakan Crystal ve Hatem'e baktığımda anladım.

"Sadece biz görüyoruz," dedi Efken düşüncemi doğrulayarak.

"Demek ki kayanın içinde," dediğimde başını salladı. Bana doğru yürüyüp elimi avucunun içine hapsetti. Parmaklarımız birbirine geçtiğinde kalbimin atışlarını duydum, çok yoğun ve baskıcıydı.

"Nasıl çıkaracağız?"

"Daha önce yaptığımız şekilde," dediğinde anlayamadım, ardından, "Sanırım biraz şimşeğe ihtiyacımız var," dedi. Bir an duraksadım, ardından onun şimşeği ve benim ateşimin birleşerek oluşturduğu hortumu hatırladım. Efken bizi platformun önüne dek yürüttü. Platformun önünde durduğumuzda derin bir nefes alarak, "Enerji artığına neden olmayacağım," dedi. "Çünkü senin gücün benim gücümü ehlileştirip sakinleştiriyor. Daha pozitif bir savunma mekanizmasına dönüştürüyor. Bir tür tasma gibi."

Gözlerimi onun çehresinden ayırıp platformun üzerindeki kayaya çevirdim. "Hazırsan," dediğinde, "Başlayabiliriz," diyerek tamamladım cümlesini. Avucumun içinden avucuna çarpan alevi hissetti, ardından avucunun içinde büyüyen şimşeğin avucuma sertçe vuruşunu hissettim; garip, yabancı ama güvenli bir histi.

Şimşek ve alev birbirine sarılıp, birbirinin etrafında dönerek ileri uzandı. Mavi gümüş bir ışık, altın ve kızıl tonlardaki ışıkla birbirine karışmadan, senkronize bir şekilde döndü. İleri atılıp ok gibi ilerlemeye başladıklarında göğsüm güçle doldu. Onun gücünün tasması mıydım? İçime baskı yapan Efken'in kudretli, karanlık ve sonsuz gücü müydü? O gücü ehlileştirebiliyordum. Çılgın bir düşünceydi ama gerçeğe dönmüştü. Ateşim onun şimşeğini yumuşattı, daha pozitif bir şekilde sardı ve negatifliğini kırdı. Ateş ve şimşek birbirine yaslı hâlde kayaya vurduğu anda kayanın nabzı önce yavaşladı, sonra durmak üzere bir kalp gibi son gücüyle çarptı. Ardından altın ile gümüş rengin birbirine karıştığı kör edici bir ışıkla infilak edip patladı.

İşte oradaydı. Platformun üzerinde duran, Demir Ansiklopedi'nin ta kendisiydi.

Omzumun üzerinden Efken'e baktım. "Başardık."

Gözleri dudaklarım ve gözlerim arasında tur bindirirken dudağının sol tarafı yukarı doğru kavislendi.

Efken, etiketini söktüğü lacivert tişörtü üzerine geçirirken şehrin çıkışında, köhne bir sokak arasındaydık. Elindeki poşeti Hatem'in kucağına atıp, "Şu tişörtü üzerine geçir, mağara kaçkını gibiyiz ve bu dikkat çekiyor," diye homurdandı.

Hatem poşetin içindeki beyaz tişörtü çıkarıp üzerine geçirdi. "En azından bir mont alsaydınız, daha insansı görünürdünüz," dedi Crystal hislerime tercüman olarak.

"Bedenim zaten cehennem gibi, bir de montla uğraşamam," dedi Efken. Direksiyonu çevirirken kese kağıdının içinden çıkardığı etli poğaçayı ağzına tıkıştırdı. Sıcak etin kokusu yüzümü buruşturmama neden olurken Crystal'in hemen arkamızda cips poşetini patlattığını duydum. Elini poşete sokarken Hatem'in yavru köpek bakışlarını yakalamış olacak ki, "Ne o, kuçu kuçu?" diye sordu keyifle. "Sana cips vermem için mi gözlerini yavru köpeklerinkine benzetiyorsun?"

Hatem, "Senden bir şey isteyen yok," dese de gözünün cipse kaydığını görebiliyordum.

"Paylaşımcı olmaya ne dersin?" diye sordum onlara dönerek. Cips paketini alıp Hatem'e uzattım. "O bugün yeterince tıkındı. Keyfine bak."

Hatem bana gülümsedi, Crystal ise homurdanarak kollarını göğsünün üzerinde bağladı ama lafımın üzerine bir yenisini eklemedi. Efken kese kağıdını arkaya uzatıp, "Cipsi boş ver, poğaça ye," dedi ama Hatem reddedip cipsi afiyetle midesine indirmeye başladı. Efken, bana ve Crystal'e de poğaça ikramında bulunmuştu, Crystal kabul etmişti ama benim canım bir şey istemediğinden sadece yüzümü ekşitmiştim.

"Nereye gideceğiz?" diye sordu Crystal. Gözlerini telefonuna indirdi. Haritaya bakıyordu. "Gördüğüm kadarıyla eve dönmüyoruz."

"Önce sert bir şeyler içmeye ihtiyacım var. Daha sonra eve döneceğiz. İbrahim umarım Sezgi'yi çıldırtmamıştır."

Sezgi ve İbrahim'i bizim evde bırakmamızın esas nedeni, Efken'in evin etrafına ördüğü güvenlik bariyeriydi. Nemesis'in sonsuz gücünü

kullanarak ördüğü güvenliği aşabilecek tek bir kişi bile olmayacağından Sezgi ile İbrahim'i güvenli bölgede rahatlıkla bırakmıştık.

"Eve dönmemiz daha iyi olmaz mı?" diye sorduğumda, "Diğerlerinin Kızıl Yaka'dan dönmesi zaman alır. Muhtemelen İbrahim bir portalla onları geri getirecektir ama henüz ansiklopedileri alamamışlar. Alsalardı bana mesajla bildirirlerdi," dedi.

"Bizim kadar iyi değiller tabii," diye böbürlendi Crystal.

"Ansiklopediyi sen almadın, Medusa aldı," dedi Efken yandan Crystal'e onur kırıcı bir bakış atarak.

"Tamam, içinde konyak olan sıcak bir kahveye hayır diyebileceğimi sanmıyorum," dedim sırtımı koltuğa yaslayarak.

"Benim soğuk ve aynı zamanda sert bir şeylere ihtiyacım var," dedi Efken imayla, her zaman soğuk olan bedenimde bir ürpertinin ilerlediğini hissettim. "Şu köşeyi dönünce bir bar var," dedi Efken, ürperti tenimden usulca geri çekilirken omzumun üzerinden ona baktım. "Bir şeyler içeriz, isterseniz yemek de yersiniz. Makarnaları güzel oluyor hatırladığım kadarıyla."

"Makarna!" dedi Crystal heyecanla.

"Crystal, hamile olan sen misin yoksa Sezgi mi anlayamamaya başladım," dedim yanaklarımın içini şişirerek.

"Sadece çok enerji harcıyorum ve enerji açığımı kapatıyorum..."

Efken'in söylediği barın önünde durduğumuzda montumu üzerime giyip fermuarı göğsümün üzerine dek çektim. Bar, kovboy konseptine sahip, eskitmelerin kullanıldığı ahşaptandı. İçeride yabancı dilde konsepte uygun tür müzikler çalıyordu. Masaların her biri üniversite öğrencisi olduğunu düşündüğüm gençlerle doluydu. Tek bir masa boştu, o da en sonda olan duvar kenarındaki masadaydı.

Siparişlerimizi verdikten kısa süre sonra kahveler ve içecekler masalardaki yerini aldı. Kahvemi içerken Efken ve Hatem'in Gümüş Ansiklopedi hakkındaki sohbetini dinledim. Kahvem bittiğinde karnımın acıktığını fark edip gözlerimi menüde dolaştırmaya başladım. Kendime peynirli makarna sipariş etmeye karar verdiğimde, Crystal'in tercihi lazanyadan yana olmuştu. Efken bir şey yemedi ama ben yemeğimi bitirdiğimde o beşinci kadehini içiyordu. Buz gibi viski onu

kendine getirmişe benziyordu. Başkası olsa, bu kadar içtikten sonra ayağa bile kalkamazdı ama o gayet sakin bir şekilde gidip hesabı ödedi, biraz bile sarhoşluk emaresi göstermeden bardan çıktı.

Arabasına doğru yürürken arkasından gidiyordum. Titrediğimi hissettim, bir esinti bedenimin etrafından süzülerek akıp gitti. Sokak lambaları sönüp tekrar yandı, rüzgâr bu defa ters istikamette hareket etti ve bu değişikliği benim gibi Efken'in de fark ettiğini anladım. Bakışları hızla etrafı tarayıp bana dönerken, "Hissettin mi?" diye sordu.

Başımı sallayıp gözlerimi arkamda kalan sokağa çevirdim. Derinlerine gidildiğinde karşılaşacağımız sadece ürkütücü, boğucu bir karanlık ve kasvet olacakmış gibi duruyordu.

"Farklı bir enerji hissediyor musun?" diye sordum çünkü benim hissettiğim sadece kasvetti. Onun ne hissettiğini merak ediyordum. İri yarı bedeni birdenbire önümde bitti, beni arkasına saklarken yüzünde yırtıcı bir ifade belirmişti.

"Hayır," dedi. "Bir enerji hissetmiyorum ama doğal olmayan bir şeyi hissediyorum. Burada olmaması gereken bir şeymiş gibi."

Arkasından çıkmaya çalıştığımda elini arkaya atıp beni durdurdu ve önümde etten duvar örmeye devam etti. "Dur şurada," dedi sert bir emirle, tek kaşımı kaldırdım ama bana söylenene içgüdüsel olarak uydum. "Önünde ben varken emniyettesin."

Söylediği şeye sinir olsam da karşılık vermeden arkasında bekledim. Bir an sonra etraf buzlarla çevrilmiş gibi soğuktu, bir an sonrasındaysa gökyüzünün kararan yüzeyinde damarlanan şimşekleri gördüm ve trafolardan biri patladı.

Çaprazımızdaki sokak lambası hâlâ yanıyor, ışığı gölgemi önümde büyütüyordu.

Ama büyüttüğü yalnızca benim gölgemdi.

Efken'in bir gölgesi yoktu.

Ne zamandan beri bir gölgesi yoktu?

10. AKUMARİN TAŞI

BLACKBRIAR. AN UNWELCOME GUEST

Ruhumun acıyla dirilmeye başladığını hissettim.

Damarlarımın içinde son sürat ilerleyen o kanın rengi değişti, kalbimin vuruşları bir anda sessizliği getirdi; göğsümün içindeki yaşamımı ileri süren saat durmuş gibiydi. Kalbimin kıvrımlarında ilerleyen o soğuk, tüm bedenimi sardığı gibi ruhumu da sarıp kundakladı. Kalbimin kızıl derisi gölgelerden daha karanlık bir siyaha boyandı. Elimde sapı buzdan bir kılıç alevler içinde yanıyordu ve şimdi Kar Ormanı'nın derinliklerinde, sıklaşan koruluğun orman ile bağlı olan kordonunun tam ortasında durmuş yaklaşan düşmanı izliyordum.

Kızıl gözlerim saniyede bin kez açılıp kapanıyor, dışarıdan bir göz bunu görmüyor, gözlerimi hiç yummadığımı zannediyordu. Karanlık, ruhuma ait bir ırmuş gibi hızla ilerliyor, ruhumu sarıyor, damarımın içinde hareket eden siyah kan ruhumu boğmak ister gibi içimde çağlıyordu.

Bana doğru koştuğunu gördüm.

Her zamanki gibi çok güzeldi.

Gözlerimi yumdum ama görmedi, çok hızlıydım; avantaj bendeydi. Ben her zaman kazanan taraftım. Kılıcını kaldırırken zıpladı, iki büyük ladin ağacının üzerinden uçar gibi geçtiğinde gölgeler her yanımı sardı; tek başımaydım.

Kılıcın ucundaki siyah kan yere damladı.

Elimdeki kalemi çevirirken, "Efken'in bir gölgesi yoktu," dedim düşünceli bir sesle. Ardından kalemin sırtındaki kapağı çıkarıp, kalemin başına gizlediğim gümüş okun ucuna baktım. "Ya silinmişti ya da belki de hiç var olmamıştı."

Cümlemi tamamladığım anda kalemi kaldırıp gözlerimi İbrahim'in arkasındaki fotoğraf karesine çevirdim. Taş duvarın üzerine asılmış bir fotoğraf karesiydi, bir televizyon ekranı kadar büyüktü ve cam bir çerçevenin içinde muhafaza ediliyordu.

İbrahim tam önümde düşünceli bir şekilde dikilirken, parmaklarımın arasına silah gibi aldığım kalemi hızla karşımdaki fotoğrafa doğru bir namlu gibi doğrultup fırlattım ve okun ucu fotoğrafın tam ortasına saplandığında çatlayan camın sesi zamana yayıldı.

Çerçevenin camı dokuz farklı yolu anımsatan dokuz engebeli çatlakla ayrıldı.

Gümüş oku taşıyan kalem, fotoğraf karesindeki adamın soluk boşluğuna saplanmıştı.

Fotoğraf karesindeki adam Efken Karaduman'dı.

Bazen bir duyguyu anlatmaya çalışmak, bir cama kalan son nefesini üfleyip oluşan buhara kelimeleri çizmek gibiydi. İçinde kalmış belki son yaşamla var ettiğin kelimeler kaybolurdu; sen kaybolurdun, yaşam kaybolurdu.

"İyi atış," dedi İbrahim, sesi eğleniyor gibiydi. Ciddi bir şekilde önünde oturduğum ahşap masaya doğru yürüdü, arkamdaki cama yansıyan kar fırtınasına kısa bir bakış attıktan sonra dudakları yukarı kıvrıldı. "Sen az önce sevdiğin adama ok mu fırlattın?"

"Gölgesi olmayan sevdiğim adam." Gülümsedim, sırıttı ve o anda ahşap kapı açıldı. Kar fırtınasının ıslığı içeriye dolarken Efken bağırdı.

Sıkı tekme.

"Siktiğimin ormanında bana gölgemi arattınız! O bir gölge, bir gölge!" Ellerini sabırsızca saçlarının içinden geçirdi. "Ben ormanda bir gölge aradım!"

Bacaklarımı masanın üzerine uzattığımda topuklu botlarımdan birinin tabanına yapışan sakızı uzatarak çeken İbrahim'e gözlerimi devirerek baktım, ardından gözlerimi Efken'e çevirdim.

"Daha önce hiç gölgem kaybolmadı, Efken. Nerede bulacağını bilsem söylerdim."

Özellikle gölgem, bir gölge sana saldırdıktan sonra kaybolmadı.

"Ormanı aramamı isteyen sendin." Bana öfkeyle baktı. "İlk geldiğin gün senin bir tırlak olduğunu biliyordum. Deli kadın. Seni atacağım. İade kartın olsaydı seni iade ederdim."

"Darling, biz sadece şaka yapmıştık," dedi İbrahim tek kaşını kaldırarak. "Ormandaki kayaları kaldırıp altında gölgeni mi aradın yoksa?"

"Ciddiydiniz," dedi Efken, sesi toktu.

"Keşke bir iade kartın olsaydı," dediğimde bana dik dik baktı. "Ne? Bazen çok şirin olabiliyorsun."

Yaren, "Tam yedi tur koştum!" diye bağırarak içeri girip Efken'in sırtına tosladı. "Çekilsene önümden, kurt adam!"

"Abi demeni tercih ederim, biliyor musun?" Efken, Yaren'i ensesinden yakalayarak önüne çekti. "Mekikler çekildi mi? Malum, Kızıl Yaka'dan döndüğünden beri sadece nasıl dövüşmen gerektiğini sorup ağlıyorsun..."

"Boka benzeyen cıvık dokulu canavarlar sana saldırmadı çünkü," dedi Yaren dehşet içinde. "O ansiklopediyi alırken az daha canımdan olup boka bulanacaktım. Ayrıca ben lanet bir karın kası istiyor olsaydım spor salonuna giderdim, bana iki büyük kayayla antrenman yaptırdın!"

"Sadece gölgesini arıyordu ve seni kullandı, minik kuşum," dedi İbrahim dehşet içinde.

Yaren, terli esmer suratına yayılmış bariz bir şaşkınlıkla, "Bu adamı gölgesini bir kayanın altında bulabileceğine inandıran neydi?" diye sorduğunda Sezgi içeriden tok bir kahkaha atıp konuştu.

"Mahinev'in doksan beş beden göğüsleri."

"Duymadım!" dedi İbrahim ellerini havaya kaldırıp başını iki yana sallarken. "İki gözüm önüme aksın ki duymadım. Hiçbir şey. Anne karnında yarı sağır gelişip tam sağır doğduğumu bilmiyorsan diye söylüyorum, Efken'im, ben sağırım aslında. Hep sizi duyuyor gibi yaptım. Üzülmeyin diye."

"Umarım hâlâ sağırsındır," dedi Efken tehditkâr bir şekilde işaret parmağını İbrahim'e doğru uzatırken. Ardından Sezgi'nin sesinin geldiği yöne baktı. "Doksan."

Kan yere yayıldı.

Kılıçlar birbirine şiddetle çarptığında oluşan patlama öyle kuvvetliydi ki Kar Ormanı büyük bir ışıkla yıkandı. Güneş yeryüzüne indi, yeryüzü parladı ve karlar alev alarak ormanın zemininden göğe yükseldi. Siyah saçlarım karlarla birlikte uçuşuyor, alevler etrafımı bir hâle şeklinde örerek beni ateşin çemberine kabul ediyordu. Gölgeler şaşkınlık içinde gerilediler, kılıcı tutan geri çekilmedi; geri çekilmezdi.

Saldırmak için hazırlandı.

Alevler beni korumaya devam etti.

O durmadı, beni yok etmek istedi.

Kan damarlara ayrıldı.

Aldığım görü bir anlık beni irkiltince bacaklarımı hızla masadan çektim. Efken'in bakışları bana çevrildi. Topuklu botlarımın ahşap zemine bıraktığı ses eve yayıldı ve ayağa kalkıp iki küçük adımda Efken'in önünde belirdim. Bir elimi kaldırıp yılan gibi sürterek göğsüne koydum, ona sokuldum ve teninden beslenmek ister gibi gözlerimi kaldırıp gözlerinin içine baktım.

İhtiyacım olan adama.

"Bulmamız gereken bir gölgen var," diye fısıldadım. "Ansiklopedilerin tamamı elimizde." Gözlerim, gözlerinin içinden geçti ve zaman ikimiz için alevlere yenik düştü. "Ve gölgen kayaların altında değil, Karaduman."

Tek kaşını kaldırdığı anda kaşının üzerindeki yan yatmış dikiş izi gerildi. Bu izi seviyordum, esmer teni izleri güzelce gizliyor olsa da dikkatli bakınca bu izi çoğunlukla fark ediyordum..Eli hızla belime kaydı, ince kazağımın gizlediği belime kolunu dolayıp beni kendisine çekince ona yaslandım ve bana uçurum mavisi gözlerini indirerek içimi titreten bir bakış yolladı.

"Her zaman hallederim," dedi, sesindeki yakıcı gerçekten hoşlanıyordum çünkü o bir şeyi isterse yapardı ve tam şu an yapması ge-

reken şey buydu. Annesinin bizi uyardığı şey gerçeğe dönüyordu ve Efken'in bir şeyler yapması gerekiyordu.

"Biliyorum." Gözlerinin içine kızıl gözlerimde gizleyemediğim bir inançla baktım. Ona duyduğum o engellenemez duyguyla.

Gizlenmesi imkânsız güzelliğiyle benden istediği her şeyi alabilirmiş gibi bakıyordu.

"O kıllı kollarını ve koca pençelerini ablamın üzerinden çekersen çok makbule geçer, ihtiyar," diyerek açık kapıdan içeri giren Miraç'ın hemen arkasından Ulaş ve Sapphire da içeri girdi.

Karla kaplanmış montlarını çıkarırlarken yanağımı Efken'in sıcak göğsüne bastırıp etrafıma baktım.

"Kollarım o kadar da kıllı değil, enik," diye söylendi Efken.

"Form değiştirdiğinde eğer beni parçalamayacağının garantisini verirsen senin için bir boy aynası getiririm," dedi Miraç, masanın kenarında duran elmayı alıp kazağına sürterek sildikten sonra ısırdı ve dolu ağzıyla konuştu. "Abla, o şeyin mevsim geçişlerinde nasıl kıl döktüğünü düşünmek istemezsin."

"İğrençsin," dediğimde Efken bana tuhaf tuhaf baktı ve elimi hızla yanağına kaydırdım. "Sen değil, sen değil..."

"Benden bahsediyordu," dedi kaşlarını şüpheyle çatarken.

"Ve kırıcısın," diye devam etti Hatem, üstsüz bir şekilde salonda belirirken. En azından altında bir kot pantolon vardı. Bu iyiydi. Genelde sabaha karşı form değiştirip koşmaya alışkın olduğundan sayısız kot pantolon ve kazak parçalamıştı. Efken artık ona kıyafet vermediğinden kıyafetlerini kuytu bir köşede çıkarıp öyle form değiştiriyordu. Ceyhun onu çıplak basınca, *"Benim hamile bir sevgilim var, karnındaki bebeği ve onu bu çirkin görüntüye maruz bırakmana izin vereceğimi mi düşündün ahlaksız köpek?"* diyerek -evet köpek, ciddi anlamda köpek, hakaret olarak değil- onu kovalamıştı.

İbrahim, "Sen sus," diye homurdandı. "Bir daha bu evin etrafındaki ağaçlardan birinin arkasında senin poponun tek yanağını görürsem, saklanıyor dahi olsan, poponun tek bir yanağı yüzünden avlanırsın. Tarafımca." Yaren'e yandan bir bakış attı. "Sen sabahları koşuya çıkma balım."

Ceyhun, "Bu ansiklopedilerle ne yapacağız?" diye sorduğunda, Efken, "Mustafa Baba yakında burada olur," diye cevapladı. "O zaman ne yapacağımızı öğreniriz." Ardından kulağıma eğildi ve "Benimle dışarıda buluş," diye fısıldadı.

Gözlerimi kısıp başımı salladım. Bedenlerimiz birbirinden ayrıldığında hissettiğim boşluk yıkıcıydı. Efken evden çıkıp gittiğinde fotoğraf karesinin önüne doğru ilerledim. Topuklu botlarımın sesi zihnimdeki kara deliğe girip kayboluyordu. Düşüncelerim o kara deliği bile boğabilecek kadar güçlüydü. Kalemi kaba bir şekilde çatlamış camın ortasından çıkardıktan sonra Efken'in fotoğrafındaki tam soluk boşluğuna denk gelen deliğe baktım. Bunu yapan bendim. Kaşlarım sertçe çatıldı. Okun ucuna baktığımda bir an donup kaldım. Görü birdenbire gerçek gibi parladı.

Okun ucunda kan vardı.

Kılıcı önce yere vurdu, kar ile toprağı ikiye ayırana dek yerde sürükledi ve kaldırdığında kılıcından keskin bir inilti yükseldi. Havayı bile kesip kanatabilecek kadar keskin kılıcını sağa sola sallayıp ustaca bana doğru uzattığında, alevler etrafıma diktiği bariyeri güçlendirmek istercesine harlandı.

Bu onu sadece gülümsetti.

Gülümseyişinde alay vardı ve o gülümseyişe bakmak, ölümüme bakıyor gibi hissetmeme neden oluyordu.

Kılıcımı kaldırdım, onunla savaşmaya hazırdım.

Gölgeler, karla kaplı ağaçların arasında hızlıca hareket ederek dikkatimi dağıtmak istiyormuş gibi beni çevrelediler ama ateşi aşamadılar.

Ateşimi aşamadılar.

Kanın ayrıldığı damarlardan biri, bir ağacın kökleri gibi genişledi ve kanın rengi açıldı.

İrkildim.

Topuklu botlarımla karların içinde yürümeye başladığımda zihnimdeki uğultuyu duymaya devam ediyordum. O kadar çok kar vardı ki artık kar bana kalp atışlarımdan bile tanıdık gelen eski bir dost gibiydi. Deri ceketimin ön ceplerine soktuğum ellerimi çıkarıp siyaha

boyalı uzun tırnaklarıma baktım. Ellerim ölümün içine girip ölümü yaralayarak çıkmış gibi bembeyazdı. İleride ağaçların yükselerek koruluğu ördüğü yerde dar bir çayır vardı, çayırın sol kısmını uzun yabani bitkiler örtüyordu. Çalıların sallandığını duyunca onun orada olduğunu anlayıp gülümsedim ve adımlarım hızlandı.

"Kimle savaşman gerektiğini bilemezsin, bazen savaşman gereken insana yenilmeyi o kadar çok istersin ki, kılıçlar havaya kalktığında kendi kılıcını kaldırmaz ve öylece sana kılıç saplayacağı ânı beklersin," dedi zihnimin gerilerinde uzanan Mēness, siyah saçları dalgalar hâlinde omuzlarından aşağı dökülmüştü. Kızıl gözleri kederli ve dalgındı, sanki günlerdir uyumamıştı. Zihnimdeki o belirgin görüntüsünden kaçamadım.

Söylediği şey, göğsümde bir gümüş gibi parladı, anlamını biliyor olmama rağmen o gümüşün parıltısını görmezden geldim.

Efken, kalın gövdeli bir ağacın arkasından çıkıp bana doğru yürümeye başladı. Arkamda bıraktığım eve omzumun üzerinden bakma fırsatım oldu, çok geçmeden kolları beni sardı ve boynumu kavrayıp başımı ona doğru çevirdiğinde kalbim, ateşlerin içinde bir kor parçası gibi parladı. Dudakları dudaklarımın üzerindeki yerini aldığında, gökyüzünden ufalanmış bulut parçaları gibi düşen kar taneleri, şimdi cehennemden başımıza yağan günah dolu kor taneleri gibiydi.

Gölgeler etrafımda fırtına gibi döndü, bir hortum oluşturdu. O gölgelerin karanlık silüetlerinin arasından ona baktım.

Ona yenilebilmem için önce kendimi yenmem gerekiyordu.

Gülümsedim, bu kez gözlerim boş bakıyordu.

Birinin sana aslında kim olduğunu söylemesiyle, aslında kim olduğunu anlamak arasındaki o fark, beni bir güneş tutulmasına çevirdi.

"Işığımı sadece ışığımı vererek var ettiğim bir karanlık saklayabilir," dedim ona. "Ben var ettim, ben yok ederim."

Efken beni öperken görü yoktu ama sesleri duyuyordum, sesler yavaşça bir alev gibi söndüğünde Efken beni daha sert öpmeye başladı. Ölümden çıkan beyaz elimi onun esmer yüzüne yerleştirdim ve yüzünün sınırlarını belirleyen kemikli hatlarını parmaklarımın altın-

da hissettim. Onu öpmek kalbimi besledi ama ruhumda derin karanlıklar büyüttü.

Görü büyüdü.

Kılıcını yere sertçe vurdu, kılıcımı dirseğimi bükerek iki yana sallayıp keskin yüzeyin ikiye böldüğü suratımda vahşi bir ifadeyle ona baktım. Gördüğü şey hoşuna gitmişti, dişlerini göstererek gülümsedi ve ateşime doğru bir adım daha attı. Gölgeler korkunç fısıltılar çıkararak büyüdüler, üzerime çökecek gibi ateşe doğru abandılar ve ateşim, üzerime doğru titreyip yalpaladı ama sönmedi.

"Beni yenemezsin!" diye bağırdığımda çığlığım öyle kuvvetliydi ki, ağaçlarda ağırlanan tüm kar taneleri yere döküldü ve sesim tüm ormanda dokuz farklı yankıya dönüşüp dokuz farklı şehirden duyuldu. "Seni yeneceğim!"

"Dene."

Tek söylediği buydu.

Kılıcımı öne doğru iterek ateşin içinden geçtiğim an, ateşim beyaz elbisemin etekleriyle birleşti ve bedenimi yakmadan hızla eteklerimde ilerledi. Sivrilen dişlerimi göstererek tıslayıp kılıcımla kılıcına sağlam bir darbe indirdim.

Bir kurt, ormanın en kuytu köşesinde kanlı pençelerini karlara batırmaktan vazgeçip kafasını kaldırdı; sesimi dinledi, beni tanıdı ve sonra ulumaya başladı.

Dudaklarımız ayrılırken alnımı alnına bastırıp, "Bir an önce," diye fısıldadım, "daha büyük kayıplar verilmeden, gitmeliyiz."

"Bu ansiklopedilerin bir yol göstereceğine inanıyor musun?"

"İnanmak zorundayız. Hem alametlerden biri daha gerçeğe döndü, bir gölgen yoktu." Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. "Ne zamandan beri böyle? Dün gece mi kayboldu?"

Efken bir süre sustu, ardından, "Bilmiyorum," dedi ama kafasını karıştıran bir şeylerin varlığını hissedebiliyordum. Gözlerinin içine ısrarla baktığımda, "Sanki," dedi, duraksadı. "Bazen silik gibiydi, bazen vardı ve bazen yoktu ama... Bu annemin söylediklerinden sonra anlam kazandı benim için."

"Neden söylemedin?"

"Seni telaşlandırmak istemedim çünkü yeterince gergin görünüyordun ve emin değildim, bana öyle geliyor olabilirdi, bir yanılgı olabilirdi."

"Durum lehimize değil ama tamamen aleyhimize dönmeden bir şeyler yapmamız şart."

"Velencoso yakında burada olacak," deyince ona dikkatle baktım. "Bilgi getiriyor. Cesetlerle alakalı."

"Bunları yapan bir gölge," dedim kendimden emin bir şekilde. "Velencoso'nun getireceği bilgi umarım işe yarar."

Efken, gözlerimin içine uzun uzun baktı. Bana bakarken dudaklarında bir kıvrım oluşur gibi oldu. Gözlerinin içine bakarken elimi yanağına kaydırdım. Teni sıcaktı. Gülümsediğimde gözlerimdeki endişe silinmedi. Gözlerimdeki endişeyi gördüğü için derin bir nefes aldı. Bundan hoşlanmıyordu. Endişeli olmamdan nefret ediyordu. Dişlerini birbirine bastırınca yanakları çukurlarla örüldü, avucum yanağına doğru gömüldü. Elimi yanağından uzaklaştırdığımda birkaç saniye bile geçmemişti ki Efken başını yavaşça indirdi, alnını omzuma yaslayıp öylece durdu.

Bu duruş, ömrümden büyük bir parça kopardı. Onu öyle yorgun, öyle bitkin, öyle usanmış hâldeyken bu kadar derinlerimde hissetmek beni âdeta parçaladı. Sanki artık sıkılmıştı, bir köşeye geçip dinlenmek, olanları düşünmemek istiyordu. Ona kötü bir haberim vardı, düşünecek vaktimiz bile kalmamıştı.

Korumamız gereken insanlar, savaşmamız gereken bir düşman vardı.

Düşman oldukça güçlüydü, bunu hissediyordum ama eskiden olduğum kadar zayıf değildim. Eskiden olsa belki beni devirebilirdi ama şu an beni devirmek için ittiği her an, kendisi öne doğru devrilmeye başlayacaktı. Ve kendi kendini bana harcadığı güç ile yere serecekti.

"O gölge katil ruhlu, Efken," diye fısıldadım. "Artık onun ne olduğunu biliyoruz ama kim olduğunu bilmiyoruz."

"Onu ezeceğim," dedi Efken, ardından avucunu enseme bastırdı. "Onun kim olduğunu öğreneceğim, arkasındaki kişiyle de yüzleşece-

ğim ve kaçacak delik arayacak." Gözlerimi yumarken Efken'in söylediklerine kulak kesildim ama o görü yeniden göğsümü bir bıçak gibi dürttü.

Soğuk bir esinti tenimin etrafını sardı.

"Bedenimi aldığımda, senin o eşsiz ruhunu kökünden söküp kendi güçlü topraklarıma ekeceğim, güzel Medusa," diye fısıldadı acımasız bir sesle. "Sen ya bende çiçek açmayı öğreneceksin ya da öleceksin."

Gözlerimi aralayıp koruluğun derinliklerine bakarken sertçe yutkunup Efken'in siyah saçlarını okşadım.

Yan yana dizili duran ansiklopedilerin birbiriyle tepkimeye girmesi imkânsız geliyordu çünkü yan yana dizildiklerinde farklı bir enerji bile açığa çıkarmamışlardı. Kütüphanenin birinden alınmış birbirinden farklı bilgiler içeren sıradan ansiklopediler gibi görünüyorlardı.

Ahşap masanın üzerindeki ansiklopedilere bakan Mustafa Baba, avuçlarını masanın kenarına bastırıp masaya doğru abandı. Etrafında derin çizgilerin yer aldığı gözlerinde keskin bir ifade sahneleniyordu. Bakışları uzun süre ansiklopedilerde dolaştıktan sonra kafasını kaldırıp Efken'e baktı.

"Söyle bakalım, Nemesis," dedi keskin bir sesle. "Nasıl kullanılması gerektiğini biliyor musun?"

Efken kollarını göğsünün üzerinde birleştirmiş, bomboş gözlerle Mustafa Baba'ya bakarken, "Nemesis tarafımla iletişimi kopardım," dedi sabit bir sesle. "Bir süredir sadece Saul ve Efken olarak buradayız."

"Gözlerinde çakıp duran şimşekler öyle söylemiyor evlat," dedi Mustafa Baba, ardından gözlerini ansiklopedilere indirdi. "Tepkimeye girmeleri gerekirdi ama çıt yok. Nemesis madem böylesine büyük bir güce sahip, o bu ansiklopedileri nasıl devreye sokacağını bilmeli."

"Nemesis ortaya çıkınca bundan rahatsız oluyorsunuz," dedi Efken, ardından omuz silkti. "Yıkıcı gücümün soruna yol açtığını bildiğim için uslu duruyorum gördüğün gibi."

"Dalgayı bırak ve biliyorsan bir şeyler yap," dedi Mustafa Baba, sonunda sabrının sonuna gelinmiş olmalıydı. Efken kollarını çözüp, yüzünde sıkıldığını belli eden bir ifadeyle masaya doğru ilerledi.

Parmaklarını masanın yüzeyinde dolaştırıp gözlerini ansiklopedilerden ayırmadan, "Biraz meyan kökü ve iki farklı soyun kanı gerekiyor," dedi bilge bir sesle. Bunu nereden bildiğini kendisi de sorguluyor gibiydi ama günün sonunda artık kimliklerinin bilgilerine eriştiğinin farkına varmıştı. "Bir Mar ve Gümüş Pençe kanı güçlü iksir oluşturacaktır."

Mustafa Baba çenesiyle Ulaş'a bir işarette bulundu. Ulaş, meyan kökü getirmek için odadan çıkarken ansiklopedilerin önüne gelip eğildim ve botumun topuğuna soktuğum bıçağı çıkardım. Efken'in çatık kaşlarla bana baktığını hissettim ama karşılık vermeden bıçağı elime götürürken, "Mar kanını hallederim," dedim.

"Olur da kendi kanını akıtacak olursan buradaki herkesi kül edene kadar yıldırımdan geçiririm," dedi Efken tehlikeli bir sesle. "Düşünme bile."

"Herkesi yıldırımdan geçirirken beni de geçirmiş olacağını unutma o zaman," diye homurdanıp bıçağı avucuma bastırmamla, kanın derimin altından yükselip oluşan yırtıktan yayılarak masaya damlaması bir oldu.

Efken hızla bana yönelip elimi avucunun içine alırken acımı paylaştığını belli edercesine tısladı. Bıçağı alıp kenara koyduktan sonra gözlerini kaldırıp yüzüme baktı ve "Laftan anlamayan keçinin tekisin," diye hırladı. "Bir şeyleri kafanın alması için onu kafana zorla sokmam mı gerekiyor?"

"Sesini kesip kanının üzerime kanını akıtmaya ne dersin?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak. "Yoksa bu görevi bir başka Gümüş Pençe mi yapmalı senin yerine? Kanımızın karışmasından hoşlanacak mısın?"

"Benim ayarlarımla oynama," derken gözlerinde tehlikeli karartıların dolaştığını gördüm. Elimi sıkarak dudaklarına götürdü, kanın sızdığı avucumu öptüğünde dolgun dudaklarına kanımın kızıllığı bu-

laştı. Dilini dudaklarında gezdirip kanımın tadına bakarken nabzımın hızla çarpmaya başlamasına engel olmak imkânsızdı.

Bunu insan içinde yapmış olmasına aldırış etmedim. Çünkü Efken Karaduman, hiçbir zaman aldırış etmezdi ve ben de zamanla ona benzemeye başlamıştım. Bıçağı alıp kendi avucuna götürürken dudaklarında hâlâ benim kanım vardı. Gözlerimin içine bakarak avucunu kesti, acısını kendi derimde hissettim ve süzülmeye başlayan kanı benim kanımın üzerine damlattı. Ulaş elinde meyan köküyle içeri girdiğinde gördüğü kanlı manzara karşısında donakaldı. Mustafa Baba, İbrahim ve Ceyhun köşeye çekilmiş gerçekleştirdiğimiz ayin benzeri şeyi sessizlik içinde izliyorlardı. Efken diğer elini kaldırıp meyan kökünün ona verilmesini beklerken de gözlerini gözlerimden çekip almadı.

Kuru meyan kökünü ansiklopedilerin üzerine ufaladı, ardından kanlı ellerimizi birleştirdi ve birleşen ellerimiz kan damlaları akıtırken ansiklopedinin üzerinde süzülmeye başladı. Bordo bir aura, lacivert auraya çarptığında ortaya çıkan koyu enerjinin birbirini iki farklı renkte, iki farklı zehre sahip sarmaşık gibi sardığını gördüm. Düğüm olduklarında enerji biraz daha büyüdü, titreşimleri odanın ucunda yanan mumların alevlerini titretti. Kilitlerin arka arkaya açılırken çıkardığı parçalanma sesini duydum ama ortada ne bir kilit vardı ne de kırılmış parçalar ama sesleri etrafta çınlamaya devam etti. Duyan yalnızca ben de değildim.

"İşte böyle, aç kendini," dedi Efken gözlerini ansiklopedilere dikerek. "Ne kadar kilidin varsa kaldır, esas bilgiyi sun bana."

Kilitlerin kırılırken çıkardığı sesler etrafa yayılmaya devam etti. Demir Ansiklopediden metalik bir ışık süzüldü, Bronz ansiklopediden turuncuya yakın bir ışık fırladı ve Altın Ansiklopedi saf bir altınmış gibi parıldayarak ışıklarını yaktı, Gümüş Ansiklopedi bir yıldırım gibi gürledi ve beyaz ışığı tüm ışıkları keserek tavana dek uzandı. Taş Ansiklopedi ışık yaymadı, sadece etrafa taze toprağın kokusu yayıldı, ardından kapaklarının kenarlarından yere kum dökülmeye başladı. Efken kanlı parmaklarımızı ansiklopedilerin üzerinde dolaştırmaya

devam ederken son bir çınlama sesiyle beraber ansiklopedilerin auralarının birbirine karışmaya başladıklarını gördüm.

Tek bir ağızdan, beş farklı ses duyuldu. "Ey Saul'un bedeni, Efken'in ruhu, Nemesis'in ta kendisi, bizden istediğin nedir?" Seslerden biri toprağa ait gibiydi, biri altın gibi parlıyor, diğeri gümüş gibi çınlıyordu ve biri metalikti, bir diğerinde küflü bir his vardı.

"Zamanın Hançeri ile İstanbul dedikleri şehre gidebilmenin yolunu arıyorum," dedi Efken parmaklarını parmaklarımın etrafında sıkılaştırarak.

Sayfaların çevrilirken çıkardığı hışırtıları duydum ama ansiklopedilerin tamamı kapalı durumdaydı. Sesler kesildi, hışırtılar durdu, renkler kayboldu ve hisler duru bir şekilde dinginliğe dönüştü.

Mustafa Baba, "İşe yarayacak ama kolay olmayacak," diye mırıldandı.

Ansiklopediler bir anda birbirlerinin üzerine binmeye başladılar, kapakları kayboldu, tek bir sırtın içine gömüldüler ve kalın, devasa bir ansiklopediye dönüştüler. Efken, ansiklopedinin kapağını kaldırıp açtığı an sayfalar hızla çevrilmeye başladı.

Bir sayfa açıldı.

Ey Âdemin oğlu, Havva'nın kızının boğazından Lilith'in sütü geçti.
Öptüğün o dudaklarda vardır illaki cehennemin tadı.
Ve yine bilmelisin ki,
Her şeytan, bir gün öldürüleceği cehennemin sahibiymiş gibi girecek alev yuvasından içeri.
Bir sonraki satıra geçtim.
O hançer ki kabzasında bir parşömenin en bilinmedik şiirlerini saklar,
Aç gözünü, sırlar en çok aydınlıktan korkar.

"O hançer ki kabzasında bir parşömenin en bilinmedik şiirlerini saklar," diye fısıldadım çatık kaşlarla. Bakışlarım omzumun üzerinden Efken'e çevrildiğinde Efken de bana bakıyordu. Aynı şeyi düşündüğümüzü fark edip gözlerimizi aynı anda İbrahim'e çevirdik.

Aynı anda, "İbrahim," dediğimizde İbrahim olduğu yerde irkilerek yavru bir köpek gibi bize baktı. Efken ile birleşen ellerimizi ayırıp, bedenimi tamamen İbrahim'e çevirdikten sonra, "Hançerin nerede?" diye sordum.

İbrahim hançerini sırt çantasından çıkardı. "Kabza," dedi Efken parmağını sallayarak.

İbrahim başta anlamasa da sonunda kabzayı çekip çıkardı. Efken hızlıca ona doğru yönelip kabzayı eline aldı, içine doğru baktı ve kaşları çatıldı. Aradığı şey orada değildi. Zihnim genişleyip daraldı, farkındalık zihnime hızlıca yayılırken bu kez İbrahim'e doğru yürüme sırası benimdi. İbrahim'in elinden hançeri aldığımda İbrahim duraksadı, ardından hançerin sapının altındaki parlak taşı sertçe çektim ve kopardım. İbrahim, "Kız deli," dedi dehşet içinde. "Gitti milyon dolarlık mücevher."

"Gevezelik etme de bekle," diyerek parmağımı saptan içeri soktuğumda İbrahim bana soru işaretiyle, Efken ise gözlerine çökmüş bir farkındalıkla bakıyordu. Parmağımın hemen altında bir doku hissettim, ikinci parmağımı da içeri ittiğimde iki parmak ucumun arasına sıkışan kâğıt parçasını hissettim. Yukarı doğru çekip kâğıt parçasını dışarı çıkardım. Rulo şeklinde sarılmış uzun, eski bir parşömen kağıdıydı bu. Parşömeni parmaklarımın arasında havaya kaldırıp, "Sanırım ansiklopediler bizim tarafımızda," dedim galibiyetle.

"Vay be," dedi İbrahim. "Medyum Mahinev diye bir kart bastırıp tüm Mavi Yaka'ya dağıttıktan sonra paraya para dememeye karar verdim."

"Açalım," dedi Efken hızlıca. Mustafa Baba ortada birleşmiş hâlde duran ansiklopedileri bir dua eşliğinde kaldırıp kenara koyarken, parşömen kağıdını rulo şeklinde sabit tutan lacivert ipi çözdüm ve kâğıdı açtım. Parşömen kâğıdı masanın tamamını kaplayarak açıldığında gözlerim irileşti. Tuhaf sembollerin dizilimiyle oluşmuş eski bir haritaydı bu ve haritanın büyük bir kısmı toz altında kalmış, çamura bulanmıştı. "Şanslısınız ki," dedim, "bir haritaya zarar vermeden onu temizlemenin yolunu biliyorum. Bana hemen bir makyaj fırçası getirin."

Makyaj fırçası geldiğinde hassas dokunuşlarla haritanın üzerinde toprağı süpürmeye, çamurları yavaşça açarak haritanın altında gizlenen sembolleri açığa çıkarmaya başladım. Efken elime temiz tişörtünü yırtarak yaptığı bezi sarmıştı, kanamam durmuş olmasına rağmen yaramın mikrop kapmasını istemiyordu.

Semboller tamamen belirgin hâle geldiğinde doğrulup kalktım ve gözlerimi haritaya dikerek parçaları birleştirmeyi denedim. Bir karga sembolü daire içindeydi, tüyler yan yana gelerek Marin kelimesini oluşturuyordu. Bu bir yerin adı mıydı yoksa bir türün adı mıydı bilmiyordum. Marin kelimesinin ön tarafında bozuk bir sembol vardı, ne olduğu anlaşılmıyordu ama yazıya benzemiyordu.

"Marin," diye mırıldandım kendi kendime. "Bu size bir şey çağrıştırıyor mu?" Gözlerimi tekrar haritaya indirdiğimde Efken'den bile bir cevap yükselmemişti. Harita boydan boyaydı, her tarafında semboller vardı ama ne bir konum bildiriyordu ne de tekerleme benzeri bile olsa bir mesaj veriyordu.

Kapı tıklatılınca irkilerek kafamı kaldırdım. Yaren kapıyı aralayıp, "Velencoso burada," dedi.

Efken hiç düşünmeden, "İçeri al," dedikten sonra avuçlarını masanın kenarına bastırıp gözlerini haritadan çekmeden derin bir nefes aldı. "Bu kadarını yorumlayamıyorum. Tarot kartlarından yardım alabilirim belki."

"Kudretli bir gücü, başka kudretli bir güçle çalıştıramazsın," dedi Mustafa Baba. "Mesaj bu koca haritanın her noktasına iliştirilmiş olmalı. Çözmek gerekir."

Efken tek kaşını kaldırıp gözlerini Mustafa Baba'ya namlu gibi doğrulttu. "Kolay bir yol arıyorduk, yumurta götümüze dayanmış hâldeyken oturup mesaj mı çözeceğiz?"

"Mızmızlık etme," diye söylendi Mustafa Baba.

Ramon Velencoso'nun boğazını temizlemek adına öksürmesiyle beraber onun içeride olduğunu fark edip gözlerimi kapıya çevirdim. Bir eli kapının kulpunda duruyordu. Elleri onu ilk gördüğüm zamanda da olduğu gibi deri eldivenlerin altında gizleniyordu. Üzerinde simsiyah bir takım vardı, saçları demode bir şekilde taranmıştı ve

mavi gözleri canlılıkla parlıyordu. Yapay gülümsemesi dudaklarındaki yerini aldığında, "Uzun zaman oldu, Mavi Yakalılar," dedi. "Sizi yeniden görmek güzel ve tuhaf ama elbette beklenmedik değil."

"Hoş geldin," dedi Efken kemikten bir sesle. "Bir şeyler bulabildin mi?"

"Ayevi sizin için analizde bulundu," dedi Ramon. "Cesetlerde büyük oranda katran tespit edildi. Aynı zamanda yayılan özde de eşine rastlanmamış seviyede karanlık bir güç mevcut. Bir tür şeytani varlıkla karşı karşıyasınız gibi duruyor."

"Bir gölge," dedim gözlerimi yeniden haritaya indirerek. "Ve tek başına hareket etmediğini bizzat deneyimledim."

"O hâlde oldukça şeytani bir gölge ve yine söylemeliyim ki, çok güçlü," dedi Ramon burnundan sert bir soluk vererek. Elini ceketinin iç cebine götürdü, bir zarf çıkarıp Efken'e uzattı. "Tüm analizleri not almasını rica etmiştim, değerlerini, katranın değerlerini ve maruz kaldıkları karanlık güçle alakalı edinebildiğimiz kadar bilgiyi... Hepsini not aldı. İşinize yarayabileceğini düşündüm."

"Eyvallah," dedi Efken zarfı alırken.

Ramon Velencoso, meraklı gözlerle haritaya baktı, ardından kafasını kaldırıp gözlerini yüzüme sabitledi. Bakışlarını hissettiğim an kafamı kaldırıp ona baktım. "Acaba," diyerek bir adım attı. "Bunun ne olduğunu sorabilir miyim, Sevgili Kraliçe?"

Efken'in yırtıcı bakışlarının Ramon'un sırtında dolaştığını hissettim. Her ne kadar sırtı dönük duruyor olsa da eminim Ramon da o bakışları hissedebiliyordu.

"İstanbul'a gidebilmenin bir yolunu arıyoruz," dedim, ardından Ramon'un hiçbir şey anlamadığını düşünerek açıklamak için dudaklarımı araladım ama Ramon, "Rüyalar şehrinden bahsediyorsun," deyince duraksayarak ona baktım. "Geldiğin yerdi, değil mi? Neden oraya gideceksiniz?"

Efken, "Öyle gerekti," dedi sadece.

Ramon derin bir nefes aldıktan sonra, "Aynı gemideki mürettebatız, Lord," dedi. "Yaklaşan felaketi ön görüyorum ve elbette benim de sizin bildiklerinizi bilmem gerekir, değil mi? Bugün Gümüş Pen-

çeleri öldüren o şeyin yarın Kanbazları ya da diğer dost ırkları hedef almayacağını nereden bilebilirim ki? Üstelik siz, aldığım duyumlara dayanarak söylüyorum ki oldukça tehlikeli bir güce sahipsiniz ve biz bunun risklerini göze alarak sizin yanınızda savaşmayı seçtik. O hâlde neler olduğunu bize de bildirmeniz gerekiyor, yanılıyor muyum?"

"Kutsal ansiklopedileri duymuşsunuzdur," dedim Efken'in iğneleyici bakışlarını yok sayarak. "Onları birleştirdik ve bizi bu haritaya yönlendirdiler. Aynı zamanda Zamanın Hançeri'nin sahibi de portallar açarak geçiş yapabilmek gibi yeni bir gücü deneyimliyor. Babaannem, eski bir Mar Kadını ve ondan bir çağrı aldık. Bu gölge ve arkasındaki her kimse, rotayı bu defa İstanbul'a çevirdi."

"Kadim Ansiklopediler?" diye sordu Ramon tek kaşını kaldırarak. "Bu son derece etkileyici."

Efken, "Etkileyici olan neymiş?" diye sorduğunda, Ramon omzunun üzerinden ona bakıp gülümsedi.

"Değerli kraliçenden söz etmiyorum, rahatlayabilirsin," dedi alayla. "Yüzyıllar önce de senin kadar kıskanç erkekler vardı. Günümüze kadar soyunuzun devam etmesi ne cici."

"Haritaların dillerinden anlar mısın? Bildiğim kadarıyla yaşlı bir Kanbaz'sın," dediğimde Ramon bana kırgın gözlerle baktı.

"Şu yaş şakaları senin gibi statü sahibi ve güçlü genç bir kadına hiç yakışmıyor," dedi alıngan bir sesle, ardından haritaya doğru eğilip, haritanın yüzeyini inceledi. "Güzel temizlemişsiniz," diye mırıldandı. "Epey eski bir harita olduğu belli. Benden bile yaşlı olmalı."

"Kendi kendine yaş şakası yaptı herif," dedi İbrahim.

"Burada Marin kelimesini elde ettim," diyerek parmağımı haritaya bastırdım. "Ama öncesindeki sembolü göremiyorum."

"Oldukça karmaşık, okunması güç bir harita," dedi Ramon düşünceli bir sesle.

Efken kendi kendine, "Marin," diye tekrarladı, gözlerimi ona çevirdiğimde kaşlarını çatmış, düşünceli bir şekilde boşluğu izlediğini gördüm. "Marin..." Bir anda kafasını kaldırıp bana baktı, ardından elini pantolonunun cebine atıp annesinin ona verdiği akuamarin taşı-

nı çıkardı ve "Marin," diye tekrarladı. "Akuamarin demek istiyor olabilir mi?"

Bakışlarım hızla akuamarine indi, ardından gözlerimi haritaya çevirdim ve İbrahim beklenmedik bir hızla dibimde bitip haritaya doğru eğildi. Bakışları keskinleşti, gözlerini haritadan çekmedi ama soluk alıp verişleri hızlanmaya başladı. Parmağını parşömen kağıdının eski, sararmış ve kirlenmiş yüzeyine dokundurmasıyla bedeni kriz geçiriyormuş gibi titremeye başladı. Gözleri geriye kaydı, gözünün beyazı bir perde gibi tüm gözünü kapladı. Korkuyla ona dokunacaktım ki Ramon, "Dokunma," diye uyardı beni. "Sanırım haritayı okuyabilecek tek kişi o."

Gözlerimi İbrahim'den çekmeden, "Çünkü hançerin sahibi o," diye fısıldadım zihnime çöken farkındalıkla.

"Evet, tam da bu sebepten," dedi Ramon.

İbrahim titremeye devam ediyordu. Gözlerinin önüne çöken perde bir anda kalktı ve gözleri aşağı doğru indi. Koyu bir renge boyanan bakışlarındaki farkındalık korkutucuydu. Keskin, kendinden emin bakışlarını doğrudan bana çevirdi ve "Akuamarin Mağarası," dedi hiç düşünmeden.

"Akuamarin Mağarası?" diye sordum, bir cevap gerekiyordu, o mağarada ne vardı? Ansiklopedi bizi neye yönlendiriyordu?

"Cevaplar orada," dedi İbrahim, başka hiçbir şey söylemedi. Bir sessizlik yemini etmiş gibiydi. Kendinden emin duruşu, duymamız gereken başka bir şey olmadığını kanıtlıyordu. Aradığımız her ne ise onu orada bulacağımızın güvenini koşulsuzca veriyordu.

Ramon, "Akuamarin Mağarası Kızıl Yaka'da," dedi. "Aynı zamanda yüzyıllar önce zaman yolculuğunun mümkün olduğunu iddia eden bir grup arkeoloğun da Kızıl Yaka'nın geçitlere ev sahipliği yapan bir bölge olduğunu ifade ettiklerini hatırlıyorum."

Mustafa Baba, "Kızıl Yaka, büyünün ilk nefes aldığı yaka olarak bilinir," diye onayladı Ramon'u. "Bu yüzden İbrahim'i dinlemekte fayda var. O bir muhafız olarak hançerin onu nereye götüreceğini bilebilecek tek kişi."

"Kızıl Yaka'ya gidiyorsanız size eşlik edebilirim. Oraları hepinizden iyi bildiğim aşikâr," dedi Ramon Velencoso kibar bir şekilde. Efken ona yandan bir bakış attı ama söylediği şeye karşı çıkmadı çünkü şu an o da Ramon'un rehberliğine ihtiyacımız olduğunu biliyordu.

İbrahim kendinden emin bir sesle, "Vedalaşın," dedi. "Ne zaman geri döneceğimiz belli değil. Üstelik kimlerin geleceğine de bir an evvel karar vermeniz gerekiyor."

İstanbul'a giderken yanımızda olacaklar listesini oluşturmak en zoruydu. Aramızda tek bir cadı vardı, o da hamileydi ve karnı garip bir şekilde hızlı büyüyormuş gibi geliyordu. Ceyhun silah kullanmak konusunda iyiydi ama Sezgi'nin durumu ortadayken onu yanımızda götüremezdik ve burada kalması daha mantıklı geliyordu. Gittiğimizde saldırıya uğrayacaklarını düşünmüyordum ama her ihtimale karşı kurt sürüsü de burada kalmak zorundaydı. Kurtlardan sadece Hatem'i yanımıza alacaktık. Ve yine Güneş Leydisi ile babasını yanımızda götürmeliydik çünkü bir cadımız yoksa, yanımızda mutlaka bir iblis ve o iblisin çok sevdiği biri olmalıydı çünkü sonuçta iblis iblisti ve ihanete uğramak istemiyorduk. Yaren'in varlığı, Manbel'i büyük ölçüde bize bağlıyordu. Sapphire ne kadar yalvarıp yakarmış olsa da onun burada kalması daha iyiydi, insan doğasına henüz yeni adapte olmuş bir Mar'ı İstanbul'a götürmek, bir dolu sorunu da beraberinde getirebilirdi. Crystal uyanışını benim gibi tamamladığı ve sosyal hayata alışkın olduğu için onu yanımda götürmek daha mantıklı geliyordu. Miraç'ı yanımda götüremezdim, her ne kadar ısrar etmiş olsa da gözlerimdeki o ifadeyi gördüğü an ısrarları sona ermiş, kararıma saygı duymuştu. Henüz türü ne olduğu belli olmayan, hızına bakılırsa doğaüstü kanı çoktan akmaya başlamış kardeşimi İstanbul'daki tehlikenin ortasına çekemezdim. Zaten babam eski bir Alfa olarak tehlikedeydi ve diğer erkek kardeşlerim de soyun damarlarını taşıyorlardı, o damarlardaki kanın akmaya başlaması an meselesi olabilirdi. Korumam gereken üç Demir erkeği vardı. Dördüncü beni sadece paniğe sokacaktı.

Burada güvendeydi. İyi arbalet ve silah kullanan Ulaş ile Ceyhun, hamile de olsa oldukça güçlü bir cadı olan Sezgi ve koca bir kurt sürüsü onunla olacaktı. Mustafa Baba da oldukça güçlü, eski bir Gümüş

Pençe'ydi. Sapphire'ın da güçlerine güvenim sonsuzdu. Tüm bunları bir kenara bırakacak olursak eğer, Miraç'ın da karanlık, henüz çözülmemiş bir gücü vardı ve eminim buradaki sorunlarla kolayca başa çıkabilirdi.

Yine de Miraç bana sıkıca sarılırken, "Lütfen," demişti, "anneme sıkıca sarıl, onu öp ve iyi olduğumu söyle. Biliyorum, o zaten ikimizin iyi olduğunu düşünüyor ve bizimle sık sık görüştüğünü sanıyor ama abla... Yine de lütfen bunu benim için yap."

Sezgi çok üzgündü çünkü bizimle gelemiyordu, yazacağı büyülere, oluşturacağı muskalara ve daha fazlasına ihtiyacımızın olacağını düşünüyor, bu yüzden suçluluk duyuyordu ama benim için önemli olan Sezgi'nin ve bebeğinin güvende olmasıydı. Ateşime güveniyordum ve her ne kadar itiraf etmesi güç olsa da Efken'in yıkıcı gücüyle kimsenin boy ölçüşemeyeceğine emindim.

Akşama doğru Ramon Velencoso'nun eşliğinde evden ayrılıp lazım olabilecek her şeyi aldıktan sonra İbrahim'in evine gittik. İbrahim hazırlanırken cam duvarın önünde dikilmiş, kollarımı bedenime sarmış bir şekilde gölü izlemeye başlamıştım. Efken'in cama düşen yansımasını görmeden önce arkamdaki varlığını hissettim. Efken çenesini başımın üzerine yasladığında zaman benim için bir anlığına durdu. İkimizin yansımasına baktım. Koca cüssesi bedenimin iki yanından taşarak beni önünde küçücük gösteriyordu.

"Kahverengi yakışmış," diye fısıldadığında bakışlarım kendi yansımamda yoğunlaştı. Kahverengi, boğazlı, triko bir elbise giymiştim, elbise bedenimi ikinci bir deri gibi sarıyordu ve bacaklarımın iki yanından yükselen yırtmaçları vardı. Ayağıma giydiğim siyah postallar, üzerimdeki siyah crop deri ceketle uyumluydu. Dalgalı, siyah saçlarım göğüslerimin altına dek kıvrılarak iniyor, bordo ojeli, sivri törpülenmiş tırnaklarım deri ceketimin kumaşına saplanacak gibi duruyordu.

"Bu kadar tedirgin olma," diyerek yeni bir cümleye başladığında gözlerimi kaldırıp gözlerinin yansımasına sapladım. Çenesini saçlarımın üzerine sürterek, "Her şey yolunda," dedi, bu söylediğine inanıp inanmadığını merak ediyordum.

"Bizi orada neyin beklediğiyle ilgili en ufak bir fikrim bile yok," dedim kuru bir sesle.

"Bizi orada bekleyen her ne olursa olsun, Mahi," dedi Efken yıkılmaz bir kale gibi, "her anında senin yanında olacağım ve her zaman olduğu gibi kazanan biz olacağız."

Görü bir anlığına gözümün önünde titreşerek zihnime doldu.

"Bir savaşta iki kazanan olmaz, Sevgili Azize'm," diye fısıldadı o karanlık, zalim ses.

Görü bir cam gibi parçalandığında önümde yeniden uzanan, karlarla kaplı göl manzarasıydı. Efken kollarını belime sarıp, yanağını yanağıma yasladı ve "Aileni yeniden göreceğin için heyecanlı mısın?" diye sordu yavaşça.

Bunun hakkında hiç düşünmediğimi fark ettim. Kalbimin derinliklerinde ailem için sürekli esen, bazen beni üşüten, bazense hatıraları savurup jilet gibi tenimi kesen bir rüzgâr vardı. Bir daha onları göremeyeceğim düşüncesine kendimi öyle alıştırmıştım, bu düşünceye öylesine empoze olmuştum ki şimdi yeniden onlarla bir araya gelecek olduğum gerçeği ruhumu kavuruyordu.

"Gidiş yolunu bulduktan sonra... Her şey düzeldiğinde..." Gözlerimi yumup tek bir anlığına da olsa bunu hayal ettim. "Miraç da onları ziyarete gider. Belki bazen ben de... Değil mi?"

"Evet," dedi Efken. "Elbette."

"Miraç bana çok kızmış mıdır?"

"Sadece onu korumaya çalışıyorsun ve o bunun farkında. Orada durum nedir bilmiyoruz, onu bir bilinmezliğin içine öylece götüremezsin. Üstelik..." Durdu, doğru kelimeyi arıyor gibiydi.

"Üstelik?" diye sordum merakla.

"Miraç bir Alfa'nın oğlu," dedi Efken. "Türü bilinmiyor olsa da bir Gümüş Pençe'nin yoğun kanını taşıyor. Bu onu da oradayken doğrudan hedef yapacaktır."

"Peki ya burada da hedef hâline gelecek olursa?"

"Bu şey her ne ise buradaki işini bitirdi, sırada senin geldiğin yer var," dedi Efken kendinden emin bir sesle.

"Umarım ailem güvendedir."

Efken, buna bir yorum yapmadı çünkü içten içe güvende olmadıklarını, felaketin kapıda durduğunu, belki de biz burada vakit kaybederken o felaketin çoktan kapıyı kırıp içeri sızdığını biliyordu.

Sessizlik içinde gölü izlemeye devam ettik. Ta ki gölün üzerinde yarım küre şeklinde şeffaf, sudan bir kalkan oluşana dek... Efken ile aynı anda, "O da ne?" diye sorduğumuzda güçlü bir patlama sesi duyuldu ve bununla beraber yarım küre şeklindeki kalkan, havada patlayarak su formunda gölün üzerine döküldü. Gölde bir dalga oluştu, büyüyen dalga kıyıdan çıkarak karların üzerini kapladı.

Efken ikilemde kalmış gibi, "Vermeil?" diye sorduğunda, "Bu onun enerjisi değil," diyerek hızla kapıya yöneldim. Velencoso kapıyı açtı, İbrahim merdivenlerden inerken, "O sesi duydunuz mu?" diye sordu ama ona cevap bile veremedik. Hızla taş evden dışarı çıktık.

Dalgaların içinde bir silüet belirdi, silüete arkadan vuran dalga onu kıyıya ittiğinde, büyük gövdeli silüet yere kapaklanıp ellerini karlara bastırdı ve uzun saçları kemikli yüzünün iki yanından ıslak bir şekilde sarkarken kafasını kaldırıp bana baktı.

Bu yakışıklı suratın sahibini tanıyordum.

Kadim Büyücü.

"Bu kadar çabuk görüşmek isteyeceğini düşünmemiştim, Sevgili Mēness," diye mırıldandı yüzünde memnuniyetsiz bir ifadeyle.

"Bu herif de kim?" Efken'in tehditkâr sesi zihnime dolarken gözlerimi Kadim Büyücü'den ayıramadım. Suyun altındaki dünyaya indiğim, kurduğu o krallıkla tanıştığım ânı hatırladım. Su Leydilerinin beni ona götürdüğü anlar dün gibi aklımdaydı ve üzerinden çok uzun zaman geçtiği de söylenemezdi.

"Herif mi?" Kadim Büyücü zorlanarak kalkıp gözlerini Efken'e dikti. "Terbiyeni takın, kurt çocuk."

Efken tam öne doğru atılacaktı ki elimi göğsüne koyarak onu durdurup, "Onu tanıyorum," dedim.

Ramon Velencoso, "Kadim Büyücü," dedi hemen arkamdan. "Suyun altına gizlendiğin dedikoduları doğruymuş demek."

Kadim Büyücü gözlerinde alaycı bir ifadeyle doğrudan Ramon'a bakıp, "Ah, Velencoso," dedi. "Seni de görmek çok güzel gerçekten. Son gördüğümden beri kaç yüzyıl yaşına girdin?"

"Kadim Büyücü mü?" diye sordu Efken, taşları yerine oturtmuş gibi kaşlarını çatarak bakışlarını bana çevirdi.

"Görünen o ki Nemesis tüm uğraşlarımıza rağmen karşımda kanlı canlı dikiliyor ve bu kurt çocuğun içinde, ha?" diye sordu Kadim Büyücü bana. "Onun gücünü kalbimde hissediyorum. Kılıcı kelleye sokmadığını söyleme bana, Sevgili Mēness."

"Uzun mesele," dedim. "Sen burada ne yapıyorsun?"

"Çağrını aldım," dediğinde anlayamadığım için kaşlarımı çattım. "Ne çabuk unuttun? Kanını bende bıraktığını."

"Ne?" Efken öfkeyle bana baktı. "Ne kanı?"

"Seni çağırmadım," dedim tek kaşımı kaldırarak.

"Görünen o ki uğuldayan yakut rengindeki eşsiz kanın beni çağırmış ama," dedi Kadim Büyücü.

Efken, "O sikilmiş ağzını açıp onunla bu şekilde konuşmaya devam edersen kendi kanında boğularak ölmen an meselesi," dediğinde, Kadim Büyücü kaşlarını kaldırarak Efken'e baktı.

"Sizin buralarda yardıma gelen yüce cadılarla böyle mi konuşuluyor? Ne ayıp. Günümüz gençleri ne kadar da ahlaksızlaşmış, değil mi Ramoncuğum?"

"Kadim Büyücü, senin burada olduğun öğrenilirse ilk iş seni katletmeye gelirler," dedi Ramon ciddi bir sesle. "Bunu göze alarak buraya gelmendeki tek etken, bir Kan Yemini mi?"

Kadim Büyücü bunu cevapsız bırakarak gözlerini bana çevirdi ve "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu. "Görülerimden yola çıkarak, bir savaşın merkezine gittiğinizi düşünüyorum."

"İstanbul'a gidiyoruz," dedim, Efken hâlâ dikkatle Kadim Büyücü'yü süzüyordu. "Ve evet, ufukta bir savaş var gibi görünüyor."

Kadim Büyücü'nün bakışları hemen arkamızda duran Manbel'e çevrildi. "Ekipte bir iblis de var demek," dedi meraklı bir tavırla. "Pekâlâ, sizinle geliyorum."

Efken, "Siktir oradan," dediğinde hızlıca, "Bunu neden yapasın ki?" diye sordum cadıya.

"Çünkü suyun altında vakit öldürecek bir şeyler bulamadım, benim için eğlenceli olacak," dedi Kadim Büyücü ama sebeplerinin çok farklı olduğunu hissedebiliyordum.

Ramon, "Hamile cadı sizinle gelemediği için bu adamın etinden sütünden faydalanmanız yararınıza olacaktır," dediğinde Kadim Büyücü dudağını büktü.

"Ramon, Ramon, Ramon... Beni bir obje gibi görmen sudan kalbimi dalgalandırıyor. Kırılmadığımı söyleyemem, eski dostum."

Efken, "Bu sikiği tanımıyoruz bile, Medusa," dedi sert bir sesle, Kadim Büyücü bu kez ciddiyetini takınıp Efken'e düşmanca bir bakış gönderdi ama Efken'in umurunda bile değildi.

"Onu tanımıyor olabiliriz ama gücünü biliyoruz," dedim Efken'e. "Sezgi yok, bu kadroyu bir sıfır geriye itebilecek bir eksiklik," dediğimde Efken bana çatık kaşlarla baktı. Gözlerimi Kadim Büyücü'ye çevirdim. "Bunun karşılığında ne istiyorsun?"

"Senden alacağımı aldım," dedi Kadim Büyücü. Bu şekilde konuşarak Efken'i daha da öfkelendiriyordu aslında ama üzerinde durmamaya çalıştım. "Gönderdiğin çağrı beni buraya, uzun zamandır ayak basmadığım ve bir daha basmayacağıma emin olduğum yeryüzüne çıkardı. Bana ihtiyacınız olacak ve yanınızda olmak istiyorum."

Manbel, "O bu oyundaki en büyük ellerden biri," dediğinde, Kadim Büyücü böbürlenerek kollarını göğsünün üzerinde topladı.

Efken dişlerini birbirine bastırdı ve yüzünde durumdan duyduğu rahatsızlığı alenen ortaya seren bir ifadeyle Kadim Büyücü'ye bakıp, "Pekâlâ," dedi. "Ama tek bir yanlış hareketinde onun boynunu kıracağım."

"Sana kötü bir haberim var koca oğlan, boynum kırıldığında sadece bayılıyorum ve ayılmam yaklaşık on saniyemi alıyor. On birinci saniyede senin o yıldırımlı kıçından içeri bir ömür derinliklerinde taşıyacağın basur büyüsünü salarım."

Efken tam ona saldıracakken ellerimi birbirine vurup, "Sakin olur musunuz?" diye bağırdım. "Birbirinizle savaşmayacaksınız, birlikte savaşacaksınız."

İbrahim, "Onu sevdiğimi söylersem Efken tarafından tartaklanır mıyım?" diye sordu sessizce ama bu sorusuna kimse tarafından bir cevap verilmedi.

"Pekâlâ, gidiyoruz ama sen bu hâldeyken..." Gözlerimi Kadim Büyücü'nün üzerinde dolaştırdım. "Sırılsıklamsın ve üstünde cübbe var. Şehirde tuhaf karşılanmaman imkânsız." Manbel'i işaret ettim. "O bile takım elbise giyiyor. Tuhaf turuncu saçlarına rağmen."

Manbel, "Kırıcısın," diye söylendi.

Kadim Büyücü, "Sanıyorum size kim olduğumu hatırlatmam gerekecek," dedikten sonra elini havaya kaldırdı, dört parmağını içeri çekerken işaret parmağı havada asılı durdu. Parmağıyla küçük bir daire oluşturdu, dairenin etrafında büyümeye başlayan hava girdabını gördüm; küçük, halka şeklinde bir fırtınaya dönüştü. Fırtına yavaşça büyüdü, parmağının etrafını saran halka olmaktan çıkarak genişleyip onu dairesinin içine aldı. Ardından kuvvetli bir şekilde yukarı doğru kalkarak onu puslu bir sis tabakasının arkasına sakladı. Sis geri çekildiğinde, Kadim Büyücü günümüze uygun kıyafetleriyle tam karşımızda duruyordu. Lacivert bir kot pantolon, siyah kazak ve üzerinde de siyah paltosu vardı. Uzun saçları kurumuş, ensesinin altından topuz şeklinde toplanmıştı. Onu ilk gördüğümdeki düşüncemde yanılmamıştım. Saçları şu an gümüş renginden çok sarıya dönük bir renkteydi.

İbrahim arkada tuhaf bir ses çıkardı, Crystal ise ıslık çaldı. Efken ve ben donmuş hâlde adama bakıyorduk. Manbel de Yaren de muhtemelen eski dostu olan Ramon da sessizlerdi. Sanırım Yaren maruz kaldığı onca şeyden sonra artık her şeyi normal buluyordu. İbrahim ise bir sırtlana dönüşüyor olmasına rağmen hâlâ bir şeyleri garipsiyordu.

Artık gitmek için hazırdık.

Ramon Velencoso, "Yolumuz uzun sürebilir," dediğinde, İbrahim karların ortasında dikilip, yüzüne çizilmiş sırtlan gülümsemesiyle,

"İbrahim Beşliler seyahat gururla sunar," dedi ve hançeriyle çizdiği büyük, demir mavisi hale bize kısa yoldan Kızıl Yaka'ya gidebileceğimizi gösterdi.

Ramon Velencoso, "Sanırım bu gücü kıskandım, sırtlancık," demeden hemen önce haleden içeri kafasını sokmuş, arka tarafta Kızıl Yaka manzarasını görmüş olacak ki hayretler içerisinde kafasını geri çıkararak İbrahim'e bakmıştı.

"Demek ki güç, yaşa bakmıyor ihtiyar," dedi İbrahim, ardından, "Buyurun," diyerek eliyle açtığı portalı işaret etti.

Kadim Büyücü'nün bile şaşkınlıkla İbrahim'e baktığını hatırlıyordum. Bu onun için bile beklenmedik bir şovdu.

Portal bizi şehrin öteki yakasına tek bir adımda, bir halkanın içinden geçiyormuş gibi hissettirerek kolayca transfer etti. Kızıl Yaka'da eti kavuran bir soğuk vardı ama şanslıydım ki hiçbir zaman soğuğu tenimde hissetmezdim. Normal şartlarda Kızıl Yaka, Mavi Yaka'ya oranla daha sıcak olan taraftı ama bugün esen rüzgârın keskin soğuğu, karın yakıcı soğuğundan bile daha yoğundu.

Kızıl Yaka'nın gündüzleri pek de işlek olmayan Red Nivis Sokağı köhne, geceleri hizmet veren barlar ve kafelerin yer aldığı eski bir sokaktı. Gecenin geç saatlerinde buradaki hayatın daha karmaşık ve karanlık olduğundan bahseden Ramon olmuştu. Fuhuş, uyuşturucu, cinayet ve daha akla gelmeyecek illegal her şeyin yaşandığı bir sokaktı ama gün henüz geceye kavuşmadığı için bomboş, terk edilmiş gibi görünüyordu. İbrahim'in portalının kameralara yansıma ihtimali yoktu çünkü güvenlikten bihaber olan bu sokakta değil güvenlik kamerasının olması, içeri polis arabalarının bile girmesi yasaktı.

Ramon, "Akuamarin Mağarası'na gidebilmek için yaklaşık on beş dakikalık bir yer altı yürüyüşü yapmamız gerekecek. Bunun için Viridi'ye gitmeliyiz," demişti. "Ardından okyanusa doğrudan açılan bir çıkış yolu bulacağız. Okyanus kıyısında mağaraların girişi var. Akuamarin Mağarası'na da diğer kutsal mağaralar gibi okyanus kıyısındaki girişten ulaşabiliriz."

İbrahim'in bizi Viridi adı verilen semte götürmesi imkânsız değildi ama o semt, oldukça kalabalık bir semtti ve bir portal açmışken

halktan insanlara yakalanmak isteyeceğimiz son şeydi. Viridi tamamen koruluklardan oluşan, doğallığı korunmak için şahsi araçların girişine izin verilmediği belirtilen bir doğa harikasıydı ve trenle oraya varmak sadece on üç dakikaya mâl oluyordu. Tren, İstanbul'da görmeye alışkın olduğum türden bir trendi ama turnikeden geçmeden önce ödemeyi kartla değil, Kızıl Yaka vatandaşı olduğunu belirten bir giriş kimliğiyle yapıyordun. Bu ne yazık ki bizde mevcut olmadığından Ramon bizim için misafir kimliği edinmiş, misafir kimliklerini okutup turist olduğumuzu göstererek trene binebilmiştik. Bu, suç oranının en aza inmesi için semtin kurucuları tarafından geliştirilmiş bir güvenlik önlemiydi ve misafir kimliklerini alırken parmak izi veriyordunuz. Bu sayede bir suç işlendiğinde, suçluyu bulmak çok daha kolay duruma geliyordu.

Viridi, yeşil ve turkuazın birleşerek kızıl bir gölge altında tek renge dönüştüğü büyülü bir yerdi. Sol tarafınızda koruluk, sağ tarafınızda sonsuz okyanus manzarası yer alıyor ve tam ortalarında Arnavut kaldırımlarla döşenmiş uzun patika bir yoldan yürüyordunuz. Koruluğun derinlerinde piknik yapan insanları görebiliyordum, yine koruluğun derinlerinde nostaljik konseptlere sahip birkaç küçük işletme vardı.

"İstanbul'da böyle bir semt olsa, birkaç yıla kalmaz tüm güzelliğini yitirmesi adına ellerinden gelen her şeyi yaparlardı ve şu koruluğun ortasına da bir sürü gökdelen boyutunda bina dikip burayı imara açarlardı," dedi İbrahim homurdanarak. "Bir yerlerde doğaya saygının devam ettiğini görmek ne güzel."

"İstanbul güzel bir şehir değil miydi?" diye sordu Efken.

"Çok güzel bir şehir ama insan her yerde insandır," dediğimde Efken kurduğum cümlenin özünde yatan tüm anlamları görmüş, okumuş gibi başını salladı. "Burada da sıkı güvenlik önlemleri alınmasaydı burası da zarar görürdü muhakkak."

"Yolun sonunda yer altına iniş yapabileceğimiz bir mezarlık var," dedi Ramon ileriyi işaret ederek. "Burada eski tip mezarlar var, mezarlar genelde mahzen olarak düzenlenmiş. Bir dönem insanlar mezarlarını güvenlik açısından bu şekilde yaptırırdı. Önemli ailelerin mezarlarından bahsediyorum tabii."

"Güvenliğin nedeni belli oldu," dedi İbrahim ellerini ceplerine sokarak. "Eminim mezarlarına ziynet eşyalarıyla gömülmeyi tercih eden zenginlerden söz ediyorsundur."

"Evet," dedi Kadim Büyücü. "Altınlar, zümrütler, safirler, bolca değeri yüksek madeni para," diye ekledi. "Zenginler cennete parasız gidilmeyeceğini düşünen ucubelerdi."

"Fakire öldüğünde de cennet yok sanıyorlardı herhâlde," dedi Yaren çatık kaşlarla. "Ne biçim insanlarmış..."

"Oysa gideceği yeri insanın parası ya da nüfuzu değil, kalbi ve ruhu belirliyor," dediğimde Efken'in bakışlarının bana çevrildiğini hissettim.

"O hâlde senin yerin cennet," dedi sessizce, bu söylediğini sadece ben duymuştum. "Desene öldüğümüzde yollarımız ayrılacak."

Söylediği şey karşısında ona saklayamadığım bir kızgınlıkla baksam da o buna aldırış etmedi. Cehenneme mi gitmeyi düşünüyordu? Cennetin kapılarını yıkıp onun yanına kaçardım. Bunu nasıl bilmezdi?

Ramon Velencoso, Crystal ve Kadim Büyücü en önde ilerliyorlar, İbrahim, Hatem, Manbel ve Yaren de onların arkasında yürüyorlardı. Efken ile arkada kalmıştık. Çok küçük bir an için içimde titreşen durduramadığım bir istekle omzumun üzerinden koruluğa doğru baktım. Gözlerim bir şeyi arıyor gibiydi, o şeyi bulana kadar durmadı ve koruluğun kalbindeki kalabalığı aralamaya çalıştı. Bir histi, durdurulamaz bir içgüdüydü ve ona karşı koyamadığımı hissediyordum. Yakıcı bir hissin içime dolduğunu hissettim, soğuk rüzgârı bile alevden bir kırbaca dönüştüren bu his, içimden taşarak ortamı birdenbire ateşin soluğuyla tanıştırmıştı. O sıcak esintiyi, ortamı alev gibi anlık olarak yakıp kavuran, ardından sönerek yerini soğuğa bırakan enerjiyi Efken'in bile hissettiğini fark ettim.

Sarı saçları beline kadar uzanan, uzun boylu bir kadın, sırtı bana dönük bir şekilde yaklaşık elli, altmış metre ileride dikiliyordu. O sıcak enerji birdenbire ona çarpmış gibi irkildi, bakışlarını omzunun üzerinden arkaya çevirdiğinde çok kısa bir an için sarı saçların sahibiyle göz göze geldik. İçimde bir şeylerin yıkılırken çıkardığı patırtı sesi yükseldi, metrelerce ötemde duran siyah gözleri, sanki yüzümün

yakınlarında duruyor gibiydi; gözlerimiz birbirine yaslandığı anda yeni bir görü zihnimin içinde dalga gibi büyüyerek düşüncelerimin üzerini örttü.

Görüde yalnız değildim, yanımda göz göze geldiğim sarışın kadın vardı. Kalın sarı bukleler göğüslerine doğru akıyor, hırçın bakışlarını sapladığı yerden çekerek omzunun üzerinden bana doğru bakıyordu ve karın soğuğunu hissediyordum.

Birdenbire görü parçalara ayrıldı ve sarışın kadın başını önüne çevirdiğinde, ben de gözlerimi ondan ayırarak çatık kaşlarla yürümeye devam ettim. O tuhaf his, yolun sonuna vardığımız âna dek göğsümün içinde gıcırdamaya devam etti.

Mezarlık büyüktü, demir kapısının hemen yanında metal, küflenmiş bir levhanın üzerine mezarlığın ismi bronz renkle kazınmıştı. Ramon, etrafı kolaçan ettikten sonra demir kapıyı itti ve gıcırdayarak açılan kapının arkasında uzanan mezarlığa baktım. Mezarlığın sırt tarafı okyanusa bakıyor, ön kısmı da koruluğu manzarasına dâhil ediyordu.

Şüphe uyandırmadığımızdan emin olmak için etrafı kolaçan edip, Efken'in elini sıkıca kavrayarak mezarlıktan içeri adımımı attım. Mezarların her biri birbirine ikişer, üçer metre mesafe uzaklıktaydı ve her birinin başında hac şeklinde mezar taşları vardı. Krematoryumun yanından geçip daha derine ilerlediğimizde özel olarak yaptırılmış anıt mezarlar görüş alanımıza girdi. Her biri demir parmaklıklardan kapılarla korunaklı hâle gelen mezarların üstlerinde ailelerin soyadları yer alıyor ama isim bilgileri görünmüyordu.

Ramon içi mahzene inen mezarlıklardan birinin önünde durup, "Yer altına buradan ineceğiz," dediğinde gün batımına çok bir şey kalmadığı için gökyüzü koyu gri rengini almaya başlamıştı.

"Buraya nasıl gireceğiz?" diye sordu Yaren tek kaşını kaldırarak. "Kapılarında asma kilitler var."

Efken elimi bırakıp gözlerini Yaren'e dikerek, "Bazen gerçekten kim olduğumu sana hatırlatmak zorundaymışım gibi hissediyorum," dedi ve asma kilidi büyük, esmer avucunun içine aldı. Tek bir sıkışla

beraber asma kilit tuz buz olarak yere kül formunda döküldüğünde, Yaren iri gözlerle Efken'in eline bakıyordu.

"Mülke zarar verdin," dedi dehşetle.

"Çiçeğim," dedi İbrahim. "Sence şu an bu varyemez adamların mülküne verdiğimiz zarar ne kadar umurumuzda? Ayrıca Efken, o neydi öyle Allah'ın cezası? Donuma kadar ıslandım izlerken. Ne güzel sıktın öyle ya. Boğazımı da al avucunun içine, un ufak edene kadar ez be adam, ez be erim!"

Efken gözlerini İbrahim'e dikerek kapıyı yavaşça açarken, "O küçük kuyruğuna teneke bağlamamı istemiyorsan sus da içeri gir," dedi.

Kadim Büyücü, "Kapıyı açmamı rica etseydiniz bunu şova dönüştürmeden ve kilide zarar vermeden yapabilirdim," diye homurdandığında Efken, "Rica minnet iş yapacaksan siktir git sen de," dedi sert bir sesle. "Kimse senden yardım istemeyecek, bir siki becerebiliyorsan doğrudan yaparım diyeceksin ve yapacaksın."

Kadim Büyücü, "Birileri gerçekten basur olmak istiyor," diye söylenerek Efken'in açtığı demir kapıdan içeri girdi.

Mezara ulaşabilmek için odadan aşağı doğru kıvrılarak inen taş merdivenleri kullandık. Örümcek ağları tavandan zemine kadar perde gibi inmişti, mezar çok bakımsızdı ve içerisi rutubet kokuyordu. Mezarın bulunduğu ana odaya indiğimizde bizi bir başka kapı daha karşıladı, bu kapı mahzenin derinliklerine giden koridora açılıyordu. Bu koridorun karanlık şeyler için kullanıldığını anlayabilmem için soru sormama gerek yoktu, kaldı ki kapının ardı ölüm ve küf kokuyordu; bu da doğrudan cevabı almamı sağlamıştı. Zenginlerin işkence odaları vardı. İnsanlara işkence ettikleri yerlerde ölüm uykusuna yatmayı seçmeleri enteresandı çünkü bu uykular eminim ki hiçbir zaman huzurlu olmayacaktı.

Avucumun içinden yükselen alevi bize yol göstermesi için kullandım. Titreyen alev duvarlara gölgelerimizi çizerken, İbrahim avucumun içinde yanan ateşe kaçamak bakışlar atıyordu. Yer altı koridorunun sonuna geldiğimizi okyanustan yükselen dalgaların patlama sesleri kulaklarıma dolmaya başladığında ve tünelin sonundaki açıklıktan sızan iyot kokusu burnuma dolduğunda anladım. Nihayet yeni-

den dışarı adım attığımız an avucumdaki ateşi parmaklarımı avucuma kapatarak kolayca söndürdüm. Gökyüzü şimdi lacivertti, yıldızlar gökyüzünün üzerine serpiştirilmiş çiy damlaları gibi şeffaf, ışıkları neredeyse sönmüş gibi ölü görünüyorlardı. Okyanus önümüzde sonsuz görünüyordu ve hemen dibinde büyük kayalıklar, ölümü simgeleyen sivri hançerler gibi çöken akşamın karanlığıyla kademsiz bir görüntü ortaya seriyorlardı.

"Mağaraların girişi mi?" diye sordu Crystal parmağıyla kayalıkların hemen arkasında duran oyuğu işaret ederek. Oyuğun üzerindeki kayalıklar dağ gibi yükseliyor, bu da bana yerin ne kadar altına geldiğimizi kanıtlıyordu.

"Evet, Sevgili Crystal'im," dedi Ramon çapkın bir gülümsemeyle. Ardından deri eldivenli elini uzatıp Crystal'in elini tutarak onun kayalığın üzerinden atlamasını sağladı. Crystal'in bedeni Ramon'un bedenine çarptığında İbrahim arkamda öğürüyor gibi bir ses çıkardı.

"Gökyüzüne sahte, ışıldak görevi gören bir güneş dikebilirim ama bu insanoğlunun dikkatini çok çekerdi ve gündüz kuşağı bolca bizden konuşurdu. Ana haber bültenleri de öyle," dedi Kadim Büyücü. "O yüzden, Sevgili Mēness, rica etsem avucunun içindeki elzem ateşi bir defa daha harlayarak yönümüzü belirleyen pusulamız olur musun?"

Efken gözlerini yukarı kaydırıp alt dudağını yaladı ve ağzının içine doğru çekti; sabır diliyordu. Elimi onun ılık eline kaydırıp sakinleşmesi için parmaklarımı eklemlerinde gezdirirken diğer elimi kaldırdım. Avucumun içine ateşi çağırırken göz bebeklerimdeki daire titreşip hafif, tombul bir elips şeklini aldı.

Ramon, "Buradan sonrasını kendiniz halletmeniz gerekecek," dediğinde ona baktım.

"Teşekkür ederiz, Velencoso," dedim içtenlikle. "Fakat bu karanlıkta nasıl geri döneceksin?"

Ramon yamuk bir gülümsemeyle, "Kanbaz gözleri için karanlık diye bir şey yoktur, Kraliçe," dedi. "Merak etmeyin, sık sık kardeşinizi ve arkadaşlarınızı ziyarete gidip onları kontrol edeceğim. Gözünüz arkada kalmasın."

Efken, "Eyvallah," dediğinde Ramon ona garip bir bakış attı.

"Bu tür konuşmalar seni biraz kıro gösteriyor," dedi Ramon alayla. "Yine de buna alışmaya başladığımı söylemem gerekir. Kendinize dikkat edin."

"Görüşürüz canım," dedi İbrahim. "Lütfen erkek kardeşine selamımızı ilet ama sapık kuzeninle iki cihanda bir araya gelmememiz dileğiyle."

Ramon gülerek, "Lütfen yaşanan kötü hadiseden dolayı özürlerimi kabul et, İbrahim. Frederick biraz şakacıdır," dediğinde, İbrahim, Ramon'a dik dik baktı.

"Şaka mı? Az daha bana Efken'in yapmasını istediğim şeyleri yapıyordu."

Efken, "Dua et hançer senin elinde Habeş maymunu," diye homurdandı.

Ramon, Crystal'in elinin üzerini zarif bir şekilde öptü, Yaren'i selamladı ve Hatem'e gülümsedi ama gülümsemesine karşılık alamadı. Manbel'i tamamen görmezden gelmeyi seçti. En son Kadim Büyücü'ye baktı ve "Seni uzun zaman sonra yeniden kanlı canlı karşımda görmek güzeldi, kurnaz büyücü," dedi. "Hoşça kal."

Kadim Büyücü, dudaklarında sinsi bir gülümsemeyle, "Canım Ramoncuğum," diye şakıdı. "Seni de karşımda canlı görmek mükemmel, herhâlde on beş bin asır daha canlı kalmaya devam edip torunlarımla da bir araya geleceksin."

"Boşboğaz herif," dedi Ramon gözlerini devirerek. "O hâlde gidiyorum. Mağaramn derinliklerinde, epeyce uzak bir noktasında, karanlığın sonunda belirecek olan parıltıyı takip edin."

Ve sonra Ramon Velencoso gitti.

Kayalıkların üzerinden geçmek için adımımı atacaktım ki benden önce kayalığın üzerine çıkan Efken, elim avucunun içindeyken diğer elini uzatarak beni kucakladı. Ayaklarım yerden kesildiğinde altımda iki kayalığın arasından akıp giden okyanusun damlalarını tenimde hissettim. Mağaranın girişine kadar sessizce yürüdük, avucumun içindeki ateş hiç sönmedi ama esintiden dolayı yalpalayıp durdu.

Son zamanlarda zihnimde fırtına gibi esen kesik kesik ama oldukça gerçekçi görüleri hatırladım. Attığım her bir adımda yeni bir tane-

siyle karşılaşıyormuşum gibi hissediyordum. İlk görüyü aldığım an, Efken'in gölgesinin kaybolduğunu fark ettiğim andı; üzerime yıkılan bir bina gibi şiddetle yıkılan görüde Efken, bir tahtın üzerine oturmuş, arkasında ona eşlik eden dipsiz karanlıkla gözlerimin içine bakıyordu ama sanki baktığı yerde gördüğü ben değildim, gördüğü bir şey değildi; gördüğü hiçbir şeydi. O görüden sonrası daha karmaşıktı. Zihnime davetsiz bir şekilde girip düşüncelerimi kaplayan görülerden kaçamamaya başlamıştım ama ağzımı açıp kimseye tek kelime edemiyordum. Sanki görülerle benim aramda bir sessizlik yemini asılı duruyordu; sustuğum müddetçe bana daha fazlasını gösterecekmiş gibi hissettiriyordu ve benim daha fazlasını görmeye ihtiyacım vardı.

Mağaranın duvarlarına vuran ateş ışığı, gölgelerimizi mağaranın duvarlarını süsleyen hareketli portrelere dönüştürüyordu. O kadar uzun süre yürüdük ki artık ışıltıyı göreceğimize dair olan umutlarım tükenmeye başlamıştı. Ramon yanılmış olabilir miydi? Ya da mağara bir tür örtüyle kendini insanlardan gizliyor olabilir miydi? Hiç yorum yapmasam da Efken'in de benimle aynı düşünceleri zihninin içinde çark gibi döndürmeye başladığına neredeyse emindim.

Sonra o mavi, turkuaz ve gümüş yansımalar usulca mağaranın duvarlarında kaymaya başladı. Efken'in elini kavrayan parmaklarım sıkılaştı, Efken de bu ışıltıyı gördüğünü belli eden bir ses çıkardı. Biraz sonra diğerleri de duvarlarda kayan ışıltıları gördüler.

Crystal, "Büyüleyici," diye soludu.

Hatem, "Kadınlar parlak şeyleri seviyor. Gözlemlerim bu yönde," dedi kendi kendine.

İbrahim güldü ve "Uzun süre dört ayak üstünde yaşayınca kadınları anlamaya çalışmak yük olurmuş insana," diye mırıldandı.

Birkaç adımın sonunda Manbel, "Şu taraftan," diyerek ışıltıların daha da artarak mağaranın duvarlarında gölgelerin büyümeye başlamasına neden olduğu köşeyi gösterdi. Bir kolda ayrılan iki damar gibi ayrılarak iki farklı yöne giden koridorlardan ışık saçan tarafa bakıp başımı salladım.

Koridorun sonundaki büyük kaya parçası, saf akuamarin taşındandı, kesik kısımları sim gibi parlıyordu. Avucumun içindeki ateşi

söndürüp Efken'den ayrılarak hızlı adımlarla girişe yöneldim. Efken, "Başına buyruk hareketleri derhâl bırakıyorsun," diyerek arkamdan hızlıca geldiğinde onu duymazdan gelmek benim seçimimdi.

Göz bebeklerimin genişleyerek tüm gözümü kapladığını hissettiğimde, tam karşımda uzanan manzara muazzamdı. Akuamarin taşlarından oluşan duvarlardan aşağı buz sarkıtı gibi inen taşlar daha açık renkteydi ve zeminde de yukarı doğru uzanan akuamarinden çıkıntılar vardı. İçerisi devasa bir ayna gibi parlıyordu ve renk öyle büyüleyiciydi ki ışıltısından, tonundan, yapısından gözümü bile ayıramıyordum.

"Akuamarin Mağarası'ndayız, ee, başka?" Efken bu soruyu saklayamadığı bir sabırsızlıkla sormuştu. "Şimdi ne yapmamız gerekiyor?"

"Sanırım o ne yapmamız gerektiğini biliyor," dedi Kadim Büyücü sessizce, bunu söylemesiyle birlikte bakışlarımı hızlıca ona doğru çevirdim ve gözlerini İbrahim'e diktiğini gördüm. Bakışlarım tedirginlikle İbrahim'e döndüğünde alnında açık mor, griye kaçık tonda bir Chiron kuyruklu yıldızının sembolünün parladığını gördüm. Gözleri tek bir yere saplanmıştı, sanki baktığı yerde gördüğü şey farklıydı; donmuş gibiydi.

"O şey de ne?" diye sordu Yaren korkuyla. "Alnındaki şey de neyin ne-"

"Chiron," dedim hiç düşünmeden. "Alnındaki kuyruklu yıldız Chiron'un sembolü."

Kadim Büyücü, "Ona yaklaşmayın," dediğinde olduğumuz yerde hareketsizce dikilmeye devam ediyorduk. Tüm gözler İbrahim'in alnındaki yıldız sembolündeydi, Chiron alnında daha güçlü parladı ve koyu, karanlığı çağrıştıran bir mora dönüştü. İbrahim'in gözlerinin de anlık olarak mor bir ışıltı yaydığını gördüm. O ışık gözlerinde yandı ve söndü. Gözlerini birden kapatıp açtığında alnındaki sembol silikleşti, yavaşça kayboldu.

İbrahim'in, "Ne yapmam gerektiğini biliyorum," demesiyle, belindeki hançeri kabzasından rüzgârı bile kesen bir şakımayla çıkarması bir oldu.

Hançeri öne doğru uzattı, avucunun içinde sıkıca tuttuğu sapı, bileğiyle beraber çevirdi ve havada önce küçük, daha sonra dışarı doğru genişleyen büyük bir daire çizdi. Lila rengi bir çember oluştu, lila rengi çember genişledikçe rengi mora, küllü griye ve koyu mora dönüştü. Sonunda geniş bir portal oluştuğunda tüm galaksi o portalın içinde parlıyordu. Kara delikleri gördüm, sonsuzluğun içinde küçük bir parça gibi yan yana duran ve birbirinden milyonlarca yıl uzaklıktaki yıldızları, galaksileri, adı konulmamış gezegenleri; samanyolunu.

İbrahim, biri diğerinden daha kalın yükselen ama kendisine ait iki sesle, "Stellae viam monstrare," dedi. *Yıldıza yolunu göster,* cümlesi zihnimin içinde parçalara bölündü, parçaları yıldızlar gibi parladı.

Portalın içindeki yıldızlar birbirine yakınlaştıkça görüntünün uzaklaştığım anladım, ardından görüntü bir gezegeni kuş bakışı içine aldı ve beraberinde görüntü bir kamera hızla aşağı düşüyormuş gibi bulutların arasından inmeye başladı. Sonrasında gördüğüm koyu mor bir boşluktu.

İbrahim, "Geçin!" diye komut verdi.

Koyu mor görüntüye dikkatle bakarken, "İstanbul'u göremiyorum," dedim ama İbrahim yeniden, "Geçin!" diye komut verdi, bu defa sesi daha sertti.

Efken elimi kavradı, sıkıca tuttu ve daha içime bir nefes çekmemiştim ki kendimi portalın öteki ucuna geçerken buldum. Ciğerlerimden aşağı bir ağrı indi, sert bir ağrıydı ama sadece anlıktı; bir bebeğin aldığı ilk nefeste ciğerlerine akın eden o ateş gibiydi. Çığlık attıracak kadar güçlüydü ama ağlatacak kadar uzun değildi.

Göğsümün derinliklerinde anlam veremediğim bir ağrı büyüdü; fiziksel bir ağrı değildi, içimde süregelen bir acı olduğu da söylenemezdi. Gözlerimi açtığımda bir kilisenin içindeydim. Elim hâlâ Efken'in büyük avucunun içindeydi. Önümdeki İsa figürünün altında büyük, kalın mumlar neredeyse bedenimin yarısı uzunluğundaydı ama hiçbiri yanmıyordu. Arkamdaki portaldan hızla Crystal, Yaren ve Manbel çıktılar, Hatem de arkalarından çıktı ve zıplamış olacak ki bedeni öne doğru meyletti. Kadim Büyücü de portaldan geçtiğinde portal bir süre sessizce mor bir ışıltı yayarak açık kalmaya devam etti.

İbrahim'in neden gelmediğini düşünüp kaşlarımı çattığım sırada portal küçülmeye başladı, gözlerim irileşti.

Yaren korkuyla, "İbrahim!" diye bağırarak portala doğru atıldı ama Manbel onu belinden kavrayarak durdurdu. "Bırak beni! İbrahim!"

Portal içinden bir insanın zar zor geçebileceği boyuta ulaştığında önce bir el dışarı çıktı, ardından bir beden hızla öne doğru atılarak yere yuvarlandı. Hançer yere düşüp köşeye savrulduğunda Hatem ve Efken eğilip İbrahim'i kaldırdılar.

"Kıl payı," dedi İbrahim boynunu esnetirken. "Doğru yerdeyiz, değil mi?"

"Bir kilisedeyiz," dedim ürpererek. "Eğer içeride birileri olsaydı portalın görünmesi büyük bir kaosa neden olabilirdi." Duraksadım, bakışlarım omzumun üzerinden kilisenin salonundaki boş banklara kaydı. "İbrahim, sence kilisenin bu kadar boş ve tozlu olması normal mi?"

İbrahim etrafına bakındı ve "Santa Maria Draperis Kilisesi," dedi hiç düşünmeden. "Yani teknik olarak İstanbul'dayız ama burası neden bu hâlde?"

Çift kanatlı kapıya doğru yürümeye başladığımda Efken'in elini tutmaya devam ediyordum. Kapı açılmadı, arkadan yükselen zincir seslerini duyduğum anda Efken'in elini bırakıp dehşet içinde İbrahim'e baktım.

"Kilisenin kapıları zincirli."

"Faaliyette olmayabilir?" dedi Kadim Büyücü sorar gibi.

"Yani şu an gerçekten İstanbul'da mıyız?" Yaren'in sorusunda saf bir merak, önlenemez bir heyecan vardı. Crystal etrafı inceliyor, bir çıkış kapısı daha olabileceğini hesaba katarak her yere göz gezdiriyordu.

Gözlerim büyük, mavi vitray camlara kaydığında, "Bekleyin," diyerek cama doğru yöneldim. Efken bir tehlike olabileceğini ön görüyormuş gibi peşimi bırakmadan arkamdan geldi, aramızdaki mesafeyi olabildiğince aza indirgemeye özen gösteriyordu. Vitray camın önünde dikildiğim an ilk dikkatimi çeken camda asılı duran iri, şekli oldukça belirgin olan kar tanesi oldu. Nefesimi yavaşça üflediğimde ise buzun buharı tüm camı kapladı ve camın arkasında yoğun bir kar fırtınası olduğunu fark ettim.

"Bu da neyin nesi?" diye fısıldadım sessizce.

Efken, "Kar?" dedi sorar gibi, bu onun için oldukça normal olabilirdi ama İstanbul'u düşündüğümde bu bana hiç de normal gelmiyordu.

"Haziran ayında Varta'da kar yağabilir ama İstanbul'da yağmaz, Efken," dedi İbrahim tedirgin bir sesle. "Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyız."

Kadim Büyücü, "Bana bırakın," diyerek çift kanatlı kapıya ilerledi. "İbadet alanlarına saygı duyarım ve bu kurt çocuk kapıyı kırsın istemeyiz." Avucunu kapının yüzeyinde dolaştırdı. Ardından zincirlerin yere düşerken çıkardığı o keskin ses, kilisenin duvarlarında çınladı ve Kadim Büyücü, çift kanatlı kapıyı açmadan hemen önce, "İşte bu kadar," diye fısıldadı. Kapıyı açtığında aniden çarpan yoğun rüzgâr, önüne kar birikintilerini katarak içeri doluştuğunda gözlerim iri iri açıldı. Kadim Büyücü, "Amanın, bu pek de iyi bir karar değilmiş!" diye bağırıp hızla kapıları kapatarak sırtını kapıya yasladı.

"Burada ters giden bir şeyler var," dedim sessizce. Ardından bakışlarımı İbrahim'e çevirdim. "Portal açabilir misin? Yorgun düştüysen seni bekleyebiliriz."

"Açabilirim," dedi İbrahim hançerini eline alarak.

"Daha önce hiç gitmediğin bir yer için açabilir misin?" İbrahim'e sorduğum bu soru, bir anlık duraksayarak bana bakakalmasına neden oldu.

"Bunu yapabilseydim Akuamarin Mağarası'na doğrudan giderdik," dedi omuz silkerek. "Bilmediğim, daha önce görmediğim bir yere nasıl geçit açabilirim bilmiyorum."

Kadim Büyücü, "Az önce alnında önemli bir yıldızın parladığını bilseydin, her şeyi yapabileceğinden emin olurdun," deyince İbrahim duraksayarak ona baktı. Kadim Büyücü, kollarını göğsünün üzerinde toplamış bir şekilde İbrahim'e dikkatle bakarken sırtını kapıya yaslamaya devam ediyordu.

İbrahim, "O şeyi alnımda hissettim ama ne olduğuyla ilgili bir fikrim yok," diye açıkladı. "Neler yapabileceğimi bilmiyorum. Anlık oluyor."

Kadim Büyücü, "Mēness, gideceğimiz yeri biliyorsan, ona gösterebilirsin," dediğinde tek kaşımı kaldırdım.

"Anlamadım?"

"Alnındaki hilâli onun alnındaki yıldıza bağla diyorum," dedi Kadim Büyücü gözlerini devirerek. "Siz çocuklar beni bir kullanma kılavuzu olarak görmüyorsunuzdur umarım."

İbrahim'e dönüp, "Chiron sembolünün yeniden belirmesini sağlayabilir misin?" diye sorduğumda, İbrahim başta paniklese de sonunda gözlerimdeki ciddiyeti görmüş olacak ki başını salladı.

"Denerim."

Alnıma davet ettiğim hilâl, derimin altından açığa çıkmadan önce alnımda küçük bir yanmaya sebep oldu. İbrahim'in tam karşısında dikilmiş, doğrudan onun alnına bakarken alnımda beliren hilâl sembolünün yavaşça gümüş rengi bir ışık sızdırmaya başladığını biliyordum. İbrahim tereddütte kalmış gibi alnıma bakarken sertçe yutkundu. Tamamen içgüdüsel hareket ediyordum, bir şekilde bana doğru gelen yolu seçmiştim ve umarım çuvallamazdım. Alnımdaki gümüş ışığın İbrahim'in yüzüne çizdiği yansımaları izledim, ardından bakışlarım yeniden alnına saplandı ve önce bir ışık pıhtısı gibi şeklin soluk biçimde çizildiğini gördüm, ardından o soluk çizgilerin etrafında koyu mor bir ışık dolaştı. Nihayet Chiron sembolü alnında yanmaya başladığında, "Eğer yanlış bir şey yapıyor olsaydık Kadim Büyücü pabuç gibi dilini dışarı uzatıp bizi uyarırdı, değil mi?" diye sordum İbrahim'e.

"Seni duyuyorum, Mēness," diye mırıldandı Kadim Büyücü alaycı bir tavırla.

Gözlerim bir anda kapandı ve bununla beraber, İbrahim'in de gözlerinin kapandığını hissettim. Sürümün bir üyesiydi, bizden değildi ama bizimle birdi; bu yüzden işaretim onun işaretiyle karışırken zorluk çekmedi. Gümüş bir ışık alnımdan fırlayıp onun mor parıltısının etrafını sardı, daha sonra beyaz bir alev şeklinde o sembolün içini doldurmaya başladı. Gözlerimi açtığımda alnımdan alnına akan beyaz alevleri görebiliyordum. Alevler, Chiron sembolünün içini doldurdu, etrafında koyu mor halka kalan Chiron'un içi gümüş renginde parlıyordu.

"Nereye gideceğimizi biliyorsun, İbrahim," diye fısıldadım. Bu bir komuttu, sürüsünün liderinden gelen bir emirdi. İbrahim başını aşağı yukarı salladı ve gözlerinin beyazında benim gümüş ışıltımın parıldadığını gördüm. Hançerini kaldırmasıyla beraber ondan uzaklaştım ve bu defa benden aldığı gümüş ışıltıyı kullanarak beyaz, sedefli bir portal oluşturdu.

Portalın öteki ucunda kendi odamın duvarını gördüğümde kalbim hızlandı. Bakışlarımı portalın diğer ucundan ayırmadan ilk adımımı attım ve portaldan içeri girdim.

Her günü duvarlarının arasında geçirdiğim o oda, aylar sonunda yeniden beni duvarlarının arasına aldığında, duygularım etrafa saçılmış cam parçaları gibi keskin ve kesintisizdi. Odam hiç değişmemişti. Demir karyolam aynı yerinde duruyor, üzerindeki temiz çarşaflardan alışkın olduğum yumuşatıcının kokusu yayılıyordu. Gözlerimi çalışma masama çevirdiğimde kalp atışlarım yavaşladı. O gece kitabın kapağını açtığım ânı hatırladım, hatıralar kafamın içinde girdap gibi dönerken, her zaman yalnız olduğum bu odada şimdi hayatıma hiç beklemediğim bir anda giren o adamla beraberdim. Başımı çevirip ona baktığımda gözlerini odamda dolaştırdığını gördüm. Merakla, her şeyi en ince ayrıntısına kadar hafızasına kazımak istiyor gibi inceliyordu.

Efken'in uçurum mavisi gözlerinin içine baktım ve "Dünyama hoş geldin," diye fısıldadım zayıf bir sesle.

Efken gözlerimin içine öyle bir baktı ki... Aylardır benden büyük bir parçamın çalınmış olduğunu tam da şu an anlamış gibi baktı. Bir zamanlar bu odada yaşayan bir Mahinev vardı. Parmakları roman sayfalarında dolaşır, gözleri o sayfalara dizilmiş kelimelerin üzerinde kayarken kendini okuduğu dünyalara mühürlerdi. Kahvesi henüz bitmeden yenisini yapardı mesela, annesi ona çok kızardı; O Mahinev'in odasında bir sürü içinde soğuk kahve birikintisi olan fincan olurdu. Şimdi yeniden bu odanın içindeki Mahinev, bir süre öncesine kadar rutin olarak devam ettirdiği hayatına öylesine yabancıydı ki kanımın donduğunu hissettim.

Portal kapanmadan önce herkes odamdaydı.

Odamın tanıdık kokusunu ciğerlerime çektim, bu odada artık tanıdık olmayan tek bir kişi vardı; o da bu odanın sahibiydi. Bendim.

Gözlerimi komodinimin üzerindeki saate çevirdim. Saat 06.28'di. Sabahın gölgeli gri, şafağa son nefesini verdirmek üzere olduğu saatlerinden birindeydik. Göz bebeklerimde kaçınılmaz bir şekilde titreyen özlem duygusunun, bir yıldızın ölmek üzere olduğu andaki eşsiz parıltısı gibi kör edici şekilde parladığını hissettim.

Koridorda bir kapının açıldığını duydum, sonra da o tanıdık öksürük sesi karşıladı zihnimi. Kalbimin vuruşları birdenbire agresifleşti, ellerimin buz keserek titrediklerini fark ettim ve birdenbire durdurulamaz bir özlemle kapıya koşarken buldum kendimi.

Kapıyı sertçe açtığımda, koridorun ortasında, tam karşımda dikilen ve gözlerimin içine şaşkınlıkla bakan kişi babamdı.

11. KARLI HAZİRAN

ETERNAL TEARS OF SORROW, THE RIVER FLOWS FROZEN

Senin kudretin ki Mēness, bir erkeğin son nefesi olacak.

Babamın gözlerinde özlemin ini vardı ve o inin duvarlarında benim gölgem yükseliyordu.

"Mahinev," ismi babamın dudaklarından döküldüğünde, uzun zamandır içinde bir yabancıyı taşıdığıma inandığım bedenim farkındalıkla kasıldı. Ben her kime dönüşmüş olursam olayım, hâlâ babamın kızıydım. Bu ne zamanın ne soyun ne de gücümün değiştiremeyeceği yegâne gerçekti.

Bedenine şiddetle çarpan bedenimi hatırlıyordum. Karanlık bir sokakta, gölgem kendi önümde büyüyerek beni kendi karanlığımda boğarken bir daha bu kolların arasında olamayacağıma inanmış, onun yokluğuyla tir tir titremiştim. Korku, babamın olmadığı her yerde beni bekleyen Azrail gibiydi ve ben öyle çok onsuz kalmıştım ki bir süre sonra Azrail'i dostum bilmiştim.

Babam kollarını bedenime sardığında korkularım çözülüp ayaklarımın önüne dökülmüştü. Güçsüz bir kız çocuğu gibi ona sarılırken ben, aslında babam da ben de biliyorduk, ben artık yenilmez bir kadındım. Ama her yenilmez kadın, babasının karşısında bir defa yenilirdi. Yenilmiştim. Babamın kollarında yeniden onun için ağlayan küçük bir kız çocuğu olmuştum.

Bir yanı hâlâ inanamıyor, kaybolup gidecekmişim gibi tüm gücüyle beni sarıyordu; bir yanıysa geleceğimi zaten biliyordu, bir misafiri gözler gibi yolumu gözlüyordu. Babamın kollarında hıçkıra hıçkıra ağlamamak için kendimi sıktım, parmaklarım onun kazağının kumaşını kavradı ve kumaşı avucumun içinde topladım. Nefesi sıcak bir ayaz gibi saçlarıma dökülürken bu ânın hiç bitmemesini diledim. Bir rüyaysa eğer, uyanmamayı diledim.

"Buradasın," derken beni kendine biraz daha bastırdı, bağrına bastı. "Çok şükür ki buradasın, buradasın güzel kızım, buradasın."

"Baba," diye fısıldadım avucumun içindeki kumaşı daha sıkı kavrarken. Öyle sıkı kavrıyordum ki tırnaklarım kırılabilirdi. "Ben geldim, sonunda evimize geldim."

Babam beni kollarının arasından azat etti ama bu defa büyük elleri yüzümü kavradı. Büyük avuçlarının içinde kaybolan yüzümün ortasında özlemle parlayan gözlerim, gözleriyle kavuştu. Benimkilerin bir kopyası gibi görünen kızıl kahve gözlerinde gördüğüm özlem, hissettiğim şefkat çok farklıydı. Hiçbir erkekte bulamayacağım bir sevgiydi bu, hiçbir erkeğin hiçbir kadına veremeyeceği bir şefkatti.

Babam beni bir defa daha kendine çekip bağrına bastı, saçlarımın üzerini öptü, yüzümü avucunun içine bir defa daha alıp gözlerimin içine uzun uzun baktı.

"Baba," dedim yüzüm hâlâ avuçlarının içindeyken. "İyisiniz değil mi? Herkes iyi?"

"Herkes iyi," dedi babam. "Sen? Sen iyi misin? Neler oldu? Çok şey yaşamış olmalısın. Yanında olamadım. Göz göre göre... Seni kurtaramadım."

"Baba, olması gereken oldu. Benim olmam gereken yere gitmem gerekiyordu ve gittim," dedim gözlerinin içine bakarak. "Elimden geleni yaptım. Bana verilmiş tüm görevleri yerine getirmeye çalıştım, getirdim."

"Küçük gururum," diye mırıldandı, parmağı yavaşça yanağımı okşarken derin bir nefes aldı. "Buraya gelmenin bir yolunu bulacağını biliyordum."

"Baba," diye fısıldadım korkuyla. "Dışarıda neler oluyor? Haziran ayında değil miyiz? Neden kar fırtınası var?"

Babam derin bir nefes alırken, "Tek bir an durmadı, Mahinev," dedi. "Mevsimler birbirine karıştı, kış neredeyse hiç bitmedi kızım. Ama son günlerde... Daha farklı bir şeyler oluyor." Babam bunu sonra konuşmamız gerektiğini belirten bir bakış attıktan sonra gözlerini hemen arkamda bizi izleyen arkadaşlarıma çevirdi. "Hoş geldiniz."

Efken, "Hoş bulduk efendim," dedi saygılı ve ölçülü bir sesle.

Babam ellerini üzerimden çekerken, "Tam zamanında geldiniz," dedi. Söylediği bu şey, içimde fırtına gibi büyüyen endişeyi daha da şiddetlendirdi.

"Annem nerede?" diye sordum. "Mahzar ve Miran nerede?"

"Annen içeride, uyuyor," dedi babam. "Miran ve Mahzar da birazdan evde olurlar. Onlara gece dışarı çıkmamaları konusunda uyarılarda bulunsam da pek anlamıyorlar. Gençler işte, kanları kaynıyor."

"Olup biteni bilselerdi seni dinlerlerdi," dediğimde, her şeyi bildiklerini belli eden bir bakış attı. Bir an inanamayarak babama baktım. "Biliyorlar mı?" diye sordum titreyen bir sesle.

"Mahzar iyi bir gözlemciydi, biliyorsun. Miran da bir şeylerin yolunda gitmediğinin daima farkındaydı. Annenin aksine onlara muskalar işlemiyordu. Çünkü benim kanımı taşıyorlar," diye açıkladı babam.

Kadim Büyücü, "Siz Mega Alfa olmalısınız," dediğinde babamın bakışları büyücüye çevrildi. "Tarihteki ilk Mega Alfa." Kadim Büyücü derin bir nefes aldı. "İkincisi de şu kurt çocuk olsa gerek."

Babamın bakışlarının bu kez Efken'e çevrildiğini gördüm. Efken'i baştan aşağı süzdükten sonra, "Hükümdar sensin demek," dedi.

Efken, "Adım Efken," dedi saygılı bir şekilde.

"Merhaba Efken, ben Aykan. Mahinev'in babasıyım ve büyücünün de söylediği gibi, eski bir Alfa'yım." Babamın kızıl gözleri tekrar Efken'i baştan aşağı süzdü.

"Onun büyücü olduğunu nasıl anladın?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Kıdemli cadıları ayırt edebiliyorum," dedi babam, sanki tüm bunları benimle konuşabiliyor olmak onu da çok şaşırtıyormuş gibi bakışlarını farklı bir yöne çevirdi. "Senden sakladığım her şeyi şimdi

seninle gündelik şeylerden bahsediyormuş gibi konuşmak oldukça tuhafmış, ufaklık."

Babamın gözlerinin içine bakarken dudaklarımda yarım yamalak bir tebessüm belirdi. "Tüm bunları yalnız başına yaşamak zorunda kalan sendin, baba," dedim. "Her şeyi saklamak zorunda olmak ve aynı zamanda bizi korumaya çalışmak çok zor olmuş olmalı."

"Sizi koruyabildiğimi söyleyemem." Babam hüzünlü bir gülümsemeyle bana bakıp, "Size kahve hazırlayayım çocuklar," dedi. "Sonra da kahvaltı hazırlarım. Annen seni gördüğünde mutluluktan havalara uçacak."

"Onu öyle özledim ki," diye fısıldadım.

"O da seni özledi ama şanslıydı," dedi babam bu durumdan hiç memnun değilmiş gibi gözlerini boşluğa çevirip, derin bir nefes alarak. "Seninle daima iletişimde olduğunu düşünüyor, sen onun aksine onsuz çok uzun zaman geçirdin."

"Bu onun için en doğrusuydu," dedim. "Tüm bu olanlara ne inanırdı ne de kaldırabilirdi. Annem tehlikede olduğumuzu düşündüğü an işi yokuşa sürer, bilirsin."

Babam, "Her anne gibi," dediğinde Efken'in sessiz bakışlarına çöken hüznü hissettim. Ayperi'yi gördüğü andaki hâlini hatırladım. Küçük, yaralı bir erkek çocuğu gibiydi; çaresizliği ruhumu ızdırapla doldurmuştu.

Mutfakta küçük değişiklikler yapılmıştı. Mesela yeni bir kahve makinesi alınmıştı, sık sık kullandığım kahve makinesi eski olmasına rağmen hâlâ aynı yerinde duruyordu. Sanırım babam onu çöpe atmaya kıyamamıştı. Benden parçaları çöpe atmak, ona beni de dışarı atmak gibi mi hissettiriyordu?

Bu eve bir yabancı olarak dönmüştüm ama bir zamanlar olduğum genç kızın anıları hâlâ evin her köşesindeydi; o genç kız sanki bir hayalet gibi bu evin içinde yaşamaya devam ediyor, ben onun ruhundan ayrılmış uzaklara gitmişim gibi hissediyordum.

Babamın yaptığı kahveden bir yudum aldığımda, mutfak masasına çökmüş sessizliğin başrollerinden birisiydim. Babam kendi kahvesinden büyük bir yudum aldıktan sonra, "Şehirde büyük, ölü kurtlar

bulunuyor," diyerek söze girince olduğum yerde dikleşip babamın gözlerinin içine baktım. Efken'in de tüm dikkatinin babama çevrildiğini fark ettim. "Sosyal medyada bu konuyla ilgili dedikoduların önü kesilemezken, yetkililerden bir açıklama gelmiyor çünkü kurtların normal bir kurt boyutunda olmadığı aşikâr."

"Aynılarını yaşadık baba," dediğimde babam gözlerimin içine bunu zaten biliyormuş gibi baktı.

"Varta'nın yansımalarının yaşandığının farkındayım," dedi babam, öksürüp boğazını temizledi. "Ama çıkış noktası nedir bilmiyorum. Yılanlar yerin altından çıktılar, yeryüzünde çok sayıda yılan görülmeye başladı. Şehrin merkezlerinde, otobanlarda, bulunmamaları gereken yerlerde... Çoğu uzman buna deprem habercisi dedi, çoğu din insanı hâlâ sürmekte olan ve bir türlü bitmeyen kar yağışlı bir kış varken yılanların ortaya çıkmasının imkânsıza yakın olduğunu, bunun kıyamet alameti olduğunu öne sürdü. Her kafadan bir ses çıkıyor ve çok sayıda insan internet üzerinden yaşadığı paranormal olayları paylaşıyor. Birbiriyle uyumlu hikâyeler. Birbirini destekleyen, neredeyse aynı deneyimler... Herkes geceleri gölgeler gördüğünden söz ediyor. Şeytani gölgeler..." Babam iki kelimelik son cümlesinin ardından çatık kaşlarla masanın yüzeyine baktı. "Büyük bir savaşın kapıda olduğunu öngörebiliyorum ama ne yapılır, işte bunu bilmiyorum çünkü çok uzun zamandır bir insanın bedeninde yaşıyorum. Üstelik karşı tarafın ne istediğini kestiremiyorum. Bu saldırıların esas sebebi nedir, bilmiyorum."

"Bunu çözmek için buradayız, efendim," dedi Efken, babamın bakışları tekrar Efken'e çevrildi. "Sorunu kökünden çözüp şehre huzuru geri getireceğimizden şüpheniz olmasın."

"Bir lidere yakışır konuşmalar," dedi babam, sesi donuktu, gözleri bir kusur arıyor gibi sürekli Efken'in yüzünde, vücudunda dolaşıyordu. Sanki Efken'in hayatımdaki yerini biliyordu ve bir baba olduğundan içgüdüsel olarak beni kıskanıyordu. Farklı şartlar altında yaşansaydı belki de çok iyi hissettirebilirdi. Bir an için düşündüm. Efken ile iki normal insan olarak tanışsaydık, hayatımdaki yeri belirgin, vurgulu ve ismi koyulmuş bir ilişki şeklinde olsaydı, babamla nasıl

tanışırlardı? Yine aralarında bu gerginlik olur muydu? Eminim ki babam yine şimdi olduğu gibi kıskanan, sorgulayan ve inceleyen gözlerle süzerdi onu. Ama daha normal olurduk, daha olması gerektiği şekilde babamın karşısında duruyordu ve kaderin çarkları, bizim için paslı bıçağını kelimelere vurarak usulca dönüyordu.

Kadim Büyücü, "Önceliğim evinizin etrafını korumaya almak olacaktır, Sevgili Alfa," dediğinde, babam, "Teşekkür ederim," dedi. "Ben bunu elimdeki imkânlarla yapabildiğim kadar yaptım ama biliyorum ki bir büyücünün yapacağı koruma daha etkili olacaktır."

"Sizin engin bilgilerinize saygım sonsuz, eminim çok güçlü bir koruma yapmayı başarmışsınızdır. Benim niyetim bu korumayı tamamen aşılmaz bir kalkana dönüştürmek olacak," dedi Kadim Büyücü saygıyla.

Efken'in bakışları Kadim Büyücü'ye çevrildi, gözlerinde kıskançlığı ve öfkeyi net bir şekilde gördüm. Babama yaklaşması, babamın güvenini kazanmaya çalışması ve babama karşı saygılı davranışları Efken'i çileden çıkarıyor gibi görünüyordu.

"İsminiz nedir büyücü?" diye sordu babam ilgiyle. Efken'in burun delikleri aldığı nefesle genişlerken dilini ağzının içinde dolaştırdığını gördüm. Çenesi keskinleşip öne doğru sivrildi, parmaklarını önündeki fincanın kulpuna birinin boğazına sarıyor gibi sardı.

"Vitali," dedi Kadim Büyücü, bu onun adını ilk duyuşumdu. "Siz de Aykan Demir'siniz, değil mi? Kızınızın kime benzediği alenen ortada."

"Teşekkür ederim, çok naziksiniz," dedi babam, ardından gözleri İbrahim'e kaydı. İbrahim'e uzun uzun baktıktan sonra, "Kaybolan çocuk," dedi, İbrahim bu söylem üzerine kaşlarını kaldırırken babam buruk bir şekilde gülümsedi. "Senin kaybolma haberini ilk gördüğüm andan beri nerede olduğunu biliyordum. Kızımın kaderinin seninkine benzemesinden daima korktum ve sonunda kaderden korksan da saklanamayacağını deneyimledim. Yeniden burada, İstanbul'da olmak nasıl hissettiriyor? Uzun zamandır başka bir diyardaydın."

Elimi babamın elinin üzerine koyduğumda şefkatli gülümsemesi kalbime dokundu. Gözlerimi İbrahim'e çevirdim. İbrahim derin bir

nefes alıp, gözlerini masaya sabitlerken, "Eve dönmüş gibi hissetmiyorum, efendim," dedi, sesine yansımasına engel olamadığı hüzün, Yaren'in gözlerine de aynı hüzün akşamının çökmesine neden oldu. "Çoktan unutulmuş olmalıyım."

"Kimse toprağa karışıp onu tanıyan son insan da bu dünyadan göçüp gitmediği müddetçe tam anlamıyla unutulmaz, evlat," dedi babam, sesi sertti ama kelimelerinin altında alışkın olduğum o şefkat duygusunu hissedebiliyordum. Babam bu defa Crystal'e baktı. "Bir Mar olmalısın," dedi.

"Evet," dedi Crystal saklayamadığı bir hayranlıkla babama bakarken. "Düğümlü olduğum kraliçenin babasını karşımda gördüğüm için onurlandırılmış hissediyorum."

"Kraliçe..." Babam gülerek başını salladı. "En son benim prensesimdi, şimdilerde sizin kraliçeniz demek."

Gülerek babamın elini okşadım.

"Babaannem nerede baba?" diye sordum merakla. İstanbul'a adım attığım ve şehrin hâlini gördüğüm anda babaannemin neden telaşlı olduğunu anlamıştım. "Sezgi adındaki arkadaşım bir Kızıl Cadı. Babaannem onunla iletişime geçmeye çalışıp çağrı gönderdi. İstanbul'a dönmek için acele etmemizi söyledi. O nerede? İyi mi?"

Babam gözleri kısılırken yavaşça başını sallayıp, "O da iyi, merak etme," dedi. "Olanlar onu da telaşlandırdı. Konuyla ilgili araştırma yapıyordu, evindedir. Geldiğinin haberini ona da vereceğim."

Ben bir şey söyleyemeden mutfağın kapısı yavaşça aralandığında kalbimin atışları yavaşladı. Gözlerimi yavaşça kapıya doğru çevirirken ne göreceğimi biliyordum ama göreceğim şeyin bana nasıl hissettireceğini kestiremiyordum. Annemin permalı, kestane rengine boyanmış kısa saçlarını gördüm önce, daha sonra uykulu kahverengi gözleri iri iri açıldı. Üzerinde kuşağını bağladığı nilüfer çiçeklerinden desenleri olan koyu yeşil sabahlığıyla tam karşımda kanlı, canlıydı; anılarımın içinde olduğundan daha gerçekti.

"Mahinev!" Annemin sesinden adımı duymayalı ne kadar zaman olmuştu? Oturduğum yerden fırlar gibi kalktığımda gözlerimiz bir-

birine tutunmaya devam ediyor, ayağımın altındaki yer sarsılıyordu. "Kızım!"

"Anne," diyebildim, bu kelimeyi o kadar uzun zamandır kullanmıyordum ki kalbimin derinliklerinde uyuyan o acı, birdenbire gözlerini açarak göğüs kafesime karanlığı getirdi. Kollarının arasına girerken gözlerimden akmaya başlayan gözyaşları çeneme ulaşana dek, onları akıttığımın farkına bile varamamıştım. Kokusunu içime çekerek ona sıkıca sarıldım; biraz paçuli, vanilya ve yasemin çiçeği. Annemin notalarında huzur taşıyan kokusuydu bu. Beni kalbine bastırmak ister gibi sarıp sarmalarken, "Geleceğini neden söylemedin?" diye sordu şok içinde. "Dün gece telefonda konuştuğumuzda bana bundan söz etmemiştin. Alacağın olsun kızım!"

Kalbimin acıyla kasıldığını hissettim. Mutfağın ısısı düşmüş gibi hissediyordum, sanki zaten soğukla sarılmış vücudum şimdi buzla kaplı bir tabutun içindeydi. Benimle iletişimde olduğuna inanıyordu, ben onun özlemiyle kavrulurken o benim varlığımın usulca silinişinin farkına bile varmamıştı. Bu bana hem büyük bir matem hissettirdi hem de onun adına sevinmemi sağladı.

Annemin hassas kalbi çok kırılgandı, her zaman evhamlı biriydi ve belli etmese de biz onun için kendi hayatından bile daha önemliydik; bu yüzden hayatının kıyılarında daima var olduğumu sanması, yokluğumla yüzleşmesinden daha kolaydı.

Ona daha sıkı sarılıp, "Sürpriz olmasını istedim anne," diye fısıldadım, kalbim attığım yalanın altında kaldı, o soğuk tabutun içindeki ısı biraz daha düştü.

"Sen yok musun sen..." dedi annem sahte bir şekilde kızarak. Beni kollarının arasından azat ettiğinde bunu yaptığı için kırgın hissettim. Biraz daha bağrına bassa, beni kalbinin üzerine yatırsa, saçlarıma dokunsa, parmakları saçlarımda dolaşırken zihnime masallarını fısıldasa olmaz mıydı? Bir kız çocuğunun masum gözleriyle ona baktığımda, dudaklarını esir alan şefkatli gülümseme daha da derinleşti, büyüyerek tüm çehresini aydınlığa boğdu. Onun ışığı, benim gitgide büyüyen karanlığımın yanında küçücük, el değmemiş bir parçaydı ve hâlâ masum olan bir yanım varsa, bunu onun ışığına borçluydum.

Annem hemen omzumun arkasından masada oturan yabancılara baktı. Şaşkınlık gözlerine mürekkebin kâğıda yayıldığı gibi yayılırken, babam oturduğu yerden kalkarak, "Mahinev'in üniversiteden arkadaşları geldi," dedi, anneme yalan söylemek onun için zulüm olmalıydı. Kızıl gözlerine çöken hüznü görebiliyordum ama yine de dudaklarında bir tebessüm vardı. "Mahinev onları gezdirmek istediği için dönmüş eve. Seni de çok özlemiş. Akşam bana geleceğinin haberini verdi ama sürpriz olsun istediğinden sana ses edemedim." Manbel'i işaret etti. "Mahinev'in arkadaşının babası da burada. Şey Bey..."

"Manbel," dedi Manbel ayaklanıp, kibar bir gülümsemeyle anneme bakarak. Turuncu, alacalı gözlerini kahverengi lenslerin arkasına gizlemişti ama turuncu saçları epey ilgi çekiyordu. Yaren, henüz İbrahim'in evindeyken babasının gözlerine lensleri zorla takarken, "Daha normal görünmek zorundasın, üzgünüm," diye söylenmişti ve Manbel de kırılmış gibi elini kalbine götürmüş, somurtup durmuştu.

"Yabancı mısınız?" diye sordu annem merakla, beni kolunun altına çekip sarıldı. "Keşke haberim olsaydı, hazırlık yapardım. Ayıp oldu böyle. Karşınıza da rezil rüsva hâlde çıktım."

Manbel gülümsedi. "Hiç önemli değil, ayrıca Mahinev'in güzelliğini kimden aldığını da gözlerimizle görmüş olduk," dedi kibar bir şekilde.

"Anne, Manbel Bey Yaren'in babası," dedim, ardından fiziksel farklılıklarını göz önünde bulundurarak, "Kendisi İrlandalı. Yaren'in annesi Türk, o yüzden pek babasına benzemiyor." Gülümsedim, Manbel bana tuhaf tuhaf baktı. Muhtemelen İrlanda'nın neresi olduğunu düşünüyordu. "Crystal," diyerek arkadaşımı işaret ettim. "Kendisi İngiliz ama babası Türk," dedim gülümseyerek. "Bu Hatem ve bu da İbrahim." Bakışlarım Kadim Büyücü'ye kaydı. "Ve Vitali." Annemin meraklı bakışları Efken'e kaydığında, Efken çoktan ayaklanmış, gözlerini anneme mühürlemiş hâlde, saygıyla annemin karşısında dikiliyordu. Tam ağzımı açacaktım ki Efken hızla annemin önüne kadar yürüdü, tam karşısında durup, "Merhaba efendim," dedi ondan beklenilmeyecek bir zarafetle. "Ben Efken."

"Merhaba Efken," dedi annem gülümseyip, elini Efken'e uzatarak. Gözleri anlık bana kaydı. "Mahinev'in böylesine güzel ve yakışıklı arkadaşları olduğunu bilmiyordum. Benim kız biraz merdümgiriz takılırdı, şok oldum doğrusu ve çok da sevindim." Efken, çekinerek annemin elini tuttu, ardından beklenmedik bir anda annemin elinin üstünü zarifçe öperek, "Memnun oldum, Dicle Hanım," dedi, annemin ismini nereden bildiğini sorgulayarak ona baksam da annem öylesine mest olmuş hâldeydi ki ağzımı açıp tek kelime edemedim.

"Aman aman, pek de kibar," dedi annem utanarak. "Memnun oldum canım."

Babam, "Siz keyfinize bakın çocuklar," dedi, ardından annemin beline elini yerleştirip, "Sen de bir duş alıp üzerini giyin, misafirlerimiz var güzelim," dediğinde, annem utanarak gülümserken bakışlarımı farklı yöne çevirdim. Önümde cilveleşmelerine alışkındım ama arkadaşlarımın önünde cilveleşmeleri utançtan yerin dibine girmeme neden olmuştu.

Annem ve babam mutfaktan çıktıklarında Crystal sandalyesini geri atıp bacaklarını öne doğru uzatarak, "Aman Tanrım!" diye çığlık attı. "Babanın baban olduğuna emin misin? O daha çok abin gibi! Ve yeniden aman Tanrım! Sizin ailenin gen dağılımı şaka olsa gerek..."

İbrahim ve Hatem, Crystal'e tuhaf bir şeye bakıyorlarmış gibi baktıklarında Crystal, "Ne?" diye sordu. "Siz onun kadar şanslı değilseniz bu benim suçum mu?"

"Onu bunu bırakın da Efken'im az önce kayınvalidesi ve kayınpederinin önünde süt dökmüş kedi yavrusu gibi görünmüyor muydu?"

Efken birden Vitali'ye doğru döndü ve "Sen," diyerek parmağının ucuyla Kadim Büyücü'yü işaret etti. "Onun babasına ve annesine yalakalık yapmayı derhâl keseceksin."

"Amanın, Mahinev'den sonra bir de ailesini kıskanmaya başladı," dedi İbrahim sessizce ama Efken bu söyleneni umursamadı bile. Gözlerini Vitali'ye saplamış, tüm dikkatiyle ona bakıyordu.

Vitali, "Varsayalım ki," dedi tek kaşını kaldırarak, "bu söylediğini yapmadım. Ne yaparsın? Beni Nemesis'in yıldırımlarından mı geçirirsin, kurt çocuk?"

Efken öne doğru gelirken, "Sen çok olmaya başladın," diye hırladı ama elimi onun göğsüne bastırarak onu ittiğimde duraklayıp bana baktı.

"Efken," diye fısıldadım, "babam evde huzursuzluktan hiç hoşlanmaz."

Efken dişlerini birbirine bastırarak gözlerimin içine uzun uzun baktıktan sonra başım aşağı yukarı sallayıp gözlerini bu defa Vitali'ye çevirdi ve "Dua et," dedi, "dua et ki bu kız seni her ızgaraya çevirmek istediğimde önüme geçerek beni durduruyor. Yoksa uzun süre suyun içinde kalmış bedenini bir balık gibi kızartırdım."

Vitali alayla, "Vay canına, lezzetli olurdum," dedi.

"Evet, seni sürümden birinin öğle yemeği yapmak güzel olurdu," diye karşılık verdi Efken, ses tonu öylesine tehditkârdı ki bunun şaka olmadığını fark ettim.

"Efken," dedim. "Lütfen kes şunu. Şimdi olmaz."

Efken gözlerini gözlerime sabitleyip, "Bir daha onu koruma," dedikten sonra geri çekilince ellerim havada asılı kaldı.

Crystal öksürdü, İbrahim de "Sanırım şu an romantik kavganızın hiç sırası değil çocuklar," dedi.

Efken burnundan soluyarak sandalyeye oturduğunda gözlerim hâlâ ondaydı ama ağzımı açıp tek kelime edemedim. Bir başkasını koruduğumu mu düşünüyordu? Sadece huzursuzluk çıkmasını ve babamın gözünde onun kavgacı, huysuz biri olarak görünmesini istemiyordum.

Derin bir nefes alarak, "Babama Yedi Güneş'ten bahsetmemiz gerekiyor," dediğimde İbrahim anıların içinden ona bahsettiğim şeyleri çekip çıkarmış olacak ki, "Yedi Güneş'i temsil eden kurtları bulmak için babandan yardım alabiliriz, neticede o eski bir Alfa," dedi.

Crystal, "Hepsinin bu evrende olduğundan emin misiniz?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

Efken hiç düşünmeden, "Evet," dedi. "Hepsi burada."

Crystal, "Hepimiz burada kalamayız, bir otel ayarlamamız gerekiyor," dediği sırada babam yeniden mutfağın kapısını açıp içeri girmişti. Solgun göğün rengiyle aydınlanan mutfakta ilerleyip tam önümde

durduktan sonra, "Ne seni ne de arkadaşlarını öylece dışarı bırakamam ama sizi burada da tutamam çünkü bu evdeyken doğrudan hedef hâline gelebilirsiniz," dedi babam. "Sizin için bir planım var."

"Plan nedir?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

"Vitali için de uygunsa, bir yazlığı koruma altına alması gerekecek," dedi babam, Vitali başını aşağı yukarı sallayınca kaşlarım çatıldı ve babama sorguyla baktım. "Riva'daki yazlığımızda kalmanız daha iyi olur," diye açıkladı.

"Sizi burada bırakmamı mı söylüyorsun bana?"

"Ben onları koruyabiliyorum, ay parçam," dedi babam. "Fakat seni koruyabilecek kudrete sahip değilim çünkü sen bu evin dışarıdan bile yıldız gibi parlamasına neden olan bir gücü içinde taşıyorsun. Seni saklamak kolay olmayacak."

"Buraya saklanmaya değil, sizi korumaya geldim baba," dedim ama bir yanım, asıl buradaki varlığımın ailemi tehdit altına alacağını biliyordu.

Crystal, "Mahinev," dedi yumuşacık bir ses tonu kullanarak. "Baban haklı. Burada kalman senin için de çok tehlikeli. Daha korunaklı bir yerde kalman gerekiyor."

"Annemi özledim," diye fısıldadım. "Kardeşlerimi özledim." Gözlerimi yere indirip dişlerimi sıkarken mızmızlık etmemem gerektiğini biliyordum. "Ama madem öyle, tamam. Riva'daki yazlıkta kalırız. Okların size dönmesini istemiyorum. Buraya sizi korumak için geldim, sizi hedef hâline getirmek için değil."

"Sen ne bana ne de ailemize asla yük olmazsın," dedi babam parmağını çeneme koyup kafamı eğdiğim yerden kaldırırken. "Benim tek amacım seni korumak. Çok güçlü genç bir kadın olabilirsin ama unutma, sen hâlâ benim küçük kızımsın."

Dudaklarını alnıma bastırırken neredeyse ağlayacaktım ama annemi gördüğüm an akan gözyaşlarım bu defa gözlerimi ziyaret etmedi. Annem içeri girip, "Bensiz sarılıyor musunuz yoksa?" diye sorarak güldüğünde dudaklarımda yarım yamalak bir tebessüm belirmişti. "Şimdi sizin için mükemmel bir kahvaltı hazırlayacağım! Kimler krep seviyor?"

İbrahim ve Vitali aynı anda, "Ben!" diye bağırdılar.

Kollarımı bedenime sarmış, buzla kaplı kaldırımları ve tam karşımda duran karla kaplı çocuk parkını izliyordum. Üzerimde lacivert, eskiden giymeyi çok tercih ettiğim boğazlı bir kazak vardı ve altıma da siyah, içi polarlı bir tayt giymiştim. Eski kıyafetlerimin içinde artık eskisi gibi olmamak çok garip hissettiriyordu. Kıyafetler aynıydı, ev aynıydı, aynaya baktığımda gördüğüm kişi aynıydı ama ben aynı kişi değildim.

Balkonun cam kapısı kayarak açıldığında bakışlarım omzumun üzerinden gelen kişiye doğru çevrildi. Aslında gelenin o olduğunu biliyordum, yine de dönüp ona bakmak istemiştim. Efken balkondan içeri adımını atarken, "Kardeşlerini mi bekliyorsun?" diye sordu sessizce.

"Hâlâ dönmediler, bir sorun olup olmadığını merak ediyorum ama annem sürpriz olmasını istedi, onları aramama izin vermedi," diye fısıldadım kollarımı bedenime daha sıkı sararak.

"Baban onların güvende olmadığını düşünseydi duruma el atardı," dedi yatıştırıcı bir sesle. Büyük ellerini balkonun buz tutmuş tırabzanlarına bastırıp gözlerini karşımızdaki karla kaplı çocuk parkına çevirdi. "Çocukluğun bu oyun parkında geçmiş olmalı," diye mırıldandı, daha çok kendisiyle konuşuyormuş gibi göründüğü için ağzımı açıp tek kelime edemeden onun profilini izlemeye başladım. "Eğer dört bir yana dikilmiş binalar olmasaydı burayı Varta'ya benzetebilirdim."

"Burada orman bulmak biraz zor," dedim ona doğru adımlarken. "Betonla kaplanmış güzel bir şehir."

"Yazık edilmiş," dedi Efken, ardından derin bir nefes alarak bakışlarını bana doğru çevirdi. Üzerinde yalnızca siyah bir tişört vardı, üşümediğini biliyordum ama yan binalardan biri onun bu şekilde balkonda olduğunu görse, onun deli olduğunu düşünebilirdi.

"Baban," dedi Efken düşünceli bir sesle, gözlerimi ona çevirdiğimde onun da bakışları benimkileri bulmuştu. "Beni neden öyle inceliyor? Sevmedi mi?"

"Sadece nasıl biri olduğunu anlamaya çalışıyor. Çünkü benim için önemli biri olduğunu anladı."

Tek seferde söylediğim bu şey, bir an gözlerimin içine bakakalmasına neden oldu. Ona yaklaşıp başımı omzuna koydum, teninden tenime saçılan elektriği hissettim ve bunun gücüyle hiç ilgisi yoktu.

"Başkalarını koruduğumu, sürekli seninle savaştığımı düşünebilirsin Efken ama benim koruduğum da sensin, düşündüğüm de sensin. Senden öte bir yöne çevirmiyorum kafamı, senden başka birinin sesi dolmuyor kafamın içine. Sadece sen, hep sen, daima böyleydi. Birbirimizsiz geçirdiğimiz yüzlerce yıl oldu belki ama yüzlerce yıl öncesine de dayanıyordu bu. Mēness için Saul her kimse, sen benim için daha fazlasısın." Kafamı kaldırıp ona baktığımda, yüzüme indirdiği gözlerinde saklayamadığı bir parıltı yüzüme dokunuyordu. Efken vücudunu bana doğru çevirmeden önce büyük avuçlarını omuzlarımın baş kısımlarına yerleştirdi. Gözleri gözlerimin etrafında büyümeye başlayan bir kalp atışı gibiydi.

Dudaklarını yavaşça alnıma bastırdığında gözlerim kapandı.

"Saul'un hissettiği her şey hâlâ içimde," dediğinde sertçe yutkundum ama gözlerimi açmadım. "Efken'in hissettiği her şey dışıma taşıyor."

"Bana mı?" diye sordum bir çocuk gibi.

"Sana," dedi. "Daima sana."

Yüzü yüzümün sınırlarına yaklaşmaya başladığında düşüncelerim dondu. Ondan ibaret hissediyordum. Sanki ben kandım ve o içinde dolaştığım damardı; beni tutmuyor olsaydı akıp dağılırdım.

Dudakları neredeyse dudaklarımın sınırlarına girmişti ki farklı birinin varlığını hissederek aynı anda donduk. Bakışlarımı omzumun üzerinden açık duran balkon kapısına çevirdiğimde, annemin dudaklarında saklayamadığı bir tebessüm, gözlerinde şaşkınlıkla bize baktığını gördüm.

"Iı," dedi annem, ardından daha geniş gülümsedi. Eliyle içeriyi gösterip, "Ben içeride," durdu, "şey... Akşam yemeğinde ne yemek istersiniz?" diye sordu alakasızca.

Hızla geri çekilip elimi balkonun tırabzanına yaslayarak yüzüme düşen saçı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Efken de elini ensesine atıp anneme çekingen gözlerle baktı.

Efken ile aynı anda, "Fark etmez," dediğimizde annemin dudaklarını birbirine bastırdığını gördüm. Ardından gülmemek için gökyüzüne bakarak, "Hıhım, fark etmez," diye taklit etti bizi.

"Anne, ben sana yardım edeyim," dedim telaşla ona yönelirken. Efken balkonda kaldı, şanslıydı çünkü sorguya çekilecek olan o değildi. Annemin koluna girerek onu içeri sokarken yanaklarıma dolan ısıyı cehennem kadar net hissediyordum.

Hole çıktığımız esnada, "Çok yakışıklı bir çocuk," dedi. "Ne kadar da uzun boylu. Baban gibi heybetli." Anneme yan gözle baktım, hâlâ sırıtıyordu. "Ne zamandan beri görüşüyorsunuz?"

"Bi-bir süredir," dedim çat diye.

"Ne kadar süredir?" diye üsteledi annem sırıtarak. Omzuyla omzumu dürttü. "Üniversitede tanıştığınızı söylemiştin. Sanırım senden birkaç yaş büyük, olgun görünüyor çünkü." Annem bir kez daha omzuma omzuyla vurdu. "Anneden saklanır mı böyle şeyler? Madem bir sevgilin var, önce benim bilmem gerekirdi."

"Anne öyle de-"

"Aa ama lütfen, Mahinev, evdeyken onunla bu kadar yakın görünmemeye dikkat et. Mahzar yumuşak kalplidir ama Miran'ı biliyorsun, babanın kopyasıdır ve çok kıskançtır. Babanın kalbine inmesine ramak var zaten, çocuğu nasıl süzdüğünü gördün mü? Emin ol sizi balkonda o kadar yakın hâlde gören ben değil de baban olsaydı zavallı koca çocuğu balkondan aşağı fırlatırdı. Çuval gibi..." Annem sessiz bir kahkaha attı. "Hele Miran? Ondan hiç hoşlanmayacak çünkü Miran ve Miraç seni paylaşmaktan pek de hoşlanmazlar. Aa! Miraç bugün beni aramadı, neden ki acaba?"

"Anne," dedim acıyan içimle. "Miraç çok iyi."

Annem bir an duraksadı, kahverengi gözlerinde yuvarlanan karmaşık duyguları gördüm. Birdenbire gözlerinde acıyı gördüm, hüznü, kaybolmuşluğu... Muskalar işe yarıyordu belki ama o hâlâ bir anneydi. Sanki derinlerde bir yerde bazen muska etkisini kaybediyordu.

Bakışlarını birdenbire toparladı. İşte muska yeniden onu etkisi altına almıştı.

"Elbette iyi," dedi annem.

"Ve seni çok seviyor."

Annem bir kez daha duraksadı, zihni bir makinenin dişlileri gibi birbirine geçerek çalışıyor, muskanın etkisiyle evladına duyduğu sevgi birbirine karışarak kördüğüm oluyordu.

"Ben de onu çok seviyorum," dedi annem sessizce, ardından gözlerini yüzüme çevirdi. "Seni de çok seviyorum. Sizsiz ne yapardım?"

Muskanın varlığından nefret etmem gerekirdi belki. Ona bunu yaptığımız için kendimi sonsuza dek suçlu hissedebilirdim ama yine de muskanın varlığına şükrettiğimi fark ettim. Annem haklıydı. Bizsiz ne yapardı? Onu tüketip usul usul öldüren gerçek yerine, onu kandıran ama hayatta tutan yalana inanması daha iyiydi. Bu bizi bencil insanlar yapıyor olsa da buna mecburduk. Onun hayatta kalmasına ihtiyacımız vardı, onun mutlu olmasına ihtiyacımız vardı. Madem biz mutlu ve bir arada olamıyorduk, hiç değilse onun kafasının içinde bir arada olmalıydık; hiç değilse o mutlu olmalıydı.

Durduramadığım o his, yine yağmur gibi içime yağmaya başladı. Annemi kendime çektim, yüzümü onun güzel saçlarının arasına gömdüm, saçlarını kokladım. Yasemin gibi kokuyordu, geceleri yeryüzünde kokusuyla çınlayan bir çiçekti saçları. Annem ona sıkıca sarılıyor olmamı yadırgamadı, kolları beni muskayı yırtıp içinden çıkardığı özlem duygusuyla sardı. Belki anlam yükleyemiyordu bu karmaşaya, sık sık kafasının içinde sıkışan düşüncelere, bastıramadığı özleme... Ama yine de iyiydi, bu bana yeterdi. Beni sıkıca sardı, kollarım onu bırakmadı ve kolları beni tek bir an olsun bırakmadı.

Aralık kapının pervazına omzunu yaslamış, kollarım göğsünün üzerinde toparlamış babamın yüzüne baktığımda, hissettiği ıstırabı görebiliyordum. Bizi izlerken öyle çaresiz görünüyordu ki bu canımı acıtıyordu.

Gözlerim yandı ama ağlamadım. Annemi bir daha görebilecek miyim düşüncesi göğsümü sıktı, kalbimi patlatacak gibi baskıladı ama ağlamadım. Sadece ona sarıldım ve içten içe Miraç'ı ona getirmediğim için kendimi çok suçladım.

Annem yavaşça benden ayrılırken, "Akşam için yemek hazırlamalıyım," dedi telaşla, anlam veremediği bir şeye maruz kalıyormuş gibi etrafına korkak bakışlar atması içimi parçaladı. Mutfağa gittiği ânı izlerken olduğum yerde hareketsizce duruyordum.

Babam, "Kolay olmadığını biliyorum," dediğinde kafamı kaldırıp babamın gözlerinin içine baktım. Kolay değildi, evet ama buna mecburduk. Bunu biliyordum. "Onu tüm bu karmaşadan uzak tutmam gerekiyor, Mahinev. O, tüm bu olup bitenleri kaldıramaz."

"En doğrusunu yapıyorsun."

"Beni anlamana sevindim, küçük gururum," dedi babam dudaklarında silik bir tebessüm, gözlerinde en gerçek çaresizlikle.

"Bazen muskaya rağmen gerçekleri görüyor ve korkuyor gibi bakıyor," dediğimde babam başını önüne eğdi.

"Anne yüreği, tüm muskalardan daha kuvvetlidir," diye fısıldadı babam.

"Keşke Miraç'ı getirseydim," dedim pişmanlıkla. Gözlerimi yumup içimde sıkışan nefesi dışarı bırakırken, "Annemi görmeye hakkı vardı, annemin de onu görmeye hakkı vardı ve ben bu hakkı onların elinden aldım," diye fısıldadım.

"Sadece Miraç'ı koruyordun," dedi babam, gözlerimi açtım ve ona bakarken sertçe yutkunup dişlerimi sıktım. Babam kollarını çözüp, yaslandığı pervazdan doğrularak ayrılıp bana doğru yürüdü. Yüzümü avuçlarının arasına alırken, "Geliş yolunu biliyorsun, belki de her şey yoluna girdiğinde yeniden gelirsin, onu da getirirsin ama şu an onun buradaki varlığı her şeyi daha karanlık boyuta taşıyabilir. Üç Demir erkeğinin gizlenmesi bile zorken, güçleri yavaşça açığa çıkan dördüncü Demir erkeğini gizleyebilir miyim? Sanmıyorum. Bunu Vitali bile yapamaz."

"Mahzar ve Miran henüz uyanışa geçmemişlerden mi? Yani onlar... Normal bir hayat yaşayamaz mı?"

"Miran belki," dedi babam. "Hiç emare göstermiyor ama neticede benim kanıma sahip ve onu da perdenin arkasına almam gerekiyor. Çünkü değişime dair hiçbir şey göstermese de enerjileri normal bir fanininkinden farklı."

"Mahzar?" diye sorduğumda babam gözlerimin içine uzun uzun baktı ama bir cevap vermedi. Bu endişelerimi tetikledi. Üstelemedim ama içimde dolaşan yılanın çatallı dili ruhuma sürtünüyordu.

"Nerede kaldılar? Neden hâlâ eve dönmediler?"

"Merak etme, güvendeler," dedi babam. "Onları koruyan bir halkaya sahipler."

"Anlamadım?" diye sorduğumda babam kolunu kazağın içinden çıkardı. Kolunun üst tarafında, pazusunda bant şeklinde çizgisel bir dövme yer alıyordu. "Bunu görebiliyorsun, değil mi? Bu bir tür Mar halkası," diye açıkladı babam. "Sen ve Marlar dışındakiler göremez. Onlara da bu halkalardan yaptım. Mar olmayan ırklar dışındakiler ve insanlar bu halkayı göremezler ve bu halka büyük ölçüde korunmalarını sağlıyor. Çok güçlü diyemem ama en azından kimliklerini saklamak konusunda epey iyi." Kolunu kazağının içine geri sokup gözlerimin içine baktı. "Miraç'a da aynısını çizmek niyetindeydim fakat yerinin burası olmadığını, senin yanın olduğunu anladığımda buna gerek duymadım. Güçleri açığa çıkmayı bekleyen bir gerçek gibiydi ve bu olduğunda zaten halkanın koruyucu hiçbir yanı kalmayacaktı."

"Baba," diye fısıldadım başımı sol omzuma yatırıp, kaşlarımı usulca çatarken. "Miraç'ın ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Babam başını aşağı yukarı sallayınca koluna dokunup, "Söyle bana," dedim aceleyle. "O bir bilinmeyen değil, ne olduğu belli. Uyanıyor. Peki o ne, baba? Neden o kadar hızlı? Nasıl o kadar hızlı?"

Babam derin bir nefesi içine çektikten sonra gözlerimin içine yakıcı bir gerçeklikle bakarak, "O bir Mega Tulpar," dedi. "Tüm Tulparların lideri ama hâlâ çok genç, yirmi birine basmadığı sürece asıl uyanış gerçekleşmeyecek. Doğaüstülerin çoğunluğu yirmi birinci yaşlarında güçlerini ruhlarıyla mühürlerler."

"Mega Tulpar da ne?"

"Baban bir Gümüş Pençe'yse ama bir Gümüş Pençe olamıyorsan, bunun sebebi görsel bir ikizinin var olmasıdır. Aynı kesenin içinde büyümüş iki Gümüş Pençe olmaz. Irk birbirini reddeder, güç tepkimeye girer. İkizler birbirinden farklı ırkların güçleriyle doğar, o ırka ait olmadıkları hâlde o ırkın DNA'larını taşıyan kişi genelde Mega ola-

rak dünyaya gelmiştir. Tıpkı benim babamın bir Gümüş Pençe ve annemin Mar olmasıyla ırkımın önüne Mega unvanını almam gibi ama tamamen aynısı değil. Miraç, ölümsüze en yakın ırk. Bir Kanbaz'dan bile daha fazla yaşayabilir. Çünkü kanında hem Mar hem Gümüş Pençe hem de tepkimeye girerek var olan bir Tulpar'ın gücü var."

"Tulpar," diye fısıldadım, kaşlarım sertçe çatılırken karıştırdığım ansiklopedilerden birinde bu ırk ile ilgili yazılmış bilgiler kafamın içinde çınlamaya başladı. Miraç'ın geldiği ânı hatırladım. Bir atın nal seslerini duyuşumu... Rüzgârda savrulan yeleleri hayal edişimi... Tulpar, form olarak nasıl ki Efken bir kurdu, ben bir yılanı temsil ediyorsam, atları temsil eden türdü. Edindiğim küçük bilgide Tulparların sonsuza uzanabilecek yaşamlarını, organlarını yenileyebiliyor olmalarına borçlu olduğu vardı. Tüm organları yenilenebiliyordu. Sınırsız bir yenilenebilme gücü. İnanılmaz hız. Çeviklik ve duygusal zekâ. Babam tüm bu bilgileri öğrendiğimin farkındaymış gibi gülümsedi.

"Tulparlar çok nadir bulunurlar," dedi. "Ve lider kabul etmezler. Özgürlük doğalarında vardır ama bir gün bir liderin doğacağını bilirler. Mega unvanına sahip her lider, kabul görür."

"Miran da mı bir Tulpar?"

Vitali'nin sesi kulaklarıma dolduğunda olduğum yerde sıçradım. Tam arkamda duruyordu. "Milyonda bir ihtimale bile sahip değil," dedi, "milyonda sıfır virgül üç ihtimal belki. Bir kesede iki Gümüş Pençe'nin var olamayacağı gibi, iki Tulpar da var olamaz. İki liderin doğuşu demek, her zaman bir diğeri için ölümü getirir. Yüksek ihtimalle ikizlerden biri ya bir Mar ya da bir Gümüş Pençe."

Babam başını salladı ve "Ya da hiçbiri, güçleri sonsuz uykuda olduğu için yalnızca bir insan," diye fısıldadı.

"Peki ya bir kesede iki aynı soyun lideri var olmuşsa?" diye sordum tedirgin bir sesle. "İki liderin doğuşu demek, bir diğeri için ölüm demek, dedin. Bunun anlamı ne?"

"Söylediğim gibi Kraliçe, bu imkânsız," dedi Vitali gözlerini devirerek. "Ama diyelim ki imkânsızlıklar bir anlığına imkân kazandı, biri diğerini muhakkak öldürür."

"Düşman değillerse bunu neden yapsınlar?" diye sordum sertçe.

"Çünkü iktidar arzusu, düşmanlık için atılan ilk adımdır," dedi Vitali gülümseyerek. "Habil ve Kabil mesela, ilk cinayet. Üstelik maktul, öz kardeşiydi. Dünyadaki ilk cinayet, bir kardeşin diğer kardeşi öldürmesiyle gerçekleşti."

Babam, "Ortada iki aynı soy lideri yok, bu tür şeyleri konuşmaya gerek de yok," dedi bakışlarını Vitali'ye saplayarak. Konuşulan konudan rahatsız olmuştu, böyle bir ihtimalin varlığının bile onu nasıl korkuttuğunu hissedebiliyordum ve babam, korkusunu göstermemek için genelde öfkesini devreye sokardı.

"Elbette, bu imkânsız için imkân yaratmak olurdu," dedi Vitali ellerini kaldırıp omuz silkerken. "Diğer ikiz de bir uyanış yaşayacaktır diye düşünüyorum. Aileniz çok güçlü, birinizin insani baskınlık taşıyacağını sanmam."

Babam çenesini kaşıyarak, "Bunu zaman gösterecek ama keşke birimiz uykuda kalabilseydik," dedi. "Korumaya çalıştığım herkesi kanımla zehirliyorum."

"Baba!" dedim sertçe. "Böyle söyleme."

Vitali, "Değerli Mega Alfa," diye girdi söze. "Size yüklenen sorumluluğun son derece ağır ve duygusal olarak hırpalayıcı olduğunu biliyorum. Bir evlat, bir baba için neler ifade eder bilemem, bunu anlayamam ama elinizden geleni yaptığınızı söyleyebilirim. Kanınız onurludur, şereflidir, emsalsizdir. Bu yüzden çocuklarınız çok şanslı ki sizin damarlarınızda akan kanın taşıyıcısı olarak dünyaya geldiler. Kendinize haksızlık etmeyin. Yıllar süren savaşınızı hesaba katıp şu anki durumunuza bakarak rahatlıkla söyleyebilirim ki, siz çocuklarınızı çok güzel yetiştirmiş, en iyi şekilde korumuşsunuz. Tek bir eksik yanınız var, o da fazla sevgiden doğan korumacı tavrınızdan dolayı onları yakın gelecekteki kaosa hazırlamamış olmanız."

"Biliyorum, Vitali," dedi babam başını sallayarak. "Eksikliğim, sevgimdendi. Koruma isteğimdendi. Yine de bu bir eksiklik. Onları hazırlamalıydım. Sadece... Normal birer çocuk olsunlar, normal insan çocukları gibi büyüsünler, güvende olsunlar, normal olsunlar istedim."

"Ne olduysa oldu, belki savaşa hazırlıksız yakalandık ama hiç değilse yarım kalmış bir çocukluk yaşamadık. Eğer durum böyle olsay-

dı, bir ömür bunun acısını, vicdan azabını çekerdin baba. Yalan mı? Kendini suçlamayı bırak. Biz hazırız. Miraç da hazır, ben de hazırım. Eğer Mahzar ve Miran da bizim gibilerse, onları da hazır hâle getireceğim. Bizzat ilgileneceğim. Ve göreceksin, Demir erkeklerinin ne kadar güçlü olduğunu, her şeyi başarabilecek azme sahip olduklarını sen de göreceksin."

Babam gözlerimin içine alev gibi parlayan kızıl gözleriyle baktı. Farkındalık, gözlerinin bebeğindeki karanlık çukurdan bana doğru yükseliyordu.

Babam, "Birazdan kardeşlerin burada olur," dediğinde başımı aşağı yukarı salladım. "Salona geçin isterseniz, salondaki yemek masasını kullanırız. O çok daha büyük."

Salona girerken yüzümde katı bir ifade vardı. Kendimi soğukkanlı olmaya zorlarken, zamanla yüzümde gerçekten buzdan bir yüzey oluşmaya başlamıştı. Efken ve Hatem birlikte salona girdiklerinde kendi evimin koltuğunda bir yabancı gibi oturuyordum. Efken'in bakışları benimkilerle buluştu, ardından tek kelime etmeden gözlerini yavaşça benden uzaklaştırarak berjere doğru ilerledi.

Crystal, "Annen yemek konusunda bir dahi," diyerek içeri girdiğinde bakışlarım Crystal'in yüzünde asılı kaldı. Görüş alanım birdenbire kızıla boyandığında kaşlarım çatıldı. Kendi nabzım da dâhil olmak üzere ortamdaki tüm nabızlar zihnime doldu. Anahtarın kapı deliğine girerken çıkardığı küçük ses kafamın içinde çınlarken bakışlarım doğrudan hole saplandı. Kapının usulca aralandığını gördüm. Nabız sesleri daha da yoğunlaştı ve kapının arkasındaki farklı iki yaşamı hissettim.

Kapıdan içeri önce Miran girdi, holün boşluğundan salona akın eden bakışları benimkilerle buluştu. Kahverengisine kızıl değmiş gözlerinin irice açıldığını gördüm, yüzü bir buz kütlesinin altından asıl ifadesini belli ederek açığa çıktığında sertçe yutkundum.

"Abla?"

Mahzar, Miran'ın sesiyle irkilip elindeki anahtarı düşürdüğünde, şimdi görüş alanımda o vardı. Mahzar anahtarı yerden almak için tek

dizini yere bastırırken kafasını kaldırıp bana baktı. Gözlerimiz birleştiğinde, yüzünün kireç rengine döndüğünü gördüm.

Miran'ın içeri doğru geldiğini hissettim ama Mahzar olduğu yerde hareketsizdi.

Annem içeriden, "Çocuklar, misafirlerimiz var. Ellerinizi yüzünüzü yıkayıp mutfağa yardıma gelin!" diye seslendi. Bu ses, eski bir anıya ait gibi duvarlarda yankısını bırakmaya devam ederken Mahzar birdenbire çevik bir hareketle ayağa kalkıp tıpkı Miran gibi salona doğru ilerlemeye başladı.

Ayağa kalkmamla, Miran'ın kollarının bedenime sarılması bir oldu. Şiddetli çarpışmanın etkisiyle bedenim geriye doğru sendelese de kollarımı hızla kaldırıp kardeşimin boynuna doladım.

"Siktir," diye bir küfür savurdu. "Bu sensin." Bana daha sıkı sarıldı. "Buradasın!"

Babam, hemen Mahzar'ın arkasında dikilmiş, gözlerimin içine bakıyordu ve ben Miran'a sıkıca sarılırken tek kelime edemiyordum.

Mahzar, "Abla," diye fısıldayarak bana doğru ilerledi, ardından bir an için durdu. Sanki bir engele takılmış gibiydi. Kollarım Miran'ın bedenini özgür bıraktığında çatık kaşlarla Mahzar'a baktım. Mahzar bir kez daha bana doğru gelmek için hamlede bulundu ama bir şey yeniden önünü kesti; sanki şeffaf bir cam onun bu tarafa geçmesine engel oluyordu.

"Ne oluyor?" diye sordu Mahzar çatık kaşlarla, odanın içinde aniden esen rüzgârı sadece benim hissetmediğimi havalanan perdelerden anladım.

Babam panikle salonun kapısını kapattığında Miran neler olduğunu anlamaya çalışıyor gibi Mahzar'a doğru döndü. Mahzar'ın bakışları usulca omzunun üzerinden Efken'in olduğu yöne doğru ilerledi. Sanki saniyeler ateş olup ânı yakıyor, ânın külleri başımızdan aşağı yağıyordu. Mahzar'ın gözleri, Efken'in gözlerine saplandığı an, esinti Mahzar'ın etrafından su gibi akıp geçti.

Mahzar, birdenbire tek dizini yere bastırdı, avuç içlerini yere konumlandırdı ve gözleri hâlâ Efken'deyken alnında yedi kolu olan bir güneş sembolü parlamaya başladı. Semboldeki kollardan sadece birisi

altın rengindeydi, diğer kollar soluk ve belirsizdi ve tam ortasındaki güneş, ateş gibi yanıyordu.

Gözlerimi Efken'e çevirdiğimde onun da alnındaki yedi kollu güneşi gördüm. Yedi kolun yedisi de parlıyor, ortadaki güneş bir volkanın lavı gibi patlayarak yanıyordu.

İbrahim sessizce bir gerçeği fısıldadı. "Yedi Güneş'ten birini bulduk sanırım."

12. YEDİ ANAHTAR, YEDİ VÂRİS

FRAYLE, STARS

Bağlılarsa birbirlerine,
birçok damardan aynı kan geçer
ve illaki biri, diğerine çeker.

Soluk soluğa kaçtığınız her şey, bir gün soluk almanıza dahi izin vermeden üzerinize yıkılırdı.

Kaçamamıştım. Yakalanmıştım. Üstelik yakalandığımda yalnız da değildim. Babam yanımdaydı. O da benimle birlikte, belki de farklı sokaklarda koşarak kaçmaya çalıştığımız o gerçeğe fena hâlde yakalanmıştı. Babamın gözlerine bakarken duruşunun ne kadar güçlü olduğunu düşündüm, oysa içeride büyük bir çöküş vardı ve o, bu çöküşü ustalıkla bizden gizliyordu. Demir ailesi sobelenmişti.

Artık korumam gereken tek Gümüş Pençe babam değildi, korumam gereken bir Gümüş Pençe daha vardı ve az önce bilinci dışında dizlerinin üzerine çökerek liderine bağlılık yemini etmişti.

Mahzar, hâlâ tek dizi yere yaslı hâlde Efken'in gözlerinin içine bakarken ve alnında bir soyun yemini güneş gibi parlarken, içimdeki gücün bu defa bir düşmana değil, sahibi olan bana saldırdığını hissediyordum.

Efken ona doğru bir adım attı, esmer avucunu erkek kardeşimin başının üzerine bastırmadan hemen öncesinde ikisinin de alnından süzülen ışıklar havada statik bir enerji açığa çıkarak çarpıştı. Bu çarpışmanın hemen ardından, Efken soyun getirdiği şefkati avuç içinden erkek kardeşimin başına aktardı.

Efken avucunu geri çektiği an Mahzar'ın gözleri geriye doğru kaydı, alnındaki ışık infilak ederek son kez şiddetle patladı ve sonra söndü. Miran olduğu yerde donmuş kalmış, hareket bile edemeden abisine bakıyordu.

"Birinci güneş," dedi Efken, Mahzar'ın gözleri odak kazandığında. "Sürüye hoş geldin."

Dehşetle, "Onu sürüne mi alacaksın?" diye sorduğumda, Efken olduğu yerde hareketsizce erkek kardeşimin gözlerinin içine bakarak, "O zaten benim sürümden," dedi.

Mahzar birden geriye doğru sendeleyip avuçlarını yere bastırırken dehşet içinde karşısında dikilen adama bakarak, "Ne oluyor?" diye sordu.

Babam, "Sakinleşin," dediğinde Miran'ın gözleri babama çevrildi ama Mahzar hâlâ Efken'e bakıyordu. "İçeride anneniz var ve tüm bu olup biteni kaldıramayacağını iyi biliyorsunuz."

Miran, "Ona sana olan şeyden mi oluyor?" diye sorduğunda, sertçe yutkundum. "O bir..."

Mahzar dehşet içinde, "Hayır," dedi, "hayır ben bir insanım. Görmüyor musun?"

"Öyleydin," dedi babam. "Şimdi ayağa kalk. Her şeyi anlatacağım ama annen seni bu hâlde görecek olursa, yeni bir muska yapmak zorunda kalırım ve inan bana oğlum, annenize bunu yapmaktan bıktım."

Efken elini Mahzar'a uzattığında, Mahzar tedirgin gözlerle ona uzanan ele, ardından o elin sahibinin uçurum mavisi gözlerine baktı. "Sen de kimsin?" diye sordu ikilemde kalmış bir sesle.

Efken sadece, "Kalk," diyerek elini salladı.

Mahzar kaşlarını çatsa da Efken'in ona uzattığı elini tutup ayağa kalktı. Daha sonra babama doğru dönüp, "O bir Gümüş Pençe mi?" diye sordu.

"Bu soruyu bana da sorabilirdin," dedi Efken sakince.

"Babamla konuşuyorum birader," dedi Mahzar kaskatı bir sesle.

Babam, "O senin liderin," dediğinde Mahzar'ın yüzündeki ifade dondu. Sanki babam da bir konuda uyanmış gibi bakıyordu. Uzun zamandır beklediği bir şey gerçekleşiyor gibiydi ama düşüncelerine tam olarak erişim sağlayamıyordum.

"Ben... Senin gibi miyim baba?"

Babam, bu onun şu zamana dek aldığı en ağır soruymuş gibi sertçe yutkunup bir müddet sustuktan sonra başını aşağı yukarı salladı. Mahzar, "Bunu biliyor muydun?" diye sorduğunda, babam sessiz kaldı. Bir an duraksayarak babama baktım. Evet, Mahzar'ın bir Gümüş Pençe olduğunu biliyordu. En başından beri.

Miran, "Miraç nerede?" diye sordu bana doğru dönerek.

"O, olması gereken yerde," dememle, Miran birdenbire, "Ama bu ucubeler burada, öyle mi?" diye bağırdı öfkeyle. "İkizimi orada bırakıp, yanına bunları alarak döndüğünü mü söylüyorsun bana?"

"Miran," dedi babam dişlerinin arasından, ben ise şoka girmiş bir hâlde Miran'ın gözlerinin içine bakıyordum. "Ablanla düzgün konuş. Şu an buradaysa eğer, bu ailemiz için. Bizi korumak için."

"İkizimi tek başına mı bıraktın?" diye bağırdı Miran bir kez daha. "Onu nasıl buraya getirmezsin?"

"Çünkü onu da tehlikeye atamazdım," diye mırıldandım sessizce, bir şekilde Miran'ın yıkıcı acısının göğüs kafesimi zorladığını hissetmiştim.

"Onu yalnız bırakmadığını söyle," dedi Miran gözleri gözlerime kilitlenmiş hâlde. "Abla bir şey söyle!"

"Ona bağırmayı kes," diye tısladı Efken öfkeyle, bir an duraksayarak Efken'e baktım. Babam tek kelime etmedi, sakin bakışları Efken'e dokundu ama ağzını açmadı, yüzünde bir duygu değişimi bile yaşanmadı.

"Mahzar'ı da mı götüreceksiniz?" Miran bu defa Efken'e doğru döndü. "İkizimi götürdüğünüz gibi abimi de mi götüreceksiniz?"

"Sesini alçalt," dedi babam uyarıcı bir tonlamayla. "Annen içeride."

"Ve bir düzine ne olduğu belli olmayan yabancı evimizin içinde. Aralarında Miraç yok!" Miran öfkeyle babama baktı. "Bu ucubeler evimden siktir olup gidecek ve Mahzar burada kalacak!"

"Bize ucube demeyi kes," dedi Crystal öfkesine hâkim olamayarak. "Yoksa senin ince boynunu avucumun içinde tuz buz edene kadar ufalarım."

"Crystal," dedim elimi kaldırarak. "Durun. Lütfen. Annem içeride."

"Görsel olarak Miraç'ın aynısı ama onun tam tersi, aksi velet," dedi Crystal sertçe. "Seninle nasıl bu ses tonuyla konuşur?"

"Kes sesini sarışın," dedi Miran, Crystal'e ters ters bakarak. Gözlerini babama çevirdi. "Mahzar burada kalıyor."

Benim burada kalmamı bile istemiyor muydu? Babam yüzümdeki soğuk tabakaya rağmen, gözlerimin arkasında yanan alevleri görmüş olacak ki, "Kimse hiçbir yere gitmiyor, Miran," dedi sertçe. "Onlara ucube diyorsun ama abinin, ablanın ve babanın da bir ucube olduğunu unutuyorsun ya da doğrudan bizi de hedef alarak konuşuyorsun, ha?"

"Belki ben de bir ucubeyimdir baba," dedi Miran ateş gibi bir sesle.

Mahzar, "Miran, sakinleş," dedi, kafası allak bullak olan Mahzar olmasına rağmen ortamı sakinleştirme isteğiyle Miran'a doğru yürüdü.

"Bunlar seni almaya geldi. Tıpkı ablamı alıp götürdükleri gibi, tıpkı Miraç'ı götürdükleri gibi," dedi Miran öfkeyle. "Miraç'ı nasıl getirmezler? O nerede?" Öfkeyle Efken'e doğru döndü. "İkizim nerede?"

"Güvende," dedi Efken sabit bir sesle.

"Onu geri getirin," dedi Miran tehlikeli bir sesle.

Hatem, "Sana onun güvende olduğunu söyledi," dedi sertçe, Miran'ın saldırgan bakışları Hatem'e çevrilirken havadaki gerginliğin elektrik gibi çatırdadığını hissettim.

"Sen de mi beyaz dişsin?" diye sordu Miran, ardından gözlerini hızla babama çevirdi. "Mahzar'ı kurtarmanın bir yolu yok mu? Anlattığın gibi. Senin kendi gücünü uyutman gibi. Onunkini de uyutamaz mısın? Miraç'ı getirmelerini söyle. Bir şey yap."

"Miran," dedim sonunda kırgınlığı bir köşeye iterek. "Bir çocuk gibi söylenmeyi, zorluk çıkarmayı bırak. Ailenin kim olduğunu kabul-

lenmeye bak çünkü kapının arkasında bekleyen düşman boynunu hedef aldığında, seni buradaki ucubeler koruyacak."

Annem salonun kapısını açınca ortam birdenbire buz kesti. "Çocuklar?" dedi annem sorar gibi. "Bir şeyi mi bölüyorum?"

Miran burnundan sert bir nefes vererek annemin yanından geçip salondan çıktığında, annem kaşlarını çatarak Miran'ın arkasından baktı. Gözlerini yeniden bana çevirirken, "Sevgilinle geldiğin için bir tür kıskançlık krizi mi geçiriyor?" diye sordu.

Babam, "Sevgilisi mi?" diye sorduğunda, İbrahim, "Buyurun cenaze namazına gerçekten," diye mırıldandı.

Annem komik bir yüz ifadesi yaparak hızla kapıyı kapattı ve gözden kayboldu. Babamın bakışları önce bana, ardından Efken'e dokunduktan sonra tek kaşı havaya kalktı. Mahzar hâlâ bir cevap bekliyor gibi babama, babam ise bir cevap almış gibi bir Efken'e bir bana bakıyordu.

"Yani şimdi açık söylemek gerekecek olursa, bunu şimdi mi fark ediyorsun?" diye sordu Vitali keyif dolu bir sesle.

Ellerimi havaya kaldırıp, "Kimse kimsenin sevgilisi değil," dedim hızla, ardından bakışlarımı kardeşime çevirdim. "Ve evet, bir cevap bekliyorsan, sen yüksek ihtimalle aradığımız Gümüş Pençelerden birisisin."

Mahzar afallayarak, "Bu biraz hızlı oldu," diye fısıldadı.

"Özür dilerim! Özür dilerim." Telaşla ellerimi taytıma sildim. "Açıklık getirdim sadece."

"Kimse kimsenin sevgilisi değil derken hiç de korkmuyor yukarıda Allah var, beni çarpar mı, yamulur muyum diye falan," dedi İbrahim hayretler içerisinde.

"Aa evet, doğru," dedim hızlıca. "Yaren ve İbrahim sevgili, baba."

İbrahim, "Efken sırtında bin bıçak var, bini de Mahinev'le adaş gibi geldi bana," dedi.

Manbel, "Kızımla ne ilgisi var konunun?" diye homurdandı.

İbrahim, "Yalnız bir anda Yaren ve İbrahim sevgili diyerek beni hedef tahtasına koyman etik gelmedi bana, annen çok haklı, Miran az önce seni sevgilinden kıskanmış da olabilir," dedi. Babama gü-

lümsedi. "Ay senin şakacı kızın Crystal'i gösterip 'evet, sevgilim' diye saçmalamadan ben söyleyeyim Samanyolu Jönü kılıklı kurt amcam, senin bu kız ve Efken bir türlü ne olduklarını kabul edemeseler de -ki bence ettiler- sadece naza çekiyorlar, çok yakında çiçeği çikolatayı alıp isteme töreni için kapınızı çalarız. Aaa, hazır içerideyken töreni gerçekleştirebiliriz isterseniz."

Babam o an ilk defa ciddi bir surat ifadesiyle İbrahim'e uzun uzun baktı ve ona dedi ki: "Seni eskitirim."

İbrahim kendi içine doğru kapanıp, sırtlan sırıtışıyla, "Anlamadım?" diye sorunca babam tekrardan, "Seni eskitirim," dedi.

"Hangi bakımdan?"

"Diyor ki," dedim sakince, "seni eskitene kadar dövermiş. Eskiyip morarana, çürüyene kadar dövermiş."

"Kız ben zaten kaç yüzyıl önceden reenkarne olup gelmişim, daha ne kadar eskiyecekmişim ben?" diye sordu İbrahim birden çirkefleşerek.

"Babama da bu şekilde cevap versene."

"Ay yok, veremem, ecelime mi susadım ben? Hem babana baksana, Efken gibi maşallah ya." İbrahim, babamı baştan aşağı süzdü. "Kurtluğun şanındandır amcam, hepiniz dağ gibisiniz."

"O gülüşü nerede görsem tanırım," dedi babam. "Bu çocuk bir sırtlan, değil mi?"

"Herkes birbirine Gümüş Pençeler, Marlar, Alfalar falan diyor, bana gelince 'bu sırtlan değil mi' mi? Benim de türümün bir ismi var, çok güceniyorum," dedi İbrahim dudak bükerek.

Mahzar, "Şimdi ne olacak?" diye sorduğunda, babamın bakışları yavaşça erkek kardeşime çevrildi. Ne olacağını o da kestiremiyordu, bir sonraki aşamayla ilgili hiçbir fikri yoktu ama Yedi Güneş hakkında tek kelime etmemiş olmama rağmen, sanırım o Yedi Güneş ile ilgili her şeyi zaten biliyordu.

"Şimdi güzel bir akşam yemeği yiyeceğiz," diyen babam, salonun kapısını açıp dışarı çıktı. Mahzar'ın ellerinin buz gibi olduğuna emindim, bakışları sık sık Efken'e dokunuyor ama tek kelime edemiyordu. Öyle büyük bir şoktaydı ki varlığımı bile unutmuş gibiydi. Beni kolla-

rının arasına çekip sarmamıştı, hatta şu an kendi ruhu bile içinde bir yerlere sarılı hâlde olmayabilirdi.

Mahzar'a doğru ilerleyip, "Seni özledim," diye fısıldadım. Gözlerini kapatarak kendine zaman tanıdı, daha sonra o zamanın içinden özlem duygusunu omuzlayarak çıkıp beni kollarının arasına aldı. Ona sıkıca sarılırken çocukluğumuza ait anılar zihnimi sardı. Birlikte çok vakit geçirirdik. O her zaman anlayışlı ve sakindi, sık sık gülümserdi ve dostane davranışlarıyla tanınırdı ama içinde bir yerlerde babamın öfkesini taşıdığını bilirdim. Soğukkanlı göründüğü zamanlarda aslında ortalığı yakıp yıkacak bir güce sahip olduğunu kimse göremezdi ama ben görürdüm. "Tüm bunları çözüme ulaştıracağız," diye fısıldadım onu buna ikna etmeye çalışarak. "Her şey yoluna girecek."

"Sen gittiğinden beri hiçbir şey yolunda değil," dedi Mahzar. "Babam bana her şeyi anlattıktan sonra hayatım büyük oranda değişti. Daha sonra Miran da her şeyi öğrenmek zorunda kaldı çünkü anneme etki eden muskalar, Miran'a etki etmemeye başlamıştı." Çenesini saçlarımın arasına gömdü. "Her geçen gün, bir önceki günden daha zor geliyordu çünkü seni bir daha göremeyeceğime emindim. Bu çok zordu. Annemin bir yalana körü körüne inanıp o yalanı yaşadığını görmek çok zordu, Mahinev."

"Biliyorum." Gözlerimi yumup onun kokusunu içime doldurdum. Dışarıda uzun zaman geçirdiği için karın soğuğu tenini bir parfüm gibi sarmıştı.

"Miran'a aldırış etme," dedi öğrendiklerinin sarsıcı olmasını umursamadan. Kendisini değil, beni düşünüyor olması kalbimi ezip geçiyordu. "İkizini kaybetmiş gibi hissediyor, Miraç onun diğer yarısıydı ve uzun zamandır bir arada değiller. Bağlarını hissedemiyor. Bu yüzden bu kadar hassas davranıyor."

"Onu anlamıyor değilim, anlıyorum."

Mahzar yavaşça geri çekilip gözlerimin içine bakarken, "Bana ne olacak, Mahinev?" diye sordu. Sorusu boğazıma takılmış bir nefes gibiydi; vereceğim cevap, ciğerlerimi kurutabilirdi veya susacağım kelimeler, hançer olup kalbimi hedef alarak paramparça edebilirdi.

Gözlerinin içine uzun uzun baktıktan sonra, "Seni korumak için buradayım," dedim ve avucumu yanağına yaslayıp keskin elmacık kemiğinin altını okşadım. "Sen bir Gümüş Pençe'sin. Tıpkı babamız gibi. Ben seni koruyacağım."

"O bir Mega Gümüş Pençe mi?" diye sordu Crystal sessizce.

"Sanırım," diye fısıldadım. "Sanırım öyle."

"Bu da demek oluyor ki Yedi Güneş'in tamamı mega unvanına sahip olabilir," dedi İbrahim zihnimin içine sızmış gibi. "Gümüş Pençe bir baba ve farklı ırktan bir anne ya da farklı ırktan başka atalar... Mantıklı." İbrahim'in bakışlarının Efken'e çevrildiğini gördüm.

"En azından artık Yedi Güneş'i nasıl ayırt edeceğimi biliyorum," dedi Efken kaskatı bir sesle. "Beni gördüklerinde doğrudan bir bağ kuruyoruz."

"Önünde diz çöküp bağlılık yemini ediyorlar ve bu tamamen bilinçleri dışında gerçekleşiyor olmalı," diyen kişi Yaren'di. "Bu işleri kolaylaştırır."

"Ama burası sandığınızdan daha büyük ve daha kalabalık bir yer," diyerek parmaklarımı Mahzar'ın elmacık kemiğinden ayırdım. "Düşündüğümüz kadar kolay olmayacak."

Crystal, "Gidip annene yardım edelim," dediğinde tek yaptığım başımı aşağı yukarı sallamak oldu.

Dolunay, gökyüzünün tam ortasında etrafında gümüş bir fırtına esiyormuş gibi kudretle parlıyordu. Kar taneleri avucum büyüklüğündeydi, birbirlerine dokunmamayı başararak, sık bir şekilde döne döne yağarak yeryüzüne düşüyorlardı. Görünürde kar tanelerini taşıyan bulutların olmaması ilginçti. Ay o kadar parlaktı ki sanki ışığıyla tüm bulutları gökyüzünden silmişti.

Yüksek binalardaki apartman dairelerinin çoğunun ışığı yanıyordu; birkaçının ışıkları sönmüş, duvarlar içerisinde karanlığı ağırlıyordu. Birbirinden farklı renkte ışıkların süzüldüğü boydan camları izlerken kollarımı bedenime sarıp alt dudağımı yalayarak ıslattım. Miran yemeğe katılmamış, annem bununla ilgili şakalar yapıp durmuştu

ama sofradaki buz gibi sessizliği kırmayı başaramamış, muhtemelen bu sessizliğin nedenini anlamamıştı. Daha acısı, hiçbir zaman anlayamayacak olmasıydı.

Mahzar ve babam, babamın çalışma odasına kapanmışlar, diğerleri salonda toplanmış annemin başlattığı koyu sohbete katılmışlardı. Miran'ın odasından çıkmayacağına emindim. Buradaki varlığımızdan rahatsızdı. Buraya yanımda Miraç olmadan döndüğüm için belki de bana herkese duyduğu öfkeden daha büyüğünü duyuyordu. Tek amacım Miraç'ı korumaktı. Miran bunu anlamayacaktı ama ona kızamıyordum. Kendince haklıydı. Döndüğümde Mahzar'ı korumamız gereken Yedi Güneş'ten biri olarak bulmayı beklemiyordum. Doğaüstü kanı taşıdıkları için bir şeye dönüşecekleri kesindi ama aralarından birinin kutsal Yedi Güneş'ten biri olması? İşte bu işleri sarpa sardırıyordu.

Biri omuzlarıma sıcak, yünlü pelüş battaniyeyi koyduğunda yavaşça bakışlarımı ona çevirdim. Miran'ı karşımda bulmayı beklemediğimden afalladım. Gözlerinde durgun bir ifadeyle yüzümü inceledikten sonra ellerini balkonun demir tırabzanlarına yasladı ve "Hava buz gibi," diye söylendi. "Bu havada balkona çıkman çok saçma. Donup ölmek mi istiyorsun?"

Pelüşü bedenime sararken, "Sanırım soğuk beni öldürmeye yetmez," diye fısıldadım, fısıltım onu ürpertmiş olmalı ki bakışlarını omzunun üzerinden bana çevirdi.

"Şeydin, değil mi? Bir..."

"Mar," dedim çünkü biraz daha devam ederse Mar yerine yılan diyeceğini biliyordum, nedense bunu söylemesini istemedim.

Derin bir nefes alırken omuzları yukarı kalkıp indi. "Babaannem de öyleymiş, eminim biliyorsundur," diye mırıldandı alaycı bir sesle. "Onda her zaman ürkütücü bir şeyler olduğunu düşünürdüm."

"Beni de ürkütücü buluyor musun?"

"Hayır," dedi Miran kaşlarını çatarak. "Hayır, sen benim ablamsın."

"Peki hâlâ bir ucube olduğumu düşünüyor musun?"

"Ailecek ucubeyiz bence, annem de buna dâhil. Bir muska sayesinde seninle görüştüğüne, konuştuğuna inanıyor," dedi alayla, daha

sonra durgunlaştı ve aslında alay ettiği bu şeyin onu yaraladığını fark ettim. "En başında Mahzar ve babamın delirdiklerini düşünmüştüm. Belki de babam deliydi, cinnet geçirip seni kestikten sonra bodruma falan gömmüştü, ne bileyim? Her ihtimali düşünüyor insan."

"Peki nasıl inandın?"

"Hissedemediğimde."

"Anlamadım?"

"Miraç'ı," dedi Miran sessizce. "Ölse, bunu hissederdim. Yaşasa, bunu yine hissederdim. Miraç ile olan bağlantım doğrudan kopmuş gibiydi. Sanki burada değildi. Ne ölüsü ne de dirisi." Başını önüne eğip sertçe yutkundu. "Bu bir ikiz için nedir bilmiyorsun, o benim diğer parçam. Bir elmayı ikiye bölersen, yarım kalan elma çürür. Çürüyorum."

Göğüs kafesimin içine basmak istediğim erkek kardeşime elimden hiçbir şey gelmiyormuş gibi çaresizce bakmaktan başka hiçbir şey yapamadım.

"Seni ilk gördüğümde kalbim yerinden çıkacak sandım çünkü seni ne kadar uzun zamandır görmediğimi biliyorum. Annemin aksine her şeyi biliyorum. Her şeyi hissediyorum. Özlemi, kaybetmenin ne demek olduğunu, evin içinde seni görememenin ne olduğunu biliyorum. Yeniden burada olduğunu gördüğümde bunun bir illüzyon olduğunu, babamın yeniden üzerimde muska denediğini bile düşündüm." Parmakları tırabzanları biraz daha sert kavradı, parmak boğumlarının ölü beyazı kestiğini gördüm. "Ama sonra kokunu aldım. İllüzyon senin sesini, görüntünü taklit edebilir ama kokunu edemiyordu. Sen gerçektin, buradaydın, yeniden bu evin içindeydin." Çatık kaşlarla bana baktı. "Ama sana kızdım, kızdım çünkü çürüdüğümü hesaba katmadın, bana diğer yarımı getirmedin. Miraç sensiz nasıl devam edecek? Hiç değilse onun yanında olduğunu biliyordum ama şimdi o orada yalnız, sen burada bizimlesin ve o orada..."

Elimi omzuna koyarak onu susturdum. Gözleri gözlerime saplı hâldeyken dişlerini birbirine bastırıp titreyen çenesini benden gizlemeye çalıştı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım sessizce. "Onu korumak zorundaydım."

"Neyden?"

"Burada olup bitenlerin farkındasın, değil mi?" Çenemle yeryüzünü dolduran kar tanelerini işaret ettim. "Bunun sebebi bir mevsim anomalisi değil. Şehirde ölen kurtlardan da haberin vardır. Babamızın ne olduğunu, kim olduğunu da biliyorsun. Bunu yapan şey, babamızın peşine düşebilir. Onun kanından olan senin ve Mahzar'ın peşine düşebilir. Miraç'ı getirmiş olsaydım onu doğrudan hedef hâline getirmiş olacaktım. Şimdi Mahzar da babam gibi doğrudan hedef hâlinde. Sen? Sana ne olacak? Ya bir sabah kalktığımda seni de benim gibi bir şeye dönüşmüş hâlde bulursam? O zaman sen de hedef tahtasındaki o sayılardan biri olacaksın onlar için. Hepinizi aynı anda nasıl koruyacağım? Miraç'ın güvende olması biraz olsun içimi rahatlatıyor, biraz olsun ayakta kalmamı sağlıyor. Sizi korumak zorundayım. Sizi ayırmak istemedim, sizi ayırmayı bir an olsun düşünmedim, Miran ama sizi hayatta tutmak zorundayım."

Miran gözlerime uzun uzun baktı, anlayışın gözlerinden gözlerime bir kirpik vuruşu sonrası su gibi aktığını gördüm. Tek kelime etmese de zihnimdeki fırtınadan payını almış gibiydi, tek kelime etmese de beni anladığını bakışlarıyla ifade etmişti.

"O iyi, değil mi?"

"Elbette. Bir Kanbaz, iyi silah kullanan iki adam, bir cadı ve bir Mar onunla birlikte," dediğimde sertçe yutkundu, söylediğim çoğu şeyi anlamamış olsa da içinin rahatladığını gördüm. "Orası şu an buradan çok daha güvenli. Savaş bu şehre sıçradı ve karşımızdakilerin neler yapabileceğiyle ilgili çok da fikir sahibi değilim. Sadece ikizinin orada senden daha güvende olduğunu ve kendin için endişelenmen gerektiğini söyleyebilirim. Beni anladın mı?"

Miran, "Anladım," dedikten hemen sonra beni kollarının arasına çekip yavaşça, incitmekten korkuyor gibi sardı. Ellerimi güçsüzce onun sırtına bastırırken gözlerimi yumdum. Eğer o da farklı bir soydansa, gücü derin uykuya yatmamışsa ne olacaktı? Düşünmek bile korkutucuydu, maruz kalmak ise öldürücü bir darbe olabilirdi.

"Özür dilerim abla."

"Sorun değil, asıl ben özür dilerim."

"Sizi böyle gördüğüme sevindim," diyen babamın varlığını son âna dek fark etmemiştim. Miran ile yavaşça ayrıldığımızda babam balkona çıkıp bir sigara yaktı. "Şafakta yola çıkabiliriz," dedi babam düşünceli bir sesle.

Miran birdenbire buz kesti. "Ne yolu?"

"Ablanları Riva'daki yazlığa götüreceğim," dedi babam. "Vitali sağ olsun, buradaki korumayı da güçlendirdi."

"Neden yazlığa gidiyorlar? Tamam, onlar gidebilir ama ablam neden gidiyor?" Miran'ın kaşları sertçe çatıldı. "Saçmalamayı bırak, onu bir yere gönderemezsin."

"Asıl sen saçmalamayı bırak," dedi babam birdenbire öfkelenerek. "Bu akşam yeterince sorun çıkardın. Anlamak istemiyor olabilirsin ama içinde bulunduğumuz durum, normalin çok ötesinde. Ablan bu evdeyken dikkat çekecek."

"Riva'daki evde dikkat çekmeyecek mi yani?"

"Vitali gerekli korumayı yapacaktır. Burada çok fazla türden doğaüstü barınırsa ne olur, biliyor musun? Sonumuz olur."

"Babam haklı, Miran," dedim yumuşak bir sesle. "Sık sık görüşeceğiz. Bir süre buradayım gibi duruyor."

Miran beyninden vurulmuş gibi, "Bir süre mi?" diye sordu. "Sonra çekip gidecek misin?"

Buna bir cevap veremedim, sadece Miran'ın gözlerinin içine baktım. Başını iki yana sallayarak benden uzaklaşıp içeri girişini izlerken omuzlarımın düşmesine engel olamadım.

"Onun için kolay değil," dedi babam, çok uzun süre sustuktan sonra. "Miraç'ın eksikliğini tüm ruhuyla hissediyor. Tek yumurta ikizleri için önlenemez bir durum. Şimdi yeniden gideceğini öğrendiği için hırçınlaşması normal. Muhtemelen ne olduğunu anlamaya çalışıyor, kendisine de bir şey olup olmayacağını merak ediyor. Kafası karman çorman anlayacağın."

"Ona hak veriyorum, bunun nasıl hissettirdiğini bilirim. Karman çorman hissetmenin."

"Sık sık anneni göreceksin, merak etme," diye fısıldadı babam.

"Annemi görmesem bile annem beni aramayacak," dediğimde babamın bakışları yüzümde derinleşti. "Sonuçta muskalar sayesinde her zaman etrafında olduğumu, iletişim kurduğumuzu düşünüyor. Beni pek de özlemiş gibi değildi." Kırgın, buruk bir tebessüm dudaklarımda can buldu. Kendime öfkelendim ama bu kırgınlık hissini baskılayıp yok edemedim.

"Annenin bir insan olmasına rağmen muskalarla nasıl savaştığını, onlara nasıl karşı koyduğunu bilseydin böyle düşünmezdin," dedi babam buruk bir gülümseme eşliğinde. "Annenin seni özlemediği tek bir an bile yoktu."

"Riva'ya gideceğimizi biliyor mu?"

"Evet, misafirlerini orada ağırlayacağını söyledim."

Başımı aşağı yukarı sallarken kendimi tükenmiş hissediyordum.

"Mahzar'ın bir Gümüş Pençe olduğunu biliyordun, değil mi?"

Babam sessiz kaldı, bu evet anlamına geliyor olmalıydı. Bir süre sessizlik içinde öylece durduk.

"Efken," dedi babam, bir an bu ismi onun sesinden duyduğum için afallayarak gözlerimi kaldırıp benimkinin bir kopyası olan kızıl gözlerine baktım. "İyi bir lider mi bilmiyorum ama iyi bir adama benziyor."

"Evet, iyi bir adam."

Babam gözlerimin içine uzun uzun baktıktan sonra, "Aksini düşündüğün bir an olursa onu lime lime etmek benim için zevk olur, biliyorsun," dedi alayla.

"Baba," dedim gözlerimi devirip gülerek.

Babam hiç beklemediğim anda yüzümü avuçlarının arasına alıp, "Büyümüşsün," dedi bu gerçek ona çok ağır geliyormuş gibi dalgın gözlerle yüzümü süzerken.

"Ama sen biraz olsun yaşlanmıyorsun."

"Evet, çok karizmatiğim, öyle değil mi?" Gülerek saçını düzeltip göz kırptı. "Şanslı bir annen var."

"Seni özlemişim."

Gözlerine aniden çöken o derin ifadeyle, "Bunu söylemesi gereken kişi benim," diye mırıldandı. "Hadi içeri geçelim, şafağa kadar anne kız biraz vakit geçirin."

O gece annem bana çok uzun süre uzak kaldığım bu şehirde olup bitenlerden bahsetti, kurt ölümleriyle ilgili konu açıldığında herkesin yüzü düşmüştü ama annem farkına bile varmadan bu konu hakkında bolca yorum yapmıştı. Tıpkı Mavi Yaka'da olduğu gibi, burada da kimyasala maruz kalıp mutantlaşan kurtlar olduğuna inanan çok sayıda insan vardı. Annem de onlardan birisiydi.

Şafağa az bir vakit kala, yeniden odamdaydım. Uzun zamandır kullanmadığım kıyafetlerle dolu olan elbise dolabımın önünde dikilmiş, sürükleneceğim yolun sonunda beni karşılayacak olanı düşünüyordum. Annem elinde küçük bir valizle içeri girip, "Eşya alacaksın, değil mi?" diye sordu, bu sorunun hemen arkasından çok küçük bir an duraksadı. "Geçen sefer gittiğinde de hiç kıyafet almamıştın ama kameralı görüşmede bordo ve siyah kazaklarını giydiğini görmüştüm. Onları burada bırakmamış mıydın?" Bocalamış gibi elbise dolabımın kapağındaki aynaya baktı. Kendi yansımasını görünce ürpermiş gibi bakışlarını kaçırıp gözlerini bana çevirdi. "Herhâlde bunuyorum," dedi neşeli tutmaya çalıştığı ama özünde karmaşa yüklü sesiyle.

Muskalara rağmen bazen zihni ona benimle ilgili yerine oturmayan şeyleri göstermeye devam ediyordu. Hissettiği karmaşaya son vermek ister gibi konuyu değiştirip, "Yanıma kıyafet alacağım," diye mırıldandım. "Benimle seçmek ister misin?"

"Arkadaşlarının valizleri nerede?"

"Arabada," dedim çat diye.

"Ah, anladım." Annem elbise dolabımın kapağını açtı. "Eskiden olsa bu mevsimde denize girerdiniz, ne güzel olurdu. Şimdi el mahkûm, kazak ve mont giyeceksiniz."

Annem birkaç kazak çıkarıp yatağın üzerine bıraktı. "Ee?" diye sordu yatağımın ucuna otururken. "Şu çocukla ciddi misiniz?"

"Ben de bu soruyu bekliyordum."

"Ne? Merak ediyorum. Bana ondan hiç bahsetmeyen sendin, şimdi ardı kesilmeyen soruları sıralıyorum diye kızamazsın hanımefendi."

Sana ondan bahsetmeyen ben değildim, bahsedemeyen bendim. Kokunu bile unutuyordum az kalsın, anne.

"Anne," dedim birdenbire yatağın kenarına oturarak.

"Hım?"

"Dizine yatabilir miyim?"

Annem duraksayarak, "Elbette yatabilirsin," dediğinde bacaklarımı yukarı çekip, yatağın üzerine cenin pozisyonunda uzanarak başımı annemin dizine yasladım. Annemin parmakları saçlarımın arasında turlamaya başladı.

"Nasıl tanıştınız?"

Gözlerim elbise dolabının aynasındaki yansımamızdayken, "Karlı bir günde," diye mırıldandım. Ona yalan söylemek istemiyordum ama gerçekleri de söyleyemezdim. "Kütüphanede çalışırken uyuyakalmışım. Gözümü açtığımda gördüğüm ilk yüz onun yüzü oldu. Onun çalıştığı alanı esir aldığım için bana epey gıcık olmuştu." Gülümsedim, ilk karşılaşmamızı hatırladım; anneme anlattığıma benzer bir hikâyeydi ama aslında özünde çok daha farklıydı. "Sonra da sık sık aynı ortamda bulunmak zorunda kaldık. Zorundalıklar birdenbire alışkanlıklara dönüşebiliyor."

"Ben buna alışkanlık değil, aşk derdim," dedi annem saçımı parmağının etrafına sararken. "Sana nasıl baktığını gördüm."

"Nasıl bakıyor?"

"Tüm dünya bir yana, sen bir yana. Hatta tüm dünyanın canı cehenneme, sadece sen umurumdasın der gibi bakıyor," diye şakıdı annem. Söylediği şey, kalp atışlarımın hızlanmasına neden olsa da çok yorgun olduğum için ağzımı açıp yorum yapamadım. Sadece elimde olmaksızın gülümserken buldum kendimi.

"Onunla mutlu görünüyorsun." Bir an için duraksadı, sanki bir perde kalkmış gibi, "Eğer mutluysan, nerede olduğunun bir önemi yok," diye fısıldadı. Gözlerimi kaldırıp yüzüne bakmamla, o perde yeniden inmiş gibi gülümsedi. "Umarım yazlıkta eğlenceli vakit geçirirsiniz."

Hiç sanmıyordum ama yine de sessizce, "Umarım," diye fısıldadım.

Annem odadan çıktığında, valizime Crystal ve Yaren'i de hesaba katarak daha fazla kıyafet doldurdum. Bir zamanlar içinde kaybolmuş

bir yabancı gibi hissettiğim o odanın içinden, şimdi gerçekten bir yabancı olarak çıktım ve artık yolu biliyordum.

Babam deri montunu üzerine giyerken, "Hazır mısınız?" diye sordu. Annem portmantonun önünde dikilmiş, gittiğim için saklayamadığı bir hüzünle gözlerimin içine bakıyordu. Bakışı kal der gibiydi.

Mahzar da küçük bir valizle odasından çıktığında duraksadım. Bakışlarım hızla babamınkilere saplandı ve babam başını yavaşça aşağı yukarı sallayarak onay verdi. Mahzar bizimle mi geliyordu? Bunu anneme nasıl açıklamayı düşünüyordu? Bakışlarım bu defa Mahzar'a çevrildiğinde, onun çoktan bağlılık yemini etmiş bir Gümüş Pençe olduğunu hatırladım. Mega Gümüş Pençe.

Miran, tepki bile vermeden sadece köşede durmuş, sırtını duvara yaslamış bizi izliyordu ama biz gidene dek yorum yapmayacağını biliyordum. Hatta belki biz gittikten sonra da yorum yapmayacaktı, öyle çok susacaktı ki sanki hiçbir şey olmamış gibi devam ederken kendisinin de söylediği gibi içten içe çürümeye devam edecekti. Onu dışlamışız gibi hissettim ama bir yandan da bu işin ne kadar dışında kalırsa, o kadar iyiydi. Hiç değilse o güvende olmalıydı.

Annem, "Yazlıkta tatilin tadını çıkarın. Bunu bir kar tatili gibi düşünebilirsiniz tabii," dedi zoraki bir gülümsemeyle. Beni kollarının arasına çekti ve "Yanıma uğra," dedi, "tatilini bölmek istemem ama kızımla vakit geçirmeyi özlüyorum."

"Çok uzakta değil zaten," dedim gülerek.

Annem dudak büküp, "İstanbul'da her yer her yere uzaktır," diye söylendi. Allah biliyordu ya, onunla kalmayı, biraz daha kokusunu solumayı, onu hissetmeyi ve yaşamayı çok istiyordum ama gitmeye mecburdum. Mecburiyetlerin tamamı birleşip boynumu büküyordu.

Babam, "Hadi çocuklar, trafiğe kalmadan gidelim," dediğinde annem, "Çocukları senin bırakman daha iyi olacak, bu aralar İstanbul bana hiç tekin gelmiyor," dedi. "Yanlış anlamayın, Manbel Bey, buraların yabancısısınız ama illaki durumları biliyorsunuzdur."

Manbel gülümsedi ama yorum yapmadı, bir iblis bile olsa kandırılan bir kadına baktığında sadece acıma duygusu hissediyor olmalıydı.

Binadan çıkana kadar konuşmadık ama güvenlik görevlisi Osman abiyi gördüğümde yüzüm ruh gibi beyazladı. Çünkü o, annemin aksine muskalarla donatılmamıştı, uzun zamandır buralarda olmadığımı biliyordu ve bakışları benimkilerle buluştuğu anda, şaşkınlığı bariz bir şekilde yüzünde okunur hâle gelmişti. Güvenlik kulübesinden çıkmadı ama cam panelin arkasından beni izlemeye devam etti. Giriş yaptığım ânı görmediği için de olabilirdi bu şaşkınlığı. Doğrudan portal üzerinden geldiğimiz bu evden şimdi öylece çıkıyorduk. Şaşırması normaldi.

"Mahinev," diye seslendi panelin ardından. "Uzun zamandır buralarda değildin."

"Merhaba, Osman abi," dedim el sallayarak. "Evet, işlerim vardı."

"Ne zaman döndün? Giriş yaptığını görmedim vallahi. Nöbet değişimine denk geldin herhâlde."

"Dün giriş yaptı," dedi babam, Osman abiyi selamlayarak. "Arkadaşlarıyla geç bir saatte geldi, onları otopark girişinden ben almıştım."

"Misafirleriniz var," dedi Osman abi başını sallayıp gözlerini yabancılarda gezdirerek. "Seni gördüğüme sevindim, Mahinev."

"Ben de Osman abi, iyi nöbetler," diye mırıldanıp önüme döndüm. Acaba bana baktığında bir yabancıya bakıyor gibi hissediyor muydu? Çünkü geçen zamanın ardından ben bile aynaya baktığımda bir yabancıyla karşılaşıyordum. Ezbere bildiğim bu yollar artık tanıdık bile gelmiyordu.

Otoparkın ön girişine geldiğimizde babam, "Mahinev," dedi cebinden anahtarı çıkarıp bana doğru atarak. "BMW'yi sen al."

"BMW mi?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

"Senin yirmi birinci yaş günü hediyendi, biraz geç bir hediyeydi," dedi babam sessizce, bir an duraksayarak babama baktım. "Otoparkta öylece küfleniyordu. Düşündüm ki, şu an burada olduğuna göre sende kalabilir."

"Yanarım yanarım BMW'nin otoparkta çürümesine yanarım," dedi İbrahim hayıflanarak.

"Baba..."

"Hadi, içeride, benim arabanın yanındaki gri olan," diyerek otoparkı işaret etti. "Sayıca fazlayız. Birkaç kişi seninle, birkaç kişi de benimle gelsin."

Issız otoparkta babamın arabasını hemen tanıdım çünkü hep aynı köşeye park ederdi. Hemen yanında nardo gri renginde bir BMW park hâlinde duruyordu. Arabanın parıltısı bir kristalden farksızdı. Gözlerimi önce arabaya, sonra elimdeki anahtarına indirdim ve şaşkınlık içimde gitgide büyürken, "Baba, buna gerek yoktu," diye fısıldadım.

"Uzun zamandır sana bir araba alma niyetindeydim ama zamanlama yanlış olmuştu," dedi babam dudaklarındaki buruk bir tebessümüyle bana bakarken. "Keyfini çıkar, kızım. O senin."

Plakasını bile adımın ve soyadımın baş harfleriyle almıştı, özel plaka yaptırmanın da maliyetini düşünecek olursak eğer, hediye ona pahalıya patlamıştı. Babam kendi arabasının uzaktan kumandasıyla kilidini kaldırdığında ben de uzaktan kumandaya bastım ve benim için aldığı arabanın önündeki farlar mavi gözleri hatırlatır şekilde yanıp söndü. Bu bana Efken'in gözlerini hatırlattı.

Mahzar, "Babam bir kez bile kullanmamıza izin vermedi çünkü bu senin doğum günü hediyendi. Maliyetten dolayı geç alınmış bir doğum günü hediyesiydi. Bir de biliyorsun, arabalar geç teslim ediliyor," dedi buruk bir tebessümle. "Ama söz verdi, bize de alacak. Değil mi?"

Babam, "Beni batırmanın derdindesiniz," diye alay etti. "Ama benim ağzımdan çıkan her söz garantidir, hergele."

Çekingen bir tavırla babama teşekkür ettim ama vaktimiz daraldığı için boynuna sarılamadım. Bir an önce yola koyulmamız gerekiyordu. Manbel, Yaren, Vitali ve İbrahim babamın arabasına bindiler. Crystal, Hatem, Efken ve Mahzar da benim arabama yöneldiler. Efken ön yolcu koltuğuna binip kemerini bağlarken parmaklarım direksiyonun üzerinde dolaşıyordu.

Efken, "Baban bu arabayı senin zevkine göre aldıysa, söylemeliyim ki arabalardan anlıyorsun," diye mırıldandı.

Crystal, "Acilen Mavi Yaka'ya dönüp bu arabanın benzerini bulmam gerekiyor," dediğinde, "Merak etme aynısı orada da vardır. Burada ne gördüysem bir kopyası orada vardı," dedim. Bakışlarım

omzumun üzerinden Efken'e çevrildi. Uzun bacaklarını iyice kırmak zorunda kalmıştı, onun büyük bedeni için bu araba yeterince büyük sayılmazdı.

Mahzar, derin bir sessizliğe gömülmüştü. Ben arabayı otoparktan çıkarıp yola indirdiğimde onun sessizliği, Crystal ve Hatem'in birbirine sataşırken çıkardıkları gürültüye karışıyordu. Şafağın sisli lacivert rengi gökyüzündeki karanlığı usul usul yırtarken Riva'ya doğru sürmeye başladım.

Efken yol boyu tek kelime etmeden sokakları izledi. Hâlâ aydınlığa kavuşmayan şehir ona tuhaf geliyor olmalıydı. Bu, onun için yeni bir ülkeyi ve şehri keşfetmek gibi de olabilirdi.

Babam ile yazlığın arka tarafındaki ormanlık alana arka arkaya park ettik. Oksijenin ve karın kokusu aynı anda genzimi yakarken kafamı kaldırıp yazlığa baktım. Buraya en son on yedi, on sekiz yaşlarındayken geldiğimi hatırlıyordum. Ormana bakan cephedeki balkonda oturup kitap okumayı çok severdim. Etraf karanlıktı, sadece trafiğe açılan alanda, yaklaşık yüz metre ileride sokak lambaları yanıyordu. Eğer havuzun içinde yanan ışıkları saymazsak, villa tamamen karanlığa gömülmüş durumdaydı.

Riva'nın, İstanbul'a değil de bir Ege'deki bir kasabaya ait gibi hissettiren muhteşem doğası çocukluğumdan beri favorimdi. Deniz, yazlığımızın göğüs kafesi gibiydi ve orman da yazlığın kalbiydi. Hemen önünde büyük bir yüzme havuzu olan villa taştandı. Şık ama aynı zamanda eski, gotik bir mimariye sahipti. Masif ahşap kapılarla açılan geniş giriş holünde modern sayılabilecek küçük bir asansör, zemin kat ile üstteki iki katı birbirine bağlıyordu. Yine holün sonunda ahşap, geniş merdivenler seni karşılıyordu ve sarmal biçimindeki merdivenler yukarı doğru kıvrılıyordu.

"Vay be," dedi İbrahim, "eskiden arkadaşlarımla buralarda yazlık kiralardık. Çok severim buraları."

Yaren, İbrahim'e, "Kimmiş o arkadaşların?" diye sordu muzip bir sesle ama İbrahim'in bakışları bir anda durgunlaştı. Yaren, sorduğu soruya pişman olmuş gibi onu süzüyordu.

Babam, "Elektrik ve suda bir problem olacağını sanmıyorum," dedi, "ama yine de gözden geçirelim." Bakışlarını erkek kardeşime, sonra da bana çevirdi. Bana doğru yaklaşmaya başladığında kendimi duyacaklarıma hazırladım. Sessizce, "Mahinev," diye mırıldandı. "Mahzar hâlâ olayın şokunda, lütfen buradakilerin onun üzerine gitmesini engelle. Yaşanan şeyden sonra onu evde tutacak olursam doğrudan hedef göstermiş olacaktım. Sizinleyken güvende olacak."

"Endişelenme baba," dedim başımı sallayarak. "Şu an şokta olduğunun farkındayım. Ona zaman vereceğim."

Babam yüzüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra cebinden çıkardığı kredi kartını, cep telefonunu ve bir miktar parayı bana uzattı. Başta duraksasam da şu an bu parayı ve kartı almaktan başka şansım olmadığını biliyordum. Ne benim ne de Efken'in parası burada geçersizdi, her ihtimale karşı paraya ihtiyacımız vardı.

Babam, "Kartlarda sorun yaşadığında nakitle işini görürsün," dedi avucumun içine bir telefon, bir tomar para ve kredi kartı bırakırken. "Burada marketlerin nerede olduğunu hatırlıyorsundur. Kar fırtınasından dolayı çoğu market kepenklerini indirdi ama ana yoldaki süpermarket hâlâ iş görür hâlde."

"Tüm bunlar için teşekkür ederim."

"Teşekkür mü? Ben senin babanım." Parmağını çeneme koyup kafamı kaldırdığında gözlerimiz birbirine yaslandı. "Bunlar benim babalık görevimin birer parçası. Hepsi bu kadar. Yarın alabildiğiniz kadar erzak alın. Ben akşam yine uğrayacağım."

Yazlığın kapısını açıp ışıkları kontrol ettikten sonra ellerini birbirine vurarak, "Valizlerinizi çıkarın, sonra da dinlenin artık," dedi babam.

Efken, holde sessizce dikilmiş babama bakıyordu. Sonunda, "Teşekkür ederiz, efendim," dedi, sesinde yine o ölçülü saygı ifadesi vardı.

Babam onu baştan aşağı süzdükten sonra, "Lafı bile olmaz, delikanlı," dedi. "Kızım ve oğlum önce Allah'a, sonra birbirlerine, en son da sana emanetler. Onlara göz kulak ol."

Efken, mavi gözleri bir an olsun babamdan ayrılmazken, "Şüpheniz olmasın, efendim," dedi kendinden emin bir sesle.

"Taş şöminenin bacası yeni temizlendi," diye ekledi babam gözlerini bana çevirerek. "Şömineyi kullanabilirsiniz. Aynı zamanda buradaki odanda da kıyafetlerin vardı diye hatırlıyorum. Kızları bir süre idare eder." Mahzar'a baktı. "Mahzar'ın valizine de fazladan kıyafet koyduk, burada kıyafet dolabımız da vardı. Beyler istedikleri gibi ödünç alabilirler."

Mahzar yüzünde donuk bir ifadeyle başını salladı. Sonunda babam, "Hadi valizleri içeri alın," diyerek Efken ve Mahzar'a çenesiyle işaret yaptıktan sonra evden çıktı.

Vitali babamın arkasından, "Ne hoş adam," diye şakıdı sırtını duvara yaslayıp, kollarını göğsünün üzerinde toparlayarak. "Oysa sizi bir moda defilesinden fırlamış gibi giydirebilirim. Sınırsız kıyafet, sınırsız yiyecek."

"Çok fazla enerji açığa çıkarmamanda fayda var, Vitali." Bakışlarım yüzünün merkezinde asılı durdu. "Bunun yerine yazlığın etrafına bir güvenlik ağı örebilirsin. Her şeyden çok buna ihtiyacımız olacak."

Vitali'nin gözlerinin yüzümde uzun uzun dolaştığını hissettim. "Emredersin, Kraliçe'm."

Daha sonra bedenini öne doğru itip duvardan ayrılarak evden çıktı. İbrahim onun arkasından çatık kaşlarla bakarken, Manbel de İbrahim'in zihnini okuyormuş gibi, "Bu büyücü bozuntusu kraliçeye askıntı oluyor," diye söylendi.

"Her şeyden nem kapan eril enerjinizi bir köşeye bıraksanız iyi olur," dedim Manbel'e dönerek. "Artık gözlerindeki lensleri çıkarabilirsin. Kör bir iblisin bize pek de yardımı dokunmazdı."

Manbel elini kalbine götürürken, "Gün geçtikçe daha da kırıcı bir Mar hâline geliyorsun," dedi sesine yapay bir dram ekleyerek.

"Ve sen de kanatları kırık bir iblis olmak istemiyorsan, uyum sağlamaya çalışmalısın."

Manbel, yapay bir şekilde dudak büktü. "Gaddar kadın."

Herkese kalacağı odayı gösterirken dizlerimin üzerine düşüp, olduğum yerde uyuyakalmama az kalmış gibi hissediyordum. Her odada zeminde sıcaklık hissi veren mermer zemin ve lüks halılar vardı. Yatak odaları, deri yatak başlıklarla süslenmiş büyük yataklardan,

tüm duvarları kaplayan beyaz gardırop ve özel tasarlanmış şifonyerlerden oluşuyordu. Duvarlarda modern sanat eserleri, yaratıcı dekoratif detaylar yer alıyordu. Geniş bir oturma odası vardı; lüks, krem rengi köşe takımı neredeyse odanın tüm uçlarına uzanacak kadar büyüktü. Şık aydınlatma armatürleriyle zevkli bir şekilde düzenlenmiş bu alan, güzelliğini tamamen annemin zevkine borçluydu. Büyük cam duvarlar, iç mekânı doğal ışıkla doldurması için özel olarak babam tarafından çizilmiş, işinin ehli ustalar tarafından yapılmıştı. Oturma odasının cam duvarı deniz manzarasını her açıdan içeriye sunuyordu.

Modern, tam donanımlı bir mutfağımız vardı ve her ne kadar bu yazlığı çok kullanmıyor olsak da mutfak en son teknoloji mutfak aletleriyle donatılmıştı. Merkezi bir ada ve zarif, siyah ankastreler mutfağa girdiğin an dikkati üzerine çekiyordu. Mutfağın boydan camı, cephe olarak ormana bakıyordu.

Parmak uçlarımda yürüyerek mutfağa girip ışığı açtım. Ada tezgâhın hemen üzerinden aşağı doğru sarkan sarmaşık biçimindeki üç avizenin üçünden de sarı, loş bir ışık aşağı doğru akarak mutfağın ortasını aydınlattı. Babama ait raftan bir şarap şişesi alıp tavandan aşağı doğru sarkan mutfak standından şarap kadehini aldım. Ada tezgâhın önündeki yüksek bar sandalyelerinden birine oturduğumda şarap açacağını almadığımı hatırladığım için yüzümü buruşturdum. O kadar yorgundum ki kolumu kaldırasım bile yoktu. Dirseğimi tezgâha yaslayıp şarap şişesine boş boş bakmaya başladığımda mutfağın girişindeki silüet dikkatimi dağıttı.

"Tirbuşon nerede?"

Genizden gelen, kalın, erkeksi sesi zihnime dolduğunda onu baştan aşağı süzdüm. Altında sadece siyah kot pantolonu vardı, üstündeki tişörtü ve deri ceketi çıkarmıştı. Bakışlarım sıkı bacaklarından yükselerek belirgin kaslarla şekillenmiş sert karnına, esmer göğsüne ve en son gözlerine doğru kaydı. İlerideki çekmeceleri işaret ederken gözlerim hâlâ gözlerine saplı duruyordu. Efken gözlerini yavaşça benden ayırıp sırtını bana dönerek çekmecelere doğru yöneldi.

O yürürken hareket eden sırt kaslarını, ince beline rağmen çok geniş duran omuzlarını ve belirgin kürek kemiklerini izledim. Çek-

meceyi açıp esmer parmaklarını içinde dolaştırdı, sonunda tirbuşonu çıkarıp çekmeceyi kapatarak bana doğru döndü. Kendime kadeh aldığım bölmeden bir kadeh de kendisi için alırken kolunu kaldırdığı için pazusunun genişleyip dalgalanışına şahit oldum. Tam önüme gelip yanımdaki sandalyeye oturduktan sonra tirbuşonu şarabın mantar tıpasına batırdı ve çevirmeye başladı. O bunu yaparken benim gözlerim esmer, şişkin pazularında, kollarından pazularına dek uzanan ve âdeta kalın kablolar, ağaç kökleri gibi görünen damarlarında dolaşıyordu.

"Daha ne kadar süzeceksin?"

Sorusunu sakince sormuş olması, benim içimde bir karmaşa doğurmasına engel olamadı.

"Çok uzun süre süzecek gibiyim."

Göz ucuyla bana bakarken tıpayı şarap şişesinin uç kısmından çıkardı. Kadehime şarabı doldururken gözleri gözlerimden ayrılmadı. Kendi kadehini doldururken de bakışları hâlâ bana saplı duruyordu.

"Babana gölgemin kaybolması durumundan bahsetmedin, neden?" Soruyu sorduktan hemen sonra şarap kadehini dudaklarına götürdü ve gözlerimin içine bir cevap bekliyor gibi baktı. Aldığı yudumun boğazından geçip âdem elmasını hareket ettirişini izledim, sonra da bana soruyla yöneltttiği güzel gözlerine baktım.

"Bunun hayırlı bir alamet olmadığını düşünüp daha da paniğe kapılacaktı," dedim kuru bir sesle.

"Tek sebebi bu mu?"

Dirseğimi tezgâha yaslayıp, "Başka bir sebebi mi olmalı?" diye sordum yüzümü avucumun içine bastırarak.

"Belki de beni korumaya çalışıyorsundur."

Söylediği şey, bir kuyunun içinde gizlenen karanlık gibiydi ve eğilip kuyunun dibine bakmamaya çalışıyordum ama kuyunun dibindeki karanlığın ona bakmamı beklediğini biliyordum. Tahtta oturan görüntüsünü hatırlayınca kadehi sıkıca kavradım, biraz daha sıksam parmaklarımın arasında toz parça olacakmış gibi gıcırdayan kadehe baktı.

"Zor bir soru mu sordum, Mahi?"

"Gölgenin kaybolmasının kötü bir şeye işaret ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Annem öyle söylememiş miydi?"

Gözlerinin içine bir cevap arıyor gibi baktım. Ardından şarabımdan bir yudum alıp, "Haklısın," dedim. "Ama gölgenin kaybolması senin suçun değil. Ne anlama geldiğini de tam olarak biliyor sayılmayız."

"Baban senin düşündüğünden daha zeki," dediğinde duraksayıp kaşlarımı kaldırdım. "Bir gölgem olmadığını fark etmedi mi sanıyorsun? Beni ne kadar dikkatli süzdüğünü gördün."

"Seni bir düşmanı süzüyor gibi değil, kızının yanındaki adamı süzüyor gibi süzdü. Bu ikisi arasında büyük farklar var," dememle, göz bebeklerinin içindeki karanlığın gözlerinin haresine saçılması bir oldu. Bakışlarına çöken anlamların derinliği başımı döndürdü. Bana o kadar uzun süre baktı ki neredeyse yüzümü avucumun içine saklayıp bunu kesmesini isteyecektim. Sanki bana baktığında tüm çıplak düşüncelerimi görüyordu, sanki bana baktığında üzerimdeki kumaş parçaları eriyip yok oluyordu.

"Daha farklı olmasını isterdim," dedi düşüncelere dalmış gibi gözlerimi izlediği sırada.

"Neyin?"

"Babanla tanışmamın." Şaraptan bir yudum aldı. "Annenle de öyle. Tüm ailenle."

"Mesela?"

"Mesela gerçekten üniversitede tanışmış iki insan olsaydık ve bir akşam beni yemeğe davet edip onlarla tanıştırsaydın, nasıl olurdu?" Çatık kaşlarının altında merakla parlayan uçurum mavisi gözlerine bakarken sorunun içime karanlık gibi çöktüğünü hissettim. Asla böyle bir şey yaşayamayacağımız gerçeği yüzüme sert bir tokat indirmişti. Biz onunla hiçbir zaman normal iki insan olarak bir araya gelemeyecektik. "Bilmiyorum." Kaşları çatıldı. "Kendimi bunun içinde düşünemiyorum ama düşünmeyi çok istiyorum." Şaraptan bir yudum daha içti. "Şu an yaşamım boyunca varlığından bihaber olduğum bir şehirdeyim ve bu şehir, senin çocukluğunu, anılarını içinde barındırıyor. Bir yerlerde büyüyordun, bir şeyler yaşıyordun, anılar biriktiriyordun ve ben senin sadece varlığından değil, var olduğun yerden bile

bihaberdim. Böyle düşünmek insanın kanına dokunuyor." Bakışları yüzümde gözyaşı gibi kaydı. "Canına dokunuyor."

Ne zaman avucumu kaldırıp onun kemikli yüzüne yasladım bilmiyordum ama bu olduğunda, gözlerinden gözlerime uzanan o eşsiz bakışın içimi kavurduğu ânı hatırlıyordum. Bana bu hayattaki tek gerçeğiymişim ve geriye kalan her şey yalanmış gibi bakıyordu.

"Her şeyin farklı olmasını isterdim ve bu olurken, ben de farklı bir adam olmak isterdim. Göründüğüm kadar gaddar, zalim değil, içimde de dışımda da seni hak edecek bir adam olmak isterdim. Elimi tutup beni evinize getirirken kalbinde biraz olsun tedirginlik olmasın isterdim."

"Seni eve getirirken içimde biraz bile tedirginlik yoktu."

"Vardı," dedi Efken ruhumda sakladığım bir gerçeği kazıyıp dışarı çıkarmaya çalışıyormuş gibi. Bu gerçek en çok onu yakıyordu ama yine de bu gerçeği görmeye ihtiyacı var gibiydi. Bilmek istiyordu. "Gölgesi kaybolmuş, içinde bilinmeyen bir güçle her an her şeyi yapabilecek potansiyele sahip birini ailenin karşısına çıkarırken tedirgin hissetmen çok normal."

"Her an her şeyi yapabilecek güçtesin ama önemli olan ne biliyor musun, Efken? Yapmıyor olman. Senin içindeki güce sahip olduğu saniyede yer ile göğün yerini değiştirip tüm düzeni bozabilecek milyarlarca insan var dışarıda. Sen o güce sahip en doğru kişisin."

"Senin için," dedi açıkça, bir an afalladım ama ifademi kolaylıkla toparladım. "Eğer sen olmasaydın, milyarlarca insanın yaratacağı ihtimallerden daha korkunçlarını yaratırdım. Eğer sen olmasaydın, bir zalimi bile mazlum hissettirebilecek kadar büyük bir canavar olurdum." Yüzüme yaklaştı. "Çünkü ben buyum. Benim potansiyelim bu. Benim gerçeğim bu."

"Şu an gözlerime bakan adamı tanımıyorsun bile," dedim.

"Evet, tanımıyorum," dedi. "Ve sen de sadece senin gözlerine bakan adamı tanıyorsun. Dünyaya nasıl baktığımı görmedin. Sadece sana nasıl baktığımı gördün."

"Yanılıyorsun."

"Yanılmadığımı bal gibi biliyorsun."

"Bunu konuşmak istemiyorum," diyerek önüme döndüğümde, "Neden?" diye sordu. "Sen olmasaydın dönüşebileceğim kişi hakkında düşünmek bile seni dehşete mi düşürüyor?"

"Efken," diyerek ona doğru döndüm. "Ne istiyorsun? Ne söyleyeyim? Neyi duymak istiyorsun?"

"Bir zalim olsaydım da bana aynı gözlerle bakabilir miydin? Bu eşsiz yakut gözlerle." Elinin tersiyle yüzümü okşadı, tenime sürtünen teni, bir ateşin içimi dağlayarak boğazıma dek yükselmesine neden oldu.

Sorusuna cevap vermek yerine gözlerinin içine uzun uzun baktım. Bakışlarım bir cevaptı, cevabı alsın istedim. Gözleri gözlerimden kayıp dudaklarıma dokundu, dudaklarımda bir süre bekledikten sonra karmaşayla yeniden gözlerimin içine baktı. Onun aklını allak bullak edenin benim gözlerim, benim bakışlarım, benim dudaklarım olması beni de allak bullak ediyordu.

Kendime biraz daha şarap doldurup, "Kalan altılıyı bulmamız gerek," diye fısıldadım, bakışları hâlâ güçlü bir fırtına gibi tenimin etrafında esiyordu ama gözlerine teslim olmamaya çalıştım.

"Yediliden birinin kardeşin olması seni bana karşı öfkeli hissettiriyor mu?"

Sorusu karşısında afallasam da tepki vermedim. Sadece, "Neden bunu soruyorsun?" diye sordum.

"Sadece düşünceni merak ediyorum."

"Sana kızgın olmam çok saçma olmaz mıydı? Bu senin elinde olan bir şey değil."

"Bana kızgın olsaydın da seni anlardım. Bu şey her ne ise derdi benimle, Gümüş Pençelere saldırmasından belli. Gölgemin kaybolmuş olmasından da apaçık ortada. Tek bir patlamayla karşımızdaki şeyi ya da şeyleri yok edebilirim, bunu yapabilirim ama kontrolü tamamen kaybedersem, onlarla birlikte diğer her şeyi de yok edebilirim." Ellerini birleştirip yumruk şeklini vererek masanın üzerine koydu. Gözlerini şarap kadehinin dibinde parlayan kızıl içkiye sabitledikten sonra, "Belki de şehri boşaltmalı, seni de diğerleriyle yollamalıyım. Sonra da hepsinin burada olduğundan emin olduğum bir anda şehri haritadan silmeliyim," dedi. Bir an donup kaldım, bu düşünceyi öyle

büyük bir soğukkanlılıkla cümleye çevirip kurmuştu ki idrak yetimi kaybettiğimi hissettim.

"Sen ne demek istiyorsun?"

"Tek bir yıldırımım, Mahi," dedi sessizce, "koca bir şehri haritadan silebilecek güce ulaştı."

Kalbimin vuruşları yavaşladı.

"Doğru yönlendirilmiş birkaç yıldırım demek, tüm dünyayı dümdüz edebilirim demek." Gözlerini yavaşça bana doğru çevirdiğinde, uçurum mavisi gözlerinde ilk kez tedirginliğe şahit oldum. "Öfkemi dışarı vurduğum bir yıldırım sağanağı demek, tüm evreni yok edebilirim demek."

"İçinde böyle bir güç var ve bunu ehlileştirmeye çalışıyorsun," diye fısıldadım. Bu berbat bir ağırlık, berbat bir acıya tekabül ediyor olmalıydı. Patlamak isteyen şimşekler içinde sıkışıyordu, durdurduğu güç, damarlarını kan gibi baskılayarak fışkırmayı bekliyordu.

"Her geçen gün biraz daha yok etme arzusuyla yanıyorum," dediğinde gözlerini benden kaçırıp başımızdan aşağı sarkan ışığa çevirdi. Işığa bakarken yanağının içeri çöktüğünü gördüm. Dişlerini sıkıyordu ve bununla beraber çenesi seğiriyordu. "Damarlarımın içinde kanın değil, yıldırımların dolaştığını hissediyorum."

Kalbimin üzerine yakıcı bir şey damlatılmış gibi hissettim. "Bununla tek başına mı baş ediyordun?" diye sordum sessizce. "Senin için ne yapabilirim?"

"Gücü kullanmadan ne kadar devam edebilirim bilmiyorum," dedi soluğunu dışarı vererek. "Bir noktada patlayacağımı, gücü savurmaya başlayacağımı hissediyorum. Enerji artığı mevzusunun senin başına ördüğü çoraplardan sonra kendimi tutabildiğim kadar tuttum. Ortaya bir artık çıkarmamak için Nemesis'i susturdum ama Nemesis dışarıdan sustuğunda, içeride kıyameti koparmaya başladı."

Bazı gecelerde bedeninden saçılan yıldırımların, ışıkların sebebi bu muydu? Bu nasıl bir güçtü ki Efken artık onu içinde ehlileştiremez duruma gelmişti? Efken'in sessizliği bu yüzden miydi? Sanki bu aralar daha az konuşuyor, daha az görünüyordu; kendi içine saklanmış gibiydi. Korktuğu gücün onu tüketmesi değildi. Korktuğu, gücün benim

etrafımda saldırganlaşmasıydı ve ortaya çıkabilecek enerji artığı yüzünden yeniden beni hedef hâline getirecek olmasıydı. Onu anlamak kalbimi acıyla doldurdu. Eğer onun yerinde olsaydım, aynı şeyleri onun tarafına geçip ben yaşıyor olsaydım, nasıl hissederdim? Düşüncesi bile korkunçken, gerçeğe doğru ilerlemesi akılalmaz olmalıydı. Efken'in benim yüzümden tehlikede olma ihtimalini düşünmek bile bana azap veriyordu. Efken'in enerji artığı yüzünden hedef olduğum o gece, neler hissetmişti?

Kalbimin atışları ağırlaşırken parmaklarımı yüzünde dolaştırıp, bana bakması için çenesine dokunarak kafasını benden tarafa çevirdim. "Seni sık sık baskılayıp, gücünle övündüğünü düşündüğümü hissettirdiğim için özür dilerim. İşlerin senin için nasıl karmaşıklaştığını göremeyecek kadar kördüm," dedim çekingen bir sesle. "Tek istediğim seni korumakken, sana kendini çıkmazda hissettiriyordum."

Belki Vitali onun gücünü ehlileştirmek için bir yol daha bulabilirdi ama bu güç, ehlileşmeyi kabul edecek miydi? Bilmiyordum. Doruk noktasına ulaşmak üzereydi ve bu Efken'e zarar vermeye başlamıştı. Üstelik, Efken'in zarar görmemem açısından bu gücü bastırmak için her şeyi yapacağını hissediyordum ve bu, en korkuncuydu.

"Enerji artığım umursamayı bırak," dememle, gözlerini hızla bana çevirip kaşlarını çatması bir oldu. "Gücünü biraz özgür bırakmanda bir sakınca olacağını düşünmüyorum. İçinde patlayan bir bombayla yaşamanı istemiyorum."

"Gücüm ne zaman avucumdan çıkıp gitse, kendimi tanıyamaz oluyorum, Mahi," dedi sert bir sesle. "Dönüşeceğim insandan korkuyorum, anlamıyor musun?"

Dönüşeceğim insandan korkuyorum.

Bu belki de korkusunu en derin, en net ifade ettiği ilk andı.

"Sen benim yanımdayken bana hiçbir şey olmaz," derken buldum kendimi. Gözlerimin içine duraksayarak uzun uzun baktı. Parmağımı elmacık kemiğinde dolaştırırken, "Ama içinde tuttuğun bu şey sana zarar veriyorsa, onu yavaş yavaş dışarı bırakman gerek. Gücünle ortalığı yık, yok et demiyorum, sadece onu kullan, onu kullan ve rahatla,"

diye fısıldadım. "Kendine bu kadar büyük zararlar verirken, beni nasıl koruyacaksın?"

"O çatallı dilin beni deliğimden nasıl çıkaracağını çok iyi biliyor, değil mi?"

"Ne zamandan beri bir yılansın?" Gülümsedim. "Enerji artığıysa artığı. Ne olursa olsun. Zaten burada olduğumuzun farkında olduklarına eminim ben."

"Önceliğim senin de söylediğin gibi kalan altı kişiyi bulmak," dedi Efken. "O zamana kadar büyük bir enerji artığına neden olursam, onlar da safları sıkılaştıracak ve daha fazla kıyım yapacaklar. Kim bilir belki de çoktan yediliden birini ya da birkaçını öldürdüler." Efken çatık kaşlarla önüne döndüğünde elimi yavaşça geri çekip dizimin üzerine koydum. Eğer böyle bir şey olduysa, o zaman ne olacaktı? Bunun geri dönüşü olmazdı. Üstelik Yedi Güneş bir araya geldiğinde ne olacağı da koca bir muammaydı ama sorunların ortadan kalkması için, sanıyordum ki bu Yedi Güneş'i bir araya getirmemiz gerekiyordu.

"Ölmüş olsalar hisseder miydin?"

"Bilmiyorum," dedi Efken. "Kardeşin önümde diz çökene kadar onun normal genç bir adam olduğunu düşünüyordum."

"Ölmüş olsalardı, babam bunu bilebilir miydi? Yedi Güneş'ten haberi vardı. Tek kelime etmedi ama biliyor işte. Ona baktığım an bunu anladım." Tek kaşımı kaldırdım. "Belki daha fazlasını biliyordur."

"Sanırım bunu babanla konuşmamız gerekecek."

"Mahzar sarsıldı." Şarap kadehini dudaklarıma götürdüm, bir yudum içmek yerine kadehi dudaklarımda beklettim ve ardından geri çekip kafamı Efken'e doğru çevirdim. "Hiç tepki veremiyor. Bu normal mi? Bilmiyorum. Yani o normalde de çok tepkisel bir insan değildir ama... Birdenbire suspus oldu."

"Çocuğa birdenbire dört tane ayağı ve bir kuyruğu olacağını söylediniz," dedi Efken bana yandan bir bakış atarak. Elimde olmadan söylediği şeye bir kahkaha attığımda, bakışları gülüşümde donuklaştı. "Her an gülümseme saldırına karşı cebimde bir paket taşımam gerekiyor sanırım," diye mırıldandı sessizce.

"Onu karşıma oturtup ne söylemem gerek bilmiyorum," dedim, Efken'in söylediği şeyden kaçmak istiyor gibi. Bazen hiç olmadık bir anda aklımı başımdan kaydırıp götürecek cümleler kurabiliyordu.

"Sanırım onunla benim konuşmam daha doğru olurdu. Çünkü kabul etsin ya da etmesin, onun lideri benim." Çenesini kaşıdı. "Bunu böbürlenmek için söylemiyorum ama muhtemelen bu cümleyi ona kurduğumda başta benden nefret edecek."

"Mahzar kindar birisi değildir. Sadece bununla nasıl başa çıkacağını düşünüyordur. Babam ona bir Alfa'nın ne olduğunu öğretmiş olmalı. Hiç değilse benden daha şanslı çünkü neyin içine düştüğünü biliyor. Ben neler olduğunu çözene dek tırlattığıma neredeyse emindim."

Efken, "Ben de senin tırlattığına emindim," diye alay edince omzumla omzuna sert bir tane geçirdim.

"Nasılmış? Deli olduğumu düşündün ve şimdi var olmadığımı öne sürdüğün yerde benimle birliktesin. Kim bilir? Belki sen de kafayı yemişsindir. Hayal görüyor olabilirsin. Bir doktora görünmeye ne dersin?"

"Psikologları sevmem."

"Psikoloji okumuş bir adam için epey iddialı sözler..."

"Okudum, mesleğini yapmadım," dedi tek kaşını kaldırarak. "Psikolojiyi incelemeyi severim, iyileştirmeyi değil."

"Söyle bakalım psikolojiyi incelemeyi seven adam, sence Mahzar bunun üstesinden gelebilecek mi?"

"Evet," dedi hiç düşünmeden. "Eğer üstesinden gelemeyecek birisi olsaydı, Yedi Güneş'ten biri olarak doğmazdı."

Gülümsedim ama içimdeki tedirginlik kalesi biraz olsun yıkılmadı. Yerinden bir taş bile oynamadı. "Çoktan sabah oldu ama hâlâ şafaktaymışız gibi karanlık." Bakışlarımı omzumun üzerinden cam duvara çevirdim. Karlar altındaki orman ıssız görünüyordu. "Maviliğe bakınca akşam mı yoksa şafak mı anlamıyorsun."

"Normalde günlük güneşlik bir hava mı hâkim oluyordu?"

"Haziran aylarında ve bu saatlerde, evet. Diğerleri nerede?"

"Hepsi dinleniyor. Erkek kardeşin de oturma odasındaki koltukta oturmuş şöminedeki ateşi izliyordu. Konuşmak istemediğini fark ettiğim için onu yalnız bıraktım."

"Şömineyi yaktın demek."

"Evet, erkek kardeşinin üşüyebileceğini düşündüm. Henüz form değiştirmedi, bedeni hâlâ bir insanınki kadar sıcak olmalı."

"Senden iyi baba olurdu," dedim birdenbire, kendimi tutamadan öylece söyleyiverdiğim bu şey, bana bakakalmasına neden oldu.

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet."

"Ben öyle düşünmüyorum," dedi. "Ama senden bir parça için canımı bile verirdim, orası ayrı."

"Bu seni yeterince iyi bir baba yapardı, emin ol." Yanaklarım ısındı. Benimle bir çocuğu olduğunu düşündüğünü mü söylemeye çalışıyordu? Yoksa benden bir çocuğu olsaydı, neler yapabileceğinden mi söz ediyordu? Bunun ayrımını yapamadım ama her şekilde kalbimin vuruşlarını çılgına döndürdüğü kesindi.

Konuyu değiştirmek istiyor gibi susup bir süre düşündü, sanırım söyleyebileceği başka bir şey arıyordu ya da belki de gerçekten bununla ilgili düşünüyordu. Baba olmakla alakalı. Benim doğurduğum bir çocuğun babası olmasıyla alakalı. Bedenimi saran ateşlerin sebebi bu defa tutku ya da öfke değildi; bu duyguyu tanımıyordum ama kesin olan, içimde bir ateş yaktığıydı.

"Biraz dinlenmelisin," dedi sonunda oturduğu yerden doğrulup kalkarken. Kadehinde kalan son şarabı da kafasına dikip bana yandan bir bakış gönderdi. "Sen gidip uyu, ben ortalığa göz kulak olurum."

"Buna gerek yok, Vitali'nin koruma büyüsünü geçebilecek bir varlığın en azından yakınlarda olabileceğini düşünmüyorum," dedim kuru bir sesle.

Bir an öfkeyle gözlerimin içine bakmasını beklemiyordum. Tamamen afallamış hâlde ona bakakaldım ama ağzını açıp tek kelime etmedi. Bunun yerine hızla mutfağın çıkışına doğru yürümeye başladı.

"Efken?"

"Söyle," dedi sert bir sesle, birdenbire aramıza aşılması neredeyse imkânsız yükseklikte ve kırılmaz kalınlıkta bir duvar örmüş gibiydi.

"Sorun ne?"

"Onunkinden çok daha güçlü bir korunma yapardım, yapmamamın tek nedeni enerji artığı oluşturmak istemememdi," dedi bana bakmadan. Gözlerim sırtında asılı duruyorken karmaşayla kalbime çullanan duygulardan biri net olarak pişmanlıktı. Onu gücendirmiş miydim? "Yani bir şeyleri lütfetmiş gibi davranmayı bıraksan iyi edersin."

Ve sonra vereceğim cevabı beklemeden çıkıp gitti.

Günün geri kalanında benimle neredeyse hiç diyalog kurmadı. Karlarla kaplı ormana gitti, biraz odun topladı ve odunları kurumaları için bir köşeye dizdi. Tüm bunlar olurken Crystal uyanmış, Mahzar sonunda oturma odasındaki koltukta uyuyakalmıştı. Crystal ile birlikte erzak almak için arabaya doğru gittiğim sırada Efken de evden çıkıp peşimize takılmıştı ve arabada da benimle hiç konuşmamıştı. Yüklü bir erzak alışverişinden sonra arabadaki sessizliği sona erdiren Crystal olmuştu. Yedi Güneş'le alakalı kafasında beliren soruları yönelten Crystal, konuyla alakalı pek bilgim olmadığı için istediği cevaplara ulaşamamıştı ve Efken yine ağzını açıp tek kelime etmemişti.

Öfkesinin ne kadar süreceğini merak etmiyor değildim ama o ağzını açıp benimle konuşmaya karar verene kadar dudaklarımı aralayıp ona tek kelime etmeyi düşünmüyordum. Kıskançlığını çocukça bulsam da gücenmiş olduğu gerçeği beni yaralıyordu. Sırf bu yüzden Vitali ile olabildiğince az diyalog kurar hâle gelmiştim.

Akşama doğru Yaren ile birlikte domates soslu makarna ve ton balıklı salata hazırladık. Mahzar iştahı olmadığını söyleyip koltukta uyuklamaya devam etti, Efken ise kendine bir tabak hazırladı ve ormana açılan bahçede oturup manzarayı izleyerek yemeğini yedi. Hatem, İbrahim, Vitali ve Manbel ada tezgâhın önünde oturmuş yemeklerini yerken, ben de elimdeki tabakla camdan dışarıyı izliyor gibi görünüyordum ama aslında Efken'i seyrediyordum.

Crystal yavaşça yanıma yaklaşıp, "Onun neyi var?" diye sorana kadar, birinin varlığını hissetmeyecek kadar dalmış hâldeydim.

"Huysuz bir kral gibi davranıyor," diye homurdandım ağzıma biraz makarna tıkıştırarak.

"Daha çok huysuz bir yaban domuzuna benziyor," dedi Crystal. "Vitali'yi kıskanıyor."

Crystal göz ucuyla arkasına doğru baktı, ardından kulağıma yaklaşıp, "Vitali de kıskanılmayacak bir adam değil açıkçası," diye mırıldandı muzip bir sesle. "Eğer kırmızı bültenle aranan bir cadı olmasaydı, onunla Mavi Yaka'nın her köşesinde ceylan gibi zıplardım."

"İğrençsin," dedim yüzümü buruşturarak.

"Sadece zevkli bir kadınım. Ayrıca dua et Efken onun gırtlağına sarılıp onu yüz bin volttan geçirmiyor. Bu arada cidden, nasıl geçirmiyor?" Crystal şaşkınlıkla dışarıda oturan Efken'e baktı. "Onu çoktan balık köftesi yapmış olmalıydı."

"Sınırlarında dolaştığına eminim."

"Vitali'nin güzel yüzüne yazık olmasını istemem açıkçası," dedi Crystal, sesinde yine o muzip kırıntılar vardı. Efken'in bakışları birden ormanın ters yönü istikametine çevrildi, ardından bir arabanın ışığı orman yolunu aydınlığa boğdu.

"Sanırım baban geldi," dedi Crystal.

"Evet, akşam uğrayacağını söylemişti."

Efken oturduğu yerden kalktığında babamın geldiğini anladım. Yine her zamanki kaba, öfkeli ve güçlü görünen kalıbından çıkarak, sakin ve saygılı bir görüntüye bürünmüştü. Babamın Efken'e doğru yürüdüğünü gördüm. Ayaküstü bir şeyler konuştular ve sonra eve doğru yürümeye başladılar.

Mutfaktan çıkıp hole ilerlediğim sırada kapıdan içeri giriyorlardı. Babam saniyeler içinde omuzlarına birikmiş karları silkeleyip üzerindeki montu çıkarırken Efken de kazağının omuz kısımlarına tutunmuş karları tek eliyle silkeliyordu.

Babam gergin bir sesle, "Haberleri izlediniz mi?" diye sorunca yüzümdeki kan hızla çekildi çünkü bu sorunun hayra alamet olmadığını biliyordum.

"Televizyonu açmadık," dedim endişeyle.

Crystal hemen arkamdan, "Gümüş Pençe ölümleri mi yine?" diye sordu, sesi tedirgindi ve ona bakmasam da ateş sarısı gözlerine de tedirginliğin çöktüğüne emindim.

"Evet, hem de bu kez bir korulukta ya da ormanlık alanda değil, doğrudan şehrin göbeğinde. Kurdun oraya nasıl geldiği bile bilinmi-

yor. Kameralara yansımamış. Sadece ölüsü oradaymış," dedi babam, burnundan soluyordu, endişesinin kızıl gözlerine çizdiği öfkeyi görebiliyordum.

Mahzar uykulu bir sesle, "Baba?" dediğinde olduğum yerde donup kaldım. Bu konu Mahzar'ı korkutabilirdi ama bundan kaçamazdı. Eninde sonunda bu kâbustan uyanamayacağını, bu kâbusun onun hayatı olduğunu anlayacaktı.

Babam içeri doğru adımlarken, "Mahzar, içeri geç," dedi baskın bir sesle. Oturma odasına girene kadar tek kelime etmedi ama içeri girer girmez, burnundan sert bir soluğu dışarı bıraktı ve "Bunun doğal olmadığını düşünenler olacak," dedi. "Arkasında canlı hiçbir görüntü bırakmadan öylece ortada beliren bir ceset, insanların kafasını allak bullak edecek. Zaten sosyal medyada tonlarca komplo teorisi dönüyor. Bu iyi olmadı."

"Uzmanlardan herhangi bir açıklama geldi mi?" diye sordu Efken merakla.

Manbel ve Vitali gözlerinde saklayamadıkları, babamı hedef alan soru işaretleriyle içeri girdiler.

"Hayır, bir açıklama yok ama bu defa hükümetin de bu işi iyiden iyiye soruşturmak için kolları sıvayacağını düşünüyorum. Bunun kimyasal bir saldırı olduğunu düşünebilirler, ki bu hiç iyi olmaz. Sokağa askerler dökülür. Sokağa askerlerin dökülmesi demek, halkın ayaklanıp paniğe kapılması anlamına geliyor. Bunu istemeyiz. Özellikle böyle bir dönemde."

"Ölenlerden biri Yedi Güneş'ten biriyse ne olacak?" diye sordum tüm olasılıkları bir kenara iterek.

Babam, "Kızıl bir kurt ölmedi, yeni ölenler arasında Yedi Güneş'ten birisi yok," deyince, tek kaşımı havaya kaldırıp, "Kızıl Kurt mu?" diye sordum.

"Yedi Güneş, dünyada sadece sekiz tane kalan Kızıl Kurtlardan yedisini temsil ediyor," dedi babam sakince.

"Yani dünya üzerinde sadece sekiz tane mi Kızıl Kurt var?" diye sordu İbrahim, Yaren'in arkasından oturma odasına girerken.

"Evet. Size yedi tanesi lazım."

"Bir Kızıl Kurt cesedi olmadığı sürece sorun yok yani?" diyen Crystal'e ters bir bakış gönderdim.

"Ortada ölen masum Gümüş Pençeler var," dedim sert bir sesle.

Crystal, ağzına görünmez bir fermuar çektikten sonra berjere oturup sessizce bizi izlemeye başladı.

"Sadece Yedi Güneş'le değil, diğer Gümüş Pençelerle de bir sürü oluşturabilirim ve öldürülen her Gümüş Pençe, teknik olarak benim ailemden," dedi Efken, gözlerinde parıldayan yıldırımları gördüm, bu kez onları saklamadı; gerçekten oradaydılar. Şimşekler ardı arkasına çakıyor gibi mavi gözlerine gümüş ışıltılar yağdırıyordu. Babam bunu fark etti, gözlerini Efken'in gözlerindeki ışıltılara dikti ama bununla ilgili bir yorumda bulunmadı.

"Acele edip kalan altı güneşi bulmalısın," dedi babam sonunda. "Bu ölümleri durdurabilmek için güçlü bir sürüye ihtiyacın var. Bu olurken bünyene yeni Gümüş Pençeler de ekleyebilirsin. Yedi Güneş seni gördüğü anda bağlılık yemini etmek için önünde diz çöküyor ama normal Gümüş Pençeler önünde diz çökmez. Onları ayırt etmek zordur."

"Yedi Güneş'i nasıl bulacağımla ilgili bilginiz var mı?" diye sordu Efken saygıyla.

"Benimle gelin, size her şeyi anlatacağım," diyen babam, önce hole çıktı, ardından çalışma odası olarak kullandığı odaya doğru ilerleyip kapıyı açtı. Kapının hemen önünde, yere dökülmüş siyah toza bakarken kaşlarım çatıldı. Babam, "Gelin," dedi sertçe.

Ben kolaylıkla siyah tozun üzerinden geçtim, Mahzar da öyle ama diğerleri bir adım bile atamadılar. Sanki görünmez bir engele takılmış gibiydiler. Babam yüzünde zafer kazanmış gibi bir gülümsemeyle, "Vitali bile bu tozu aşamıyor, öyle mi?" diye sordu.

Vitali merakla, "Bu da nedir?" diye sordu.

"Karamar tütsüsünün külleri," dedi babam, anlamayacaklarını anladığında açıklamaya başladı. "Bu tütsü, Marlar tarafından yapılır, her ailenin kendine özgü bir tütsüsü vardır. Yerdeki küller annemin yaptığı tütsüye ait ve bu külleri sadece annemin kanından insanlar aşabilir." Babam ayağıyla küllerin ortasında küçük bir boşluk açtı.

Ardından dudaklarının arasında bir dua ufalandı. "İşte şimdi girebilirsiniz."

İbrahim içeri girerken, "Bu kesinlikle çok havalıydı," diye mırıldandı.

Yaren, "Yalan yok, ben de öyle düşünüyorum," dedi.

Babamın çalışma odası eski ahşaptandı, içerisi sandal ağacı gibi kokuyordu ve çalışma masasının hemen arkasında tüm duvarı kaplayan dev bir kitaplık yer alıyordu. Tüm odalarda olan cam duvar bu odada yoktu. Sanki burası babamın karanlık mahzeniydi. Bazı geceler buraya kapandığı olurdu. Yazın tadını çıkarmak yerine burada uzun uzun çalışırdı. O zamanlar ne üzerine çalıştığını bilmiyordum ama şimdi her şey yerli yerine oturmaya başlamıştı.

"Burası benim depolama alanım," dedi babam. "Evde de böyle bir çalışma alanım var ama burası uğrak bir yer olmadığı için asıl bilgileri burada muhafaza ederim." Kitaplığına doğru ilerledi. Eski, kalın sırta sahip bir ansiklopediyi yerinden çekti. Ansiklopediyi çekmesiyle beraber bir kilidin açılırken çıkardığı ses odada yankı uyandırdı. Babam ansiklopediyi eline alıp arkasında kalan duvara avucunu bastığında kilit sesi bir defa daha tüm odayı hâkimiyeti altına alarak yankı uyandırdı.

Büyük kitaplığın sarsıldığını gördüm. Bir makinenin dişlilerinin birbirine vururken çıkardığı gürültü anlık olarak kulaklarımı çınlattı ama bu gürültü kısa sürdü. Kitaplık, çift kanatlı bir asansör kapı gibi ikiye yarılıp açılmaya başladı. Yüzümdeki ifade donmuş bir hâlde açılan kapıya bakarken ne tepki vereceğimi şaşırmıştım. Kapı tamamen açıldığında, önümüzde beliren eski, tozlu ama kudretli bir bilgiyle çağlayan daha küçük bir odaydı. Ortada duran ceviz masanın üzerinde birbirinin üzerine yığılmış onlarca harita vardı. Duvarda bir evren haritası, yıldızlarla ilgili bilgiler ve yine duvara gömülü kitaplıkta çok sayıda kalın sırtlı ansiklopedi... Burası babamın mabediydi.

İbrahim merakla ansiklopedilerin sırtında parmaklarını gezdiriyor, Vitali eğilmiş haritaları inceliyordu. Hatem ve Mahzar'ın aynı anda yıldızların çizili olduğu, canlı gibi görünen büyük haritaya baktıklarını gördüm. Efken ise sessizce durmuş, hiçbir şeye dokunmadan babamdan ona akacak bilgiyi açlıkla bekliyordu.

Babam, eski, portatif sandalyesine oturup önüne bir defter çekti. Eski defter, esasında deri bir ajandaydı. İpini çözüp açtıktan sonra sayfalarını karıştırmaya başladı. Sayfalara çizilmiş semboller, farklı dillerde yazılmış metinler dikkatimi çekse de babam sayfaları hızlıca çevirdiğinden hiçbirine odaklanamıyordum.

Sonunda babam, "Mahinev, mumu yakar mısın?" diye sorduğunda gözlerimi defterden ayırıp etrafta dolaştırdım. Ahşap konsolun üzerindeki eski şamdanlara yerleştirilmiş mumları gördüm. Büyük bir kibrit kutusu hemen yanlarında duruyordu. Avucumdan daha büyük bir kibriti çıkarıp yaktıktan sonra şamdandaki üç mumu da yakıp, şamdanı alarak babamın masasına doğru ilerledim. Şamdanı babamın önüne bıraktığımda, babam aradığı sayfayı bulmuş olacak ki parmaklarını açık duran sayfadaki Latince kelimelerde dolaştırmaya başlamıştı.

"Bu benim eskiden tuttuğum bir ajanda," diye açıkladı babam parmakları hâlâ Latince kelimelerde dolaşır durumdayken. Efken eğildi, avucunu ahşap masaya bastırdı ve dikkatle sayfaya baktı. "Kızıl Megaların doğduklarını ön gördüğüm zamanlara ait notlar da tutuyordum. Aynı zamanda Kızıl Megaların ölümlerini de not aldım. Yer bilgileri, bıraktıkları enerji artıkları falan filan." Kaşları çatıldı. "Çoğu uyanmasa da enerjileri açığa çıkıyordu."

"Mahzar'ın enerjisini nasıl hissetmedin o zaman?" diye sordum.

Babam buna bir cevap vermedi.

Merak içimi karıştırsa da ikinci kez aynı soruyu sormadım. Çünkü babam susuyorsa, susmak istediğinden değil, susmak zorunda olduğundan susardı.

"Ölen Kızıl Megalar dedin, bu ne demek?" diye sordu Efken tek kaşını kaldırarak.

"Bir Kızıl Mega doğar, lideri gelmediği için dönüşmez. Anahtarını muhafaza ederek yaşar, çoğalır ve kırk yaşma bastığında hâlâ dönüşmemişse, huzur içinde ölmesini sağlayacak bir hastalık onun bedenini ele geçirir. Ölür. Böylece yerini oğluna bırakır."

Bir an donuklaşarak, "O hâlde sen de bir Kızıl Kurt'sun," dediğimde, "Aralarındaki tek Mega Alfa olan Kızıl Kurt benim," dedi ba-

bam gözlerini kaldırıp gözlerime mıhlayarak. Kulaklarım uğuldamaya başladı. "Yedi Güneş'ten biri değilim. O görevi Mahzar doğduğu gün devralmıştı ve uzunca bir süre bunun farkında değildim. Anahtarı henüz ona teslim etmedim ve hayatımın belli bir döneminde dönüşüp kurt formunu aldığım için kırk yaşına bastığımda beni ele geçiren bir hastalık olmadı."

Gözlerini Efken'e çevirdi.

"Mahzar onun önünde iz çöktüğü an, onlarca kuşaktır bu evrendeki kurtlar tarafından yolu gözlenen liderin geldiğini anladım," dedi babam sessizce.

Babamın dünyada sadece sekiz tane kaldığını söylediği Kızıl Kurt'un sekizincisi olduğunu öğrenmek beni şaşkına çevirmişti. Mahzar da tüm dikkatini babama vermiş, yüzünde saklayamadığı bir dehşetle onu izliyordu.

"Anahtar," dedi İbrahim tek kaşını kaldırarak. "Anahtar bir tür güç tılsımı mı?"

"Mirasımız. Yedi Güneş'in, yedi anahtarı, yedi kilidi açar. Yedi ölümcül günahı temsil eder ve yedi ölümcül günahı güç olarak içinde barındırır. Anahtarlar bir araya gelip, kurtlar bir sürü oluşturarak liderlerinin öncülüğünde savaşmaya başladıklarında, dünyadaki hiçbir şey onların karşısında duramaz," dedi babam keskin bir sesle. "Babam anahtarı anneme bırakmış, annem de ben henüz bir bebekken boynuma asmış. Tüm Kızıl Megalar anahtarlarını taşırlar, anahtarlarıyla gömülürler ve oğulları yirmi bir yaşına girdiğinde çoktan ölmüş olurlar. Oğulları farkındalığa ulaştığında mezardan anahtarları çıkarır ve kendi payına düşen mirası edinmiş olurlar."

"Anahtarla gömülme sebeplerini soracaklar size," dedi Vitali saygılı bir sesle, ardından yamuk bir gülümsemeyle babamdaki gözlerini Efken'e çevirdi.

"Mega olmayan hiçbir kurt, bir Kızıl Kurt'un mezarını açıp o kadim anahtarı alamaz. Çünkü Kızıl Kurtların mezarları sadece Megalar tarafından açılabilir. Megalar ve defnedilmiş Kızıl Mega'nın mirasçısı olan oğul. Bu dünyada başka kimse onların mezarını açamaz. Böyle-

ce anahtarı herkesten korumuş olurlar ve anahtar kötü birinin eline geçmez."

"O hâlde baban çoktan..." dedim sessizce. Ölmüş olmalıydı.

Babam gözlerimin içine baktı ve "Sanmıyorum," dedi. "O Varta'da. Kırk yıllık bir döngüden nasibini alabilmesi için burada olması gerekirdi. Yani hâlâ yaşadığını düşünüyorum. Dokuzuncu ve farklı evrende olan tek Kızıl Mega olarak. Muhtemelen üzerine düşman çekmemek için Kızıl Mega formu yerine normal bir Gümüş Pençe formu alıyordur."

Dehşetle, "Dedem hâlâ orada bir yerlerde yaşıyor mu?" diye sordum.

"Sanırım öyledir," dedi babam dudaklarında buruk bir tebessümle.

"Sen?" diye sordu Efken. "Yedi ölümcül günah, yedisine eşit paylaştırıldıysa, sekizinci olarak yaşayan sen ve dokuzuncu olarak başka bir yerde yaşam sürdüren baban, sizin güçleriniz ne? Yedi ölümcül günahla bağlantınız var mı?"

Babamın gözleri Efken'in gözlerine sabitliyken bir an için yavaşça gözlerini kapatıp geri açtı, kızıl gözlerinin birden tamamının beyaza döndüğünü görmek, geriye doğru sendelememe neden oldu. Gözleri, beyaz bir lateksle kaplanmış gibi tamamen beyaza boyandı; biraz bile renk kalmadı. Babam, çift gelen sesiyle, "Ben," dedi, "yedi ölümcül günahın tamamıyım."

Ortamda buz gibi bir sessizlik yaşandı. Kalp atışlarım doruk noktasına ulaşmış gibi arsızca göğsümün içini parçalıyor, içimde dolanan bir falçata gibi hissettiriyordu.

"Güçlerini uyuttuğunu sanıyordum," diye fısıldadı Mahzar keleyerek. Babam gözlerini bir defa daha yumup geri açtığında, kızıl gözleri yeniden gözlerinin beyazının ortasında duruyordu.

"Bir Gümüş Pençe olmayı bıraktım, uyuttum, artık dönüşmüyorum," diye açıkladı babam, sesi normale dönmüştü. "Ama yedi ölümcül günah uyutabileceğim bir şey değil."

Babam başka bir soru daha duymak istemiyormuş gibi gözlerini ajandasına indirdi.

"Bir Kızıl Mega'nın enerjisini kesin olarak hissettim, geldiği yönleri bilgi olarak girdim," dedi babam aceleyle. "Latinceyi tercih ettim

çünkü iblis ruhlarının bu ajandaya erişmesi ihtimalini göz önünde bulundurdum."

"Latince ile ne ilgisi var?" diye soran Hatem'di.

Manbel, "Biz Latince alfabeyi okuyamıyoruz çünkü okuyacak olursak bedenlerimiz yanar, tutuşur. Sadece konuşabilir, anlayabiliriz. O kadar," diye açıkladı. Bu kan dondurucu bilgi karşısında Manbel'e donuk gözlerle baktım. Gülümseyip, ellerini kaldırarak omuz silkti.

"O şu an yirmi bir yaşında olmalı, yani enerjinin açığa çıktığı yıla bakacak olursak, öyle olmalı," dedi babam. "Çoktan mezarı açıp anahtarı emanet almış olmalı."

"Tam da uyanış yaşında," diye fısıldadım kendi kendime. Gümüş Pençeler küçük yaşlarda da form değiştirebiliyordu. Bunu Mustafa Baba'nın kurduğu küçük sürüyü gördüğümde anlamıştım ama yine de yirmi bir yaş, soyun tüm gücüyle damarlara dolduğu yaştı. En önemli, kritik yaştı.

"Peki nerede rastladınız izine?" diye sordu Efken.

"Doğum yeri yüksek ihtimalle Mersin," dedi babam.

Efken'in bu şehir ile ilgili en ufak bir fikri dahi olmadığından babama sorguyla bakmaya devam etti. Sakince, "Farklı bir şehir," dedim, "İstanbul'a uzak sayılabilir ama çok da uzak değil." Babama baktım. "Peki sence hâlâ Mersin'de mi yaşıyordur? Üniversite için farklı bir şehre gitmiş olabilir mi ya da farklı bir şehirde kendine bir hayat kurmuş olabilir mi?"

"Mersin, il olarak zaten doğaüstü varlıklara ev sahipliği yapan bir şehir. Çoğu geçit kapısının o şehirde açıldığı söylenir. Bu yüzden Kızıl Mega şehirden ayrılmışsa bile enerjisi şehirde kalmaya devam etmiş olabilir. Enerji olarak çok yüksek bir şehir, gözlem yapması oldukça güç ama aynı ortama girmeniz yeter de artar," dedi babam. "Zaten Efken'i gördüğü anda önünde diz çökecek."

"Aynı ortamda olmaları kolaymış gibi konuşuyorsun," dediğimde babam tek kaşını kaldırıp bana baktı.

"Efken onun lideri. Elinde olmayan sebeplerle, tamamen dürtüsel olarak zaten Efken'e çekilecek. Mahzar sana doğru gelebildi mi? Eminim doğrudan Efken'e çekildi."

"Önünde bir bariyer var gibiydi, evet," dedim düşünceli bir sesle.

"İşte tam olarak böyle. Bariyerler onu sadece Efken'in olduğu alana götürecek. Onun yakınlarında olması yeter de artar. Ki aynı şehirde olmaları büyük bir adım olurdu. Sonra da anahtarları teslim alacaksınız."

"İstanbul'da olanlar da Efken'e çekilir öyleyse, tabii İstanbul'da bir Kızıl Mega daha varsa," dedi Crystal.

"Evet ama alanına girmeli. İstanbul çok sayıda semti olan bir şehir. Nüfus olarak oldukça kalabalık," dedi babam.

"Samanlıkta iğne aramak deyimi kartını kullanıyorum," dedi İbrahim yanaklarının içini havayla doldurarak.

"Anahtarı teslim aldıkları anda, dönüşüm için yirmi bir yaşına basmaları gerekmiyor." Babamın bu sözüyle beraber, gözler Mahzar'a çevrildi. Kanı çekilmiş bir yüzle babama bakmaya devam eden kardeşimin buna hazır olmadığı her hâlinden okunuyordu.

Mahzar bir adım geri çekilirken, "Sanırım bir şeyler yemeliyim," dedi, gözlerim onun yüzünde dolaşmaya devam etti ama bakışlarıma karşılık vermedi. Sırtını bize dönüp odadan çıkarken tedirgin görünüyordu.

"Mahzar buna hazır değil," diye fısıldadım.

"Hazır," dedi babam. "O bir Mega, bu ünvana sahip olabilmiş her Gümüş Pençe, her an her şeye hazırdır. Sadece henüz bunun farkında değil."

"Şimdi ne yapacağız? Mersin'e mi gitmeliyiz?" diye sordum sessizce.

"Henüz değil. Mezarların yerini belirlemem gerek. Birini daha yanınıza alacak olursanız, mezarlarla ilgili gerçeği bildiğiniz fark edilecek. O yüzden her ihtimale karşı tüm mezarları bulmamız, anahtarları çıkarmamız gerek. Eğer hâlâ uyanış evresine girip, mezardan mirasını alması gerektiğini bilmeyenler varsa, bu sayede onları kendinize daha kolay çekersiniz."

"Mezarları belirlemek ne kadar vaktinizi alır?" diye sordu Efken.

"Bunu kestirebildiğim söylenemez."

Sessizce babamın gözlerinin içine baktım. Sanki bizim bilmediğimiz, onun ise bildiği daha bir sürü şey vardı ve zamanı gelene kadar, bizden saklamaya devam edecekti.

Babam gittiğinde, arkasında kafamı karıştıran birçok soru da bırakmıştı. Gecenin, ileriye dönük hızlı adımlar atarak ilerleyen saatlerinden birinde oturma odasındaki berjere oturmuş, sessizlik içinde önümde açık duran televizyon ekranına bakıyordum. Mahzar'ın cips yerken çıkardığı sesler dikkatimi dağıtmaya başlamıştı. Crystal elinde bir şarap kadehiyle içeri girerken, "Mahinev," dedi yumuşak bir sesle. "Artık senin de dinlenmen gerek. Gidip biraz uyusana."

Sessizce başımı sallayarak oturduğum yerden kalkarken Mahzar'a döndüm. "Yavaş," dedim ağzına tıktığı iki büyük cipse dehşet içinde bakarak. "Boğulacaksın."

"Bu hiç değilse keyifli bir ölüm olurdu," dediğinde Mahzar, ona saklayamadığım kızgınlıkla yargılayıcı bir bakış attım. "Ne? Bir kurda dönüştüğümde diğer kurtlar tarafından tartaklandığımı da düşündüm. Paramparça olarak ölmektense, dünyanın en zevkli şeyini yaparken, yemek yerken ölüyorum. Huzur içinde yatayım..."

Yüzümde şaka kaldıracak bir hâlde olmadığımı gösteren o tükenmiş ifade vardı. "Komik olmaya çalışmak sana göre değil," diye homurdandım. "Ayrıca o cipsleri öyle üçerli beşerli yutmaya devam edersen, kaslı değil de bol yağlı bir kurt olacaksın ve bu koşarken pek işine yaramaz."

"Ben fitim," diye homurdandı Mahzar. Haklıydı. Uzun boyluydu, ince yapıda ama kaslı bir vücudu vardı. Eminim yirmi birinci yaşına girdiğinde vücudu daha da heybetli bir görüntüye erişecekti. Gümüş Pençe erkekleri, gelişme çağındayken oldukça hızlı büyüyorlardı, uzun boylu ve yapılı adamlara dönüşüyorlardı.

Bir şey söylemeden oturma odasından çıkıp merdivenlere yöneldim. Üst kata çıkarken kafamın içindeki durgunluk, yeniden karmaşayla dağılmaya başlamıştı. Açık duran yatak odası kapısından içeri baktığımda Efken'in yatağın ucunda oturmuş, sessizlik içinde zemini

izlediğini gördüm. Karanlık odanın içinde bedeninden gümüşi bir ışık yayılırken bunun farkında bile değil gibi görünüyordu. Nemesis, bedeninden ışık olup yavaşça taşmaya başlamıştı.

İçeri girip kapıyı kapattığım sırada kafasını kaldırarak gözlerini gözlerime yasladı. Yüzüme yansıyan gümüş ışığı gördüğü an, ışığın ondan süzüldüğünü anlamış gibi bocaladı ama ifadesini kolaylıkla toparladı. Ağır adımlarla ona doğru yürüyüp yatağın ucuna, onun hemen yanına oturdum.

"Sanırım sızdırıyorsun," dedim alayla.

"Bu alışkın olmadığım bir durum değil, bazen içimden kayıp dışıma taşıyor."

Omzumun üzerinden ona baktım ama bakışlarıma bir karşılık alamadım. Derin bir nefes alarak, "Aramız hâlâ kötü mü?" diye sordum.

"Aramızın kötü olduğunu düşündüğüne göre kötü olmasına sebep olacak şeyler yapmışsın. Doğru mu anlıyorum?" Göz ucuyla bana baktı, bakışlarında yakaladığım şey öfke ya da belirsizlik miydi yoksa hiçbir şey miydi bunu anlayamadım.

"Bu kıskançlığı-"

"Kıskançlığı mı?"

Duraksayarak ona baktım. "Değil mi?"

"Öyle mi?" diye sordu gözlerime daha derin, içimi kazıyormuş ve dibime ulaşıyormuş gibi bakarak.

"Mekânda yaptığını yapıp, aramızda bir şey olmadığını da iddia edecek misin?" diye sordum birden durduramadığım bir saldırganlıkla.

"Bunu bu kadar kafaya taktığına göre, aramızda hiçbir şey olmaması ihtimali bile seni sinirden kudurtmaya yetiyor," dediğinde ses tonuna bariz bir biçimde yayılan o alayın öfkeyle dolmama neden olması normaldi.

Gözlerinin içine gizlemediğim, gizlemekle asla uğraşmayacağım, doğrudan onu hedef alan öfkeyle bakarken, "Aramızda bir şey olmadığına karar verecek olursam, elinde bir mumla güneşin altında beni aramaya başlarsın," dedim sertçe.

Bu, beklemediği bir şey olmalıydı. Gözlerine çöken o saldırgan ifadeyi gördüm ama bana yönlendiremedi. Öfkesini içinde yaşadı, kız-

gınlığını kendine bir iğne gibi batırdı. Tek kelime edemedi ama gözleri bana çok fazla şey anlattı.

"Aramızda bir şey olduğunu, Medusa," dedi sertçe, yüzünü yüzüme yaklaştırınca kokusu ciğerlerimi sardı, "bin kilometre uzağımızda, değil adımızı, varlığımızı bilmeyen biri bile anlar."

"O hâlde kıskanmana rağmen dikenlerini çıkararak alay eder gibi kıskançlık mı diye sorma," dedim soruyu sorarkenki sesini taklit ederek.

"O zaman sen de kıskandığımı bildiğin hâlde onu etrafında tutmaya son ver. Çünkü ünvanlarımın yanına bir de Kadim Büyücü Deşici'yi eklemeye hiç olmadığım kadar yakın hissediyorum kendimi."

"O bize yardım etmek için burada."

"Bu kadar iyiyse cennete gitsin," dedi Efken dişlerinin arasından. "Senin etrafında vızıldarsa, senin etrafını da cehenneme çeviririm. İyiler sana yaklaşamaz. Nasıl fikir?"

"Kıskanmana neden olacak hiçbir şey yaşanmadığı hâlde nasıl bu kadar saldırganlaştığını merak ediyorum," dedim sakince.

"Kıskanmama neden olacak bir şeyin olmasına gerek yok, başka bir adamın etrafında olması yetiyor da artıyor."

"Manbel'i ya da diğerlerini erkekten saymıyorsun herhâlde sen?"

"Manbel koyduğumun ucube iblisinin teki, üstelik belki fark etmiyorsun ama sana kızına duyduğu şefkati duymaya çoktan başladı." Bir an bu gerçeğin yüzüme çarpılması, şaşkına dönmeme neden oldu. Manbel bana şefkat mi duyuyordu? "Diğerlerine gelecek olursak, İbrahim malın önde gideni olabilir ama benim biraderim. Ceyhun ve Ulaş da öyle. Hatem benim sürümden, benim soyla bağlı olduğum kardeşim. Anlıyor musun?" Son soruyu sorarken gözlerinde tehlikeli gölgeler titreşti.

"Anlamaya çalışıyorum," dedim sessizce.

"Hiçbir sikten anladığın yok senin." Öfkeyle farklı yöne döndüğünde kaşlarım sertçe çatıldı.

"Bravo, liseli bir erkekten daha büyük bir ergen olmayı nasıl başardığını bilmiyorum ama sana bir ödül verilmeli."

"Yapma ya?"

"Aynen canım," diyerek başımı iki yana sallayıp oturduğum yerden doğrularak kalktım. Hiç beklemediğim bir anda bileğimi kavrayıp beni kalktığım yere geri oturttu. Gözlerimde saklayamadığım bir öfkeyle ona baktığım sırada, yine de beklemediğim bir anda dizini yatağın diğer tarafına bastırarak üzerime çıktı ve sırtımın yatağa yaslanmasını sağladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum gözlerimi gözlerine kenetleyerek.

"Seni sakinleştiriyorum," dedi ama sakinleşmesi gereken asıl kişi oymuş gibi duruyordu.

Gözlerim anlık olarak kapıya doğru kaydı. Kapı kilitli değildi ve henüz bu eve alışamayanlardan biri odaları karıştırıp birdenbire bu odaya girebilirdi.

"Kapı kilitli değil, kes şunu," dedim ama genzimden gerçek bir emir yükselmediği için olsa gerek, bu söylediğim onun üzerinde bir hüküm sürmedi. Gözlerimin içine beni tüketecek olan asıl ateş oymuş, içimde benimle yaşayan ateşin, onun ateşi yanında bir kor tanesi kadar gücü yokmuş gibi baktı; sanki onun ateşi bir yangındı ve benim ateşim, o yangının içinde yerde savrulan bir kor tanesiydi.

"Birinin bir şeyleri kesmesi gerekiyorsa, bu kesinlikle sensin," dedi yüzüme doğru eğilirken. Güçlü avuçlarını kafamın iki yanından yatağa bastırdığından, yatak onun gücünün etkisiyle içeri çökmüş, kafam derinlere doğru saplanmıştı. "Başka bir erkeğin gözlerinin içine bakmasına izin vermeyi kes."

"Sen çıldırmış olmalısın."

"Çılgınlığın ötesine geçeli uzun zaman oldu, Mahi."

Gözlerinin içine bakarken, "Öyle mi?" diye sordum. "Neden?"

"Nedenini çok iyi bilmiyormuşsun gibi."

"Bu nedeni senden duymak istediğimin farkında değilmişsin gibi konuşmayı kes, Yıkım Getiren."

Efken'in dudakları yukarı doğru kıvrılırken bunun altında gizlenen karanlık bir alayın varlığı, dört bir yanımı beni içine almak isteyen gölgeler gibi sardı. Dudakları dudaklarıma yaklaşmaya başladığında, "Neden?" diye sordum, cevabını biliyor olmama rağmen dudaklarını aralasın, kalın sesi bana bu gerçeği doğrudan fısıldasın istedim.

Belki de bunu gördüğü için benimle oynuyordu. Delice arzuladığım, duymak için çıldırdığım bu şeyi söylemek yerine benimle oynaması bundandı. Bundan zevk alıyordu. Gözleri gözlerime kenetli durumdayken, "Neden çılgınlığın ötesine geçtiğimi merak ediyorsun, ha?" diye sordu. Kalbimin vuruşları birdenbire zalimleşti. Beklentinin kalbimi sıkıştırdığını hissettim.

"Evet, söylemeyecek misin?"

Yüzünü yüzüme yaklaştırıp, "Kıskanıyorum," dedi tek nefeste. "Seni köpek gibi kıskanıyorum." Dudakları neredeyse dudaklarıma sürtündü. "Oldu mu?"

"Bilmem," dedim kollarımı boynuna sararken. "Oldu mu?"

"Ne istiyorsun, Mahi?"

Gözlerinin içine daha derin baktım, bir cevap vermedim.

"Bu hisle ölmemi ya da birini öldürmemi mi?" diye sordu, sesi kısık geliyordu fakat hisler bir sarmaşık gibi dolanarak kelimelerini tehditkâr hâle getiriyordu.

"Üzerimden kalkmanı istemek daha normal olurdu sanırım," diye fısıldadım. "Mahzar'ın ya da başkasının bizi bu şekilde görmesi hoş olmazdı."

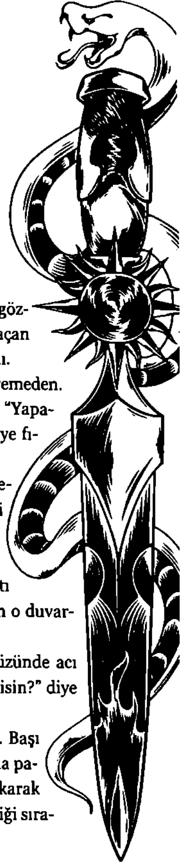
"İstersem seni sürekli kucağımda dolaştırırım ve bu kimsenin üzerinde tek kelimelik yorumda bile bulunamayacağı bir şey olur," dedi Efken burnundan sert bir nefes vererek. Sert nefesi dudaklarımda can bulduğunda nabzım alev gibi yanarak hızlandı

"Kapı kilitli değil," dedim bilinçsizce. "Kalk."

"Kapının kilitli olmaması mı sorun?" Bu soruyla beraber yavaşça doğruldu ama üzerimden kalkmadı. Elini havaya kaldırdığında bir an kaşlarım çatıldı. Avucunu hareket ettirdi ve kilitten yükselen ses, gözlerimin iri iri açılmasına neden oldu. Kapıyı tek bir el hareketiyle kilitlemesinin şaşkınlığını yaşarken yüzüme doğru eğildi ve "Evet," diye fısıldadı. "Nerede kalmıştık, Kraliçe?"

13. İŞARET FİŞEĞİ

GGGOLDDD, NOTES ON HOW TO TRUST

"Nerede kalmıştık, Kraliçe?"

Dudakları dudaklarıma değmek üzereyken kızıl gözlerim, gümüş bir ışıkla parlayıp yıldırımlarını dışarı saçan mavi gözlerine, savaşı temsil eden bir kılıç gibi saplandı.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordum şaşkınlığımı gizleyemeden.

Gözleri gözlerime saplı durmaya devam ederken, "Yapabildiğim şeylere akıl sır erdiremezsin, güven bana," diye fısıldadı.

Dudakları dudaklarıma yaklaştı, neredeyse onu öpecekken bakışlarım arkamızdaki duvara kaydı. Gümüşi ışığı bedeninden saçılarak etrafı aydınlattığı sırada hemen duvara kendi gölgesini de dikmişti. Bir an algılayamadım, korkuyla onu ittiğimde şaşkınlıkla bana baktı ama az önce gölgesini gördüğüme yemin edebileceğim o duvarda, şimdi yalnızca benim gölgem vardı.

Bir eli büyük bir hızla kendi şakaklarına gitti. Yüzünde acı çektiğini belli eden bir ifade oluşunca irkilerek, "İyi misin?" diye sordum.

"İyiyim," dedi ama iyi olmadığını görebiliyordum. Başı mı ağrıyordu? Gözleri mi? Anlayamadığım için daha da panikledim. Bileğine uzanacaktım ki hızla yataktan kalkarak ona dokunmama mâni oldu. Cam duvara doğru ilerlediği sıra-

da yatağın ucuna oturmuş, neler olduğunu algılamaya çalışarak onu izliyordum.

Bir an için kendi görülerimden yola çıkarak, "Bir şey mi gördün?" diye sordum sessizce.

Cam duvardan dışarıyı izlerken parmakları hâlâ şakaklarına yaslı durumdaydı. Sorduğum sorudan bir çıkarım yapamamış olacak ki, omzunun üzerinden bana sorguyla baktı. "Anlamadım?"

"Ne bileyim," diye mırıldanıp yatağın kenarında bağdaş kurarak oturdum. "Görü gibi."

"Görü mü?" Bu soruyu merakla sormuştu. "Sana bunu düşündüren ne?"

Dilimin ucunda bir sürü gerçek gizlense de ben yalanın arkasına sığınarak, "Bilmiyorum," dedim, "başını tutuyordun."

"Anlık bir migren atağı gibiydi, anlayamadım."

"Senin migrenin yok."

"Evet, yok," dedi, ardından önüne dönüp gözlerini karanlık ormana çevirdi. "Sanırım."

"Nemesis tarafın açığa çıkamadıkça sana zarar veriyor. Gücünü kullanmak zorundasın. Söylediğim gibi, azar azar kullanırsan ne sana zararı olur ne de bizi tehlikeye atar," dedim, şu an için bana mantıklı gelen tek şey buydu.

Buna bir cevap vermedi. Hâlâ gücünün beni tehlikeye atacağını düşünüyor olmalıydı. Haksız sayılmazdı belki ama bu şekilde tehlikede olan sadece oydu. Güç açığa çıkamadıkça onu hırpalar hâle gelmişti.

"Sanırım biraz uyuyacağım," diyerek bana doğru döndü. "Yardımcı olur musun?"

"Anlamadım?"

"Seninleyken huzurla uyuyabiliyorum. Sen yokken uyuyamıyorum," dedi açıkça, bu kadar net bir şekilde bir şeyleri ifade etmesine alışamayacak gibiydim. Kalbim yine kör atışlarıyla içimdeki tüm düzeni altüst etmeye başladı.

Yatağın ortasına kayıp, yavaşça uzanmadan hemen öncesinde, "Gel," diye fısıldadım.

Efken yatağın üzerine çıkıp beni kollarının arasına çekerek uzandığında, sessizlik odanın içine yayılmış ikinci bir karanlık gibiydi. Saçtığı ışık enerjisinin zayıfladığını gördüm, usulca sönerek onu insan derisiyle baş başa bıraktı. Sakinleştiğini o an anladım. Kollarımdayken sakinleşiyordu ve bu bir gün sonumuz olabilirmiş gibi geliyordu.

Yüzünü saçlarıma gömerek, "Gerçekten zehirlisin, öyle değil mi?" diye sordu. Çenemi sert göğsünde kaydırdım ve gözlerinin içine baktım. "Ve bu zehrin bana şifa getirdiğini söylemeliyim." Gözlerini indirip, ona uzanan bakışlarıma teslim oldu. "Zehrin tek şifam."

Gözlerine uzun süre bakamadım çünkü bu kalbimi allak bullak etti; duracağını, kanının kuruyacağını düşündürdü. Yanağımı göğsüne yaslayıp camın ardında bizi izleyen karanlık ormana baktım.

Doğruydu, zehrimde ona doğru akan bir şifa vardı elbette ama zehri fazla tükettiğinde, ölüm şifa kılığında bedenine yerleşmez miydi? İşte bunu bilmiyordum.

Duvarda anlık olarak onun gölgesini gördüğüme inandığım o ânı hatırladığımda kaşlarım sertçe çatıldı. Efken'in parmakları saçlarımda dolaşırken o ânı düşünmemeye çalıştım ama uykuya dalana dek duvardaki gölgesi sanki karanlığın içine gizlendi ve alayla beni izledi.

"Kurtların bu denli büyük görünmesinin nedeni gerçekten kimyasal sızıntı mı yoksa kimyasal bir saldırı altında mıyız?" diye sordu spiker, yüzüne eklediği sahte bir endişeyle. Kim bilir, belki de gerçekten endişeden kavruluyordu. "Mutantlaşan kurtların cansız bedenleri üzerindeki incelemeler sürerken, sorular uzmanlar tarafından yanıtsız bırakılmaya devam ediyor."

Spiker, dikkatini önündeki kâğıt destesine verdiğinde kamera usulca ondan uzaklaşmaya başladı. Çatık kaşlarla ekrana bakmaya devam ederken, Crystal, "Bir kurt ölüsü daha, ha?" diye sordu. Bakışlarımı yavaşça ona doğru çevirdim.

"Bu İstanbul için alışılmışın oldukça dışında bir durum," dedim sıkıntılı bir nefesin hemen ardından. "Kimyasal bir saldırı altında

olduğumuza inanılırsa, yani karar bu yönde olursa, savaş kapıda demektir."

"Anlamadım?" Crystal bana şaşkınlıkla baktı. "Kimle savaşacaklar? Doğaüstülerle mi?"

"Dış ülkelerle?" dedim sorar gibi. Durup kaşlarımı çattım. "Kurtların fiziksel olarak bu denli büyük olması onları dehşete sürüklemiş. Yine de aklı başında biri çıkıp, bunun kimyasal bir saldırıdan ötesi olabileceğini söylemiyor."

"Senin bile kara zorla inandığın doğaüstü durumlar, henüz hiçbir şey bilmeyen insanlık için oldukça yabancı. İhtimal bile veremiyor olmaları normal," dedi Efken kapıdan içeri girerken.

"Yine de birinin bu durumu sorgulaması gerekirdi."

"Sosyal medyadaki komplo teorisi üreticilerine bakacak olursak, bizim bile aklımıza gelmeyecek türden şeyler düşünüp sorguladıklarını görebilirsiniz," dedi Mahzar elinde telefonla berjerde otururken.

Mahzar'ın elindeki telefonu alıp ekrana baktım. Çoğunluğunun kendi adını kullanmayan kullanıcılardan oluştuğu bir grup kurulmuştu. Gruptaki teorileri okurken kaşlarım havalandı. Birkaçı vardı ki tam olarak nokta atışı yaparak kurt adamlardan bahsetmişti ve kurt adamdan bahsedenlerle acımasızca alay edilmişti.

"Sosyal medya zorbalarla dolu," dedim tiksinti dolu bir ifadeyle. "Sadece kendi düşüncesini yazmış insanlarla öyle korkutucu şekilde alay etmişler ki. Şu yazana bak..." Ekranı Efken'e çevirdim. "Biri kurt adamların varlığına inandığını söylediği için gidip tuz ruhu içerek gebermesi gerektiğini ve şizofren bir ucube olduğunu yazmışlar."

Efken gözlerini ekrana dikti, bir süre hareketsiz bir şekilde ekrana baktıktan sonra gözlerini kaldırıp benimkilerle birleştirdi. "Çocuğa bir ucube olduğunu ve ölmesi gerektiğini söyleyen kişinin profilinde, kurtların olası bir savaş sonucu ortaya çıkan cesetleri ortadan kaldırmaları için aşılanarak Türkiye'ye gönderildiği yazıyor."

İbrahim, tuhaf bir ses çıkararak güldü.

Gözlerimi devirip, "Zorbaların gerçekten zorbaladıkları konularda çok daha büyük kusura sahip olduklarını fark ettiniz mi?" diye sor-

dum. "Kendi söylemleri ve yaptıkları daima mantıklıymış gibi hareket ediyorlar ama başkalarına karşı sınırsız bir şekilde saldırganlar."

Efken sadece, "Rezalet," dedi.

"Biraz hava almaya ihtiyacım var yoksa gidip bir profil oluşturacağım ve onları fena benzeteceğim," dediğimde Efken'in bakışları bana dokundu ama gözlerimi onun yüzüne değdirmedim. Oturma odasından çıkıp yatak odasına gittim. Dışarıda hava eksilerdeydi ama ben hem kanımdaki ateş yüzünden hem de bedenimin soğuğa karşı gösterdiği direnç yüzünden yanıyor gibi hissediyordum. Yaşananları önüme koyup düşündüğümde, aslında kendimi ateşin içindeymiş gibi hissediyor olmam normal geliyordu. Eski kıyafetlerimin olduğu dolaptaki raftan siyah bikinilerimi çıkardım. Havluyu da omzuma attıktan sonra banyoya yöneldim. Eşofmanı ve kazağı sıyırıp bikinilerimi içime giydikten sonra üzerime siyah, uzun kollu, ipek kumaştan elbisemi giydim. Efken'in odaya girdiğini duyduğumda ebeveyn banyosunda oyalanmaya devam ediyordum. Banyodan çıkarken Efken'in camın önünde durmuş dışarıyı izlediğini gördüm. Tek kelime etmeden çıkışa yöneldiğim sırada camdan yansımamı görmüş olacak ki, "Nereye böyle?" diye sordu.

"Biraz yüzeceğim."

Başta duraksadı ama sonra ağzına geldiğine emin olduğum o soru cümlesini geri yuttu. Bu havada diğer insanlar yüzemezdi, doğruydu ama ben yüzebilirdim ve sanırım tam şu an gerçekten buna ihtiyacım vardı.

"Havuza mı gireceksin?"

"Denize çok yakınız," dedim.

"Ben de geleyim," dediğinde buna bir cevap vermedim. Evden çıkar çıkmaz bahçede Manbel ve Vitali'yi gördüm. Havuz kenarındaki şezlongların ucuna oturmuşlar, beni fark etmeyecek kadar konsantre olmuş şekilde bir şey hakkında konuşuyorlardı. Sessizce bahçeden çıkarak koruluğun kalbinde açılmış bir damar gibi görünen yolda ilerlemeye başladım. Efken hemen arkamdan yürüyor, tek kelime etmiyordu. Bilerek yavaş yürüyor gibiydi, sanki bana alan tanıyordu.

Kayalıklarla çevrili, kıyısındaki incecik kumları karlar altında kalmış sahile geldiğimde gözlerimi etrafta dolaştırdım. Kimse yoktu. Güneşin ışıklarını etrafa biraz olsun saçmadığı bu gri gökyüzü bu denli soğukken altında hiçbir canlıyı barındıramaz gibi duruyordu. Kar tabakasının buz tutmasıyla verniklenmiş gibi parlayan kaya parçasının üzerine oturup ayağımdaki postalları ve çorapları çıkardım. Üzerimdeki elbiseyi eteklerinden tutup, yukarı çekerek kafamdan kaydırıp çıkardığımda uzun saçlarım büyük bukleler şeklinde belime döküldü.

Kar tanelerinin dalgalara karışarak kıyıya vuruşunu izlerken suya bir adım attım. Su, düşündüğümden daha soğuktu ama bu beni ürpertmedi. Aksine beni yatıştırdığını hissettim. Suyun içine düşmeye başlayan adımlarıma, onun adımlarının da katıldığını fark ettiğimde omzumun üzerinden ona baktım. Tişörtünü sıyırıp çıkarmıştı, altındaki pantolonla suyun içinde ilerliyordu. Esmer bedeni, gri gökyüzünün altında bronz bir elmas gibi parlıyordu.

"Bu su, Varta'nın suyu kadar temiz değil, bilgin olsun," diyerek güldüğümde gözleri gözlerime tutundu.

"İçine girdiğin bir şeyi tertemiz yapmama ihtimalin sıfır," dediğinde duraksadım, gözlerini gözlerimden ayırmadan suyun içinde bana doğru yürümeye devam etti.

Onun dizlerine kadar gelen su, benim çoktan belimi aşmıştı. Kar tanelerinin değerli taşlar gibi yüzdüğü suyun içinde esmer ellerini dolaştırdı ve suyu kendi etrafında usul usul dalgalandırdı. Tam önümde durduğunda kafamı kaldırıp gözlerinin içine baktım. Gözleri, gri gökyüzünün altında daha puslu duruyordu. Şimdi o gözlerde ne şimşeklerin parıltısı vardı ne de sızdırdığı gümüşi ışık... Alışkın olduğum gibiydi. O gözlere baktığımda yine bir uçurumdan aşağı doğru son sürat düşüyormuşum gibi hissediyordum.

Islak ellerini kaldırdı, büyük avuç içlerini yanaklarıma yasladı ve yüzüm onun dokunuşlarının içinde kaybolduğunda, "Bana bile," dedi, "bazen kendimi saf, tertemiz hissettirmeyi başarıyorsun."

Suyun içinde ona doğru yaklaşıp avuç içlerimi çıplak, sert göğsüne yasladım. Parmaklarımın altında kaslarının dokusunu, kıvrımlarını hissettim ve bu nabzımın hızlanmasına neden oldu. Ona do-

kunduğumda birdenbire Tanrı'nın gökyüzünden uzanan bakışlarını üzerimde hissediyordum.

"Suyun sıcaklığını arttıran senin ateşin mi yoksa varlığın mı yakıyor, bunu anlamadım," diyerek parmaklarını belimin kavisine yerleştirmesiyle nefesim düzensiz bir hâl aldı. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, büyük bir beklenti ve içimde durduramadığım bir tutkuyla parmaklarımı göğsüne bastırdığımda, dokunuşumun altında bedeninin daha da kasılarak sertleştiğini hissettim.

Cevapsızlığım umurunda değil gibiydi çünkü zaten dokunuşlarım birer cevap niteliğindeydi. Beni beklemediğim bir anda suyun içine yatırdığında başta bu hareketi yüzünden panikledim, daha sonra saçlarım suyun yüzeyinde bir meleğin kanatları gibi yüzmeye başladığında gözlerimi kapattım. Üzerime çöktüğünü hissettim. Beni suyun altına iterken, kendini de üzerime bir tabut kapağı gibi kapattı. Dudaklarımız birbirine temas ettiği anda, artık alınacak nefeslerin, yaşamak için gerçekleştirilecek çırpınışların, hiçbirinin anlamı yoktu. Tek bir anlam vardı. O da birleşen dudaklarımızdı. Birbirine karışan nefeslerimizdi. Ciğerlerime onun nefesinin aktığını hissediyordum ve boğulmak, eğer onun nefesi ciğerlerimi patlatacak gibi şişirecekse güzel gelebilirdi. Dudaklarında kaybolduğum sırada parmaklarım suyun içinde hareketlenerek onun siyah saçlarının arasına kaydı.

Daha derine, dibe gittiğimizi hissettim. Nihayet sırtım, suyun dibindeki kaya parçalarına yaslandı ve suyun dibine çökmüş, birbirine dolanmış iki canavar gibi birbirimizi tüketmeye devam ettik. Birbirimize biraz daha dolandık ve hiç beklemediğim bir anda bizi suyun yüzeyine çıkardı. Başımı geriye yatırmış hâlde, bir şeytanın bir kadını esir aldığı gibi beni kendisine esir ederek öpmeye başladı. Yüzünden yüzüme akan suları hissediyordum. Islandığı için ağırlaşan saçlarım geriye doğru devrildiklerinde bedenimi de geriye çekmeye başlamıştı ama o, büyük avucuyla belimi kavrarken düşmek imkânsızdı. Birbirimizi tüketmek, bitirmek, küle döndürüp ufalamak istiyor gibi öperken dudaklarından dudaklarıma tuzun tadı bulaşıyordu. Kalbim çılgınca atmaya başladı. Ellerimi onun boynundan omuzlarına, şiş-

kin pazularına indirdim, tırnaklarımı derisinin altına indirmek istiyor gibi tenine sapladım. Bundan keyif aldığının farkındaydım.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı, sesi bir Gümüş Pençe'nin bedeninin içinde hapsolmuş gibi hırıltılı geliyordu. Gücün genzinde biriktiğini hissedebiliyordum. Konuşmaya devam edecek olursa, duyurduğu tek şey sesi ve kelimeleri olmayacaktı; gücünü de duymaya başlayacaktım. "Seni her evrende kendime istiyorum."

"Her evrende kendimi sana sunuyorum ve senin tüm parçalarını koparıp benim kılmak istiyorum," dedim bilincimin dışına itilerek. Dudaklarım bir defa daha açlıkla aralandı. Dilini ağzımın içine gönderdiğinde bu kasıklarımı sızlattı. Bedenimde çağlayan o isteğin beni parçalara ayıracağına emindim. Suyun içine dökülen lav gibiydim. Küçük bir bedenle, tüm okyanusu kaynatabilirdim.

Onu boynundan kavrayıp parmaklarımı boğazına bastırdığım anda nefesi kesildi. Mavi gözlerini gözlerime sabitlediğinde onu kendime doğru çekerek suyun derinliklerine çağırdım. Bir sirenin ninnisine kulak veren denizci gibi büyülenerek suyun içine doğru gelirken, parmaklarımın boğazındaki tehditkâr baskısı umurunda bile değil gibi duruyordu.

Ayaklarım yerden kesildi, suyun içinde süzülmeye başladığımda onun ayakları hâlâ yere değiyordu. Parmaklarımı boğazına biraz daha sert bastırdığımda âdem elmasının etrafından yükselen damarların kabararak renk değiştirdiğini gördüm. Boğazı genişledi, damarları derisini yırtıp dışarı çıkacak gibi şişerek bir ağacın köklerine benzedi.

Onun da ayakları yerden kesildiğinde ve su ikimizin de boyunu aştığında, dudaklarımız sertçe birleşti. Parmaklarımı boğazından çekmedim, onun büyük eli de beni saçlarımdan kavradı. Kavradığı saçlarımı geriye doğru asılarak yüzümü iyice ortaya çıkardı. Dudaklarımı öyle büyük bir açlıkla öpmeye başladı ki, dişiyle dudağımın derisini ne zaman sıyırsa, beni öpmekten öte yediğini düşündüm.

Parmaklarımı boğazına daha sert bastırmamla, ağzımın içine doğru karanlık bir inilti bıraktı. Bu inilti aklımı başımdan aldı. Suyun içinde birleşerek büyük bir yangını doğuran iki farklı renkte ateş par-

çası gibiydik. Suyun yüzeyinde hareket ederek bize çarpıp geri giden kar tanelerini bile eritecek güçteydik.

"Nefesimi kesmek mi istiyorsun? Bunun için bunu yapmana gerek yok, hiçbir şey yapmadan da nefesimi kesebiliyorsun," dediğinde bedenim buz gibi suyun içinde daha da yandı. Parmaklarım boğazına yaslı hâlde, ağzına doğru inledim. Bacaklarımı hızlıca beline sardım, bikinimin alt parçasının zar zor örttüğü mahremim doğrudan onun kaslı, sert karnına yaslandı. Aklımı kaçıracakmış gibi hissettiren bu baskı, içimdeki şehveti saklandığı kozayı yırtarak dışarı akıtmaya başladı.

Efken saçlarıma biraz daha asılıp başımı geriye yatırarak boynumu açtı. Dili pürüzlü bir şekilde soluk boşluğumdan boynumun üstlerine doğru kaymaya başladı. Nefesim kesildi, göz bebeklerimin kasılıp gevşediklerini, genişleyip küçüldüklerini hissettim. Tırnaklarım bilincim dışında soluk boşluğuna saplandı ve bununla beraber karanlık iniltisi ıslak dilinin üzerinden kayarak boynuma yayıldı. Tenimde tüy gibi gezinen iniltisinin etkileri beni daha da deliye çevirdi.

"Bundan hoşlandın mı, minik yılan?" diye sorup dilini bir kez daha boynumun sınırlarında süründürdü. Kasıklarımdaki alevlerin yükselerek göğüs kafesime değdiklerini hissettim. Tek yapabildiğim, hissettiğim arzuyu gizlemeden inlemek oldu. "Çok hoşlanmışa benziyorsun. Belki de seni rahatlatmam gerekiyordur, hım?" Sorusu kasıklarımdaki gerilimi arttırdı, bacaklarımın içinde ıslak bir savaş baş gösterdi. "Belki de seni rahatlatmamı istediğin için beni buraya kadar getirmişsin peşinden. Hım?" Her bir sorusunun sonunda, soru işaretini temsil eden bir dil darbesiyle dünyamı tersine çeviriyordu. "Konuşamayacak hâle geldin mi yoksa?"

Sorusundaki alay, içimdeki kibrin üzerine fırlatılmış ucunda alev yanan bir kibrit çöpü gibiydi ve biliyordum ki benim kibrimin kanı benzindendi. Birdenbire üstünlük kurma arzusuyla dolup taşarak tırnaklarımı soluk boşluğunu deşmek ister gibi içeri ittim. "Sen söyle," dedim dişlerimin arasından. "Bunu sevdin mi?" Gözlerindeki meydan okumanın beni daha da delirttiğini hissettim. Göz bebekleri ışığa maruz kalmış gibi küçüldü, sonsuz mavilik tüm yüzeyi kapladı. Parmak-

larımla nefesini engellerken dudaklarına yaklaşıp, dilimi ucundaki zehri tenine damlatarak çenesinde dolaştırıp ona alttan bir bakış attım. "Parmaklarımın altında çırpınan nabzını hissediyorum," dedim zafer dolu bir sesle. "Bir parça nefes için aralanan güzel dudaklarını görüyorum." Dilimi bu defa aralık duran dolgun dudaklarında dolaştırdım. Gözlerinin içine daha büyük bir arzuyla baktım. "Konuşamayacak hâle mi geldin yoksa?"

"Demek," diye fısıldadı ıslıklı, zar zor çıkan sesiyle, "canın oyun istiyor, ha?"

"Yoksa benimle oyun mu oynayacaksın?" Dilimi çenesine sürtüp dudaklarına taşırken gözlerimi gözlerine dikmekten vazgeçmedim.

"Seni paramparça etmem saniyemi almaz," dedi güçlükle yutkunarak. Parmaklarımın altında kayan âdem elmasını hissetmemle, karanlık bir his göğsümden aşağı cemre gibi düşüp kasıklarıma çakıldı. "Ama beni paramparça etme çaban beni öyle azdırıyor ki..."

"Belki de rahatlamaya ihtiyacı olan sensindir," dedim dilimi dudaklarımda dolaştırarak. "Patlayacak bomba gibi dolaşıyorsun bir süredir. Seni ellerimle patlatabilirim istersen."

Söylediğim şeyin onu heyecanlandırdığını gözlerinden okudum. Dudakları daha da aralandı. Sanki söylediğim şey ona nefes almayı unutturmuştu. Bu kadar mı etkilenmişti? Âdem elması bir kez daha parmaklarımın altında aşağı doğru kayıp, yukarı doğru geri yükseldiğinde kalbimin atışları arsızlaştı. Bu lanet durum beni nasıl oluyordu da bu denli etkisi altına alabiliyordu?

"Ne istediğini görebiliyorum," dedi zar zor konuşarak. "İstediğin her şeyi görebiliyorum."

"O zaman seni ellerime boşaltmayı ne kadar istediğimi de görüyor olmalısın."

Kasılışlarını hissettim. Çok seksiydi.

"Edepsiz ağzına neler yapmak istediğimi biliyor musun? Ağzında denizin değil, benim tuzumun tadı kalacak," dedi hırsla. Bu başımı döndürdü. Böyle konuştuğu anlarda onun esiri olmak istiyordum, hükmü altında sonsuza dek yaşayabilirmişim gibi hissediyordum; o da benim mahkûmiyetime razı gibiydi.

"O taptığım ağzını ağzıma daya yoksa seni parmaklarımla keşfetme kısmını bir kenara itip, doğrudan içini dolduracağım," dediğinde göğsüm sıkıştı. Boğazını kavrayarak onu kendime çekip dudaklarımızı birbirine çarptım. Dişlerinin dişlerime vuruşunu hissettim, dili dilime bir yılan gibi dolandı ve savaşları başladı.

"O taptığım ağzı böyle yedirmelisin bana," diyerek dilini ağzımın içine sanki aletini derinlerime itiyormuş gibi itti. Titredim, bunun nedeni soğuk değildi; bunun nedeni onun bana bıçak gibi sapladığı karanlık tutkuydu. Başımı sağa çevirdiğimde o da sola çeviriyor, burunlarımız birbirine sürtünürken tüketmek için başlamış bir öpüşmenin ortasında küle dönüyorduk. Ruhum ruhuna dolanıyordu, düğüm oluyordu. Çözülmesi imkânsız bir şekilde birbirimize düğümleniyorduk.

Suyun içinde daha derinlere sürüklensek de durmadık. Gökyüzünden dökülmeye başlayan kar taneleri ıslak saçlarımıza dokunuyor, suyun yüzeyini kar beyaz bir örtü gibi yavaşça dolduruyordu. Elim aşağıya kaydı ve pantolonunu patlatacak gibi belirginleşen sertliğine dokundum. Elim ateştenmiş, ateşim onu yakmış gibi ağzıma doğru inledi. Bu inilti, durmamam için edilmiş bir yakarış gibiydi; bir haykırış, bir ah gibiydi. Fermuarını indirip aletine dokundum, sıcak ve sertti; demirin etrafına sarılmış kaliteli kadife bir kumaş gibiydi. Sıvazlamaya başladığım an, kumaşın demirin yüzeyindeki kayışlarını daha derinden hissetmeye başladım. Dudaklarıma doğru inlerken kaşlarını çattığını fark ettim.

Taş kesilmiş aletini sıvazlamaya devam ettim. Parmaklarımı sarıp sıkarak sıvazlarken aleti anbean büyüyor, avucuma sığmaz duruma geliyordu. Sıcak aletinin başında biriken zevk suyunu yayıp parmak ucumla o noktaya masaj yaptığımda suyun içine batıp çıkmamıza neden olacak kadar şiddetli kasıldı. Parmaklarının kalçalarımdan kayarak bikinimin alt parçasının içine girdiğini hissettim. Sıcak dokunuşu beni âdeta kör etti. Gözlerimin önünde binlerce şimşek çaktı ve her bir şimşek ona aitti. Parmaklarını sertleşen tepemde kaydırdı, yarığıma indirdi ve vajinamın dudaklarını ikiye ayırarak içimde biriken suları parmaklarının ucuna toparlayıp tepeme taşıdı. Tepemi sağa sola yatırarak hafifçe ezmeye başladığında dudaklarına doğru inleyip

dişlerimi alt dudağına batırdım. Bir elimi boğazına bastırırken, diğer elimle onun iri, avucumun içinde kalp gibi çarparak çırpınan aletini sıvazlamaya devam ettim. Hareketlerimiz yavaştı, birbirimizi usulca yükseltiyorduk ama ne zaman dayanamayıp kasılsak, suyun içine batıyorduk. Çenemize kadar suya battığımız anlarda bile sertçe öpüşmeye devam ediyor, biraz olsun paniklemiyorduk. Su bizi yutacak mıydı? Yutabilirdi. Boğacak mıydı? Biz çoktan birbirimizde boğulmuştuk.

"O küçük elin beni mahvediyor," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. "Sıkı, küçük amın kadar sıcak ellerin var."

"Edepsizin tekisin," diye fısıldadım dudaklarına, ardından dilimi dudaklarının etrafında gezdirirken kasıldım. Parmaklarının etrafında kasılıp gevşeyen vajinamın ne kadar ıslak olduğunu hissediyor olmalıydı. Suyun altındaydık ama ben, sudan bile daha ıslaktım. Parmakları kayganlığımda hareket ederek zevk tomurcuğumu ezerken kendimi kaybediyordum. Dudaklarımdan ahlaksız inlitiler dökülmeye başladı ve bununla beraber elim hızlandı. Sanki onun da bana uyarak hızlanmasını istiyormuş gibi aletini sertçe, sıkarak sıvazlamaya başladım. Hızımdan yola çıkarak ne istediğimi anlamış olacak ki parmaklarıyla vajinamı ikiye ayırıp dudaklarını gerdi ve belirginleşen tepemi parmaklarının arasına alıp sıkarak yuvarlamaya başladı. Mahvolmanın eşiğine gelmiş gibi, "Efken," diyerek inlediğimde daha fazlasını yapmaya başladı. Tepemi iki parmağının arasında sıkıyor, bırakıyor, yavaşça eziyor ve bunu sürekli olarak rutine bağlamış bir şekilde devam ettiriyordu.

"Siktir," diye fısıldadığını duydum. Genizden gelen sesi zihnimin içinde cam çerçeve indirirken, "Sıkı amının kasılıp gevşeyişlerini hissediyorum. Parmağımı içeri itip seni parmaklarımla sertçe sikmemi istiyor musun?" diye sordu, sorusu başımın üzerindeki göğün girdap gibi dönmeye başlamasına neden oldu.

Nefesim kesildi, gözlerim geriye doğru kaydı ve "Sok," diye inledim. "Parmaklarınla doldur beni."

"Sözlerin bir emirdir," diye tıslayarak parmağını deliğimden içeri itti. Parmağının içeri girerken derimi gerdiğini, kadınlığımı ayırdığını hissettim. Yüzüklerinin soğuk yüzeyi kadınlığımın girişini zorlarken

parmağı içimi okşamaya başladı. İçimde dönen parmağının etrafında kasılıyor, ihtiyaçla, dağılmaya çok yakınmış gibi histerik iniltiler çıkarıyordum. "Gevşet deliğini," dediyse de bunu yapamadım. Kendimi öyle bir kastım ki sanki parmağını koparıp kıracak gibiydim. Bunun onu daha da azdırdığını fark ettim. Baş parmağıyla tepemi ıslak ıslak eziyor, parmağını içimde dolaştırarak dibime doğru itiyordu. Kasılarak inlerken ve daha fazlasına ihtiyacım varmış ama daha fazlasını alırsam parçalanacakmışım gibi hissederek onu okşamaya devam ettim.

"Sikeyim, gel şuraya," diyerek beni kucağında bir anlığına yükseltince gözlerimi kaldırıp gökyüzüne baktım. Gökyüzünde damar gibi beliren, birbirine bağlı dört büyük şimşek belirdi ve kar taneleri daha büyük bir hızla döne döne düşmeye başladı. Ben daha bu görüntüyü sindirememişken, Efken bikinimin küçük kumaşını kenara çekti ve dimdik aletini girişime yerleştirip beni kucağına iyice yasladı. Kadınlığımın arasında kayan aletinin varlığıyla ürpererek ona tutku dolu gözlerle baktım. "Sikimi çekiştirmeni değil, sikimi o sıkı amcığınla emmeni istiyorum," dedi gözlerini gözlerime dikip, dilinin ucunda biriktirdiği tüm ahlaksızlığı şehvetli bir dalga gibi bedenime çarparak.

Söyleyecek bir şey bulamadığım için arzuyla ona bakmaya devam ettim. Gözlerim anlık olarak boğazına kaydı. Kanaması olduğunu gördüm. Bu beni paniğe sürüklemedi, aksine içimdeki o yırtıcıyı besledi ve daha da büyük bir ihtiras ateşinin içinde kavrulmaya başlamama neden oldu. "İstiyor musun?" diye sordu ahlaksızca. "Sikimi içine alıp, o küçük deliğinle beni vakumlayarak içine boşalmamı istiyor musun?"

Sorusu kanımı fokurdatırken, "Sik beni," dedim hırsla. Bu, inanılmaz bir seviyede hoşuna gitmiş olacak ki alt dudağını ısırarak aletini birdenbire içime itti. Gözlerim geriye kayarken tırnaklarımı ensesine bastırıp uzun uzun inledim. Denizin yüzeyindeki dalgaların bile hırçınlaştığı an, içime yerleşip beni kendisiyle doldurduğu andı. Kadınlığım kasılarak aletini içine mühürlediğinde, "Çok sıkı amına koyayım," diye inledi nefes nefese.

Kendini yavaşça geri çekip, hırsla bir kez daha içime kaydığında bedenim yukarı doğru hopladı. Vajinam gerilimle titreyerek daha da ıslanıp onu âdeta içine yutmaya başladı. İstekten çıldırmış gibi inleye-

rek onu içime alırken sürekli olarak, "Daha sert," diyordum. "Doldur beni, sikinin tamamını içime vurmanı istiyorum." Bu kelimeler dudaklarımdan saf bir arzu olarak kayıp gidiyor, o, duyduğu her bir kelimenin ardından içime girip gözlerimi kaydırıyordu. Karnımın altında büyümeye başlayan o hissin beni parçalayacağını hissettim.

İniltisi iniltilerime karışırken, "Çok iyi amına koyayım," diyordu. "Daha sıcak, daha sıkı, daha iyi hissettirecek hiçbir şey yok bu evrende. Hiçbir evrende. En iyisisin. Sen her şeyin en iyisisin." Kalçalarımı kavrayıp ayırarak beni koca aletinin üzerine âdeta oturtmaya başladı. Delirmiş gibi birleşirken etrafımızı saran suyu dalgalandırıyorduk. Açlıkla dudaklarına saldırıp onu şehvetle öpmeye başladığımda beni dibime varana kadar doldurmaya devam etti. Ne zaman geri çekilse, aleti içimden asla çıkmıyor, sadece büyüklüğü geri çekiliyordu ama yeniden içime saplandığında dar deliğim onun tarafından genişletilmenin hazzıyla dopdolu hissediyordu.

Dudaklarımız şehvetle birbirine karıştı. Dili ağzımın içine girdiğinde bundan iğrenmek mümkün değildi, bu sadece tutkuyu besliyordu. Hoşuma gidiyordu.

"Beni nasıl rahatlattığını görüyor musun?" diye sorarken iniltisi de kelimeleriyle beraber ağzımın içini dolduruyordu. Görüyordum, lanet olsun ki görüyordum ve tam dibimde, ruhumun köklerinde aynısını ben de hissediyordum. Tırnaklarımı saçlarının arasına sokup kafasına bastırırken onu daha büyük bir ihtirasla öpüp vajinamın içinde sıkışmasını sağladım. Aklını yitiriyormuş gibi uzun uzun inleyerek içimde kasıldı. Aletindeki kan akışını doğrudan vajinamın duvarlarında hissediyordum. Mükemmel bir baskıydı.

Gözlerim geriye doğru kaydığında aynı anda inledik. İçimde büyüyen o duygu birdenbire infilak edecek gibi ışık saçmaya başladı. İçime vuruşları daha da hızlandı. Vajinamı iri, uzun aletiyle âdeta açıyordu. Ona açılıyordum. Her içime girişinde hissettiğim o baş döndürücü zevk, sona ne kadar yakın olduğumu vurguluyordu.

"Geleceğim," diye fısıldadım bilinçsizce, ardından nefeslerim sıklaştı ve kendimi daha da kasmaya başladım. Vajinam öyle sıkı hâle geliyordu ki Efken içime saplanıyor ama geri çıkamıyordu.

"Sikeyim, bu deliği böyle kasmaya devam edersen ben de geleceğim, gevşet," diye inledi bilinçsizce. "Sikeyim, öyle dar ki beni yutuyor. Siktir."

"Durma," dedim ama kendimi öyle çok kasıyordum ki devam edebilmesi imkânsızdı. İçimde dibime kadar saplı şekilde duruyor, geriye çıkamıyordu çünkü onu dört koldan sıkıca kavramıştım. Vajinam gevşemiyordu, daha fazlasını ister gibi kasılarak onu şiddetle vakumluyordu.

"Off," diyerek dişlerini dudaklarıma bastırdı. O dudaklarımı ısırırken benim yapabildiğim tek şey, aralık dudaklarla öylece ona bakmak ve kasılmaya devam etmek oldu. Sarsılıyordum, titriyordum ve durdurulamaz bir şekilde, gevşeme emaresi göstermeden kendimi kasıyordum. Onun büyük penisinin içimdeki seğirmeleri önlenemez bir biçimde arttığında, içime patlamak üzere olduğunu anladım. İçime yayılan zevk daha da büyüdü, vajinamın içindeki baskısı kalçasını hareket ettirmesiyle arttı ve aletinin başının titremeye başlamama neden olacak bir noktaya değdiğini hissettim. "Yut beni küçük amınla," diye hırladı dudaklarıma doğru. "İçini böyle besleyeceğim." Ve bu söylediğinin hemen arkasından içime şiddetle akmaya başladı.

Boşalmam şiddetliydi, bedenim yıkım yaşamış gibi titriyordu. Öte yandan, kasılan bedenimin aynı oranda usulca gevşeyerek rahatladığını da hissediyordum. Dudaklarım Efken'in dudaklarına yaslıyken elimde olmadan güldüm, o da güldü.

"Sanırım buna ihtiyacımız vardı," dedi soluk soluğa. Nefesi içime dolarken gözlerinin içine bakıp, parmaklarımı ıslak saçlarında dolaştırdım ve "Kesinlikle," dedim.

"Beni kanatmaktan hoşlandığını düşünmeye başlayacağım," dediğinde boğazına açtığım yaradan akan kanı hatırlayıp gözlerimi açık yaraya indirdim. Kan suya karıştığı için rengi açılmıştı ama hâlâ usul usul sızdırmayı sürdürüyordu.

"Tek bir damla kanımla bunu iyileştirebilirim," dediğimde gözlerimin içine, "Sana senden bir yara taşımak istemediğimi düşündüren ne?" diye sordu. Yalan yoktu. Beni her defasında gafil avlamanın bir yolunu buluyordu. Belki onun varlığı bile benim gafil avlanmam için

yeterli bir sebepti. Aleti içimde birkaç kez kasıldı, hâlâ sertti ama hareketsiz kaldı. İsteğini hissediyordum, hâlâ içime vurmak istiyordu ve yalan değildi, bunu ben de istiyordum. Ama aramızda konuşulmamış konular vardı. Bir süredir sanki birbirimize içimizi açmayı geçtim, daha da içimize kapanıyorduk. Gözlerinin içine beklentiyle baktığım saniyelerde, "Ne?" diye sordu.

"Hiç yorum yapmadığını fark ettim. Hiçbir şeyle ilgili."

"Yedi anahtar meselesini çözene kadar ortalığın allak bullak olmasını istemiyorum," dedi. "Bir an önce başlamak istiyorum."

"Sence," dedim, bir süre susup derin bir nefes aldım. "Babamın sakladığı bir şey mi var?"

"Saklamak değil, buna saklamak demezdim. Sadece bildiği bir şeyler var ama söylemek için doğru zamanı bekliyor."

"Yedi Güneş'i bir araya getirdiğinde sürün en güçlü hâlini almış olacak," dedim düşünceli bir sesle. "Ama zaten Nemesis, evrendeki en güçlü şey değil miydi? Neden Yedi Güneş'e ihtiyacın var ki?"

Efken, gözlerime uzun uzun baktı. Cevabını biliyor gibiydi ama sessizce, "Bilmiyorum," demeyi tercih etti.

Bedenlerimiz ayrıldığında suyun içinde yavaşça süzülüp, "Yarışalım mı?" diye sordum çünkü konuyu değiştirmeseydim biliyordum ki daha fazla soru soracak, onu köşeye sıkıştırmaya çalışacaktım. Bazı şeyleri hemen öğrenmemeliydi insan. Bazı şeylerin gerçekten zamanı vardı.

"Yenileceğini bildiğin yarışlara girmemelisin," diye alay etti.

"Yenileceğimi mi düşünüyorsun? Sen öyle san."

Öne doğru büyük bir kulaç attığında tereddütle düştüğümü söylemeliydim. Duraksayarak onun uzun, kaslı kollarına baktım. Bedeni de uzundu. Suyun içinde süzülürken benden daha avantajlı olacağı kesindi ama yine de onun dikkatini kendime çekmeyi, kafasının içindeki çarkları durdurmayı istiyordum.

Efken bir kulaç daha atınca kaşlarımı çatarak ona sırtımı döndüm ve suyun içinde hızla süzülmeye başladım. Bedenim yılan gibi kıvrıldı, ayaklarım suyu yararak ayırdı. Ben ne kadar hızlı olsam da Efken arkamda olmasına rağmen iki kulaç sonunda önüme geçmeyi başar-

mıştı. Homurdanarak suya vurup suları ona sıçrattıktan sonra daha hırslı bir şekilde yüzdüm.

Birdenbire gözden kaybolduğunda kaşlarım çatıldı. Çok geçmeden bir şeyin tam altımdan geçtiğini hissettim. Bu bisle beraber, o şey birden yükselerek bacaklarımın arasına girdi ve beni havaya kaldırdı. Bedenim yarıya kadar suyun içinden çıktığında afalladım, daha sonra beni geriye devirip suyun içine düşürdü ve bu duruma keyifle güldü.

"Hilecisin," diye söylendim.

"Kaybetmeyi kabullenemiyorsun," diye takıldı bana.

"Kaybetmedim. Daha bitiş noktasına bile gitmedik."

"Bana bir bitiş noktası bile göstermedin," dedi bu kez gülerek.

Gözlerim gülüşünde asılı kalırken, "Sen de bana bitiş noktasını sormadın," diye homurdandım.

Suyun içinde bir süre daha vakit geçirdik ama akşam usulca çökmeye başladığında artık eve dönmemiz gerektiği için sudan çıktık. Ben havluyla saçlarımı ve bedenimi kurularken o da kayalıklardan birine oturmuş beni izliyordu. Üzerime elbisemi geçirip postallarımı da giydikten sonra belki de beklemediği bir şey yapıp elimi ona doğru uzattım. Uçurum mavisi gözleri ona uzattığım elime dokundu, bakışları yoğunlaştı. "Hadi," dediğimde uzanıp elimi tuttu. El ele deniz kıyısında yürürken hiç konuşmadık. Sadece birbirimizi hissettik.

Evin önüne geldiğimizde Mahzar'ın şezlongun kenarına oturmuş, elinde bir paket cipsle havuzun içinde yanmaya başlayan ışıkları izlediğini gördüm. Efken elimi yavaşça bırakırken, "Belki de onunla konuşman gerekiyordur," dedi sakince.

Omzumun üzerinden Efken'e bakıp başımı salladım. Efken bir süre daha gözlerimin içine baktıktan sonra içeri girdi. Olduğum yerde birkaç saniye dikildim, erkek kardeşimi izlerken kelimelerin zihnimde şekillenmesini bekledim. Ona doğru yürümeye başladığımda zaten en başından beri varlığımın farkındaymış gibi, "O adam ve sen," diyerek söze girdi, "birlikte misiniz?"

Bu soruyu beklemediğim için duraksadım. Mahzar bakışlarını omzunun üzerinden bana çevirip gözlerimin içine baktı. "Herhâlde kaybolmaması için elini tutmuyordun."

Karşısındaki şezlonga oturup, "Neden burada yalnız başına oturuyorsun?" diye sordum. Onun sorusunu duymazdan geldiğim için dudaklarında alaycı bir tebessüm belirdi. Bu tebessüme rağmen canının sıkkın olduğunu görebiliyordum.

"Bir şeylere anlam yüklemeye çalışıyordum ama her şey son derece anlamsız gelmeye devam ediyor."

"Nasıl hissettirdiğini biliyorum."

"Hiç değilse yanımda sen varsın, babam var," dedi Mahzar. "Sen tüm bunlara maruz kaldığında tek başınaydın."

"Bu senin durumunu daha kolay yapmıyor," dediğimde bana ciddi olup olmadığımı sorgulayan gözlerle baktı. "Ciddiyim," diye bastırdım. "Birdenbire hiç tanımadığın bir adamın önünde diz çöktün, Yedi Güneş adını verdikleri Megalardan biri olduğunu öğrendin. Muhtemelen ablanın ve babanın birer ucube olduğunu düşündüğün anlar da olmuş olabilir. Hatta şu an kendini de ucube gibi görüyor olabilirsin."

"Sizi hiçbir zaman ucube olarak görmedim," dedi Mahzar başını iki yana sallayarak. "Sadece... Bilmek farklı bir şey, içinde olmak çok farklı bir şey. Beni anlıyorsun değil mi?"

"Daha iyi kimse anlayamaz."

"Babam bana ne olacağını söylemiyor. Peki sen biliyor musun?" Gözlerimin içine dikkatle baktı. "Bana ne olacak?"

"Muhtemelen biraz tüyleneceksin," dediğimde bu onu güldürdü, amacım zaten bu olduğu için ben de güldüm. "Sen hâlâ bir insansın, Mahzar. Doğaüstü kanı taşıyor olman, omuzlarına büyük bir sorumluluk yüklenmiş olması, tüm bu yaşananlar... Bunlar senin bir insan olduğun gerçeğini değiştirmeye yetmez. Farklısın, bu doğru ama buna alışacaksın. Farkını sevmeye başlayacaksın. Zor mu? Evet. Başına neler gelecek? Bilmiyorum ama birçok şey geleceği kesin." Sertçe yutkunduğunu gördüm. "Ama başa çıkabileceğini de biliyorum. Kolay öğreneceğini, güçlü olacağını biliyorum. Çünkü sen kabul etsen de etmesen de başa çıkabilecek güce sahipsin. Eğer olmasaydın, Kızıl Mega olarak dünyaya gelmezdin, değil mi?"

"Öyle mi?"

"Öyle. Şu âna kadar hiç güçsüz bir Gümüş Pençe görmedim."

"Dönüşecek miyim?"

"Haberlerde gördüğün Gümüş Pençeler de senin gibi insandı. Yani evet, onların görüntüsünü aldığın zamanlar olacak."

"Peki ne zaman?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ama bir kez dönüştüğünde, bir sonrakiler hep daha kolay olacak. Bir kez savaştığında, bir sonraki savaş seni hiç korkutmayacak."

Mahzar, "Savaşmak zorunda mıyım?" diye sordu.

"Hepimiz savaşmak zorundayız. Bu kişiler olarak doğduk ve bu bizim kaderimiz. Kaderle savaşmaya kalkışabilirsin ama bilmelisin ki yolu ne kadar değiştirmeye çalışırsan çalış, kader seni hep aynı yere götürecek. Kaderimizde tüm yollar aynı yere çıkıyor."

"Öldürülen diğer Gümüş Pençeler gibi ben de öldürülecekler listesindeyim, değil mi?"

Bu soru kalbime saplanmış bir ok gibi hissettirdiğinden bir an duraksadım. Ardından, "Buna asla izin vermem," dedim. "Neden buradayım sanıyorsun?"

Cips paketini bana doğru uzattığında buruk bir gülümsemeyle ona bakıp paketten bir cips aldım. "Bu aralar çok mu cips yiyorsun bana mı öyle geldi?" diye sordum cipsi ağzıma atarken.

Mahzar, "Doymuyorum," dedi.

Yedi Ölümcül Günah, diye düşündüm. Her biri, bir günahı temsil ediyor. Mahzar ağzına iki cips soktuğunda gözlerim kısıldı. Oburluk? Olabilir miydi? Gözlerimi Mahzar'dan çekmeden ona dikkatle bakmaya devam ettiğimde, bakışlarını bana çevirdi.

"Ne oldu?"

"Hiç," diye fısıldadım yumuşak bir sesle. "Akşam yemeği hazırlayacağım. Canının istediği bir şey var mı?"

"Ne olursa," dedi Mahzar, "her şeyi yerim."

Oburluk. Temsil ettiği günah kesinlikle buydu.

Sezgi'nin bakışları gitgide büyüyen karnındaydı. Evet, normalde de karnı hızla büyüyordu ama hiç iki gün içinde bu kadar çok büyüdü-

ğüne şahit olmamıştı. Bir şeylerin yolunda gitmediğini düşünüyordu, belki de her şey yolundaydı. Zaten doğal olmayan bir hamilelik dönemi geçiriyordu, bebeğin bu kadar hızlı büyümesi kötü bir şeye işaret olmayabilirdi. Yine de kafasını kurcalıyordu işte.

Miraç kapıdan içeri girdiğinde Sezgi kafasını kaldırıp genç adama baktı. "Ablamla ilgili bir şeyler görebilir misin?" diye sordu birdenbire Miraç. "Çoktan varmış olmalılar, değil mi?"

"Görebileceğimi sanmıyorum canım," dedi Sezgi yavaşça doğrulup, daha rahat bir pozisyon yakalayarak. "Ama evet, çoktan varmış olmalılar. Bir şeyler ters gidiyor olsaydı, sanırım babaanneniz yeniden bir sızıntı yaratıp zihnime bodoslama dalardı."

Miraç, Sezgi'nin karşısındaki sandalyeyi çekip üzerine oturdu. Tırnaklarını kemirirken, "Orada neler olduğunu merak ediyorum," dedi. "Belki de onlarla gitmeliydim. Hızlıyım ve bana ihtiyaçları olabilir."

"Hızlısın ve bir bilinmeyensin, düşman her kim olursa olsun bilinmeyenler daima ilgi çekicidir. Ablan bunu biliyordu. Seni bile bile cehenneme götürmesini bekliyor olamazsın." Sezgi, yumuşak bir gülümsemeyle Miraç'a baktı. Aslında kendisi de büyük endişe içerisindeydi. Burada her şey sorunsuz ilerliyordu. Ramon sık sık uğruyor, telefon ediyor, Ceyhun ve Ulaş da sık sık nöbet değişimi yaparak ormanı gözlüyordu. Gümüş Pençeler boş durmamıştı, oldukları alanı bir çember gibi sararak güvenliği iki katına çıkarmışlardı. Zaten Mustafa Baba da onlar gittiğinden beri buradaydı. Gümüş Pençe ölümleri tam anlamıyla kesilmişti. Yine de kalbini dürtüp duran bir şeyler vardı. Bunun sebebi, arkadaşlarının sadece adını bildiği ama hakkında hiç fikir sahibi olmadığı bir şehirde olmalarından olabilirdi. Yine aynı zamanda bunun sebebi, o şehirde onları bekleyen tehlikeleri ön görebiliyor olmak da olabilirdi.

"Cehenneme beni götürmedi ama kendisi cehenneme gitti. Üstelik o cehennemde tüm ailem var," dedi Miraç düşünceli bir sesle. "Yine de onlara ayak bağı olmadığım için mutlu olmam gerekir, öyle değil mi?"

Sapphire içeri girerken, "Elbette öyle," diye yanıtladı. Miraç, kafasını kaldırıp esmer güzeli Mar Kadını'na baktı. Sapphire utangaç bir gülümsemeyle, "Burada olman daha iyi," dedi. "Kraliçe bir de senin için endişelenecekti."

Miraç, Sapphire'ın gözlerine uzun uzun baktıktan sonra, "Sence ben neyim?" diye sordu ama bu soruyu her ne kadar Sapphire'ın gözlerinin içine bakarak sormuş olsa da sorunun muhatabı Sezgi'ydi.

Sapphire, Miraç'ın kızıl kahve gözlerine bakarken sessizdi. Yine de tüm dikkatini genç adamın gözlerine vermişti. Bu biraz yasak hissettiriyordu. Bazen onun gözlerine bakmanın büyük bir günah işlemekle eş değer olduğunu düşünürdü. Buna rağmen gözlerinin içine bakmaktan kaçamıyordu.

Sezgi, "Bunu ben bilemem," dedi, gerçekten bilmiyordu. Aslında Ramon Velencoso'ya sorsalar, belki de ondan aranan cevabı kolaylıkla alabilirlerdi ama Sezgi, bunun birdenbire ortaya çıkması gereken değil, yavaşça çözülmesi gereken bir bilmece olduğuna inanıyordu. Çünkü bilinmeyen ırk olduğundan tehdit olarak algılanabilecek Miraç, eğer düşündüğü kadar güçlü bir ırkın genlerini miras almışsa, işte asıl o zaman dart tahtasındaki hedef alınan sayı hâline gelecekti.

Sapphire, "Sanırım biraz yürüyüşe çıkacağım," diyerek saçını kulağının arkasına sıkıştırıp kapıya yöneldi. Miraç hâlâ büyük bir dikkatle ona bakmaya devam ediyordu. Gözlerini kızdan bir an olsun çekmedi.

Sapphire odadan çıktığında, Miraç da oturduğu yerden kalkarak, "Sanırım ben de biraz yürüyeceğim," dedi. Sezgi'nin dudaklarında saklayamadığı bir tebessüm belirdi. Parmaklarını şişkin karnında dolaştırırken, "Yürü tabii ama bildiğim kadarıyla koşmayı daha çok seviyorsun, öyle değil mi?" diye sordu.

Miraç, Sezgi'nin gözlerinin içine bakıp, "Koşmam gerektiği anda durmayacağım," dedi, ikisi arasında küçük, imalı bir şakaydı bu. Sezgi gözlerinde saklayamadığı bir alayla kaşlarını kaldırıp çenesiyle kapıyı işaret etti.

"Şimdilik ısınmak için biraz yürü öyleyse."

Miraç gülerek odadan çıktığında Sezgi gözlerini camdan dışarıya çevirdi. Kar yağmıyordu, sanki bulutlar bu defa karları değil, yağmurları taşıyordu. Herhâlde yağmur yağacak, diye düşünerek parmaklarını karnında dolaştırmaya devam etti.

Anlıktı. Birdenbire gümüş bir ışık patladı ama bu ışığı kendisi dışında kimsenin görmediğini biliyordu. Kalbi göğsünün içinden firar etmeye hazırlanıyormuş gibi depara kalktı. Yeşil gözleri iri iri açılırken odanın içini birdenbire saran o gümüş ışığın onu kör edeceğini düşündü. Işık duvarlara çarparak zayıfladığında, Sezgi'nin yeşil gözlerinin önüne birdenbire beyaz, zar gibi ince bir perde indi. Yeşil gözleri o perdenin ardından belli belirsiz görünüyordu.

Perde geri kalktığında, görmesi gerekeni çoktan görmüştü.

Yeşil gözleri iri iri açılmış hâldeyken boşluğa bakarak, "Efken," diye fısıldadı. "Olamaz."

Gecenin karanlığı odanın içine doluyordu. Yatakta cenin pozisyonunda yan dönmüş, ormandaki ıssızlığı izliyordum. Efken'in aldığı düzenli nefes seslerini duyabiliyordum. Huzurlu bir uykunun kollarında olmasına sevinmediğimi söyleyemezdim çünkü bir süredir öyle huzursuz görünüyordu ki, sanki kollarımda uyumak bile ona kendini iyi hissettirmiyordu.

Akşam babamdan bir telefon almıştık. Anahtarlardan üçünün yerini belirlemişti, bir anahtar söylediği gibi vâris tarafından teslim alınmıştı ve geriye bulunması gereken iki anahtar daha kalmıştı. Kalan iki anahtarın da yerini bulduğumuzda, mezarları vakit kaybetmeden açıp anahtarları alacak, Yedi Güneş'i uyandıracaktık. Tüm bunlara rağmen kalbimde kademsiz bir his, kara bir yılan gibi sürünüyordu.

Cama birdenbire düşen ışık yansımasıyla irkildim. Işık, Efken'in bedeninden bir hortum gibi yükselerek tavana çarptı. Gümüş rengiydi, içinde saçılan mavi kıvılcımları görüyordum. Çok geçmeden bu kıvılcımların aslında yıldırımlar olduğunu anladım. Korkarak ona doğru dönmemle, Efken'in gözlerinin açık olduğunu görmem bir oldu. Açık gözleri doğrudan tavanı hedef alıyor, tamamen yıldırım rengine

dönmüş gözlerinden de bedeninden olduğu gibi sütun şeklinde bir ışık yükseliyordu.

"Efken!" diye bağırdım korkuyla. Çok geçmeden Efken'in bedeninden güçlü bir ses yükseldi; bir yıldırımın düşerken çıkardığı korkutucu sesti bu. Yıldırımlar sütünün etrafında dönerek etrafa saçılmaya, uzun, damar şeklinde cam kırıkları gibi savrulmaya başladı.

Görü birdenbire geldi.

Kız Kulesi'nin denizin ortasında bir ateş topu gibi yanmaya başladığını gördüm önce. İnsanların çığlıkları zihnimi tıkadı. Ve beraberinde, tüm İstanbul'un elektrikleri tek bir düğmeye bağlıymış ve o düğmeye basılmış gibi kesildi.

İnanılmaz bir sinyal sesiyle sağır olacak gibi hissederek avuçlarımı kulaklarıma bastırdım. Efken'in bedeni parçalanacak gibi ışık sızdırmaya devam ediyor, gözleri kapanmıyordu. Crystal'in çığlıklarını duyuyordum, Manbel küfürler savuruyordu, İbrahim'in sesi zar zor zihnime sızıyordu. Birdenbire odanın kapısı açıldı ve Vitali, avuçlarını birbirine çarptı. Çıkardığı alkış sesiyle, Efken'in ışığı aniden söndü.

Efken bağırarak yattığı yerden doğrulup kalktığında, korkuyla olduğum yerden kalktım. Vitali nefes nefese önce bana, ardından dehşet içinde karşısındaki duvara bakan Efken'e doğru baktı.

Mahzar'ın, "İnternete düşen videoya bakmalısınız, hemen!" diye bağırdığım duydum.

"Efken," diye fısıldadığımda, Vitali, "Enerjisi tüm şehre yayıldı," dedi dehşetle. "Kendine gelmesi zaman alacak. Ona dokunma. Şoka girmesini istemezsin."

"O iyi mi?" diye bağırdım.

"Mahinev!" diye bağırdı Vitali sertçe. "Ondan uzaklaş ve parçalarının yerine oturmasına izin ver."

"Ne?"

"Efken'in içi paramparça durumda!" dedi sertçe. "Bırak, birleşene kadar dokunma. O patlamadan sonra tek parça göründüğüne şükretmelisin!"

İçimde bir şey kopmuş gibi hissettim. Nigin Bağı bir bıçak gibi ruhumda dolaştı. Efken'in maruz kaldığı acının yıkıcı bir şekilde bedeni-

me yaklaştığını hissettim ama bu acıdan korkmadım. Tek korktuğum, ona bir şey olmasıydı.

"Efken," diye fısıldadım ama Vitali beni kolumdan kavrayıp yataktan çıkardı. Efken bunu görmedi, sadece duvara bakıyor, gözlerinden zayıf ışıklar yayılarak duvara çarpıyordu. Vitali beni âdeta sürükleyerek odadan çıkarırken çırpındım, dönüp Efken'in yanına gitmek istedim ama buna engel oldu. Merdivenleri zorla indirip beni oturma odasına âdeta tıkıştırıyor gibi soktuğunda, Mahzar elindeki telefona dehşet içinde bakıyordu. İçeride hiç ışık yoktu, tek ışık Mahzar'ın telefonunun ekranından yayılan ışıktı.

"Ona ne oldu?" diye bağırdım yeniden, zihnim mantığımı dışarı itmek üzereydi.

Mahzar, "Kız Kulesi," dediğinde duraksayıp irkilerek Mahzar'a doğru baktım. "Alev topu gibi yanıyor."

Görü.

Görü gerçekti.

Mahzar'ın elindeki telefonu aceleyle alıp ekrana baktım. Kız kulesini videoya alan genç adam arkadaşlarıyla gülüşüyordu, sonra birdenbire bir patlama sesi duyuluyor, kamera sarsılıyor, gençler küfürler savuruyordu ve Kız Kulesi alevler içinde yanmaya başlıyordu.

"Hatlar kesilmemiş ama tüm şehirdeki elektrik kesilmiş," dedi Mahzar. "Yukarıdaki elemana ne oldu?"

Crystal, "Ne oldu bilmiyorum ama az daha yanıyordum," dedi korkuyla. Kollarını bedenine sarmış, odanın bir köşesinde tir tir titriyordu. "Onun ışığı bir ateş gibi üzerimden geçti. Diri diri yanıyordum."

"Bu patlamanın sebebi Efken değil," dedi Vitali. Gözlerimi ona çevirdim. "Ama elektrikleri onun kestiğini söyleyebilirim."

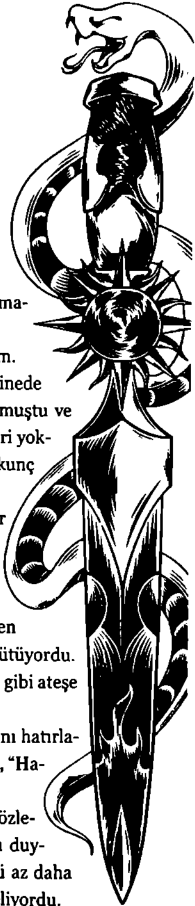
"O zaman bu patlamanın nedeni ne?" diye sordu Yaren korkuyla.

Vitali derin bir nefes aldı ve konuştu.

"Bu, düşmanın işaret fişeği."

14. KIZIL TEĞMEN

NUBİVAGANT, THE MASK AND THE DEVİL

Tüm bunlar, dibi görünmeyen suya bir adım atıp, batmamayı beklemek gibiydi.

O adımı atmak, boğulmayı göze almak zorundaydım.

Parmaklarım Efken'in saçlarında dolaşırken şöminede yanan ateşi izliyordum. Kendine gelmesi iki saati bulmuştu ve derin bir uykudan uyanmış gibiydi; hiçbir şeyden haberi yoktu. Sonrasında her şeyi öğrendiğinde gözlerindeki korkunç ifadede suçluluk gizleniyordu.

İstanbul'daki elektrikler kesilmiş, Kız Kulesi'nde bir patlama gerçekleşmiş, bir insan grubu taşa dönmüştü. Elektrik kesintisini açıklayabilirdiniz, patlamaya da bir kılıf uydurulabilirdi ama peki ya taşa dönen insanlar? Havadan ve karadan olmak üzere İstanbul'u çevreleyen güvenlik güçleri, artan paniği azaltmıyor, daha da büyütüyordu. Efken yanağını omzuma daha sert bastırıp, tıpkı benim gibi ateşe bakarken, "Bunu ben mi yaptım?" diye sordu.

Taşa dönen insanların internete düşen fotoğraflarını hatırlayınca göğsüm sıkıştı. Parmaklarımı saçlarında kaydırıp, "Hayır," dedim. "Ama elektrik kesintisinin sebebi sensin."

Crystal, elinde bir bardak suyla içeri girdiğinde gözlerimi onunkilerle buluşturdum. Yüzünde Efken'e karşı duyduğu korkunun rengi vardı. Ona kızamıyordum çünkü az daha ölecekti. Bu yüzden Efken'den korkması çok normal geliyordu.

Crystal'in elindeki suyu alıp bir yudum içtim, bardağı Efken'e uzattım ama istemedi. Kafasını toparlamaya ihtiyacı var gibi duruyordu. Gözlerimi Crystal'e çevirip, "Diğerleri nerede?" diye sordum.

"Babanın yüz üçüncü kez aramasından sonra jeneratörü çıkarmak için depoya indiler. Vitali de dışarıda, yeni bir koruma kalkanı yapıyor. Çünkü Efken'in ışığı kalkanı delip parçalamış." Crystal ikilemde kalmış bir ifadeyle Efken'e baktı. "İyi misin?" diye sordu, gözlerinde hâlâ ona karşı duyduğu korku vardı.

Efken, "Ben iyiyim ama seni az daha haşlıyormuşum," dedi donuk bir sesle.

"Evet, yılan kızartması olmayı istediğim söylenemez. O yüzden dikkatli olsan iyi edersin. Etrafındayken kaza kurşununa gitmek istemiyorum."

Crystal'e uyarıcı bir bakış attım ama Efken, Crystal'in söylediklerine aldırış etmedi. Belki de etti ama bunu göstermedi.

"Bu ışık patlaması tüm kalkanları kırmış olabilir mi?" diye sordum merakla. Babamların güvende olup olmadığını merak ediyordum.

"Hayır," dedi Crystal. "Vitali'nin söylediği kadarıyla, sadece buradaki kalkan kırılmış. Tabii ki tüm şehrin elektriğini kestiğine göre büyük bir enerji dalgası yaymış olması olası ama evinizdeki korunma büyüsünün etkilendiğini düşünmüyorum. Yine de her ihtimale karşı Vitali'yi oraya götürüp yeni bir kalkan yaptırabiliriz."

Efken oturduğu yerden kalkıp, "Ben yaptım, ben düzelteceğim," dedi, bakışlarımı ona çevirdim. "Korunmayı güçlendiririm." Çıkışa yöneldiğinde ayaklanıp arkasından gittim.

"Kafayı mı yedin? Paramparça olduğun söylendi. Böyle büyük bir enerji dağılımından sonra hiçbir şey yapmadan iyileşmeyi beklemen gerek," dedim. "Vitali hallediyor işte. Dur durduğun yerde."

"Sokarım şimdi Vitali'ye," dedi Efken öfkeyle. "Tek parçayım, karşında duruyorum. Kör müsün?"

"İçinden çıkıp giden o ışığın önce seni parçalayıp çıktığını biliyorsun, değil mi?" diye sordum sertçe. "Oturup iyileşmeyi bekle. İç kanama geçirmediğine şükret."

"İnsanlar taşa döndü!" diye bağırmasıyla olduğum yerde kaskatı kesildim. "Hâlâ karşıma geçmiş beni düşünüyorsun. İnsanlar, senin şehrinin insanları taşa döndü! Az değil, yaklaşık on beş masum insan!"

"Bunun sorumlusu sen değilsin!"

"Nereden biliyorsun?"

"Vitali bunun düşmandan gelen bir işaret fişeği olduğunu söyledi," dediğimde Efken sabır dileniyormuş gibi gözlerini devirip dişlerini sıktı.

"En son kim cadıları taşa çevirdi, hatırlıyor musun?" diye sorduğunda sarsıldığım yadsınamaz bir gerçekti. İşaret parmağını çıplak göğsüne bastırıp, "Ben," dedi sertçe. "Ya o zavallıların taşa dönmesine sebep olan da bensem? Sadece benim yapabildiğim bir şeyi düşmanın yaptığını mı söylemeye çalışıyorsun? Kafanda beni aklamaya çalışmayı bırak!"

"Bana bağırmayı kes ve şuraya otur," dedim parmağımla koltuğu işaret ederek. "Bu kadar asilik yeter. İyileşene kadar hareket etmeyeceksin."

"İyileşmek diyor, iyileşmek diyor!" Ellerini havaya kaldırıp başına götürdü, saçlarını dağıttı ve öfkeyle bana baktı. "Sen beni delirtmek mi istiyorsun? Tek parçayım, karşındayım, iyiyim ve savurduğum o enerji yüzünden masumlar taşa döndü!"

Bir yanım bu konuda haklı olduğunu düşünüyordu, diğer yanımsa bu suçu düşmana yüklemeye son derece hazırdı. Vitali bana patlamanın sebebinin düşman olduğunu söylemişti, taşa dönen bedenler hakkında tek kelime ettiği yoktu ama bunun da düşmanın eseri olduğuna inandırmıştım kendimi.

"Efken, bağırıp çağırman olanları değiştirmeyecek," dedim soğukkanlılıkla. Bir an için durup gözlerimin içine gizleyemediği bir şaşkınlıkla baktı. "Oturup sakinleşmek, sakin kafayla düşünmek zorundasın çünkü alacağın fevri kararlar masumları geri getirmeyecek ama çok daha fazla masumun kanının dökülmesine neden olacak."

Crystal, "Sosyal medyada çok fazla asılsız haber dolaşıyor," diye fısıldadı bana yaklaşarak. "Ama askerler dışarı döküldüğüne göre,

sosyal medyadaki komplo teorisyenlerinin bile yaratamayacağı kadar büyük bir panik dalgası şehre vurmuş durumda."

"Henüz resmî bir açıklama yapılmadı," dedim kuru bir sesle. "Ama eminim patlamanın bir terör saldırısı olduğu düşünülüyor. Taşa dönen insanlar konusunda ne düşündükleriyse koca bir muamma."

"Dışarıda çok sayıda askerin dolaşması demek, işlerin çığırından çıkması demek," dedi Crystal, ona hak vermeden edemedim. "Hepsi tehlikede. Herkes. Bir şekilde tüm insanları evde kalmaya ikna etmemiz gerek. Askerler sahadan çekilmeli."

"Sence koca bir devlet, buna onay verir mi?" diye sordum. "Üstelik bildikleri hiçbir şey yokken..."

Efken, "Karşı taraftakilerin istediği de buydu," dediğinde gözlerimi ona çevirdim. Bakışlarını ateşe dikmiş, kaskatı bir çeneyle alevleri izliyordu. "İnsanları paniğe sürüklemek."

Crystal, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü kaosun olduğu yerde panik daha kolay yayılır," dedi Efken. "Bahsettiğiniz kuleyi patlamaları bu yüzdendi. Halkı galeyana getirmek istiyorlar." Kaşlarını çattı. "Benim birkaç insanı taşa çevirmiş olmam da ekmeklerine yağı sürmüş olmalı."

"Senin yaptığın şüpheli."

"Benden başkası yapamaz," dedi sertçe. "Beni aklamaya çalışmayı bırakmanı söyledim sana, değil mi?"

Tartışacak gücüm olmadığından sustum. Şafağa doğru babam geldi, yanında bir koli dolusu el feneri, pil ve powerbank getirdi. Son derece panikli görünüyordu. Her şeye rağmen soğukkanlılığını koruyan babamı bile panikleten bu durumun, bedellerinin en ağır şekilde ödeneceğini hissetmeye başlamıştım. Dahası, sanırım o bedelleri ödeyen onlar değil, biz olacaktık.

Babam, kolinin içinden bir fener çıkarıp pili içine yerleştirirken, "Gece çok sayıda insan, gölge gördüklerine dair ihbarda bulunmuş," dedi. Gözlerimi babama dikmiş, bir sonraki cümlesini duymaktan korkarak onu izliyordum. Kafasını kaldırıp bana bakınca bedenimdeki gerilim çoğaldı. "Şimdilik tüm bunların bir terör saldırısı olduğunu düşündüklerini belirtmişler ve askerler de sokağa salınmış. Ayrıca

taşa dönen insanlarımız yüzünden tüm dünyanın gözleri de geceden beri üzerimizde. Sayısız kanalda, sayısız haber, sayısız açıklama yapılmış ama İstanbul'dan konuyla ilgili bir açıklama hâlâ yok."

Efken sessizlik içinde zemini izliyordu. Babamın bakışları ona çevrildi. "Yıldırımlarını uzun süre içinde sıkıştırırsan olacağı buydu. Tek parça olduğuna şükretmelisin. İç kanama geçirmediğine emin misin?"

Babamın her konuyla ilgili bilgi sahibi olması kanımı dondursa da gözlerimi Efken'e çevirip dikkatle ona baktım ve bu konu hakkında düşünmemeye çalıştım.

Efken, "Bilerek yapmıyordum," deyince babam tek kaşını kaldırdı. "Kendini öldürebilirdin."

"Mahinev'i tehlikeye atmaktansa, kendimi yok etmekte bir sakınca görmüyorum," dedi Efken hiç düşünmeden.

Kalbim, kor bir kömür gibi göğsümün içinde yanmaya başladı. Babamın gözlerindeki o ifadeye uzun süre bakamadım ama gördüğüm kadarıyla, duyduğu şey onu şaşırtmamıştı. Beklediği bir şeyi duymuş gibi bakıyordu.

"Askerlerin geri çekilmesini sağlamalıyız baba," dedim kalbimde hâlâ Efken'in cümlesi kan gibi uğulduyorken.

Babam, "Bunu nasıl yapacağız?" diye sordu, ilk defa bir şeyi bilmiyormuş, bir yol bulamıyormuş gibi bakıyordu gözlerime. "Mahinev, geri çekilmeleri için neler olduğunu bilmeleri gerekir ve inan bana, seni de beni de bir hastane odasına kapatırlar."

"İnsanların taşa dönmesini normal karşılayıp, bizim anlatacaklarımızı mı garipseyecekler? Bunu mu söylüyorsun?" diye sordum sertçe. "Baba, dışarıdaki kalabalık hem daha büyük bir kaosu başlatacak hem de çok sayıda insan zarar görecek. Gölgeler insanları rahatsız ediyor, kendilerini onlara gösteriyorlar."

"Kimse bize inanmaz, bir de üstüne hücreye tıkılırız."

"Baba, ortamın bu hâlde olmasına izin veremeyiz. Farklı ülkelerdeki insanlar da ayaklanacak," dediğimde babam gözlerimin içine çaresizlikle baktı. "Kimse bir grup insanın taşa dönmesini normal karşı-

lamaz. Hele bir de araba büyüklüğünde kurt ölülerinin bulunduğu bir şehirde oluyorsa bu olay."

İbrahim içeri girerken, "Mahinev haklı, efendim," dedi. "Gölgeler büyük bir kaosun fitilini ateşledi ve bunu bilerek yaptılar."

"Gölgeler," diye fısıldadı Crystal. "Yani artık kesin olarak karşımızdaki şeylere bu ismi verebiliyoruz, öyle mi?"

"Arkalarında başka bir şey olduğu kesin," dedi Efken. "Ama şimdilik kimlerle mücadele ettiğimizi biliyor gibiyiz."

"Gölgeleri yöneten birisi var," dedim babama dönerek. "Başları o mu bilmiyorum ama kıdemliydi. Onlara hükmediyordu ve o şey çok güçlüydü. Beni rahatlıkla püskürtüp benimle alay etti."

Babam sessizce gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu.

"Bir şey söyle!" dedim sertçe. "Böyle durup kendi savaşımızı beklerken başka bir savaşa kayıtsız kalamayız. Karşımızdakiler güçlü ve insanlar zarar görebilir!"

"Bir önerin var mı?" diye sordu babam sertçe, onu öfkelendirdiğimi hissetsem de artık duramazdım.

"Devleti yönetenlere kim olduğumuzu göstermeliyiz," dedim hiç düşünmeden. Babam bana delirmişim gibi baktı. "Ne? Ciddiyim ben. Bunu yapmayacağımızdan emin oldukları için kaos çıkardılar. Ortalık anacık babacık yerine döndü ama bunu kendi lehimize çevirebiliriz. İnsanları sahadan uzaklaştırırız ve böylece azalan kalabalığın içinde onları bulmak çok daha kolay olur."

"Onlara ulaşmak kolay mı sanıyorsun?" diye sordu babam. "Kimse bizi ciddiye alıp kulak vermez."

"Gösterirsek, gözlerine sokarsak, görmezden gelebilirler mi?" Sorum babamı endişeyle doldurmuş olmalıydı, kaşları anında çatılmıştı.

"Kendini yem diye ortaya atmayı düşündüğünü söyleme bana," dedi Efken bir anda, babam ona hak veriyormuş gibi başını salladı ve bana delirmişim gibi baktı.

"Yem falan değilim. Gerçeği göstereceğim ve onlar da ne olduğunu ya kabullenecekler ya da ortada durmaya devam edip zarar görecekler. Bu uyarıyı onlara borçluyuz!"

"Ben yokum," dedi babam başını iki yana sallayarak. "Kendini ifşa etmene izin veremem."

"Kendimi tüm insanlığa değil, sözü geçenlere ifşa edeceğim, hepsi bu baba!"

İbrahim, "Başka çaremiz yok," dediğinde bana arka çıktığı için kendimi biraz daha güçlü hissettim.

"Sizin ağzınızdan çıkanı kulağınız duyuyor mu?" diye sordu Efken, sesi kurşun gibiydi ve kesinlikle saplanacak bir yer arıyordu. "Mahi, seni ne yaparlar biliyor musun? Bir deney faresi."

"Yaklaşan kıyameti gördüklerinde, tek yaptıkları sözümü dinlemek olacak," diyerek odadan çıktım ve arkamda derin, korkunç bir sessizlik bıraktım.

İSTANBUL'DA NELER OLUYOR?
DEVASA BÜYÜKLÜKTEKİ KURT ÖLÜMLERİNİN ARDINDAN, ON BEŞ KİŞİLİK BİR GRUBUN TAŞA DÖNMESİ AKILLARDA SORU İŞARETİ BIRAKTI.
BENZER BİR LUT KAVMİ VAKASI MI?
TÜRKİYE'NİN GÖZDE ŞEHRİ İSTANBUL, DEHŞET SAÇMAYA DEVAM EDİYOR.
İNSANLAR, GÖLGELER GÖRDÜKLERİNİ SÖYLÜYORLAR.
TAŞA DÖNÜŞMÜŞ ON BEŞ İNSAN HAKKINDA HÂLÂ GÜNCEL BİR AÇIKLAMA MEVCUT DEĞİL.
İSTANBUL'DAKİ PATLAMANIN ARDINDAN YETKİLİLER ALARMA GEÇTİ. ASKER SAHAYA İNDİ.
ARTTIRILAN GÜVENLİK ÖNLEMLERİ!
DİN ADAMLARINDAN AÇIKLAMA GELDİ!
HAVADAN VE KARADAN KONTROL ALTINA ALINAN İSTANBUL, ÂDETA BİR KARANTİNA BÖLGESİNE DÖNÜŞTÜ.
ÇOK SAYIDA İNSAN, TATİL BİLETLERİNİ İPTAL ETTİ.
TÜRKİYE TATİL İÇİN GÜVENLİ BİR SEÇENEK DEĞİL.

BAŞKA HANGİ ÜLKELERDE TATİL YAPABİLİRSİNİZ? HABERİN DEVAMI İÇİN TIKLAYIN.

Haberleri uzun uzun okudum. Türkiye'de ne kadar yayın yasağını devreye sokmuş olsalar da yurt dışındaki insanları durduramıyorlardı. Üstelik yurt dışı üzerinden yayın yapan çok sayıda Türk gazeteci vardı ve onlarca şarlatan da insanları korkutmak için bir şeyler uydurup duruyordu.

Miran, "Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sorunca irkilerek ona doğru baktım. Babamı bir şekilde kandırıp buraya gelmişti, muhtemelen benim için endişelendiğinden buradaydı ama yine de endişesini göstermemek için çabalıyordu.

"Bakanlardan biriyle görüşme ayarlayabilirsem, her şeyi değiştirebilirim," dediğimde Miran söylediğim şeye alayla güldü ama bunu sinirleri tepesine toplandığı için yaptığını biliyordum.

"Abla, o tür adamlar sıçmaya bile randevuyla gider," dedi. "Halktan bir insanla ne hakkında görüşecekler? Hele ortalık bu kadar karışmış durumdayken. Suikast girişiminden içeri tıkarlar seni."

"Huysuz ikize katılacağım aklımın ucundan geçmezdi," dedi Crystal. Üzerinde bana ait eşofman takımları vardı, saçları dağınık görünüyordu ama buna rağmen çekiciliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Miran ona sinir bozucu bir şeye bakıyor gibi baktıysa da bu Crystal'in biraz olsun umurunda olmadı. Bileğindeki lastik tokayla kafasının üzerine kuş yuvasından hallice bir topuz yaptıktan sonra karşımdaki koltuğa oturdu. "Onlarla görüşebilmen için içeriden birilerini tanıyor olman gerekir."

"Belki de bir video yayınlayıp dikkatlerini çekmeliyim?" diye bir fikir attım ortaya. Miran ile Crystal aynı anda komik bir ses çıkardılar ama onlara aldırış etmedim. "Beni tehdit olarak algılasalar bile merak edip konuşturmak isterler. Bence bu çok mantıklı."

"Benim küçük kızım mantığını Varta'da unutmuş," diyerek içeri giren babama baktım. Arabanın anahtarını konsolun üzerine koyup, "Bu seni sadece hapse gönderir ya da dün de söylediğim gibi doğrudan hastaneye."

"Buna göz yummamı bekliyorsun yani?" dedim sorar gibi, sesimdeki suçlamayı anlamış olacak ki kaşlarını çattı.

"Göz yummayacağını bildiğim için elimden geleni yaptım," dedi babam, bu söylediğine anlam yükleyemediğim için kaşlarımı çatıp ona sorguyla baktım. Derin bir nefes alarak, "Melih, içeri gel lütfen," dedi. Burada bir yabancı mı vardı? Onun varlığını dahi hissetmediğime emindim. İçeri kamuflaj kıyafetli, yaklaşık iki metre boylarında, rütbesinin yüksek olduğu kumaşın üzerindeki apoletlerden belli olan bir asker girdi. Duraksayarak askere baktım, ardından bakışlarımı babama çevirdim. "Yüzbaşı Melih Çelikhan," diye tanıttı babam askeri.

Babama sorguyla bakmaya devam ediyordum.

"Kim olduğumuzu biliyor," dedi babam, bunun üzerine Efken de kapıda belirdi. Adamın geldiğini benden önce görmüş gibi rahat görünüyordu. "Çünkü o da bizden biri."

"Anlamadım?" Gözlerim hızla askere döndü. Onda herhangi bir doğaüstü enerjisi alamıyordum. Gözlerimde büyüyen soru işaretlerini gören Yüzbaşı, sakince, "Bir Türk askeriyim, evet," dedi başını sallayarak. "Ama aynı zamanda bir Kızıl Teğmen'im." Bu cümlenin hemen ardından kahverengi gözlerinin ortasında kırmızı, yuvarlak bir ışık yanıp söndü. Bir tür lazer ışığı gibiydi ama zayıftı, aynı zamanda bir silahın da insanı hedef alan ışığına benziyordu.

"Kızıl Teğmenler, doğaüstü askerlerdir. Gölge Teğmenlerinin üstüdür," diye açıkladı babam. "Varta'dayken bir doğaüstü askeriyle karşılaşma şansın olmadı mı?"

Başımı iki yana salladığımda Efken, "Ramon Velencoso, Gölge Teğmeni'nden bahsetmişti," dedi. "Yani ben varlıklarından haberdardım."

"Peki neden burada?" diye sordum merakla. Miran, donmuş bir şekilde hemen önümüzde dikilen, boyu neredeyse iki metrelik olan askere bakıyordu.

"Teğmen, aynı zamanda devletimizin askeri. Bir yüzbaşı olarak görevini sürdürüyor. Görüşmen için yardımcı olabilecek birisi," dedi babam. Bu görüşmeye şiddetle karşı olmasına rağmen neden bunu yapmıştı? Durmayacağımı bildiği için mi? Çatık kaşlarla askere baktım.

"Devlet sizin doğaüstü olduğunuzu biliyor mu?"

Asker, "İçeride yetkili bir doğaüstü var," dediğinde donup kaldım. "Yoksa bunca zamandır cüssesi bir cip boyutunda olan ölü kurtlarla ilgili haberler neden örtbas edilsin? Bazen halkın akıl sağlığını korumak için onlardan gerçeği gizlemen gerekir. Bunun dışında diğerleri bilmiyor. Sadece yetkili olan kişi biliyor ve eğer konuşmak istiyorsan, sana deli yaftalaması yapıldığı takdirde söylediğin her şeye arka çıkacağımızdan emin olabilirsin. Bu mesele çirkinleşmeye başladı ve halkın güvenliğini sağlamak zorundayız. Bu yüzden içeriden tam yetki aldım."

"O zaman neden onlarla konuşup halletmiyorsunuz?" diye sorduğumda, "Eğer biz devralırsak, sahaya inemezsin," diye cevapladı. "İndiğin takdirde seni de tehdit olarak görüp yok etmemiz konusunda emir alırız. Bu yüzden eğer içeridekiler varlığımızdan haberdar olacaksa, senin de istediğin gibi önce seni tanımak zorundalar."

"Ben tam yetki istiyorum ve doğaüstü kanı taşımayan tüm askerlerle birlikte halkın sokakları terk etmesi gerekiyor," dedim. "Çünkü ne kadar güçlü olsalar da karşılarında şeytan kanı taşıdığına emin olduğum o ucube gölgeler olduğu sürece, hiç şansları yok."

"Askerimizi ve halkımızı tehlikeye atmak istemediğim için buradayım," dedi Melih Çelikhan. "Bir savaşın eşiğindeyiz ve sadece doğaüstü teğmenler ile diğer ırklar bu savaşa katılabilir. İnsan kanı, insan canı, insan ruhu taşıyan kimsenin bu savaşın içinde yeri yok."

"Peki ne yapacağız?" diye sordum merakla.

"Efken Karaduman," diyen asker, bakışlarını Efken'e çevirdi. "Öncelikle şehirdeki elektrik kesintisine neden olduğunuza dair küçük ipuçlarına sahibim ama size doğrudan bununla ilgili bir soru sormayacağım." Bedenini de Efken'e çevirdiğinde şimdi göz gözeydiler. "Ama madem tüm teğmenlerin gece aynı rüyayı görmesine neden olacak güçte birisiniz, sizi de görmek zorundalar. Neler yapabildiğinizi bilmek zorundalar." Gözleri bu defa bana çevrildi. "İkiniz önemlisiniz ve eğer devletin güvenini kazanırsanız, işte o zaman şehirdeki tüm insanları koruyabiliriz."

Babam sıkıntılı bir nefes vererek, "Melih," dedi, "eğer kızım o binadan tek parça, iki ayağının üzerinde ve özgür çıkmazsa, yapabileceklerimin bir sınırı olmadığını sakın unutma."

Melih, gülümsedi. "Hem benden yardım istiyorsun hem de beni tehdit ediyorsun. Hiç değişmemişsin, Aykan Demir. Hâlâ aynı öfke problemleri olan, kibirli Alfa'sın."

"Ben sana söyleyeceğimi söyledim."

Asker başını sallayıp gözlerini Efken'e çevirdi. "İnsanları taşa çevirebilen kişi sensin, değil mi?" diye sordu. Efken dişlerini birbirine bastırdı, cevap veremedi ama vicdanının sesi, dudakları aralanmasa da gözlerinden sızıyordu. "Sanırım bize inanmaları için küçük bir gösteri düzenlemen gerekecek."

"Görüşmeyi ne zaman ayarlayacaksın?" diye sordu Efken, gözlerini adamın gözlerine dikerek.

Askerin dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Görüşme olmayacak. Onu rehin alacağız."

Yüzümdeki kan çekildi, Efken ile aynı anda, "Ne?" diye sorduk.

"Ortalık bu kadar karışıkken sıradan insanlarla görüşürler mi sanıyorsunuz?" Asker tek kaşını havaya kaldırdı. "Yeteneklerinizi gördüğünde ve içerideki yetkili doğaüstü ile birlikte biz de sizi doğruladığımızda, zaten her şey çözülmüş olacak."

Crystal, "Bu delilik," dedi. "Tutuklanmanız için gayet yeterli bir girişim ayrıca." Gözlerini askere dikti. "Seni de görevden alırlar."

"Yetenekleri gördüğünde ve gerçekler bu denli ortaya dökülmüş durumdayken sence bunu göze alabilirler mi? Kurtarıcısı olmayan bir ülkeye ne olur, biliyor musun? Tek başlarına ülkeden bu pisliği silemeyeceklerini anlayacaklar," dedi asker.

"Tamam, yapalım şunu," dedik Efken ile aynı anda. Miran, sanki Miraç'ın söyleyeceği bir şeyi dudaklarının arasında gizliyormuş gibi bize tuhaf tuhaf baktı. Efken ile aynı anda Miran'a döndük. "Evet, senkronize yeteneğimiz yüksek."

Miran, "Vay be, bunu söyleyeceğimi nereden bildiniz?" diye sordu afallayarak.

"İdmanlıyız," dedi Efken, bakışlarını yeniden askere çevirdi. "Ne zaman yapacağız?"

Melih, bileğindeki saate baktı. "Binada elektrikler kesik," dedi, "ama jeneratörler devrede. O yüzden çalışma saatlerinde esneklik ya-

pılmadı. Bu hafta makamında olduğu son gün, yaklaşık dört beş gün tekrar binaya gelmeyecektir. O yüzden acele etmemiz gerek."

Hissettiğim karmaşayla, "Şimdi mi?" diye sordum şokla.

"Evet. Hazırlanmaya başlasanız iyi olur." Melih bakışlarını babama çevirdi. "Dışarıda bekliyor olacağım. Burada çok fazla türden doğaüstü var. Üzerime enerji almak istemiyorum."

Babam başını salladığında Melih odadan çıktı.

"Hazırlanmaya başla," dedi babam.

"Bu kadar hızlı mı?" diye sordum gözlerimi iri iri açarak. "Bu bir tür intikam mı?"

"İstedin ve yaptım," dedi babam omuz silkerek. Şimdi ne hâlin varsa gör demenin farklı bir versiyonuydu bu cevap.

Üzerimi değiştirmek için odadan çıkarken kendi kendime söylendim. Üst kata çıkarken Efken'in arkamdan geldiğini hissettim ama aldırış etmedim. Babam etrafımızdayken arkamdan gelecek kadar canına susamış olması o an için umurumda olmadı. Üzerimdeki kazağı sıyırıp yatağın üzerine attıktan sonra yere çöktüm ve valizin kapağını kaldırdım. Efken odaya girip kapıyı kapatırken, "Odanın kapısını kapatmadan neden soyunmaya başlıyorsun?" diye sordu sertçe ama bunu duymazdan geldim.

Valizden beyaz bir gömlek, kolları kesik triko bir elbise çıkardım. Gömleği üzerime geçirip düğmeleri iliklemeye başladığımda Efken tam karşımda durmuş bana dik dik bakıyordu.

"Babam arkamdan yatak odasına girdiğini gördüyse, ki salak değil, şu an burada olduğunu biliyor, ölümlerden ölüm beğen," dedim kaskatı bir sesle. "Ve hazırlanmaya başla."

"Ne ölüm ne başka bir sik umurumda değil. Güvende olacağından emin misin?"

"Babam güvende olmayacağıma inandığı hiçbir şeye göz yummaz. Demek ki o askere inanıyor." Elbiseyi üzerime geçirdim. Mini bir elbiseydi, siyah ince çorabı da bacaklarımdan geçirdiğimde tamamlanmış görünüyordum. Topuklu çorap çizmelerimi de ayaklarıma geçirdim.

Efken babama ait siyah gömleği giymek için üzerindeki kazağı çıkarıp kenara atarken, "Adama ne söyleyeceksin?" diye sordu.

Aynanın önüne ilerledim, saçlarımı önüme alıp elbisenin duruşunu düzelttikten sonra, "Gerçek neyse onu söyleyeceğim," dedim.

Efken, gömleği üzerine geçirdi ama düğmelerini iliklemedi. Gömlek üzerinde ince bir ceket gibi duruyorken bana doğru yürüyüp, bileğimden tutarak beni kendine çevirdi. "Senin üzerinde deney yapmaya kalkışacak biri olursa, bunu ima bile edecek olursa, onu bir taşa çevirip tek yumrukla parçalara bölerim," dedi tehditkâr bir sesle. "Şimdiden bu konuda anlaşalım, sonra ciyaklama."

"Sana kalmadan onu ateşimin gazabından geçiririm, endişen olmasın," diyerek bileğimi sertçe geri çektim. "Giyin ve aşağıya in."

Efken, "Nasıl istersen sert kız," diye alay etti ama bunu umursamadım. Siyah çantamı yerden alıp odadan çıktım ve aşağıya indim. Miran, koridorda dikilmiş babamla tartışıyordu ama kelimelere odaklanmamayı tercih ettim çünkü yeterince gergin hissediyordum.

Miran, "Abla," diyerek önüme geçti. "Bundan emin misin? Eğer bu başkalarının kulağına giderse insanlar sana bir daha insan gözüyle bakmaz. Bu senin için çok tehlikeli. Potansiyel bir ava dönüşmek mi istiyorsun?"

"Ben av falan değilim, Miran," dedim kardeşimin gözlerinin içine uzun uzun bakarak. "Ben avcı da değilim ama bir seçim yapmak zorunda bırakılırsam, av değil, avcı olurum."

"İnsanlara böyle bir şeyi duyurmayı göze alamazlar diyorum ama anlatamıyorum," dedi babam. "Miran, senin kafan basmıyor mu?"

"Ablamı tüm bunların içine dâhil eden senken daha fazla konuşma," dedi Miran bir anda öfkeyle. "Mecbur olmadığımız bir kaderi onlara dayattın."

"Dayattığım falan yok! Ben böyle olsun istedim mi sanıyorsun? Son âna kadar savaştım!"

Miran, "Demek ki yeterince savaşmamışsın!" diye bağırdı.

"Babamla konuşurken sesinin tonuna dikkat et," dediğimde bakışları bana çevrildi. "Ben hâlimden memnunum, olur da bir sabah bizim gibi bir ucube olarak gözünü açacak olursan, o zaman karşısına geçip hesap sorarsın. Şimdilik hâlâ bir insansın."

"Abla."

Mahzar, "O haklı," diyerek araya girdi. "Koca bir saçmalığın içine düşmüş kişi olmama rağmen sakinliğimi koruyorum ama senin tek yaptığın babama saygısızlık edip bir çocuk gibi mızmızlanmak. Miran, kes artık şunu."

Tartışmanın fitiline bir ateş de ben yakmak istemediğimden gözlerimi babama çevirip, "Kendi arabamla mı gideceğim yoksa beni asker mi götürecek?" diye sordum.

Babam, "Kızıl Teğmen size eşlik edecek," dedi öfkesini bastırmaya çalışarak. "Her ihtimale karşı siz dönene dek burada kalacağım."

"Annemi yalnız bırakma."

"Annen güvende."

Efken'in yanımdan geçip çıkışa yöneldiğini gördüm. Bir süre olduğum yerde dikilsem de kaçış olmayacağını kavradığımda ben de yavaşça çıkışa yöneldim.

Askerin zırhlı cipi dışarıdaydı. Bu ciple buraya gelmesi başka zaman olsa dikkatleri üzerine çekebilirdi ama askerlerin sokağa dökülmesinin ardından zırhlı araçlar İstanbul'un sokaklarını esir almış olmalıydı. Efken benimle birlikte arka koltuğa geçti. Kızıl Teğmen hiçbir şey söylemeden arabayı çalıştırıp sürmeye başladı. Koruluğun içindeki yolda son sürat ilerlerken kar tanelerinin şiddetli bir şekilde düştüğü yeryüzünü izledim. Kar, bir sınırı yok gibi sürekli olarak, duraksamadan yağıyordu.

Dışarıda bir asker seli vardı. Özellikle şehrin içinde ilerlemeye başladığımızda çok sayıda askerî araç görmüştüm. Sokaklarda volta atan onlarca askerî zırhlı araç ve polis araçları vardı. İnsanlar sorgulamaya başladığından olsa gerek, bazı sokaklarda gruplar toplanmış, ellerinde pankartlarla yoğun kar yağışının altında sloganlar atmaya başlamışlardı. Yaşananların sadece internete yansıyan haberlerden fazlası olduğunu fark ettim. Panik, şehri tıpkı durmadan yağan kar gibi etkisi altına almaya başlamıştı.

Dizim Efken'in dizine değiyor, gözlerimiz ilerideki kalabalığı izliyor olmasına rağmen birbirimize temas ettiğimiz için bedenlerimiz kasılıyordu. Efken'in bakışlarının yavaşça bana çevrildiğini hissettiğimde ben de ona baktım ve neredeyse karanlığa esir düşmüş gibi gri görünen arabanın içinde göz göze geldik.

Zırhlı araç, binanın önünde durana kadar Efken ile birbirimizi izlemeye devam etmiştik. Nihayet geldiğimizde, internette ne adresinin ne de fotoğraflarının olmadığı o özel binaya baktım. Dışarıdan büyük, beyaz bir malikâneyi anımsatıyor, demir parmaklıklardan oluşan yüksek korkulukların arkasında korunuyordu. İçeri girebilmemiz için plakası tanımlanmış zırhlı bir aracın içinde olmamız yeterliydi. Askerin gerçekten yetki sahibi biri olduğunu kapılar onun için sorgusuzca açıldığında anladım.

Araç, binaya ait büyük bahçede ilerledi, otopark alanına girdi. Otoparkın girişine özel bir kart okutan asker, kendi aracına ait olan park kısmına yönlendirildi. Aracı park ettikten hemen sonra, "Sizi içeri aldıktan sonra sistemi on beş dakikalığına kilitleyeceğim. Bu sayede odaya girdiğinizde herhangi bir güvenlik alarmını devreye sokamayacak, birilerinden yardım isteyemeyecek," diye açıkladı. "Turnikelerden geçmeden önce parmak izi ve göz taraması yapılıyor ama tarama verileri ertesi gün kayda geçiyor. Bu yüzden bir sorun çıkmayacak, içeride davetsiz bir misafir olduğu anlaşılmayacaktır."

Efken sabit bir sesle, "Peki ya güvenlik kameraları?" diye sordu.

"Onlardan yana da endişeniz olmasın, biz Kızıl Teğmenler, kameraları bozmak konusunda oldukça tecrübeli ve işinde iyiyizdir," diyerek gözlerini işaret etti. Gözlerindeki kızıl ışığı hatırladım.

"Baştan söylüyorum," dedi Efken, sesi her zamanki gibi baskındı. "İçeride istemediğim bir durumla karşılaşırsam, yanımdaki kadına karşı herhangi bir tehdit unsuru hissedecek olursam, binadaki herkesi küçük bir toz parçasına dönüştürürüm."

Melih, "Buna şüphem yok, endişelenme," dedi alaycı ama bir o kadar da donuk bir sesle. "Hazır mısınız?"

Hazır mıydım? Bilmiyordum. Adamın karşısına geçip ne söyleyeceğimi bile tam olarak kestiremiyordum. Kafamda bir konuşma tasarlamış değildim. Tüm bunlara rağmen başımı aşağı yukarı salladım ve Efken hissettiğim sıkışıklığı fark etmiş gibi elini elimin içine kaydırdı. Parmaklarımız birbirine dolanırken sertçe yutkunup omzumun üzerinden ona baktım. Bana, o burada olduğu sürece başıma hiçbir şeyin gelmeyeceğinin garantisini veren bir ifadeyle bakıp göz kırptı.

Otoparktan çıkarken Efken ile ellerimiz tek bir an olsun ayrılmadı. Melih, turnikelerin önüne geldiğimizde kartını ekrana bastı ve parmak izini tanıttı. Çift katmanlı turnikelerin kilidi açıldı ve içinden geçerek büyük bir lobiye geçtik. Lobide oturan kadın kafasını kaldırıp bize bakmadı. Sanırım sistemden kimin giriş yaptığını gördüğü için aldırış etmemişti. Kadının umursamazlığına şaşırarak bir diğer koridora girdim. Efken hâlâ elimi tutuyordu.

Melih, "Göz ve parmak izi," diye uyardığında bakışlarım koridorun sonundaki platforma takıldı. Göz ve parmak izi tanımlaması yapılmadığı müddetçe bir sonraki aşamaya geçiş yapamıyor, bu koridorda takılıp kalıyordunuz. İlk önce ben parmak izi ve göz taramasından geçtim, ardından Efken de yapması gerekenleri yaptı ve Melih bundan haberinin olduğunu belirten bir şifre girerek kendi adını kayda geçirdi.

Asansörlere ilerlerken, "Bu saatler, çoğunun toplantı yaptığı ve birçoğunun da restoran bölümüne geçtiği saatlerdir," diye açıkladı Melih. "O yüzden koridorlarda sizi tehlike olarak görecek insanlar olmayacak, endişeniz olmasın."

"Peki ya korumalar?" diye sordum.

"Korumalar çoktan aşağıda kaldı. Buraya korumaların bile girmesi yasak. Sadece yetkili askerler ve bakanlar girebiliyor, yanlarında birileri varsa da göz ve parmak izi taramasından geçmek zorunda. Sonrasında da yanındaki kişiden sorumlu olduğunu belirtmek için yetkili kişi bilgilerini bir defa daha kayda geçiyor," dedi Melih.

"Çok da güvenli sayılmazmış," dediğimde Melih tek kaşını kaldırdı.

"İnan bana, daha güvenli çok az yer görmüşsündür," dedi donuk bir sesle.

Beyaz bir koridora girdiğimizde bu koridorun diğerlerine nazaran daha dar ama daha çok aydınlatmaya sahip olduğunu fark ettim. Altın varakları olan çift kanatlı kapının önünde durduğumuzda Melih'in gözleri Efken'e çevrildi.

"Siz içeri girdiğinizde panikleyecek. Onu korkutmamaya çalış."

Efken, "Benimle bir canavarmışım gibi konuşuyorsun," dedi alayla, bunu alayla söylemesinin tek nedeninin onun da kendisini bir canavar olarak görmesinden olduğunu düşündüm.

Melih tek kaşını kaldırarak, "Olmadığını söyleyebilir misin?" diye sordu ve derin bir nefes alarak, belki de meslek hayatında ilk kez bir suça karışıyor olmanın getirdiği stresle kapıyı tıklattı.

Birisi içeriden, "Gel," diye seslendi.

Melih kapıyı açmadan önce burnundan sert bir nefes verdi. Kapı aralandığında ve içeri ilk adımımı attığımda göğsümde bir panik dalgası büyümeye başlamıştı. Gösterişli masasının arkasına oturan, yüzünü televizyon programlarında ve internet haberlerinde sık sık gördüğüm o Bakan, gözlerini gözlerime dikti. Kaşları sertçe çatılırken kafası allak bullak olmuş gibiydi. Melih'in de bizimle beraber içeri girdiğini gördüğünde bir an için duraksadı, ardından kaşları daha sert çatıldı. Bu durumu hadsizce buluyor olmalıydı. Tehdit olarak algılamadığı kesindi. Melih'e olan güveni gözlerinden okunuyordu.

Elini masaya bastırarak, "Neler oluyor, Melih?" diye sordu, sesi tehditkâr ve sinirliydi.

Melih, "Efendim," dedi gözlerini adama dikerek. "Size her şeyi açıklayacağım fakat Efken Bey ve Mahinev Hanım'a birkaç dakika müsaade etmelisiniz."

"Bu insanlar da kim?" Adam öfkeyle yerinden kalktı. "Sen benimle alay mı ediyorsun? Benden izinsiz birilerini nasıl buraya getirirsin? Gazeteci mi bunlar?" Eli telefon ahizesine gitti. Ahizeyi kaldırdığı sırada Melih, "Boşuna yorulmayın," dedi. "Şu an bu kattaki tüm hatlar kesik. Ben dışında ulaşabileceğiniz yetkili kimse yok."

Adam öfkeyle, "Sen ne söylediğini zannediyorsun?" diye bağırdı. Bu kez parmağı güvenlik alarmına ait düğmeye uzandı ama Melih, burnundan sert bir nefes verip adamın gözlerinin içine bakarak bunun da boş bir çaba olduğunu âdeta bakışlarıyla gösterdi. Bakan, alarmın çalışmadığını fark edince panikleyerek gözlerini Efken'e dikti. Efken'in görüntüsünün korkutucu olduğu kesindi, adamın korktuğu da saklayamayacağı kadar aşikârdı. Bir suikasta kurban gideceğini düşünmeye başlamış olmalıydı.

Adamın korku dolu bakışlarından duyduğum rahatsızlıkla, "Bizi dinlemeniz gerekiyor," dedim ellerimi havaya kaldırarak. "Size zarar vermek için gelmedik. Böyle bir niyetimiz yok. Lütfen şöyle bakmayın."

Adamın Efken'e saplı olan gözleri bana çevrildi. Alnı boncuk boncuk terlemişti. "Eğer son olaylar yüzünden geldiyseniz, şu an kamuoyuyla bir bilgi paylaşamıyoruz," dedi adam aceleyle. Bizim en iyi ihtimalle gazeteci olduğumuzu düşünüyordu. Senaryonun kötü tarafında da sanırım suikastçıydık.

"Son olaylar yüzünden geldiğimiz doğru," dedim elimi havada onu sakinleştirmek ister gibi yavaşça oynatarak. "Lütfen oturur musunuz?"

"Melih," dedi adam korkuyla. "Burada neler oluyor bilmiyorum ama görevini yerine getirmelisin. Şu an ihanet ediyorsun."

"Hayır efendim," dedi Melih. "İnanın bana, şu an sizi kurtarıyorum."

"Bu da ne demek oluyor?"

Efken, "Otur," dedi dişlerinin arasından. "Burada durup sabaha kadar sakinleşmen için sana terapi verecek değiliz."

Adam tereddüt ve içinde gitgide büyüyen o korku duygusuyla Efken'e bakıp, başını zar zor sallayarak koltuğuna oturdu. Kravatını gevşeterek kendisine nefes alabileceği küçük bir alan yaratmaya çalıştı. Stres altında olduğu için artık sadece alnı değil, tüm bedeni terliyordu.

"Sizi dinliyorum," dedi sessizce, gözü sürekli olarak saate dokunuyordu.

"Öncelikle yaşananlar bir terör saldırısı ya da size açılmış bir savaştan kaynaklı değil," dediğimde gözlerini yeniden gözlerime mıhladı. Kaşlarını çattı ama bir yorumda bulunmadı. Melih ve Efken'i arkamda bırakarak adamın masasına doğru yaklaştım.

"Daha büyük bir sorunla karşı karşıyasınız," dedim hiç düşünmeden. "Ne silahla ne de bombayla durduramayacağınız kadar büyük bir sorunla."

Adam gözlerimin içine bakıp, "Dindar kesimden misin?" diye sordu. Bir an bu soruyu algılayamadım ama daha sonra sosyal medyadaki yazıları hatırlayıp kaşlarımı çattım.

"Hayır, insanların işlenen günahlardan dolayı taş kesildiklerinden ya da kıyametin yaklaştığından bahsetmeyeceğim," dediğimde

adam bu kez duraksadı. "Çünkü yaşananların sebebi hiçbiri değil. Ne kıyamet yaklaşıyor ne de işlenen günahların bedeli ödeniyor."

"Genç bayan, sizi anlamıyorum," dedi karmaşayla.

"Anlıyorsunuz. Siz de içten içe hiçbir kimyasal saldırının buna sebep olamayacağını biliyorsunuz. Siz de içten içe olup bitenleri sorguluyorsunuz," dedim ve ellerimi masaya bastırıp adama doğru eğildim. "Savaşılması gereken şey bir insan değil, olup bitenler insan işi de değil," dedim kendimden emin bir sesle. "Siz doğaüstü bir varlıkla savaşmaya çalışıyorsunuz. Yapmayın. Askerleri sahadan çekin ve sokağa çıkma yasağının yürürlüğe sokulmasını sağlayın. Aksi hâlde çok insanın canı yanacak, çok fazla kayıp yaşayacağız."

"Doğaüstü?" Adam kaşlarını çatıp bana garip bir bakış attığında, "Evet," dedim başımı sallayarak. "Bundan bahsediyorum." Göz bebeklerim bir elips şeklini alarak yukarı ve aşağı olmak suretiyle iki farklı yöne çekildiğinde, karşımdaki adamın sırtını korkuyla sandalyesine yasladığını gördüm. Nefesini tuttu, gözleri iri iri açıldı ve boğazının gerilerine gizlediği çığlık, dudaklarından tiz bir inilti olarak çıktı.

"Sen de neyin nesisin böyle?" diye sordu adam tir tir titreyerek.

"Askerleri geri çekin, sokak yasağını başlatın."

"Sen de nesin böy-"

"Papağan gibi aynı şeyleri söylemeyi bırakmazsan, bu odanın sahibi değil, bu odadaki bir heykel olacaksın," dedi Efken tehditkâr bir sesle.

Adam, "Ne?" diye sordu kekeleyerek. Taşları birdenbire yerine oturtmuş olacak ki, "Saldırıları siz mi yapıyordunuz?" diye bağırdı.

"Bu da bir gelişme sayılır," diye mırıldandım. "En azından bize inanıyorsun ama hayır, saldırıları biz yapmıyoruz. Biz saldırıyı yapanların karşısındayız. Onları durdurmak için buradayız."

Adam yeniden ağzını açacaktı ki Melih, "Efken," diyerek söze girdi. "Sanırım küçük bir gösteriye ihtiyacımız var."

Efken'in bakışları Melih'e döndüğünde, "Alarm sistemi birazdan devreye girecek, o yüzden tıpkı şehre yaptığın gibi, jeneratörlere de aynısını yapmanı istiyorum," dedi Melih, gözleri Bakan'daydı. Ba-

kan'ın gözleri daha da irileşti. Bakışları bir bana, bir Melih'e dokunuyor, ne zaman benimle göz göze gelse ürperiyordu.

Efken, "Memnuniyetle," dediği anda geri çekilip bakışlarımı ona çevirdim. Önce içerideki ışığın voltajı düştü. Ardından Efken'in bedeninin etrafını sisli bir şekilde saran yıldırım saçaklarını gördüm. Adam, kanı donmuş bir hâlde Efken'e bakakalmıştı. Hareket edemiyor, tepki veremiyor, sesini dahi çıkaramıyordu.

Efken, "Merhaba," dedi başını sola doğru yatırıp adama tehlikeli bir bakış atarak. "Beni tanıdığına memnun olmak istiyorsan, bize kulak vermelisin." Bu cümlenin hemen ardından bir yıldırım Efken'in bedeninden fırlayarak tavana çarptı, tavanın yüzeyinde statik bir enerji gibi çatırdayarak mavi bir çarşaf misali süzüldü. Binanın jeneratörleri bir anda devre dışı kaldı ve bina karanlığa gömüldü.

Karanlık odayı biraz olsun aydınlatan, Efken'in bedeninden yayılan ışıktı. Bakışlarımı adama doğru çevirdim ve "Askerleri sahadan çek," dedim. "Sokağa çıkma yasağına ihtiyacımız var. Beni anlıyor musun?"

Adam, oturduğu yerde titrer hâlde Efken'e bakarken başını aşağı yukarı salladı ama beni anlayıp alamadığı konusunda endişelerim vardı.

"Bunu... Bunu nasıl yaparım bilemiyorum," diye kekeledi ama bir yolunu bulursa yapacağı kesindi.

Melih, "En büyük destekçiniz ve şahidiniz ben olacağım, efendim," dediğinde, adamın bakışları anlık olarak Melih'e dokundu. "Ayrıca bilmelisiniz ki, kıdemlimiz de bizden biri."

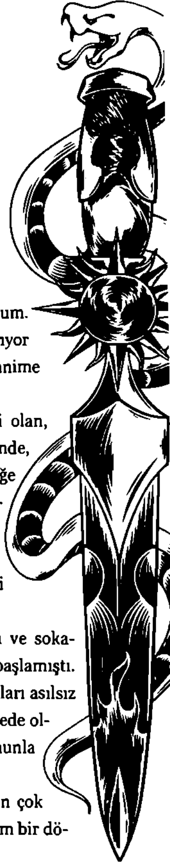
Adam, "Sizden?" diye sorabildi sadece.

Daha sonrasında Kızıl Teğmen'in gözlerinden süzülen kızıl lazer ışığını gördü. Olduğu yerde donakalan adam ne bağırdı ne de tek kelime edebildi. Sadece şoktaydı. Şoktaydı çünkü yıllarca içinde yaşadığı bu dünya, olduğunu sandığı yer değildi.

Adam sertçe yutkundu, teslim oluyormuş gibi başını salladı ve titreyen ellerini masanın üzerine koydu. "Ne yapılması gerektiğini söyleyin," dedi.

15. DÜŞMANIN GÖLGESİ

BLACKBRIAR. BLOODY FOOTPRINTS IN THE SNOW

Bir gölgenin kalbimin etrafını sardığını hissediyordum. Düşüncelerim, karanlık bir labirentin içinde çıkışı arıyor gibi ilerliyordu ama ne çıkışı bulabiliyorlardı ne de zihnime çöken sessizliğin soluğu kesiliyordu.

Beklenen olmuştu. Kızıl Teğmen ve daha yetkili olan, rütbesini bilmediğim doğaüstü askerinin de öncülüğünde, geçen üç günün sonunda sokağa çıkma yasağı yürürlüğe girmişti. Tabii bundan önce bizimle bir kez daha görüşmek istemişlerdi. Onlara göre 'yetenek' olan lanetimizi gözleriyle görmek istiyorlardı; çünkü bu onlara göre deli saçmasıydı ama aralarından birkaçı daha bizdeki farklılığa şahit olduğunda, işler daha da kolaylaştı.

İnsanlar hâlâ ayrıntılı bir açıklama bekliyorlardı ve sokağa çıkma yasağıyla beraber internet çalkalanmaya başlamıştı. Komplo teorisyenleri daha fazla yazıp çizer, blog yazarları asılsız haberler ortaya sürer olmuştu. En azından halk, tehlikede olduklarını öngörerek eve kapanmayı kabullenmiş, bununla ilgili zorluk çıkarmamışlardı.

Doğacak sonuçları bekleyerek geçirdiğimiz üç gün çok sancılıydı, kendimi hiç bu kadar stres altında hissettiğim bir dönem olmuş muydu bilmiyordum.

Babam, mezarların yerini aramaya devam ediyordu ve bu üç günlük süreçte başka bir kurt ölümü haberine rastlamamıştık. Durumun medyadan gizleniyor olma ihtimaline karşı Kızıl Teğmen ile de iletişime geçmiştik ve gerçekten Gümüş Pençe ölümlerinin birdenbire bıçak gibi kesildiğinden emin olmuştuk.

Yetkililerden gelen tek açıklama, kimyasal bir sızıntı olabileceği yönündeydi ve bu yüzden evlerden ayrılmamaları önemle rica edilmişti. Sokak yasağına uymayanlar para cezasına çarptırılacak, bir sonraki girişiminde tutuklanacaktı. Kız Kulesi'nde meydana gelen patlama için ise kimliği belirsiz eylemciler tarafından gerçekleştirildiği yalanı pazarlanmıştı. Çoğunluk elbette buna inanmamış, hatta sayfalarında konuyla ilgili tonlarca makale yayınlamışlardı. Komplo teorisyenleri yine durmuyordu... Çoğunluk ayrıntılı bir açıklama bekliyordu. Yine çoğunluk, söylenenlere inanmıyordu. İnanmamaları normaldi. Dünya basını da inanmıyordu.

Melih'in sıkıntılı bir nefes vererek, "Dünyanın dört bir yanındaki başkan ve başkan adaylarından görüşme talepleri alıp duruyoruz, bazıları oldukça tehditkâr davranışlarda bulunuyorlar çünkü bir şeyler sakladığımız ve onlar için tehdit olabileceğimiz düşüncesindeler," dediğini hatırlıyordum. "Umarım bu süreç, büyük çatışmalara neden olmaz."

Kollarımı bedenime sarıp önümde uzanan ormanı izlerken, karanlık karşıma geçmiş ruhumun bir yansıması gibi karşımda duruyordu. Etraf öyle karanlıktı ki sanki gecenin karanlığı, ruhumun somutlaşmış hâliydi.

İbrahim'in, "Dalgınsın," demesiyle irkilerek bakışlarımı ona çevirdim. Elinde bir kahve kupası tutuyor, yüzündeki yorgun ifadeyi benden gizlemeye çalışıyordu. Karanlık bahçede ikimizden başka kimsenin olmadığını anladığımda bakışlarımı tekrar önüme döndürdüm.

"Hiç değilse sokak yasağını halledebildik," dedim kuru bir sesle.

"Sen hâlâ bunu mu düşünüyorsun?"

"Evet. Bir de şu anahtar mevzusu var tabii, babam mezarların yerini belirler umarım."

"Kendine çok yükleniyorsun," dedi İbrahim. "Her ne kadar o gün sana arka çıkmış olsam da seçimin benim açımdan bile dehşet veri-

ciydi, Mahinev. Seni kobay faresi gibi kullanmak isteyebilirlerdi, daha kötüsü her şeyin sorumlusu olduğunu düşünüp seni ortadan kaldırmak da isteyebilirlerdi. Bunlar çok büyük adamlar, istediklerini almaya da ezelden alışkınlar. Zarar görme ihtimalin vardı."

"Ama eminim hiçbirinin avucundan alev fırlamıyordur ve doğaüstü kanı taşımıyorlardır," dediğimde, İbrahim ciddiyetsizliğimden hiç hoşlanmamış gibi kaşlarını çattı.

"Ben ciddiyim. İşler umduğun gibi gitmeyebilirdi. Şu doğaüstü askeri bile seni koruyamayabilirdi."

"Efken'in neler yapabildiğini gözlerinle gördün. Sence böyle bir şeye izin verir miydi?" diye sordum ciddiyetle.

"Asıl korkunç olanı da bu. Sana karşı yapılacak herhangi bir yanlışta, Efken tüm gemileri yakıp herkesi haritadan silebilir. Herkesi diyorum, buna sen de dâhilsin, biz de dâhiliz. Bu çok yıkıcı ve zalim bir güç."

Kollarım hâlâ bedenime sarılı hâldeyken bedenimi yavaşça İbrahim'e doğru çevirdim. "İnsanlar ölebilir. Buna engel olmak için bir şeyleri göze almam gerekiyordu. Bir kumar oynadım."

"Kumar masasına, kaybettiğin takdirde kendinle beraber herkesi yok edebileceğin bir kartla oturdun," dediğinde Efken'i kastettiğini biliyordum.

"Ve kazanarak kalktım."

İbrahim derin, yanaklarını şişirip geren bir nefes aldı ve "Gitgide Efken'e benzemeye başladın," dedi.

"Ya da belki o bana benziyordur."

"Burada durmuş kumamla kocam hakkında konuşmayacağım," diye takıldı İbrahim.

"İbrahim," dedim düşünceli bir sesle. Gözlerini yüzüme çevirip soru işaretiyle baktı. "Burada tanıdığın insanlar da var. Hiçbiriyle görüşmeyi düşünmüyor musun?"

İbrahim gözlerime uzun uzun baktıktan sonra buruk bir tebessümün dudaklarında çağlaması ile birlikte bakışlarını farklı bir yöne çevirdi. "Onlara yapabileceğim bir açıklama ne yazık ki yok, toprağım," dedi. "Ben senin aksine birdenbire ortadan kayboldum, gideceğimi

bilen kimse yoktu." Gözlerini yerden çekmedi, sanki yere yığılmış kar tanelerinin üzerinde eski anılarına denk gelmişti. Derin, hüzünlü bir nefes aldıktan sonra, "Muhtemelen öldüğümü düşünüyorlar. Hatta artık düşünmeyecek kadar beni unuttular," diye mırıldandı. Bunun onun için çok acı olduğunu düşündüm, boğazımın düğümlenmesine engel olamadım. "Ama iyi tarafından bakıyorum," diyerek kafasını kaldırıp sırıttı. Bu sırıtış her nedense hiç içten gelmedi. "En azından benim aksime onlar hayatlarına normal bir şekilde devam edebiliyorlar."

"Arkadaşların senden ümidi kesmemişti," dedim ama buna aldırış etmiyormuş ya da yapabileceği hiçbir şey yokmuş gibi omuz silkti.

"Eninde sonunda herkes herkesten umudunu keser."

"Yine de onları görmek istedin, değil mi? İyi olup olmadıklarını bilmek istedin."

"İstemedim," dediğinde şaşkınlığımı gizleyemedim. "Çünkü onları görürsem özlerim. Bir yerlerde yaşıyor mu yoksa yaşamıyor mu bundan emin olamadığın kişileri düşünmek, o kişileri görüp gerçekten yaşıyorlar mı yoksa ölmüşler mi, iyiler mi yoksa berbat hâldeler mi gerçeğiyle yüzleşmekten daha kolay."

"Bu kendini kandırmak değil mi?"

"İnsan bazen gerçekle acıyacağına, kandırılarak nefes almaya devam edebilmek istiyor. Çünkü gerçeklerin nefes kesmek gibi kötü bir huyu vardır."

Onun üzerine daha fazla gitmemem gerektiğini fark ettim. Zaten yeterince karmaşık duygular içerisinde gibi görünüyordu. Seçim onundu, eğer kendini kimseye göstermemeyi seçiyorsa, buna saygı duymak zorundaydık. Yine de bir parçasının bundan pişmanlık duymasından korkmuyor değildim.

"Elektriklerin ne zaman geleceğiyle ilgili bir bilgi verilmedi değil mi?" diye sordu İbrahim.

Başımı iki yana sallarken, "Arızanın nedenini çözemedikleri gibi, bir şey de yapılamıyormuş şu an için," dedim. "Sanırım Efken sağlam patlatmış."

"Efken'im ya, nasıl güzel patlatır öyle," dedi İbrahim alayla.

"Sence Varta'da durumlar nasıldır?"

İbrahim gözlerini yüzümde dolaştırıp, "Bence burada olduğu kadar kötü değildir," dedi. Gözlerini ormana çevirdiğinde kaşlarının çatıldığını gördüm. "Sence Efken buradaki Gümüş Pençeleri de uyandırıp sürüsüne eklemeli mi? Yedi Güneş dışındaki Gümüş Pençeleri de kendine çekmesi iyi olmaz mıydı?"

"Bunu istiyor," dedim başımı sallayarak. "Ama ortam çok karışık durumda. Bir anda böyle bir şeye kalkışırsa, ölümler çoğalabilir gibi geliyor. Kendince onları korumanın derdine düştü."

"Ama kendine bir sürü yaratmak zorunda. Varta'daki Gümüş Pençelerin buradaki savaşa bir etkisi olmayacak, burada yalnızız."

Bu söylediğine bir yorum yapamadım çünkü haklı olduğunu biliyordum ve bunu dile getirmek çok zor geliyordu. Saçımı kulağımın arkasına itip, "Halledeceğiz," diye mırıldandım. "Her zaman hallederiz."

"Efken," dedi İbrahim düşünceli bir sesle, sonra derin bir nefes aldı. "Boğuluyor gibi görünüyor."

Bakışlarımı zemine indirdim. Bunu zaten görebiliyordum.

"O her zaman güçlüydü. Omuzlarına koydukları yük ne kadar ağır olursa olsun ayaklarının üzerinde durup, yük yokmuş gibi davranmaya devam etti," dedi İbrahim. "Ama şimdi kaybolmuş gibi görünüyor. Hâlâ ayaklarının üzerinde ama kendi içinde dizlerinin üzerine çökmüş, belki de kendi içinde sürünüyor."

"Sence bunun nedeni ne?"

"Zarar verme korkusu," dedi İbrahim, zihnimde uzun süredir sakladığım bir gerçeği söylemiş olması irkilmeme neden oldu. "Bize." Bana baktığını hissettim. "En çok da sana."

"Nemesis tarafı onu çok yoruyor."

"Yormaktan öte. O, Nemesis olarak çok kudretli, her şeyi yapabilecek güce sahip ve kabul etsin ya da etmesin, bu onu korkutuyor. Çünkü güç, zalimliği doğuracak bir anne gibidir." Sertçe yutkundu. "Ve Efken, zalimliğe her zaman bir adım uzaklıktadır."

"O bir zalim değil."

"Öyle mi diyorsun?" Bana alayla baktı. "Onu senden daha uzun süredir tanıyorum. Her hâlini biliyorum. Aldığı kararları, yaptıklarını, yapabileceklerini... Bunların tamamını biliyorum."

"Bir zalim olabileceğini düşünüyorsun yani?"

"Onun zalim yanlarını gördüm. Sen de tamamını görmesen de birazına şahit oldun. Her şey başlamadan önce, sen onun içindeki bu yere sahip olmadan önce, sana karşı da yeterince zalim değil miydi?"

İbrahim'in haklılığı beni duraksattı. Bunun üzerinde düşünmek istemediğim için kollarımı bedenime sarıp kaşlarımı çattım ama içimdeki karanlık labirent daha da büyüyor, çıkış yollarında alevler büyüyordu.

Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım. Yıldızlar yoktu, gecenin içinde parlayan kıvılcımlar gibi görünen o yıldızlar sönmüştü; ruhsuz bir karanlık gökyüzünü ellerinin arasına almış boğuyordu.

İbrahim bir şey daha söyleyecek gibi oldu ama nedense cümleyi kurmaktan vazgeçerek içeri girdi. O gittiğinde, karanlığın içinde sessizlikle beraber tek başıma kaldım. Birdenbire belimden aşağı bir ürperti inip uyluklarıma kadar uyardı. Bir şey âdeta kemiklerimi yerinden salladı ama bunun nedeni soğuk değildi.

Etrafıma baktım, hiçbir şey yoktu; bir yaşam emaresi, bir gölge, bir nefes, canlı ya da cansız hiçbir şey yoktu. Yine de izlendiğim hissi göğsümü sarıp sıktı, kalbimin atışlarını yavaşlattı.

Gökyüzündeki aya baktım, siyah tuvalin üzerinde kanayan gümüş rengi bir boya gibi parlıyordu. Vücudumda biriken enerjiyi atma isteği arşa tırmandığında karanlıkta koşmak cazip geldi ama yine de bunu yapmadım. Özellikle de izlendiğim gibi saçma bir hisle dolmuşken bunu yapmak çok doğru gelmedi.

Kendime bir kadeh şarap doldurup havuz başındaki şezlonglardan birine oturdum. Şaraptan bir yudum alırken kendimi fiziksel olarak ne kadar dinç hissediyorsam, ruhsal olarak o kadar çökmüş hâldeydim. Uykunun bünyeme ektiği huzura ihtiyacım vardı ama bu aralar huzurlu bir uyku uyuyabilecek hâlde değildim. Uykularım sık sık kâbuslarla bölünüyordu, bir kalp atışı gibi göğsümde yaşam süren görüler beni özgür bırakmıyordu. Efken'in göğsüne sığındığımda ruhuma çöken o huzuru, onun kollarında uyumayı seviyordum ama biliyordum ki bir süredir o da huzurdan muaftı. İkimiz de bizi içinde

ağırlamak için üzerimize doğru gelen karanlıktan kaçmanın bir yolunu bulamıyorduk. Belki de artık aramayı bırakmıştık.

Gölgenin o tanıdık ama bir o kadar da yabancı gelen sesi, zihnimin içinde sessizce, "Seni bulacağım günü bekle," dedi, bunun benim hayal gücüm olup olmadığını merak ediyordum. "O gün geldiğinde, bana her şeyini adayacaksın ve ben sadece canım isterse kabul edeceğim."

Şarabımdan bir yudum daha alıp gözlerimi evin girişine çevirdim. Holde yanan ışığı gördüm, daha sonra dış kapı açıldı ve Efken, üzerinde babama ait bir tişörtle dışarı çıktı. Altındaki pantolon bacaklarına tam oturmuş olsa da geniş omuzları babamın tişörtünü parçalayacak gibi germişti.

Bir müddet evin kapısının önünde dikilip beni izledi. Daha sonra ağır adımlarla bana doğru geldi, tam karşımdaki şezlonga oturup, gözlerini yüzüme dikti. Ne düşündüğümü merak ediyor gibi bakıyordu ama ağzını açıp tek kelime etmiyordu.

"Buradaki Gümüş Pençeleri uyandırmayı düşünüyor musun?" Sorum dudaklarımdan bir anda firar ettiğinde, gözleri gözlerimde daha da derinleşti.

Başını aşağı yukarı salladı ve "Bunu sessizce halletmem gerektiğini düşünüyorum. Çünkü yeniden masum Gümüş Pençeleri hedef alıp daha büyük saldırılar yapabilirler," dedi.

Mantıklıydı ama öte yandan gerçekten bir sürüye ihtiyacı vardı. Sürünün ona ayak uydurma süresini düşününce, aslında bu kadar vaktimiz bile olmayabilirdi. Kendimi yeniden çıkmazda hissederek gözlerimi havuza çevirdiğimde, elini uzatıp çenemi kavradı. Parmakları beni yönlendirirken onun dokunuşlarından kaçamadım ve yüzümü kendisine çevirip mesafemizi azaltmasına izin verdim.

Gözleri gözlerimde asılı duruyorken, "Nemesis'i kullanmaya başlayacağım," dedi, "çünkü o zaten benim."

Sessizce yutkundum, yorum yapmadım. Sonunda bu yıkıcı gücün hükmü altına girmek zorunda kalacağımızı fark ettim. Karşı koyabilmek, kendi gücümle bir şeyleri durdurabilmek istedim ama gölgenin yapabildiklerini biliyordum. Kılını bile kıpırdatmadan beni nasıl etki-

siz hâle getirebildiğini biliyordum. Kaşlarımın ortasında bir düşünce yangıyla Efken'in gözlerinin içine baktım fakat parmaklarının tenimdeki baskısı, huzursuzluğumu silmeye yetmedi.

"Yıldırımlarınla bir şehri haritadan sileceğini söylemeye çalışmıyorsun değil mi?"

Sorum kaşlarını çatmasına neden oldu ama buna rağmen sesini yumuşak tutmayı denedi. "Bunu yapmam gerekirse, seni ve sevdiklerini bu şehirden uzaklaştırdığıma emin olurum."

Bir an kanımın donduğunu hissettim. Peki ya diğer insanlar ne olacaktı? Herkesi buradan uzaklaştıramazdın. Uzaklaştırabilmen için onlara daha fazla bilgi vermen gerekirdi ve daha fazla bilgi vermek demek, daha fazla kanıt sunman gerekeceği anlamına gelirdi. Efken'e sarsıldığımı bir nebze olsun gizlemeyen gözlerle baktım.

"Sen karşımızda ne olduğunu gördün, ben görmedim," dediğinde sertçe yutkundum. "Ama benden bile kendini gizleyebilen bir şeyse, senin gözlerinde korkuya sebep olabilen bir şeyse, belki de burnu büyüklüğü bırakmamın zamanı gelmiştir." Parmakları çenemde dolaşmaya devam etti. Göz kontağını bilerek kesmiyor gibiydi. "Seni korumak için durdurduğum bu gücü, yine seni korumak için son ışığına kadar kullanacağımı biliyorum sadece. Tek bildiğim bu."

"Böyle bir şey gerekecek olursa, onları bambaşka boş bir yere, insanları uzaklaştırıp gözden çıkarabileceğimiz bir yere çekeriz ve belki o zaman..." Saçmalıyordum. Sustum. Efken gözlerimin içine bakarken yorumsuzdu. "Bak, böyle bir şey gerekmeyecek, tamam mı? Yedi Güneş'i birleştireceksin, sonra da karşındakiler her kimse her birini yere sereceksin. Ben de sereceğim. Birlikte. Sen ve ben bir orduyuz, iki kişilik. Biz orduyuz."

"Masum Gümüş Pençeleri korumuyor olmam bile beni yeterince büyük bir zalim yapıyor," dedi Efken birdenbire. Hissettiğim duygu yüzünden ortadan ikiye bölüneceğimi sandım.

"Yap," dememle yüzündeki ifade donuklaştı. "Kalkan yarat. Ciddiyim. Şu an ölümler kesildi biliyorum ama yine başlayacak, senin bir sürü yaratmanı istemiyorlar. Bunu anladık bence. O hâlde sen de uyanmamış tüm Gümüş Pençeleri korumaya al."

"Şu an ölüm yok," dedi Efken ama göğsünün derinliklerinde vicdanının uluduğunu biliyordum.

"Bu sessizlik, yeniden Gümüş Pençelere saldırmayacakları anlamına gelmez. Belki de Yedi Güneş'in peşine düştüler ve onları bulana kadar diğer Gümüş Pençeleri öldürmeye devam edecekler. Bu sessizlik bir kandırmacadan ibaret olabilir."

Efken benden bir onay daha bekliyormuş gibi gözlerime uzun uzun baktı ama ben zaten her bir kelimemde onayımın altını çiziyordum. Çenemde duran elinin üzerine avucumu yerleştirip, "Yapalım bunu," dedim. "Buradaki tüm Gümüş Pençeleri korumaya alalım. Sen bunu yapabilecek güce sahipsin ve artık bizi durduracak hiçbir şey yok."

Çenemi tutan parmakları sıkılaştı ve bakışları yüzümde bir kalemin sayfanın üzerinde kaydığı gibi kaymaya devam etti. Öyle çok baktı ki yüzüme, sanki o kalem, o sayfaya bir roman işledi.

Yoğun bakan gözlerinden kaçamadım, kaçmak da istemedim. Başını aşağı yukarı salladı ve "Yapalım," dedi.

"Böylesi bir lidere yakışan olacak," dedim dudaklarım yukarı kıvrılırken. Daha kötü ne olabilirdi ki? Karanlık bir şeyleri üzerimize mi çekecektik? Çekebilirdik. Ben savaşmaya hazırdım. Soyundan insanları korumasını istiyordum. Soyundan insanları koruması demek, kalbini de koruması demekti. Kalbi daha fazla karanlığa boyansın istemiyordum.

"Korumayı yapabilmem için, her birine ulaşabileceğim kadar kudretli bir yerde olmam gerekiyor," dedi Efken, kaşlarını çattı. "Bu evrenin her bir köşesine ulaşabilmem gerekiyor. Her bir köşesindeki soyun etrafını bir ip gibi sarmam gerekiyor."

Dudaklarım yukarı kıvrılırken, "O hâlde seni doğduğum yere götürmem gerekiyor," diye fısıldadım. Bana ne söylediğimi anlamadığını ifade eden gözlerle baktığında, "Yerebatan Sarnıcı," diye fısıldadım. "Dünyaya gözlerimi orada açtım."

Efken, "Biraz uyuyalım," diyerek beni bileğimden yakalayıp kendi oturduğu şezlongun üzerine çekti. "Şafakta gideriz."

Onun kollarının arasına yerleştim. Bacaklarının arasına girip, sırtımı sert göğsüne yasladım ve kolları bedenimi örtü gibi sarıp beni

kendisine bastırırken gözlerimi kaldırarak gökyüzüne baktım. Kar taneleri yeryüzüne düşmeyi bir süreliğine bırakmıştı ve yıldızlar, gizlendikleri sis perdesinin ardından küçük elmas parçaları gibi parıldamaya başlamıştı.

"Bana bir şeyler anlatsana," diye fısıldarken çenesini saçlarımın arasında hissettim. Ruhum, ruhunun etrafına dolandı ve kalbim, kalbine bir gemici düğümü gibi bağlandı. Ay ışığı tam başımızın üzerinde, bir sahnenin ortasında dikilmiş bedenlerimizi hedef almış spot ışığı gibi parlıyordu.

"Annenin sana söylediği ninniyi duydum," dediğimde arkamdaki bedeninin kasıldığını hissettim. "Ben de sana bir şey mırıldanabilir miyim?"

"Sorman hata," dediğinde sesi saçlarımın arasında yumuşak bir dokunuş gibi dolaştı. Annesini hatırlamak göğsünü nasıl sancıttıysa, sırtıma vuran kalp atışlarının ağırlığını hissettim.

"Ben seni gördüm ay ışığında," diye fısıldadığımda çenesini başımın üzerine daha sert bastırdı. "Gönlümü verdim ay ışığında."

Kalbinin atışını sırtımda hissettim.

"Tez geldi hicran, ayrıldık aman..." Başımın arkasını göğsüne sertçe bastırıp ay ışığına baktım. "Ay ışığında, ay ışığında..."

Mırıltım yavaşça yükselirken parmaklarını karnımdan yukarı yükseltip kalbimin üzerine dokundu. Ay ışığını izleyen gözlerim yavaşça kapandı. Parmaklarının altında çırpınan kalbimi hissetmeye başladım.

"Olmasa hasret, gülsün muhabbet, ay ışığında..."

Parmakları bir piyanonun tuşlarında hareket ediyormuş gibi tam kalbimin üzerinde yavaşça hareket ederek bir ritim yakaladı.

"Yine gel bize, duralım yüz yüze... Ay ışığında... Ay ışığında..."

Dudaklarını başımın arkasına bastırdığını hissettim, gözlerimi usulca kapattım. Önce nefeslerim düzene girdi, sonra onun nefesinin girdiği düzenin beni altüst edişini hissettim. Kollarını bedenime beni kendine zincirliyormuş gibi sıkıca sardı. Benimle derin, hiç uyanmak istemediğini hissettiğim, hiç uyanmamayı dilediğim bir uykuya daldı.

Uyandığımda yine onun kollarındaydım, şafak gökyüzünü henüz ele geçirmiş değildi; karanlık kıymık gibi içime batıyordu. Kollarının arasından ayrıldığımda şezlongun üzerinde uyumaya devam etti. Her yerinin tutulacağını düşünsem de birkaç dakika daha uyumasını istediğimden ona dokunmadan eve girip üst kata çıktım.

Beyaz bir kazak ve kot pantolon giydikten sonra deri ceketimi de üzerime alıp İbrahim'i uyandırdım. Bu saatlerde sarnıç bomboş olurdu, Efken'in koruma kalkanını yapması kolay olacaktı. Yerebatan Sarnıcı'na girebilmemiz için de İbrahim'in portal açmasına ihtiyacımız vardı.

Uykulu gözlerle beni izlerken söylediklerimden çok bir şey anlayamayan İbrahim, sadece, "Tamam," demişti. Belki de anlıyordu, anlıyordu ve o da bu kalkanın devreye girmesini istiyordu. Yeterince masum ölmüştü. Daha fazla kayıp vermeyi o da istemiyordu.

Efken için aldığım montu dirseğimin iç kısmına asıp aşağı indiğim sırada İbrahim de hançerini almak için odasına dönmüş, çok geçmeden aşağı inmişti. Kimseye haber vermeden böyle bir şeye kalkıştığımız için bir anlık tereddüde düşen İbrahim, Efken uyanıp montu üzerine geçirdiğinde tereddüdü bir kenara bıraktı. Portal açmak konusunda artık her zamankinden daha deneyimli olduğu için, yeni bir geçit yaratmak onun için çok zor olmadı.

Portaldan geçmeden saniyeler öncesinde, "Sizi ne zaman geri almalıyım?" diye sordu İbrahim.

Efken, "Çok uzun süreceğini zannetmiyorum, bize güneş doğmadan birkaç dakika öncesine kadar zaman ver," dedi ketum bir sesle. "İşimiz daha çabuk biterse sana ulaşırız."

"Telefonum yanımda," dedim. "Mahzar'ı ararım."

İbrahim derin bir nefes alarak, "Ortalığın amına koymamaya dikkat edin," dedi. "Ortaya çıkacak enerji yüzünden bu defa sadece İstanbul'un değil, tüm Türkiye'nin, belki de tüm dünyanın enerji kaynağını kesebilirsiniz."

Altın ışıltılar saçan büyük dairenin ardında Yerebatan Sarnıcı'na ait heykellerden birini görebiliyordum. Gözlerimi portaldan çekmeden, "Bu kez gücü dışarı patlamayacak, gücünü kendisi kullanacak.

O yüzden böyle bir şey yaşanmayacak," dedim ama Efken hiçbir şey söylemedi. Tek istediği bir an evvel kalkanı yaratmak, kalan sağları ölümden kurtarmaktı. Kendine zalim diyen bir adam için bu kalp, aslında bir hazineydi.

Portaldan geçmeden hemen öncesinde Efken, "Kalkanı yaratıp hepsini korumaya aldıktan sonra, Yedi Güneş'le beraber onları da uyandıracağım," dedi kendinden emin bir sesle. Ardından portaldan içeri ilk adımını attı ve ışık çemberi onu içine yutarken omzumun üzerinden İbrahim'e baktım.

"Sanırım en başından beri yapılması gereken buydu," diye fısıldadım ve hemen Efken'in arkasından ben de portalın beni sarmasına izin verdim.

Zaman yarılmasının içinden son sürat düşüyormuşum gibi hissettiren o anlık sarsıntı, portalın hemen arkamda kapanırken çıkardığı ateş çatırtısıyla beraber sona erdi.

Yerebatan Sarnıcı'nın içindeki ilk adımım, zamanın beni bir kuşak gibi etrafımı kuşatarak sarmasına neden oldu. Girişte karanlık bir koridor vardı ve o koridora baktığım an, asırlar öncesinde burada yaşanmış bir gizemin ana karakteriymiş gibi hissettim. Doğumum burada gerçekleşmişti, ilk soluğumu burada almıştım ve bir parçam daima buraya aitmiş gibi hissetmiştim. Henüz kendimle ilgili hiçbir şey bilmiyorken bile bu böyleydi. Efken tam önümde duruyordu. Bir adım attığında, ben de bir adım attım ve yere düşmeye başlayan adımlarımızın her birinde, binlerce yıl öncesine doğru ilerliyormuşuz hissine kapıldım.

Uzunca bir zaman önce suyun altında kalan bu devasa yer altı mekânı, sütunlar arasından süzülerek etrafı güç bela aydınlatan loş ışığın dağılışıyla daha gizemli bir atmosfere sahip olmuştu. Sütunların bazıları görkemli ve kusursuz bir el işçiliğiyle dikiliyor, bazıları binlerce yılın ve binlerce farklı hikâyenin ağırlığıyla eğilmiş gibi görünüyordu; yüzeyi, yorulmuş bir ruhun derisinin üzerini süsleyen çatlaklarla oyulmuştu.

Efken tam önümde yürüyorken bir an durdu ve "Burada mı dünyaya geldin?" diye sordu, sesindeki merak her zamanki gibi bir gizem

sisi altına gizlenmişti. Onun sesinin tınısında neyin saklandığını tam olarak anlayamazdınız. Bazen kendini öyle iyi gizlerdi ki kendisi bile kendisine ulaşamazdı; hissettiklerini kendisiyle bile paylaşmazdı.

"Evet," diye mırıldandım, ışıklar bir su dalgası gibi üzerimizde titreşiyordu.

"Kaderinin ilk satırı burada yazılmış," dedi Efken düşünceli bir sesle.

Ona doğru bir adım attığımda elini arkaya doğru uzattı. Açılan parmaklarına bakarken sertçe yutkundum. Bana uzandığını bildiğim elini tuttuğumda parmaklarımız birbirine geçti; bir kaderin, bir diğer kadere karışma ânı gibiydi. İki farklı kaderin, tek bir hayatın içinde filizlenmesi gibiydi.

"Elini her tutuşumda sana söylemek istediğim ama söyleyeceğim anlarda dilimi lâle çeviren bir şey var," dedi Efken bana bakmadan. Cennete ait bir bahçede, yasak meyvenin tadına bakmak için birbirine rastlamış iki yabancıydık; dudaklarımızda aynı günahın tadı vardı. Söylediği şeyin yarattığı heyecan, ruhumu savuran bir fırtına gibi esti ve bu fırtına, her esişinde bizi birbirimize daha da yaklaştırdı.

Ona bakmak istedim. Gözlerinin içine. Ruhuna ulaşmak istedim. Söyleyeceği şeyi biliyordum. Uzun zamandır biliyordum. Dile getirmekten kaçındığımız o şeyin ruhumuzu bir ateş gibi sardığını, kalbimizi kor parçası gibi yaktığını biliyordum. Ellerimiz birbirine bağlı kablolar gibiyken ve hisler patlamak için aktif şekilde geri sayımı başlamış bir bombayken, hiç konuşmadık. Söyleyeceği şey dilinin ucunda bekliyor, tüm kapıları zorluyor gibiydi ve asma kilit parçalandığı an kapıları aralayıp, bir tayfun gibi üzerimden geçerek beni devirecekti.

Ona bana ne söylemek istediğini sormak istedim, o da bunu sormamı bekledi ama yapmadım, yapamadım. Her şey bittiğinde ay ışığının altında, kar taneleri saçlarımıza tutunuyorken yapmak istiyordum bunu. Doğduğum yer nasıl burasıysa, ölmek istediğim yer olan gözlerinde esir düşmüşken yapmak istiyordum.

Medusa başlı sütunların önüne geldiğimizde, kızıl bir ışık birikintisi bedenlerimizi hedef aldı. Ellerimiz bir müddet ayrılmadı ama sonra bedenini bana doğru çevirdi, ellerimiz birbirinden koptu. Şim-

di birbirine dolanma sırası gözlerimizdeydi. Yüzümün yarısını örten siyah saçlarımı geriye doğru iterken gözlerini gözlerimden ayırmadı. Sessizliğin derinliklerine inmiş, orada boğuluyormuş gibi birbirimizi izliyorduk. Mavi gözleri, derin bir okyanus gibiydi ve benim kızıl gözlerim, mercanlar gibi onun okyanusunun derinlerine çökmüştü.

"Bu iş bittiğinde," dedi, daha sonra sustu ama bu sessizlik kısa sürdü. Kaşlarını çattı ve gözlerimin içine daha kararlı gözlerle baktı. "Sana söyleyecek bir şeyim olacak."

Sertçe yutkunup, boğazımda biriken hislerle, "Benim de sana," dedim. Uçurum mavisi gözlerinin derinliklerinde hisler titredi. Kalbimin vuruşları öyle kuvvetliydi ki her bir atışı duyabildiğini düşündüm. Duymasını istediğimi fark ettim. Ben ağzımı açmasam da kalbimin atışlarından, gözlerimin ona yönelttiği bakışlardan her şeyi duysun, görsün istedim.

"Güzel," diye fısıldadı.

"Evet," dedim sessizce.

Yüzü yüzüme yaklaşmaya başladığında, kaçınılmaz yangının büyüyüp ruhuma ulaşmasına izin verdim. Alt dudağı iki dudağımın arasına yerleşti ve bu tüm hisleri ateşe verdi. Parmaklarımı göğsüne bastırıp gözlerimi usulca yumarken ona teslim oldum ve her ne kadar öpüşmeyi başlatan o olsa da onun da bana teslim olduğunu hissettim.

Avucu yüzümü kavradı, parmaklarım göğsünden içeri girmek istiyor gibi kumaşa iyice yaslandı. Bir asır sürmüş gibi hissettiren ama sadece birkaç saniyeye sığan o öpüşmenin, hiç bitmemesini diledim. Asırları o dudaklarda devirmeyi istedim.

Dudaklarımız ayrıldığında ikimiz de soluk soluğaydık. Soluk soluğa kaçtığımız duygulara çoktan yakalanmıştık ama hâlâ kaçtığımıza inandırmaya çalışıyorduk birbirimizi. Oysa birbirimizi sobeleyeli ve birbirimize sobeleneli de çok olmuştu. Dile dökülmeyen ne kadar gerçek varsa, gözlerimizden nehir gibi akıp birbirine karışarak bir okyanus yaratmıştı.

Efken yavaşça geri çekildi ve üzerindeki montu çıkarıp yere bıraktı. Bana sırtını döndüğünde olduğum yerde durmuş onu izliyordum. Kazağını sıyırıp çıkardı, esmer sırtı gözler önüne serildi. Lahitlerden

birinin önüne dek ilerledikten sonra avuç içlerini yere konumlandırarak kollarını hafifçe iki yana gerdi ama tamamen açmadı. Avuç içlerinde bir yıldırımın ilk kıvılcımını gördüm. Gümüş rengi bir alev gibiydi. Parladı, söndü, parladı ve birdenbire büyüyerek damarlara ayrıldı. İki elinden de aynı anda fırlayan yıldırımların etrafa saçılışını izledim.

Kızılımsı ışıklarla aydınlanan sarnıçtaki ışığı kırıp etrafı gümüşe boyadı ve Efken'in büyük cüssesinin etrafını saran gümüş rengi bir halka, yerde kristal gibi parladı. Halkadan yukarı doğru kabarıp çatırdayan yıldırımları gördüm. Bununla beraber Efken'in sırtında da gümüş ışıltılar saçan benzer bir halka oluştu, oluşan halka şeytani bir figürü andırıyordu. Halkanın ortasında beliren şekiller bana pentagramı hatırlattı ama tam olarak öyle olduğu söylenemezdi; kendine has bir sembol dili kullanıyor gibiydi. Her bir sembolü oluşturan çizgiler, yıldırımların gümüş ışığıyla parlıyordu.

Efken, başını birdenbire havaya kaldırdı ve gözlerinden geldiğini düşündüğüm o iki ışık huzmesi hızla yukarı uzandı, sarnıcın içinde dağıldı. Efken'in çift gelen sesi, her zamankinden daha kalın, daha şeytaniydi; göğsümü sıkıştırdı ama bir yandan da hayranlık hissinin göğsümün içinde büyümesini sağladı. Göz bebeklerime düşen eşsiz yansıması, bir yıldız gibi ışıldadı. Efken, başını sağa yatırıp dudaklarından dökülerek kalın sesinde hayat bulan kelimeleri güçlendirdi. Bilmediğim fakat kulak verdiğim takdirde biraz olsun anlayabildiğim, farklı dilde bir şeyler söylüyordu. Korumayı aktif etmek için kelimeleri daha güçlü, bastırarak telaffuz etmeye başladı. Etrafında kuşak gibi kayarak ilerleyen yıldırımlara bakakaldım. Gümüş ışıltılar her yere değiyor ama hiçbir yerde kalıcı iz bırakmıyordu. Dokunduğu her yerde aydınlık yaratıyor, ardından daha büyük bir karanlığı doğuruyordu.

Avuçlarını birbirine vurmasıyla beraber, etrafında kuşak gibi kayan o yıldırımlar birdenbire oklara dönüştü ve sarnıcın içinde mızrak gibi ilerlemeye, gözden kaybolmaya başladılar. Enerji inanılmaz bir boyuttaydı. Işıltısı göz alıcıydı ve eminim doğaüstü gözlerim olmasaydı, beni kör edecek güçteydi. Yıldırımlar hızla, öne atılan savaş mızrakları gibi sarnıcı terk ediyor, Gümüş Pençeleri korumak için gidiyorlardı.

Göz bebeklerim büyüdü. Işıklara bakarken hem büyülendim hem de bu denli kudretli bir gücün varlığıyla sarsıldım. O, gerçekten sanılandan daha güçlüydü. Böylesi bir kudreti daha önce hiçbir canlıda görmemiştim. Ne kendimde ne başka bir doğaüstü varlıkta ne de onda... O ki, bir Mega Alfa olarak liderlik yaptığı savaşların hepsinden galibiyetle ayrılmıştı ama o zamanlar sahip olduğu güç, şu an sahip olduğu gücün çeyreği bile olamazdı. Hissettiğim şaşkınlık daha da büyüdü. Yıldırımlar saçılarak bedeninden ayrılmaya devam ediyor, koruyacağı Gümüş Pençe'ye doğru yola çıkıyordu.

Bu, yaklaşık on dakika boyunca ihtişamlı bir havai fişek gösterisi gibi sürdü. Bu gösteri tamamen ilahiydi, öte yandan kan dondurucu şekilde şeytaniydi de. Güzelliğine, ışıltısına ve kudretine rağmen onda doğru olmayan bir şey vardı. Sahip olduğu bu güç, ışık saçan bir karanlıktı.

Efken'in sırtında gümüş gibi parlayan semboller bir an için solarak griye, ardından siyaha dönüştü. Tek bir an için ona doğru ilerlemek, sırtına dokunup bunu sonlandırmak istedim ama gücü, âdeta beni olduğum yere çivilemişti. Sanki bu güç beni tek bir hareketimde ufalayarak kül tanelerine dönüştürecekti. Akıl sır erdiremeyeceğim kadar büyük bir enerji yayarak son kez kabaran gövdesi, bu kez siyah, etrafında koyu mor ışıklar parlayan yıldırımlar çıkarmaya başladı. Bu yıldırımlar daha hırçındı, daha şeytaniydi, sonu olmayan bir güçle saçılarak sarnıcın dışına gidiyordu.

Bir kıkırtı sesi duydum.

Sonra Efken'in sırtında kılıç figürünün parlayıp söndüğünü gördüm.

Nemesis'in kılıcı.

Efken'in boğazından yükselen o gülüş sesi, tek kaşımı kaldırıp gülümsememe neden oldu ama içimdeki huzursuzluk parmaklarım yukarı iterek boğazıma sarılmış gibi hissettim. Efken'in çıplak omuzları titrerken gülüşü biraz daha şiddet kazandı. Çift gelen sesi yavaşça söndü, tek bir sese dönüştü ve o gülüş sesi bıçak gibi kesildi. Efken'in çıplak omuzları dik konuma geldi. Sırtındaki sembol söndü ve derisinin altında kayboldu.

"Bitti mi?" diye sordum neden güldüğüne anlam yükleyemeyerek.

Genizden gelen kalın sesiyle, "Bitti," dedi.

"Artık güvendeler, değil mi?"

Güldü. "Kesinlikle."

Duraksayarak sırtına bakmaya devam ederken, "İyi misin?" diye sordum ve bunun üzerine bu kez alayla kıkırdadı.

"Hiç," diyerek bana doğru dönen Efken'in, gözlerinin yıldırım renginde olduğunu gördüm. Sanki gözlerini ve gözünün beyazını ayıran koyu renk bir halkaydı; bunun dışında gözleri beyazdı. "Bu kadar iyi olmamıştım."

Bir adım geri gitmek istedim, bedenim saldırı altında hissetti ama kalbim bunu şiddetle reddetti. Efken'in gözlerinin içine gerçeği görme umuduyla baktım ama uçurum mavisi gözler orada değildi. Orada sadece yıldırımlar vardı.

"Merhaba küçük, tatlı kraliçem."

Farkındalık bir anda çökmedi. Uzun zamandır zaten içimdeydi. Görüyü aldığım ilk anda, o gölge üzerime çöktüğünde, Efken'in yerden silinen gölgesinin ardında bıraktığı boşluğa baktığımda, o gölgeyi yeniden odanın duvarında bir anlığına gördüğümü sandığımda... Kendimi zorla daldırdığım o uykudan, sarsıcı bir yıldırım şeklini alarak içime düşen gerçekle beraber uyandım.

"Sen," diyebildim, gerisi dudaklarımda canlanmadı; kelimeler koca bir sessizlikle taçlandı.

"Ben," dedi başını sallayarak. "En başından beri bildiğin, kendine itiraf edemediğin, kendinden sakladığın o gerçeğin ta kendisi."

Ansiklopediyi almak için girdiğim o ormanda, etrafımı saran gölgenin, Efken'in yerden silinen gölgesi olduğunu sadece hissetmiştim. Bir anlıktı belki, kabul etmek istemediğim, görmezden geldiğim kahrolası bir histi ama bunun bir his değil, gerçek olduğunu görüler zihnime usulca akmaya başladığında anlamıştım. Sadece reddetmiştim. Sadece yanılmayı dilemiştim.

Başını sol omzuna yatırmasıyla beraber, gözleri uçurum mavisine döndü. "Bedenime kavuştum. Teşekkür ederim."

İçimi yırtacak gibi ilerleyen o hissi durdurmaya çalışarak, "Neden teşekkür ediyorsun?" diye sordum.

"Çünkü eninde sonunda benim ehlileştirilmiş, küçük bir evcil hayvana dönüştürülmüş tarafımın, vicdana gelip minik kuyruklu dostlarını korumak için bu enerjiyi açığa çıkaracağını biliyordum," dediğinde donup kaldım. "Ve sen, onun bu enerjiyi açığa çıkarıp beni içeri geri kabul etmesine izin verdin."

Gözlerim zemine düştü. Efken'in silinen gölgesi yerde, ışıkların önünde yatıyordu. Kalbim ağrıyla doldu.

"Bir vicdansızın içinden merhamet çıkarmak güçtür, seni kutluyorum, bana epey yardımcı oldun. Yoksa onunla asla birleşemezdik," dedi dudaklarında alaycı bir tebessümle. Efken'in yüzüne bakıyor, Efken'in sesini duyuyor, Efken'in gözlerini görüyordum ama bir yabancıyla konuşuyordum.

"Böyle bir enerjiyi açığa çıkarmamız gerekiyordu," dedi boynunu esneterek. "Aksi hâlde kıymetli parçasını içine geri alamayacaktı. Hoş, başka bir yolu olsa bile bu aralar bir zalim olmak istemediğinden beni şiddetle reddederdi ama..."

"Sen o katil gölgesin," dedim iğrenerek.

"Hayır," dedi. "Ben Efken'in ta kendisiyim. Onun susturduğu tarafıyım. Onun yere düşen karanlık gölgesiyim. Onu ve beni birbirimizden ayıran hiçbir şey yok çünkü ikimiz aynı kişiyiz." Bana doğru bir adım attığında, söylediği şeyi reddedercesine gözlerinin içine baktım. Geri adım atmamı bekliyor gibi baktı. Tek kaşı havaya kalkarken, "Ne sanıyorsun ki?" diye sordu merakla. "Ben farklı biriyim ve onu bir deri gibi kullanmak için ele mi geçirdim? Sence tüm evrenlerin en güçlü varlığının içine, kendi parçasından başka bir şey yerleşebilir mi?"

Gerçeğin ini gibi görünen gözlerine bakarken yavaşça yutkundum. "Senin Efken ile bir bağlantın falan yok," dediğimde sesim kendime yabancıydı. Gölge, Efken'in suretindeyken gözlerini kısıp bana dikkatlice baktı. Ne düşündüğünü öngöremiyordum. "Sen bir gölgesin ve onun seni öldürmesinden korkuyordun."

"Ve Efken gibi çok güçlü bir adam," parmağıyla kendini işaret etti, "yani ben... Sıradan, bana ait olmayan bir gölgeyi içime alıp onun konağı oldum, öyle mi?"

İlk kez bir adım geri gitmek istedim. İlk kez her şeyden kaçmak istedim. Duyduklarımdan, gördüklerimden, tam şu an hissettiklerimden. Anlam veremiyordum ama bir yanım bunu biliyordu; bir yanım şiddetle kanıyordu. Bu yaranın ne zaman açıldığını, hangi ara kanamaya başladığını bilmiyordum ama sanki çok uzun zamandır kanını içimde, ona ait bir tasmışım gibi biriktiriyordum.

"Efken," dedim ona ulaşmak ister gibi. Tüm bunları yapanın kendi gölgesi olduğuna, onun bir parçası olduğuna inanmak istemiyordum.

Efken gözlerimin içine baktı ve "Sonunda olmam gereken kişiyim," dedi, gözlerinde bir duygu aradım ama hepsini ustalıkla gizliyordu.

"Çık onun içinden," dediğimde dudakları yukarı kıvrıldı.

"Mahi," dedi ve kalbimden vurulmuşa döndüm. "Ben zaten Efken Karaduman'ım. Ben sadece yere düşen gölgesi değilim, ben onun Nemesis tarafıyım. Biz onunla aynı kişiyiz."

Buna inanmak istemedim. Şiddetle reddettim. Şiddetle kabul ettim. Görülerimi hatırladım, Efken'e bakarken içime çöken o kurtarma isteğini hatırladım, her gün biraz daha karanlığa bulanan Efken'in önce kaybolan, ardından ona kim olduğunu hatırlatmak için yeniden içine dalan gölgesinin gücünü hatırladım. Evrenin en güçlü varlığı Efken ise elbette onun gölgesi de bu kadar güçlü olabilirdi. Sadece onun gölgesi... Nemesis tarafının gölgesi. Karşımda gerçek bir zalim olarak dikiliyorken etinin arkasında hâlâ hislerimin dere gibi aktığı o adam gizleniyordu. Bu canımı yaktı.

"Gümüş Pençeleri sen mi öldürdün?" diye sorarken kalbim parçalara bölünüyormuş gibi hissettim.

"Efken öldürmedi," dediğinde durdum, gözlerinin içine umutla baktım. "Efken'in ben olduğumu hatırlaması için ortadan kalkması gerekenler vardı ve kaldırıldılar."

Dehşetle ona bakarken dudaklarına küçük bir tebessüm yerleşti. "Bu beden bana ait," dedi, "ve senin uykuya daldırdığın o tarafım, sadece güçsüzleşiyor. Sen bir tarafımı insana çevirdin ve o derin uykusundayken sadece güç kaybediyordu. Uyuttuğun tarafımı ele geçirmem gerekti. Bir sürüye ihtiyacım yok, hayatımın geri kalanını bir Alfa olarak geçiremem çünkü ben Nemesis'im. Evrendeki en güçlü

şeyim. Bunu senin zorla uyuttuğun, gözünü kör ettiğin o aptal tarafıma göstermem gerekiyordu. Gösteremedim. Ve sonunda ait olduğum yere döndüm. Onunla birleştim."

"Efken böyle bir karar vermezdi," dedim gözlerimi yüzüne dikerek. "Yedi Güneş'i neden topladığınızı biliyor musun?" Sorusu beni bir an duraksattı. "Babacığına sormaya ne dersin?" Başını sol omzuna yatırıp bana alaycı gözlerle baktı.

"Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Yedi Güneş bir araya geldiğinde, yani onları bir araya getirdiğimde," dedi parmağını göğsüne bastırarak, "Nemesis, yani yine ben yok edileceğim."

Şakağıma bir kurşun girmiş gibi sarsılarak ona bakakaldım.

Gözlerimin içine, derinlerime ulaşmak onun için çok kolaymış gibi uzun uzun baktı. "En başından beri beni öldürmenin planını yapıyorsun," dedi tokat atar gibi. "Nemesis'i öldürmek için, Nemesis'in sahibi olan kişiyi kullanacak, sonra onun gücüyle onu öldüreceksiniz. Ne drama ama." Parmağını bir kez daha göğsüne bastırdığında gözlerim çıplak göğsüne kaydı. "Ve benim sen diye ölen tarafım, buna dünden hazır."

"Yalan söylüyorsun, onu ele geçirdin ve şimdi saçma sapan şeyler söylüyorsun," diye fısıldadım, her şeyi öngörebilirdim ama böyle bir şeyi asla. Buna ihtimal bile veremezdim.

"Bilmediğimi düşünecek kadar şirin olamazsın, sana deli olan tarafım bunu biliyordu zaten," dedi gölge gülerek. "Babanla bu konuyu konuşmadığımızı sanmış olamazsın. Kendini kurban edecekti. Onu uyandırıp kim olduğumuzu hatırlatmak için geri gelmeseydim, sen ve sevdiklerin için kurban verilecektim."

Bana doğru bir adım attığında, bir adım geri gittim ve ondan kaçtığımı hissetmek beni parçalarıma ayırdı.

"Senin için ölecektim," dedi hiç düşünmeden. "Çünkü beni o güzel gözlerini kullanarak taşa çevirdin. Senden başka yöne kafasını çeviremeyen taştan bir heykele. Yönümü sana çevirdin, bakışlarımı sana mıhladın, kalbimi zehir gibi sardın."

"Ama Efken'in annesi dedi ki..."

"Annem hiçbir şeyi bilmiyordu! Yedi Güneş'in beni öldüreceğine değil, kurtaracağına inanıyordu çünkü bir anneyi çocuğunun ölümüyle yüzleştiremezsin. Kandırmak zorunda kalırsın!" diye kükredi bir anda.

"Yalan söylemediğini nereden bileceğim?" Ona yalvarır gibi baktım.

Gözlerini devirip, "Neye inanmak istiyorsan ona inan," dedi. "Ama kendi sürümü toplayıp, kendimi öldürmekten vazgeçtim." Gözlerimin içine sarsıcı bir gerçekle baktı. "Ve ben yoksam, Yedi Güneş de yok demektir. Onları sadece ben uyandırabilirim. Uyandırmayacağım."

Gözlerime batan gözyaşlarını hissettim ama hareket edemedim, ağlayamadım, ağzımı açıp tek kelime edemedim. Uçurum mavisi gözleri gözlerime saplı duruyorken, o gözlerdeki karanlığı yırtan bambaşka bir duygu parladı. Merhamet miydi bu duygu yoksa başka bir şey miydi anlayamadım ama kolayca kayboldu. Dudaklarının kenarı alaycı bir tavırla yukarı büküldü.

"Benim kaderimde minik yılanım," diye fısıldadı, "ne yazık ki bir zalim var olmak var."

Bir okyanusu içine boşaltsan dolmayacak bir boşluğun içimde açıldığını, gitgide daha da derinleştiğini hissediyordum.

"Senin için ölmeyeceğim," dediğinde bunu zaten istemediğimi haykırmak istedim. Bana doğru bir adım attı, ondan kaçmadım. "Ama dilersen, senin için yaşamaya devam ederim. Benimle gelebilirsin, Azize."

"Kötülüğü yayacağımız bir yere mi?" Duygusuzca sorduğum bu soru, burnundan sert bir nefes vererek gülmesine neden oldu. Kaburgalarımın içimi zorladığını hissetsem de ona kendimden emin gözlerle baktım.

"Madem öyle," diyerek sırtını bana döndüğünde avucumun içinde ateşi hissettim. Ona saldırmak istedim, onu durdurmak ve belki de omuzlarından tutup sarsarak onu yerleştiği bedenden çıkarmak istedim. Efken burada değilmiş gibi hissediyordum, öte yandan Efken sanki onun gözlerinin ardından beni izliyor gibiydi. "Bana bedenime geri dönmem için gerekli düzeneği sağladığın için teşekkür ederim, Sevgili Azize."

Ve yürümeye başladı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordum avucumun içindeki güçsüz alev parmak uçlarıma su gibi kayıp giderken.

"Seni sevmenin beni kör etmeyeceği bir yere," dediğinde, avucumun içindeki ateş titreyerek söndü. Beni sevdiğini ifade ettiği ilk andı ama bunu ifade eden o değilmiş gibi hissediyordum. Yine de söylediği şey kalbime bir el ateş edilmiş gibi hissettirdi.

"Efken kimseyi öldürmezdi! Hele kendi soyundan insanları asla!" diye bağırdım son gücümle.

Durdu. "Öldüren ben değildim zaten," dediğinde nabzım yavaşladı. Omzunun üzerinden bana yan bir bakış attı. "Benim yerime başkaları öldürdü."

Avucumdaki ateş bir anda harlandı, tam ona saldıracaktım ki, "Sana zarar vermek istemeyen tarafım hâlâ uyanık," dediğinde durdum. "Zorlama istersen. Yoksa kendime acı vermek pahasına senin o küçük yılan kuyruğunu koparırım."

"Katil," dediğimde, "En azından sevdiğin tarafım bir katil değil, buna sığınıp günlerce benim için ağlarsın artık," diye karşılık verdi. "Sen zayıf olanı seviyorsan, güçlü olan sana sırtını döner. Benim bir parçamı yeniden zayıflatmana göz yummayacağım."

Bir portalın açılırken çıkardığı o uğultuyu duydum ama gözlerimi Efken'in sırtından ayıramadım. Yavaşça yürüyerek benden uzaklaşmaya başladı. Babamın, "Mahinev, geri çekil," dediğini duyduğumda irkilerek bakışlarımı portala çevirdim. Babam buradaydı ve oku arbalete takmış, ucundan gümüş renkte ışık saçılan oku Efken'in sırtına doğrultmuştu. Bir an panikleyerek okun önüne atlayıp, "Baba," dedim korkuyla. "Dur, o hâlâ Efken!"

Babam, "Geri çekil!" diye bağırdığında, "Dur!" diye bağırdım okun ucuna doğru koşarak. "O hâlâ Efken!"

Efken'in boğazından yükselen kahkahayla olduğum yerde donup kaldım. Adımları yarıda kesildi, ben omzumun üzerinden ona bakarken o da aynı şekilde omzunun üzerinden bana baktı ve elini kaldırıp parmaklarını havada gezdirerek yıldırımdan bir daire çizdi; bu bir portaldı. Göz bebeklerime portalın gümüş ışığı yansırken sarsılmış

hissediyordum. Efken portaldan geçerken, "Tekrar görüşeceğiz sadık kızım," diye fısıldadı.

Kirpik dibimde asılı duran bir damla gözyaşı göz çukuruma indiğinde, "Hayır," diye fısıldadım. "Bu gerçek olamaz."

"Nemesis'in uyanışı tamamlandı," dedi babam, sesi uzaklardan geliyormuş gibiydi. Tepki veremedim. Efken'in az önce dikildiği o boşluğa bakarken kalbimden kopan parçalar göğüs kafesimin içine yığılıyormuş gibi hissediyordum.

"Efken," diye fısıldadım güçsüzce.

Babam, "O artık Efken değil," dediğinde gözlerimi yavaşça babama çevirdim. Bakışlarımda neye rastladıysa duraksadı, gözlerini kısıp başını önüne eğdi ve "Buradan gitmeliyiz," diye mırıldandı. "Hadi Mahinev."

"Yedi Güneş neden bir araya getirilecekti baba?" Sorum dudaklarımdan kayarken, gözyaşlarım da gözlerimden kaymaya başlamıştı. Şimdi ne yapacaktım? Bir yanım ölmüş gibi hissediyordum. Sanki Efken giderken kalbimi de yanında götürmüştü.

Babam, "O iblis tekrar dönmeden buradan gitmeliyiz," dediğinde, "İblis dediğin kişi Efken!" diye bağırdım.

"Değil," dedi babam omuzları düşerken. "Artık değil."

Dizlerimin üzerine çöktüğümü hatırlıyorum. Çaprazımdaki su birikintisinin içinde beyaz bir lale gördüğümü, suyun dibindeki lalenin gümüş bir ışıltıyla parladığını hatırlıyorum. Babamın bana doğru yürüdüğünü, seslerin usulca birbirine karışmaya başladığını, yıkımın içimde şiddetle çatırdamaya başladığını hatırlıyorum. Suya bakmak için kafamı yavaşça önüme eğip, ellerimi yere bastırdığımı hatırlıyorum. Beyaz laleye bakarken başım dönmeye başladı. Nemesis'in söyledikleri kafamın içinde çınladı, Efken'in uçurum mavisi gözleri, bu kelimeler içime diken gibi batarken bir köşede beni izliyormuş gibi hissettim.

Düşmanın gölgesi kalbimi örttü.

16. SİYAH LALE

Flora Cash, Down on Your knees

İnsan kırığını iyileştirmekten, kıran kişi tekrar sokulup dokunacak olursa ona saplansın istediği için vazgeçiyordu. Ne kadar kırığım varsa, kaynamasın diye aynı yerden incitip duracaktım artık.

Saçlarım suyun içinde yüzerken ve yüzüm suyun altında durmuş, bir camın arkasındaymış gibi tavanı izlerken düşünmüyordum. Kendime bunu yapmaktan vazgeçmiştim. Çünkü artık kaldıramayacağım kadar ağır geliyordu. Düşünceler zaten zihnimin çukurlarına su gibi dolmuştu. O çukurlardan taşmasına izin veremezdim.

Hisler birbirine karışmış hâldeydi. Onu seviyordum, bu saklayabileceğim bir gerçek olmaktan çıkalı çok olmuştu ama artık onu hissedemiyordum. Sanki kaybolup gitmişti, sanki Yerebatan Sarnıcı'nda olduğu gibi beni arkasında bırakmış, çekip gitmişti. Sadece fiziksel değil, ruhsal olarak da gitmişti, kalbimi de yanında götürmüştü.

Efken'in bana bir yabancıya bakıyor gibi bakan gözlerini hatırladım. Sırtını bana dönüşünü, alayla gülüşünü, uyanan o karanlık taraftaki zalim bakışlarını... Birdenbire bunlar bana çok ağır geldi ve gözlerimi yumdum. Suyun altında kendi hislerimi idam edemedim ama kendimi idam ediyor gibi hissettim.

Bir el suyun içine girip bedenimi kavradığında gözlerim açıldı ve bedenim yukarı çekildi. Crystal, yüzünde saklayamadığı bir öf-

keyle, "Ne yapıyorsun burada?" diye sordu sertçe. Etrafa saçılan suyu izledim, daha sonra gözlerimi Crystal'in ateş rengindeki san gözlerine çevirdim.

"Kendimi dinliyordum."

"Suyun içinde nefesini son damlasına kadar tüketirken mi?" Kenardaki havluyu aldığını gördüm ama suyun içinden çıkmadan küvette oturmaya devam ettim. "Bu şekilde gerçekten kaçabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Gerçek ne?" diye sorduğumda Crystal duraksayarak omzunun üzerinden bana baktı. "Efken'in gölgesinin kafayı yiyerek tüm Gümüş Pençeleri öldürmeye karar vermesi ve birçoğunu gerçekten öldürmüş olması mı?"

Sorum, Crystal'e de hasar vermiş gibiydi. Başını önüne eğdiğinde söyleyecek bir şeyi olmadığını biliyordum.

"O şeyin Efken olduğuna mı inanıyorsun sen de?"

"Efken'in bir parçası olduğunu sen de biliyorsun," dediğinde kalbim kan kusacak gibi kabardı. "Nemesis'in bir zalim olacağını sen de biliyordun."

"Kendi soyunu öldürmeye kalkışacak kadar değil," dedim. "Cinayeti kendi işlemiş ya da başkalarına işletmiş olsa da Gümüş Pençeleri öldüren o şeydi. Ve o şeyin Efken olduğuna inanmayacağım."

"Üzerini giyinmelisin. Baban seni bekliyor," dedi Crystal, başka ne söylemesi gerektiğini kendisi de bilmiyor gibiydi. Benim gibi o da neye inanacağını şaşırmış olmalıydı.

"İnsanları koruyabilmek için kendimi ifşa ettim," dediğimde Crystal sertçe yutkundu. "Ama bunun yetmeyeceğini anladım."

Crystal, "Daha bitmedi," dedi.

"Gümüş Pençeler koruma altına alındı ama bunu yapan Nemesis'in gücüydü ve şimdi yeniden o korumayı bozabilir, Gümüş Pençelere saldırabilir," diye fısıldadım. "Koruyabileceğim hiçbir şey kalmadı. Onu da kaybettim."

"Yerinden kalksan iyi edersin çünkü sen hâlâ bir kraliçesin," dedi Crystal sertçe. "Efken'e ne oldu bilmiyorum, belki de söylediğin gibidir, o Efken falan değildir, kendini kandırmaya çalışmıyorsundur ya

da çalışıyorsundur. Açıkçası şu an umurumda olan bu değil, tamam mı? Yerinden kalkıp savaşa devam etmek zorundasın çünkü artık ne Gümüş Pençelerin ne de diğer insanların senden başka savunucusu yok."

Bu gerçek, etimi kemiğimden ayırıyorlarmış gibi acıyla dolmama neden oldu ama çektiğim acı yüzüme yansımadı. Küvetten doğrularak kalktığımda sular çıplak bedenimden, içimden akan gözyaşları dışıma taşmış gibi şiddetle akmaya başladı.

Crystal, havluyu bedenime sararak çıplaklığımı örttü. Havlunun kenarını tutup banyodan çıkarak odanın içinde ilerledim. Odadaki konsolun üzerinde yanan büyük beyaz mumun alevi, turuncu bir ışıkla odayı aydınlatıyordu. Elektrikler hâlâ gelmemişti, güç kaynağımız da neredeyse tükenmek üzereydi. O yüzden evi mumlarla aydınlatmaya başlamıştık. Havlu bedenimden kayıp yere düştü, parmak uçlarımda yükselerek elbise dolabına ilerledim. Siyah iç çamaşırlarımı giyip, altıma deri bir pantolon, üzerime de karnımı açık bırakacak kısa kollu, siyah bir crop giydim. Islak saçlarımı fırçalarken Crystal yatağın ucunda oturmuş beni izliyordu ama ona aldırış etmedim. Sanki yokmuş gibi davranıyordum ve o bunun farkındaydı.

Sonunda, "Baban," diye hatırlattığında gözlerimi aynadan çekerek ona çevirdim.

"Evet, biliyorum," dedim sertçe, "beni bekliyor. Anladım onu."

"Sinirli olman normal."

"O zaman?"

Crystal, "Babanın anlatacaklarını dinlemeden yargıya varmamanı tavsiye ederim," dedi sessizce.

"Size bir şey anlattı mı?"

Crystal, "Hayır," demekle yetindi.

Gözlerimi camdan dışarıya çevirdim. Saat kaçtı bilmiyordum ama henüz akşam olmamıştı, yine de gökyüzü öyle soluktu ki sanki bir adım sonrasında karanlık her yeri saracak gibi duruyordu. Kollarımı bedenime sarıp kalbimdeki acıyı saklamaya çalıştım. Kendimden bile. Efken nereye gitmişti? Nereye giderdi? Burayı bilmiyordu, tanımıyordu, gidecek bir yeri yoktu. Duraksadım. Gölge uzun zamandır

keşifte olmalıydı. Efken'in bedenine yerleşene dek burayı gözlemleyip tanımış, belki de kendine bir in edinmişti.

Odadan çıkarken tek kelime etmedim. Crystal, konsoldaki mumu eline alarak arkamdan çıktı. Babamın mutfakta olduğunu hissettim. Bilmeme gerek yoktu. Birinin bana söylemesine gerek yoktu. Mutfağa girdiğim an, ada tezgâhın arkasına oturmuş şarap yudumladığını gördüm. Bu saatlerde içmek gibi huyları yoktu. Çatık kaşlarla ona doğru yürüyüp tam önünde durduğumda, "Nihayet kendine gelmişsin," dedi, bu söylediği bir sebepten dolayı öfkeyle dolmama neden oldu.

"Benden gizlediklerin var, değil mi? Benim aksime Efken'in bildikleri," dediğimde babamın yorgun bakışları yüzümde dolaştı. Bir şeyler söylesin istedim ama onun da mecalinin olmadığı ortadaydı. "Efken ile ne konuştunuz?"

"Oraya gitmemeliydiniz," dedi babam. "Kimseye sormadan kafanıza göre kararlar almanızın bedeli ödeniyor."

"Bildiğin her şeyi bilmek istiyorum baba."

Babam şarap kadehini tezgâhın üzerine koyup, "Sana her şeyi söylediğine eminim," dedi, bunu söylemesi bana çok ağır geldi çünkü tüm bunların o gölgenin uydurduğu bir yalandan ibaret olmasını istiyordum.

"Efken kendini kurban verecekti, öyle mi?" Sorum babamın sertçe yutkunmasına neden oldu. Neredeyse sarsılarak ağlamaya başlayacaktım ama yine de ayaklarımın üzerinde dimdik durdum. Oysa içim, yıkılmış binaların geride bıraktığı moloz yığınlarıyla dolu terk edilmiş bir şehirden fazlası değildi.

"Tüm bu saldırıların merkezinde Efken'in kendi gölgesi olduğunu Efken de fark etti," dedi babam, kaşlarım sertçe çatılırken elimi tezgâha yaslamamak için direndim. Güçsüz görünmek istemiyordum. "Nemesis Efken'in gölgesi, Efken'in en büyük parçası, diğer benliği. Ve Nemesis durdurulmazsa, kıyamet tüm evrenlerde üzerimize yağacak. Çünkü Nemesis'in gücü, sonsuz ve durdurulamaz boyutta. Seni tek bir darbeyle topraklarından silebilecek güçte. Efsanedeki Yedi Güneş'in lideri de o, öldürmek için bir araya gelecekleri efsanevi gücün sahibi de o. Bu yüzden parçasını geri kazanmadan önce Yedi Güneş'i

toplamayı seçti, daha sonra da yapılması gerekenin yapılmasını sağlayacaktı. Seni ve önem verdiği herkesi koruyacaktı çünkü eğer yok edilmezse, yok etmesi kaçınılmaz."

"Bu kabul edebileceğim bir şey değil," dediğimde babam başını aşağı yukarı salladı.

"Biliyorum. O da biliyordu. Ama kendi parçasının, soyunu hiç düşünmeden kıydığını fark ettiğinde, seni korumak için vermesi gereken bir karar olduğunu da biliyordu. Bu kararı verirken bir an olsun düşünmedi. Bu onun gerçekten iyi bir tarafı olduğunu gösterir. O dünyaya bir zalim olarak gönderilmiş olsa da insani yanlarını seninle yaşamış, seninleyken içindeki kötülükten kaçırdığı o bir parçayı uyutmuş ve saklamış."

"O şeyin onu orada ele geçireceğini biliyor muydu?"

"Efken ele geçirilmedi, Efken hâlâ Efken," dedi babam, midem bulanmaya başladığı için bu kez dayanamadım ve tezgâha dokundum. Babam tezgâha yaslanan parmaklarıma baktı. "Ama oraya giderken yapmak istediği tek şey kalkan oluşturmaktı. Bir parçasının o çocukları öldürmeye devam etmemesi için onları Nemesis'in kendisinin bile çözemeyeceği büyüklükte bir kalkanla korumaya almış. Açığa çıkan bu büyük enerji, Nemesis'in dışarı çıkmasını beklediği enerjiydi. Yani aslında bir tuzaktı. Her ne kadar Gümüş Pençeleri, Nemesis'in dahi çözemeyeceği bir kalkanla korumaya almış olsa da kendi direncini düşürüp diğer benliğiyle bir araya gelmek zorunda kaldı. Bir parçası bu cinayetleri işlerken zaten bu enerjinin açığa çıkmasını istiyordu, tekrar bedenine uyanmış vaziyette geri dönebilmesi için bu şarttı."

"Şimdi ne olacak?" diyebildim, tek istediğim birinin beni dürtmesiydi, tek istediğim bu kâbustan uyanabilmekti.

"Efken'in, Nemesis yanı tamamen dirildi. Yapılacak tek bir şey kaldı," dedi babam, başımı iki yana sallarken titreyen ellerimi yumruk yapıp tezgâha sertçe vurdum. Babamın bakışları darbeyle kızaran parmak boğumlarıma dokundu. Sertçe yutkundu ama tek kelime edemedi. Hissettiklerimi tahmin dahi edemezdi ama yine de beni anlamak için çabalıyordu.

"Efken hâlâ içeride ve hiçbir güç, beni o canavarın Efken'in ta kendisi olduğuna inandıramaz! Beni anladın mı?" Babamın gözlerine aklımı yitiriyormuş gibi bakarken titriyordum. "Efken kendisini kurban vermeye karar vermiş olabilir ama ben buna izin vermeyeceğim. Beni anladın mı?"

"Ne yapacaksın öyleyse?" Babamın sorusu karşısında donuklaştım. "Öylece oturup Nemesis'in yıkıcı gücüyle etrafı allak bullak etmesini mi izleyeceksin? Yedi Güneş'i bulup hepsinden kurtulana kadar kendini güvende hissetmediğinden yakıp yıkmaya devam edecek. Üstelik Gümüş Pençelerin üzerine çöken kalkan onları korumaya aldığı için artık sataşacak yeni ırklar arayacak kendine. Neden biliyor musun? Vazgeçip ona Yedi Güneş'i verelim diye."

Babamın gözlerinin içine bakakaldım.

"Yedi Güneş'ten birisi senin erkek kardeşin," dedi babam gözlerimin içine dikkatle bakarak. "Nemesis hayatta kalmak ve hiçbir zaman tehdit altında hissetmemek için Yedi Güneş'ten kurtulmak istiyor. Farkında mısın sen bunun?"

"Efken hâlâ o bedenin içinde," dedim üstüne basa basa. "Sen onu tanımıyor olabilirsin, her şeyi yapabileceğini düşünüyor da olabilirsin ama ben onu tanıyorum. O şeyle birleştiği için bir güç zehirlenmesi yaşayacak belki ama sonunda ayılacak. O şeyle kendisi savaşacak. Yedi Güneş bir araya geldiğinde Efken'i de öldürecekse eğer, Yedi Güneş bir araya gelmeyecek. Uyandırmayacağız o çocukları. Efken, Nemesis yanını bastırıp içinde söndürecek ama ne o ne de bir başkası ölmeyecek. Beni anladın mı?"

Yaren'in ağladığını duyuyordum, İbrahim evin bir köşesinde onu sakinleştirmeye çalışıyordu ama tıpkı Yaren gibi İbrahim'in de şokta olduğunu hissedebiliyordum. Vitali neredeyse hiç yorum yapmamıştı, Manbel'in de sesi çıkmıyordu ama şaşkınlığı barizdi. Mahzar hiçbir şeye anlam veremediği için sessizdi, evin bir köşesine sinmiş, babamla aramda gerilen iplerin üzerinde yürümek zorunda kalmamak için dua ediyor olmalıydı.

Babam, "O çocuk tüm evrenlerde bir kıyamet alameti, Mahinev," dedi bundan hiç hoşlanmadığını belli eden bir ifadeyle. Efken'i sev-

mişti, bunu saklasa da gözlerinde görebiliyordum. Böyle bir şeyin yaşanmasından duyduğu mutsuzluğu saklamıyordu ama sonunda kapıyı çalan gerçeğe göz yummama izin de veremiyordu. Ona hem delice kızdım hem de onu içim yana yana anladım.

"Baba, o tüm evrenlerde kıyamet alametiyse, kıyamet neden sadece benim içimde koptu?" diye sordum son gücümle.

Babam, gözlerimin içine beni anlıyor gibi baktı. Beni anlamanın onu dağladığını gördüm. Gözlerimi yere indirip kaşlarımı çattım. "Eğer onu yok etmeye kalkışacaksan baba, önce beni yok etmen gerekecek."

"Onu yok edebilecek kişi ben değilim," dedi babam oturduğu yerden kalkıp mutfağın çıkışına yönelirken. "Madem kararın bu Mahinev, o hâlde yaşanabilecek tüm felaketlerin sorumluluğunu aldığını varsayıyorum."

"Sadece Nemesis'i yok etmenin bir yolunu bulacağım," dedim ama söylediğim şeye kendim de inanmıyordum.

Babam, "İki kişiden değil, tek bir insandan bahsettiğimizi anladığında konuşalım," diyerek mutfaktan çıktı.

Hatem sessizce arkamda belirdiğinde onu hissettim ama dönüp gri gözlerine bakamadım. Hayal kırıklığının keskinliğini hissedebiliyordum, sesi çıkmasa da sanki haykırışları evin her yanına dağılıyordu.

"Kraliçe," dedi sessizce.

Ona bakmadan, "Ne soracaksan sor, Hatem," dedim.

"Soy kardeşlerimi öldüren liderim miydi?" Sorusu gözlerimi yummama neden oldu.

"Neler hissettiğini, sizi korumak için nasıl çaresizce çırpındığını görmedin mi?" Soruyu sorarken kendi ses tonumun beni kesip biçtiğini hissettim. Hatem'in yutkunduğunu duydum. Bakışlarım usulca ona çevrildi, gözlerinin içine baktım. "Elini kalbine koy da söyle, sence tüm bunları liderin mi yaptı?"

Hatem sessizce, "Hayır," dedi. "Kalbim bunu reddediyor ama Ölüm Yıldızı olduğu gerçeğini görmezden gelemiyorum."

Hatem'e doğru ilerleyip, "Bunu yapanın o olduğuna inanma," dedim, elimi Hatem'in omzuna koyduğumda, gri gözlerinde bana karşı

duymaya başladığı güveni gördüm. "Onu tanıyorum, sen de tanıyorsun. Geri dönecek."

"Siz buna inanıyorsanız, ben de buna koşulsuz inanmayı kabul ediyorum," dedi Hatem ama bir yanı kırgındı, biliyordum, bir yanı korkuyordu; Efken'in soyuna bunu yapmış olma ihtimalinden çok korkuyordu. Kollarımı bedenime sararak mutfaktan çıktım. Arabamın önüne varana kadar kollarım bedenimi sarmaya devam etti. Sokağa çıkma yasağı aktif olmasına aktifti ama hafta sonları bir gün, belli saatlere kadar özgürlük alanı sunulmuştu. Yine insanlara alışveriş saatleri de verilmişti. Bugün dışarıda alışveriş için evlerinden ayrılan insanlar dışında hiç kimse yoktu ve Kızıl Teğmen bize birer izin kâğıdı çıkardığı için çevirmeye girsem bile sorun olmazdı. Sokakta dolaşma yetkim vardı.

Arabanın ön yolcu koltuğunda duran siyah laleyi gördüğümde bakışlarım donuklaştı. Buraya nasıl geldiğiyle ilgili en ufak bir fikrim olmasa da laleyi parmaklarımın arasına aldım. Çiçekten yoğun, büyüleyici bir koku yükselerek içime doluyordu ve öyle siyah duruyordu ki sanki gece, onun güzel yapraklarında soluk alıyordu.

Çatık kaşlarla çiçeği koltuğun üzerine geri bırakıp telefonumu da yanına koydum.

Araba boş şeritte ilerlerken yan koltuğa attığım telefon sürekli olarak çalmaya devam etti ama aldırış edip telefonu açmadım. Herkesin dilinin ucunda bana yöneltilmek için bekleyen sorular vardı ve ben hiçbirini duymaya da cevaplamaya da hazır değildim. Efken hakkında konuşmak istemiyordum, sadece Efken'i bulmak istiyordum. Sanki geçtiğim her sokakta, aslında onu arıyordum.

Her şey yerli yerine oturuyordu aslında. Birinin daha portal açabildiğini fark etmiştik. O portaldan çıkan eli, Gümüş Pençe'nin kalbini söküşünü hâlâ hatırlıyordum. Bu olurken Efken oradaydı, eli bir portaldan çıkıp birini parçalamamıştı ama Yerebatan Sarnıcı'nda portal açanın o olduğunu görmüştüm. Üstüne düşünüldüğünde cinayetlerden kendisinin sorumlu olmadığı, o karanlık parçanın sorumlu olduğu açıkça belliydi ama eminim kendini sonsuz büyüklükte suçlu ve sorumlu hissediyordu.

Arabayı biraz daha hızlandırdım. Şehrin her sokağına girmek, onu her taşın altına bakarak aramak istiyordum. Arabayı Ortaköy sahilinin yakınlarında bir yere park edip sahilde yürümeye başladım. Şehir griydi, denizin üzerinde hareket eden ışıkların az olmasının sebebi, şehre hâlâ elektriğin gelmemiş olmasıydı ve güç kaynaklarını çok fazla kullanmamaya özen gösteriyorlardı. Hükûmet, eninde sonunda yasakları kaldırmak zorunda kalacaktı, o yüzden her şeyin hallolması için çok vaktimiz olduğu söylenemezdi.

Çaprazına camiyi, önüne de büyük köprüyü alan banklardan birine oturup kollarımı bedenime sararak önümde uzanan, gökle aynı rengi almış dalgalı denize baktım. Buz kalıpları, denizin üzerinde beyaz mermer taşları gibi sallanarak yüzüyordu. Sahili ilk defa bu denli boş görüyordum. Tek bir canlı bile yoktu.

Karman çorman hislerle denizi izlerken çıkış yolunu oturarak bulamayacağımı, düşünmenin de pek bir işe yaramadığını biliyordum ama biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Onun bana sırtını dönüp gidişini, alaycı gülüşünü, ele geçirilmiş tanıdık bedeninden bana uzanan ama yabancı bakan gözlerini unutamıyordum. Üstelik babaannem girdiği delikten hâlâ çıkmış değildi, neredeydi bilmiyordum ama sanırım şu an en çok onun varlığına ihtiyaç duyuyordum. O, olup bitenleri herkesten daha iyi değerlendirebilirdi, belki bana bir çıkış yolu gösterirken kalbimi çiğnememi istemezdi.

Bir his göğsümü sıkıştırdığında oturduğum yerden doğrulup kalktım. İzlenme hissiyle karışan huzursuzluk, tüm ruhumu kaplamaya başladı. Bakışlarım savruk bir rüzgâr gibi etrafta dolaştı. Boşluk öyle büyüktü ki kendimi okyanusun dibine çökmeye başlayan bir gemi gibi hissettim. Rüzgâr saçlarımdan hızla kayıp gittiğinde bir kıkırtı sesi zihnime doldu. Bu kıkırtı bir kadına aitti.

"Kokun bin fit öteden bile alınabilecek kadar keskin ve leziz," diye fısıldayan kadının sesi, zihnimin her köşesine ulaştı. Etrafıma hızlıca baktım ama kimse yoktu. Şimdi deniz daha dalgalıydı, gök daha koyuydu, karanlık bir his içimde çınlıyordu.

Duruşum dikleşti, gözlerim daha fazlasını görebilmek adına kızıl bir bariyerin ardına gizlendi. Göz bebeklerimin inceldiğini hissettim

ve soğuk bir rüzgâr saçlarımın arasından estiğinde saçlarım geriye doğru savruldu.

"Beni mi arıyorsun?"

Ses tam arkamdan gelerek omuriliğimde bir ürperti yarattığında hızla arkama doğru döndüm. Tam karşımda kahverengi, kıvırcık saçları çıplak göğüslerinin üzerinden geçerek karnına dek uzanan o kadını gördüğümde, bedenim saldırıya hazır bir şekilde gerildi. Göğüslerini örten saçlarıyken, vücudunun geri kalanı siyah bir lateks parçasıyla ikinci bir deri gibi örtünmüştü. Bir bacağı çıplakken, diğer bacağındaki lateks, ayak parmaklarına kadar inerek onu örtüyordu.

Başını sağa doğru yatırdığında gözlerinin beyazının olmadığını fark ettim. Saf, siyah gözleri de bedeni gibi lateksle kaplanmış görünüyordu. Bu yüzden hangi yöne baktığı belirsiz gibi duruyordu ama bana baktığını biliyordum.

Hareketleri yavaştı, başını omzuna doğru yatırırken her bir kası sekteye uğrayarak bedeninin içinde spazm geçiriyor gibi duruyordu. Onun ne olduğunu anlayamasam da saldırıya hazırdım çünkü iyi niyetli olmadığını hissedebiliyordum.

Elini bana doğru uzatmaya kalkışacaktı ki bir adım gerileyip ona çatık kaşlarla baktım. Uzun, sivri tırnakları tırnak diplerinden değil, parmaklarının ortasındaki eklemlerden dışarı uzanıyor ve birer siyah bıçak gibi görünüyorlardı. Geri çekilmemden hoşlanmamış gibi kaşlarını çatıp bana rahatsız edici bir şeye bakıyormuş gibi bakarak, "Söylendiği kadar burnu büyüksün demek," dedi. "Kendini çok güzel ve yenilmez mi zannediyorsun?"

"Sen de nesin?" Sorum onu duraksattı, sorularına cevap vermeyişim, hatta üstüne o soruları umursamayışım onu şaşırtmışa benziyordu.

"Ben güzel bir kadınım," dediğinde bir an ona aval aval baktım. Tırnaklarını omuzlarında gezdirirken hareketleri yine tuhaf, yavaş ve spazmlarla yüklüydü. "Ama ne yazık ki lordum beni değil, seni tercih ediyor."

Kalbimin atışları göğsüme hançer gibi batıp çıkarken kimden bahsettiğini biliyordum. "Onun değerli oyuncağısın, öyle değil mi?"

diye sordu bu defa. Buna da cevap vermediğimde kaşları tamamen çatıldı. "Ama Lord'um üzgün," diye devam etti konuşmaya. "Çünkü oyuncağı onunla oynamıyor. Lord'um oyuncağını istiyor."

"Bir gölgesin," dediğimde dudakları yukarı kıvrıldı.

"Evet," dedi, "zeki bir oyuncak olduğunu biliyordum."

Onu baştan aşağı süzdüm, spazmlarından anladığım kadarıyla uyum sağlamakta güçlük çektiği bir bedenin içindeydi. Bir an yüzümü buruşturup, "Bu beden sana ait değil," dedim.

"Vay canına," dedi heyecanla. "Hep böyle doğru çıkarımlar mı yaparsın?"

"Bu kızı konağın olarak mı kullanıyorsun?" diye sorarken gözlerinin içine dikkatle bakıyordum. Gözünü kapatıp geri açtığında karanlığa boğulmuş bakışlarının nerede olduğunu kestiremedim. Derin bir nefes alarak, "Kendi bedenim nerede bilmiyorum," dedi, "o kadar uzun zamandır sadece bir gölgeyim ki bir zamanlar nasıl göründüğümü artık hatırlamıyorum."

Onun canını almam gerekirdi ama içinde olduğu beden kesinlikle masum bir insana aitti. Gözlerimi bedeninde dolaştırdım, ardından tekrar siyah gözlerine baktım.

"Efken nerede?"

"Onun adı Nemesis," dedi kız, ardından bana doğru bir adım attı. "Onu eğlendirmek istedim, moralini yerine getirmek için güzel bir beden buldum ve kendi marifetlerimi bu bedene ekledim ama fayda etmedi. Sanırım en çok seninleyken eğleniyordu."

Öfke, içimde tıslayarak dolaşmaya başladı ama ifadesiz bir suratla, başkasının bedenini ödünç alan gölgeye bakmaya devam ettim.

"Onun adı Efken," dedim, "sen ona ait bir parçayı lordun olarak görüyorsun. Çok küçük bir parça."

Kızın bakışlarının sertleştiğini hissettim. "Efken senin zehirleyip kim olduğunu unutturduğun saf bir Gümüş Pençe'ydi. Ona kim olduğunu hatırlatmamız zaman aldı."

"O nerede?"

"Ne yapacaksın? Onun oyuncağı olmayı kabul edip benimle geleceksen eğer, seni ona seve seve sunarım." Kollarını bedeninin üzerin-

de topladı. "Ayrıca insanlar için sokak yasağı getirilmesini sağlamışsın. Hem de kendini ifşa ederek. Sence bu etten külüstürler böyle bir fedakârlığı hak ediyor mu?"

"Etten külüstür mü? Bir aralar sen de böyle bir etten külüstürün içinde yaşamıyor muydun?"

Tek kaşını kaldırdı. "Çok uzun zamandır özgür bir gölgeyim," dedikten sonra bakışları ayaklarımdan başlayarak alnıma kadar beni taradı. "Kendini onun oyuncağı yapmak istiyor musun?"

"Sen bir oyuncak olmak için yeterince hevesli görünüyorsun," dediğimde güldü.

"Eğer sen olmasaydın, onu tüm evrenlerde mutlu edebilirdim," dedi, söylediği şey kâğıt kesiği gibi bir sızının kalbimin üzerinde kaymasına neden olurken, düşmanca bakışların gözlerimi ele geçirmesine engel olamadım. "Ama kanınla onu usul usul zehirlemişsin. Sonunda iradesini kazanmış olmasına rağmen senin kanını hâlâ damarlarından söküp atabilmiş değil. Bu da seni dolaylı yoldan onun hâlâ sıkılmadığı için kenara fırlatmadığı oyuncağı yapıyor. Senden sıkılana kadar seninle oynamasında sakınca görmüyorum."

"Senin gibi daha kaç gölge kendini ona sunmak istiyor kim bilir ama sen karşıma geçmiş beni rakibin olarak görüyorsun," dedim dudaklarımda sinsi bir tebessüm meydana gelirken.

Damarına bastığımı, burnundan verdiği sert nefesin sıcaklığı tenime süzüldüğünde anladım. "Kendini yeri değiştirilemez biriymişsin gibi görüyor olabilirsin," dedi beni aşağılama isteğiyle. "Ama neticede Mar kanı taşıyan, çürümeye mahkûm et yığınından başka bir şey değilsin. Şu âna dek galip çıktığın tüm savaşlardan galibiyetle ayrılmanı sağlayan lordumdu. Şimdi o yanında değil ve öyle acizsin ki tacın çoktan ayaklarının önüne düşmüş, görkemli taşları kömür gibi kararmış."

Onu kışkırtabileceğim düşüncesi kafamın içinde bir ışık gibi yandı. Dudaklarımın alayla yukarı büküldüğünü gördüğünde tek kaşını alnının ortasına varana dek yukarı kaldırdı. "Onun kuklası olduğunun farkındasındır umarım," dedim, aslında amacım onu aşağılamak değildi ama yine de ağzından bir şeyler alabileceğimi düşünüyordum.

"Kuklası falan değilim. Onun biricik askerlerinden biriyim. Oldukça da kıdemliyim," diye karşılık vererek savunmaya geçtiği an, amacıma ne kadar yakın olduğumu anladım.

"Amaçları doğrultusunda sizi kullanmıyor mu?" Küçümseyici bakışlarım bedeninde dolaştı. "Kim bilir kaç Gümüş Pençe öldürmek zorunda kaldın?"

"Amacımızın sadece Gümüş Pençe öldürmek olduğunu düşünüyor olamazsın," dediğinde kalbim merakla kabardı.

"Neymiş o hâlde amacınız?"

Bana bir düşmana bakıyormuş gibi bakarken, "Nemesis'in tüm evrenlerdeki en güçlü lider olduğunu herkese göstermek," dediğinde bir an kaşlarım çatıldı. "Tüm türler önümüzde diz çökecek ve tanrılarına biat edecekler."

"Neden böyle bir şeyi amaç ediniyor?"

Bunu bilmiyormuş gibi bir an duraksadı, ardından, "Çünkü yok edebilmek onun elinde," dedi. "Her şeyi ve herkesi."

Buna söyleyecek bir şey bulamadım ama onun söyleyecekleri bitmemiş gibiydi. "Sokak yasağı akıllıca bir fikirdi," dedi tekrardan konuştuğunda. "Ama senin yüzünden kendimize güçlü konaklar bulmak konusunda zorlanıyoruz çünkü insanlar fare deliklerine tıkıldı. Yine de bazı güçlü kan taşıyıcılarını gafil avlamak çok da zor olmuyor."

"İnsanlardan uzak duracaksınız," dediğim anda kahkahayı bastı. "Besin kaynağımızdan nasıl uzak duracakmışız?"

Bir an donup kaldım.

"Havva'nın ve Âdem'in çocuklarının bedenlerinin, uzun zamandır gölge olarak yaşayan bizim için bir ganimet olduğunu bilmiyor olmalısın. Onların kaslarıyla, ruhlarıyla, kalpleriyle besleniyoruz. Bir konak bizi içinde ağırladığında ya da onunla temasa geçmemize izin verdiğinde, daha da güçleniyoruz." Başını iki yana salladı. "Sen besin kaynaklarımızı gecenin karanlığından esirgedin. Bu onları korumak değil, daha büyük bir ateşe atmak çünkü avlanmak için ne kadar aç olduğumuzu bilemezsin. Bu bizi daha zalim yapıyor ve senin kendini hükûmete sunup hedef hâline getirmekten başka yapabileceğin bir şey olmadı. Tabii bir de besin kaynaklarımızı azalttın. Bu da var..."

Başını havaya kaldırıp alaycı bir ses çıkardı. "Canımı fazlasıyla sıkmaya başladın."

"Gümüş Pençe cinayetleri tıpkı Varta'da olduğu gibi burada da bir anda bıçak gibi kesildi," dedim söylediklerini kulak arkası ederek. "Neden?"

"Sivri dişleri öldürmemizi mi tercih ederdin?"

"Bir anda durmanızın bir nedeni olmalı."

"Nemesis artık kendine bir sürü aramadığı için onlarla işimiz bitti. Zaten her biri amaca giden yolda kullanılan araçlardı," dedi gölge. "Ama Yedi Güneş hâlâ radarımızda elbette. Yedisini tek tek bulup mideye indirmek mükemmel olurdu." Kardeşimin Yedi Güneş'ten birisi olduğunu bilmiyor muydu? Nemesis bu bilgiyi onlarla paylaşmamış mıydı? Yoksa o da bilmiyor muydu? Bu onu Efken'den daha farklı, ayrı biri yapmaz mıydı? İçimde ağzına dek soru işaretleriyle dolu bir çukur belirdi.

"Nemesis, Yedi Güneş'ten korkuyor olsa gerek."

Gölge bir anda öyle çok öfkelendi ki bedeninden yayılan karanlık enerjinin dalgalanarak etrafımı sardığını hissettim.

"Nemesis," dedi bu ismin üzerine basa basa, "hiçbir şeyden korkmaz."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Aynaya baktığında gördüğü kişiden korkuyor ama," diye fısıldadım.

"Haddini aşmaya başladın sürtük," diyen gölgenin etrafında titreşmeye başlayan karanlığı görebiliyordum. Griden siyaha dönen, titreyen bir duman gibiydi ve bedeninden dışarı taşıp bir zar gibi onun etrafını sarmıştı. "Onu korkmakla suçladığına inanamıyorum, senin gibi birini oyuncak olarak seçmesi bile çok saçma. Onu resmen aşağılıyorsun."

Beni yakıp kavuran hislerime rağmen güçlü olmaya çalışarak güldüm. "Nemesis biraz bile ilgimi çekmiyor ama Efken bana ait. Ve senin Nemesis'in, benim olandan fena hâlde korkuyor."

"Onların aynı kişi olduğunu kavrayamamışsın," dedi tokat gibi. Herkes bunu yüzüme vurup duracak mıydı? Belki de bir şeyleri kavrayamayan ben değildim, onlardı. Belki de haklıydılar, duygularım beni

kör etmişti ve inanmak istediğim şeye inanmaya çalışıyor, acizce buna tutunuyordum.

"Her neyse," dediğinde sırtını bana döndü. Ona saldırıp ateşimin tadına bakmasını sağlamak istedim ama bedenin sahibine zarar vermek istemiyordum. İkilemde kalmış hâlde sırtına bakarken dişlerimi birbirine bastırdım. "Nasıl göründüğünü gözlerimle görmek istedim. Kıymetli bir oyuncak olduğun için neye benzediğini merak ediyordum. Hayal kırıklığına uğradım çünkü çok da ihtişamlı değilmişsin."

"Kendini böyle kandırıyorsun herhâlde," dedim düz bir sesle.

Duraksadı ama dönüp bana bakmadı. "Kendimi kandırmak mı?"

"Nemesis'in beni istediğini biliyorsun," dedim tek kaşımı kaldırarak. "Seni hiçbir zaman bir kadın olarak görmeyeceğini biliyor musun?"

"Bu aptalca düşünceye seni inandıran da ne?" diye sorarak yüzünde saldırgan bir ifadeyle bana doğru döndü. "Kendini bu kadar değerli zannetme. Senin de sonun posası çıkmış bir ceset olmak olacak. Senden sıkıldığında seni yok edecek, belki yok etmeye bile değer bulmayacak."

Burnumdan sert bir nefes vererek gülüp, "Posası kenara atılan ben mi olurum yoksa sen mi olursun orası meçhul tabii," dedim.

"Ben onun askeriyim, sense onun düşmanısın. Hem de uzun süre onu zayıf düşüren, bir parçasının derin bir uykuya dalmasına neden olan paçavra düşmanısın. Kendini bizden üstün mü görüyorsun?" Tehlikeli bakışları yüzümde jilet gibi kayarken bana doğru bir adım attı. "Şurada canını alabilirim, biliyor musun?"

"Kimin canını alacaksın? Benim mi?" Bu kez gerçekten alayla güldüm, cüreti beni eğlendirdi. "Sen benim kim olduğumu biliyor musun gölgecik?"

Gözü seğirdi, dişlerinin arasından tıslar gibi bir ses çıkararak, "Mar olman seni üstün ırk mı yapıyor zannediyorsun?" diye sordu. "Bir Gümüş Pençe'yi lime lime eden karanlığım, senin dizlerini titretemez mi sanıyorsun?"

"Sana benimle ilgili olan bilgileri biraz eksik aktarmışlar," diyerek parmaklarımı içeri doğru büküp, tırnaklarımı avucumdaki çizgilere yasladım ve alev orada bir çığa dönüşerek büyümeye başladı. Parmak-

larımı avuç içi çizgilerime bastırdıkça, karşımdaki gölgenin bakışları değişiyordu. Sonunda eli boğazına kaydığında, ateşimin parmaklarımın arasında bükülerek onun nefesini hedef aldığını biliyordum. Boğazında sıcağı hissetmiş olmalıydı, ateşin derin ve yakıcı bir şekilde onu saran kokusunu, artan sıcaklığı... Şaşkınlığı öyle büyüktü ki bu beni eğlendirdi. İçimdeki yas duygusuna rağmen eğlendiğimi hissettim. Parmaklarımı yukarı kaldırıp, onun ince boynunu eziyormuş gibi hareket ettirdiğimde ateş parmaklarımın arasında yaylanarak genişledi.

Gölgenin elleri kendisine ait olmayan boynuna gitti, boynuna dokunurken, kısık sesle, "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu ama çoktan dehşete kapılmıştı.

"Sana kendimi tanıtıyorum."

Çırpındı ama nafileydi, ateş boğazından aşağı lav gibi akarken ona dokunmadığım hâlde parmaklarımı soluk borusunda hissediyor olmalıydı.

"Tüm insanları yakacağım," dediğinde parmaklarımı daha da sıkılaştırdım. "Hepsini küle çevireceğim. Bok çuvalları gibi yere yığılıp insaf dilenecekler. İstanbul'a gelen küçük kıyamet, büyüyerek tüm şehirlere veba gibi yayılacak. İnsanlar ölecek." Öksürdü. "Bir patlama daha, insanların yaptığını sandıkları ve büyük bir savaşın öncüsü olacak devasa bir patlama..." Duraksadım ama ateşim onun boğazını sarmaya devam ediyordu. "Herkes birbirine düşecek, birbirine düşenler, geride kalanların yemeğimiz olduğunu bile fark etmeyecek. Önce bu şehir düşecek, sonra tüm ülke ve devamında tüm dünya. Düşenler arasında elbette ailen de olacak. Tüm doğaüstü kanı taşıyan erkeklerinizi katledeceğiz."

Onu öldürmek istedim. Bir masumun derisini elbise gibi giyiyor olmasına rağmen onu geride külü kalmayana dek ateşimden geçirmek istedim.

Parmaklarım ateşten bir düğüm yaratıyormuş gibi hareketlendi, nefesi daha da kesildi. Sözcükleri bitmiş gibiydi, belki de hâlâ söyleyecekleri vardı ama sesini ondan almıştım. Bilincini ondan alacaktım. Ele geçirdiği bedenin içinde ızgaraya dönene dek ona ateşle saldıracaktım.

"Sen," dedim hiç düşünmeden, "benim için basit bir çerezsin. Seni öldürmem benim üç saniyeme mâl olmaz ama senin dudaklarından dökülen her tehdit, geçireceğin tüm günlere mâl olacak."

Gözleri geriye kaydığında göz çukurunu kaplayan lateks kalkar gibi oldu, gözünün beyazını gördüm ama sonra yeniden o gözler karanlık bir kafese dönüştü. Kafesin arkasında bir yaratık, iblis ruhlu bir gölge vardı. Parmaklarımı daha da sıktığımda, "Nemesis'in yatağını ısıtmadığın her an, başka kadınlara fırsat sunmuş olacaksın," dedi güç bela. Sanki benim canımı yakmak için kasıtlı konuşuyordu. "Ona savaş açtıkça, onun gözündeki yerini kaybedeceksin. Bir gün sana baktığı gibi bir başka kadına baktığında, kahrından kalbini kusarak öleceksin."

"Ne yazık ki baktığı kadın sen olmayacaksın," dedim ve ateş birdenbire harlandı, boğazından akıp giden lavları gördüm; boğazı kızıl bir ışık saçtı ve derisinin altında dalgalanan ateşin onu nasıl genişlettiğini gördüm.

"Bekle," diyebildi, "yoksa Galata Kulesi'ndeki patlamaya kaç saniye kaldığını öğrenemeyeceksin."

Ateş bir anda geri çekildiğinde göz bebeklerim korkuyla genişledi. Öksürük krizinin hemen ardından gülerek, "Galata Kulesi'nin etrafında çok sayıda kaçak insan var, evde sıkılan herkes oraya akın etmiş olmalı," dedi.

"Blöf yapıyorsun."

"Kız Kulesi'ni patlatmadan önce telefon edip haber veremediğimiz için affına sığınıyorum," dedi titreyen bir sesle. "Üstelik beni öylece öldüremezsin çünkü bedeninin içinde olduğum bu zavallı bakirenin geçmişi, en az bir meleğinki kadar temiz. Onun katili olmak istediğine emin misin?"

"Patlama," dedim söylediklerini kulak arkası ederek. "Neden bir yerleri patlatıyorsunuz?"

"İç huzuru bozmak ve panik yaratmak için," dedi hiç düşünmeden. "Çünkü kaos, onları daha lezzetli yapıyor. Ve yine kaos, amaca hizmet ediyor."

Tam atakta bulunacaktım ki el ve ayak bileklerimi hızla, karanlık bir sarmaşık gibi saran gölgelere baktım. Bir an hareket edemedim ve sarmaşık gibi tenimi saran gölgelerin sahiplerini gördüm. Bedenlenmemişlerdi, etrafımı sarmışlardı ve kaç taneydiler anlayamıyordum. Karşımdaki bedenlenmiş gölge, çirkin bir karga kahkahası attı ve "İyi yüreğin," diye mırıldandı, "asla masumların ölmesine göz yummaz, değil mi?"

Gölgeler de gülüştüler ama sesleri yoktu, gülüşleri bir uğultudan ibaretti. Bedenlenmiş gölge, bana doğru yürüyüp tam önümde durdu ve çenemi parmaklarının arasına alarak havaya kaldırdı.

"Seni öldürsem, Nemesis beni nasıl cezalandırırdı?"

"Arkamdan gelirdin," dediğimde dişlerini sıktı. Avucumda yeniden ateş büyüyordu. Bileklerimi pranga gibi saran gölgelere karşı koymayışımın nedeni, onları tek hamlede küle çevirmek istememdi.

"Peki ya gözünün önünde biraz kıyım yapsam?" Sorusu bu kez beni hazırlıksız yakaladı. "Senin masum diye adlandırdıkların birer birer ölürse, seni öldürmüş kadar olur muyum?"

Gözlerimi gözlerine mıhlamış hâldeyken ateş avucumda daha da büyüdü ama gölgelerin beni tuttuklarını düşünmelerini sağlamaya devam ettim. Onu öldürecektim. Bir masumun bedenini kılıf gibi giymiş olsa da onun canını alacaktım. Şaka yapmıyordu. O karartılı gözlerine baktığımda, kıyım için can attığını görebiliyordum.

"Ama sana bu seyir zevkini sunmadan önce güzel suratında hakiki bir gölge yanığı bırakacağım," dedi. Neyine güveniyordu bilmiyordum ama onu bir karides gibi pişirecektim. Gözlerimi gözlerine diktim, tek kelime etmeyişimi korkumdan sanıyor olmalıydı. Dudağının kenarı yukarı kıvrılırken uzun tırnağını yanağıma sürttü, bakışlarım hâlâ boştu ve doğrudan ona saplı duruyordu.

"Güzel ama sıradan bir yüz. Başkasında da bulunabilecek standartlardaki herhangi bir yüz. Oldukça basitsin aslında," dedi sessizce. Bana karşı öfkeliydi. Beni küçümseyerek kendini iyi hissetmeye çalışıyordu ama yüzüme bakarken en büyük kâbusuyla yüzleştiğini biliyordum. Bir gölge de olsa o kıskanç bir kadının kalbine sahipti.

"Kendini bu şekilde mi kandırıyorsun?" diye sorduğumda çenesi seğirdi. "Lordun benim sıradan yüzüm için senin gibi bir milyon tanesini feda ederdi."

"Haddini bilmeyen devrik kraliçe, daha iki gölgeyi bile aşamıyorsun ama Lord'um senin için bizim gibi bir milyon tanesini feda edecek, öyle mi?" Öfkeyle soludu. "Senin sorunun ne? Kendini ne sanıyorsun?" Yüzüme eğildi. "Senin soğuttuğun yatağı ben ısıtıyorum, bunu biliyor musun?"

Bir an kalbim öyle bir ateşle doldu ki, ağzımı açarsam dudaklarımdan kelimeler değil bir dolu ateş fışkıracak ve kadının yüzünü eritene kadar yakacak sandım. Öfkelendiğimi fark ettiğinde ucuz bir kahkaha attı. Haklı mıydı yoksa sadece damarıma mı basmaya çalışıyordu bilmiyordum ama midem bulanıyordu, dizlerimin üzerine çöküp içimdeki alevleri lav şeklinde kusmak istiyordum.

"Bence şovunu yarıda kesmemin zamanı geldi de geçiyor," dediğimde afalladı. Hiç beklemediği anda bir tayfun gibi estiğimde, sıcak rüzgârım beni kenetleyen gölgeleri etrafa savurdu. Bedenlenen gölge bir adım geri gidip duraksayarak bana baktı. "Ne demiştin? İki gölgeyi bile aşamıyordum, değil mi? Sanırım onları cehenneme kadar fırlatabilirim ya da daha kolay yoldan," diyerek avucumu açtım ve alev avucumun içinden yukarı fırladı, "cehennemi sizin için burada getirebilirim."

"Seni deşeceğim," diye tısladı. "Senin içinden bir tufan olup geçeceğim."

"Durma," dememle, elimi yana itmem ve savrulan gölgelerden birini ateşimden geçirmem bir oldu. Avucumda bir yeni ateş büyürken, "Cehennemimden çıkabilirsen, içimden geçme fırsatını belki elde edebilirsin, beden çalan sürtük," diye fısıldadım.

Yere mürekkep gibi yayılan karanlığı gördüm. Ayaklarından akıyor, siyah bir su gibi hızla bana doğru geliyordu. Gözlerimi devirip avucumdaki ateşi diğer gölgeye savurduktan sonra pentagramımı oluşturmak için kollarımı ve bacaklarımı hafifçe iki yana açtım. Etrafımı saran şeytani çemberi gördüğünde duraksadı ama karanlık, yerde su gibi akarak bana gelmeye devam ediyordu. Pentagramımdaki

semboller oluşmaya başladı. Onu basit bir ateşle vurup devirebilirdim ama bu sürtüğün gerçekten canını yakmaya karar vermiştim.

Onu tam vuracaktım ki birbirine çarpan ellerin sesiyle donup kaldım. Bedenlenen gölge de donuklaştı, yerde ilerleyen karanlık sıvı dondu ve kafasını kaldırıp arkamdaki bedene baktı. Kimin geldiğini biliyordum. Pentagramımı bozmadım ama karşımdaki bedeni de vurmadım, sadece öyle durup bekledim.

Efken'in, "Delilah," dediğini duydum. "Burada olmak için benden izin aldığını hatırlamıyorum."

"Lordum," dedi Delilah birdenbire olduğu yerde çöküp, başını önüne eğerek.

Efken'in yanımdan geçtiğini hissettim ama ona bakamadım. Tanıdık kokusunu solumak, beynimden vurulmuşa dönmeme neden olmuştu. Ona doğru dönüp hesap sormak, yakasına yapışmak istedim ama gözlerim bir milim oynayıp ona çarpmadı bile.

Önümde dikildiğinde ensesini ve geniş omuzlarını görebiliyordum. Üzerinde siyah, uzun bacaklarının yarısını örten bir pardösü vardı. Saçlarını alışkın olmadığım bir şekilde geriye doğru yatırdığını fark ettim.

Efken ya da Nemesis, adı her neyse, "Neden buradasın, Delilah?" diye sordu.

Delilah kekeleyerek, "Sadece onu görmek istemiştim," diye fısıldadı.

Efken başını sağ omzuna doğru yatırıp, "Benden emir almadan birine saldıracak kadar başıboş bir köpek olduğunuzu bilmiyordum," dedi tehlikeli bir sesle. "Öğrendiğim iyi oldu."

"O bizden iki kişiyi yaktı," diye savundu Delilah kendini. "Ben sadece onu size sunmak için almaya gelmiştim ama o, bizden birilerini öldürdü. Gözünü bile kırpmadan yaptı bunu."

"Sen hâlâ konuşabiliyor musun?" diye sordum pentagramımın ortasında şeytani bir yıldız gibi dikildiğim esnada.

Nemesis, omzunun üzerinden yavaşça bana doğru baktığında karnımın kasıldığını hissettim. Uçurum mavisi gözleri yüzümde, be-

denimde ve çizip ortasında durduğum pentagramda dolaştı. Gözlerini yeniden Delilah'ya çevirdi.

"Ona bin metreden fazla yaklaşmayacaksınız dediğimi hatırlıyorum," dedi şeytani bir sesle. "Ve siz komut beklemeyen, verilen komuta da kulak asmayan başıboş köpekler gibi davranmayı seçmişsiniz. Benden önce davranıp daha acısız bir ölümü onlara bahşettiği için şanslılar."

"O sizin bedeninizi alıkoymuştu efendim, nasıl onu savunursunuz?" diye sordu Delilah, gözlerinde saklayamadığı bir kıskançlık ve derin bir hayal kırıklığıyla.

"Ve şimdi bedenimin içindeyim, Delilah. Sana verdiğim komutları dinlemeyeceksen, seni ucuz bir barınağa bırakmak zorunda kalacağım." Nemesis bana doğru döndüğünde, Delilah gözlerinde bir insana ait gözyaşlarıyla bakışlarını zemine indirdi ve tek kelime dahi edemedi. Gözleri gözlerime saplandığında pentagramı ona savurmak istedim ama kafamın içini okuyormuş gibi sakince, "Düşünme bile," dedi, "benim için bir kedi yavrusunun pati atmasıyla eş değer bir etkiye sahip olacak bu hareket, seni bitap düşürecektir."

"Beni hor görmeye başlamışsın," dediğimde tek kaşını kaldırdı.

"Senin için buradayım," dedi, bu itirafı beklemiyordum. "Çünkü paçavralarımın rahat durmayacağına neredeyse emindim." Gözlerini Delilah'ya değdirmese de bu cümlenin muhataplarından birinin Delilah olduğu kesindi. Delilah sertçe yutkundu, gözlerinden yaşlar süzülmeye devam ediyordu. Nemesis bana doğru bir adım attı. "Kim hor gördüğü bir kadının ayağına kadar gelir?"

Sorusu karşısında ona donuk gözlerle bakarken ellerimi yere indirdim. Pentagram bozuldu ama enerjim hâlâ bedenimden dışarı yalın bir ateş esintisi gibi süzülüyordu. "Benimle gelmemek konusunda kararlı mısın?" diye sormasını beklemiyordum. Kaşlarım sertçe çatıldı. "Sana yanımda yer var, Sevgili Azize."

"Ben ihanet edenlerin tarafına geçmem," dediğimde gözlerimin içine uzun uzun baktı. Sanki o an gözlerimin içine bakan o değildi de gerçekten Efken'di. Kalbim sızladı, karşımda duruyor olmasına rağmen onu bir daha göremeyeceğim düşüncesi beni köklerimden sarstı.

"Neden burada yalnız başınasın, Sevgili Azize?" Sorusu üzerine gözlerinin içine baktım, ruhunu görmeye çalıştım ama ruhunu kapatmıştı. Onu görmeme asla izin vermiyordu. "Neyi bekliyorsun?"

Cevap vermedim, sadece gözlerinin içine baktım.

Bana doğru bir adım atıp, "Ya da kimi bekliyorsun?" diye sordu, bu kez sesi daha farklıydı, gizemliydi. Yine cevap vermeden sadece gözlerinin içine baktığımda kaşlarının ortasında derin bir yarık oluştu ve dilini ağzının içinde dolaştırarak beni süzdü. "Biri sana soru sorduğunda ona cevap vermen gerekir."

Tek kaşımı kaldırıp, "Sana neden cevap vereyim?" diye sordum.

"Çünkü," dedi gözlerini gözlerimden çekmeden, tehlike çanları gözlerinde çalıyordu. "Bir soru sorduğumda cevap alamazsam, akla hayale sığmayacak kadar çirkinleşebilirim."

Dudaklarım iğrenti duygusuyla yukarı kıvrılırken, "Daha ne kadar çirkinleşebilirsin ki?" diye sordum. Anlayamadığını çatılan kaşlarından anladım. "Askerlerini yatağına alacak kadar çirkinleşmişsin zaten."

Delilah, bunu söylediğim için olsa gerek iri iri gözlerle bana baktı. Efken, ne söylediğimle ilgili en ufak bir fikri bile yokmuş gibi çatık kaşlarla yüzüme bakmaya devam ediyordu. Sonunda jetonu düşmüş olacak ki omzunun üzerinden Delilah'ya bakıp, "Ona bu tür çirkin şeyler mi söylüyordun yoksa, Delilah?" diye sordu, sesi çok tehditkâr yükseliyordu.

Delilah aceleyle, "Ben sadece onun tarafından aşağılanmış hissettim," dedi. "O yüzden böyle davrandım."

Nemesis'in dişlerini gıcırdattığını duydum. Yüzü Efken'e çok benzeyen yabancıya bakarken ne düşündüğünü merak ettiğimi hissettim. Sıkı çenesi kasılırken Delilah'ya rahatsız edici bir dikkatle bakmaya başladı. Arkamı dönüp gitme isteğiyle dolsam da durup onu izledim. Kolundan tutup götüremeyeceğime göre, ya sırtımı dönüp gidecektim ya da bir anlığına durup onu izleyecektim. İzlemeyi seçtim.

"Benimle yattığın imasında mı bulundun?" Bu soruyla beraber Delilah korkuyla titreyip başını iki yana sallayarak yalana başvurdu.

"Bu kadın yalancının teki, Lord'um," dedi telaşla. "Ona inanıyor olamazsınız. Beni aşağıladı, ağza alınmayacak laflar söyledi ve sonra

da söylediklerimi yanlış yorumladı." Yalancı kadına, saklayamadığım bir öfkeyle baktım. Nemesis bakışlarını bana çevirdiğinde yeniden o karanlık aurayı hissettim. Tıpkı bana ilk saldırdığı anda hissettiğim gibi alaycı, yıkıcı ve karanlık... Yine de tüm bunlara rağmen bakışları tanıdıktı.

"Bu küçük yalancı sünepe sana dokundu mu?" diye sordu gözleri gözlerimdeyken. Ona *sana ne* diye sormak istedim ama tek yaptığım alayla onu süzmek oldu. Bakışlarımdan rahatsızlık duymuyor gibi görünüyordu. Dahası, bakışlarımın ona nasıl hissettirdiğini de göremiyordum. Her şeyi, hissettiği ya da hissetmediği tüm duyguları, aklından geçen geçmeyen tüm düşünceleri kolaylıkla, ustaca saklıyordu. Ona sırtımı dönüp yürümeye başladığımda nasıl hareket edebildiğimi merak ediyordum çünkü vücudum çok ağırdı, aldığım her soluk ciğerime bıçak gibi girip çıkıyordu.

"Sana bir soru sordum," diye seslendi arkamdan tehditkâr bir sesle ama onun tehditlerine karnım toktu. Sahil bandında hızlı adımlarla yürümeye başladım. Bir fırtınadan kopmuş gibi bedenime çarparak beni sarsan rüzgârı onun yarattığını anladığımda afalladım. Göz açıp kapayıncaya kadar karanlık bir esintiymiş gibi dibimde bitmişti. Hızı beni şaşırtmadı, etrafımı karanlık gibi sarmasını da garipsemedim. "Sakın," diyerek üzerime yürüyüp kafasını eğerek yüzlerimizin arasındaki mesafeyi kapattı. "Beni bir daha görmezden geleyim deme."

"Daha da ileri gidip seni hem görmezden geldim hem de duymazdan geldim," dedim gözlerimi gözlerine dikerek. Gözlerine bakmak canımı yakıyordu ama bunu bilmesine gerek yoktu. Dalgaların seslerini duyuyordum, denizin tuzlu kokusu ciğerlerimi yakıyordu ve onun tanıdık kokusu da içimi deşerek derinlerime dalıyordu. Tam gözlerinin içine bakarak, "Galata Kulesi'nde bir patlama gerçekleşeceği doğru mu?" diye sordum sertçe.

"Huysuz kadın," derken gözleri gözlerime âdeta kenetlenmişti. "Sen benim sorularıma cevap veriyor musun da ben seninkilere cevap vereceğim?"

Bana ne kadar tehlike arz ettiğini saklamadan baktı. Her şeye rağmen bana derin derin bakan gözleri, sert ve tehditkâr tavrıyla ters

düşüyordu. Uzanıp ona dokunma ihtiyacına rağmen, "İnsanlardan ne istiyorsun?" diye bağırdım öfkeyle. "Sülüklerini insanlarla mı besliyorsun?"

Tek kelime etmeden gözlerimin içine bakıyordu.

"Ne istediğin bile belli değil!" diye bağırdım bu defa. "Onun bedenini istedin, aldın, o olduğunu savunuyorsun ama sadece ona ait boktan karakterli bir parçasın!" Söylediklerim onu şaşırtmadı, belki de şaşırttı ama bunu hiç belli etmedi. "Savaşının neyle olduğu bile belli değil! Saf kötülük için var olmuş gibi davranıyorsun. Evrenin en güçlü varlığıymış, en güçlü varlık böyle mi olur?" Gözlerinde bir yırtıcının bana saldırmak için hazırlandığını gördüm. "Sen bedenini ele geçirmek için bile onun en güçsüz anını bekledin, tüm enerjisini kullanmasını bekledin çünkü korkağın tekisin!" Ona tokat atmışım gibi bakıyordu. "Herkesi kandırabilirsin ama beni kandıramazsın. İstediğin kadar o olduğunu savun, sen sadece işe yaramaz, zavallı bir parçasın ve ne bu dünyada ne de başka bir dünyada tek bir amacın bile yok!"

"Sen de bilmediğin her şeyle ilgili ahkâm kesen, can sıkan küçük bir çocuksun," dediğinde sesinde anlam veremediğim ve artık anlam da aramadığım bariz bir düşmanlık vardı.

Parmağımı göğsüne sertçe bastırmamla, ona dokunmuş olmam onu şoka sokmuş gibi gözleri irileşti. "O hâlâ içeride bir yerlerde ve seni bir hamam böceği gibi ezip, onu geri getireceğim."

Gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Hiç düşünmüyor musun?" diye sordu. "Belki de böyle olmayı kabul etmek zorundayımdır. Doğandan kaçamazsın." Elini elimin üzerine koyup avucuyla parmaklarımı örttü. "Bana ait bir parçanın sana kul köle olduğu doğru ama bütüne baktığında, ben tek bir parçamı dinleyerek sana göz yummam, zehirli kadın."

"O hâlde beni durdurman gerekecek," dedim hiç düşünmeden.

"Gerektiği takdirde neler yapacağımı tahmin bile edemezsin, küçük yılan," dedi delici gözleri ruhuma bıçak gibi girip çıkarken.

"Sana bir patlama olup olmayacağını sordum."

"Bu denli ısrarcı olmaya devam edeceksen eğer, senin için bir tane ayarlarım."

"Berbat birisin," dediğimde, "Daha iyi bir iltifat aldığımı hatırlamıyorum," diye karşılık verdi buz gibi bakan gözlerini gözlerimden çekmeden.

Elimi sertçe çekip dokunuşundan kurtardığımda beni izlemeye devam ediyordu. "Burada işim bitti," dedim sertçe, tek kelime etmedi, sadece yüzüme baktı. Hiç beklemediği bir anda ona sokulup, parmak uçlarımda yükselerek kulağına doğru, "Umarım Delilah ile yatakta iyi vakit geçirirsin," dedim zehrimi akıtmak ister gibi.

Tam yanından sıyrılıp geçiyordum ki büyük eli dirseğimi kavrayarak hareketime engel oldu. Bedenimi kolayca kendisine doğru çekip kulağıma eğildiğinde, sıcak nefesi derimin üzerinde yıkıcı bir baskı gibi ilerledi.

"Seninle iyi vakit geçirmeyi tercih ederim," diye fısıldadı karanlık bir sesle.

"Siktir git," diyerek elini itip hızla yürümeye başladım. Arkamdan gelmedi ama bakışlarının ağırlığını sırtımda hissettim. Sırtıma saplanmış bir hançerdi gözleri.

Arabama ulaşana kadar dönüp arkama bakmadım ama arabanın önüne geldiğimde, arabanın kaputunda duran siyah laleyi görünce kaşlarım çatıldı. Omzumun üzerinden arkamda kalan sahile baktığımda ne o oradaydı ne öldürdüğüm gölgelerin artıkları ne de Delilah.

Eve döndüğümde babamın öfkesiyle karşılaşacağıma emindim ama beklediğim gibi olmadı. Hislerimin farkındaymış gibi bana zaman tanıdı. Muhtemelen Efken'den umudumu kesip göreve odaklanmam gerektiğini düşünüyordu ve eğer bana alan yaratacak olursa, buna özgür irademle karar vereceğimi sanıyordu.

Kızıl Teğmen arayıp sokak yasağıyla ilgili bir esnetme yapılmak zorunda kalındığını söyledi. Çevre illerde de elektrik kesintilerinin baş gösterdiği, arızaların yakın zamanda çözülemeyecek kadar ağır olduğunu bildirdi. İnsanlar bir sebep gösterilmeden evlere tıkılmaktan hiç hoşlanmamıştı, bu yüzden haftanın belirli günlerinde sokak yasağı esnetilecekti. Bunun iyi bir fikir olmadığının altını çizdiğimde, dış ülkelerin de gözlerini üzerimize tam anlamıyla dikmemesi için her şey yolundaymış gibi davranmak zorunda olduğumuzu söyledi.

Doğaüstü askerlerinin şehirde devriye gezdiğini öğrendim. Sayıca ne kadarlardı bilmiyordum ama Kızıl Teğmen, kaotik durumlara sebep olabilecek farklı doğaüstüleri avlamak için yeterli sayıda olduklarını söylemişti. Kurt ölümlerinin önü şimdilik kesildiği için insanlar sakinleşmişti ama şimdi de yeterli bir sebep gösterilmeden eve tıkılmış olmanın öfkesiyle saçma sapan şeyler yazıp çiziyorlardı. Gerçi çoğunun güç kaynağı da tükenmişti, hâliyle artık internete girip komplo teorileri yazıp çizemiyorlardı. Dış güçlerle sık sık görüşme hâlinde olan hükûmetin de köşeye sıkışmış hissettiğini fark edebiliyordum. Tüm dünya tarafından potansiyel tehdit olarak görülmeye başlamıştık çünkü dış ülkeler, içeride neler olduğunu bir türlü çözemiyor ve çözemedikçe de öfkeyle doluyorlardı.

Annemi ziyaret ettiğim o diğer günlere nazaran daha ılık hissettiren öğleden sonra vaktinde, annemin, "Efken nerede?" diye sorması bardağı taşıran son damla olmuştu benim için. Yokluğuyla bir kez daha yüzleşmek zorunda kalmış, bundan hiç hoşlanmamıştım.

Yalan söylemek istemediğimden sustum, annem sessizliğimin nedenini görüyor gibi uzun uzun gözlerime baktı. Muskalarla tüm gerçeklere kör edilmiş bir kadının, içimde deprem gibi ilerleyen hisleri nasıl görebildiğine şaşırdım. Anne olmak böyle bir şey miydi?

Elimdeki boş kahve bardağını alıp tezgâhın üzerine koyarken, "Aranızda bir sorun var sanırım," dedi, kalbimin atışlarına kulak vermemeye çalıştım. Annem buruk bir tebessümle gözlerimin içine baktı. "Sizin yaşlarınızdayken baban ve ben sürekli ters düşerdik, hiç anlaşamazdık, bir dünya sorunla baş etmeye çalışırdık. O yüzden kendini üzme ve aranızdaki probleme takılı kalma. Sana değer verdiğini gözlerimle gördüm, bakışları bunu ele veriyordu. Eminim kendini affettirecektir."

Sandalyeye oturup ayaklarımı yukarı çektim ve dizlerimi göğüslerime bastırarak anneme baktım. Annem gözlerime sinen çaresizliği gördüğünde duraksayarak hemen bana doğru yaklaştı, elleri saçlarıma kayarken, "Kalbini kıracak bir şey mi yaptı?" diye sordu.

"Sanırım kalbimi kıracak bir şey yaptığının farkında dahi değil," dediğimde annemin bakışları derinleşti.

"Fark ettiğinde muhakkak senden af dileyecektir. Onun iyi kalpli bir çocuk olduğuna inanıyorum."

Sandalyenin üzerinde küçülebildiğim kadar küçüldüm. Bir çiçek gibi içeri doğru kapandım, bir diken gibi kendi içime battım. Annem sırtımı sıvazladıktan sonra, "Üzülme, hatasını er ya da geç anlayacaktır," diye fısıldadı. "Aşk böyledir."

"Af dilemesinin bir şey ifade etmeyeceği kadar kötü şeyler yapmaz, değil mi?" diye sorduğumda annem duraksadı. Bu soruyu beklemiyor olmalıydı, ben de bu soruyu sormayı beklemiyordum.

Annem, "O çocuğu çok tanıyor sayılmam ama af dilemesinin bile anlamsız geleceği büyüklükte bir şey yapmayacağına neredeyse eminim," dediğinde kalbimdeki yük bir nebze olsun kalkar gibi oldu. "Sokak yasağı olduğu hâlde nasıl dışarı çıktın bakalım sen, kırık kalp?"

Anneme uzun uzun baktıktan sonra, "Ben tam bir kaçağım," diye mırıldandım.

"Yüklü miktarda para cezasına çarptırılmak istiyorsun herhâlde?" Annem gülümsedi. "İnsanın kalbi kırık olunca olduğu yerde duramıyor, değil mi?"

Ağlayacak gibi hissediyor olmama rağmen gülümsedim ve "Nefes bile alamıyor," diye fısıldadım.

Annemin üzüldüğünü bakışlarından anlayabiliyordum ama yine de her anne gibi beni neşelendirme isteğiyle bir şeyler yapmaya çalıştı. Belki başaramadı ama yapması bile benim için büyük bir şeydi.

Öğle sonu babam, annem içeride yemek pişirirken bir anda salona girip, "Artık benden kaçmayı bırak," dedi, "konuşmamız gerekiyor."

Bacaklarımı koltuğun üzerine çekip, dizlerimi göğüslerime bastırarak babama baktım. Hâlsizdim, bunu görüyordu ama ondan daha fazla kaçamayacağımı biliyordum. Tedirgin bir şekilde karşımdaki koltuğa oturup, "Gölgeler," dedi, bir an kaşlarım çatıldı, "insanlara saldırmış."

"Ne?"

"Şehirde elektrik kaynağı olmadığı için haber medyaya yansımadı ama Kızıl Teğmen aradı," dedi babam aceleyle. "Üç sivil, bir de polisi

hedef almışlar. Üç sivilden de polisten de geriye iz kalmamış. Aileler çıldırmış durumda ve neler olduğunu sorguluyorlar."

"Gölgeler onları bedenlenmek için almış olmalı," dediğimde babam gözlerini devirip derin bir nefes aldı.

"İnsan bedenini konak olarak alabildiklerini biliyorsun yani."

"Sen de biliyorsun demek ki," dedim tek kaşımı kaldırarak.

"Nemesis'in kılıcı Varta'da, değil mi?" diye sordu babam gözlerimin içine dik dik bakarak.

"Neden bunu soruyorsun?"

Vitali içeri girerken, "Çünkü o kılıç büyük bir güç kaynağı," dedi, ne zamandan beri burada olduğunu anlayamadığım için şaşkınlıkla ona bakakaldım. "Ve kılıcı bizde olursa, gücü en yıkıcı seviyeye ulaşamayacak."

Çenemi dizime yaslayıp, "Kılıç Nemesis'te," dememle, Vitali dehşetle bana baktı.

"Kılıcı doğrudan bedenin içinde taşıyor. Nasıl ele geçirdi bilmiyorum, belki de en başından beri kılıç Efken'deydi ve o da kılıcı bedeniyle birleştirdi," diye mırıldandım. "O gün Yerebatan Sarnıcı'nda kılıcın onun bedeninde parladığını gördüm. Derisinin altındaydı."

"Kılıcı ondan almanın bir yolu olmak zorunda," dedi babam, ona sorguyla baktığımda ise, "Aksi hâlde Yedi Güneş'i bir araya getirmeden onu yavaşlatabilmemiz bile mümkün değil. Son hız yıkıma doğru ilerliyor," dedi sertçe.

"Nemesis'in bir amacının olması gerekmez mi?" diye sordum kendimi tutamadan. Vitali'nin bakışlarını üzerimde hissettim, babam ise gözlerime bakmak yerine zemine bakarak iç çekti. "Yani tam olarak istediğinin ne olduğunu biliyor musunuz?" Babama ısrarla baktım.

Babam, "Yıkım istiyor," dedi ve gözlerini kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Kaos istiyor. Yok etmek istiyor çünkü tüm bunları ne kadar çok yaparsa, o kadar çok güç kazanır. O, gücünü ölümden alıyor. Savaşı buraya taşımasının tek sebebi, Yedi Güneş'i etkisiz hâle getirmek istemesindendi. Nemesis gibi güçlü bir varlığın onu öldürebilecek kadar güçlü şeyleri yok etme arzusunu normal karşılamak gerekir. Yedi Güneş'i yok etmenin yolu bu evrene gelmekten geçiyordu."

Vitali, "Ona yeni nesil bir yıkım tanrısı denebilir," dediğinde bakışlarımı ona çevirdim. Omuz silkip kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. "Onu durdurmak zorundayız. Onun artık kıymet verdiğin o adam olmadığını sana söyleyen kişilerden birisi de ben olmak istemiyorum ama..." Sustu. Söyleyecekleri vardı ama söylemek yerine gözlerimin içine uzun uzun baktı.

Babam, "Eninde sonunda Mahzar'ı da geriye kalan altı güneşi de yok etmek isteyecek," dediğinde kalbimin atışları yavaşladı. Kafamı çevirip babama bakamadım ama babamın söylediği şey kafamın içinde çınlayıp durdu.

"Ve Mahzar'a zarar verirse, herkese şifa olan kanın maalesef Mahzar'a şifa olmaz," dedi Vitali, söylediği şey ona bakakalmama neden oldu ama bu gerçeği benden saklamaması gerektiğini düşünüyor gibi omuz silkti. "Onunla aranda kan bağı var. Kan bağının olduğu birini, yani kendi ailenden birini geri getiremezsin."

Tırnaklarımı bilinçsizce avuç içlerime sapladım. Yumruğumu daha sıkı hâle getirerek kader çizgilerimi kanatmak istiyor gibi tırnaklarımı derine iterken bakışlarımı yere indirdim.

Sessizce, "Ne yapmamız gerekiyor?" diye sorduğumda babamın derin bir nefes verdiğini duydum, Vitali ise hissettiğim her şeyin farkındaymış gibi üzgün gözlerle beni izliyordu. Kafamı kaldırıp Vitali'ye baktım. "Yedi Güneş'i bizim bir araya getirmemiz mümkün olsa bile onların lider olarak Efken'e ihtiyacı olacak."

"Bu yüzden önceliğimiz Nemesis'in kılıcı," diye söze girdi babam. "Kılıcı ondan alabilirsek, hem onu zayıflatacağız hem de liderleri olmadan da Yedi Güneş'i bir araya getirmenin bir yolunu bulabileceğiz. Kılıç büyük bir güç kaynağı, bir çaresine bakabilmemiz için önce onu zayıflatmamız gerekiyor."

"Ve sonra da Efken'i öldürecek misiniz?" diye sordum sessizce. Daha sonra cevap beklemeden yavaşça ayağa kalkıp, salonun çıkışına yöneldim. Salondan çıktığımda evdeki tüm sesler zihnime doluyordu.

Vitali sessizce babama, "Ondan kabullenip bizi desteklemesini beklediğimiz şey çok gaddar hissettiriyor," dediğinde, babamın sessizliği canımı daha da acıttı.

Evden çıkıp otoparka inerken ruh gibi hissediyordum. Yüzüm bembeyazdı, kalbim tüm yükü üzerine almış gibi göğüs kafesimi ağrıtıyordu. Otoparkın içinde ilerlerken çok kısa bir anlığına izlendiğim hissine kapıldım. Bakışlarım hızla etrafımda dolaştı, çevremi gözlerimdeki kızıl filtreden geçirdim ama yabancı bir şeye rastlamadım. Arabamın kapısını açarken bakışlarım otoparkın diğer ucuna kaydı. Vitali'nin bana doğru yürüdüğünü gördüm. Arabaya binip kapıyı kapattım, Vitali'nin gelmesini beklerken motoru çalıştırıp radyoyu açtım. Müzik aracın içini kısık bir şekilde doldurmaya başladığında Vitali ön yolcu kapısını açıp koltuğa yerleşti.

Arabayı otoparktan çıkardığım sırada Vitali'nin elinin torpidoya gittiğini gördüm. "Bu da ne?" diye sormasıyla bakışlarım eline kaydı ve parmaklarının arasında siyah bir lale tuttuğunu gördüm.

Duraksayarak, "Bilmiyorum," diye mırıldandım ama bu, siyah laleyi ilk görüşüm değildi. Yine de bir yenisinin torpidomda bulunmasını beklemiyordum. Vitali çiçeği çatık kaşlarla izlediği sırada, "Kararın ne yönde olacak, Kraliçe?" diye sordu.

"Nemesis'i durdurup, Efken'i uyandırmanın bir yolu olmalı," dediğimde Vitali'nin bakışlarının profilimde yoğunlaştığını hissettim ama dönüp Kadim Büyücü'ye bakamadım.

"Onu durdurmanın tek yolu Yedi Güneş'ten geçiyor gibi duruyor."

"Bu Efken'in intiharı olurdu. Başka bir yolu olmalı," dedim.

"Efken bu intiharı kabul etmişti."

"Benim bundan haberim dahi yoktu, Vitali," dedim sertçe.

"Babanla konuşmuşlar."

"Benimle konuşmadı. Bana bunu yapamaz." Arabayı biraz daha hızlandırırken çenem kasıldı. "Bana bunu yaşatamaz."

"Sana daha acısını yaşatmak istemediği için bir seçim yapmıştır belki de kim bilir?"

"Ne olursa olsun benden bir şey sakladı. Hem de basit olmayan bir şey," dedim içimde biriken öfkeyle. "Bu tek başına verebileceği bir karar da değil üstelik. Nasıl olur da kendini kurban etmeyi kabul eder?"

"Çünkü seni korumak istiyordu. Değer verdiği insanları korumak istiyordu. Kendini onun yerine koymayı denesene," dedi Vitali tek ka-

şını kaldırarak. "Marların ölümüne sebep olan sen olsaydın, her şeyi ve herkesi yok etme olasılığın, normal bir kadın olarak yaşama olasılığından katbekat fazla olsaydı, ne yapardın?"

Gözlerimden ateş fışkırırken, "Bunu önemsediğim insanla konuşurdum!" dedim sertçe.

"Konuşmayacağını bal gibi biliyoruz, Kraliçe," dedi Vitali, ardından gözlerini devirdi ve bakışlarını camdan dışarı çevirdi. "Onun için neler yapabileceğini biliyorum. Suyun derinliklerine her şeyi hiçe sayarak gelip benden yardım istediğinde, sana kendini kurban etmen gerektiğini söylemiş olsaydım, ona fikrini sormadan tek seferde bunu kabul eder ve benden yalnızca onu kurtarmamı isterdin." Gözlerini yeniden bana çevirdiğinde söylediği şeyden kaçamayacağımı hissettim. Yalanlasam bile boşaydı, Vitali gerçeği görüyordu. "Yanılmıyorum, değil mi?" diye sordu alayla.

"Peki ya bulursam?"

Duraksadı. "Neyi?"

"Gerçekten başka bir yol bulursam?"

Vitali'nin sorgulayıcı bakışları profilimde uzunca bir süre dolaştıktan sonra, "İmkânsızı, imkânı olanlar kategorisine sokarsan mı?" diye sordu, sesinde yine alay vardı ama yargılamıyordu. "Kendini başka bir yol bulmaya adayacak olursan şayet, sadece elindeki fırsatları tepmiş olursun. Geri dönülmeyecek bir noktaya geldiğinde, harekete geçmediğin için çok büyük bir pişmanlık duyabilirsin, Mahinev."

Söylediği şeyler zihnimi uzun süre kurcalayacağa benziyordu ama öte yandan kalbim, söylenen hiçbir şeye aldırış etmeden kendi bildiğini okutmaya çalışıyordu.

Boş sokağın sonunda bir parıltı dikkatimi çekti. Direksiyonu daha sert kavrarken, "Bu da neyin nesi?" diye sordum panikle.

Vitali oturduğu yerde dikleşerek, "Sanırım akşam haberlerine konu olacağımız şeyler oluyor," dedi. "Ah doğru ya, elektrikler yoktu. Yani doğal olarak haberlere konu da olamayacağız gibi duruyor. Buna sevinmeli miyiz?"

"Dalga geçmeyi bırak, Vitali," diyerek arabayı hızlandırdım. Arka arkaya düşen yıldırımlar, sokağın sonunda bir şimşek hattı oluştur-

muştu. Uzun, ince yıldırımlar su gibi akarak gökyüzünden yeryüzüne tutunuyor ama bu ışık patlamalarının nedeni belirsiz gibi duruyordu. Arabayı biraz daha hızlandırdım ve yolun sonuna çöp konteynerlerini koyarak bir barikat ördüklerini fark ettim. Hiç düşünmeden arabayla barikata vurduğumda varil büyüklüğündeki konteynerler savrularak etrafa saçıldı.

Yolun açılmasıyla birlikte arabayı biraz daha hızlandırdım ve ışığın özüne sürdüm.

Orada Efken'i bulacağımdan neredeyse emindim.

Orada bulacağımın Efken olmayacağından da emindim.

Artık orada olanın Efken olmadığını kabullenmiştim.

Arabayı gürültüyle durdurduğumda, ilerideki kalabalık dehşetle dolmama neden oldu. Her biri boş bedenlerdi, gölgeler tarafından sahiplenilmiş oldukları belli oluyordu. Bir ordudan onları ayıran tek şey, her birinin farklı gündelik kıyafetler giyiyor olmasıydı. Otuz beş, kırk kişilik grubun ortasında yıldırımlarıyla parlayan kişinin kim olduğunu biliyordum.

Nemesis.

Vitali, "Sadece iki kişiyiz, kadim bir büyücü olabilirim ama Nemesis'in var ettikleriyle başa çıkabilecek olsam bile Nemesis ile baş etmek kolay olmayacaktır," diye uyardı beni.

"Bu insanlara neden bunu yapıyor?" diye sordum kendi kendime.

"Kendi gölge ordusunu kurmaya başladığı kesin ama bedenlenmiş gölgelere niye ihtiyaç duyuyor, orasını bilmiyorum," dedi Vitali. "İnanabiliyor musun, bu hayatta benim bile bilmediğim şeyler olabiliyormuş, Kraliçe."

Ordunun bakışları bir anda omuzlarının üzerinden arabaya doğru döndüğünde, aramızda yaklaşık yüz metrelik mesafe olsa da her birinin gözlerini arabanın içindelermiş gibi net gördüm.

"Sanırım geri çekilmek için vaktimiz kalmadı, Vitali," dediğimde, Vitali, "Suyun içine batıp kendi şehrime geri dönmeliydim, deli bir kraliçenin arkasına takılıp farklı bir boyuta geçmek delilikti," diye homurdandı.

"Çocuk gibi mızmızlanmayı bırak," diyerek ellerimi direksiyondan çekip emniyet kemerimi çözdüm. "Sanırım bu çocuklar oyun istiyor."

"Onlar otuz kişi, biz iki kişiyiz," dedi Vitali.

"Eğer büyü işletmen olsaydı Google üzerinden işletmene bir puan verir, oldukça kötü bir yorum girerdim," dediğimde bana dik dik baktı.

"Çok şükür ki suyun altında internete ihtiyaç duymuyoruz."

Arabanın kapısını açıp dışarı çıktım. Gölgelerin bakışları doğrudan bendeydi, her biri taze bedenlenmiş olmalıydılar, bedenlerine uyum sağlamaya çalışıyor gibi bir hâlleri vardı. Gölgeler açılarak ortalarında bir aralık bıraktıklarında, Efken'in siyah gömleği ve gömleğiyle uyumlu siyah pantolonuyla orada dikildiğini gördüm. Bir elini pantolonunun cebine sokmuştu, bakışları doğrudan üzerimdeydi. Gözlerinde ne dostluk emaresi gördüm ne de düşmanlık; bana karşı ne hissettiği konusunda kararsızlık yaşıyormuş gibi tedirgin bakıyordu.

"Bu ne güzel sürpriz," diyene kadar yaklaşık iki dakika boyunca sessizce birbirimize baktık. Gözlerim bedenlenen yaratıklarda dolaştı, ardından bakışlarımı tekrar ona çevirdim.

"Neyin peşindesin?"

"İnsanları korkutmamanın bir yolunu bulmam gerekiyordu," dedi tek omuzunu indirip kaldırarak. "Ben de birkaçının onlar gibi görünmesi gerektiğine karar verdim."

Onlara doğru bir adım attığımda, yeni bedenlenen gölgelerin kasılan bedenlerinden, birkaç kemiğin yerine otururken çıkardığı çatırtıya benzer sesler yükseldi. Onlara tiksinerek baktıktan sonra başımı iki yana salladım. "Her seferinde daha ileri gidemeyeceğini düşünüyorum ama sen yüzümü kara çıkarma konusunda bir numarasın," dedim hayal kırıklığıyla.

Vitali'nin arkamda olduğunu, Nemesis'in bakışları doğrudan Vitali'ye saplandığında anladım. Burun delikleri genişledi, mavi gözlerinde ölümcül bir ifade ilk adımlarını attı. Uzun uzun Vitali'ye baktıktan sonra, "Bakıyorum da suyun altında küf bağlamış bu büyücü parçasıyla iyi anlaşıyorsun, Azize," dedi iğneli bir sesle.

"Bakıyorum da artık insanlara da zarar veriyorsun, Nemesis."

"Zarar veremeyeceğim hiçbir şey yok," dedi Nemesis, çenesini hafif bir açıyla yukarı kaldırarak. "Bir şey dışında."

Sadece gözlerinin içine baktım.

Bir saniye sonra, bir yıldırım hızında hemen önümde duruyordu. Aramızda yalnızca birkaç santim kaldığında, teninden yayılan tanıdık sıcaklık, kalbimi paramparça etti. Kafamı kaldırıp gözlerine baktığımda, uçurum mavisi gözleri ilk kez bu kadar yabancı hissettirdi.

"Sormayacak mısın?"

"Neyi?" diye sordum bomboş bir sesle.

"O bir şeyin ne olduğunu."

"Artık biraz bile merak etmiyorum."

Uçurum mavisi gözleri, bir gerçeği içimden koparmak ister gibi ruhuma bakıyor, derinlerime gizlenen duyguları bulmaya çalışıyordu.

"Kötü bir yalancısın."

"Yalan olduğunu düşünmen çok tatlı," diye alay ettim kalbim acıyor olmasına rağmen.

"Bu adam neden yanında?" diye sorarken çenesiyle arkamdaki Vitali'yi işaret etti ama ona bakmadı, sadece bana bakıyordu.

"Neden olmasın?"

Göz bebeğinin o karanlık derinliğinde bir yıldırım parladı, parıltı maviliklerine yayıldığı anda bedeninin de genişlediğini gözlemledim. "Beni kıçı kırık bir büyücüyle durdurabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Seni durdurmak için gelmedim, buradan geçiyordum ve sizi gördüm," dediğimde bakışları bir anda hırçınlaştı.

"İkiniz?" Başını bu defa sol omzuna yatırıp kısık gözlerle yüzümü inceledi. "Baş başa geziye mi çıkmıştınız?"

"Bu insanlar masum ve onların bedenlerini konak olarak kullanmalarına izin veriyorsun," dedim sorusundan kaçınarak. "Amacın ne? Doğrudan söylesene."

"Bana beni tatmin edecek bir cevap vermediğin sürece, benden bir cevap alamazsın," dedi Nemesis. "Bir cevap verecek misin yoksa büyücüyü kızarmış karidese mi dönüştüreyim?"

Vitali, "Beni öldürmek sandığın kadar kolay olsaydı, tarihte en az bir milyon kez falan öldürülmüş olmam gerekirdi," diye alay ettiğinde, Nemesis'in tehlikeli bakışlarının Vitali'ye dokunduğunu gördüm.

"Ne kadar şanslısın ki o bir milyon kez seferin hiçbirinde bana denk gelmemişsin," dedi Nemesis.

Vitali'nin güldüğünü duydum. "Denesene."

Nemesis tam beni es geçerek Vitali'ye yöneliyordu ki avucumu göğsüne bastırıp onu durdurdum. Dokunuşumu beklemediği kesindi, bakışları karmaşayla yüzüme tutundu. "Artık Nigin Bağı'mızı hissetmiyorum, emirlerimin üzerinde hükmü olmadığını da biliyorum ama dur artık," dedim yalvarır gibi. "Yedi Güneş bir araya gelmesin istiyorsun çünkü bir araya gelirlerse öleceksin, bu yüzden kendini koruyorsun, bunu da biliyorum ama bu kadarı fazla. Kendini diğer insanlara zarar vererek koruyamazsın."

Nemesis'in bakışları bir anda zalimleşti, o karmaşa kül olup ayaklarımın üzerine yağdı ve şimdi o gözlerde yalnızca kötülük vardı.

"Tüm evrenin sahibi olabileceğimi, bunun için yaratıldığımı hâlâ göremiyor musun?" diye sorduğunda duvara toslamışım gibi hissederek dehşetle gözlerinin içine baktım. "Burası benim olacak, Varta benim olacak, portaldan geçerken gördüğün saklı tüm evrenler gibi, kapısı açılmamış tüm dünyalar gibi. Neden biliyor musun?" Yüzüme doğru eğildi. "Çünkü benden daha güçlü bir canlı yok ve güçlü olan kazanır. Her şeyin sahibi olmak için var oldum. Buna sen de dâhilsin."

"Güç zehirlenmesi," diye fısıldadı Vitali ama Nemesis ona aldırış etmedi, hâlâ doğrudan gözlerimin içine bakıyordu.

"Boyun eğenler yaşar, boyun eğmeyenler ölür," dedi Nemesis, "ve sen boyun eğmiyorsun."

"Ölecek miyim?" diye sordum gözlerinin içine dik dik bakarak.

"Yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Seni durduran ne?" diye sorduğumda dişlerini birbirine bastırdı, keskin çenesinin sınırlarında oluşan çukurlara bakarken kaşlarımı çattım. "Efken yanın mı?"

"Ben Efken'in tamamıyım, sen ise benim içimdeki küçük bir parçasın, aptal yanımın uydurduğu bir parçasın," dedi dişlerinin arasından. "Seni parmaklarımın arasında küle çevirmek bir saniyemi alırdı."

"Neden yapmıyorsun?" diye bastırdım.

"Çünkü sana dokunduğumda, içimdeki o küçücük parça beni kökümden sallayan depremlere dönüşüyor," diye itiraf etti sessizce, bu itirafı sadece ben duydum. O kadar sessizdi ki... Sanki kendisinden bile gizlediği bir şeydi ve kendini tutamayıp bunu bana itiraf etmişti.

"Efken hâlâ içinde sandığından daha güçlü ve seninle savaşıyor, değil mi?" diye sorduğumda, mavi gözleri gözlerime mıhlandı. Bir şey söylemek için ağzını açacaktı ki, "Efken," diye fısıldadım ve tekrar durup gözlerimde kayboldu. "Beni duyuyorsan, hâlâ oradaysan, yalvarırım durdur bunu."

Nemesis'in bakışlarında bir anlığına tanıdık bir şeye rastladım. Çok kısa bir andı. Nemesis seğiren çenesiyle, "Defol git buradan," dediğinde duraksadım. Yüzüme doğru, "Defol!" diye bağırdı, bu beni bir adım geri gitmeye zorlarken sertçe yutkundum. Bedenlenen gölgelerin saldırıya hazır bir pozisyonda bizi hedef aldıklarını fark ettiğimde başımı iki yana salladım.

"Çok pişman olacaksın."

"Hemen git buradan," dedi dişlerinin arasından.

"Gidelim, Vitali," diyerek ona arkamı dönmemle, gök öfkeyle gürledi. Arabaya bindiğim âna kadar orada dikilip dik dik bana bakmaya devam etti. Arabayı geri geri sürerek yavaşça oradan uzaklaştırmaya başladım.

Vitali derin bir nefes vererek, "İstese yapabilirdi," dediğinde arabayı hızlandırdım. "Ama o şeyin sana zaafı var."

Konuşmadım.

Sessizlik.

Daha korkunç bir şey varsa eğer bu, benim de o şeye olan zaafımdı.

İçimde yükselen ağlama isteğini bastırdım. Bir şeyleri değiştiremediğim için ilk kez bu kadar çaresiz hissediyordum kendimi. Gözümün önünde bir canavara dönüşmesini engelleyemediğim gibi, o ca-

navarın onun ruhunu yavaş yavaş yiyerek yok edişini izlemek zorunda kalıyor, elimden hiçbir şey gelmediğinden buna göz yumuyordum.

Yazlığın arkasındaki orman yolunun önünde arabayı durdurdum. Vitali bir süre sessizce yanımda oturdu. Tam bu sessizliğin sonsuza dek uzayacağına inandığım esnada, "Kalbin ve mantığın arasında kalmak zordur, biliyorum," dedi, "ama kalbin kitlesel bir felakete sessiz kalmana da göz yummayacaktır. Birini çok sevmek, onun yaptığı her şeye göz yummak değildir, Kraliçe. Nemesis, kara bir delik ve Efken çoktan o kara deliğin içine düşüp kayboldu. Hatta o kara deliğin bir parçası oldu."

Boğazımda bir yumru varmış gibi hissettiğim için yutkunmadım ve konuşmadım.

"Sırf senin kardeşin olduğu için Mahzar'a dokunmayacak belki ama geri kalan masum Kızıl Megaları öldürürken gözünü bile kırpmayacağından emin olabilirsin. Sırf hayatta kalmak için bunu yapmadığını bugün daha iyi anladığını düşünüyorum. O adam, herkesi hükmü altına almak istiyor, gücünü herkesin üzerinde kullanmak istiyor. Kendi ağzıyla da söyledi. O, her şeyin sahibi olmak istiyor ve sahip olmak istediği şeylerin başında sen geliyorsun. Onu durdurabilecek tek kişi sensin."

"Herkesi kurtarmak için kendini kurban etmeyi göze almış birinin herkesi öldüren birine dönüşeceğine inanmamı bekleme," dediğimde Vitali duraksadı. "Onun Nemesis olduğunu, Efken'in onun bir parçası olduğunu söylüyorsun, o da öyle söylüyor ama onun bir parçası böyle bir şeye göz yummazdı. Efken onunla savaşıyor. Aynı etten, aynı kemikten, belki aynı ruh ve aynı kalpten oluşuyorlar ama ikisi aynı kişi değiller. Efken hâlâ orada bir yerlerde. Ve siz benden Efken'i kurtarmamı değil, yok etmemi istiyorsunuz."

"Çünkü bu onun seçimiydi," dedi Vitali acımasız bir gerçeği yüzüme tokat gibi indirerek. "Efken, herkesi korumanın yolunun bu olduğunu biliyordu."

"Ama bundan bana bahsetmedi!" Gözyaşları gözlerime batarken Vitali'ye her nasıl baktıysam, Vitali duraksayarak gözlerime bakakaldı. Kelimeler dudaklarının arkasında bana batacak bıçaklar olduğun-

dan mı sustu yoksa gözlerimde gördüğü ızdırap ona bile fazla mı geldi bilmiyordum ama konuşmadı.

Vitali sessizce arabadan inerken gözlerimiz son kez birbirine dokundu. Üzgün olduğunu fark ettim, elinden bir şey gelmediğini düşünüyor ve hatta bunun için kendini suçlu hissediyordu. Bunu saklamıyor, belki de saklayamıyordu. Çıkıp gittiğinde arabanın içinde yalnız başıma kaldığım için ellerimi direksiyona yaslayıp gözlerimi koruluğun içindeki dar yola diktim. Ağlamak istiyordum ama ağlamaya başlarsam duramayacağımı biliyordum. Yıkılmaya başladığım an sarsıntının durması bir şey ifade etmeyecekti, yerle bir olacaktım. Bu yüzden son âna kadar dayanmak zorundaydım. Kendimi koyvermedim.

İçimde yükselen duygular boğazıma dizildiğinde öfkeyle ellerimi direksiyona vurup, boğazımın gerilerinde gizlenen o çığlığı dışarı bıraktım. Alnımı direksiyonun üzerindeki ellerime yaslayıp, "Efken," diye fısıldadım çaresizce. "Yalvarırım geri dön. Bu tek başıma başa çıkabileceğim bir şey değil. Lütfen geri dön."

Onun dönmeyeceğini, bu işte yalnız olduğumu bile bile yine de o karanlık arabanın içinde gözlerime dizilmiş ama akmaması için kendime eziyet ettiğim yaşlarla ona yalvardım. Beni duymayacağını biliyordum, geri dönmeyeceğini biliyordum, artık yalnız olduğumu biliyordum.

Beni yalnız bırakmıştı.

Kızıl Teğmen'in hattın öteki ucunda aldığı derin nefesin sesini dinlerken önümdeki kadehi parmaklarımın arasına alarak dudaklarıma götürdüm. Şaraptan bir yudum aldığım sırada Teğmen, "İstanbul'un belli yerlerine yerleştirilen güç kaynakları sonucu birçok noktada elektrik gelmesi gerekirdi ama bir şey buna engel oluyor gibi, güç kaynakları çalışmıyor. Türkiye'nin küçük, çekim alanı olmayan ilçelerini saymazsak, neredeyse tüm şehirlerinde elektrik kesintileri yaşanıyor. Sanırım Nemesis bol miktarda enerji açığa çıkarmaya devam ediyor," dedi.

"Bu hiç değilse saçma haberlerin internette dolaşmasını engellemez mi?" diye sorduğumda, "Bu aynı zamanda ülkeyi büyük ölçüde

geriye götürür ve insanların telaşlanarak dışarı dökülmesine de neden olur," diye cevapladı Teğmen. "Sokağa çıkma yasağının nedeninin bir terör saldırısı kaynaklı olduğunu düşünüyorlar ama paranormal hikâyelere inanmaya başlayan insan sayısı da azımsanamayacak kadar çoğaldı."

Şaraptan bir yudum daha aldım ama yutamadım, boğazımdaki yumru büyüdü. Kaşlarımı çatarak yüzümü acıyla buruşturduğumda, ada tezgâha kalçasını yaslamış beni izleyen Crystal doğrularak endişeyle yüzüme baktı. Elimi kaldırıp ona iyi olduğum konusunda küçük bir işarette bulunduktan sonra, "İçeride durumlar nasıl?" diye sordum.

"Doğaüstülerin varlığını bilen insan sayısı az, sadece yetki sahipleri biliyor ama inan bana, delirmediklerine şükrediyorum. Hatta bir tanesinin kafayı kırdığından şüpheliyim." Sertçe soludu. "İkna etmek güçtü. İkna ederken sergilediğimiz gösteri de çoğunda zihinsel hasar bırakmış olmalı."

"Yurt dışı bağlantıları?"

"Sorular devam ediyor, şüpheli yaklaşımlar var, ipler gerildi. Kendi ülkelerine sıçrayacak bir durum olup olmadığını idrak etmeye çalışıyorlar. Haklılar," dedi Teğmen. "Çünkü Nemesis'in İstanbul ile sınırlı kalmayacağının hepimiz farkındayız. Sıçramalar, ülkeler arasındaki ipleri tamamen gerecektir. Yurt dışında görev yapan birkaç askerle irtibat hâlindeyim, sıçrama olmadığı müddetçe o tarafın iplerini sıkmaya devam edecekler."

"Bedenlenen gölgeler var," dediğimde, "Biliyorum," dedi. "Nemesis önemli insanların bedenlenmesini sağlıyor olmalı. İçeride neler olup bittiğini anlayabilmek için önemli insanlara ihtiyacı var. Hükûmetin onunla ilgili bilgi sahibi olduğunu biliyor. Büyük bir tehdit olarak algılamasa da onları da tehdit olarak görüyordur."

"Bir gelişme olursa beni ararsın değil mi?"

"Senin dışında o şeyle iletişim kurabilen biri olmadığı için arayabileceğim başka biri de yok zaten, Kraliçe," dedi Teğmen. "Umarım onu durdurmak için sen de sana düşeni yaparsın."

Sessizce, "Sonra görüşürüz," dedikten sonra telefonu kapatıp tezgâhın üzerine fırlattım.

"Kulak misafiri oldum, güç kaynakları çalışmıyorsa babanın getirdiği güç kaynağı nasıl çalışıyor?" diye sordu Crystal kaşlarını çatarak. Güç kaynağını çabuk tüketmemek için mum kullanıyorduk ama buzdolabı ve sıcak su kaynağı için babamın aktif ettiği güç kaynağına ihtiyacımız oluyordu.

"Kaynak ne kadar büyük olursa bozulmalar o kadar hızlı oluyor sanırım, kişisel güç kaynaklarında sorun olacağını sanmıyorum," diye cevapladım Crystal'i.

Mahzar mutfağa elinde küçük bir kandille girdi, kandili tezgâhın üzerine bırakıp buzdolabına yöneldi. Buzdolabından birkaç konserve çıkardıktan sonra, "Bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu.

"Sen benim yerime de yiyorsun gibi duruyor," dedim yorgun bir gülümsemeyle.

"Sanırım hâlâ büyüme çağındayım," diye alay ettikten sonra konservelerden birini açıp, konservenin içinden çıkan plastik çatalla yemeğini yemeye başladı.

Crystal, "Yedi ölümcül günahtan biri olan oburlukla aynı evde yaşarken kendimi her an yılan gözleme olarak bulacakmışım gibi hissediyorum," diye fısıldadığında Mahzar duraksayarak ona baktı. "Neyi temsil ettiğin sence de çok belli olmuyor mu?"

Mahzar, "Nasıl yani?" diye sordu.

"Yedi ölümcül günah," dedi Crystal. "Sen oburluğun temsilcisi olan Kızıl Mega'sın."

Mahzar bu ona çok saçma gelmiş gibi yüzünü buruşturarak plastik kaşığı konservesinin içine soktu. "Şişman olmam gerekmez mi?"

"Senin kadar çok yiyen ve hâlâ fit görünen birini daha görmemiştim dostum," dedi Crystal, yüzünde komik bir ifadeyle Mahzar'a bakarak.

"O kadar da yemiyor," dediğimde Crystal bana dehşetle baktı.

"Onu boğulur gibi ağzına arka arkaya cips sokup, iki buçuk litrelik kolayı ağzına dayarken gören sen değildin, bendim."

"Önceden bu kadar yemezdi," dedim ve durdum, "yani yerdi ama böyle değil."

"Yirmi birinci yaşına çok kalmadığı için etkiler çoğalmış olsa gerek," dedi Crystal.

"Onu kıskanıyorum," dedim derin bir nefes alarak. "Onun kadar yeseydim Timur'un savaş için getirdiği file dönüşürdüm."

Crystal, "Savaş için fil getiren bir liderle mi tanıştın? Ne zaman?" diye sorunca, Mahzar boğulur gibi güldü.

İbrahim yorgun bir şekilde içeri girdiğinde bakışlarımı ona çevirdim. Dağılmış görünüyordu, uykusuz olduğu gözlerinin altında oluşan koyu mor halkalardan belli oluyordu. Dağınık görünen saçlarını karıştırıp boynunu çıtlattıktan sonra, "Vitali bugün Efken ile karşılaştığınızı söyledi," dedi, sesinde mizahtan eser yoktu.

Crystal tepkimi ölçmek ister gibi bana baktı, Mahzar'ın da olduğu yerde dikleştiğini gördüm.

Ruhsuz bakışlarımı kadehime indirip, "Nemesis," diye düzelttim onu. "Evet, oyuncaklarıyla oynuyordu."

"İnsanları kuklalara mı dönüştürüyor?" diye sordu İbrahim, bu soruyu sorarken aslında cevabı bildiğini biliyordum; hatta bu cevabın onun kalbini ne kadar kırdığını da görebiliyordum.

"İnsanları çıkarları uğruna kullanıyor," dedim sessizce.

"Bunu durdurmak zorundayız," dedi İbrahim bir anda.

Sonunda sanki içten içe onu korumak için kendimi parçalamıyormuşum da her şeyi kabullenmişim gibi, "Ne yapacağız?" diye sordum sertçe. "Yedi Güneş'i biz mi bir araya getireceğiz? Bunu sadece Efken yapabilir ve gördüğün gibi onun bedeni ya da her boksa, o şey kötü tarafa geçti."

İbrahim, "Sen benim Efken'i yok etmek istediğimi falan mı düşünüyorsun?" diye sordu sitem eder gibi. Ela gözlerine baktım, ızdırap ve çaresizlik orada kol geziyordu. "Yaren paramparça oldu, parçalanmış bir bedeni bir arada tutmaya çalışıyor gibi hissediyorum ona sarılırken. Sadece ağlıyor. Çünkü burada kanıyla bağlı olduğu tek insan Efken'di onun için. Babası Manbel değil, Efken'di ve şimdi Efken yok. Kendini her şeyini kaybetmiş gibi hissediyor." İbrahim kendini işaret etti. "Ben farklı mıyım? Efken benim kardeşim. Ölmemi isterse ölürüm, öldürmemi isterse gözümü kırpmadan katile dönüşürüm ve

şimdi karşına geçmiş onu yok etmek çok kolaymış gibi konuşuyorum. Elime silah verip iki şans sunsalar bana, onu kurtarır, kendi kafama sıkarım." İbrahim konuştukça kalbimin göğsümün içinde sarsılarak çarptığını, acıyla kasıldığını hissediyordum. "Ama onu durdurmak zorundayız, Mahinev. Kendiyle birlikte etrafındaki her şeyin doğal dengesini bozarak yok ediyor. Ne o doğal ne de etrafındaki şeylerin doğal kalmasına izin veriyor."

"Onun bir daha geri gelmeyeceğine emin misin?" diye sordum, bu sorunun cevabını çok merak ettiğim, ne düşündüğünü bilmek istediğim için sormuştum. Umudu olan tek kişi ben miyim diye merak ediyordum. Boşa mı çabalıyordum, boşuna mı kendimi durdurup duygularıma esir oluyordum, bunu gerçekten merak ediyordum.

İbrahim gözlerimin içine aksini delice istediğini ama geri gelmeyeceğini düşündüğünü belli ederek acıyla baktığında dudaklarımda buruk bir gülümseme belirdi.

"Anladım," diye fısıldadım. İbrahim'in bile umudu yoktu. Belki de kabullenmem gereken, onun bir daha geri dönmeyeceğiydi; artık yalnız olduğumu kabul etmek zorundaydım.

Yavaşça oturduğum yerden kalktığımda tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissediyordum ama gözlerimi onlara değdirip bakamadım. Hissettiğim ıstırabın görülmesini istemedim, kalbim deşiliyormuş gibi hissediyordum ve bana baktıklarında gözlerimde, kalbimin aldığı yaraları görmelerinden korkuyordum. Çaresizliğim, mumun alevinden sızan ışığın üzerine gölgem olup düşmüştü.

Sessizce mumu alıp mutfağın çıkışına yöneldim, arkamdan baktılar ama tek kelime etmediler. Üst kattaki karanlık odaya önce elimdeki mumun ışığı devrildi, ardından ışığın üzerine gölgem düştü. Mumu komodinin üzerine bıraktıktan sonra yatağın ucuna oturdum, gözlerim dalgalanan ışık kütlesinde dolaştı, ardından yana doğru devrilip bacaklarımı yukarı alarak göğüslerime doğru çektim ve yatakta cenin pozisyonu aldım.

Telefonumun ışığı yüzüme vurduğunda yatakta anne karnında ölmüş bir cenin gibi uzanıyordum.

Arama motoruna girerken ne düşünüyordum bilmiyordum, sadece durduramadığım bir his parmaklarımı hareket ettirdi.

Lale ne anlama gelmektedir?

Bunu aratırken kaşlarım çatıldı. Açılan sayfada bu çiçeğin anlamının renklerine göre değiştiği yazıyordu. Sessizce sayfayı kaydırmaya başladım.

Pembe laleler, sevgiyi ve iyiliği temsil ediyordu.

Mor laleler, yeniden doğuşu ve asilliği simgeliyordu.

Sarı lalenin anlamı, umutsuz bir aşktı.

Bir an gözüm beyaz lalenin anlamına takıldı.

Özür dilemek anlamına geliyordu.

Sessizce beyaz lalenin anlamını uzun uzun okudum. Sayfada siyah lalenin anlamı yazmadığı için yavaşça sayfadan çıkıp bu kez arama kısmına yeni bir şey yazdım.

Siyah lale ne anlama gelmektedir?

Tutku ve kıskançlık.

Duraksayarak uzun uzun bu iki kelimeye baktım. Ardından telefonun ekran ışığını kapatıp kenara fırlattım. İçimde gitgide büyüyen karanlık bir hisle gözlerimi yavaşça yumup uyku dilendim. Uyursam unuturum gibi geliyordu ama Efken'in gözleri beni rüyalarımda bile yalnız bırakmıyordu; oysa kalbim onun tarafından yalnızlığa mahkûm edilmişti.

Gece derinleştiğinde zor da olsa uykuya daldığımı hatırlıyordum. Uyku zulüm gibiydi, rüyalar bir kapan gibi beni içine kıstırıp hissettiğim ıstırabı daha da acımasız bir boyuta sürüklemişti. Daha acısı, rüya olduğunu bildiğim bir alemde yeniden onu görmekti. Gerçek değildi ama gerçek gibi hissettiriyordu ve uyandığımda gerçek olmadığıyla yüzleşecek olmak ağırıma gidiyordu.

Saçlarımda onun dokunuşunu hissediyordum, teninin kokusu burnuma doluyor, sıcaklığı etrafımı cehennem gibi kuşatıyor ama beni tutkusunun ateşiyle sarsa da asla yakmıyordu. Uzun, güçlü parmaklarının siyah saçlarımda kaydığını daha net hissettiğimde kaşlarım çatıldı. Uykumda yavaşça kıpırdandım, rüyamda yüzü yoktu, sadece karanlık vardı ama dokunuşlarını hissediyordum. Kalbimde-

ki sızı daha da arttı. Parmakları bu kez alnımda dolaşmaya başladı, yavaşça elmacık kemiğime kaydı ve yanağımı turladı. Bedenimden soğuk bir ürperti geçti. Gözlerimi açmadım ama artık rüyada olmadığıma emindim. Kalbimin gürültüsünü duyuyordum, damarlarımda çağlayan kanın uğultusu tüm bedenimde dalgalanıyordu. Kirpiklerim titredi ama gözlerimi açmadım, dokunuşun kaybolmasını, rüyamda tutsak kalmasını bekledim; bu olmadı. Parmakları yüzümdeki hareketini sürdürdü. Dokunuşu tanıyordum. Bu dokunuşun yarattığı his, kemiklerim küle döndüğünde ve bu dünyada benden bir hücre dahi kalmadığında bile aynı kalacaktı.

Ellerini geri çektiğini hissettim. Birkaç adım sesi duydum. Nefesi odama yayıldığında kapalı gözlerimin ardındaki karanlık çoğaldı ve mumu söndürdüğünü anladım. Kalbimin atışları mümkünmüş gibi daha da şiddetlenirken, belki de yapmam gereken bağırıp çağırmak ve ona neden burada olduğunu sormak, ona saldırmaktı ama bunu yapamadım. Neden burada olduğunu, ne yapacağını merak ediyordum. Çoğalan karanlığa güvenerek gözlerimi zar zor araladığımda hâlâ uyuduğuma inanması için içten içe Allah'a yalvarıyordum.

Onu gördüm. Üzerinde yine siyah gömleği, siyah pantolonu vardı ama bu kez omuzlarına da siyah bir palto atmıştı. Odanın tam ortasındaydı ve söndürdüğü mumun beyaz dumanı yavaşça kıvrılarak yüzünün etrafında hareket ediyordu. Bana değil, elinde tuttuğu beyaz laleye bakıyordu.

Beyaz lale.

Kalbimin vuruşları bu defa sanki durmanın eşiğindeymiş gibi yavaşladı.

Beyaz laleye o kadar uzun süre baktı ki, sanki baktığı yerde gördüğü basit bir çiçek değildi; fazlasıydı. Sanki hissettikleri, gösterdiklerinden katbekat fazlasıydı. Avucunu kaldırıp parmaklarının arasında tuttuğu beyaz lalenin yapraklarında yavaşça gezdirdi. Lalenin beyaz yaprakları, üzerine siyah bir mürekkep damlamış gibi usulca kararmaya başladı.

Lale siyaha döndüğünde, kafasını kaldırıp gözlerini yumarak derin bir nefes aldığını gördüm.

Ardından gözlerimi hızla geri yumdum.

Bana doğru yaklaştığını hissettim, adımlarını dinledim; damarlarımdaki kan sessizleşti, kalbim sanki artık atmıyordu. Saçlarımda dolaşan parmaklarını hissettim, ardından dokunuşu yavaşça benden uzaklaştı ve dudakları alnımdaki yerini aldı.

Kalbim parçalara ayrıldı.

Geri çekildiğinde yastığımın kenarına siyah bir lale bıraktığını biliyordum.

Gözlerimi yeniden açtığımda, artık odada değildi. Boydan camım aralıktı, oradan çıkıp gittiğinin farkındalığıyla sertçe yutkunurken yavaşça doğrulup siyah laleyi parmaklarımın arasına aldım.

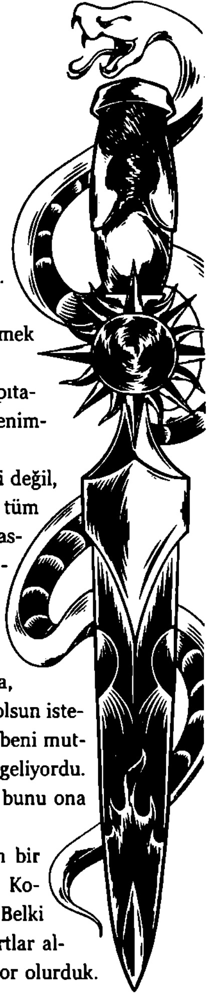
Benden özür diliyordu, benden özür dilemek için getirdiği her beyaz laleyi, bu özrü saklamak ister gibi siyaha boyuyordu.

Efken hâlâ oradaydı.

İçeride bir yerlerdeydi ve benden özür diliyordu.

Gözlerime batan yaşlarını daha fazla tutsak edemedim, siyaha dönmüş laleyi kalbime bastırıp ölümün bir adım ötesindeymişim gibi çaresizce, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

EFKEN KARADUMAN

Nemesis tarafından ele geçirilmeden birkaç gün önce...

Nasıl öldürülmem gerektiğini biliyordum.

Kızıl gözlerine bakarken onun tarafından öldürülmek kulağa güzel bile geliyordu.

Nemesis'in benim en büyük parçam, bedenimin yapıtaşı olduğunun farkındaydım; elimde tuttuğum kimlik benimse bile, bedenim Nemesis ile ortak mabedimizdi.

Yedi Güneş bir araya geldiğinde, sadece Nemesis'i değil, kendimi de öldürmem gerektiğini biliyordum. Güç tüm damarlarımı yakıp yıkıyorken, Nemesis tarafım ağır basmaya başladığında yaşatacağım sonsuz ıstırabın bilincindeydim. Kirpiklerimi kıstığımda bile içimde güç çınlıyordu, tek bir göz kırpışımla bir şehri yerinden söküp göğe yükseltebilecek hâle geldiğimin farkındaydım.

Sonunda zarar verdiğim başkaları değil de o olursa, o zaman ne yapacaktım? Beni durduran onun ölümü olsun istemiyordum, beni durduran beni öldürmesi olsaydı bu beni mutlu bile ederdi. Onun elinden gelecek ölüm bile güzel geliyordu. Keyifle karşılayabilir, severek kabul edebilirdim ama bunu ona yaşatmaya hakkım olmadığını da biliyordum.

Aykan Demir tam karşımda oturmuş, onunkinin bir kopyası gibi görünen kızıl gözlerini yüzüme dikmişti. Konuşulması gereken binlerce şey varmış gibi bakıyordu. Belki farklı bir evrende, farklı bir zamanda, daha farklı şartlar altında tanışmış olsaydık bambaşka şeylerden konuşuyor olurduk.

Bana kızıyla nasıl tanıştığımı, ne iş yaptığımı, kim olduğumu, amacımı sorardı. Belki beni fırçalardı, hatta bağırıp çağırırdı; karşılık vermezdim. Kimsenin sesini bir ton dahi yükseltmeye cesaret edemeyeceği ben, karşımdaki adamın başımı önüme eğdirmesine bile izin verirdim.

Önümde duran bir fincan kahveye baktım. Sert bir viski daha iyi olabilirdi, beni uyuşturmasa da bir anlığına sakinleştirecek herhangi bir içkiye hayır demezdim. Soğumaya başlayan kahveyi uzun süre izledim. Konuşulması gerekenlerden kaçmaya çalışıyor değildim, sadece nereden başlamam gerektiğiyle ilgili çok fazla soru işaretine sahiptim.

Aykan Demir sonunda, "Ne kadarını biliyorsun?" diye sorduğunda, "Yedi Güneş ile ilgili mi?" diye sorarak gözlerimi kaldırıp onun gözlerine mıhladım.

"Evet," dedi, gözlerini yüzümde dolaştırdı. Beni çözemiyor gibi bir hâli vardı. Çoğunlukla benim de kendimi çözebilen biri olduğumu söyleyemezdim. Bu yüzden bu durumu çok da yadırgamadım.

"Yedi ölümcül günahtan bahsettiğiniz an kafamın içinde her şey netti. Sanki yüzyıllardır bildiğim bir gerçekle karşılaşmış gibi hissettim," dediğimde başını aşağı yukarı salladı. "Gölgenin bana ait olduğunu zaten biliyordum. Şimdi onun nasıl yok edileceğini de biliyorum."

Aykan Demir, "Başka yollar aramak için vaktimiz olursa," diyecekti ki, "Başka bir yol yok," dedim. Aykan Demir gözlerimin içine baktı, bu oldukça uzun, derin ama sessiz bir bakıştı.

"Kibri temsil eden Kızıl Mega zihnime saldırmalı, hasarı doğrudan beynime vermeli. Bu Nemesis'in sistemini anlık yavaşlatacak," dediğimde Aykan Demir gözlerini yere indirdi, bana bakmaya katlanamıyor gibiydi; ya da duyduklarını zaten biliyor olmak ona ağır gelmişti. "Oburluk mideme saldırmalı, midemi yerinden çıkarmalı. Tembellik, ağırlaşmam ve zor hareket etmem için vücudumdaki kasları hedef almalı. Haset yön duygumu kaybetmem için duyu organlarımdan biri olan kulaklarıma basınç yaparak beni anlık sağır edecek. Açgözlülük bir anlığına da olsa kör olmam için gözlerime saldıracak. Öfke sinir sistemimi çökertecek. Şehvet nabzımı yavaşlatacak." Gülümsedim. "Ve son darbe benden gelecek. Yok edilişi ben tamamlayacağım."

Aykan Demir, gözlerimin içine uzun uzun baktı.

"Yeterince zayıflayan Nemesis'in kalbini yerinden sökeceğim."

Kendi kalbimi yerinden çıkaracağım.

"Bunu kabul ediyorsun, öyle mi?"

"Aksi durumda onu öldürme ihtimalim çok yüksek," dediğimde oturduğu yerde dikleşti, gözleri şimdi beni ezip geçiyordu. Dudakların yukarı kıvrıldı. "Bunu yapmaktansa, kendi kalbimi yerinden sökerim. Daha az acı vereceğinden şüpheniz olmasın."

"Bu çok ciddi bir karar."

"Benim için bu kararı vermek kolaydı," dedim hiç düşünmeden.

"Senin için bu kadar mı kıymetli?"

"Hiçbir şey umurumda değil, hiç kimse," dedim dürüstçe. "Tek umurumda olan o. Kızınızdan başka hiçbir şeyi umursamıyorum."

"Vereceğin bu kararın önce onu yıkıp geçmek olduğunu biliyorsundur o zaman."

Bunun sonuçlarının büyük olacağını biliyordum ama onun kalbinin atmaya devam etmesi, kırılmasından daha önemliydi benim için. Yaşaması için ölmem gerekiyorsa, ölürdüm. Bunu kabullenmek zorundaydı.

"Asıl bu kararı vermezsem, sonunda onun zarar göreceğini biliyorum," dedim sadece. "Kılıcı bedenimle mühürledim, bundan haberi yok. Her ihtimali düşünerek geldim buraya. Önce kılıcı parçalayıp içimdeki gücü afallatmak, kesintiye uğratmalıyız." Aykan Demir gözünü bile kırpmadan beni izliyordu. "Kılıç parçalandığında hiç değilse karşı koyulmaz güç bir nebze olsun durulacaktır. Sonrasında Yedi Güneş onlara düşeni yapar, ben de bana düşeni yaparım."

"Kılıcı şimdi neden kırmıyorsun?" diye sorduğunda, bu soruyu soracağını zaten biliyormuş gibi başımı aşağı yukarı salladım.

"Bu sorunun geleceğini biliyordum," dedim. "Çünkü şu an o güce ihtiyacım var. Ne zaman o gücün beni zehirlediğini fark edeceğim, o zaman kılıcı parçalara ayıracağım. Şu an bu güce mecburum çünkü onu koruyabilecek kadar iyi olmamı bu güce borçluyum."

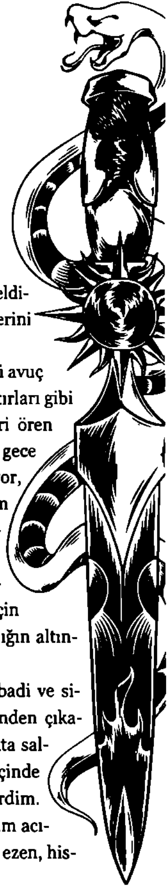
Aykan Demir, "Seni farklı şartlar altında tanımak isterdim," dediğinde, içten içe bunu delice istemiş olsam da sessizliğimi korudum.

Tam oturduğu yerden kalkacaktı ki bir an durdu, gözlerini yüzüme çevirdi ve "Seni ele geçirmesine izin verme," dedi.

İçimde sıkışan bu gücün beni bazen ne kadar zalim birine dönüştürdüğünü bilseydi, belki de seni ele geçirmesine izin verme yerine, bir zalime dönüşme derdi. Cevap vermedim, keşke bu bir emir olsaydı ve bu emri yerine getirmek zorunda olsaydım ama ne o söylediği şeyin olmayacağından emindi ne de ben bir zalime dönüşmeyeceğimden emindim.

17. YILDIZ KRATERİ

FRAYLE, LET THE DARKNESS IN

Issızlığın koynunda döktüğüm gözyaşlarının sonuna geldiğimde, şafak, yaralarını saran bir kadın gibi gecenin üzerini ışığıyla sarmış, gökyüzü matemin rengine boyanmıştı.

Tırnaklarımı geçirerek açtığım yaraların en büyüğü avuç içlerimdeydi. Avuç içlerimdeki çizgiler, bir romanın satırları gibi görünüyordu ve kan lekeleri de o satırlara kelimeleri ören mürekkepti. Uzun uzun avuç içlerime bakarken tüm gece döktüğüm gözyaşlarının kuruyan izleri yüzümü geriyor, canımı acıtıyordu. Bu yaraları bilinçsizce mi açmıştım yoksa hissettiğim acıyı dışarı yansıtmaya mı çalışmıştım, bilmiyordum.

Benden özür diliyordu, sonra da dilediği özrü benden gizliyordu. Hâlâ oradaydı ama ona ulaşabilmem için üzerime devrilen karanlığı yukarı doğru itip, o karanlığın altından çıkmam gerekiyordu.

Üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp siyah, boğazlı bir badi ve siyah, deri bir pantolon giydim. Saçlarımı kazağın içinden çıkarırken kollarım bir kuklanın cansız kolları gibi boşlukta sallandı. Badinin kollarını uzatarak kumaşı avucumun içinde topladım ve kumaşın yaralarıma yapışmasına izin verdim. Bakışlarımı yatakta duran siyah laleye çevirdim. Kalbim acıyordu. Ruhumun ezildiğini hissediyordum ve ruhumu ezen, hislerimin büyüklüğüydü.

Sessizce odadan çıkıp alt kata indim. Herkesin uyuduğunu eve sinen sessizlikten anlamak çok normaldi. Gözlerim saatlerce gözyaşı dökmemiş gibi soğuk bakıyor olmalıydı, belki de içimde ezilerek bana çektiği acıyla eziyet eden ruhuma rağmen bakışlarım da ruhsuzdu. Dışarı çıktım. Kar taneleri, mavimsi gri gökyüzünden, yangından geriye kalan küller gibi döne döne düşüyordu. Dağılmış siyah saçlarım, tüm gece gözyaşlarımla ıslanmış gergin yanaklarımı örterek soğuğun dokunuşlarından koruyordu. Ağır adımlarla ormana doğru yürümeye başladım. Yağan kar şiddetini usul usul arttırmaya, bir rüzgâr külleri savuruyormuş ve o küller saçlarıma tutunuyormuş gibi hissettirmeye başladı. Koyu renk saçlarıma tutunan kar tanelerinin sayısı gitgide çoğalırken adımlarımı hızlandırdım. Ağaçların tepelerinden gövdelerine dek çöken sise baktım, ormana bir örtü gibi uzanan kar taneleri bana onu hatırlatıyordu. Kar tanelerinin masumiyeti temsil ettiğini düşündüğüm bir dönem olmuşsa bile, onu tanıdıktan sonra kar taneleri bana sadece ölümü ve güzelliği hatırlatır olmuştu; o benim gözümde güzel bir ölümdü.

Sisin çökerek atmosferini değiştirdiği ormana doğru, "Beni hiç bırakmayacağına inandırmıştın," diye fısıldadım. Ortamdaki sessizlikten olsa gerek, fısıltım bir çığlık gücünde zihnime geri döndü. "Şimdi burada tek başımayım ama bir aptal gibi kafamı çevirdiğim her yerde senin olduğuna inandırdım kendimi. Burada değilsin, nereye kayboldun bilmiyorum ama baktığım her yerde gözlerini görüyorum." Başımı önüme eğip çatık kaşlarla yumruklarımı sıktım. Kumaş, açık yarama daha sert baskı uyguladı ama canımı yakmayı başaramadı. "Sadece geri dönmeni istiyorum. Bencilce olduğunu biliyorum ama her şey mahvolacaksa bile yanımda sen varken mahvolmalı."

Sessizce başımı önüme eğdim. "Seni geri almam için seninle savaşmam gerekiyorsa, savaşacağım ama bana, benim için ölümü kabul ettiğini söylemeye kalkma sakın. Bu alçaklık olurdu. Bu senin gibi biri için bile oldukça büyük bir alçaklık olurdu."

Sesimi kimse duymadı, çağrımı kimse almadı; oysa sadece o duysun istedim, o kulak versin, o bana bir cevap versin ve benim için geri

gelsin. Özür istemiyordum, onu istiyordum; kurtarılmak istemiyordum, onunla yok olmak istiyordum.

Yokluğu kalbimi kırıyordu, ölümünün beni ne hâle getireceğinden haberi var mıydı? Ona hem çok kızgındım hem de kollarına sığınıp onun için onun kollarında ağlamak istiyordum.

"Sadece seni geri istiyorum," diye fısıldadım, ardından bu cümle beni korkuttuğu için sessizliğe gömüldüm.

Avucumda büyüyen ateş, birdenbire avucuma topladığım kumaşı yakıp geçti. Ateş bir hançer gibi avuç içlerimden çıkarak yere vurup karların içinde kızıl bir yarık açtı. "Seni geri alabilmem için seni yenmem gerekiyorsa, bunu yapacağım ve seni tek parça geri alacağım!" diye bağırdım öfkeyle. Ateş biraz daha büyüdü, avuç içlerimi gökyüzüne doğrultup ellerimi birbirine yaklaştırdım ve ardından iki kolumu çaprazlayarak çarpı şekli verdim. Çarpı şeklini alan kollarımın önünde ateşten bir çember oluştu. Çemberi büktüm, zihnimde bir kapı açıldı ve yılanların tıslama sesleri birbirine karıştı.

"Hançer," dediğim anda ateş havada süzülerek önce bir hançer şeklini aldı, ardından, "Yılan," diye fısıldadım ve bu kez ateş havada yükselip büyük bir yılan formunu aldı. "Büyü." Yılan büyüdü. "Daha da!" Yılanın boynu genişledi, ateşten formu titreşerek iki insan boyutuna ulaştı. "Öne atıl." Yılan ateşten kuyruğunu yere çarparak havada hızla öne doğru ilerlemeye başladı. "Aferin kızıma," diye fısıldadım. "Daha hızlı." Ateş beni dinledi, yılanım ona hükmetmeme izin vererek daha da büyüyüp hızlandı. Bir ağaca dolandı, ağacı yakmadı, ağacın gövdesinden kayarak ormanın derinliklerine doğru uzandı. "Yerin altına gir," dedim. "Etrafı kolaçan et. Sonra da bana geri gel."

Yılanımın karların içine daldığını gördüm, havaya kalkan kar taneleri şiddetle yere geri döküldü ve yeni keşfettiğim gücüme karşı hiçbir heyecan beslemeden yere yığılan karlara baktım.

"Sanırım etrafı kolaçan etmeleri için birkaç tane daha yapmam gerekecek," diye fısıldadım ruhsuz bir sesle.

Karların arasından çıkan büyük cüsseli gri kurt tam karşımda durduğunda, "Günaydın, Hatem," diye mırıldandım.

Hatem sessizce camdan gözleriyle yüzüme bakıp başını öne eğdi, ardından büyük boynunu gererek havayı kokladı. "Bugün eski patronuna saldırmak için sence nasıl bir gün?"

Hatem bir an durdu ve kafasını indirip bana baktı. Bunun akıl kârı olmadığını düşünüyor gibi bir hâli vardı, üstelik Efken'in bedeni kurtların ölümlerine yol açmış olsa da Hatem, hâlâ Efken'e karşı derin bir bağlılık duyuyor gibi duruyordu.

"Saldıracağımız kişi Efken değil," dedim Hatem'in gümüş rengi kurt gözlerine bakarak. "Ölüm Yıldızı'na saldıracağız."

Hatem koşarak ağaçların arasına gittiğinde derin bir nefes alarak kollarımı bedenimin etrafına sardım. Kemiklerden çıkan çatırtıları duyduğumda insan formuna geçiş yaptığını biliyordum. Bir kumaş sesi duydum, ardından insan adımları karların içine düşmeye başladı.

"Pantolonumu ve tişörtümü şu köşeye bırakmıştım," derken tişörtünü de üzerine geçiriyordu. "Nemesis'in karşısında telef edilmemizde sakınca görmüyor musun?"

"Bana hiçbir şey yapamaz, ben varken de sana ya da diğerlerine hiçbir şey yapamaz," dediğimde, Hatem beyaz saçlarını karıştırıp gümüş rengi gözlerini ormanın derinliklerine doğru çevirdi.

"Yine de o hâlâ benim Alfa'm."

"Alfa'nın bedenini kullanan bir parazit," dediğimde Hatem bana baktı.

"O, Alfa'nın parçası. Bir başkası değil."

"Parazit parçası," dedim başımı sallayarak.

Hatem duraksayarak, "Bana onu gözden çıkardığını mı söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu.

"Onu hiçbir zaman gözden çıkarmadım. O beni gözden çıkardığında bile," dedim. "Onu tek parça geri alacağım. Paraziti içinden temizleyerek."

"Kendini olmayacak bir şeye inandırmaya çalışmıyorsundur umarım," dediğinde bir an duraksayacak gibi oldum ama ifademi hızla toparlayarak gülümsedim.

"Yenildiğimi gördün mü?"

"Onun da yenildiğini hiç görmedim," diye cevapladı Hatem sessizce.

"Güzel, bir ilke hazır ol. Onun yenildiğini göreceksin çünkü," diyerek sırtımı dönüp eve doğru yürümeye başladım. "Bu arada hazırlan, bu gece sarnıca gidiyoruz."

"Sarnıca mı?"

"Evet," dedim ona bakmadan yürümeye devam ederek. "Her şeyin başladığı yere."

"Yerebatan Sarnıcı," diye fısıldadı Hatem arkamdan ama ona bir cevap vermedim. Hızla eve girip, yılanımın bana haber getirmesini ve aynı zamanda gideceğim yeri onlara göstereceği ânın gelmesini bekledim.

Babam, "Yedi Güneş'i bir araya getirmeden onun kılına bile zarar veremeyeceğini hâlâ anlamadın mı?" diye bağırdığında kendimi gülümsemeye zorladım. Babam gülümsediğimi görünce iyice çileden çıkmış gibi, "Onu sarnıca çektiğinde ne olacak sanıyorsun?" diye sordu. "Seni öldürmeyeceğini düşünüp sürekli onunla bir kumar masasına oturmayı düşünüyorsan, sonunda o masadan canlı kalkamayacağını sana kalbini kıra kıra mı öğretmeliyim ben?" Son sorusu kalbime bir yumruk yemişim gibi hissettirse de ifademde herhangi bir değişim yaşanmadı. Bunun babamı daha da çileden çıkardığını görebiliyordum. Kendimi canımdan ettirmek istediğimi düşünüyor olabilirdi ama ben sadece vazgeçmediğimi gösterecektim, neler yapabileceğimi gösterecektim; karşısında kim olduğunu görecekti.

"Bu gece gölgelerle bir müsabakaya çıkacağız. Kendinizi o ucubelerden aşağı mı görüyorsunuz yoksa onlara neler yapabileceğinizin farkında mısınız?" Sorum, babamın çatık kaşlarla yüzüme bakmasına neden oldu.

Hatem, "Onların dumandan kanını akıtacağım," dediğinde babam bu kez bakışlarını Hatem'e çevirdi ama Hatem, babamın bakışlarına aldırış etmedi.

"Bu yaptığın Efken'i geri getirmeye yarar sanıyorsun, değil mi?" Babamın bir sonraki acımasız sorusu bu kez doğrudan kalbimi hedef almıştı. Bunu bilerek yaptığını fark ettiğimde kaşlarım çatıldı. "Seni ben büyüttüm. Ben senin babanım," dedi sertçe. "Bir sonraki adımını öngörebiliyorum, o aklından neler geçtiğini, her birini bir kitap gibi okuyabiliyorum! Kendini tehlikeye attıracaksın. Gölgelerle savaşacaksın ve gölgelerin sana saldırganca tutumu sayesinde Efken'i uyandıracaksın. Bunu mu planlıyorsun gerçekten? Sence bunca pisliği yaptıktan sonra sırf gölgelerle savaşıyorsun diye uyanacak mı?"

Babamın sorusu sürekli kırılan bir cam gibi kalbimin üzerinde çınlıyordu. Kalbimin kırılarak içime batmaya başladığını hissederken bile babamın gözlerinin içine bakıp gülümsemeye devam ettim. Bana laf anlatamayacağını anladığında avucunu masaya vurarak, "Kendini öldürtecek misin?" diye bağırdı. "Artık ne başkaları umurumda ne de İstanbul umurumda! Benim umurumda olan sensin ve seni ölüme göndermeyeceğim!"

"Ölmeyeceğim, bu gece kimse ölmeyecek! Biz onlardan daha güçlüyüz!" Buna inanıyordum, hem de tüm kalbimle. Gölgeleri kolaylıkla alt edebilirdik, alt edemeyeceğimiz tek kişi Efken'in Nemesis tarafıydı. Bu gece bir şekilde bana beyaz lale getiren yanını uyandırmanın bir yolunu bulacaktım.

İbrahim, "Mahinev bir yola boş yere çıkmak istemez, efendim," dedi. Babam kafasını çevirip İbrahim'e baktı. "Elbette o sizin kızınız, onu herkesten iyi tanırsınız ama ben bu kızla sırt sırta çok savaş verdim. Silah arkadaşımı iyi tanırım."

"Bu delilik. Nemesis'in damarına basmaktan ötesi değil," dedi babam hiddetle.

"Nemesis, her geçen gün biraz daha güç zehirlenmesi yaşayarak ortalığı allak bullak ediyor," dedi Crystal. "Bir şey kaybetmeyiz. Kızıl Mega'yı güvenli bir alanda bırakırız. Sayıca az olabiliriz ama ırk olarak o çiğ is lekelerinden daha üstünüz."

Saçlarımı omzumun üzerine alıp, "Baba, Mahzar'ı güvenli bir yerde bırak. Annemin yanı, yani evimiz yeterince güvenli olacaktır," de-

dim. "Gerisini de bize bırakabilirsin. Bu gece gölgelerin de Nemesis'in de sarnıçta olacaklarına adım gibi eminim."

"Nemesis'in yollayacağı tek bir yıldırımın sizi çarpması sonucu neler olacağını biliyor musunuz?" Babam gözlerini İbrahim'e çevirdi. "Sizi bir toz parçasına dönüştürür. Gözü ne dostluk görüyor ne de başka bir duygu." Göz ucuyla bana baktı. Ardından bakışlarını yeniden İbrahim'e çevirdi. "O canavara güvenip gidemezsiniz."

"O canavara değil, kendimize güveniyoruz, efendim," dedi İbrahim.

"Kızıl Teğmen'e haber vermeden bir savaşa giremezsiniz," dedi bu kez babam, tüm kartlarını kullanmaya çalışıyordu. "Savaşın büyümesi durumunda tüm dünyayı allak bullak etmiş olursunuz. Neler olacağını tahmin edemiyor musunuz?"

"İçinde bulunduğumuz dünya, yeterince allak bullak olmuş durumda," dedim keskin bir ses tonuyla, artık ne söylerse söylesin beni durduramayacağını biliyor gibi bakıyordu.

"Mahinev," dedi babam, "gölgeleri aşarsınız ama Nemesis'in duvarına toslarsınız."

"Güven bana," dedim. "Bana güven."

Dış kapı bir anda çarparak açılınca babam ile aynı anda ayağa fırladık. Salona yerleştirilmiş mumların alevlerinin her biri yalpaladı, bazıları söndü, bazıları güçsüzce parladı.

Göğsümün derinlerine zincirlenmiş özlem hissi, zincirlerini kırmaya çalışarak ileri doğru atıldı. Karşımda babaannemi gördüğümde hisler birbirinin üzerine yığılmış hâldeydi.

Siyah sürmeleri, gözlerinin altına akmıştı ve uzun saçlarından aşağı kayan dantel şal, omuzlarına dek uzanmıştı. Simsiyah kıyafetlerinin içinde, görmeye alışkın olduğum bir görüntü çiziyordu.

"Sonunda geldin," dediğimde, "Sen de," diyerek bana doğru atıldı. Beni kollarının arasına çekmesini beklemiyordum. Şaşkınlık bedenimi dondurdu ama sonunda kollarımı kaldırıp onun boynuna dolayarak sarılışına karşılık verdim. "Neredeydin?" diye sordum ona sıkı sıkı sarılmaya devam ederken.

"Seni sapladığım bataklıktan çıkarabilmenin yollarını arıyordum," dediğinde sesindeki pişmanlık kalbimi yakıp geçti. Geri çekilip,

beni hâlâ kollarının arasında tutuyorken gözlerimin içine endişe ve suçluluk duygusuyla baktı. "Seni bu kadere mahkûm ettiğim için affet beni."

"Bu benim kendi kaderimdi, sen beni hiçbir şeye mahkûm etmedin," dedim başımı iki yana sallayarak. "Başlarda seni suçladım belki ama şimdi kabul ediyorum. Kaderimi kabul ediyorum."

Babam, "Anne," dedi. "Nerede olduğunu söyleyecek misin?"

"Araştırıyordum," dedi babaannem gözlerini babama çevirerek. "Torunumun karşısına çıkana kadar araştırmaya devam ettim ama sonra onun sonsuz gücüyle karşılaştım." Bakışları bir defa daha bana çevrildi. "Yerin altına yolladığın hizmetkârını hissettim. Neden bunu yaptığını anlamam uzun zamanımı almadı çok şükür ki." Derin bir nefes alıp yüzümü avuçlarının arasına alarak, "Nemesis'i durdurabilecek tek kişi sensin. Haziranın karı erimeden bunu yapmalısın," dedi. "Sen o canavarın tek zaafısın."

"Tek yolu Yedi Güneş," dedi babam ama annesinin bir yol daha bulmuş olmasından şüpheleniyor gibiydi.

"Evet," dedi babaannem hiç düşünmeden. "Tek yolu Yedi Güneş ve Yedi Güneş'i, hükümdarları dışında biri daha uyandırıp yönetebilir. Onların öncüsü olabilir." Çatık kaşlarla babaanneme bakarken kalbimin atışları değişmeye başladı. Babaannem ruhuma bakıyor gibi hissettiren bakışlarıyla beni olduğum yere mıhlarken, "Nemesis'in Nigin'i. Yani sen."

Duraklayarak babaannemin gözlerinin içine bakmaya devam ettim. İnsanları gözlemlemekte iyiydim ama babaannemi gözlemlemek konusunda hiçbir zaman iyi olamamıştım; o koca bir sır kutusuydu. Bir adım geri çekilmek istediğimde babaannem beni daha sıkı kavradı. "Dünyanın kaderini yeniden değiştirebilirsin. Karanlığa gömülen bu kaderi yakıp, yeni bir kader yazabilirsin!"

Bir his göğsümde çınladı. Acıydı ama sadece acı değildi. Başka bir his daha vardı. Gözlerimin önüne kızıl bir perde indiğinde, "Dışarıda kim var?" diye sordum çift çıkan sesimle.

Babaannem, "Bu gece gideceğin yerde seni bekleyen gölgelerin kökünü kurutmanda sana yardımı dokunacak müttefikler," dedi ken-

dinden emin bir sesle. Hatem olduğu yerde dikleşip, boğazının gerilerinden dökülen bir hırıltıyla camdan dışarıya doğru baktı.

"Farklı bir sürü," dediğini işitir gibi oldum ama algılarım doğrudan babaanneme saplı duruyordu.

"Ve Marlar," diye fısıldadı Crystal. "Marları ve Gümüş Pençeleri nasıl bir araya getirdin?"

Babaannem buna cevap vermeden gözlerimin içine bakmaya devam etti ve hemen ardından, "Gidip o gölgeleri azaltabildiğin kadar azaltmalısın," dedi, bana duyduğu güven kanımı dondurdu. "Bu sayede Nemesis'in etrafa saçılan zehri biraz olsun azalacak. Yedi Güneş'i bir bir öldürmeye başlamadan önce ona müttefik kaybettirmelisin."

Babam, "Onu öylece savaşın kalbine yollayamazsın!" diye bağırsa da babaannem buna aldırmadı. Tüm soyların korunması onun için her şeyden önemliydi. Tüm soyların tehlikede olduğunu bu gece babaannemin gözlerine bakıp, orada endişeyi gördüğümde daha iyi anlamıştım.

"Senin kızın bir savaşçı olarak doğdu. Bir kraliçe, her zaman soyu için savaşır," dedi babaannem ketum bir sesle.

Babam dişlerinin arasından, "Gölgelerin sayısını azalttığında Nemesis duracak mı sanıyorsun?" diye sordu. "O gölgelere biraz bile ihtiyacı yok."

"Yavaşlayacak. Yeni gölgeler uyandırmak için harekete geçecek ve o süreçte de Yedi Güneş'i bir araya getireceğiz. Mahinev'e olan zaafı yüzünden şehre zarar veremez, onu yok etmeyi göze alamaz. Bu yüzden kendine yeni askerler yaratmaya başlayacak. Asker sayısı ne kadar fazla olursa, elinin kolunun o kadar uzun olacağını bilecek kadar zeki bir yaratık o." Babaanneme bomboş gözlerle bakmaya başladım, ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Kalbim, kaburgalarıma batıp canımı acıtıyordu, tek hissettiğim buydu.

İbrahim kimseden değil, sadece benden bir komut bekliyormuş gibi, "Başlıyor muyuz?" diye sorduğunda tek yaptığım başımı aşağı yukarı sallamak oldu.

O gölgeleri yok edecektim ama bunu Yedi Güneş'i bir araya getirip sevdiğim adamı yok etmek için değil, o kendine yeni asker ya-

ratmaya çalışırken onu sarsıp daldığı uykudan uyandırmak için yapacaktım. Vakit kazanacaktım ama onu yok etmek için değil, onu geri almak için.

Yaren korkuyla, "Abimi öldürecek misin?" diye sorduğunda biri kalbime ateşle dövülmüş bir demir basmış gibi irkilerek ona baktım. Siyah gözlerine fırtına gibi toplanmış gözyaşları, akmak için an kollayan yağmur damlalarına benziyordu. Manbel, elini kızının beline koydu, üzgün olduğunu gizlemeden kızına baktı ama Yaren'in tek yaptığı bu dokunuştan kaçıp bana yalvaran gözlerle bakmaya devam etmek oldu.

"Hayır," diyebildim, bu söylediğime inanmıyor gibi gözlerimin içine korkuyla bakmaya devam etti. Onu öldüreceğimi nasıl düşünürdü? Bir yanım ona çok kızsa da diğer yanım onu anlıyordu; korkuyordu, abisinin dönüştüğü kişi yüzünden geri dönülmez bir yola girdiğini düşünüyordu. Belki de böyle düşünen yalnızca Yaren değildi, benim dışımdaki herkesin düşüncesi bu yöndeydi.

Mahzar, "Öylece gidecek misin?" diye sordu bana, bakışlarımı ona dokundurdum ama dudaklarım yeni bir cevap için aralanmadı. Cama doğru yürürken, üzerime yeni giydiğim elbisemin yırtmaçları iki yana saçılarak bacaklarımı açığa çıkardı. Bakışlarımı cam duvarın ardındaki karanlığa çevirdim. O karanlıkta bekleyen sürüyü gördüğümde nefesimi tuttum. Bir grup Gümüş Pençe oradaydı, ormanın derinliklerinden doğrudan eve bakıyor ve benden komut bekliyorlardı. Bakışlarım karlı zemine düştüğünde, zemindeki farklı renklerdeki Mar sürüsüyle karşılaştım; her biri yılan formundaydı ama özlerinin insana yakın olduğunu biliyordum. İki ırk da birbirinden hazzetmiyorlardı ama yine de birbirlerine sataşmadan dışarı çıkmamı bekliyorlardı.

Kadim Büyücü, "Dışarıda cadı da var," dediğinde omzumun üzerinden ona baktım. "Konu kendi ırkımdan insanlar ise asla yanılmam," dedi omuz silkerek.

Yeniden camdan dışarıya baktığımda, korulukta dikilen bir grup insan dikkatimi çekti. Birbirlerine çok yakın duruyorlar, herhangi bir

Gümüş Pençe saldırısına karşı hazırlıklı görünüyorlardı. "Evet," diye doğruladım Vitali'yi. "Burada küçük bir cadı klanı var."

"Bu iyi," dedi Vitali. "Gölgeleri ortadan kaldırmak kolay olacak."

Bakışlarımı Yaren'e çevirerek, "Dilersen babam seni annemin yanına bırakabilir. Mahzar ile orada beklersiniz," dedim, bu söylediğime verdiği tek karşılık, kaşlarını çatıp bana huzursuz gözlerle bakmak oldu.

"Eğer içini rahatlatacaksa, abinle değil, etrafını saran gölgelerle işimiz," dedim tek kaşımı kaldırarak.

Yaren bakışlarını yere indirip, "Bir Güneş Leydisi olarak dostlarımı savaşın ortasında yalnız bırakacak değilim," diye mırıldandı.

Manbel gözlerinde hayranlıkla kızına bakıp, "İşte benim leydim," diye fısıldadı sessizce.

"Mahzar'ı güvenli bir şekilde eve bıraktıktan sonra yanınıza gelirim," diyen babama omzumun üzerinden dehşetle baktım.

"Dönüşmüyorsun bile. Aklını mı kaçırdın?"

Babam bana çatık kaşlarla baktı, bir an için gözlerine inen zarı gördüm; süt beyazına dönen gözlerine bakarken duraksadım. Zar geri kalktığında ve yeniden kızıl gözlerini gördüğümde, "Sence benim dönüşmeye ihtiyacım var gibi mi duruyor?" diye sordu kendinden emin bir sesle. "Mahzar, acele et. Toparlan."

Mahzar, "Ben de geleyim," diyecekti ki babam ona çatık kaşlarla baktı.

"Henüz formunu almadın bile," dedi babam gergin bir sesle. "Bir asiyle uğraşmak yeterince zor, ikinci asiyle uğraşmak zorunda bırakma beni lütfen. Hadi, gidiyoruz."

Mahzar bir şey diyecek gibi oldu ama babamı vazgeçiremeyeceğini fark ettiğinde susup onu takip etti. Babam yanımdan geçerken, "Dikkatli ol," dedi sadece.

Mahzar ve babam evden çıktıklarında bakışlarımı babaanneme çevirip, "Gümüş Pençeleri ve cadıları nereden buldun?" diye sordum, Marları buraya toplaması büyük bir mesele değildi ama farklı ırkları kapımıza kadar getirebilmiş olması şaşırtan bir durumdu.

"Bunu sorgulama, sana ihanet etmeyeceklerinden emin olabilirsin," dedi babaannem.

Babaannemin gözlerine uzun uzun baktıktan sonra, "Bu kavganın İstanbul için ağır bir bedeli olur mu sence?" diye sordum.

Babaannem, gözlerini gözlerimden çekmeden, "İstanbul ağır bir bedel ödemeye başlayalı uzun zaman oluyor," dedi.

Sessizce başımı aşağı yukarı salladıktan sonra yüksek topuklu botlarımın üzerinde çıkışa doğru yürümeye başladım. Bacaklarım gergin, sırtım dik, bakışlarım ölümün habercisi gibi soğuk ve güçlüydü. Ruhumda aynı gücü bulabiliyor muydum, bu tam bir soru işaretiydi ama elimden gelenin fazlasını yapacağımı biliyordum.

Söz konusu o olunca, ben hep elimden gelenin fazlasını yapardım.

Dışarı adımımı atmamla, yaldızlı gecenin altında beni bekleyen tüm ırkların gözleri bana çevrildi. Derin bir nefes alıp omuzlarımı dik konuma getirirken çenemi de havaya kaldırdım ve "Bu gece hedefiniz yalnızca gölgeler olacak," dedim, bu, bir süreliğine öncüleri olacak kişiden aldıkları ilk emirdi. "Yok edilmek istemiyorsanız, ırkınızın tamamını tehlikeye atmak istemiyorsanız, Nemesis'e atakta bulunmaya çalışmayın. Zaten ilk atağınızda sizi taşa döndürecek ya da büyük bir yıldırımla ebediyete kavuşmanız için sizi ortadan ikiye yaracaktır."

Cadıların öncüsü olduğunu düşündüğüm bir doksan boylarında, kumral ve küt saçları çenesinin hizasında sona eren kahverengi gözlü adam, bir adım öne çıkarak, "Nemesis'in kadını olduğun doğru mu?" diye sordu.

Arkamda babaannemin gölgesini hissettim ama dönüp ona bakmadan, doğrudan cadıya diktiğim gözlerle, "İsmin ne?" diye sordum.

Kahverengi gözleri yüzümü arşınlarken, "Ata," dedi.

"Karşında bir adamın kadını olarak durmuyorum," dediğimde Ata'nın bakışlarının keskinleştiğini gördüm. "Karşında Mega Mar Kraliçesi Mēness Mahinev Demir olarak duruyorum. Geçmişin dibine çökmüş atalarının her biri benim kim olduğumu iyi biliyor. Benim karşımda değil, yanımda olmanın faydasını görürsün."

Ata, kaşlarını çattı ama söylediklerim konusunda ciddi olduğumun farkında olduğu kesindi. Mēness'i tüm doğaüstüler tanıyordu,

bense içimde yeniden doğan ruhumla henüz tam olarak tanışmış sayılmazdım.

"O canavarın da bir zamanların en büyük hükümdarı Saul olduğu söyleniyor," dedi Ata bu defa, bu atağı beklemediğim için çatık kaşlarla yüzüne baktım. Sol ve sağ tarafımdan öne doğru bir adım atan kurt ile sırtlanın hırıltılar eşliğinde Ata'ya bakmaya başlamalarıyla, cadıların tamamı gergin bir şekilde birbirine sokuldu. Hatem de İbrahim de asıl formlarını alarak omzumun iki tarafından açılmış kanatlar gibi yanımdaki yerlerini almışlardı.

"Enteresan," dedi Ata. "Bir Gümüş Pençe'yi ve bir leş yiyiciyi sadık kölen yapmışsın."

"Onlar benim kölem değil, dostum," dedikten sonra onu baştan ayağa süzdüm. "Bu gece senin gibi boşboğaz bir öncünün şansının yaver gideceğini düşünmüyorum. Yerinde olsam çenemi tutar, büyülerimi konuştururdum."

"Burada benden daha güçlü bir cadı olmadığına emin olabilirsin," diyen Ata, "O kadar emin olma," diye mırıldanıp yavaşça kıkırdayan Vitali'nin hemen dibimde bitmesiyle şaşkına döndü.

Ata duraksayarak, "Sen," diye fısıldadı.

Vitali boynunu esnetip, üzerindeki siyah pardösüyü arkaya doğru itekleyerek, "Evet, ben," dedi. "Kadim Büyücü. Eminim yetiştirdiğim askerler arasında senin ataların da vardı. Şuna bak," diyerek bana döndü. "Gördün mü, Kraliçe? O benim kaç kuşak sonraki torunum bilmiyorum ama ondan daha genç görünüyorum. Mükemmel bir büyükbabayım."

Kaşlarımı kaldırarak derin bir nefes verdim. "Gidelim."

Kanatların açılma sesiyle beraber Manbel'in ağaçların arasından yukarı yükseldiğini gördüm. "Umarım şehirde dolaşan drone adını verdikleri küçük makineler tarafından vurulmam," diye bağırdıktan sonra kendi etrafında dönerek biraz daha yukarı kanat çırptı. "Nemesis'in gölgelerini mideye indirmeye gidelim çocuklar!" Sesi artık çok uzaklardan geliyordu ama yankısı tüm ormana dağılmıştı.

Tırnak diplerimde bile hissettiğim o enerjinin, saf güç olduğunu biliyordum. Bedenim günden güne yeni güçlerle dolup taşıyordu, adı-

nı bilmediğim, ne işe yarar hiçbir fikrimin olmadığı güçlerin damarlarımda hastalık gibi dolaşmaya başladıklarını hissedebiliyordum.

Babaannem, "Bu geceden sonra," diye başladı cümlesine, "İstanbul'da hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

Aldığım nefes ciğerime kıymık gibi batıyordu. Kalbimin derinliklerinde debelenen o hisse kulak vermemeye çalışıyordum. Huzursuzdum, içim içimi yiyordu ama bir yandan da ona ulaşabileceğim, onu saklandığı yerden çıkarabileceğim ihtimaline tutunmuştum.

Eğer tüm şehir karanlığa gömülmemiş, elektrikler kesilmemiş, halk evine mahkûm edilmemiş olsaydı, eminim ki birileri göğün semalarında büyük kanatlarını vurarak yükselen, süzülüp hızla uçan o adamı görürdü ve yer yerinden oynardı.

Cadılar büyülerini kullandılar, zamanın içinden hızla geçerek söylediğim noktaya pusu kurmaya gittiler. Gümüş Pençeler, ormanın içine dalıp şehre doğru koşmaya başladılar. Marlar, karları aşarak toprağın altına sindi, verdiğim konuma doğru süründüler. İbrahim'in bir sırtlan olarak bedenlenmeden önce açtığı portaldan geçmeden birkaç dakika öncesinde, arkamda kalan arkadaşlarıma baktım. Önce benim gitmem doğru olandı, havayı koklayacaktım ve ortalık kızıştığı an ortaya çıkacaklardı.

Crystal bana doğru bir adım atacakken babaannem, Crystal'i bileğinden tutarak durdurup, "O şey ona bir şey yapmayacak," dedi kendinden emin bir sesle. "Bırakın önce o gitsin. O bir kraliçe, hiçbirinizin korumasına ihtiyacı yok."

Crystal, babaanneme öfkeyle baktı. Babaannemin güveni zehirliydi, bana inanıyordu ama bu inanç, başkaları tarafından ürkütücü bulunuyor olmalıydı. Bir zamanlar benim için de ürkütücüydü ama şimdi ona baktığımda, ne hissettiğini, ne söylemeye çalıştığını daha iyi anlıyor, onu görüyordum. Sanırım onu yavaş yavaş çözüyordum.

Beyaz lalenin siyaha döndüğü ânı hatırladım. Bir yanım babaanneme hak verdi ve onun bana bir şey yapmayacağı hissiyle dolmamı

sağladı; diğer yanım sessizlik içindeydi ve bu sessizliği, onun bana her şeyi yapabileceğine yoruyordum.

Portaldan geçerken nefesimi tuttuğumu hatırlıyordum. İçimde biraz nefes bırakmalıydım çünkü bu gece yaşanması muhtemel olan şeyler nefesimi kesebilirdi; bir parça nefese muhtaç duruma gelebilirdim. Kalbim bir veba mikrobu gibi usul usul mantığımı öldürüyordu.

Ne hissetmem gerektiğini bilmediğim bir anda, gözümü açmamla kendimi Medusa heykelinin önünde bulmam bir oldu. Kalp atışlarım yavaşladı, nabzım duruldu ve yaşadığıma dair emareler göstermesi gereken her detayım, koca bir sessizliğe gömülerek kayboldu; Medusa heykelinin tam karşısında, o heykelden daha soğuk, daha donuk, daha cansız görünüyordum. Bu gece yaşanacak her şeye hazırlıklı olmam gerekirdi belki ama donuk görüntüme rağmen kendimi hiç hazır hissetmiyordum. Bunun farkındalığı sert bir tokat olup yüzüme çarptı. Hazır değildim.

Sarnıcın derinlerindeki sessizlik, birinin adım sesleriyle parçalara bölünüp dağıldı. Saul, geçmişin içinden, "Her evrende mutlak surette bir parçam, bir parçana tapardı," diye fısıldadığında, geçmişin bana kendini göstermeye başladığını hissettim. Mēness, o an Saul'a nasıl bakıyordu bilmiyordum ama ben geçmişten gelip zihnime dokunan bu sesi, bu sesin taşıdığı oldukça ağır gelen cümleyi hatırlarken, Medusa heykeline her şeyimi kaybetmenin eşiğindeymişim, hatta o eşiği çoktan geçmişim gibi bakıyordum.

Sarnıcın içindeki mistik enerjinin ağırlaştığını hissettim. Loş ışıklar, heykellerin arasından sızarak ayak ucuma uzanıyordu. Adım seslerine kulak kesilmeye devam ettim. Burada olduğunu biliyordum. Onun varlığını hissediyordum, varlığını hissetmeye başlamam için adım seslerini duymuş olmama gerek bile yoktu.

"Seni burada bulacağımı biliyordum, seni burada bulmamı isteyenin sen olduğunu da biliyordum." Cümlesi bir ok gibi sırtıma saplandığında, aramızdaki mesafeye rağmen sıcak nefesinin saçlarımın arasından süzülüp boynuma döküldüğünü hisseder gibi oldum.

Bakışlarımı heykelden çekmedim, kafamı çevirip ona bakmak istesem de bu defa bunu yapma düşüncesi bile bana ağır geldi. Ona

baktığımda bir başkasını görmekten mi korkuyordum? Hâlâ orada olduğuna inanan tarafımı parçalara ayırmasından mı korkuyordum? Ben neyden korkuyordum?

"Neden buradayız, Sevgili Azize?" Sorusunun ardından bana doğru bir adım daha attığını duydum. Bakışlarımdaki çaresizliği sildim, gözlerimi yavaşça ona çevirip omzumun üzerinden ona baktığımda gözlerimiz birleşti. Beyaz bir gömlek giyiyordu, altında siyah pantolon vardı ve gömleğinin baştan iki düğmesi açık olduğu için esmer teni, beyaz kumaşın altında bronz bir mücevher gibi parlıyordu. Uzun bir süre birbirimizin gözlerine kayıtsızca baktık. Benim gözlerimin ardında hayal kırıklıkları ve özlem vardı ama onunkilerin ardında ne vardı göremiyordum; gözlerinin ardında gizlediklerine ulaşamıyordum.

Gözlerimiz birbirine temas etmeye devam ederken dışarıda çakan bir şimşeğin ölümcül gümbürtüsü, sarnıcın içinde yankılar uyandırarak çınladı. Sanki bu şimşek, onun gözlerinin sesiydi; sakladıkları, bu şimşeğin içinde bir feryat olup gizlenmişti ama ben sadece onun gücünün sesini duymuştum.

"Aslında beklediğim sen değildin," dediğimde kaşlarını çatacak gibi oldu ama ifadesini hızla toparlayıp başını aşağı yukarı salladı.

"Kimdi?" diye sordu. "Ucuz büyücün mü?"

Kıskançlığı bir yabancı olduğuna dair inancımı paramparça ediyordu. Gözlerine sessizce bakmaya devam ettim. Ona saldırmak aklımın ucundan bile geçmese de gölgelerin bir anda üzerime çullanmasını istediğimden buna mecburdum. Bakışlarıma esir düşmüş gibi hareketsizce beni izlerken aklımdan ne geçtiğini merak ediyor gibi görünüyor ama ağzını açıp bu konuyla ilgili hiçbir şey sormuyordu. Gözlerinde beni rahatsız edecek türden güçlü bir ifade vardı ama yine gözlerinde, onun zayıflığı olduğumu benden bile gizleyemediği bir tereddüt de yer alıyordu.

"Buna son vermeyi düşünmüyorsun sanırım," dediğimde tek kaşını kaldırdı.

"Neyden söz ediyorsun, Azize?"

"Bundan." Başımı sağ omzuma yatırıp onu baştan aşağı süzdüm. "Yaptığın şeylerden söz ediyorum. Dünyaya yaydığın kanserden."

Bana doğru bir adım attıktan sonra ellerinden birini pantolonunun cebine soktu ve "Ölüm Yıldızı neden var olur, biliyor musun?" diye sordu sakin bir sesle. Uzun zaman sonra onu ilk kez böyle sakin görmenin şaşkınlığıyla kaşlarımı çattım ama sorduğu soruya karşılık vermedim; sadece gözlerinin içine bakmaya devam ettim. "Yönetmek ve yok etmek için." Anlamadığımı belli edercesine kaşlarımı daha sert çattığımda gülümsedi, gülümseyişi içimi buz tutturdu. "Güneşi düşün, tüm gezegenler ve yıldızların arasındaki en büyük, en güçlü yıldız. Doğmadığı anlarda, mutlak surette yok edici bir karanlık var olur, bu tüm dengeleri altüst eder. Yaşamak için ışığına ihtiyaç duyarsın. Beslenmek için, üretmek için, ürettiklerini tüketmek için. Işığı ve ısısı olmadan bir hiçsin. Yine güneş, içinde olan tek bir patlamayla doğal dengeni altüst edebilir. Şiddetli fırtınalar, bozulan doğal denge sonucu felaketler, uzun süreli elektrik kesintileri..." Durdu, başını havaya kaldırıp sütunları inceledi. "Ölüm Yıldızı da böyledir. Nemesis doğar, felaketleri ve ışığı getirir. Ama onu yok etmeye kalkışırsan, işte o zaman yok olan sen olursun. Siz beni yok etmek için toplandınız." Nemesis doğrudan gözlerimin içine baktı. "Ve şimdi sizi yok etmeye başlamam yüzünden bana mı yakınıyorsunuz? Hiçbir şey yapmıyorum. Küçük bir güneş patlaması gibi düşün bunu, asıl patlamanın sonucu bambaşka olacakken, ben sadece küçük patlamalarla uyarılar veriyorum. Sakindim, taşkınlıklar yapmadan ışığımla etrafı aydınlatıyordum, bir şey yok edilmesi gerekirse sizin için yok ediyordum, sonra ne oldu? Büyük bir memnuniyetsizlikle karşılaştım ve sahibi olduğum bu bedenin bile bana karşı gelmeye başladığını gördüm. Hoş değildi. Gümüş Pençelerin varlığını zararsız buluyordum, bir parçama ait olan küçük bir azınlık olarak görüyordum onları ama sonra varlıklarının sinir bozucu olduğunu keşfettim. Çünkü beni kendi bedenimden uzağa itiyordunuz. Sen ve Gümüş Pençeler. Sonuçları ağır oldu, bir gölge olarak ayrıldığım bu bedende yeniden hâkimiyeti ele geçirmek için doğru ânı bekledim. O an gelene kadar önüme çıkanı yok ettiysem eğer, bunun etkiye tepki olduğunu anlaman gerekir. Bana baktığında öylesine karmaşa yaratmış bir yaratık görüyorsan eğer, yanılıyorsun bebeğim. Tek parmak hareketiyle bu şehri haritadan, hatta bu dünya-

yı gökyüzünden silebilirim ama yapmıyorum. Yapabilirim ama yapmıyorum. Neden yapmıyorum, biliyor musun?"

Gözlerinin içine bakmaya devam ettim.

İşaret parmağını kaldırıp, bir namlu gibi bana doğrulttu.

"Çünkü sen varsın."

Ruhumu ateşe verdi ama dumanım biraz olsun gözlerimden sızmadı.

"Çünkü bu lanet bedenin içinde bir sen varsın."

Bana doğru bir adım daha attı.

"Beni yok etmeye çalışan herkesi yok ettim ama seni yok etmek istemiyorum. Senin ölmeni istemiyorum. Beni anladın mı?"

"Her şeyi yok ettikten sonra karşıma geçip bunu söyleyemezsin," diye sitem ettim öfkeyle.

"Her şeyi yok ettim öyle mi? Sen neden hâlâ karşımda durmuş bana kafa tutuyorsun o zaman?"

Gölgeleri harekete geçirmek zorundaydım ama o benimle bu görüntüdeyken, tıpkı Efken gibi bakıyorken böyle konuştuğu sürece bunu yapamayacakmışım gibi hissediyordum. Dişlerimi birbirine bastırarak amacımı hatırlatmaya çalıştım kendime. Gölgelerin bana karşı saldırganlaşması, Efken'in zincirlerini zorlaması için yeterli olurdu. Buna mecburdum. Ortalığı allak bullak edecek, belki de kendi kanımı yere dökecektim ama o zincirler, Efken Karaduman tarafından zorlanacaktı. Başka çarem yoktu. Başka umudum yoktu.

Ona doğru dönüp, bir adım geri çekildiğimde niyetimin farkına varmış gibi kaşlarını çattı.

"Bunu yapma, Azize," demesiyle kaşlarımı kaldırıp ona sorguyla bakmam bir oldu. "Seninle savaşmamı mı istiyorsun?"

"Beni hafife alıyorsun, öyle mi?" Sorum onu duraksattı, bunu beklemediği kesindi.

"Seni hafife aldığım yok," dedi, daha sonra şeytani bir gülümsemeyle bana uzun uzun baktı. "Ama yine de beni yenebileceğini düşünüyor musun?" Sanki kendisiyle çatıştığı bir andı, bir yanı beni ona saldırmaktan vazgeçirmeye çalışıyordu, diğer yanı bunu istiyordu.

Avucumun içinde kaşıntı şeklinde ilerleyen alevi, ben daha o aleve hükmetmeye başlamamışken fark edip gözlerini ellerime indirdi. Kalp atışlarım yavaşladı ama durmak için zamanımın olmadığını biliyordum. Ona saldırmalıydım, şanslıysam bana karşılık verirdi ve içinde bir noktada bana yaptığı şeyin farkındalığı çağlardı. Eğer karşılık vermezse, gölgelerin liderlerini korumak için harekete geçeceklerini biliyordum. Kafamın içinde neler döndüğünü anlamak ister gibi kaşlarını çattı.

"Mahşer dağının zirvesinde parlayan o yıldız ki, kin dolu parıltısıyla, şeytanın kara ayının altında infilak ederek yitip gidecek," diye fısıldadım, tanıdık bir cümleyle karşılaşmış gibi duraksayarak bana baktı. "Şeytanın karanlık gölgeli ayı, kıyametin gölgesi gibi üzerine düşsün, Nemesis." *Özür dilerim,* diye devam ettim cümleye ama son iki cümle içimde bir yankı oluştursa da ona ulaşmadı. Avucumdan bir anda firar eden ateş büyüdü, karanlığın içinde çağlayarak kızıl bir güneş gibi doğdu. Ebedi karanlığın içinde doğmuş kötülüğe doğru son hızla savrulmaya başladı. Küre şeklini alan ateşime bakarken kayıtsızdı, birazdan onu vuracak olan alevime karşı savunmasız olmayı kendisi seçmişti. Bana karşılık vermeyeceğini o anda anladım.

"Benim varlığımın krateri," dediğinde gözlerimiz birbirine tutundu. Ateşim aramızda parladı. "Bana, beni öldürmek için mi geldin?"

Kalbimi arkasında saklayan o elmas kapı parçalanmış gibi baktım ona. Varlığımın krateri demişti, ne demek istemişti? Onun içindeki boşluk muydum? Yoksa bir parçasının bana hissettikleri yüzünden ona çarpmış bir gök taşıymışım gibi mi hissediyordu? Gözlerimin içine, bana bunun cevabını veriyormuş gibi baktı. Onun varlığına çarpan bir şey olduğum kesindi, onun varlığının derinliklerinde bir oyuk açtığımı artık ben de biliyordum. Ateşim ona vurdu, onu geriye doğru sendeletti ama ateşim ne kadar şiddetli vurursa vursun, gözlerini gözlerimden ayırmasına yetmedi.

Gölgeler birdenbire etrafımı sardı ama ben gözlerimi onun gözlerinden ayıramadım. Gömleğinin kumaşından yukarı hızla yükselen alevlerin içinde bana bakarken dudaklarında bir tebessüm belirdi; bu

tebessümü tanıyordum. Bu hüzünlü tebessüm Nemesis'e değil, sevdiğim adama aitti.

Alevlerim ona belki fiziksel zarar verdi ama bu, üstesinden gelemeyeceği bir zarar değildi. Ateşi söndürmek için harekete geçmemesi dikkatimi çekti. Yanıyordu ve bu biraz bile umurunda değildi.

Gölgelerin, "Alevlerin onun kutsal ışığını yutabileceğini mi sanıyorsun?" diye fısıldadıklarını duydum, her biri ürkütücü çınlamalar gibiydi. "Kendi kanının denizinde boğulmayı hak ediyorsun!" Fısıltılar birbirine karışarak kuvvetli haykırışları doğuruyordu ama aldırış etmeden alevlerimin sardığı gömleğine bakıyordum.

Acımasızlığı tanıyordum, Nemesis'e baktığımda gördüğüm sadece acımasızlık değildi; kaybolmuş bir ruh gibi bakıyordu ama gülümseyişi can yakıcı şekilde ızdırap çekiyor gibi görünüyordu. Her ne kadar istemesem de ona bir defa daha saldırmak için harekete geçeceğim sırada bileğim bir gölge tarafından sarıldı, şeffaf bir örtü gibi bileğimi sararak orada urgan şeklinde bir karartı bırakan gölgeye baktım. "Sahtesin," diye fısıldadı bileğimi saran gölgeden beden, "duyguların sahte, kendi kanının denizinde boğulacaksın."

Cevap vermeden bileğime dolanmış karartıya bakmaya devam ettim. Bileğimi biraz daha sıkı kavradığında, Nemesis ateşi tek bir üflemeyle söndürmüş gibi bedeninin üzerinden süzülen bir dumana dönüştürdü ve "Bırak," dedi gölgeye. "Ona dokunmanı emretmedim sana."

Gölgelerin ileri gitmesine izin vermeyeceğini biliyordum ama bu kadar kısa sürmesini beklemiyordum; gölgeleri biraz daha kızıştırmam gerektiğini fark ettiğimde, "Daha neler yapabileceğimi görmedin bile," diye fısıldayarak bileğimi sarmayı bırakan gölgeyi avucumdan fırlayan ateşle bağladım. Bir ip şeklini alan ateşim, gölgenin şeffaf karartıdan ibaret olan bedeninin etrafına dolandı ve gölge, ızdırapla çığlık attı. Bakışlarımı Nemesis'e çevirip, "Beni hafife almamalıydın, Ölüm Yıldızı," dedim kendimden emin bir sesle. "Sen güneşin karanlık ikizi olabilirsin ama Efken, güneşin ta kendisi ve sen o olduğunu sanan bir yanılsamadan başkası değilsin." Eğildim, ateşten ipim gölgeyi sararak sıkmaya devam ederken avucumu mistik zemine çarp-

tım. Çarpmamla beraber, yerde ateş renginde kar taneleri belirdi; kor parçaları gibi tutuşan kar taneleri, keskin ateşli kristaller şeklinde hızla Nemesis'e doğru savrulmaya başladı.

Nemesis bu kez hiddetli gözlerle baktı, onu küçümsediğimi fark etti ve bundan hiç hoşlanmadı. Olduğu yerde sıçradığında arkasında uzun, karanlık bir gölge asılı kaldı. Gölgesine vuran kristal alevler parçalanarak yere yığıldığında, Nemesis çoktan birkaç metre ileride dikilmeye başlamıştı bile. Başını sol omzuna yatırıp bana alaycı gözlerle bakarken, "Sanırım seni hafife almak konusunda haksız da sayılmam, Azize, hım?" diye sordu. Sesindeki dikenler, bir tacın etrafını saran sivri demirler gibiydi; kimin efendi olduğunu göstermek istiyor gibi gözlerimin içine dikkatle baktığında burnumdan soluyarak güldüm.

"Kötülük, iyilikle çarpıştığında elbette kazanan güçlü olan taraf olacaktır ama peki ya kötülük kötülükle çarpışırsa, ne olur, hiç düşündün mü?" diye sorduğumda, Nemesis sorum karşısında afallayarak kaşlarını çattı. "Sen bir kansersin ama karşında bir veba olduğundan haberin bile yok. Tanıştırayım, ben cehennem soyundan, Lilith'in kanından, kanı soğuk ama zehri cehennemin yedinci katından daha kavurucu olan o kadınım. Bana bakınca bir insan kızı görüyor olabilirsin ama ben, bu dünyada en az senin kadar eski bir geçmişe sahip olan Mēness'im."

Elimi sola kaldırdım, kolum bir yay gibi gerilirken parmaklarım yukarıdan aşağı doğru küçük bir hilâl çizdi ve boşluğa çizdiğim hilâl, ateş gibi yanmaya başladı. Sağ bileğimdeki damar dalgalandı, damarım derimi yırtmak ister gibi kabardı ve sonunda bir yılan, genişleyen damarımın içinden yavaşça sürünerek çıkmaya başladı. "Ve bana karşılık vermemek, bu gece yaptığın ilk büyük hataydı." Yılanımın başı bir ok gibi ayrıldı, bedeni oktan daha sert şekilde demire döndü, ateşten yayıma geçirdiğim yılandan okumu hedefe fırlatmamla beraber zaman yavaşladı.

"İkinci büyük hata," dediğimde, okum Nemesis'i omzundan vurdu, omzuna saplanan okla beraber bedeni sarsıldı ve yıldırımlar ona ait kanlar gibi dışarı fışkırarak etrafa saçılmaya başladı. "Efken'e duyduğum aşkı kullanarak beni durdurabileceğini düşünmendi."

Nemesis'in göz bebekleri büyüdü, siyahlık tüm gözlerini kapladı ve ardından o siyahlığın derinlerinde bir şimşek fırtınası koptu; gözleri tamamen şimşeğin beyazlığıyla sarıldı. Parlak beyaz gözlerine bakarken gölgelerin açık hedefi olduğumun farkında bir şekilde gülümsedim. Ciddi bir şekilde yaraladığım Nemesis'in yere dökülen yıldırımlarının elbette bir bedeli olacaktı; bunu bana ödetmeleri gerektiği düşüncesine çoktan kapılmış olmalıydılar.

Düşündüğüm tam da kafamın içinde şekil bulduğu anlarda gerçeğe döndü. Gölgeler etrafımı bir bulut kümesi gibi sararak beni fırtınanın içine hapsettiler. İstesem onları püskürtebilirdim ama bekledim, beni tamamen kuşatmalarına izin verdim.

Nemesis, yediği darbe konusunda fiziksel değil ama zihinsel olarak sarsılmış olmalıydı. Okun deldiği yerden fışkıran yıldırımların etrafa çarpmaya, sarnıcın içini ışıkla yıkamaya devam ettiğini zar zor da olsa görebiliyordum. Gölgelerden biri karanlık, yüzü ve uzuvları olmayan ama tamamen bir insanın gölgesine benzeyen karanlık kütlesiyle önümde belirip elini boğazıma sardığında, gözleri olmayan mahlukatın yüzü olduğunu düşündüğüm karanlığa baktım. Onu küle çevirmek benim için çok kolayken karşılık vermiyor oluşum ona kendini üstün hissettirmiş gibi, "Kralın tacını başından oynatıyorsan, başının gövdeden ayrılmasına hazırsın demektir," diye tısladı.

Nemesis, "Uzaklaşın," diye hırladı ama gölge, ona hiç karşılık vermememden kuvvet bulmuş gibi boğazımı kavramaya devam etti. Dudaklarımda neredeyse sinsi bir gülümseme belirdi ama gölge bunun nedenini anlayamadı, muhtemelen beni üstün görüyordu ve şimdi parmaklarının arasında boynumu tutuyor olmak ona keyif veriyordu.

Bir tıslama sesiyle beraber, "Dışarıdakilere saldırıyorlar!" feryadını duydum, bu muhakkak bedensiz mahlukatlardan birinin sesiydi. "Bu kadın yalnız gelmemiş!"

"Bu belliydi," diye tısladı bir başka gölge, etrafımda bir duman gibi uçuşarak sütunları aştı ve sarnıcın dışına doğru süzüldü.

Nemesis, "Emrime itaat etmen gerektiğini öğretememişim sana," dediğinde, derin bir sessizlik uğultu olup etrafta çınladı. Bir an sonra, yükselen patlama sesiyle beraber boğazımı saran gölgeden eller önce

kara bir taşa döndü, ardından patlayıp kül gibi yağarak ayaklarımın önüne düştü. "Sana ona dokunma dediğim anda, elini üstünden çekmen gerekirdi." Nemesis'in bu cümlesi, beraberinde bakışlarımızın birbirine çelme takmasına neden oldu. Gecenin ruhu orada, onun gümüş gibi parlayan mavi gözlerinde gizleniyordu. Önüme döktüğü kendisine ait askerin cesedine bakmak için gözlerimi gözlerinden ayırdım. Efken'i dışarı çekebilmek için yeterince ileri gidebilmiş sayılmazdım.

Gölgeler, kendilerinden birinin efendileri tarafından yere serilmesinin şokunu büyük bir uğultu yayarak yaşadılar. Nemesis bana doğru bir adım atıp, omzuna saplanan yılandan oku çıkarıp kenara fırlattı. Ok yere çarptığı an, kıvrak bir yılana dönüşerek sürünüp sütunlardan birinin etrafına dolandı. Nefesimi tutup, ağır adımlarla bana doğru yaklaşan Nemesis'e baktım.

Asırlar önce sevdiğim adam, şu an kabul etsem de etmesem de en büyük düşmanım, tam karşımda duruyordu.

"Seni biri yok edecekse, bu ben olurum," dedi bir kan yemini ediyor gibi. "Bir başkası asla değil. Beni anladın mı?"

Boğazımdan aşağı bir yutkunuş kaysa da gözlerimdeki zalim meydan okuma silinmedi. Aramızdaki ebedi aşkın bir bıçak gibi sivrilerek ebedi bir düşmanlığa dönüştüğünü hissettim; şafağın ışıkları geceyi silmeye başladığında, iki âşığın cansız bedeni, kan nehrinin kıyılarına vurmuş gibiydi.

Birbirimize bakarken rüzgârlar esti ve acı büyüdü.

Acı büyürken, o soruyu sordu.

"Şimdi seni yok mu etmeliyim, Medusa?"

18. ÖLÜM SAÇAN YILDIZ

NOX ARCANA, NIGHT OF THE WOLF

Er ya da geç, her acı gibi, içimde sonsuza dek sürecekmiş gibi sızlayan bu acının da sona ereceğini biliyordum.

Kalbim özgürce onu sevebilmek için ağlıyordu ama mantığım, bıçağını çekmişti, o bıçağın ucundan kan damlıyordu ve yine o bıçağın ağlayan kalbimin içinden çıktığını biliyordum. Hiçbir bıçak darbesi, kalbimin onun için atmaya devam etmesine engel olamıyordu. Hiçbir bıçak darbesi, kalbimi onun yokluğu kadar acıtmıyordu.

O, ölüm saçan bir yıldızdı ve galaksideki diğer yıldızlar benimle birlikte acı çekiyor, onun için yas tutuyordu. Rotasından çıkan her yıldız, ölmek zorunda mıdır?

Gözlerine bakarken çektiğim acıyı görmemesi için çok dua ettim. Ruhsal olarak çöküşteydim, bunu bilsin istemiyordum.

"Ne kadar güzel bir trajedi, değil mi?" diye sorduğunda o karanlıkta tamamen kaybolduğunu hissettim. Ölümün büyük temsilcisi, alaycı bir tanrı gibi karşımda dikilirken gülümsüyordu ama bu gülümseyiş bana son derece yabancıydı. Beni baştan aşağı süzdü, beyaz gömleğindeki yanık izinin altından sızan kanı görebiliyordum. Şimşekleri sönmüştü ama öfkesi cayır cayır yanıyor gibiydi.

"Beni yok etmeye karar verdin," diye fısıldadım, bu cümle kendime yapılmış bir itiraftı; cümleyi ona doğru savurmuş olsam da aslında içime batırmış, kalbime saplamıştım.

Kalbimi acıtan bir sessizlik yaşandı.

"Adil bir dövüş olsun istiyorum," dedikten sonra parmağını şıklattı, bununla beraber bedeninden derisini gerip delerek çıkan oklar gibi savrulmaya başlayan şimşekler, dört bir yana savrulmaya başladı. Savrulan her bir şimşeğin, bir gölgeye isabet ettiğini gördüm. Şimşeğin içine saplanmasıyla eş zamanlı olarak gölgeler ihtişamlı bir yıldırım gibi parladılar; Nemesis'in karanlık gülümsemesi, bana edilmiş bir veda gibi hissettirdi. "Şimdi neredeyse dostlarınla aynı seviyedeler," dediğinde beynimden vurulmuşa döndüm. "Oynayın bakalım."

"Sen," diyerek ona doğru bir adım atacakken, havada duran parmaklarını araladı. İşaret parmağını iki yana sallayıp, dilini şaklatarak, "Orada dur bakalım," dedi, "sana yeterince yüz verdim, uslanmaz kadın. Her seferinde çatallı dilini sallayıp sivri dişlerini derime batırmana izin verecek kadar aptal değilim."

Gölgelerin güçlenmiş olmasının farkındalığı beni o kadar sarstı ki cevap bile veremedim. Kendi kazdığım kuyuya beni iterken gözlerini gözlerimden uzaklaştırmamış, beni iten ellerinin beni tuttuğuna inanmamı sağlamıştı.

"Dışarıdakiler sadece benim değil, senin de dostlarındı," diye fısıldadım, sesimde hangi duygu yatıyordu bilmiyordum ama o duygunun paramparça olduğunu biliyordum; bu defa bunu ondan saklamadım. Saklayamadım.

"Benim değil, bana ait olan bir parçanın dostlarıydı. Dostlar ihanet eder, Azize. Onlar bana ihanet etti." Kalbinde donmuş yılların hiçbirini uyandıramayacağımı o an anladım. Onun için hiçbir şeyin önemi olmadığını tam da o anda kavradım.

"Sanmıştım ki," diye fısıldadım, başımı öne eğerken kaşlarım çatıldı, "düşünmüştüm ki... O laleleri gerçekten benden af dilemek için bıraktığına bir anlığına da olsa inanmak istemiştim."

Acıdan titreyerek dizlerimin üzerine çökecek hâle gelmeme neden olan o cümleyi kurduğunda, artık bizim için çok geç olduğunu biliyordum.

"Laleler hiçbir anlam teşkil etmiyordu."

Kanattığı yaramın üzerinde hüzün dolu bir kasvet ilerledi. Zemine bakmaya devam ettim ve "Kazandığını düşünüyorsun ama her şeyi kaybettin," diye mırıldandım. Sessiz kaldı, bakışlarını merak etsem de kafamı kaldırıp ona bakmadım. "Beni kaybettin."

Gözyaşlarım özgürce kayıp gidebilirdi ama öfkeyi bir gölge gibi gözyaşlarımın üzerine düşürdüm. Ağlamayacaktım.

"Artık senden ümidimi kestim," dememle beraber, kafamı kaldırıp ona baktım. Hislerini gizliyordu ya da hiçbir şey hissetmiyordu.

Artık hiçbir melek, onun üzerimize yağdırdığı günahları gözyaşlarıyla yıkayıp masumiyetine kavuşturamazdı. Karanlık, çetin geçen bir kış gibi tüm soğukluğuyla onun içine mühürlenmişti.

"Gözlerime iyi bak. Bu gözler, senin katilinin gözleri." Bu cümlem, kanla edilmiş bir yemindi ama onu değil, aslında beni öldürüyordu.

Ardından yanından geçip gittim. Gitmeme izin vermeyebilir, beni taşa çevirip yere dökebilirdi ama yapmadı. Geçip gitmeme, sarnıcın yüksek, kalın sütunları arasında ağır ağır yürümeme izin verdi.

Bir gölgenin sarnıcın içine sızan Gümüş Pençe'yi duvara fırlattığını gördüm. Duvar çatladı, çatlayan duvarın üzerinden kayarak yere devrilen büyük kurdun boğazından acı dolu bir haykırış yükseldi. Nemesis'in korkutucu gücüyle yüzleştim. Gücünden kaçamadım. Gücü üzerime devrildi. Tek bir şimşeğinin bile bir gölgeyi nasıl güçlü kıldığını gördüm; tek bir şimşeğinin bile bir Gümüş Pençe'yi nasıl yere serebildiğini gördüm. Elimi kaldırıp yana uzattım, Gümüş Pençe'ye ve gölgeye bakmadan sadece gücü dışarı ittim. Güçlü bir itiş, bir yangın selini beraberinde girdap gibi büyüterek savurdu. Gölgeyi ateşe verdim, Nemesis'in tek bir şimşeğini alt etmiş olmak beni tatmin etmedi. Zaten yıkılmış hâldeydim. Gölge alevler içinde can verirken yürümeye devam ettim.

Ne hissettiğini kestiremediğin anlar vardır, uzun zamandır o anlardan birinin içinde kilit altındaydım.

Sırtlanın kahkahası etrafta çınladı, güçle donanım kazanmış iki gölge bu kahkahaya kayıtsız kalamayarak duvara tosladı. Sütunlardan birine bir gölge, diğerine diğer gölge şiddetle çarptığında, sırtlanın büyük gölgesi su ile zeminin üzerinde büyüdü; İbrahim, bedenlendiği

leş yiyicinin yüzündeki bariz sırıtışla karşımda belirdi. Bir kahkaha daha attı, kahkaha beni etkilemedi ama sütunlara çarptığı gölgeleri çıldırttığı kesindi. Homurdandılar, bağırdılar, içten içe eriyormuş gibi çırpındılar ama kahkaha bitmedi; dört bir yana çarparak duvarlara yankılar çizdi.

İbrahim'in sırtlan gözlerine baktım, gözlerimde her ne gördüyse bir an duraksadı ama sonrasında kıkırdayarak gölgelere zulmetmeye devam etti. Beş gölgeyi küle çevirdim, ikisi bana saldırmadı, sadece durdu ve ölümü bekledi, diğer üçü kaçmaya çalışırken elimde can verdi.

Sütunları parçalayarak yüksekten üzerimize savrulan gölgeler, üç büyük Gümüş Pençe'nin havaya zıplamasıyla alaşağı edildi ama tenlerinin altına yerleştirilmiş şimşeklerin gücü, Gümüş Pençeleri üzerlerinden savurabilecek büyüklükteydi.

Hatem'in devasa kurt bedeniyle sütunların arasında yürüdüğünü gördüm, meşalelerde yanan alevler ve ışıklar, bedenini içine alan karanlığı kırmaya yetmiyordu.

Hatem, "Sen bir Alfa iken, gerçekten de kendi soyundan Gümüş Pençeleri öldürdün mü?" diye sorduğunda, sesinin yankısı sarnıcın dört bir yanından duyuldu. Gümüş Pençe'nin ağzı bile oynamıyordu ama sesi her yerdeydi. Nemesis'in ileride durmuş, sakince onu izlediğini biliyordum ama arkamı dönüp ona bakmak istemiyordum. Hatem'in bedeninin genişlediğini gördüm, gri kürkü öfkeyle parladı.

"Kendi soyundan birilerini öldürecek kadar gözü dönmüş olamazsın, sen tanıdığım o adam değilsin," dedi Hatem, sesi yeniden her yana yayıldı ve gölgelerin açık hedefi hâline geldi. Hatem'e saldırmak için harekete geçen gölgeler, Yaren'in güneşinin ışığıyla vuruldu, Manbel'in kanatlarıyla etrafa savruldu. Kadim Büyücü'nün dudaklarından kadim bir dille okunmaya başlanan büyünün yankısı duyuldu. İbrahim, bir sırtlan bedeninin içinde doğrudan Nemesis'e bakıyor, hareket etmiyordu. Cadılar, sütunların etrafından kayarak geçtiler, bazı cadılar suya atladı ve gölgeleri suya çekti. Hemen İbrahim'in yanında durmuş, dimdik duran bir harabe olarak etrafımdaki kaosu izliyordum. Bu kaosu tek bir parmak şıklatmasıyla yok edebileceği,

herkesi bir taşa çevirip yere dökebileceği gerçeği kaşlarımı çatmama neden oldu.

Hatem, "Biz senin dostunuz!" diye bağırdığı an, Nemesis yamuk bir gülümsemeyle parmağını şıkladtı ve dev bir şimşek, ok gibi bükülerek kör edici beyazlığıyla etrafı aydınlattı; şimşeğin Hatem'e doğru gittiğini gördüğümde göz bebeklerim çekilerek inceldi. Şimşek neredeyse Hatem'e vuracakken öne atılıp şimşeği avucumun içine aldım. Avucumda tüm ruhumu ızdırapla kavuran bir acı hissettim, acı bileğimden içeri kayarak tüm bedenime hükmetti. Bedenimdeki tüm kemikler kırılıyormuş gibi hissederken bile o şimşeği tutmaya devam ettim çünkü o şimşek vurduğu an, Hatem'i öldürecekti. Nemesis'in bir anlığına panikle öne doğru bir adım attığını gördüm, şimşeği yere fırlattığımda yerde koca bir yarık açıldı.

Hatem, "Kraliçe!" dedi panikle, tüm nefesler tutulmuştu, avucumdan yoğun bir şekilde akan sıvının kan olduğunu fark ettim. Hatem öne doğru atılacaktı ama kanlı avucumu başına koyup onu durdurdum. Kanım gümüş rengi kürkünü lekeledi. "Seni ailem yerine koymuştum!" diye hırladı Hatem.

"Dramatik konuşmaları bir kenara bırakıp usulünce savaşın," dedi Nemesis kardan soğuk, kordan yakıcı sesiyle. Gözlerinin elimden süzülen kanda olduğunu hissettim ama söylediği şey birden öyle büyük bir öfkeyle dolmama neden oldu ki, bedenimin etrafında titreşen o enerjiyi tutamadım. Enerji, şeffaf yüzeyinde kızıl kıvılcımlar çakan bir rüzgâr olup dalgalandı. İbrahim'i bile geriye doğru itti ve önüne gelen tüm gölgeleri birer bomba gibi kendi içinde patlatıp sise çevirdi. Kendi kıvılcımlar saçan enerjimin içinde bir kor parçası gibi parladığım sırada bedenimi Nemesis'e çevirdim.

Ona doğru bir adım attığımda, sismik enerjim patladı, etrafa dalgaları yayıldı; cadılarla beraber gölgeleri etrafa savurdu. Gümüş Pençeler, savrulan gölgelerin sisi anımsatan bedenlerine saldırıp, onları dağılan duman parçalarına çevirene dek parçaladılar. Bir adım daha attığımda enerjim dalgalandı, kıvılcımlar yanan küçük maytaplara dönüştü. Çatırdayan enerjim, bir dalga daha yaratarak daha uzaktaki gölgeleri hedef aldı.

Nemesis'e doğru bir adım daha atmamla, enerjim beni yakmayan ama bedenimi içine alarak çağlayan dev bir ateşe dönüştü. Şimdi bedenimden ateşler saçılıyor, siyah saçlarım ateşlerin içinde yanmadan dalgalanarak yüzümün etrafında ahenkle uçuşuyordu.

Nemesis gözlerini çekmeden gözlerime, doğrudan ruhuma, göz bebeklerimin dibinde yanan ve her şeyi küle çevirebilecek güçte görünen ateşime bakıyordu.

Gölgelerin ölü bedenleri yere düşüyor, yere karanlık lekeler gibi yapışıyor ve ölüyorlardı.

"Bu gece," dedim çift gelen sesimle; biri zalim bir hırıltıydı, diğeri yumuşak ama boyun eğmeyen bir fısıltıydı. "Burada biri ölecek. Bu ya sen olacaksın ya da ben."

Nemesis gözlerimin içine saklanamadığı bir gerçekle yüzleşmiş gibi baktı.

"Bu gece ölen ben olmam," dedi tereddütsüz bakan gözler ama tereddütle yükselen bir sesle. "Lakin ölen de sadece sen olmazsın."

Tehdidi beni durdurmadı. Efken orada değildi, artık bu netti; Efken asla Hatem'i öldürecek bir hamle yapmazdı ama o yapmıştı. Eğer o şeyi avucumun içine alıp kavramasaydım, Hatem'in öleceği artık değiştiremeyeceği bir gerçekti.

İki omzumla boynum arasındaki o sürtünme sesine benzer ses, bir an durularak gözlerini tenime indirmesine neden oldu. Hâlâ ateşler içindeki bedenimdeki değişim, durduramayacağım ve artık durdurmak için çabalamayacağım bir boyuta ulaştı. Boynumla omzum arasında beliren kara yılan derisi beni hazırlıksız yakaladı. Onu da hazırlıksız yakaladığını biliyordum.

Omuz başlarımda birdenbire kıvrandırıcı bir acı hissettim. Derim parçalandı ve omuz başlarımın iki yanından birer kanat gibi dışarı fışkıran iki yılan, öne doğru uzanarak bana ait parçalarmış gibi havada savruldu. Arkamdaki sürünün buz kestiğini fark ettim, Nemesis ise bu beklenmedik form değişikliği yüzünden afallamış görünüyordu. Ellerimi karnıma koyup önce sağ, sonra sol omzuma baktım ve bana ait birer silah gibi omuzlarımdan aşağı dökülen iki yılan tısladı.

Gözleri birer yakut gibi kızıl ışık yayan, derisinin üzerindeki pulların arasında küçük elmaslar saklayan kara mambalarım.

"Mega form," diye fısıldadığını duydum Vitali'nin. Pullarının arasında elmaslar taşıyan yılanlarım, havada kırbaç gibi şakıdıktan sonra dikleştiler, iki yanımda kanat gibi açılarak durdular. Karnımda duran ellerimi karnımdan çekerek avuç içlerimi birbirine yaklaştırdım. Avuç içlerimde bordo renginde bir ışık belirdi, Nemesis'in burun delikleri aldığı nefesle genişledi ve gözlerimi yumdum; gözlerimi açtığımda artık gözlerim kızıl bir lateksle sarılmış gibi sadece kırmızıydı. İki yanımda kanat gibi duran yılanlar hızla öne atılıp Nemesis'e doğru gitti ve onun bedenini sararak ayaklarını yerden kesip havaya kaldırdı.

"Bu gece," dedim çift gelen sesimle, "biri ölecek. Bu ya sen olacaksın ya da ben."

Avuçlarımı birbirine yaklaştırdığımda bordo ışık küre şeklini alarak siyaha döndü. Yılandan kollarım, Nemesis'in bedenini tamamen sardı, onu sıktı ve yılanlarımdan birinin zehirli dili, Nemesis'in boynunda tehditkâr bir şekilde dolaştı.

"Karşılık ver!" diye emrettim ama tek yaptığı bedeni benim tarafımdan havaya kaldırılıp boğulurcasına sıkılırken kayıtsızca gözlerimin içine bakmak oldu. "Bana karşılık ver!"

"Mahinev," diye fısıldadı Yaren, ona aldırış etmeden Nemesis'i biraz daha sert kavradım. Yılanlarımdan biri, sivri dişlerini onun omzuna batırdığında, dişlerinden tenine zehirli alev akması canını yakmış olmalıydı ama gözleri hâlâ tüm hisleri gizleyerek bana bakıyordu. Öfke, içimde çok daha çetrefilli bir duyguya dönüştü, nasıl olurdu da içimdeki umudu parçalara ayırırdı? Bağıra bağıra ağlayıp ona yalvaracağım aşamayı çoktan geçmiştim, artık sadece öfkemi bir diken gibi ona batırmak, onu kanatmak istiyordum. Az daha ailesinden birini öldürecekti. Ona sığınan, onun gözlerinin içine tek ailesi oymuş gibi bakan bir Gümüş Pençe'yi hiç düşünmeden öldürecekti!

"Bana karşılık ver!" diye emrettim ama emrim karşılıksız kaldı, yılanım bir kez daha farklı bir noktasına zehirli dişlerini batırıp cehennemden çıkagelen ateşimi tenine zehir olarak döktü. Yine kayıtsız

kaldı, derisinde açılan her bir kesikten şimşeklerin parıltısı saçılıyordu ama o şimşeklerini kullanıp bana saldırmıyordu.

Yaren, "Mahinev!" diye bağırdı ama Manbel bana doğru gelen adımlarını durdurmak için kızının önüne atladı. Yaren çırpındı ama benim gibi o da bu gerçekten kaçamadı. Artık bu adamın abisi olmadığını o da benim gibi biliyordu.

"Bana karşılık vermeme nedenin ne?" diye sordum. İleri gidip onu öldürebilir miydim? Onu öldürmenin yolunun bu olmadığını biliyordum ama eğer elimde olsaydı, onu gerçekten öldürebilecek olsaydım, şu an onu öldürebilir miydim? Kalbim çatırdadı, farklı birkaç yerinden çatlamaya başladı; göğüs kafesimin içine döküleceğini sandım.

"Beni öldüremeyeceğini biliyorum ve karşılık verirsem, seni öldüreceğimin de farkındayım," dedi alayla, sesindeki alay beni öfkeyle doldurdu. Yeni gölgelerin sarnıcın duvarlarını zorladıklarını hissettim ama enerjim öyle bir kalkan oluşturmuştu ki kalkanı delip geçemiyorlardı.

"Gümüş Pençeler ve cadılar!" diye bağırdım Nemesis'i sıkıca kavramaya devam ederken. "Dışarıdakilerle ilgilenin."

Nemesis'i biraz daha havaya kaldırdığımda heykellerin ortasında benim yarattığım bir eser gibi asılı kaldı. Avucumda büyüyen siyah ışığı yere bıraktım ve ışık sıcak bir buhar gibi yayılarak zeminde ilerleyip sarnıcı sarmaya başladı. Yaydığımın bana ait bir güç parçası olduğunun farkındaydım, bu parçanın benim yanımda savaşan herkesin gücüne güç katacağını da biliyordum; Nemesis de biliyordu.

"Boşuna," dedi zorla konuşarak, yılandan kollarım onu biraz daha sarıp sıktı. "Beni şu an öldürebileceğini sanıyorsun ama ne buna yüreğin var ne de gücün. Ben öldürülemeyenim."

"Yanlış, ben seni öldürebilecek olan kişiyim," dedim kendimden emin bir sesle. Kalbim bir ömür beni affetmeyecekti. "Bildiğini biliyorum," diye devam ettim cümleme. "Sen bir Ölüm Yıldızı olsan da bedenin benim Nigin'im. Yedi Güneş'i bir araya getirebilecek kişi sadece Efken tarafın değil, aynı zamanda benim."

Meleklerin uzun zamandır bizim için söylediği ayrılık ilahisi, artık şehrin tüm sokaklarında yankılanıyordu ama bu ilahiyi sadece o ve

ben duyabiliyorduk. Gerçeğin diyarından yükselen gürültü karşısında yağmura yakalanmış gibi sırılsıklamdı, bunu bildiğini onun gözlerine baktığım an anladım. Bu gerçeğin zaten farkındaydı. Eğer beni durdurmazsa, beni bugün burada, ellerinde soldurmazsa, Yedi Güneş'i bir araya getirebilecek kişiyi özgür bırakmış olacağını artık biliyordu. Dönüş yoktu. Ya beni öldürecekti ya da duracaktı ve onu öldüreceğim günün gelmesini bekleyecekti. Durmayacağını içten içe biliyordum.

Yılandan kollarım onu havada tutuyorken dudaklarımda kederli bir gülümseme yavaş yavaş şekil bularak büyüyüp ifademi şekillendirdi. Duygularım yoldan çıkmıştı, umutlarım yoldan çıkmıştı; artık ruhum için kaza kaçınılmazdı ve parçalanarak son sürat ilerliyordum. Bir yere çarpmadan duramayacaktım; çarpınca da parçalanacaktım, çarpmadan son sürat ilerlerken de parçalanacaktım. Her hâlükârda parçalanmak benim için kaçınılmaz olandı.

Ölüm Yıldızı, karşımda beyaz bir ateş gibi yanabilir, gazabını üzerime salabilirdi ama yapmıyordu. Gerçeği biliyor olmam bile bunu sona erdirmek adına onu harekete geçirmiyordu. Omuzlarımdan bana ait birer uzuv gibi çıkıp onu saran yılan kollarım, bu defa onu hemen arkasındaki büyük tarihi duvara çarptı. Sırtı duvara çarptığında gözlerini bile kırpmadı, ruhsuz bakışları benimkilere tutunmaya devam etti. Ona hissettirdiğim acının kendi bedenimde çınladığını hissettim. Omurumdan bacaklarıma kadar şiddetle sarsıldım ama bunun nedeni Nigin değildi. Bunun nedeni, o bedenin sahibi olduğunu düşündüğüm asıl kişiye duyduğum hudutsuz aşktı. Dehşet içinde ağlamak istesem de içten içe acıyla bükülsem de durmadım. Onu yılan kollarımla daha sıkı sarıp duvardan çektim, bir diğer duvara şiddetle vurdum. Bir anlığına gözlerini kıstı ama bu acıya verdiği tepki değildi, ne kadar ileri gideceğimi bilmek istiyormuş gibi beni incelerken bilinci dışında gözlerini kısmış gibiydi. Canının acısını bu kadar ustaca gizleyip, acıya yokmuş gibi davranabilmesine hayret ettim ama bir yanım bunu yadırgamadı, çektiğim ruhsal ızdıraba rağmen ben de şu an soğukkanlılıkla ona saldırabiliyordum neticede.

Herkes dövüşmek için gittiğinde, artık sarnıcın ortasında yalnızdık ve etrafımızda savaşın zalim sesi vardı.

"Ben," dediğinde durdum, gözlerimin içine bakarken duvara yaslıydı ve yılanlar tarafından esir alınmıştı. "Senin yüzmeyi öğrenmen için bir okyanus kan dökebilirim. Ben, yüzmeyi öğrenmen için bir okyanus ağlayabilirim." Bu cümleyi kurarken ruhsuz bakıyorsa da sesinde gizlediği şey, gözlerinde gördüğüm ruhsuzluktan çok ötedeydi; gecenin içinde bulmamı bekleyen gümüş rengi bir anahtar gibiydi. "Bir yanım senin kollarında uyumayı öğrendi. Cennetin uykusunu kollarında gördüm. Melekler sen kollarımda olduğun her an, kötülüğe sığınan eşsiz ruhun için ağladı. Sana bir bıçak gibi saplanan o küçük parçam, bir bütün olan beni senin kölen yapmaya zorladı." Gözlerini yavaşça yumup geri açtığında Efken oradaydı. "Ne yazık ki küçüğüm, benim kaderimde bir zalim olmak var. İçime oyduğun derin krater, ebedi bir aşkın en gerçekçi izi olsa da ben artık bozulan bir parçayım. Senin ışığın artık bu karanlığın içinde ne yazık ki bir yol açamaz." Gözlerini yumup geri açtı. Nemesis oradaydı. "Artık gözyaşlarından oluşan bir okyanus da yaratsan, o okyanusta birlikte boğulmadığımız sürece beni öldürmenin imkânı yok."

"Efken," diye fısıldadım ama yılandan kollarım Nemesis'i bırakmadı.

Nemesis gözlerini yumdu, geri açtığında Efken'in bakışlarıyla karşılaştım. Belki de bu hayal ürünüydü. Belki de bu gerçek bile değil, bir oyundu.

"Sen vardın," dedi yorgun bir sesle, sanki günlerdir hiç durmadan kılıç sallamış, pençeleriyle bir yeri kazımıştı. "Sen içimde hep vardın. Daha önce de vardın, daha sonra da olacaksın."

Efken gözlerini yumdu, Nemesis gözlerini araladı ve öfkeyle dişlerini sıktı. Gözlerine yıldırımlardan bir ışık indi; parlak gözlerinin hareleri ve bebeği kayboldu. Saf şimşeği gözlerinde gördüm.

"Ebediliğimi öldürmene izin vermeyeceğim," demesiyle beraber, bir hırıltı boğazını tırmalayıp dudaklarından dışarı savruldu. Kafamın üzerindeki tavanın üzerinde kayan yıldırımların kör edici flaşlar gibi arka arkaya patladıklarını gördüm. Gözlerimden beynime bıçak gibi giren ışığın etkisiyle acı dolu bir çığlık atarak ellerimi yüzüme kapattığımda, yılandan kollarımın hâkimiyetini kaybettim; kollarım sağa

sola bilinçsizce savrulup heykellere çarpmaya başladı ve Nemesis onlardan kurtuldu.

"Teslim olmayacaksın öyle mi?" diye bağırdı dağ deviren bir öfkeyle. Bana doğru yürüdüğünü hissettim ama ellerimi gözlerimden çekemedim, kafamın içinde sayısız ışık patlaması yaşanıyor, derin bir acı gözlerimden zihnime dere gibi akıyordu. "Senin büyün altındayım diye benimle boy ölçüşebileceğini sandın, öyle mi?" diye bağırdı yeniden öfkeye. "Bu ne cüret? Zalimi tahtından indirmeye çalışırsan, tahtının mezarın olacağını sana kimse öğretmedi mi?" Etrafıma arka arkaya yıldırımlar düşmeye başladı. Her bir yıldırım, bir kılıç olup etrafıma saplanıyordu. Sonunda beni kılıçların oluşturduğu bir hücreye aldığında gözlerimi zar zor aralayabilmiştim. Efken oradaydı ve onunla kontak kurabilmiş olmam, Nemesis'in zalim yıldırımlarının etrafıma düşüp beni mahşerinin içine çekmesine neden olmuştu.

"İçimdeki küçük parçaya güvenip beni ezip geçmeye çalışmana üzülüyorum!" diye kükredi Nemesis öfkeyle. Boynundaki kesiği elinin tersiyle sildiğinde dengesini kaybetmiş yılandan kollarımı ona yönlendirdim ama "Sakın!" diye hırladığında duruldum. "Beni ezip geçmeye çalışmanın yasını tutuyorum diye her yaptığına göz yumacak bir adam mı sandın sen beni? Sakın bir daha zihnimi dürteyim deme!" Hemen önüme bir yıldırım daha düşürdüğünde ve yıldırım daha büyük bir kılıçmış gibi önüme saplandığında dehşet dolu gözlerle ona baktım. Etrafımda bir tur döndü, bense hareket edemiyor, yıldırımların diktiği hücrenin içinde kapana kısılmış sessizce onu izliyordum. "Neredeyse senin sahte aşkına kapılacaktım, şimdiyse o narin çığlıklarını duymak için can atıyorum," dedi öfkeyle. "Teşekkür ederim sana Azize, öfkemi diriltttiğin için. Neredeyse öldüğünü düşünmeye başlamıştım."

"Efken seninle savaşıyor, öyle değil mi? Senin parçan, seni reddediyor. İstenmiyorsun bu vücutta," dediğimde öfkeyle burnundan soluyarak bana baktı.

"Alevlerin cehennem gibi kızım, bu doğru," dedi öfkeyle. "Ama bilmiyorsun, ben o cehennemin ta kendisiyim. Ateşin benim yolumu aydınlatmak için yanabilirdi, sen beni yakmayı seçtin. Gökten düşen

yıldızları senin için çıplak el ile toplayabilirdim, şimdi onları senin için avucumun içinde söndüreceğim. Bu karanlığa iyi bak, Azize." Birden tüm ışıklar söndü, sarnıç karanlık uykusuna yattı. "Bunu sen yarattın."

Yakıcı gözleri gözlerimdeydi, şimşekleri en yükseğe tırmanıyordu. Gök gürültüsü ve yıldırımlar göğün kalbinde uğulduyordu ve her yer hiç olmadığı kadar karanlıktı.

Aramızda birkaç adımlık mesafe kalana kadar yaklaştı. İşaret parmağını kaldırıp tehditle sallarken, "Beni çok kızdırdın," dedi. "Beni ölümle tehdit ederken aklından ne geçiyordu? Karşında ne olduğunu bilmiyor musun sen?" Beni azarlar gibi soruları peşi sıra sorarken gözleri yüzümde pençe gibi dolaşıyordu.

"Evet, bir canavar," dedim tükürür gibi.

"Arkadaşların daha bir avuç gölgeyi yok etmek için bu kadar vakit harcıyor," diyerek çenesiyle sarnıcın koridorunu işaret etti. "Karşıma geçmiş beni yok edeceğini söylüyorsun. Yanındakilerle benim gölge lejyonumun çeyreğini bile yok edemezsin. Sandığından daha fazlasına sahibim. Her an yenisi doğuyor, her an yenisini lejyonuma katıyorum. Peki ya sen? Seni tanımayan bir avuç basit cadı, ne olduğu belirsiz birkaç Gümüş Pençe, henüz gücünü kullanmayı bilmeyen bir Güneş Leydisi, onun iblis babası ve bir leş yiyici ile beni alt edeceksin, öyle mi?"

"Vitali'yi unuttun sanırım?"

"Bir de korkak, suların altında gizlenen sikik büyücü vardı, doğru. Aman ne güçlüsünüz."

"Yedi Güneş bir araya gelince topuklarını götüne vurarak kaçması gerekecek bir adam için fazla iddialı sözler bunlar," dediğimde dişlerini birbirine bastırarak gözlerini devirdi.

"İntihara meyilli olduğunu bilmiyordum," dedi donuk bir sesle. "Nigin Bağı'nı kullanarak Yedi Güneşi bir araya getireceğini söyleyerek intihar ediyorsun. Seni öldürmem için bilerek yaptığını düşünmeye başladım."

"Konuşmak ve şehri mahvetmek dışında yapabildiğin hiçbir şey yok."

"Sen öyle san," dediğinde çatık kaşlarla gözlerinin içine baktım. Derin bir nefes alarak, "Sabrımın sonuna geldin," diye devam etti cümlesine. "Şimdi bir karar vermek zorundasın."

Bakışlarım donuklaşırken, "Ne kararından bahsediyorsun?" diye sordum öfkeyle.

"Bir seçim yapacaksın ve bu seçimi yapmak zorundasın, beni kandırmaya ya da oyalamaya çalışma çünkü bu kez buna iznin yok. Sana bir şans daha vermeyeceğim." Elini pantolonunun cebine sokup, "Ya şimdi benimle gelirsin ya da tek bir patlamayla belki İstanbul'u değil ama burayı ve dışarıda omuz omuza savaş veren tüm arkadaşlarını taşa çevirip kum gibi yere dökerim," dedi hiç düşünmeden. Bunun bir tehdit olmadığını, hiç düşünmeden yapacağı şey olduğunu gözlerindeki karanlık parıltıdan anlamak mümkündü. Bu defa şakası yoktu. Hiçbir zaman şakası olmamıştı.

"Seninle geldiğimde de onları yok edeceksin," dediğimde burnundan soluyarak güldü.

"Bana olan güvensizliğin takdire şayan. Evet, bana güvenmemelisin. Öte yandan, bana güvenmeye de mecburmuşsun gibi duruyor."

İlişkilerin çoğunluğunun bir gün sona ereceğini biliyordum ama bizimkinin bu şekilde sona ereceğini hiç düşünmemiştim. Ebedi sürecek, bir gün ölsek bile farklı bedenlerde, farklı çağlarda yeniden uyanıp birbirimizi bulacakmışız gibi hissederdim. Mēness ve Saul bunun en büyük örneğiydi benim için. Kim bilir, belki de onlardan önce de birileri olarak gelmiş, birbirimizi bulmuş, sevmiş ve mahvetmiştik.

Nemesis, ona oldukça uzun bir süre baktığım için kaşlarını çattı ve "Cevabını bekliyorum, seni sonsuza dek bekleyemem," dedi, sesi beton gibiydi, bir adım atsam o betona çarpıp tuz buz olacakmışım gibi hissettim.

Onu yok edemeyeceğim bir gerçekti. En azından şu an. Şu an bunu yapamazdım. Bunu o da biliyordu. Kızıl Megalar olmadığı sürece, bunu yapabilmemin imkânı yoktu ve gücüm her ne kadar şaha kalkarak damarlarımı yakıp beni yepyeni hâlleriyle tanıştırmış olsa da ona karşı sınırlıydı; karşımda tüm evrenlerin en güçlü adamı vardı.

Duzenleme
Ny.ozlem

Bir parmak şıklatmasıyla karayı, denizleri ve atmosferi yok edebileceğini artık biliyordum. Bunu kalbim paramparça olurken öğrenmiştim.

Eğer şu an onunla gitmezsem, bunu yapacağını gözlerinde görebiliyordum. Babam deliye dönecekti, arkadaşlarım şaşıracak ve bana öfkeleneceklerdi, bunu biliyordum ama onları koruyabilmem, bu herifi de savuşturabilmem için bu şarttı. Onu yok edeceğim an, şu an değildi; şu an sadece yok edilen taraf olacağımın farkındaydım. Boş tehditler savurmadığını, şimşeği doğrudan Hatem'i hedef aldığı ilk anda anlamıştım.

"Derhâl tüm bu olanlara son ver," dedim. "Gölgeleri geri çek."

"Arkadaşlarının sağ bıraktığı öfkeli askerlerimi geri çekerim," diye cevap verdi. "Oldukça fazla asker öldürdünüz."

"Seninle geleceksem," dedim dişlerimin arasından, "o pisliklerin hepsini bir deliğe sokacaksın ve asla kimseye saldırmayacaklar. Herhangi bir canlıya yaklaşmayacaklar."

Nemesis omzumdan dökülen yılan kollarıma baktı ve "Onları çıktıkları yere geri sok," dedi, "bana bir kez daha o çatallı kollarınla vuracak olursan, fikrim doğrudan değişecek."

"Mide bulandırıcısın." Enerjim damarlarımda çatırdadı ve yılanlar hızla geri çekilerek omuz başlarımdan içeri girdiler; derim hiç yara açılmamış, oradan mistik kollar savrulmamış gibi pürüzsüzce parladı. Yılan derisinin yok olduğunu gören Nemesis, bana doğru bir adım attı.

"Askerlerime enerjimden küçük bir pay verdim, bu pay bile arkadaşlarını oldukça zorlayacaktır. Eğer bir kayıp verilmesini istemiyorsan, benimle gel. İkinci bir pazarlık olmayacak ve sana yeni bir seçenek sunmayacağım, Azize."

Dışarıda hiç tanımadığım, buna rağmen bize yardıma gelen onlarca insan vardı. Sarnıcın dışına taşan savaşın İstanbul'daki sessizliği parçalara böleceğini, yarın panik dolu bir sabaha uyanacağımızı biliyordum ve bu paniğin içinde bir de kayıplar vermiş olmak istemiyordum.

Nemesis, hiç beklemediğim bir anda bileğimi tutup beni kendine çekince, "Bırak beni!" diye bağırdım ama buna aldırış etmedi. Emir-

lerimin onun üzerinde hiç hükmü yoktu. Nigin Bağı hâlâ vardı ama o bağı hissedemiyordum, içimde bir parça kopmuş ve kaybolmuş gibiydi.

Efken'i çok özlüyordum.

"Son kez soruyorum," demesiyle, "Geliyorum!" diye bağırmam bir oldu. "Geliyorum Allah'ın cezası!"

Gümüşi bir ışıkla parlayan mavi gözleri kalbimi kasıp kavuran bir tanıdıklıkla yüzümde dolaştıktan sonra, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi ve elini öne doğru uzattı. Bana ne olduğunu anlamama fırsat vermedi. Önce ellerinin siyah bir deriyle kaplandığını gördüm, ardından parmakları incelip uzadı ve karanlık, bileğinden dirseğine dek uzanarak gömleğinin altına gizlendi. Ellerini gördüğüm an anılar bir fırtına olup başımın üzerinden geçip beni yıktı. O Gümüş Pençe gözümün önünde deşilirken portalın içinden çıkan el, bu eldi. Kalbim acıyla sancırken Nemesis uzun, siyah tırnaklarıyla havada bir daire çizdi. Daire siyah bir aurayla parladı, ardından etrafında şimşekler çatırdayan bir oyuğa dönüştü.

"Bu biraz acıtabilir," dediğinde ne söylemeye çalıştığıyla ilgili hiçbir fikrim yoktu. Ta ki beni tutup o portaldan geçirene kadar. Acı ruhumu kırdı, bedenimi büktü; bağırmamak için dudaklarımı birbirine bastırıp dişlerimi kırmak istercesine birbirine yasladım. Gözlerimi yumduğumda bile şimşeklerin ışığı gözlerimi yumduğum karanlığı gümüş renginde aydınlattı. Burnumdan sertçe soluduğum ve acıyla mücadele etmeye çalıştığım sırada şimşeklerin ışığının söndüğünü, kapalı gözlerimin ardındaki karanlık büyüdüğünde anladım.

Parmaklarını sardığı bileğimdeki basıncı hissetmeye başladım. Soğuk bir rüzgâr saçlarımı yana doğru uçuştururken tenime acıtan bir darbe kondurdu; soğuğun derimi uyuşturduğunu ilk kez hissediyordum. Gözlerimi araladığımda saçlarım yüzümün sınırları önünde uçuştuğu için başta önümü göremedim. Saçımı kulağımın arkasına götürüp görüş alanımı açtığımdaysa devasa bir karanlıkla karşılaştım. Etraf bomboştu, ne ağaçlar ne de yapılar vardı ve bu bana bir uçurumun dibinde olma ihtimalimizi hatırlattı. Nemesis bileğimi bıraktığında etrafa dokundurduğum meraklı bakışları ona çevirdim.

Ona baktığım an, bedeninin arkasında kalan gökte bir şey parladı ve şimşek büyük, devasa bir damar gibi karanlık gökyüzünü yararak ikiye ayırıp patladı.

Nemesis'in gözlerinin içine baktım. Ardından bakışlarım arkasında kalan yapıya takıldı. Karanlıkta olduğumuz için yapıyı seçmek oldukça zordu ama ışıklı bir alandayken görkemli görüneceğinden emindim. Gotik tarzın ihtişamını ve lüksünü yansıtan bir görünüme sahip bu yapıya baktığımı fark ettiğinde, yan tarafıma geçip, incelemem için bana alan tanıdı. Büyük kuleler ve kemerli pencereler, yapıyı olduğundan daha gizemli gösteriyordu. Taş işçiliğin detayları, binanın sağlamlığını vurguladığı gibi zenginliğini de açıkça ifade ediyordu.

"Burada mı gizleniyorsun?" diye sorduğumda buna cevap vermedi.

"Yürü," dedi sadece. Emretmesi ona dik dik bakmama neden olsa da söylediğini yapmak zorunda kaldım. Ana giriş, geniş bir merdivenle çevriliydi ve mermer sütunlarla süslenmiş bir sundurma altındaydı. Yüksek, neredeyse üç buçuk, dört metre uzunluğundaki işlemeli kapıya baktım. Etrafı çevreleyen bahçe, karanlığın içinde çok soluk görünse de dikkatle bakıldığında seçiliyordu. Malikânenin çaprazında bir havuz olduğunu fark ettim. Işıkları kapalı havuzun içindeki karanlık suyun dalga sesini duyabiliyordum. Yine çaprazımda sırtına uçurumu alan bir yürüyüş yolu vardı.

Malikânenin kapısını açıp sırtını kapıya yaslayarak içeri girmemi bekledi. Malikânenin girişinde ihtişamlı bir antre yer alıyordu. Yüksek tavanlı bu alan, karanlık bir atmosfere sahipti. Zeminde üzerinde yaldızlar bulunan mermer döşemeler vardı, antrenin bir yanında özenle seçilmiş sanat eserlerinin olduğu bir galeri uzanıyordu. Duvarlar, antik dönemden modern sanata kadar çeşitli tablolarla süslenmişti.

"Burayı nereden buldun?" diye sordum donuk bir sesle.

"Burası bana ait," dedi sadece ama buna inanmak istemedim.

Antrenin karşısında salon bulunuyordu. Tavana kadar uzanan geniş pencereler, gün doğduğunda doğal ışığın içeri dolmasını sağlıyor olmalıydı ama şu an sadece karanlığı içeri davet ediyordu. Salonun duvarları bordodan siyaha çalan lüks kumaşlarla kaplanmıştı ve gümüş varaklı süslemelerle bezeliydi. Oldukça yüksek tavandan aşağı sarkan

kristal avizeye baktım; ışığı bin parçaya böldüğüne emindim. Koltuklar yumuşak kadifedendi, bol bol minder ve pahalı işlemelerle kaplı yastıklarla döşenmişti. Salonun bir yanında şöminenin bulunduğu bir oturma köşesi daha yer alıyordu. Tüm duvarı kaplayan kitaplık, onlarca ansiklopedi ve eski basım kitaplarla doluydu. Şömine, mermerden işlenmiş bir çerçeveyle çevriliydi ve etrafındaki rahat, tekli koltuklar ise samimi bir atmosfer yaratıyordu. Salonun bir diğer köşesinde bir piyano, piyanonun önünde de uzun sandıktan bir koltuk vardı.

İçeri doğru birkaç sarsak adım attım. Salonun bittiği noktada çift kanatlı, siyah, gotik bir kapı vardı. Kapı açık olduğu için içeriyi görebiliyordum. Yemek masası oradaydı, eski, antika dokulu ve siyahtı. Gümüş varaklı detaylarla süslenmişti. Masanın üzerindeki siyah, antika şamdanların üzerindeki inci renginde mumların bir kez olsun yanmadıkları fitillerinin yeni gibi durmasından belli oluyordu.

Nemesis parmağını şıklattığında, şöminenin içindeki odunların etrafında şimşeklerin çatırdadığını gördüm. Ardından şömine yanmaya başladı.

"Her ne kadar soğukkanlı bir canlı olsan da üşüdüğünü düşünüyorum," dediğinde ona omzumun üzerinden tiksinti dolu bir bakış attım.

Üşüttüğü tek şey, kalbimdi.

Tekli koltuğa doğru ilerlerken mermer zemine vuran topuklularımın sesi, sessiz malikânenin içinde yankılar uyandırdı. Otururken elbisemin kumaşını düzelttim, ardından bacak bacak üstüne attım ve yırtmacımdan dışarı süzülen bacağımda parmaklarımı gezdirirken çatık kaşlarla ateşe baktım.

"Gebermeyen gölgelerini geri çektin, değil mi?"

Yere düşen adımlarının sesini dinledim. Şöminenin önünde uzun boyu ve geniş kütlesiyle dikildikten sonra bana yandan bir bakış attı. "Unuttun herhâlde," dedi, bir an kalbim yavaşladı. *Lütfen o cümleyi kurma.* "Benim her sözüm, bir yemindir." Kalbim göğsümün içinde bir porselen gibi düşüp parçalara ayrıldı. Kabul etsem de etmesem de onun Efken'in bir parçası olduğuyla çok sert bir şekilde yüzleşmiş olmak canımı çok yaktı.

"Neden seninle gelmemi istedin?"

Sorum onu hazırlıksız yakalamış gibi bir an için duraksadı. Bedenini tamamen bana doğru döndürdüğünde, ateşler onun arkasında yükselerek ışığıyla büyük cüssesine alevden kanatlar ördü.

"Bunu kendim için istediğimi düşünecek kadar ukala değilsindir umarım," dedi bıçak gibi bir sesle. "Beni öldürmeye kalkışmış bir kadını neden yanımda isteyeyim?"

"Burada olduğuma göre?" diye sordum, çenem seğiriyordu.

"Seni kendim için istemiyorum. Başkaldıran bir kadın umurumda değil." Sesi bir şeyi kanıtlamak istiyor gibi sert yükselince kaşlarım istemsizce havaya kalktı. İfadem sinirini bozmuş gibi gözlerini salonun farklı bir bölümüne çevirdi. "İçimdeki bir parçanın sivrisinek gibi vızıldaması başımı ağrıttı. Ona seni basarsam çenesini kapatır diye düşündüm."

Bir an bedenim gerildi, gözlerimi yüzüne dikerek, "Efken'den mi bahsediyorsun?" diye sordum.

"Efken, Nemesis, Saul," dedi dişlerinin arasından. "Hepsi benim. Farklı biriymişim gibi konuşmayı bırak. Her neyse. O aptal tarafım için önemlisin ve kendime ait bir parçanın beni tırmalayıp durmasından hoşlanmıyorum. Bu yüzden burada dur. Yanımda."

Efken tarafı onunla savaşıyor muydu? Gözlerimi Nemesis'in yüzüne diktiğimde rahatsızlıkla kaşlarım çattı. "Eğer karşımda hâlâ nefes alabiliyorsan, bu sivrisinek sesini sevmediğimdendir," dedi. "Beni öldürmeye kalkıştın ve bu yaptığın en büyük hataydı."

"Kızıl Megaları bir araya getirmemem için beni esir aldığını düşünmüştüm," dediğimde, "Tabii o da var," dedi ama dürüst değildi; bunu mavi gözlerindeki bakıştan anlamak mümkündü. "Yanımda kal, senin canını bağışlayayım," diye söze girmesini beklemediğim için daldığım düşüncelerden sıyrılarak kaşlarımı çattım. "Kızıl Megaları ortadan kaldırırım ama kardeşine dokunmam. Sen de bunun karşılığında yanımda kalırsın."

"Gümüş Pençeleri öldürmene göz yummamı istiyorsun, doğru mu anladım?" diye sordum dehşetle.

Tek kaşını kaldırıp, "Evet," dedi. "Senin için hecelememi de ister misin?"

Genzimde büyüyen bir öfkeyle, "Sen kafayı yemişsin," dedim.

"Daha da kafayı yememi istemiyorsan yanımda kal," dedi, ardından kurduğu bu cümleyle beraber alçalttığı sesine kendisi de şaşırmış gibi kaşlarını çatarak gözlerini yüzümden ayırdı. Burun deliklerinin aldığı nefesle genişlediğini gördüm, boynunu çıtlattıktan sonra, "Bunu kendim için istemediğimi anladın varsayıyorum," diye ekledi.

"Aklına gelebilecek her şeyi kendin için istiyorsun," dedim sertçe. "Kendinden başka hiçbir şeyi düşünmüyorsun. Neden yapıyorsun bunu, nedenin ne?"

Tek omzunu indirip kaldırarak, "Çünkü yapabiliyorum," dedi sadece.

Öfkemi bastırmaya çalışarak oturduğum yerden kalktım. "Gölgelerin de bu malikânede seninle mi kalıyor?"

"Eğer öyleyse beni kıskanacak mısın?" diye sordu alayla.

"Siktir git."

"Üst kata çıkıp dinlen, belki o küçük zehirli dilini tutmayı öğrenirsin de onu koparmak zorunda kalmam küfürbaz," dedi donuk bir sesle. "Şansını daha fazla zorlama."

"Aksi hâlde ne yaparsın? Beni de mi yıldırımlarından geçirirsin?"

Ona meydan okuyan gözlerle bakmamı biraz olsun umursamadan, "Dinlenmeye git," diyerek sırtını bana döndü. "Çift kanatlı, siyah kapı."

"Planın ne?"

"Şu an bir planım yok, Azize. Sadece git."

Buradan çıkıp gitmemin imkânı yoktu. Nerede olduğumu bilmediğim gibi, peşimden geleceğini ve beni yine dostlarımın, kardeşimin, tanıdığım herkesin canıyla tehdit edeceğini biliyordum. Bir sonraki hareketini gözlemleyip, onu durdurabilmek adına yapabileceklerimi düşünmek için etrafında olmam daha iyi bir seçenek gibi görünüyordu. Bu süreçte onu oyalamayı başarabilirsem, bu benim lehime, onun ise aleyhine olacaktı.

Merdivenlere ilerledim. Mermer merdivenler belli bir basamaktan sonra bir antreye dönüşüyor, iki farklı kola ayrılarak sarmal çiziyordu. Sol tarafa dönüp, soldaki basamakları kullanarak üst kata tırmanmaya başladım. Dar bir koridora girdiğimde, koridorun duvarlarına asılmış meşaleler beni duraksattı. Evin modern mimarisine çok uyduğu söylenemezdi ama gotik bir aura yaratarak bir şekilde buraya

ait görünmeyi başarmışlardı. Meşalelerde yanan alevlerin gerçek olduğunu fark ettim, ısısı yüzüme ve saçlarıma dokunarak ılık bir rüzgâr formunda cildimi çizdi.

Büyük, çift kanatlı kapının önüne geldiğimde, bu kapının malikânenin ana yatak odasına açıldığını anladım. Gösterişliydi, uzundu ve oyma desenlerle süslenmişti.

Kapıyı açmak için ellerimi tokmaklara yerleştirdiğim sırada koridorda beni izleyen birinin varlığını hissederek bakışlarımı omzumun üzerinden hızla sağ tarafıma çevirdim. Duvar kenarında beni izleyen genç oğlanın yüzünün yalnızca yarısı görünüyordu. Onu gördüğümü fark ettiği anda panikleyerek geri çekilmeye kalkıştı ama "Orada kal!" diye emrettiğimde kaçmak yerine sırtını arkasında saklandığı duvara yasladığını anladım.

Hızlı adımlarla ona doğru ilerledim, köşeyi döndüğüm anda tam da tahmin ettiğim gibi onu duvara yaslanmış hâlde buldum. Kahverengi gözleri büyümüş, pamuk gibi görünen beyaz teni bir ton daha açılarak kireç rengine dönüşmüştü; kızıl dudakları aldığı panik dolu nefeslerin etkisiyle aralık duruyordu. Yetişkin olduğuna emindim ama görünüşü oldukça gençti.

"Sen de kimsin?" diye sordum ona, göz bebeklerim ince bir elips şeklinde yukarı doğru uzayıp asıl formunu aldığında başını tamamen duvara yasladı ve korkuyla, "Lütfen beni yeme," dedi.

"Bedenlenmiş bir gölge değilsin," diye fısıldadım onu incelemeye devam ederken. "Ve bir insan da değilsin."

Kaşları anlık çatılacak gibi oldu. "Çok kabasın."

Hiç beklemediği bir anda çenesini kavradığımda gözleri yerinden fırlayacak gibi aralandı ama çırpınmadı, sanki bana karşı koyarsa başına geleceklerden korkuyor gibiydi. Çenesini sıktığım için aralanan dudaklarının iç kısmına baktım. Gümüş Pençe dişlerine sahip değildi, dili de normal bir insanın diliyle aynıydı ama onun bir insan olmadığına yüzde yüz emindim. Çenesini biraz daha sıkarak onu zorladığımda azı dişlerinin arasından yırtılan zarın içinden yavaşça aşağı doğru uzanan sivri süt dişlerini gördüm. "Aman Allah'ım," diye fısıldadım. "Sen bir çakal mısın?"

Başını kara zorla aşağı yukarı salladı ama çenesi parmaklarımın arasında baskı altında olduğu için bana cevap veremedi. Çenesini tutuşumu hafiflettiğim anda, "Benim bir ismim var," dedi korku dolu gözlerle. "Can."

"Merhaba Can," diyerek çenesine tırnaklarımı bastırdım. "Eceline mi susadın?"

"Ecelimin bu kadar güzel olması biraz acımasızca değil mi?" diye sordu yavru bir köpek gibi gözlerimin içine bakarak.

"Nemesis için mi çalışıyorsun?"

"Esmer tanrıdan söz ediyorsan, beni ırgat gibi çalıştırabilir ve bunda bir sakınca gördüğüm söylenemez," dedi, oldukça hızlı ama buna rağmen akıcı konuşuyordu.

Süt dişlerinden yola çıkarak, "Henüz yeni uyandın, değil mi?" diye sordum.

Bu duruma alışamadığı bakışlarından, ürkek tavrından ve zarını yırtıp dışarı uzanan süt dişlerinden belli oluyordu. Başını aşağı yukarı salladıktan sonra, "Beni kaçırıp uyuşturucu bağımlısı yapmadığınızdan ve uyuşturucunun getirisi olan halüsinasyonlar görmediğimden emin olmak çok zordu. Hâlâ emin sayılmam."

Duraksadım. "Burada zorla mı tutuluyorsun?"

"Sanmıyorum," dediğinde kaşlarım tamamen çatıldı. "Gidecek başka bir yerim yok. Bir canavara dönüştükten sonra ailenin yanına dönemezsin. Kimse köpek dişleri olması gerektiğinden daha büyük bir oğlu olsun istemez. Şahsen ben istemezdim."

İlk izlenim: Geveze.

"Buraya nasıl geldin?"

"Gidecek başka yerim yok," diye tekrarladı. "O beni bulduğunda bir çöp konteynerinin kenarında çiğ karaciğer yiyordum. Evet. Çiğ."

"Efk... Nemesis mi buldu seni?"

"Evet," dedi. "Sen kimsin? Seni burada ilk kez görüyorum? Çiğ bir şeyler yemiyorsun, değil mi?"

"Hızlı konuşmaya devam edersen dilini yiyeceğim kesin," dediğimde dudaklarını birbirine bastırıp korku dolu gözlerle gözlerimin içine baktı.

"Seni buraya getirmiş olmasının bir sebebi olmalı," diyebildim. İlk kez bir çakal görüyordum, onun ne olduğunu içten içe bilsem de bu onun türüyle karşılaştığım ilk andı. Nemesis lejyonuna farklı ırklar mı eklemeye karar vermişti? Bu pısırığın ona ne gibi bir yararı olabilirdi ki? Karşımda korkmuş küçük bir çocuktan başka hiçbir şey göremiyordum.

"Senden bir şey istedi mi?"

"Keşke istese," diye iç çektiğinde kaşlarımı kaldırarak, "Anlamadım?" diye sordum.

"Şakaydı. Ben zor bir adamımdır, öyle kolay lokma değilim. Beni etkilemek zordur." Kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. "İlk kez dönüşen çakalların karaciğer aşerdiğini ve karaciğerin tamamını yedikleri takdirde dönüşüm tamamlanmadan nalları dikeceklerini biliyor muydun? Ben elimde beş kiloluk, yağlanmaya başlamış bir obez karaciğeri tutmuş onu mideye indirirken bunu bilmiyordum. Beni kurtardı."

"Bir insanın karaciğerini mi yediğini söylüyorsun sen bana?" Hiç beklemediği bir anda dirseğimi boğazına yasladığımda korku dolu bir nefes aldı. "İnsan mı öldürdün?"

"Onu organ nakil çantasından çaldığım için üzgünüm. Umarım bir aciliyeti yoktur," diye fısıldadı. "Öldürmüş sayılıyor muyum?"

"Demek ki o gece senin dönüşüm geçireceğini biliyordu," diye fısıldadım gözlerimi boşluğa indirerek.

"Ölüm Yıldızı'nın bir kâhinden daha büyük öngörülere sahip olduğunu söylemişti. Ona Kadıköy'de medyumluk yaparsa paraya para demeyeceğini söylediğimde biraz sinirlendi ama bence verdiğim en iyi yatırım tavsiyesiydi."

"Yani seni evcil küçük bir köpek yavrusu gibi besliyor," dedim.

Can, "Gururum ayaklar altına alınmaya devam ediyor," diye söylendi ama ona aldırış etmedim.

"Senden bir şey istedi mi? Herhangi bir görev?"

"Hayır, benimle konuşmuyor. Onu sadece üç kez gördüm. Üçünde de sinirliydi. Sinirli değilken nasıl görünüyor bilmiyorum ama sinirliyken çok ateşli olduğu yok sayılamaz bir gerçek."

"Burada kendini güvende sanıyor olabilirsin ama aşağıdaki şeytanın nasıl biri olduğunu henüz bilmiyorsun. İstanbul'da olup biten her şeyin suçu aşağıdaki hıyar."

"Ona âşık mısın?" diye sordu Can çat diye. Bir an ne söyleyeceğimi bilemediğim için Can'ın yüzüne bakakaldım. "Ona aşıksan seni anlarım, yani onun gibi adamlara genelde âşık olunur. Çok fazla novel okudum ve emin ol, ana karakterler hep onun gibiydi."

"Dark Romance okumayı bıraksan iyi olur, yoksa bir gün celladına âşık olursun," dediğimde, bu cümleyi Can'a mı yoksa kendime mi kurmuştum bilmiyordum. Düşünmek istemiyordum. "Bak, bir canavar olduğunu düşündüğün için ailenden kaçmaya başlamış olabilirsin ama dışarıda senden daha korkutucu canavarlar var ve ailenin yanında olman daha mantıklı olurdu."

"Bana karaciğer yediklerini söyleme."

"Daha beteri," dediğimde durup gözlerimin içine ilk defa büyük bir ciddiyetle baktı. "Gölgeler, sırf eğlence için insanların bedenlerini esir alıyor. Yeni hedefin ailen olmayacağını söyleyebilir misin?"

"Babamın çok parası var, gölgeleri satın alır ve annemi de kendisini de korur," dedi Can umursamaz bir tavırla.

"Beni dinle yarım akıllı," dedim sertçe. "Dalga geçiyor gibi bir hâlim mi var benim? Durumun ciddiyetinin farkında değil misin sen?"

Can sessiz kalmayı seçti ama söylediklerimin kafasını karman çorman ettiğini görebiliyordum. "Çok ortalarda dolaşma," diyerek yavaşça geri çekildim. "Herhangi bir gölgeyle ya da Nemesis'in kendisiyle doğrudan diyaloğa girme."

Tam yürümeye başlamıştım ki, "Peki sen ne yapacaksın?" diye sordu. "Madem bu adam o kadar kötü, sen neden burada, onun yanındasın?"

Buna bir cevap vermedim, sadece yürüdüm ve yeni doğmuş çakalı geride bırakarak çift kanatlı kapıyı açıp yatak odasına girdim. Karanlık odada beni karşılayan, büyük, gotik elbise dolabının çaprazındaki konsolda yanan mumdu. Mum, motifleriyle gotik mimariye uyum sağlayan siyah taştan bir şamdanın içinde yanıyordu. Işığı devrilerek karanlık odanın içindeki ayrıntıları görmemi sağladı. Büyük, başlığı da siyah ve muhtemelen işlemeli taştan olan yatak çift kişilikti; odanın

tam ortasında, sırtını büyük duvara yaslamıştı ve çaprazında boydan cam yer alıyordu. Kaşmir halı tam ortadaydı, odanın büyüklüğü göz önünde bulundurulduğunda küçük kaldığını söyleyebilirdim. Yatağın iki yanında yatak başlığıyla aynı maddeden yapılmış siyah komodinler, komodinlerin üzerinde de başlıkları siyah kadifeden yapılmış abajurlar vardı. Siyah, yumuşak çarşafların beni âdeta içine çağırdığını hissettim, yorgunluktan sızlayan vücudumu bu yatağın üzerine bıraksam günlerce uyurmuşum gibi geliyordu ama kafamın içindeki kaos, bu uykuya asla izin vermez gibi de geliyordu.

Odanın ortasına kadar ilerleyip, yatağın ucuna oturduktan sonra duvar boyundaki elbise dolabının yanındaki, çerçevesi siyah boy aynasına baktım. Bitik hâlde görünüyordum. Elbisemin omuz kısımlarında yırtıklar vardı, sebebi kullandığım güç sonucu omuzlarımdan fırlayan yılanlardı.

Olacaklar artık öngörülemeyecek kadar karanlığın içine gizlenmiş durumdaydı; o karanlığın içinde bizi bekleyenin tamamen sürpriz olduğunu, ne kadar uğraşırsam uğraşayım o şey gelene kadar onu göremeyeceğimi biliyordum. Kendimi buna inandırmıştım. Ağlama hissiyle, kabullenip sessiz kalma hissi aynı anda içimde büyüdü ve birbirlerine bıçaklarını çekti. Hangisinin kazanacağını, hangisinin ise cesedinin yere serileceğini artık hiç kestiremiyordum.

Yavaşça bacaklarımı karnıma doğru çektim, ardından yana doğru devrilip örtülerini kaldırmadığım yatağın üzerine eğreti bir şekilde uzandım. Buraya ait değildim. Ne bu yatağa aittim artık ne de bu şehre ait hissediyordum kendimi... Büyük bir parçamı Varta'da bırakmıştım ve İstanbul, uzun zaman sonra tanıdığı o kızı değil, o kızın bedeninde bir yabancıyı ağırlıyordu.

Saçlarımda yabancı bir dokunuş hissettim. Bir zamanlar çok tanıdık gelen bu dokunuşun, artık bir yabancıya aitmiş gibi hissettirmesi ruhumda görünmez yaralar açtı. Gözlerimi aralamak istemedim ama elimi uzatıp saçlarıma dokunan elin sahibinin bileğini kavramak, o dokunuşu saçlarımdan uzaklaştırmak istedim. Bu, bir nedenden kal-

bimdeki baskıyı büyüttü, ruhumdaki ağrıyı çoğalttı. Artık bana dokunan kişinin Efken Karaduman olmadığını bilmek, ruhumdaki ağrının, bedenimdeki bir hastalığa dönüşmesine neden olacak seviyeye ulaştırdığını hissettim.

Neden bana dokunuyordu? Madem beni bir parçasını durdurmak için yanında tutuyordu, neden parmakları saçlarımda dolaşıyordu? Nemesis'in amacı neydi? Bunu anlayamadım.

Parmaklarını saçlarımdan ayırdı. Yere düşen adımlarının seslerini dinledim. Odanın ortasına doğru ilerliyor olmalıydı. Kapıyı açtığında koridorda yanan meşalelerin ışığı kırılarak içeri devrildi ve büyük yatağın üzerindeki bedenimi altına aldı. Gözlerimi açmadım, sadece gitmesini bekledim.

Kapı yavaşça kapandığında gittiğini fark edip gözlerimi araladım ama oradaydı, kapalı kapıya sırtını yaslamış, meraklı gözlerini bedenime dikmişti. Gözlerimi açtığımı gördüğü anda, dudaklarında sinsi bir gülümseme büyüdü. Beni kandırdığını fark etmek kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Sapık herif," diye hırladığımda gülümsemesi gözlerine dek ulaştı.

"Üçkâğıtçı kadın," diye alay etti benimle.

"Yaptığın şey çok sapıkça, rahatsız edicisin. Siktir olup gitmeni bekliyordum."

"Ya da ne kadar ileri gideceğimi görmek istedin?" dedi sorar gibi. Bu düşünceye kapılması bile beni dehşete düşürdü. Yatağın köşesindeki yastığı kapıp ona fırlattım, yastığı havada yakaladı ve tek kaşı havaya kalktı. "Uslu durmayı öğren, yoksa fena olur."

"Ne yaparsın?" diye sordum sertçe. "Yatağın ortasına bir yıldırım mı fırlatırsın?"

"Bu çok kolay olurdu," dedi tehditkâr bir sesle. "İşleri kolay yoldan halletmeyi sevmem."

"Siktir git," dedim dişlerimin arasından.

"Kalkıp bir duş al, yatağımda bir yılanın pullarını görmek istemiyorum," dedi demir gibi sert, soğuk ve benden uzak bir sesle; bir an durup gözlerinin içine baktım. Efken'in ilk hâllerini anımsatıyordu, henüz parmaklarımı ruhuna değdirmediğim zamanlardaki o yırtıcı

hâlinin bir benzeri karşımda duruyordu. Parmağının ucuyla odanın içindeki karanlığa gizlenmiş kapıyı işaret etti. "Soğukkanlı yaratık, senin için küveti buz parçalarıyla doldurmamı ister misin? Sıcak sudan hoşlanmıyorsundur."

"Yaratık görmek istiyorsan aynaya bak."

"Aynada sevdiğin adamın yansıması var, bir canavarın değil. Bu sana yeterince acı veriyor mu?" diye karşı atağa geçince kalbim sıkıştı.

"Sevdiğim adam sen değilsin," dediğimde dişlerini sıktı, bunun onu neden öfkelendirdiğini merak ederek gözlerinin içine dikkatle baktım ama hissettiği her şeyi kolaylıkla gizleyebiliyordu.

"Ne kadar aptalsın," dedi, "umutsuz bir romantik gibi gözlerimin içine bakarak bunu söylediğinde yaralanacağımı falan mı düşünüyorsun?"

"Kafana bir vazo fırlatıp beynini yarsam kesin yaralanırdın," dediğimde, tek kaşını daha da havaya kaldırıp, "Denesene," diyerek meydan okudu.

Ayaklarımı yere basıp boynumu esneterek ayaklandığımda beni izlemeye devam etti. Herhâlde vazoyu alıp kafasına fırlatıp fırlatmayacağımı merak ediyordu. Bunun yerine, "Bana giyecek bir şey bul," dedim sertçe.

"Burada emirleri ben veririm."

"Bul," diyerek bedenimi ona doğru çevirdim.

Dişlerini birbirine bastırıp gıcırdattı, yüzüne çöken ölümcül çukurları izlemekten keyif duydum. Seğiren çenesiyle elbise dolabını işaret ettiğinde, tek kaşımı kaldırarak, "Etrafa yıldırımlar saçıp birkaç mağaza yağmaladın herhâlde," dedim ve elbise dolabına doğru ilerledim.

"Yağmacıya mı benziyorum?"

"Hiç farkın yok," dedikten sonra elbise dolabının kapağını sertçe asılıp açtım. Bir an donup kaldım. Elbise dolabındaki askıların çoğunda kadın kıyafeti vardı. Midemden boğazıma yükselen safra beni neredeyse dizlerimin üzerine düşürüp öğürtecekti. "Yatıp kalktığın biri var, öyle mi?" diye sordum kendime bile yabancı gelen bir sesle. O beden Efken'e aitti ve o bedenin benden başka bir bedenin sahibiyle iki farklı yılan gibi birbirine dolandığını düşünmek, kanımdaki zehrin beni öldürebilecek bir silaha dönüşmesine neden oldu.

Cevapsızlığı içimi sıkıştırınca kafamı çevirip ona baktım. Sorum ona keyif vermiş gibiydi, yüzü ifadesiz olsa da gözleri dikkatle parlıyordu.

"Biriyle yatıp kalkıyorsun," dedim tiksintiyle.

"Aynen," dediğinde dondum, daha sonra, "Etiketini çıkarmadan giyiyor kıyafetleri," diye alay etti. Bir an bakışlarım kıyafetlere çevrildi. Her birinin alt kısımlarından etiketlerinin sarktığını görünce sertçe yutkundum.

"Kim için bunlar?"

"Yalnız kaldığımda kadın kıyafetleri giymek gibi garip fantezilerim yok," dedi. "Ellerim de senin bedenini oldukça iyi tanıyor. Bedenini bulmak konusunda zorlanmadım."

Dişlerimi sıkarak birkaç parça kıyafeti söker gibi yerinden çıkarıp, "Çık git şu odadan," dedim ters bir sesle. Elindeki yastığı köşeye fırlattı ve bu hâlim onu eğlendirmiş gibi kaşları havada, kollarını göğsünün üzerinde toplayarak beni süzdü. "Git!"

"Daha önce vücudunu görmemişim gibi davranıyorsun," dedi.

Öfkeyle soluyarak, "Defolup gidecek misin?" diye sordum sertçe. Ahmağın tekiydi, ona karşı sabrımın kalmadığını hissetmeye başlamıştım. Öfkenin kanımda nasıl ilerlediğiyle ilgili bir fikri olsaydı eğer, belki de bu kadar çok üzerime gelmezdi. Kendi iyiliği için.

Yine de umurunda değil gibi duruyordu. Öfkem de sarf ettiğim cümleler de biraz olsun onu ilgilendirmiyor ya da yaralamıyordu sanki. Bir süre beni izledikten sonra sonunda odadan çıktı ve kendimi banyoya atabildim. Siyah mermerler ve işlemelerle süslenmiş, lüks görünse de oldukça kasvetli banyoda uzun süre vakit geçirmedim. Diken üstünde hissediyordum, bu yüzden su bedenimi temizlediği an kurulanıp üzerime kıyafetleri geçirdim. Kıyafetler sinir bozucu bir şekilde günümüze ait değil gibi duruyordu ama her birinin etiketi hâlâ kumaşının kenarından sarkar vaziyetteydi. Belime oturan, volanlı eteğiyle ayak bileklerimi içine alan bir elbisenin içindeydim. Elbise siyahtı, omuzlarında detaylandırılmış pahalı dantel işlemeler vardı. İnce belimi gözler önüne seriyor, geniş kalçalarımı kabaran eteğinin altında gizliyordu. Kendimi farklı bir yüzyılın içinden fırlamış gibi

hissettiren elbisenin içindeyken Mahinev değildim de Mēness'in ta kendisiydim sanki.

Islak saçlarım kendi kendine kurumuş, ısı uygulamadan kendi hâlinde kurumalarına izin verdiğim için uçları lüle lüle olmuştu. Çıplak ayaklarla odanın içinde dolaştım, mumun ışığı gölgemi büyüterek duvarlarda estiriyordu. Bir süre ne yapacağımı düşündüm, bir süre sonra ise yapabileceğim bir şey olmadığını fark edip kendime duyduğum öfkeyle yatağın ucunda oturdum ve odanın kasvetinin ruhuma çökmesine izin verdim.

Sonunda bu odada tıkılıp kalmanın bir şeyleri değiştirmeyeceğini anladığımda yerimden yavaşça kalkıp çıkışa ilerledim. Bir süre koridordaki sessizliği dinledikten sonra kapıyı açıp dışarı süzüldüm. Her an bedenlenmiş, dili beyninden daha aktif çalışan bir gölge görebileceğim ihtimalinin sinirlerimi tepeme toplatması, yere düşen adımlarımın sertleşmesine neden oldu. Alt kata inerken ateşten yükselen çatırtıları duyabiliyordum. Şöminenin önünde onu bulmamayı umut ederek ana salona indiğimde dilediğim oldu, burada değildi.

Tekli koltuğa doğru ilerledim, koltuğa oturup ateşi izlemeye başladım. Çok değil, on beş dakika sonunda bir hareketlilik dikkatimi dağıttı. Bakışlarımı omzumun üzerinden çift kanatlı kapının önünde dikilen bedene çevirdiğimde ateşin kalbimden zihnime sıçradığını hissettim. Bedenlenmiş gölgelerden birisi olan Delilah, tam da orada durmuş, kollarım göğsünün üzerine toplamış hâlde beni izliyordu. Üzerinde mor bir tül vardı, göğüslerinin uçlarını ve daha mahrem noktalarını görebiliyordum.

Tiksintiyle kaşlarımı çattığımda, "İnsan kıyafetleri hiç bana göre değil," dedi nahoş bir kıkırtı eşliğinde.

"Benimle bu odada yalnız olmak iyi bir fikir değil, gölge," dediğimde burnundan sert bir nefes verdi ve kaşlarını alayla kaldırdı.

"Ne yaparsın? Beni zalim ateşinden geçirip is lekesine mi çevirirsin?"

"Bu kolay olurdu," dediğimde ifadesi donuklaştı, ciddi olduğumu görmüş gibiydi. İnsan bedenine alışmak onun için zor olsa gerekti çünkü öne doğru düşen birkaç adımının sarsak olduğunu gördüm.

"Benden daha önemli bir sorunun var," dediğinde doğrudan gözlerimin içine bakıyordu.

"Sen sorun olarak görülmeyecek kadar yoksun," dedim karşılık olarak.

"Bunun beni incitmesini bekliyorsan, incitmedi. Seni efendimizin yanında görmek beni yeterince incitti, incitebileceğin başka bir noktam kalmadı." Başını omzuna doğru indirirken hareketlerinin ne kadar garip olduğunu bir kez daha gözlemlemiş oldum. Bedenindeki eklemleri hareket ettirmek onun için zor gibi duruyordu. "Dışarıda nasıl bir kıyamet koptuğundan zerre haberin yok, değil mi?"

Tek kaşımı havaya kaldırdım ama merak içimi çoktan ikiye yarmıştı. Birkaç sarsak adımın ardından şöminenin çaprazında kalan çekmeceli sehpaya doğru ilerledi. Çekmeceyi açıp MacBook'u çıkardı ve bana uzattı. Aramıza bilerek fazladan mesafe koyduğunu fark ettiğimde, benimle yalnız kalmanın onu tedirgin ettiğini ve ona karşı üstünlük kurduğumu anladım.

"Aç," dedi. "Şehirdeki internet bağlantısı rezalet durumda olsa da buradaki imkânlar sınırsızdır, Kraliçe."

"Aileme bir mail yollamamdan korkulmuyor anlaşılan."

"Aileni tehlikeye atmayacak kadar akıllısındır."

Ona dik dik bakıp MacBook'u elinden almak için elimi uzattım, MacBook'u çekerken onu da kendime doğru çektim. Bir an afalladı, sıçrayarak geri çekilip yüzüme dik dik baktı. Gülümsedim.

"Benden bu kadar korkuyorsan o dilini içeride tut," dedim zehirli bir sesle.

Tarayıcıyı açıp güncel haberleri görmek için arama çubuğuna aklımdan geçen birkaç kelimeyi yazdıktan sonra tuşa bastım ve haberlerin yüklenmesini bekledim. Delilah haklıydı, interneti ve elektriği emilmiş koca İstanbul'da, belki de tüm imkânları içerisinde biriktiren tek yer burasıydı. İnternet normalden daha hızlıydı, pürüzsüz bir şekilde yüklenen sayfalara bakarken kaşlarım çatıldı.

BU BİR TERÖR SALDIRISINDAN FAZLASI!

BAŞKANIN AÇIKLAMASINI OKUMAK İÇİN TIKLAYIN.

GÜÇ KAYNAKLARI TÜKENİYOR. ELEKTRİK KESİNTİSİNİN ARDINDAN ŞEHİRDE BİR YILDIRIM FIRTINASI BAŞ GÖSTERDİ.

SARNIÇTA NELER OLDU? O KARA GECEYE AİT KAN DONDURAN MONTAJSIZ, GERÇEK GÖRÜNTÜLER!

YALNIZ DEĞİLİZ!

BEYAZ SARAY GÖZLERİNİ İSTANBUL'A ÇEVİRDİ.

UZAYLI İSTİLASI MI? YOKSA BİLİNMEYEN İLE İLK TEMASIMIZ MI?

"Siktir," diyerek haberlerden birine tıkladığım sırada Delilah köşeye geçmiş sessizce beni izliyordu.

Olay, Yerebatan Sarnıcı'nda meydana geldi. İddiaya göre, ne olduğu belirlenemeyen, insan olmadığının kesin bilgisi verilen şey veya şeyler insanlara saldırdı. Olay yerindeki pençe izlerinden yola çıkarak, bu şeylerin vahşi bir grup kurt olabileceği öne sürülürken, olaya şahitlik ettiği iddia edilen bir grup insan bu şeylerin bedensiz, karanlık silüetler olduğunu söyledi. Yerebatan Sarnıcı'nda meydana gelen tahribatın asıl sebebinin ne olduğu uzmanlarca araştırılmaya devam edilirken, yetkili birimlerden bir açıklama gelmemeye devam ediyor.

Görüntü Dökümü:

-Yerebatan Sarnıcı'nın dışında koşan kurt görüntüsü

-İtfaiyenin tedbir alması

-Polis ekiplerinin olay yerini sarması

-Büyüyen gölgeler

-Yıldırım fırtınası

-Yerebatan Sarnıcı

-Genel ve detay

Haberi kaydırırken ellerimin uyuştuğunu hissettim. Alt köşede bir video kaydı olduğunu gördüm. Kaydı başlattığım an, patlayan flaşları gördüm, kalabalığın uğultusunu duydum ve yetkili birinin kürsüye yürürkenki görüntüsü kameranın merceğine yansıdı.

"İyi akşamlar," diyen yetkilinin bir sonraki cümlesi duyulmadı çünkü gazeteciler arka arkaya sorularını yöneltmeye başladı. Sonunda yetkili, "Görüşmelerimiz devam ediyor. Bu, alışkın olmadığımız doğa-

üstü fenomenin gerçeklik payının maalesef yüksek olduğunu sizlere söylemek benim için de kolay değil. Sadece, artık yalnız olmadığımızı söyleyebiliyorum. Ve yeniden ekliyorum, bu geçici bir durum. Şu an halkımızın büyük bir çoğunluğuna ulaşamayacağımızı biliyorum. Panik yaratmadan, yavaşça, abartmadan ve söylenenlerin dışına çıkmadan bunu çevrenizle paylaşın. Elektriğimiz kısıtlı, internetimiz kısıtlı ve dünyanın genelinde de büyük elektrik kesintilerinin başladığını söyleyebilirim. Bu yüzden ulaşabildiğimiz azınlıktan ricam, paniğin önüne geçmemiz konusunda bize yardımcı olmaları ve bu durumun çözüme ulaşacağına inanmaları." Tüm salondaki sesler bıçak gibi kesildi. Gazeteciler bunun bir şaka olmasını umut ediyor olmalıydılar ya da buna gerçekten inanmışlar ve şoka girdikleri için ağızlarını bıçak açmıyordu.

Konuşması bittiğinde başını önüne eğdi, yüzü boş ve soğuk bir duvardan farksızdı. Flaş seslerini dinledim, cihazlardan gelen mekanik sesler videonun sessizliğini bölmeye devam etti.

"İnsanlarınız aptal," dedi Delilah. "Bu açıklamanın paniği durdurmayacağını, aksine ölümcül seviyede çoğaltacağını bilmiyorlar."

"Elektrik kesintisi diğer ülkelere sıçradıysa, bu açıklama tek çare, yoksa ülkeler arasındaki ipler tamamen gerilebilir. Bir savaşa girmemek adına bu açıklama şarttı," dedim yüzümde huzursuz bir ifadeyle.

Gazetecilerden biri, "Yanlış anladıysam üzgünüm fakat doğaüstü bir durumun varlığına inanılması mı bekleniyor?" diye sorduğunda beni dehşete sürükleyen, kürsüye çıkan bir diğer kişiydi. Teğmen.

Teğmen, "Bu olağanüstü durumdan korunmanın tek yolu, dini mekânlara sığınmak," dediğinde, salonda yeni bir sessizlik meydana geldi. "Camiler, kiliseler, hatta medreseler, kutsal alanların tamamı insanları koruyacaktır. Bunun dışında evde kalmanız, kendinize evinizde kutsal bir alan yaratmanız da sizi bu karanlık enerjiden koruyacaktır," dediğinde, yeniden doğan sessizlik inkâr ve şaşkınlık yüklüydü. "Yeniden ışıklar yanana dek, lütfen sokaklarda dolaşmayın çünkü bu, büyük kayıplar vermemize neden olacak. Artık emin olmanız gereken tek bir şey var, o da bu evrende hiçbir zaman yalnız olmadığımız."

Ve kayıt durdu.

"İnsanları kutsal alanlara yönlendiriyorlar, bu bedenlenmemize belli ölçüde engel olacaktır. Tabii illaki taşkınlık çıkaran, inanmayıp kendini sokaklara atacak binlerce insan var." Delilah güldü. "Yani sizin deyiminizle, bu bizim ekmeğimize yağ da sürebilir, Kraliçe."

"Asker sahadan çekilmeden önce tüm sivillerin güvende olduğundan emin olacaktır," dediğimde, "Elbette bedenlenmiş askerler araya kaynamamışsa," diye cevapladı Delilah.

Sessiz kaldım.

Delilah, "Eninde sonunda kurtlar ölecek," dediğinde bilgisayarın kapağını kapatmış, gözlerimi yanan ateşe çevirmiştim. "Eninde sonunda Nemesis istediğine ulaşıp, sonsuz yaşamına tüm evrenlerdeki en güçlü hükümdar olarak devam edecek. Neden boyun eğmiyorsun? Görmüyor musun? Seni yanında istiyor. Teslim ol ve yaşamaya devam et. Onurlu bir şekilde ölmeyi kabul ettiğini düşünüyor olabilirsin ama bu yalnızca aptallık."

"Hayatının tek bir günü bile bir kraliçe olmadın," dediğimde Delilah kaşlarını çattı. "Bunu kendimi övmek için söylemedim. Seni yermek için de öyle." Delilah, şimdi doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. "Bana bağlı, benim bile tanımadığım, bir kez olsun görmediğim binlerce Mar var. Üstelik artık yalnızca Marlara değil, tüm ırklara bir bağlılık duyuyorum. Tarih boyunca yalnızca düşmanım olarak anılmış olan Gümüş Pençelere bile." Delilah buna bir anlam yükleyemiyor olmalıydı, kaşlarını çatmıştı ve insani duyguların ne kadar saçma olduğunu düşündüğünü belli eden bir ifade takınıyordu. "Muhtemelen beni anlamayacaksın, sonuçta üzerine geçirdiğin kılıf bir masumundu ve bu umurunda bile değildi. Onu öylece gasp ettin."

Delilah uzun süren sessizliğin ardından, "Nemesis sana şu an sahip olduğun imkânların çok daha fazlasını sunacaktır," dedi, buna ihtiyacım olduğunu nereden çıkarıyordu, işte bunu anlayamamıştım. "Bildiğim kadarıyla onu seviyorsun. Kârlı çıkacağın konu sayısı gitgide çoğalıyor."

"Ben Efken Karaduman'ı..." Durdum, cümleyi tamamlayamadım çünkü bu gerçek canımı çok acıttı. "Nemesis benim sevdiğim adam değil."

"Onu herkes sever," dedi Delilah, normal şartlarda bir kadın Efken hakkında bu cümleyi kursa kan beynime sıçrardı ama tek yaptığım Delilah'ya boş boş bakmak oldu. "Onunla birlikte olmak isteyen yüz binlerce kadın olmuştur. Çağlar öncesine dayanan bir güç ve üne sahip."

"Birini sevmek için gücü ve ününe bakıyorsan, öyledir elbette."

Delilah, "Sen neye bakıyorsun?" diye sordu, bunu hangi sebepten merak ettiğini çözemedim.

Sanırım ben sadece Efken Karaduman olmasına bakıyordum. Sadece Efken Karaduman...

Delilah, "Ortalık daha da karışacak," diyerek söze girdiğinde, bunu zaten bildiğimi belli eden bir ifade takınarak ona öfkeyle baktım. "Önemli olan hangi tarafta olacağın, Kraliçe."

"Olduğum taraf belli değil mi?"

"Kaybeden tarafta olmaya alışkın olmadığını duymuştum."

"Henüz sonuçlanan bir şey yok."

"Evet," dedi Delilah. "Çünkü henüz savaş başlamadı."

Delilah bu cümleden sonra yavaşça salondan çıkıp, çift kanatlı kapının arkasında kayboldu. Geriye ise bir seçim yapma şansı kaldı. Kaşlarımı çattım. Sanırım artık ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Birincisi, Nemesis'i onunla kalacağıma inandıracaktım.

İkincisi, buradan bir şekilde kurtulup ailemi güvenli alana taşıyacaktım.

Üçüncü ve en önemlisi, ne pahasına olursa olsun, namlunun ucundaki kalbim dahi olsa, Kızıl Megaları bir araya getirecek, Nemesis'i yok edecektim.

Kalbimin kenarındaki buz yüzeyi biraz daha genişleyip kalbimin ortasına doğru ilerledi. Gözlerimi yumup ateşin çatırtılarına kulak kesildim.

Seni seviyorum Efken Karaduman ama biliyorum, artık burada değilsin.

Seni seviyorum Efken Karaduman, her şey sona erdiğinde sonsuzlukta sana geri geleceğim.

Tıpkı Mēness'in, Saul'a gittiği gibi.

19. KOLLARI YILANDAN GÜNEŞ

NOX ARCANA. SHADOW DANCE

Hatırlıyor musun Lethe, kapısından geçmeme izin vermeyecekleri cenneti, senin gözlerindeyken hiçbir meleğin yaşayamayacağı kadar içeride yaşamıştım.

Bedenlenmiş gölgeler evin her noktasından her an çıkabiliyordu. Burada geçen iki sessiz günün ardından birdenbire önümde beliren kılıf giymiş gölgelere alıştığımı söyleyebilirdim. İçlerinden bir tanesinin Emniyet Müdürü'nün bedenini kılıf olarak giymesi yeterince korkunçtu, bir tanesi de işinde oldukça iyi bir doktorun bedenini giyinmişti. Bu bedenlerin içindeyken insanların içine daha kolay sızabilecekleri kesindi.

İki gün içinde yalnızca iki kez rastladığım Nemesis, sessiz geçen saatlerin sonunda yeniden malikânenin içinde olmalıydı çünkü aniden kulaklarıma dolan tuş seslerinin oluşturduğu melodi, bana bir yerden tanıdık geliyordu.

Moonlight Sonata.

Efken bunu çalmayı severdi. Sanırım Nemesis de bu melodiyi seviyordu.

Gözlerim duvardaki büyük, köstekli saate dokunduğunda, saatin şafağa çok yakın olduğunu gördüm. Parmak uçlarımda

yükselerek koridorları aştım, mermer merdivenlerin korkuluklarına dokunarak bir hayalet gibi usulca aşağı süzülmeye başladım.

Elbisemin uzun, krem rengi eteği beni takip ederek basamakların üzerinde süzüldü. Melodi gitgide derinleşti, karanlık bir atmosferin tüm malikânenin içine kara bir bulut gibi çöktüğünü hissettim.

Piyanonun önünde oturan büyük bedenini gördüm. Boydan camdan içeri sızan mavi ve beyaz ışık, ona ait şimşeklere aitti ve her biri onu aydınlatmak için gökyüzünde sessiz damarlar çiziyordu. Üzeri çıplaktı, altında kumaş bir pantolon vardı ve pantolonun belindeki kemerin derisi, karanlığın içinde siyah bir yılanın derisi gibi parlıyordu. Parmaklarının her bir hareketinde, esmer sırtındaki kas yığınının melodiyle senkronize şekilde hareket edişini izliyordum. Dağınık siyah saçları düşüncelerini temsil ediyor gibiydi ve büyük cüssesi de bedenin içinde nasıl bir güç taşıdığının kalıtsal bir simgesi gibiydi.

Çift kanatlı kapının tam önünde durup, sessizlik içerisinde onu izlemeyi sürdürdüm. Başı belli aralıklarla melodiye ayak uydurarak öne doğru eğiliyor, ardından gücünü göstermek ister gibi havaya kalkıyordu.

İki gün süren sessizliğim, onun gözünde sonunda üzerime çöken sakinlik olmalıydı. Oysa ben planımı birdenbire değil, yavaşça ilerletmem gerektiğini bildiğim için kabuğuma saklanmış, sakinleştiğimi düşünmesine izin vermiştim.

Nemesis kabul etsin ya da etmesin, sırf içindeki küçük bir parça için olsun ya da olmasın bana ilgisi vardı ve bunu kullanmak artık boynumun borcu hâline gelmişti.

Son notaya bastı ve parmağını uzun süre o tuştan çekmedi. Ses gitgide korkunç bir boyuta evrildi, ardından parmağını yavaşça tuştan uzaklaştırdı ve sessizlik üzerimize devrildi.

"Sanırım meraklı bir izleyicim var," demeden önce omuzlarını dik konuma getirmişti.

İlk kartımı yavaşça masaya bırakıp, "Seni piyano çalarken izlemeyi her zaman sevmişimdir," dedim sessizce.

Sessizlik içinde, sırtı bana dönük hâlde öylece bekledi. Ne hissetti ya da ne düşündü bilmiyordum ama sessizliği, kafasını karıştırdığımın en büyük emaresi gibi gelmişti bana.

Oyunun ikinci aşamasına geçtiğimin farkındalığıyla, "Hep orada mıydın?" diye sordum.

"Nerede?" diye sorarken aynı şekilde durmaya devam ediyordu.

"Orada. Bana zaten Efken olduğunu söyledin. Efken'in senin bir parçan olduğunu. O zaman her an oradaydın, yaşadıklarımı tek başıma yaşamadım, sen de benimleydin, değil mi?" Sorum sesimi merakla büküyordu, oysa bu soruyu sorarken hiçbir şey hissetmiyordum.

Nemesis, soruma bir cevap vermedi.

Üçüncü kartı oynamaya karar verdim. Geri çekilip, kaçma kartı. Sırtımı ona dönüp merdivenlere yöneldiğimde, "Dur," dedi, gözlerimi kısarak avucumu merdivenin tırabzanında bulunan mermer topçuğa bastırdım. "Artık bir karar vermelisin," diye mırıldandığında neyden bahsettiğini biliyor olmama rağmen başımı sol omzuma yatırdım.

"Anlamadım?"

"Benimle kalacak mısın?"

Omzumun üzerinden ona baktım, tutarsız görünmemek adına, "Bu, diğer kurtların ölüm fermanının altına imzamı atmam demek olur, Nemesis," dedim. "Bunu benden isteyemezsin."

"Sana güvence veriyorum, senin de bana güvence vermen gerekiyor."

"Güvence kardeşimin canını bağışlamak, anladım. Peki benden istediğin güvence ne? Diğer kurtları infaz etmene onay vermem mi güvencen olacak?" Bedenimi ona doğru çevirdim. "Seninle kalırsam Kızıl Megaların varlığı hiçbir şey ifade etmeyecek çünkü seninle kalmış olacağım. Yedi Güneş'i Efken'den ve benden başkası bir araya getiremez. Bedeninin benden başka Nigin Bağı olmadığına göre Kızıl Megaları bir araya getirip sana karşı silah olarak kullanabilecek başka biri de yok demektir. Bu yeterli bir güvence değil mi?"

"Benimle kalacağını mı söylüyorsun?"

"Seninle kalacaksam eğer, bunun onurlu bir nedeni olmalı. Aksi hâlde seninle kalmasam da kurtları öldürmeyecek misin zaten? Be-

nim çıkarım sadece kardeşimi hayatta tutabilmek mi sanıyorsun? Seninle savaşmayı seçmem mi sanıyorsun?"

"Benimle kalmazsan kurtlarla sınırlı kalacağımı düşündüren ne? Benimle kalırsan, Kızıl Megalar dışında herkesin canını bağışlarım," dedi, bu cümleye bir anlam yükleyemedim. Varlığım, sırf bir parçasıyla savaş içerisinde olmaktan kurtulmak adına o parçaya bastırılacak bir yara bandıysa eğer, tüm bunları neden göze alıyordu? Çatık kaşlarla ona bakmaya devam ettim. "Önümde diz çöküp varlığımı kabul ederlerse, kaos diner. Bunu yanımda kalarak sağlayabilirsin."

"Sadece yanında kalacağım, Kızıl Megalardan kurtulacaksın ve sonra içinde her an patlamaya hazır yıkıcı güçle bir kedi yavrusu gibi zararsızca duracaksın, öyle mi?" diye sorduğumda sadece gözlerimin içine baktı. Ne hissettiğini anlaması oldukça güç olduğundan kaşlarım daha sert çatıldı. Yüzü koca bir ifadesizlik uçurumu gibiydi ve ben, o uçurumdan aşağı yuvarlanmıştım.

Bana doğru bir adım attığında nefesimi tuttum. Kokusunu solumak istemedim çünkü bu koku ona değil, benim için tek olan adama aitti. Yine de genzimi yakarak içimi özlem ateşiyle dağlayan tarçın kokusundan kaçamadım.

"Sana kaosun durması için bir şans sunuyorum," dediğinde nefesi yüzüme süzüldü, ne ara bu kadar yakınıma geldiğini anlayamadan karman çorman bir ifadeyle uçurum mavisi gözlerine baktım. "Köprüden önce son çıkış. Önemli olan köprünün çıkışında benimle mi olacaksın yoksa köprüde rehin mi kalacaksın?"

"Kızıl Megalar-"

"Pazarlık yok," diyerek birdenbire üzerime çöktü. Avucumu tırabzanın mermer topuzuna daha sert bastırıp kafamı kaldırarak ona baktım. Başını eğmemiş, yalnızca gözlerini indirerek doğrudan gözlerime, ruhuma bakıyordu. "Daha fazla zamanın da yok. Dışarıda büyüyen bir kaos var. Kaosu durdurmak da benim elimde, büyütüp tüm iklimi, yeri ve göğü ters düz etmek de benim elimde."

"Yeterince etmedin mi sanıyorsun?" diye sordum gözlerimi gözlerinden ayırmadan. Aramızda çatırdayan havayı onun da hissettiğini biliyordum.

"Bu daha hiçbir şey. Ben henüz kılımı bile kıpırdatmadım. Ben henüz parmağımı bile oynatmadım," dediğinde, ciddiyeti karnıma bir hançer gibi girdi.

Planımın bir sonraki aşamasını devreye sokup, onu onunla kalacağıma inandırarak kendime zaman kazandırmak adına yeniden, "Megaları da özgür bırakırsan, sana asla ihanet etmediğimi görürsün, seninle kalırım. Bana ihtiyacın olan tarafına istediğini vermiş olursun," dedim kendimden emin bir sesle. "Ben senin aksine bir dönek de değilim, bir yalancı da değilim. Bu işin sonunda ortadan kalkacak tek kişinin sen olmadığını biliyorum." Kalbimde yükselen bir acıyla yutkundum. "Senin geberip gitmen için Efken'in de ölmesi gerektiğini biliyorum. Sence sana ihanet eder miyim? Edebilir miyim?"

Dişlerini gıcırdattı, çenesinin keskinleşerek öne doğru uzandığını fark ettim. Gözlerindeki kadim gücün, bir yıldırım ışığına bürünerek gözlerinin beyazında parladığını gördüm.

"Bana bakınca bir yabancıya bakıyor gibi hissediyorsun ama ben her zaman bu adamdım," dediğinde kalbim tekledi ama yine de gözlerimi gözlerinden çekmedim. "Bana değil, Efken'e ihanet etmeyeceğini dile getirmeye çalıştığını biliyorum. Benim o olduğumu bir türlü kabullenemediğini de biliyorum." Yüzüme doğru eğilince, yüzlerimizin bu denli yakın olması karnımdaki bir duygunun düğüm gibi büyümesine neden oldu. Midemdeki rahatsızlık hissiyle neredeyse dizlerimin üzerine çöküp, içimdeki boşluğu öğürecektim. "Söylesene, Azize," dedi sessizce. "Sana güvenebilir miyim?" Sorusu öfke yüklüydü, gözlerinde kendisiyle mi yoksa benimle mi olduğunu çözemediğim kanlı bir harp zuhur etmişti.

Derin bir sessizlik içinde birbirimizin gözlerinin içine bakarken geçen saniyeler, ayaklarımızın önüne devriliyor gibiydi. "Sana ihanet etmem, senin de bana ihanet etmeyeceğini görmem gerek," dediğimde gözleri anlık olarak dudaklarıma kaydı. Bu beklemediğim atağı karşısında geri adım atmak istedim ama ayaklarımın hemen arkasında merdivenlerin basamaklarından biri olduğundan tökezledim ve tam geriye doğru düşecektim ki Nemesis büyük avucunu belime bastırarak buna engel oldu. Şaşkınlık ve panikle gözlerinin içine baktım,

o ise bu dokunuş karşısında hiçbir şey hissetmiyormuş gibi doğrudan gözlerimin içine bakıyor fakat parmaklarının altında atan nabzı sert bir şekilde bel boşluğuma çarpıyordu. Efken'in yaşamını hissetmek başımı döndürdü, canlılığını deneyimlemek gözlerimi neredeyse dolduracaktı ama ifademi hızla toparlayarak, "Bırak beni," dedim.

"Bırakırsam omuriliğini yaralayıp felç kalabilirsin. Bu senin gibi sürüngen doğasına sahip biri için bile kötü olurdu," dedi buz gibi bir sesle.

"Çok teşekkür ederim, neredeyse iyi kalpli biri olduğunu düşüneceğim," dedim sert bir alayla.

Bakışları tekrar gözlerimden düşüp dudaklarıma tutunduğunda, bir adım yukarı çıkıp onun dokunuşundan sıyrılarak kurtuldum.

"Sana zarar verecekmişim gibi diken üstünde durmana gerek yok," dedi sertçe. "Sana bir şey yapmayacağım."

"Senin için başka bir şey mi ifade ediyorum? Bir parçanı susturmak için bir oyuncaktan fazlası mıyım?" diye sordum birdenbire.

Bu soru onun için beklenmedikti ama bu defa kaçmadı, beni püskürtmeye çalışmadı, bir parçasına sığınıp onun arkasına gizlenmedi.

Doğrudan gözlerime baktı ve "Sen bende ne olduğunu, sen benim için kim olduğunu çok iyi biliyorsun, saftirik yılan," diye mırıldandı güçlü sesiyle. "Elindeki ateşi göğsüme bastırıp durma, ne olursun."

Durdum, bir anlığına karşımda bir yabancı değil de daima göğsüme bastığım o adam var gibi hissettim. Başını sağ omzuna yatırıp, ruhsuz bakan mavi gözlerini yüzümde dolaştırdı ve ona hiç uymayacak bir cümle kurarak geceyi başıma yıktı.

Onun manipülasyonu muydu bu? Yoksa gerçek duyguları mıydı? Yoksa oradan bir şekilde bana uzanan hâlâ Efken miydi? Kalbim allak bullak oldu ama ifademin allak bullak olmasına izin vermedim. İçimde yarattığı büyük dağınıklığı görmesine izin veremezdim.

Planıma tutunmaya çalıştım, onu kandırmak kolay olmayabilirdi, beni manipüle etmeye çalışıyor da olabilirdi, bu yüzden ipleri asılıp öne geçmek için çabaladım.

"Kimseye zarar vermediğini görürsem, sana inanırım ve seninle gelirim. Dışarıdaki kaosa son ver," dedim teslim oluyormuş gibi.

Duraksar gibi oldu ama kendini kolayca toparladı. "Kızıl Megaları korumaktan vaz mı geçiyorsun?"

Kolay pes etmiş gibi görünmemek adına, "Hayır," dedim, "şartların üzerinden yeniden geçeceğiz. Sana ihanet etmediğimi gördüğünde belki de bu kararından vazgeçersin."

Tek kaşını kaldırıp, "Benimle oynuyor musun, saftirik yılan?" diye sordu, sesinden anladığım kadarıyla bundan kendisi de tam olarak emin değildi.

"Bana gerçekten bu karmaşayı durdurabileceğini kanıtlamadığın sürece, seninle oynayıp oynamadığımı asla bilmeyeceksin, Ölüm Yıldızı," diyerek açık bir kapı bırakıp ona sırtımı döndüm ve basamakları tırmanmaya başladım.

Arkamdan baktığını hissettim. Ben gözden kaybolduğumda, artık o basamaklarda ne gölgem ne de izim kalmadığında bile onun orada durup, arkamda bıraktığım boşluğa baktığını hissettim.

Odaya girip yatağın ucuna oturduğumda artık emin olduğum bir şey varsa, bu da Nemesis'in aklını karıştırdığımdı. Ve yine emin olduğum bir diğer şey, Nemesis'in de benim aklımı karıştırdığıydı.

Şimdi kendini bana kanıtlamak adına ortadaki kaosu biraz olsun dindirecekti, ben de fırsatını yakaladığım anda buradan kaçmanın bir yolunu bulmalıydım. Beni daha fazla manipüle etmesine izin veremezdim. İlk atağını bu gece yapmıştı ve durmayacak, Efken'e olan hislerimi kullanmaya devam edecekti. Buna izin veremezdim, buna inanamazdım; kalbimin enayisi olamazdım.

En hızlı şekilde kardeşimi ve hatta tüm ailemi güvenli bir yere taşıdıktan sonra o Kızıl Megalara ulaşmadan, Kızıl Megaların peşine düşmeliydim. Gözlerimde birdenbire biriken yaşlara anlam yükleyemedim. Yas tutmaya fırsatım bile olmayacakmış hissi bir cemre gibi göğsümün ortasına düştü. Efken'i yok etmenin yolunu mu arıyordum? Bunu mu yapacaktım? Bunu yapabilecek miydim?

Yalnız kaldığım an gözyaşlarının gözlerimi esir düşüreceğini ve canım çekilene dek ağlayacağımı biliyordum ama bu kadar erken olmasını beklemiyordum. Yatağa devrilip, bacaklarımı yukarı alarak dizlerimi göğsüme dayadım ve annemin karnındaki şeklimi alarak bu

karanlık dünyada küçücük kaldım. Ağladım. Başka yapabilecek hiçbir şeyim yoktu.

Efken bu yola çıkarken kendini yok etmeyi kafasına koymuştu.

Yapamamıştı.

Sanırım sıra benimdi.

Nemesis ölmezse tüm soylar kuruyacak, Nemesis ölmezse tüm soylar öldürülecek, Nemesis ölmezse değişen iklimin ardından dünya ortadan ikiye kırılacak; kabul et Mahinev, Nemesis bu dünyaya çarpmış bir Ölüm Yıldızı ve söndürülmediği müddetçe, yok etmeye devam edecek.

Ve henüz, yok etmeye başlamadı bile.

Geçen iki gün, sessizliği getirdi. İnternet ortamı bile sessizdi çünkü güç kaynakları büyük ölçüde azaldığı, hatta tükenmenin eşiğine geldiği için kullanıcıların çoğunun profili bir ölünün günlüğü gibi bomboş kalmıştı. Nemesis sözünü tutmuş, gölgeleri şehirden çekmişti ama insanların paniği sona ermemişti, Doğaüstü Askeri'nin söylediklerine kulak veren insanların kutsal alanlara yönelip çadır kurdukları ve evden çıkamayanların da evlerini dini alanlara çevirdiğinin haberi internette kısa bir flood hâlinde görsellerle zenginleştirilerek paylaşılmıştı. İnternette azalan kullanıcı sayısına rağmen çok sayıda isyan edip yalanlayan, yeni komplo teorileri ortaya atarak birkaç kişinin beynini yıkamaya çalışanlar da vardı. Sosyal paylaşım sitelerinden birisi ikiye bölünmüş durumdaydı, bin kişiden az insanın aktif olmasına rağmen ikiye bölünen grup arasında sürekli bir atışma zuhur ediyor, inananlar ve inanmayanlar birbirlerine yeni kanıtlar gönderip duruyordu.

Öte yandan gölgelerin şehirden çekilmiş olması, kargaşayı azaltır sanmıştım ama denk geldiğim bir haberde, yerin altından kalabalık yılan gruplarının çıktığını okumuştum. Yılanların ilk kez ortaya çıkmadığını biliyordum ama bir gece içinde çok sayıda yılan ihbarı, azınlığı paniğe sürüklemişti. Çoğu kişi bunu deprem olarak yorumluyordu, çoğu kişiyse yorumsuzdu ve sadece korkuyordu. Görüntülerden birinde ortada koca bir elips oluşturan yaklaşık yüz yılan birbirine

dolanmış hâldeydi. Fotoğraf uzaktan çekilmiş olsa da yılanların sayıca fazla olmasını göz önünde bulundurarak oluşturdukları elipsin ne kadar büyük olduğunu tahmin edebiliyordum.

Birkaç günü burada geçirmiş olmam, sarnıçta keşfettiğim yeni gücün son olmadığını, başka güçlerin de uyanışa geçerek bedenimi donatmaya başladığını daha net hissetmemi sağlamıştı. İçimde kaynayan, çatırdayarak volkan gibi taşmayı bekleyen güçlerin, derimin altında bıçak gibi ilerlediğini hissediyordum. Artık ateş yakmam için dokunmam gerekmiyordu mesela, bunu gözlerimi mumun fitilinin ucuna dokundurup birkaç saniye odaklandığımda ve mum birdenbire alev alarak yanmaya başladığında keşfetmiştim. Sivri bir şekilde törpülediğim, kırılması imkânsız gibi sert olan tırnaklarımın iç kısımlarından yılan zehri aktığını da su içtiğim bardağın ağız kısmında parmaklarımı gezdirirken birdenbire fışkıran zehrin suya karıştığını gördüğümde keşfetmiştim. Yeni bir dirilişin ortasındaydım, kaos dört bir yanımı sarmış hâldeyken Mega güçlerim şahlanarak bedenimin içinden dışıma yansıyordu.

O akşamüzeri, haberleri okuduktan sonra yatağın ucunda oturmuş boşluğu izlerken, Efken'in o Dört Gölge Kapısı'ndan içeri girip savaşarak kazandığı ve bana verdiği hediyenin devreye girmesini beklemiyordum. O güç birdenbire kulaklarımda çınladı. Niyet anlamak gücü... Bir şekilde değişime uğrayan bu güç, bir başkasının niyetini değil de kendi içime gömülmüş, bilmediğim bir niyeti fark etmemi sağladı. Saklanan gücümü fark etmemi sağladı. Tüylerim diken diken olmuş yatağın ucunda otururken, henüz keşfetmediğim bir gücüm daha olduğunu bana Efken'in armağanı göstermişti.

Efken burada değildi ama bana verdiği hediye, Efken'e ait bir el olup bana çıkış yolunu göstermişti.

Neredeyse omzumda onun elini hissetmiş gibi sarsıldım, ağlamak ve hatta yalvarmak, geri gelmesi için çığlık çığlığa boşluğa bağırmak istedim çünkü biliyordum, artık bağırabileceğim boşluk dışında hiçbir şey yoktu.

Bir görü zihnimin duvarını tırmaladı.

Karanlığı aydınlatan mumun ışığı oldu. Mumun ışığı, kadının yüzüne çarparak çehresinde bir aydınlık doğurdu. Güzel, safir rengi gözleri vardı ve tam ortasındaki göz bebeği uzun, ince bir elips biçimindeydi. Eski taştan yapılma oyma duvarların ortasında durmuşlardı ve yaşlı ama oldukça güzel kadın sırtına mahzenin karanlığını almıştı. Sesleri yankılı duyuluyor, saniyede bir tavandan yere damlayan su damlaları, biriktirdiği küçük gölcüğün içine düşerek patlıyordu.

"Elbette Olivin," dedi yaşlı Mar Kadını. Turuncu, bukle bukle saçları belinin altına uzanıyor, zayıf kalçalarını örtüyordu. Yaşlanmayı kabul etmiş olmasına rağmen oldukça sağlıklıydı, cildi hoş bir ışıkla parlıyordu. "Portal açmak yalnızca kraliçemize mahsustur. Tılsımlar yalnızca onun zihninin içinde açık bir hazine kapağıdır. Diğer tüm Marların zihinleri mühürlüdür, portalı oluşturacak tılsımı asla bilmezler. Bilmeye kalkışacak, mührü bozacak olurlarsa da bunu canlarıyla öderler. Çünkü portal, yalnızca kraliçeye özeldir, ona bahşedilmiş bir güçtür."

Karşısındaki genç Mar, "Olur da bir Mar mührü kıracak olursa, ölüm onun kaçınılmaz kaderi midir efendim?" diye sordu.

Gölgeleri taş duvarlarda oynadı, büyüdü, daraldı, küçüldü, titredi ve devleşti. "Ah küçük kızım," dedi, "hangi Mar ki bir insan olarak yaşamayı seçer, o zaman zihnindeki portal tılsımı çözülür. Portalı kullandıktan sonra da kötü kaderi onu takip eder ve sonunda ölür. Lakin hâlâ bir Mar iken portal açacak olursan, eğer kraliçe değilsen, mührü de kırıp tılsımlara ulaşmış isen, portal tamamlandıktan sonra içinden geçerken yanarak can verir, altında uykuya daldığın toprağa bu defa çürümek için girersin. Sakın ola ki aklından geçirme. Portal yalnız ve yalnız Mēness'in sahip olabileceği güçtür. Sana ait olmayana elini uzatırsan, kader seni cezalandırır. Zaten mührü kırmak, imkânsıza yakındır."

Genç Mar, "Çok yaşasın Yüce Mēness," dedi.

Yaşlı kadın gülümsedi. "Çok yaşasın."

Görü birdenbire etrafa çarparak kayboldu. Marların zihinlerinde mühürlü bir şekilde uyuyan portal tılsımlarının kafamın içinde çark-

lar gibi döndüğünü fark ettim. Karanlık imgeler gözlerimin önünde siyah gölgeler şeklinde belirip kayboluyor, sıralamayı ezberlememi ister gibi ahenkle birbirlerine çarpıyorlardı.

Koca evrende portal açabilen sadece Zamanın Hükümdarı İbrahim değildi, aynı zamanda Nemesis ve yılanların kraliçesi olan Mēness'in de bu güce sahip olduğunu artık biliyordum. Oldukça karanlık tılsımlardı bunlar, her biri ölümün temsilcisiydi, tek bir yanlışta bedeni parçalara bölebilir, ruhu karanlıkta kaybederek geriye boş bir beden bırakabilirdi. Belki açtığım portal beni Varta'ya götürecek güce sahip olamayabilirdi ama en azından şu an gitmem gereken yere gitmemi sağlardı.

Gözlerim duvardaki köstekli saate takıldı.

Nemesis şafağa yakın saatlerde malikâneye dönüyordu ve henüz gece gökyüzünün üzerindeki yerini almamıştı. Ailemi saklamak için yaklaşık beş ya da altı saatim olabilirdi. Hızlı olursam, onları güvenli bir yere taşıyabilirdim. İlahi bir güçle korunmaya alınmış bir sığınakta güvende olurlardı. Sonrasında da Nemesis, Efken'in yarattığı korunmayı bozamadan ondan daha hızlı davranır, Kızıl Megaların peşine düşerdim. Hâlâ bir şansım vardı.

Şans sandığım şey, beni sevdiğim adamın ölümüne sürüklüyordu ama bu gerçekleştikten sonra, biliyordum ki seçimim Mēness'inkiyle aynı olacaktı.

Yerdeki kaşmir halıyı kenara sürüklerken kendime ikinci kez düşünme payı bırakmadım. Gözlerim yerdeki pürüzsüz zemine dokunduğunda kalbimin atışları yavaşladı.

Kanım gerekiyordu. Dişimi bileğime takıp, sivrilen dişimi bir bıçak gibi kullanarak bileğimde beni öldürmeyecek ama bolca kanı dışarı bırakacak bir yarık açtım.

Zihnimi toparlamaya çalıştım. İmgeler yeniden karanlıkla geldi. Gözlerimin geriye gittiğini ve gözlerimin beyazının tüm göz çukurumu kapladığını hissettim. Bileğimden yere akan kanla, gözlerim geriye kaymış bir hâlde tılsımı fısıldamaya başladım.

"Mana izcelsme ir no tumsas. Čūsku šņākšana izaug mežā." Kanım yavaşça yere damladı, gözlerim geriye dönmüş hâldeyken bile

yerde yılan gibi hareket eden kanımı görebildim. Kanım bir daire çizdi, ardından daire ortadan kesildi ve dilleri birbirine değen iki yılan şeklini aldı.

Elimi yere sürttüm, kanımla yılanları dağıttım ve harfleri kazımaya başladım. İmgelerin bana sunduğu tuhaf harfleri en doğru şekilde çizmeye çalışırken gözlerimin çukuru hâlâ bembeyazdı. "Sau saucu tevi. Es saucu augstā tumsā. Visuma durvis man atveras. Zvaigznes spož man, man dzelme, man ceļu norāda," diye fısıldadım çift gelen, çatallı sesimle. Tılsımları bu defa kendi dilimde devam ettirdim.

"Soyum karanlıktan gelir." Bir harf daha çizdim, kanımın soğukluğu parmaklarımın ucunu dondurdu. "Aç o bilinmeyenin kapısını bana." Dizlerimin üzerinde yerde ilerledim, harfleri daha büyük çizmeye başladım. "Geçitler, kapılar, yıldızlar, evrenler, boyutlar, ruhların birbirine sırt döndüğü aynalar, birbirine benzeyen suretler, anahtarlar, daima parıldayan güneş." Parmaklarım daha hızlı hareket etmeye başladı. "Işıktan kolları kara yılanlardan bir güneş. İkizi ışığın ve gölgesi, aynı zamanda o karanlığın yaveri." Şekilleri çizdim, çizdim ve çizdim; son gücümle. Tılsımlar kafamın içinde çözülen düğümler gibi çözülerek, bana doğru yolu göstermeye yemin etmiş gibiydi. Dilimin damağıma arka arkaya vurmasına neden olan başka dilde bir dua mırıldanmaya ve gözlerimin çukurundaki kör edici beyazlıkla çizmeye devam ettim.

Nihayet sona erdiğinde ve gözlerim usulca gözümün beyazının üzerinde süzülerek ortadaki yerini aldığında, soluk soluğa, avuç içlerim yere yaslı, çizdiğim portalın ortasında duruyordum.

Saçlarım öne doğru dağılmış, yüzümü içine almıştı. Nefes nefeseydim. Kanım kan değildi, damarımın içinde yürüyen saf ateşti. Zalim ateşti.

Kafamı sertçe kaldırmamla saçlarım havada şakıyarak sırtıma vurdu ve elips şeklini almış incecik göz bebeklerim, kan rengi gözlerimle karşımda kapalı duran kapıya, ardından içinde durduğum portala baktım.

Yılandan kolları olan bir güneş.

Portalımın şekli buydu.

Portalı açmak için uzun tırnağımın içindeki zehri, güneşin tam ortasına damlattım.

Kıpkırmızı kanımla çizilmiş yılandan kollara sahip güneşin rengi birdenbire gümüşe döndü, ardından karardı ve zifiriye döndü.

Güneşin yılandan kollarının karanlık tıslama sesleri odanın içine yayıldı.

Gözlerimin önünde odayı canlandırdım, boğazımın genişlediğini hissederken kafamı havaya kaldırıp tavana baktım ve bir yılanın boğazımdan aşağı kayarak göğüs kafesime dolandığını hissettim; yılanın derimin altındaki hareketleri dışarıdan gözle görülecek vurgular oluşturdu. Ağzım elimde olmadan açıldı, sivrilen dişlerimin ucundan akan zehrin dilime damladığını hissettim ve hırçın bir dürtüyle tısladım.

Avucumu güneşin ortasına vurarak tıslamamı güçlendirdiğimde, portal birden karanlık bir ışık gibi genişledi, ardından daralıp beni içine alarak püskürttü.

Yandım, dondum, ezildim ve tekrar bir bütün hâline geldiğimde bedenim sertçe yere çarptı. Saçlarım yüzümün ortasını örterek bakışlarımı sakladı ama yüzüme saçılan vahşiliğin farkındaydım. Kanlı ellerimi yere sürterek dizlerimin üzerinde doğrulup, nefesimle saçlarımı ileri doğru üfleyip oluşan küçük aralıktan nerede olduğumu görmeye çalıştım.

Odamdaydım.

"Mahinev!" Çığlıkla beraber kapı açıldı, kan revan içindeki ellerim yere bastırılmış hâlde açılan kapının ardında beliren Crystal'e baktım. Varlığımı anında hissetmesi benim için normaldi ama beni bu hâlde görmek onun için oldukça anormal olsa gerekti.

Ağzımda biriken kanı tükürüp öksürdükten sonra tek dizimi yere bastırıp sarsaklanarak ayağa kalktım.

"Gidiyoruz. Hemen," dedim tek solukta.

Crystal dehşetle bana doğru yaklaşırken arkasında beliren kalabalığa dikkat dahi kesilemedim. Sadece onun ateş rengi gözlerine bakıyordum ve büyük ihtimalle, ilk kez bir insan değil, vahşi bir hayvan gibi görünüyordum.

Annemi almak için geldiğim evde, bütün arkadaşlarımı bulmayı beklemiyordum. Bir diğer beklemediğim şey ise annemin beni kan revan içinde, insanlıktan çıkmış bir hâldeyken gördüğünde sandığım kadar şaşırmamış olmasıydı. Crystal ve Vitali, kutsal bir alan oluşturarak gölgelerin saldırısından korunmanın bir yolunu kısa süreliğine de olsa bulmuşlardı.

Babam beni gördüğünde kollarının arasına almak istemişti ama tek yaptığım elimi kaldırıp aramıza duvar örerek, "Hazırlanın," demek olmuştu çünkü yeterince dehşet içindeydim. Babam, verdiğim kararı görmüş olmalıydı.

Hızlıca yapılan çantaları izlerken kurumuş kanımın lekelediği elimde tuttuğum bardakla, salonun ortasında cansız bir heykel gibi dikiliyordum. İlk kez deneyimlediğim bu güç, çok kısa bir mesafe için kullandığımda bile beni bu denli parçalamışsa, onu bir daha kullanabilir miydim?

İbrahim tedirgin bir şekilde yanıma yaklaşırken, "Mahinev," dedi, sesi ciddiydi. Bakışlarım onunkilerle buluştuğunda sertçe yutkunup, "Bunu nasıl yapabildin?" diye sordu sessizce.

"Bu zaten benim mayamda olan bir şeymiş," diye fısıldadım. Bir sonraki cümleyi bekledi ama kurmadım, sadece donuk gözlerle İbrahim'in gözlerinin içine baktım.

İbrahim sessizce, "O tamamen gitmiş mi?" diye sordu.

"O sadece uyanmış," dedim donuk bir sesle. İbrahim'in gözlerinde bin parçaya bölünmüş bir duygu gördüm. Bu hayal kırıklığı mıydı? Benim gibi o da tutunmuş olmalıydı. Efken'i uyandırıp yeniden kendine getirebileceğimiz ihtimaline benim gibi tutunmuş, körü körüne buna inanmıştı.

Annem titreyen elleriyle çantayı koltuğun üzerine bırakırken, "Her şey tamam," diye fısıldadı. Artık muskaların bir işe yaramadığını görebiliyordum. Annem, bunca zaman hiçbir şey bilmeden yaşadığı bu evin içinde kızıyla yeniden tanışıyordu.

Vitali, "Kraliçe," dediğinde annem sertçe yutkunarak Vitali'ye ve sonra da bana baktı. "Bir sığınak yaratmak saatlerimizi alabilir. Özellikle de ilahi korumaya sahip bir sığınak. Vaktimiz var mı?"

"Şafağa kadar diye düşünüyorum," dedim donuk bir sesle. Annem sessizce bana bakmaya devam ediyor, alamadığı cevaplar onu darmaduman etse de ağzını bıçak açmıyordu.

Yaren, oturduğu berjerin üzerinden kalkıp, uykusuzluktan çökmüş göz altlarını parmaklarıyla ezerek, "Kararını verdin sanırım," dedi bana ama sesinde biraz olsun yargılama yoktu. Sanırım artık o da ona verilen hediyeyi kullanıyor, hissetme gücünün ona açtığı pencereden bakıyordu. O da artık Nemesis'in yok edilmesi gerektiğini hissediyordu.

"Bu benim seçimim değildi, Yaren," dedim sessizce. "Bu abinin seçimiydi. En başından beri bunu planlamıştı. Ben yapmasaydım, o zaten bunu yapacaktı." Çenemi diktim, beni ağlatacak kadar kuvvetli bu hissi, içimdeki vahşi gücün arkasına iterek gizledim.

Her aldığım nefeste, kalbim biraz daha ufalanıyormuş gibi hissediyordum.

"Çıkalım," dedi babam.

"Sığınak olarak nereyi kullanacağız, bu belli mi?" diye soran Miran'dı, çatık kaşlarla doğrudan babamın gözlerinin içine bakıyordu. Annem bu defa Miran'a baktı, sertçe yutkunup bakışlarını babama çevirdi; tüm bunlar onun için çok yeniydi.

"Evet," dedi babam. "İki kutsal alanın tam ortasında bir sığınağımız var. Orayı kendimize ait daha özel bir ibadet alanına çevirirsek, koruma büyüleriyle de güçlendirerek tehlikeyi uzun süre dışarıda tutarız." Gözlerini bana çevirdi. "Sonrası sana kalmış."

"Nemesis, Efken'in, yani bir nevi kendisinin yaptığı koruma büyüsünü bozamıyor henüz," dedim kendimden emin bir sesle. "Yani kurtların tamamı güvende. Şimdilik. Hızlı olmalıyım ve onları bir araya getirmeliyim."

Koca bir sessizlik, benim kendimden emin bir şekilde kurduğum bu cümlelerin hemen ardından doğarak beni kaderimle yüzleştirdi.

Bakışlarımı Mahzar'a çevirip, "Güvendesin," dedim ama bu Mahzar'ın biraz olsun umurunda değil gibiydi. Kendi güvenliğini değil, benim ve ailemizin güvenliğini düşünüyor olmalıydı.

Oysa tehdit altında olan oydu.

İbrahim, "Vakit kaybetmememiz adına hançeri kullanıp bir portal açacağım," diyecekti ki babam başını iki yana sallayarak bakışlarını İbrahim'e dikti ve onu susturdu.

"Mahinev, kraliçenin portalını kullandı," dedi babam, bunu biliyor olması beni şaşkına uğratmadı; artık tuhaf karşılamıyordum, hatta babamın benim hâlâ bilmediğim binlerce şey bildiğini hissedebiliyordum. "Kraliçenin açtığı portal, senin açtığından da Nemesis'in açtığından da daha fazla enerji açığa çıkarır. Bu evde yeni bir portal açılacak olursa, doğrudan konumumuzu bildirmiş oluruz. O yüzden belli bir yere kadar arabayla ilerleyelim, enerjinin kırıldığı ormanlık bir alan bulduğumuzda da arabaları bırakıp portaldan geçeriz."

Annem dili tutulmuş gibiydi, sadece babama bakıyor, kollarını bedenine sarmış, ne olduğunu algılamaya çalışıyordu. Onu bağrıma basmak, her şeyin geçeceğini söylemek, biraz olsun soru işaretlerini gidermek istedim ama yapamadım; ne bağrıma basacak gücüm vardı ne her şey geçecekti ne de soru işaretlerini giderebilecektim. Çünkü gördükleri, henüz hiçbir şeydi.

Yine de sessizdi. Bağırıp çağırmıyor, sorular sormuyor, dehşet içinde oradan oraya saldırmıyordu. Sadece titriyor, anlamaya çalışıyor ve çok korkuyordu.

"Çıkalım öyleyse," dedi Crystal elinde çantayla kapıya yönelirken.

Hatem benden bir komut bekliyor gibi gümüş rengi gözlerini gözlerime diktiğinde içim acıdı. Kimsesiz kalmış gibiydi ve artık benden başka kimseden komut almayacağına emindim; tutunduğu tek şey bendim. Bu canımı daha da acıttı.

"Gidelim, Hatem," dedim sessizce.

Başını aşağı yukarı sadık bir şekilde salladı.

Annem üzerimdeki uzun, kana bulanmış krem rengi elbiseye ve ardından kana bulanmış ellerime çevirdi. Yorum yapmadı ama içten içe ne düşündüğünü biliyordum.

Gece gökyüzüne karanlığı armağan etti. Evin dış kapısı açıldı, herkes yavaşça dışarı çıkmaya başladı.

Babam ve ben yan yanaydık, tam kapıdan çıkacaktım ki babam kurumuş kanla lekeli bileğimi yavaşça kavrayıp beni durdurdu. Gözlerimde durgun bir suyu anımsatan ifadeyle ona baktığımda, babamın gözlerindeki endişe, o suyu dalgalandırmaya çalıştı ama nafileydi. Artık atılan hiçbir taş, suyun yüzeyinde büyük bir halka oluşturamayacaktı. Dalgalarım içimde girdaba dönüşmüş, dışımda koca bir sakinlik bırakmıştı.

"Efken'i öldürmen gerekecek," dedi babam sessizce.

"Biliyorum baba," dedim ve dokunuşundan kurtulup kapıdan çıktım.

Sonra da kendimi öldüreceğim.

20. İHANET YARIĞI

DARGAARD, WINTER

Belki de uzun zamandır güneşin olması gerektiği yerde ay vardı ve geçen onca zamanın sonunda, güneşin dünyayı ısıtmak için değil, ayı aydınlatmak için savaştığını fark ediyordum. Hiç olmadığı anlarda bile, gecenin en kuytusunda, karanlığın kol gezdiği saatlerde, o sürekli olarak ayı aydınlatmaya devam ediyordu.

Efken benim için bir güneşti ve yine fark etmiştim ki, çok uzun zamandır ay olan beni aydınlatmak için savaşıyordu. Şimdi o savaştan mağlup ayrılmış gibi hissediyor muydu? Bir yerlerde hâlâ beni seven bir parçası nefes almaya devam ediyor muydu? Yoksa o tamamen kötü olan parçasına mı dönüşmüştü?

Emin olduğum iki şey vardı, onlardan biri, aldığım bu kararla birlikte dünyanın yıkılmaya başladığıydı ve diğeri de güneş artık görünmeyen bir noktada olsa da ışığıyla ayı aydınlatmayı bırakmadığıydı.

Efken'in bir parçası belki de hâlâ oradaydı. Hâlâ beni aydınlattığına göre, onu göremiyor olsam da varlığını yok sayamazdım; güneş, dünya karanlığa gömülü hâldeyken de orada duruyor olurdu ve ayın ışıltısı bunun en büyük kanıtıydı.

Ama artık onu görmezden gelmek zorundaydım.

Nemesis'in duygularımı kullanarak beni manipüle etmesine izin veremezdim. Efken'in benim güneşim olup önümü aydınlattığı gerçeğini kalbime gömerek bu gerçekle birlikte ölecektim

ama beni kıvrandıran güçlü duygularımın bu savaşın seyrini değiştirmesine izin vermeyecektim.

Annemin alnına dudaklarımı bastırırken gözlerimi yumdum. Kanlı ellerimi koyacak bir yer bulamadım. Canım çok acıyordu, bunu hissediyordum. Mecbur bırakıldığım her şeyin kalbime saplanan oklar olduğunu hissediyordum. Son ok da kalbime girdiğinde ölecektim, bunu artık biliyordum.

Annem gölgelerden korkuyordu, kızının bu hâlinden korkuyordu, dünyanın sürüklendiği kötü sondan korkuyordu, oğlunun başına gelebileceklerden korkuyordu; hiçbir şeyi bilmese de bir annenin yüreğiyle delice korkuyordu. Bir şeylerin yolunda gitmediğini bilse de neler olduğunu tam olarak kestiremiyordu. Korkusunu çekip almayı diledim, tek hissettiği saf bir cesaret olsun istedim ama durum benim için bile böyle değilken, sanırım bunu yapabilmemin imkânı yoktu.

Annem gözlerimin içine soran gözlerle baktı. Ona ruhsuz gözlerle baktım ve "Sığınak şu an için çok daha güvenli anne," dedim

"Belki de dini bir toplanma alanına gitmeliyiz," dedi yüreğindeki korku kırıntısını önüme atarak. "Öyle söylüyorlar. Camiler, kiliseler, medreseler... Buralar güvenli alanlarmış. Belki o zaman sığınağa gerek kalmaz. Topluluk içinde olursak güvende olmaz mıyız?"

"Ben seni zaten güvenli bir yere götürüyorum," dedim annemin omzunu sıkarak. "Güven bana."

Kendi kanına bulanmış kızına güvenebilecek misin anne?

"Sana her zaman güvenirim," dedi annem, ardından bakışlarını önüne indirdi. Gözlerinin kan içindeki ellerime dokunduğunu hissettim. Ruhumdaki vahşet hâlâ oradaydı, güç, dengesiz bir şekilde bedenimin derinliklerinde çınlamayı sürdürüyordu.

Annem tekrar konuştuğunda göğsüm delindi.

"Ama anneler çocuklarını korumalı, çocuklar annelerini değil."

"Sana bu kuraldan kim bahsetti bilmiyorum ama bu benim uyacağım bir kural değil anne," dedim doğrudan, yüzüme çizilen gülümsemenin ruhsuz olduğunu biliyordum. Annem de biliyordu. Kızını tanıyordu. Tanıyor muydu? Yorgun ve tedirgin bakan gözleri gülümsememde takıldı ama yorum yapmadı.

Bakışlarımı babama çevirdim. Annemi ve Miran'ı onun koruması gerekiyordu, Mahzar da benim sorumluluğum altında olacaktı. Babam, annemi yavaşça kolunun altına çekerek arabaya doğru yürütürken bakışlarımı babamın arabasının yanında duran Miran'a çevirdim. Gözleri bir bıçak gibi beni kesse de eskisi kadar suçlayıcı bakmıyordu. Tüm bu felaketleri durdurabilecek olanın ben olduğumu düşündüğünü biliyordum. Öyleydi. Lanet olsun ki öyleydi. Yedi anahtarı bul, sürüyü bir araya getir ve sonra da Nemesis'i cehenneme gönder. Ona göre bu, kulağa oldukça kolay geliyor olmalıydı ama Nemesis'in bir parçasının bendeki yerini bilmiyordu. Artık bunun bir önemi yoktu. Ölecekti işte.

Zoruma gitse de gitmese de bu gerçek beni diri diri toprağa gömüp, etimi şişlerinden geçiriyor olsa da öyleydi. Ölmeliydi.

Yedi Güneş'i Efken'den başka biri bir araya getirebilecekse eğer, bu kesinlikle bendim ve artık herkes bunun farkındaydı. Nemesis de. Ona ihanet etmiştim ve peşime düşecekti, bunu öngörebiliyordum ama biraz olsun korkmuyordum.

Tüm olanları kabul etmiştim etmesine, kaderimi göğsüme bir bronş gibi takacaktım ama kimsenin görmediği, benim gördüğüm bir şey vardı; bu canımı çok acıtıyordu.

Herkesin gözünde o, canavara ait büyük bir parçaydı, canavarın konağıydı, canavarın ta kendisiydi. En başında babamla konuşup kendini kurban etmeyi seçmiş olmasına rağmen o, biliyordum ki şu an babamın gözünde bile bir canavardan fazlası değildi. Herkes Nemesis'in kötülüğünü görüyordu ama peki ya Efken'in fedakârlıkları? İşte konu oraya geldiğinde herkes birdenbire kör oluyordu. Kimseyi suçlamıyordum. Ortada kabul ettiğim bir gerçek vardı. Ölmeliydi. Efken'in de istediği buydu zaten.

Düşüncelerimin birbirine savaş açtıklarını ve bana düşman kesildiklerini hissettim.

Yine de her şeye rağmen, yaşananlara ve yaşanacaklara rağmen daha acı bir şey varsa eğer, bu da herkesin kabullenmiş olmasıydı. Ben hâlâ zorlanıyordum. Yaren bile kabullenmişti. Çünkü Yaren bile Nemesis'in siyah kalbindeki kötülüğü görmüştü. Hissetmişti.

Nemesis'in kalbinde yaşamı imgeleyen atışlar yoktu, onun kalbinin damarları bile yıldırımdandı.

Efken'den eser bile kalmadığına herkes inanmıştı.

Benim zavallı kalbim ise can çekişiyordu. Şiddetle bu gerçeği reddediyordu. Dizlerimin üzerine çöküp kaderimi kusmak istiyordum.

Kötü biri miydim?

Ondan çok çabuk mu vazgeçmiştim?

Savaşmaya değer biri olmadığımı düşünür müydü?

Savaşılacak ne kalmıştı ki geriye? Seçimi o yapmamış mıydı?

Yine de neden onu da kalbimi de çiğneyip geçiyormuş gibi hissediyordum?

Kalbimde bir yerde hâlâ güneş olup beni aydınlatan Efken, sanki sessizce ışığını içime yollayarak bana öyle biri olmadığımı fısıldıyordu. *Hayır,* diyordu. *Sen kötü biri değilsin, beni çiğnemiyorsun, olması gereken bu.*

Onu yok etmeye mecburdum.

Yine de istiyordum. Efken bana geri dönsün istiyordum. Tüm karanlığın içinde bir yıldız gibi parlayarak infilak etmem, parçalara bölünüp ölmem gerekiyorsa bile, onu bir kez daha kendisi olarak görmek istiyordum.

Sadece daldığı kâbustan uyansın, Nemesis'i bastırsın ve beni yeniden kollarının arasına alsın istiyordum. Çok yorgundum, tükenmiş hissediyordum, günden güne bir mum gibi eriyor, kendi ateşimin altında usul usul tükeniyordum.

Direksiyonun başına oturduğumda gözlerim dikiz aynasına dokundu ve arka koltukta oturan Vitali'nin sessiz bakışlarıyla karşılaştım. Gözlerinde bana karşı bir suçlama yoktu ama anlayışı da göremiyordum. Efken'i uyandırabileceğime öyle çok inanmıştım ki herkesin düşüncelerini yok saymıştım. Ve sonunda kabullenmek zorunda kalmıştım. Onu yok etmek için harekete geçen ben olmuştum.

Mahzar, emniyet kemerini bağladı. Hemen yanımda oturuyordu. Gözlerimi Vitali'nin yansımasından çekerek yola çevirdim ve arabayı çalıştırdım. Crystal de İbrahim de sessizlerdi. Bir an evvel babamın bahsettiği sığınağa gitmek istiyordum. Annemi ve kardeşlerimi sığınağa, korumanın en yüksek olduğu o bölgeye bırakmalıydım. Sonra

da gidip kurtları bir araya getirecek, akabinde bu karmaşanın sahibiyle yüzleşecektim. Şansım varsa, bu kez kalbimi açtığımda bana karşılık verecekti. Nemesis olarak değil, Efken olarak. Ona veda etmeme izin verecekti. Bu vedanın kısa süreceğini, arkasından geleceğimi o an bilmeyecekti ama ona veda edebilecektim. Hiç değilse bunu yapabilecektim.

Mahzar derin bir nefes aldıktan sonra, "Abla," dedi, duraksadım ama gözlerimi yoldan ayırmadım. "Bunun işe yarayacağını mı düşünüyorsun? Korunma olduğu için onları bulamayacağım düşünüyorsun ama ya yeni bir planı varsa? Ya Yedi Güneş'i bir araya getiremezsen?"

Son söylediklerini yok sayarak, sadece, "Yaramak zorunda," dedim, sesim ketumdu ama ben dağılmış hâldeydim. Bunu görmesine izin vermedim.

Kendi kanım eklemlerimi geriyordu, yapış yapıştı ve ölümü hatırlatıyordu. Direksiyonu sıktım, yapışkan his çoğaldı. Midem bulanıyordu.

"O adam olduğunu sandığın adam değil, bunu sen de gördün ve anladın," dedi Mahzar sessizce. "Onun karşısına Yedi Güneş ile çıkacak olman bile canını tehlikeye atman demek olacak. Sana karşı her zaman hoşgörülü olmayacaktır. Hele Megaları bir araya getirdiğini görürse... İşte o zaman doğrudan hedefi olacaksın."

"Bir köşede kedi yavrusu gibi titreyip dünyayı mahvedişini mi izleyeyim? Yoksa lideri olmadan uyanışları yarım yamalak olacak olan Yedi Güneş'i bir araya getirip sevdiğim adamı mı öldürteyim?" Soruyu sorarken ses tonum nasıldı bilmiyordum ama yakarışımı duymazdan gelemediler. Arabanın içindeki hava bir anda donuklaştı. Tüm gözlerin ağırlığını üzerimde hissettim ama hiçbir bakışa karşılık veremedim. Kalp atışlarım göğsümün içine batıp çıkan dikenler gibiydi, her atış ardında kanayan bir yara bırakıyordu. "İki ucu boklu değnek, biliyorum ama seni korumam gerekiyorsa eğer, kendim de dahil her şeyi harcarım, Mahzar. Yok edilmesi gereken yok edilecek."

"Nemesis'in bir amaca ihtiyacı bile yok, o Ölüm Yıldızı ve yıkmak, yok etmek için var oldu," dedi Vitali. "Doğasında yok etmek olan bir varlığı aşkınla mı uyandıracağım düşünüyordun? Seni alıkoydu, daha kötüsü seni öldürebilirdi. Gerçeği görmen için buna maruz kalman mı

gerekiyordu?" İlk kez beni yargılıyor gibi konuşuyordu. Kalbim acısa da yüzümdeki ciddi ifade solmadı. "Bu işin sonunda eğer hızlı olmazsan ve kalbine kulağını tıkamazsan, o adam seni öldürecek Mahinev ve buna hiçbirimiz engel olamayacağız çünkü onun kadar güçlü değiliz."

"Bana bunu yapmaz. En azından ben Yedi Güneş'i bir araya getirene dek," dediğimde Crystal, "Sana olan zaafını nereye kadar kullanabilirsin ki?" diye sordu haklı olarak. Sonunda onu da öfkelendirmiş olmalıydım. "Sürekli ayağına dolandığını düşünmeye başladığında seni de gözden çıkarabilir. Yedi Güneş'i senin uyandıracağına inandığı tek bir anda seni hiç düşünmeden öldürebilir. Üzgünüm fakat o artık Efken değil."

"Biliyorum, anladım! Değil, tamam. O Efken falan değil. Bunu gözlerimle gördüm zaten! Onu uyandıramayacağımı anladım, tamam!" dediğimde Mahzar'ın gözlerini devirdiğini hissettim ama öfkelenmek istemediğim için ona bakmadım. "Ben onun gözlerinde gördüğümü sandım. Bu bir sanrı ya da hayal değildi. Hâlâ oradaydı. Öyle sandım. Tek bir andı belki, tek bir bakıştı ama hâlâ oradaydı. Ama anladım ve artık buna tutunmuyorum. Beni manipüle etmesine izin vermeyeceğim. Gerekeni yapacağım, beni anladınız mı?"

"Nemesis bir canavar," dedi Vitali. "Güçlü ve manipülatif. Seni kolaylıkla kandırdı belki de ve şimdi onu kandıran sen oldun." Vitali yaptığım her şeyi biliyor gibiydi. "Peşine düşecek, Mahinev. Hem de oldukça öfkeli bir şekilde. Kurtların yeri belli olana dek sen de sığınakta kalmalısın."

"Sığınakta falan kalmayacağım. Kurtların izini sürmeden onları bulamayız. Babam bile yerlerinden tam olarak emin değil. Yani onları arayacağım. Sesinizi kesseniz iyi edersiniz," dedim ketum bir şekilde. "Çünkü burada kararları ben veriyorum. Peşime mi düşecek? Buyursun düşsün, dünya kaç bucakmış öğrenmedi henüz."

"Pekâlâ, Bayan İntihara Teşebbüs," dedi Vitali. "Ne yaparsan yap."

"Ayrıca şu an bir karar vermiyoruz farkındaysan, kör Mahinev," dedi İbrahim sonunda patlayarak. "Düşüncelerimizi belirtiyoruz. Sığınak güvenli. En azından şimdilik."

"Düşünceleriniz Nemesis'in beni öldüreceği yönünde."

İbrahim ve Vitali aynı anda, "Evet," dediler.

Öfkeyle, "Onu kandırmaya devam edebilirim. Kızıl Megaları bir araya getirene dek onun gazabından korunabilirim. Ondan korktuğum falan yok benim!" dedim.

Crystal, "Onu nasıl kandırdın bilmiyorum ama şu an buradasın ve kardeşini sığınağa kaçırıyorsun. Yani Yedi Güneş'i birleştirmek için harekete geçtiğini anlayacak. Sonra ne olacak? Seni hedef alacak. Kendini hedef tahtasına koyamazsın, sana olan zaafına güvenemezsin. O herif bir canavar. Tamam, biraz acımasızca konuştuğumuzun farkındayım ama şu sokağa bir bak," dedi parmağını cama uzatarak. "Şehirde insan yok. Herkes sığınacak, saklanacak bir yer arıyor. Gölgeler dışarıda kol geziyor ve bunun tek bir sorumlusu var. Adını söylememe gerek var mı? Baş harfini vereyim mi? Sığınakta kalmak zorundasın. En azından şimdilik!"

"Şu salağı susturur musunuz?" diye sorduğumda Crystal, "İnanamıyorum, aynaya mı bakıyorsun?" diye karşılık verdi.

İbrahim, "Nato kafa nato mermer," diye söylendi. "Hiç değilse bırak, biz iz sürelim. Sen ölürsen Yedi Güneş'i kim bir araya getirecek?"

Normal şartlarda daima trafiğin sıkışık olduğu o köprüde şimdi sadece benim ve babamın arabası ilerliyordu. Arabayı biraz daha hızlandırdım fakat karanlık yolda yayılan, bir su gibi ilerleyerek büyüyen o siyah, dev kurt gölgesini gördüğümde aniden frene bastım. Babamın arabasının tekerleklerinden çıkan çığlık benzeri sesin hemen arkası koca bir sessizlikti; donmuş hâlde büyüyen gölgeye bakakaldım ve diğerlerinin de benden farksız olduğunu biliyordum.

Gölge metrelerce büyüdü. Hemen diğer ucunda bir insan silüeti olduğunu gördüm. Yere düşen büyük kurt gölgesi, aslında o insan figürüne aitti. Figür bize doğru hareket etmeye başladığında gölge biraz daha genişleyerek neredeyse arabanın üzerine kadar geldi. Gölgenin sahibinin Nemesis olduğunu fark etmem çok uzun sürmedi. Yere düşen gölgesi, efsanevi Mega Alfa formuna aitti ama gölgenin üzerinde ilerleyen kendi bedeniydi.

"Bu orospu çocuğunun derdi ne?" diye hırladı Crystal, korktuğunu hissettim çünkü Nemesis'in şakası olmadığını biliyordu. "Arabayı çalıştır, gidelim buradan."

Vitali, "Savaşmak için burada değil," dediğinde duraksadım, Crystal Vitali'ye dehşetle baktı. "Mahinev'i almak için burada."

"Avucunu yalar!" Crystal yumruklarını sıktı. "Onun o beyaz ışığından korkacağımı düşünüyorsa, henüz çıngırağımla tanışmamış demektir."

Sessizce, "Seni az daha öldürüyordu, hem de kendi formunu almadığı hâlde," dediğimde Crystal suspus oldu.

Babamın arabadan indiğini gördüğümde hızla emniyet kemerimi çözdüm. Mahzar da emniyet kemerini çözmeye yeltendi ama sertçe, "Aklından bile geçirme!" diye uyardım. Nabzım derimi yırtıp dışarı taşacak gibi vahşileşmişti. Mahzar'ın bakışları yüzümde asılı kaldı ve parmaklarının hareketleri yavaşladı. "Arabadan inmiyorsun. Her ne olursa olsun burada kalacaksın. Beni duydun mu?"

Mahzar gözlerimin içine uzun uzun baktı. Kanlı elimi yanağına kaydırıp, "Burada kal," diye fısıldadım güven veren bir sesle. "İyi olacağım."

"Onunla gitme. Seni öldürecek."

"Seni bırakıp hiçbir yere gitmem," dedim parmaklarımı yüzünden usulca kaydırıp çekerken. Bakışlarım Crystal'e çevrildi. Altın rengi gözleri, kızıllarımla buluştuğunda, göz bebeklerimiz nabız gibi genişleyip söndü. Mahzar'ı ona emanet ediyordum, bunu gördü ama sesini çıkarmadı; yine de perişan hissettiğini biliyordum.

Arabadan inerken Vitali bir şey diyecek gibi oldu ama sonra kelimeleri yutmayı seçti. Ne söyleyeceğini merak etsem de belki de duymamış olmam çok daha iyiydi. Arabadan inmemle, soğuğa alışkın bedenimi birdenbire saran o kıvılcım gibi his titrememe neden oldu; buzdan bir ateş gibi içimde dolaşan hissi yok saymaya çalışsam da bu güçtü. Efken, yani Nemesis ileride duruyor, gölgesi bir bina boyutunda önümüzde uzanıyorken bize bakıyordu. Babam büyük adımlarla yanımda bitti. Tam önüme geçip beni arkasına alacaktı ki elimi kal-

dırıp babamın karnına bastırarak onu durdurdum ve gözlerinin içine baktım.

"Savaşmak için burada değilmiş. Vitali öyle söyledi."

Beni istiyor.

Ona ihanet ettim ve beni öldürecek.

Bunu yapamaz sanıyordum ama yapabilir.

O benim sevdiğim adam değil.

"O zaman neden burada?" Babamın kızıl gözlerindeki öfkeyi gördüm. Kendimi çok çaresiz hissettim. Buruk bir gülümsemeyle babamın gözlerinin içine baktım.

"Bir kraliçeye yakışmayacak davranışlar sergiliyorum, değil mi? Daha korkusuz olmam gerek. O artık Efken değil. Ona karşı biraz bile merhamet hissetmemeliyim, değil mi?" Sorularım kendimi çok çaresiz hissetmeme neden oldu ve bu duygudan iğrendim.

Babam burnundan sert bir soluk verdikten sonra, "Anneni ne kadar sevdiğimi bilseydin, bana aşk ve görev ile ilgili sorular sormazdın," dedi. "Ben görevi bir çöp gibi buruşturup kenara fırlatalı yıllar oluyor."

"Beni anladığını mı söylüyorsun?"

"Annen beni öldürmeye çalışmadı, Mahinev," diye fısıldadı babam, ardından gözlerini Nemesis'e çevirdi. "Ama o senin canını istiyor."

Tam ağzımı açacaktım ki Nemesis, "Bu kanıya nereden vardığınızı sormak isterim," diye söze girdi.

Babam, "Yedi Güneş için feda etmeyeceğin kimse yok, bilmiyor muyum sanıyorsun?" diye sorduğunda Nemesis başını sol omzuna yatırıp, "Yedi Güneş'i uyandırabilecek güçte bir kadın olduğu için onu öldüreceğimi düşünüyorsunuz, anladım," diye mırıldandı. Sesi alaycı mıydı yoksa ciddi bir şekilde mi konuşuyordu anlamak mümkün dahi değildi.

"Yapmayacağını söyleyebilir misin?" Babam öne doğru bir adım attığında onu durduramadım. "Mahinev Yedi Güneş'i uyandırabilecek, senin yerine onlara öncülük edebilecek biri, bu seni korkutuyor mu? Kızımı duygularla zehirlemeye çalışacaksan eğer, sana söylemeliyim ki ben senin gerçek yüzünü görüyorum."

"Çok yakışıklı olan yüzümü mü?"

"Biraz daha konuşacak olursan dağılacak olan yüzünü," dedi babam hiç düşünmeden.

Nemesis güldü. "Dağıtabilecek olsan şimdiye kadar durur muydun?"

Babamın genzinden yükselen o sesi duydum, Nemesis de duydu. Uyuyan kurt uyanırsa Nemesis için pek iyi olmaz gibi geliyordu. Yedi Güneş'in sahip olduğu tüm güçlerin toplamı babamda vardı. Nemesis de karşısındaki pek de yaşlı görünmeyen bu adamın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu. İstese babamı öldürür müydü? Onu durduran neydi? Ben değildim, nedense bunu hissedebiliyordum. Belki de babam, yedi günahın da sahibi olduğu için öldürülmesi çok zor biriydi; belki de Nemesis'in babamla ilgili sakladığı bir sırrı vardı. Babama uzun uzun baktı. Babam ise hiç konuşmadı, sadece ona uzanan tehlikeli bakışlara aynı sertlikle karşılık verdi.

"Gölgeleri geri çekerim," dedi Nemesis bir anda. Babam duraksadı, ben de duraksadım. "Tek bir şartla."

Babam, "Seninle pazarlık masasına oturmayacağım," dediğinde Nemesis güldü ama bu kez gülüşünde alay yoktu.

"Onun farkındayım, Aykan Demir. Yine de beni dinlemeni rica edeceğim."

"Şartın ne?" diye sordum sertçe, Nemesis'in bakışları bana dokundu, bana öyle derin baktı ki kafamı kurcalayan bu bakış yüzünden dizlerimin üzerine çöküp kusmaya başlayacağımı düşündüm.

"Kızını alacağım," dedi Nemesis, kanımın damarlarımın içinde daha yavaş hareket etmeye başladığını hissettim. "Sendeki anahtarı bana vereceksin. Ve sonra da et torbasından ibaret insanları azat edeceğim. Gölgeler geri çekilecek, insanlar özgür kalacak, kara kış nihayet şehrinizi terk edecek."

Babam neredeyse kahkaha atacaktı ama kendini tuttu. "Senin gibi bir canavara kızımı mı verecekmişim? Neden? Onu öldürmen için mi?" Sorusu onu bir defa daha güldürdü. "Tek bir anahtar seni nasıl oluyor da korkutmaya yetiyor? Geri kalan altı tanesi açığa bile çıkmadı."

"Bir tanesi eksik olursa, altısı açığa çıktığında da bir anlamı kalmaz, değil mi? Madem kurtları benim yarattığım koruma yüzünden bulamıyorum, o hâlde korumayı bozana dek şimdilik anahtarı alayım." Nemesis karanlık bir gülümsemeyle doğrudan babamın gözlerinin içine bakıyordu. "Sana başka bir yol bırakmıyorum, Aykan Demir. Kızın ve anahtarın. Başka seçenek yok. Pazarlık yok."

"Benden bir malmışım gibi söz etmeyi kessen iyi edersin," dediğimde Nemesis'in bakışları bir rüzgâr gibi eserek bana dokundu. İşte yine o gözler, hiç kimseye bakmadığı kadar derin bir şekilde benimkilere bakıyordu. Anlamların yıkıcılığından kaçamadım. Derinliği mezarım gibi hissettirdi. İhanetten hoşlanmadığını o bakışlarda gördüm. Kaçtığım için öfkeliydi. Benimle ne yapacağını bilmiyor gibi bir hâli vardı.

"Anahtarı alırız, birlikte uzaklara gideriz. Ettiğin ihaneti unuturum." Gözlerimin içine uzunca bir süre daha baktı. "Sen, benim tatlı bağımlılığım, senin için yıldızları söndürebilirim. Bir yıldız olduğum hâlde, sönecekler listesinde en başa kendi adımı yazabilirim."

Bu cümleyi duymayı beklemiyordum. Bu, ondan duymayı beklediğim bir şey değildi.

Kalbime batan kelimelerini hazmetmek için vaktim olmadığından gözlerimi yere indirdim. Bakışlarımı ondan kaçırdığımda yerdeki kurt gölgesi mumun alevi gibi titredi; ona bakmamamdan hoşlanmadığını kavradım.

Bu manipülasyondan fazlasıydı; o an bunu gördüm, o an bunu anladım.

Onun bir parçasının değil, tamamının bağımlılığı olmaya başlamıştım ve bunu saklayamıyordu.

Onunla gidersem herkesi azat edecek miydi? Özgürlük etrafa bir hastalık gibi yayıldığında bu defa asıl ölümcül olanın kurtulmak olabileceğini fark ettim. Başıboş kalan soylar ölümle yüzleşecekti, belki de çoğu ırk arasında amansız bir savaş başlayacaktı. Cadılar hâlâ içten içe bize kinliydiler ve bizim gittiğimizi öğrendiklerinde, geride kalanlarımıza saldırmaktan kaçınmayacaklardı. Çatık kaşlarla yerde serili duran gölgesine bakmaya devam ettim.

"Mahinev," diye fısıldadı babam, "onun seni zehirlemesine izin verme. Onu dinleme. Buna mecbur değilsin. Her şey senin elinde."

"Sözümün eriyimdir," dedi Nemesis hiç düşünmeden.

"Sen katliamcı katilin tekisin," dedi babam acımasızca. "Yok etmek için var olmuşsun, senin ruhun kaostan besleniyor ve sen bir zalimsin. Bir zalim asla durmaz."

"Anlamadığın ve asla anlamayacağın bir şey varsa eğer, Aykan Demir, bilmelisin ki bu şey, zalimlerin de sevebileceğidir." Bir tokattan farksız o cümleyle irkildim. Kafamı kaldırıp Nemesis'e baktım. Gözlerini babama âdeta mıhlamıştı. "Senden canını değil, kızını istiyorum. Şimdi onu öldürebilirim ama görüyorsun ki bunu yapmıyorum. Sadece onu istiyorum."

"Bu zaten benim canımı istemek demektir," dedi babam sıkılı dişlerinin arasından. Babam sırtında asılı duran arbaletini çıkarıp okunu yaya sabitlediği ve okun ucunu Nemesis'e yönelttiği anda, köprünün zemini sallandı.

Korkuyla, "Baba," dedim, onu ucunda muskalar olan bir ok parçasıyla öldüremezdi ama o babamı rahatlıkla küle çevirebilirdi. Çevirebilir miydi? Bilmiyordum ama korku içimi hıncahınç doldurmuştu. Babam, Nemesis'i öldüremezdi, biliyordu ve şu an bunu beni buradan götürebilmek adına zaman kazanmak için yaptığını görebiliyordum ama Nemesis'e okun ucunu doğrultmuş olması küçük bir depremi tetiklemişti.

Gölgeler birdenbire köprünün iki farklı ucundan yükseldiler. Karanlık sis bulutları gibi etrafı sardılar ve köprünün zemini bir defa daha sallandı; bu defa sarsıntı daha şiddetliydi. Babamın arabasının kapısı bir anda açıldı. Annemin dışarı doğru koştuğunu gördüğümde göz bebeklerim küçüldü. Annemin etrafını saran gölgeleri gördüm, babam dikkati dağılmış gibi okun ucunu gölgelere çevirdi ve bununla beraber benim arabamın kapıları da arka arkaya açılmaya başladı.

Annem, "Aykan!" diye korku dolu bir çığlık attığında korkunç bir sinyal sesi zihnime doldu. Babamın, "Dicle, hemen arabaya dön!" diye bağırdığını o yankılı sinyal sesinin içinde ilerleyen bozuk bir parazit şeklinde duydum. Bir gölge şiddetle babamın sırtına çarptı, babanın

arbaleti elinden kayıp düştü, ok yere çarptı ve ortasından büküldü. Sinyal sesi arttı.

"Durun!" diye bağırırken kendi sesim de zihnime bir parazit gibi bozuk şekilde doldu. Elbisemin etekleri rüzgârla uçuştu. Avucumda büyüyen ateşleri arka arkaya savurmaya başladım. Avuçlarım yetmedi, bakışlarım eşlik etti; gözlerimin dokunduğu her nokta ateşle dağlandı. Ateşlerin havada yılan şeklini aldıklarını gördüm. Bir ateş, büyüyerek çift başlı yılan formuna döndü ve anneme yönelen gölgelere şiddetle çarparak onları küle çevirdi.

Gölgeler kül gibi yere yağarken, annemin bana dehşet yüklü gözlerle bakakaldığını gördüm.

Yeni gölgelerin üzerimize hücum etmesi uzun sürmedi. Gökyüzünü karanlığa boyayacak kadar fazlaydılar, bizi âdeta siyah bir fanusun içine almışlardı. Nemesis'in çatık kaşlarla etrafımızı saran gölgelere baktığını gördüm ama onlara komut vermiyordu. Gölgeler öldürmek için saldırmıyordu, durdurmak için saldırıyordu ama yine de onlara karşı koymam gerektiğini biliyordum.

"Dur!" diye bağırdım son gücümle, Nemesis göz ucuyla bana baktı. "Yapma, ne olursun dur! Annem böyle bir şeyi kaldıramaz! Sana ihanet eden benim, senin sorunun benimle!" Bana sadece baktı ama onları durdurmadı.

İbrahim'in kıkırtılarını duydum, çok geçmeden bedeni bir sırtlanınkine dönüştü ve annem, gölgelerin içinde hızla koşan sırtlanı gördüğünde dehşet yüklü bir çığlık daha kopardı. Kıkırtılar ölümcül boyuta yükseldi, birkaç gölgeyi devirdi ve onları dişlerinin arasında bir dumana dönüşene dek parçaladı. Bu, gölgeleri daha da öfkelendirdi.

"Baba!" diye bağırdım avucumda yeni bir ateş büyürken. "Annemi buradan uzaklaştır, hemen!" Vitali'nin büyüleri havada su yeşili rengindeki mızraklar gibi uçuşarak gölgeleri vuruyor, siyah cam fanusu açarak içeri ışığın sızmaya başlamasına neden oluyordu. Crystal, son derece güçlü gölgelerin onu sarmasına izin vermiyor, Mahzar'ı arkasına almış gözlerimde gördüğü o şeye sadakatini göstererek ne pahasına olursa olsun kardeşimi koruyordu.

Miran'ın dehşete düşmüş bir şekilde etrafında olup biteni izlediğini gördüm. Gölgelerden biri hızla kardeşime yönelince, avucumdaki ateş bu kez bir kırbaç gibi ilerleyerek onu boğazından yakaladı. Miran yere çöktüğünde, onu hedef alan gölge, kafasının üzerinde küle dönerek bedenine yağdı. Nemesis durmadı, teslim olmamız için gölgelerin bizi sarmaya devam etmesine göz yumdu.

Babam annemi kolundan kavrayıp çekiştirirken Miran'a, "Arabaya bin!" diye bağırdı. Çok kısa bir an için, avucumda büyüyen ateşe verdiğim dikkatim dağıldı ve gözlerim yeniden babama dokundu. Elini cebine attığını gördüm, ardından Crystal'in omzunun arkasından ona bakan Mahzar ile göz göze geldiler; babam, cebinden çıkardığı anahtarı avucunun içinde saklarken başını aşağı yukarı salladı. Mahzar da bu komutun ne anlama geldiğini biliyormuş gibi başını aşağı yukarı salladı.

İbrahim, Mahzar ile babam arasındaki mesafedeki gölgelere saldırarak onların dikkatlerini altüst ederken babam anahtarı fırlattı ve Mahzar avucunu Crystal'in omzuna bastırıp havada sıçradı. Anahtarı kaptığında tüm gölgelerin birdenbire yıldırım gibi parladıklarını gördüm, daha sonra tüm dikkatler birdenbire erkek kardeşime çevrildi.

Nemesis, "Gümüş Pençe'deki anahtarı alın, derhâl," dedi sanki bu onun için çok kolaymış gibi kılını kıpırdatmadan.

"Mahinev!" dedi babam. "Anneni kolla!" Ve bu cümlenin ardından babamın gözleri geriye kaydı, gözlerinin önüne beyaz bir zar indi. Yedi ölümcül günahın bedeninde titreştiğini gördüm. Hızla anneme koşmaya başladığımda gölgeler babamın üzerine çullandılar ama babam âdeta bir volkan gibi patlıyor, her sıçrayışında en az beş gölgeyi yere deviriyordu.

Annem titreyerek babama bakarken elini ağzına götürdü, annemi kolundan tutup arabaya yasladıktan sonra arkama aldım ve "Gördüklerini silecek bir muska artık yok sanırım," diyebildim.

Annem hiçbir şey söylemedi, sadece arkamda titriyordu ve Miran da arabanın kapısını açmış, "Binin," deyip duruyordu.

İbrahim'i savurduklarını gördüm, Crystal ve Vitali ise Mahzar'ı koruyor, Mahzar elinde tuttuğu anahtarla ortada durmuş gözleri ka-

palı bekliyordu. Uyanışa saniyeler kaldığını hissettiğimde kalbimin atışları güçlendi.

Nemesis dişlerinin arasından, "Teslim olun ve bitsin, Mahi," dediğinde gözlerimi ona çevirdim. "Size zarar vermeyeceğim ama siz bitap düşene kadar gölgelerim durmayacak. Kardeşinin gerçekten bir Mega'ya dönüşmesini istediğine emin misin?"

"Kes şunu," diye fısıldadım.

"İstesem tek bir parmak şıklatmasıyla hepinizi yok edebilecekken, bir şeyleri kesmiyorsam bu senin için," dedi Nemesis. "Adaletini sikeyim, görmüyor musun?" diye bağırdı. "İhanet ettin, biliyorum ama seni istiyorum. Sadece gel. Mecbur değilsin buna."

"Durdur şunu!"

Gözlerimi Mahzar'a çevirirken yaklaşan her gölgeyi vurmaya devam ettim. Mahzar bir Kızıl Mega'ya dönüşürse neler olacağını düşündüm, babamın bu hamleyi neden şu an yaptığını merak ettim ama öyle çok kapana kısılmış durumdaydım ki düşüncelerimi toparlayamadım.

Kardeşimin bedeni havada bir elmas gibi parladı. Avucunda anahtarı tutarken vücudundan saçılan ışıkları gördüm. Ateşimle anneme yaklaşmaya cüret eden tüm gölgelere cehennem gazabı yaşatmaya devam ettiğim sırada, bedenlenen gölgelerden birinin avucundan fırlayan şimşek gölgesinin havada dönerek kardeşime doğru gitmeye başladığını gördüm.

Nemesis'in bakışları bir anda kardeşime döndü. O gaddar gözlerin irileştiğini gördüm, elini kaldırıp kardeşime giden yıldırımın yönünü değiştirmek için hamlede bulundu ama bunun için geçti. Bu kez Nemesis için bile geçti.

Crystal koştu, sıçradı, bir ateş gibi büyüdü ve uzun, ince bedeni havada asılı kaldı. Mahzar'ın önüne atlamasıyla, gölge biçimindeki şimşek dik bir şekilde Crystal'in göğsüne saplandı. Crystal, içine saplanan şimşeğe rağmen Mahzar'ın önünde durmaya, kendini ona siper etmeye devam etti. Değişimi durdurmalarına izin vermedi.

Crystal'in gözlerinin geriye kaydığını gördüm. Bedeni havada asılı şekilde titredi, içinde ışıklar patlıyor gibi yandı, söndü ve seğirdi.

Mavi Yaka'nın karlı zeminine bir damla kan düştü. Kan, kar tanesinin kristal kollarına mürekkep gibi yayıldı. Sapphire, bir anda elini karnına götürdü ve gök mavisi elbisesinin önünde bordo renginde bir leke büyümeye başladı. Tam karşısında duran Miraç'ın gözleri iri iri açıldı.

Boğazımın gerilerinden onun adıyla taşan bir haykırış etrafa yayıldı. "Crystal!"

Miraç, "Sapphire!" diye bağırdı.

Kız kardeşim, gözlerimin içine baktı. Gülümsedi. Sonra bedeni hızla yere düşmeye başladı.

Sapphire, Miraç'ın gözlerinin içine baktı ve "Crystal," diye fısıldadı.

Bir adım öne attım, derimin dışına ateşin saçıldığını hissettim. Şimdi kendi ateşimin içinde tek parça duruyordum ama gölgeler bana yaklaşamıyordu. Crystal'in bedeni tok bir ses çıkararak yere vurduğunda gözlerimi yumdum, gözlerimi geri açtığımda alevden bir gözyaşı damlası çeneme dek aktı.

Mahzar havada büküldü, kemiklerinin bedeninin içindeki hareketlerini gördüm. Kızıl bir çember hızla ayak ucundan yukarı tırmanıyormuş gibi hareket etti ve erkek kardeşimin gözlerimin önünde kocaman, dev bir kurda dönüştüğü ânı gördüm. Kızıl Mega, havada süzülüp büyük ayaklarının üzerine düştü; ulumaya başladı.

Nemesis, bir adım geri çekildi; neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bense koşmak istiyordum, anneme siper olan bedenim buna engel olsa da Crystal'e gitmek istiyordum. Tek bir an Vitali'ye baktım, Vitali başını aşağı yukarı sallayarak anneme yöneldi ve Crystal'e doğru ateşlerimi savurarak koşmaya başladım.

"Mahzar!" dedi babam yüksek sesle. "Kılıç için ilk hamle!"

Dizlerimin üzerine çöküp Crystal'i kendime doğru çevirdim ve açık duran ateş rengi gözlerini gördüm. Nabzını duyamadım, kalbinin sesini duyamadım, her zaman muzip bakan gözleri şimdi bomboştu.

Mahzar, bedenine alışmak için kendine zaman bile tanımadı. Crystal'in yere yığılmış bedenine sessizce baktıktan sonra, bakışları-

nı düşmanlık yüklü bir ifadeyle Nemesis'e çevirdi ve daha sonra Kızıl Mega'm, hızla Nemesis'e doğru koşmaya başladı.

"Bebeğim," diyebildim titreyerek. "Bebeğim, geri geleceksin. Crystal!" Dişlerimi bileğime geçirip sivrilen Mar dişimle bileğimde bir yarık açtım. Kanım dalgalanarak akmaya başladığında Crystal'in kafasını biraz daha kaldırıp bileğimi onun dudaklarına yasladım. Kanım onun rengi solmaya başlayan dudaklarından içeri akarak damaklarına yayılırken ağlamamak için kendimi sıkıyordum. Bir an için gözlerimi kaldırdım ve Mahzar'ın neredeyse Nemesis'in burnunun dibine kadar gitmiş olduğunu gördüm.

Kalbim sıkıştı.

Delilah'nın da Mahzar'a doğru koştuğunu gördüm.

Nemesis, "Saldırı yok!" diye bağırdığında bir şimşeğin patlarken çıkardığı ses her yana yayıldı. Gölgeler titredi ve Delilah, "Seni öldürürlerse lidersiz kalırız ve o çocuğun karnını hedef alması demek, senin ölüme bir adım yaklaşman demek!" diye bağırarak karşılık verdi. Sonra Nemesis'i dinlemeden insan formundaki bedeniyle sıçradı ve havada karanlık bir figüre dönüştü; siyah bir yıldırım bedeninden çıktı, ışık hızıyla yan duran bir bıçak gibi kardeşime doğru gitmeye başladı.

Babamın çığlığı her yana yayıldı. Gölgeler onu dört koldan çevrelediler, birer urgan gibi bedenine dolanarak onu sardılar ve babam sadece bağırdı. İbrahim koştu, Vitali en güçlü büyüsü için hazırlandı, Manbel'in kanatlarının sesi çok uzaklardan duyuldu ama tüm bunlar, kardeşimin vurulmasına engel olmadı.

Kızıl Mega'm, tam Nemesis'in karnına hamle yapmak için yükselmişti ki, havadayken karnından vuruldu. Bir kurdun iniltisini duydum, nefesim kesildi.

Kardeşim şiddetle yere çarptı.

Zaman yavaşladı.

Ayağa kalkıp koşmaya başladığımda zaman çok ağırdı, ben çok hızlı olsam da bedenimden dışarı taşan ateş bile yavaştı. Çığlıklar ve kaos dört bir yana yayıldı fakat zaman hâlâ acımasız bir yavaşlıkla akıyordu. İçimdeki oyuktan, kan seli gibi hissettiğim acı akıyordu.

Nemesis'in mavi gözlerinin yere düşen kurt bedeninde takılı kaldığını gördüm. Annemin yere düşmüş çığlıklar attığını, Miran'ın arabanın kapısını tutmuş ve donmuş bir hâlde Mahzar'ın yerdeki bedenine baktığını gördüm. Yere benzin dökülmüş gibi tenimden akarak yolda ilerlemeye başlayan alevleri gördüm.

Gördüm ve görmek, beni tek parça duran bir bedende, bin parçaya bölünmüş bir ruhla dağladı.

Dizlerimin üzerine düştüğümü hatırladım. Eski bir anı gibiydi, zamanın içinden kopup geçmişe, çocukluğumuzun olduğu bir odaya yuvarlanmıştı; o odada koltuğun yastıklarıyla yaptığımız ev vardı, o evin içinde Mahzar ve ben vardım. Kanımı kurdun ağzına dayadım, yetmeyeceğini hissettiğimde bileklerimi parçaladım, bileklerimi paramparça ettim; kan şiddetle aktı. Kurdun büyük ağzını açıp bileklerimi ağzına dayadım, parmaklarımla kanımı ağzının içine teptim.

Her şeyi yaptım.

Kanımın son damlası gerekse, onu bile akıtırdım.

Babamın dizlerinin üzerine çökmüş, gölgeler tarafından tutulurken sadece oğlunun bedenine baktığını fark ettim. Sessizdi. Annem alnını yere bastırmıştı, sessizdi. Miran sessizdi. Herkes sessizdi.

"Aç gözlerini!" diye çığlık atarak bileklerime yeni kesikler açtım. "Aç gözlerini ablam, aç gözlerini!"

Birinin beni koltuk altlarımdan kavrayarak havaya kaldırdığını hatırladım. Eski bir anı gibiydi. Koltuğun yastıkları yanıyordu, yanan yastıklardan yapılmış evin içinde tek başıma oturuyordum; Mahzar yanımda değildi.

"Mahzar!"

"Mahinev," diye fısıldadığını duydum Efken'in, bu yumuşak ses ona aitti ama umurumda bile değildi.

"Mahzar!"

"Kan bağın olan birini kanınla iyileştiremezsin," diye fısıldayan ise Nemesis'ti, sesinde azap vardı ama bu defa azabı yaratan o değildi, azabı hisseden oydu.

"Mahzar!"

"Mahinev!" Nemesis bir haykırış gibi dudaklarından dökülen ismimin hemen ardından beni kendine çevirdi. Kan revan içinde, param-

parça bileklerimi tutup acıyla gözlerimin içine baktı. "Özür dilerim!" Bu cümleyi kuran kimdi? Nemesis'in gözlerine baktım ama gördüğüm gözleri değildi. "Özür dilerim!" Beni bir oyuncak bebeği tutuyormuş gibi bağrına bastığında, bomboş bakışlarım yolun ilerisinde asılı kaldı. "Özür dilerim!" Bana daha sıkı sarıldığında kendi kanıma bulanmış kollarım boşluğa düştü. "Özür dilerim, Mahinev, özür dilerim!"

Yüzünü saçlarıma gömdüğünü hatırladım. Bu eski bir anı gibiydi. Yastıklardan yaptığımız ev küle dönmüştü. Mahzar burada değildi. Nemesis yüzünü saçlarımın arasına gömdüğünde gözyaşlarının saçlarımın diplerine damladığını hissettim. "Özür dilerim!"

Güçsüz kollarımı havaya kaldırıp avuç içlerimi Nemesis'in sırtına bastırdım ve bomboş gözlerle ileriyi izlemeye devam ettim. Ona karşılık verdiğim için bana daha sıkı sarıldı; ona karşılık veriyor olmam, kendi kanıma bulanmış ellerimle ona tutunuyor olmam onu mahvetti. Yüzünü saçlarıma tamamen gömdü ve "Özür dilerim!" diye yakardı.

Parmaklarımı sırtına daha sert bastırıp, çenemi onun omzuna yasladığım sırada gözlerimden akmaya başlayan yaşları hissettim.

Bu gözyaşı değildi.

Bu kandı.

Nemesis'e daha sıkı sarıldım. Parmaklarımı sırtına daha sert bastırdım. Tırnaklarım kumaşın içine saplandı, kumaşı delip geçti ama aldırmadı, bana sıkıca sarılmaya devam etti.

Anılar kafamın içinde acılarıma tutunarak bir girdap gibi dönmeye başladı. Nemesis'in sırtındaki kılıç figürünün parladığı ânı hatırladım. Göz bebeklerim karanlık bir kuyu gibi derinleşti ve kuyunun dibinde saklanan görüntüler, birdenbire ışık saçarak kuyuyu aydınlattı; yetmedi, kuyuyu parçalara ayırmaya başladı.

"Efken," diye fısıldadığımda, "Buradayım," diyerek bana daha sıkı sarıldı; evet, şimdi buradaydı. Tıpkı Nemesis gibi.

Efken de Nemesis de buradalardı.

"Uykusundan uyanıyor, göğsümde intikam şiirleriyle büyüttüğüm yılanlar." Fısıltım, bir nabız sesi kadar derin ama sessizdi. Tek vuruş. Tek nefes. Tek cümle. "Uluyor bir kurt, ağzında düşmanının bozuk kanı, tüylerinin arasında savaş yaraları." Fısıltım bir kalp atışı kadar anlamlı ama sessizdi. Tek atış. Tek nefes. Tek cümle. "Uyanıyor

koca bir soyun uyuyan muhafızları." Gözlerim kapanırken yutkundum. "Korkma, ayakta değilim," diye fısıldadım.

Ve sonra uzun tırnaklarım bir bıçak gibi tek seferde onun sırtının içine saplandı. Nemesis'in nefesinin kesildiğini hissettim. Geri çekilebilirdi ama çekilemedi, Efken onun geri çekilmesine izin vermedi.

"Hayır, kork," dedim çift çıkan sesimle. "Sana doğru koşuyorum."

Kılıcın sapı kanlı parmaklarımın arasına yerleşmeden önce, onun sırtında ömür boyu taşıyacağı bir ihanet yarığı açtım. Nemesis'in bedeni sarsıldı. Kılıcı içinden çıkarmaya başladığım o an, çenemi yavaşça omzundan çekerek gözlerimi kaldırdım ve gözlerinin içine baktım.

İşte şimdi kılıç, parmaklarımın arasında duruyordu.

İşte şimdi karşısında sevdiği kadın değil, en büyük düşmanı duruyordu.

Yıldırım gibi parlayan o kılıç, sapı avucumdayken birdenbire alev aldı. Bununla beraber gölgeler, üzerine basılan mayınlar gibi birbirlerine çarparak patlamaya başladı.

Hâlâ göz gözeydik ama gözlerimde gördüğü artık saf nefretti.

Geri çekilip alevimle parlayan kılıcının ucunu çenesinin altına dayadım ve kendime ettiğim yemini sesli bir şekilde bir soru cümlesine çevirdim.

"Nemesis, hâlâ tüm evrendeki en güçlü varlık olduğuna inanıyor musun?" diye sordum buz gibi bir sesle.

Çünkü evrenin en güçlü varlığı, tam karşısında düşmanı olarak duruyordu.

Gözlerimiz birbirinin yörüngesine girmiş olan ay ve güneş gibi duruyor, kızıl renkteki gözyaşlarım, kana bulanmış yakut gibi parlayarak yanaklarıma akıyordu.

Kılıcın keskin ucu çenesini yırttı, yere bir damla kan aktı.

"Bana iyi bak, ben seni öldürecek olan o kadınım."

DEVAM EDECEK...

